

İMÂM-I RABBÂNÎ

MEKTÛBÂT-I RABBÂNÎ

ERBİS-ŞİFÂ

TAM
MİTİN

MEKTUBAT-I RABBANİ

MÜJDECİ MEKTUBLAR TERCÜMESİ

YAZAN: Ariflerin ışığı, Velilerin önderi, İslam'ın bekçisi ve Müslümanların Baş tacı;

İMAM-I RABBANİ AHMED-İ FARUKİ SERHENDİ

Terceme eden:

1-21/314-533 ABDÜLKADİR AKÇİÇEK

22-313 MÜSTEKİMZADE SÜLEYMAN SA'DEDDİN

Resulullahın vefatından sonra, İslam düşmanları dine, İmana insafsızca saldırmışlardı. Allahü teala, Hindistan'da, İMAM-I RABBANİ AHMED-İL FARUKİ-S

SERHENDİ MÜCEDDİD-İL ELFİS -SANİ hazretlerini yaratarak, o korkunç akıntıyı, bunun çalışmaları ile durdurmuştu. Bu yüce imamın mektupları, kitapları, insanları gafletten uyandırdı. Dünyaya ışık saldı. Kendisi 1034 [m. 1624] senesinde Hindistan'da vefat etti. Çeşitli memleketlere göndermiş olduğu mektuplardan 536

mektubu, üç cilt halinde toplanarak **MEKTUBAT-I RABBANİ** kitabı meydana gelmiştir. Hakikat kitabevi "Müjdeci Mektuplar" olarak yayınladı Arapça'sını da

www.hakikatkitabevi.com adresinden indirebilirsiniz. Büyük Alim, seyyid **Abdülhakim Efendi;** Allah'ın kitabından ve Resulullahın hadislerinden sonra, İslam kitaplarının en üstünü, en faidelisi, İmam-ı Rabbaninin Mektubat kitabıdır.

buyurmuştur

ÖNSÖZ

İşte budur, miftah-ı genc-i kadim:

Bismillahirrahmanirrahim.

Allahü teala, dünyada bütün insanlara acıyor. Faideli şeyleri yaratıp, dostu ve düşmanı ayırmadan, herkese gönderiyor. Ahiretde, Cehenneme gitmesi gereken mü'minlerden tevbe etmiyenlere ihsan ederek, onları afv edecek, Cennete kavuşduracaktır. Her canlıyı yaratan, her varı, her An varlıkta durduran, hepsini korku ve dehşetden koruyan yalnız Odur. Böyle yüce bir Allahın şerefli ismine sığınarak, bu kitabı yazmağa başlıyoruz.

Allahü tealaya hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe ve Onun temiz Aline ve Ona Eshab olmakla şereflenmişlerin hepsine selamlar ve hayırlı dualar olsun!

Tarih boyunca, İmanlılar ile İmansızlar çarpışmakda, kuvvetli, çalışkan olan, galib ve hakim

olmakda, inançlarını, düşüncelerini yaymaktadır. Bu çarpışma, harb vAsıtalari ile, döğüşerek olduğu gibi, propaganda ile, neşr yolu ile de yapılmaktadır. Şimdi, ikinci savaş bütün hızı ve kuvveti ile hergün devam etmektedir. İmansızlar, alçakça ve açıkça iftira etdikleri gibi, müsliman şekline girerek, din adamı görünerek, islAmiyyeti içerden yıhmağa da çalışıyorlar. Kitaplı ve kitabsız bu kafirlerin, planlı olarak hazırladıkları uydurma kitapları, radyo, televizyon neşriyyatı ve sinema filmleri bir yandan, cahil ve münafık kimselerin, dünyalık ele geçirmek için, ortaya çıkardıkları yanlış, bozuk din kitapları ve sözleri de bir yandan, dini, İmAıı yok etmektedir. Bu ma'nevi yıkıntıyı durdurabilmek için, Ehl-i sünnet Alimlerinin doğru bilgilerini yaymaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Bunun için, yıllarca çalışarak, o büyük Alimlerin kitaplarını inceledik. Sonsuz ölüme sürükleyen kalb hastalıklarının ilacı olan kıymetli yazıları toplamağa ve terceme etmeğe uğraşdık. Cenab-ı Hakkın yardımı ve ihsanı ile, birkaç kitab hasıl oldu ve basıldı.

Resulullahın vefatından sonra da, islam düşmanları dine, İmAıa insafsızca saldırmışlardı. Allahü teala, Hindistanda, imam-ı Rabbani Ahmed-i Faruki Serhendiyi

“kuddise sirruh” yaratarak, o korkunç akıntıyı, bunun çalışmaları ile durdurmuşdu. Bu yüce imamın mektupları, kitapları, insanları gafletten uyandırdı. Dünyaya ışık saldı.

Kendisi 1034 [m. 1624] senesinde Hindistanda vefat etti. Çeşitli memleketlere göndermiş olduğu mektublardan beşyüzotuzaltı mektubu, üç cild halinde toplanarak (**MEKTUBAT**) kitabı meydana gelmiştir. Büyük Alim, seyyid (**Abdülhakim Efendi**), (**Allahın kitabından ve Resulullahın hadislerinden sonra, islam kitaplarının en üstünü, en faidelisi, İmam-ı Rabbaninin Mektubat kitabıdır. Mektubatda bildirilen tesavvufdan, tarikatden ve hakiki mürşidlerden şimdi hiç kalmadı.**

Bizler, Mektubatdaki ince bilgileri, ma'rifetleri anlayamayız) buyurdu. [Abdülhakim efendinin hal tercemesi (**Eshab-ı Kiram**) kitabımızda yazılıdır.] Bu kitabdaki mektupların birkaçı arabi, geri kalanların hepsi farisidir. 1392 [m. 1972] senesinde, Pakistanda, Karaşide (Edeb Menzil Said Kompani) de gulam Mustafa han tarafından, üç cildi iki kitab halinde ve haşiyesinde açıklamalar olarak, gayet okunaklı ve nefis basılmışdır. Bu farisi baskının, 1397 [m. 1977] senesinde, İstanbulda, foto-kopisi basdırılmışdır. Muhammed MurAd-i KazAnİ MekKİ tarafından binüçyüziki 1302 [m.

1884] senesinde arabİye terceme edilerek (**Dürer-ül-meknUnAt**) adı verilmiş, 1316

[m. 1898] da, Mekke-i mükerrermede Mİriyye matba'asında basılmışdır. 1382 [m.

1963] de, İstanbulda da (**Hakİkat KitAbevi**) tarafından foto-kopisi basılmışdır.

Muhammed bin Abdüllah KazAnİ 1352 [m. 1933] de Mekke'de vefAt etmiştir. İmAı-ı RabbAnİnin ve oğlu Muhammed Ma'sUmun (**MektUbAt**) kitAbları MüstekİmzAde SüleymAn efendi tarafından farscadan türkçeye terceme edilip, [1277] hicrİ

senesinde İstanbulda taşbasması yapılmıştır. Din ve fen bilgilerinde derin ihtisAsı olan ve çok sayıda, çok kıymetli eserleri ile meşhUr olan muhterem Hüseyin Hilmi Işık da, (**MektUbAt**)ın birinci cildini fArisİden türkçeye terceme etmiş, (**Müjdeci MektUblar**) ismi verilerek 1968 de İstanbulda basılmışdır.

TARİH incelenirse, kitAblı ve kitAbsız bütün islAm düşmanlarının ve müslimAn ismini taşıyan cAhil ve sapıkların (**Ehl-i sünnet**) Alimlerinin kitAblarına çamur atmağa, bu doğru yolun bilgilerini çürütmeğe, yok etmeğe saldırdıkları hemen görülür. Bir taraftan da, din cAhili münAfıkların, dünyA çıkarları için, tarİkatecilik yaptıkları görülüyor. Temiz gençleri, şehİd evlAdlarını bu alçakça saldırılardan korumak, onlara se’Adet ve kurtuluş yolunu göstermek ve tarİkatecilerin tuzaklarına düşmemeleri için, (**MektUbAt**) kitAbının hepsini, fARisİden türkçeye terceme edip, basdırarak, kıymetli okuyucularımıza sunmağı lüzUmlu gördük. Bunun için MüstekİmZAdenin tercemesini ele aldık. Ehl-i sünnet bilgilerini ve çok ince ve derin yazılmış olan tesavvuf ma’rifetlerini kolay anlaşılacak açık kelimelerle yazdık.[1] Ba’zı yerleri iyi açıklıyabilmek için, başka kaynaklardan eklemeler yaptık. Bu eklemeleri ve te’vİlleri bir köşeli parantez [] içine yazarak, (**MektUbAt**)dan ayrı olduklarını bel i etdik. Birinci cilddeki üçyüzonüç mektUbdan, başdan yirmibirini mürşidine yazarak tesavvuf yolunda rastladığı müşkil eri sormaktadır. Bunları iyi anlayamadığımız için, diğer mektUbların baskısı yapılarak, kıymetli gençlerin istifAdelerine sunuldu.

İşbu (**Müjdeci MektUblar Tercemesi**) kitAbında, İmAn ve tesavvuf bilgilerine ağırlık verilmiştir. Bu kitAbı dikkat ile okuyan tAlı’li bir kimse, kAmil bir İmAn ve güzel ahlAk sAhibi olur. Tesavvufu, hakİkİ tarİkati anlıyarak, sahte tarİkatecilere aldanmaz.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sel em”, (**KAmil mü’mİN, eli ile, dili ile, mahlUklara zararı dokunmıyan kimsedir**) buyurdu. Derin Alim seyyid Abdülhakİm efendi “rahmetullahi aleyh” de, (**Er-RiyAdut-tesavvufiyye**) kitAbında, (Tesavvuf, tarİkat, kötü huyların hepsinden kurtulmak, iyi huyların hepsine kavuşmaktır) demektedir. Görülüyor ki, bu kitAbımız, insanları zararsız ve iyi huylu yapmak için yazılmışdır. Bu kitAbı anlıyan ve uyan insan, Allahü teAlAnın emrlerine ve devletin kanUnlarına itA’at eder. İslAm dİni, hükUmete isyAn etmeği, kanUnlara karşı gelmeği, fitne çıkarmağı şiddetle yasak etmiş, bu konuda hiçbir öZR kabUl etmemiştir.

Seyyid Kutbun ve MevdUDİnin ihtilAlci, bölücü kitAblarına ve boş kafalarından yazdıkları uydurma fetvAlarına aldanmamalı, fitne çıkarmamalıdır. MüslimAn, vatanına, milletine fAideli olur. Vatandaşların aynı hak ve hürriyetlere mAlık olduklarını bilir. Kendini kimseden üstün görmez. RAhat ve huzUr içinde yaşadığı azİz vatanını, mil etini ve bayrağını çok sever. Herkese iyilik eder. Bölücülük yapmaz.

Gayrı müslimlere, başka dinden, başka mezhebden olanlara, turistlere, yabancı tüccArlara, müsAfirlere de hiç kötülük yapmaz. MüslimAnların güzel huylu, iyi insanlar olduklarını, güler yüzü ile, tatlı sözleri ile ve iyi hareketleri ile, bütün dünyAya tanıtır. Herkesin seve seve müslimAn olmalarına sebep olur. Kötülük yapanlara nasİhat verir. Kimseye hİle, hıyAnet yapmaz. DevAmlı çalışır. HalAl kazanır.

Kimsenin hakkına dokunmaz. Vergilerini, borçlarını vaktinde öder. Bunu, Allah da sever, kullar da sever. Çalışarak halAl para kazanmanın lAzım ve çok sevAb olduğu (**MekAtİb-i şerİfe**)nin seksensekizinci mektUbu sonunda uzun yazılıdır. Bu mektUb, (**Se’Adet-i Ebediyye**) ikinci kısım sonundadır.

Allahü teAlA, bütün insanları, imAm-ı RabbAnİ hazretlerinin yazılarından ve ruhaniyyetinden feyz alarak, küfrden ve sapık inanışlardan korusun!

(Ehl-i sünnet) Alimlerinin, Resulullahdan alarak bizlere ulaştırdıkları, biricik kurtuluş yoluna kavuşdursun! Amin.

Bugün, müslimanlar üç fırkaya ayrılmışdır. Birincisi, Eshab-ı kiramın yolunda olan hakiki müslimanlardır. Bunlara **(Ehl-i sünnet)** ve **(Sünnî)** denir. İkincisi **(Şî'î)**, üçüncü fırka **(Vehhabi)**lerdir. Bu ikisine **(Fırka-i mel'Une)** denir. Çünkü bunların müslimanlara müşrik dedikleri **(KıyAmet ve Ahiret)** kitabımızda yazılıdır. Müslimanları bu üç fırkaya parçalayan, yehudilerle ingilizlerdir. Hangi fırkadan olursa olsun, nefsine uyan ve kalbi bozuk olan, Cehenneme gidecektir. Her mü'min, nefsini tezkiye için, ya'ni nefsin yaratılışında mevcut olan küfrü ve günahları tenmizlemek için, her zaman çok **(LA ilAhe illallah)** okumalı ve nefsdan ve şeytandan ve kötü arkadaşlardan ve zararlı, bozuk kitablardan gelen küfrü ve günahlardan kalbini tasfiye için, kurtulmak için **(Estagfirullah)** okumalıdır. İslamiyyete uyanın duaları muhakkak kabul olur.

Namaz kılmıyanın, açık kadınlara bakanın ve haram yiyip içenin, islamiyyete uymadığı anlaşılır. Bunun duaları kabul olmaz.

Miladi Hicrî Şemsî Hicrî Kamerî

2001 1379 1422

Aşkın bağında açan güllere, bülbül olan,

İslamın hasret ile beklediği kahraman,

Ma'sukunun aşkıdan yanıp yanıp kül olan,

Ağlasa yeri vardır, seni görmiyen zeman!

İlmîle, irfanîle, sahib olan (Sıla)ya,

İki temel bilgiyi, vasl eden bir araya,

dalıp uçsuz bucaksız, o mu'azzam deryaya,

Ve bu zıkr deryasından en büyük payı alan!

Kimi sahile gider ve bu bana yeter der;

kimi uzakdan görür, mest olur, başı döner,

kimi yalnız seyr eder, kimi bir katra içer;

bir Sensin, bu deryadan, içip içip de kanan!

Kur'andan, hadislerden sonra, gelir eserini,

*ruhlara şifa olan, o mubarek sözlerin,
baş kumandanısın sen velilerin, erlerin;
ve (Müceddid-i elf-i sanİ) adını alan!
Bize seni duyuran, fitraten dostun olan,
ve cihanda bir tekdir, senin izinde kalan.
(Seyyid Abdülhakim) O, senin aşkınla yanan,*

*hürmetine nasib et, bize şefA'atından!
Eserinle cihanı, yeniden tenvir eden,
sihrli bir kuvvetle, bizi kendine çeken,
ondördüncü yüzyılın, zulmetini gideren,
(Arvas)ın ışığıdır, gerisi hayal yalan!*

*Biz onun talebesi, o sizin talibiniz,
muhakkak aks yapar; o nurlu kalbleriniz,
belli, birbirinize, Aşıksınız ikiniz,
ve size Aşık olur (Mektubat)ı anlıyan!*

Besmeleyle başlıyalım kitAba!

Allah adı en iyi bir sığınaktır.

Ni'metleri sığmaz, ölçü hisAba.

Çok acıyan, afvı seven bir Rabdır!

1

MEVZUU :

- a) Yüce Allah'ın Zahir ismi ile münasebeti olan hallerin beyanı..*
- b) Tevhid babında has kısmın zuhuru beyanı..*
- c) Arşın üstündeki derecelere yükselmenin beyanı..*

d) Cennet derecelerinin aşikâr olması..

e) Özellikle bazı velilere ait mertebelerin meydana çıkması..

f) Molla Kasım Ali'nin hali ve diğer müridler..

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu, şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır, İmam-ı RABBANİ Hz. nin şeyhi olan bu zatın künyesi şöyledir: Kâmil şeyh, velayet derecelerine vâsıl, nihayeti bidayetinde dere eden bu tarikatta yol gösteren Yüce Hakkın hoşnut olduğu bu İslâm Dini uğruna güç sarfeden şeyhimiz İmamımız Muhammed Baki Billah Nakşibendî Ahrarî..

Yüce Allah, onun pek mukaddes sırrının kudsiyetini artırsın. Temennilerinin de üstündeki nimetlere erdirdsin..

Bu bir arzuhaldir.. Yani; Mektup.. Kulların en küçüğü Ahmed'den, hal anlatılan makamın yüce katına.. Mübarek emir icabı, kendisinden alınan cesaretle çeşitli halleri anlatılmaktadır.

Şöyleki: Bu tarikat edeplerine dair işlere devamım sırasında, Yüce Allah'ın ZÂHİR ismine bir zuhur yeri olma şerefine erdim; hem de tam manası ile, her şeyden ayrı bir manada.. O kadar ki: Bütün eşyada, tek tek bu tecelliye gördüm, özellikle kadınların kisvesinde.. Hatta ayrı ayrı her yanlarında.. Bu kadınlar zümresine o kadar ram oldum ki: Anlatamam. Bu ram olma işinde çaresiz bir duruma düştüm.

Bu, öyle bir zuhurdur ki, yalnız bu mahalde olmuştur; bir başka mahalde zuhura geldiği olmamıştır. Ne letaif hususiyetleri (insan duygularının özellikleri) arasında, ne acaip muhassenatı (şaşırtıcı işlerin güzellikleri) meyanında gördüm. Zuhur yerlerinin hiç birinde, asla böyle zuhur olmamıştır.

Hâsılı: Su gibi eridim; bu kadınların elinde eriyip aktım. Anlattığım manada bir tecelli her yemekte ve içmekte, her giyim işinde başka başka oluyordu. Lezzetli mükellef bir yemek sofrasında (veya yenen şeyin kendisinde) bulduğum lezzeti, başkasında bulamadım. Bu değişiklikler, tatlı su ile tuzlu beyninde oluyordu: belki de her şeyde.. Her şeyin tadı, başkalarından ayrı olarak, kendi değişik derecelerine göre kemal hususiyetleri arasındaydı. O

kadar ki: Bu tecellilerin özelliklerini yazı ile anlatmak mümkün değildir.

Ancak, huzurunuzda bulunmuş olsaydım, bunları belki dille anlatabilirdim. Halbuki ben, bu tecelliler esnasında (Resulullah S.A. efendimizin son nefesinde dilediği) refik-ı âlâya müştahtım; ondan başka ele iltifat etmedim. O hale mağluptum; başka yana iltifat gücünü kendimde bulamıyordum.

Bu arada şu durum bana malum oldu; Bu tecelli, tenzihe (sırf varlığa) bağlı nisbete münafî değildir. Çünkü, batın bu nisbetle alâkalıdır. Onun, zahire aslâ iltifatı yoktur. Bu tecelli ile teşerrüf eden zahirdir. Ki o: bu nisbetten yana boştur; muattaldır. Hak adına yemin olsun; batını söyle buldum: Göz, başka yana kayma iptilâsına uğramamıştır. O, bütün bilinenlerden ve zuhurlardan uzak durmuştur. Ancak zahir, kesrete ve ikiliğe dönük olduğu için; bu tecelli saadetine ermiştir.

Belli bir zamandan sonra, bu tecelli, gizli saklı yolu tuttu. Hayret ve cehalet nisbeti, olduğu gibi kaldı. O tecelliler, böylece; sanki, daha önce hiç gelmemiş gibi oldular.

Üstte anlatılan halin akabinde, has manada bir fena hali arız oldu. Bu dahi, ilmî manada bir taayyün idi. Ama, taayyün avdetinden sonra zuhur edip anlatılan fena halinde tükenen ilmî taayyün.. O zaman dahi, benlik (ENE) zannından yana hiç bir eser kalmadı..

İşbu anlatılan zamanda, İslâmî yollar belli olmaya, görünmeye başladı; zuhurda gizli şirkin yokluk alâmetleri belirdi. Bu alâmetler, amellerde kusuru ve ertelemeyi görmektir. Keza, niyetlere, bozuk hatıralara ve tehlikelere parmak basmaktır.

Yine bu cümleden olmak üzere, kulluk ve izmihlal (benlik davasının silinmesi) emareleri zuhura geldi..

Allah-ü Taâlâ, teveccühünüzün bereketi ile bizleri kulluk makamının hakikatine ulaştırdı.

Yine bu teveccühünüzün bereketi ile arştan öteye yükselmeler çokça olmaktadır.

Sonra..

Birinci mertebede bir yükselme oldu. Arştan öte makamlara ulaştım. Hali ile bu yükselme, mesafelerin dürülmesi sonucu meydana geldi. Huld cenneti ve altındakiler müşahede edilir oldu. Tam bu anda hatıra geldi:

— Bazı Hak erenlerin makamını göreyim..

Dedim.. O yana teveccüh edince, onların makamlarına göz ilişti. Görmek arzu ettiğim şahısları o yerde gördüm. Hem de: Mekân, mekânî, (yer, yerleşme) zevk ve şevk cihetinden değişik derecelerine göre.

** *

Sonra..

İkinci derecede bir yükselme oldu. Böylece: Büyük meşayihın keremli ehl-i beytin, insanların mürşidi Hulefa-i Raşidin'in makamlarından başka Resulullah S.A. efendimizin has makamı; sair nebilerin, şanlı resullerin değişik makamları, mele-i âlâ arşın fevkinde görüldü..

Bu arada, bir başka yükselme oldu. Ama arşın üstünde bir yükselme idi. Yer merkezinden arşa varan mesafe mikdarı veya az kısa. Hazret-i Hacı Bahaeddin Nakşibend'in makamında nihayet buldu. Allah sırrını takdis eylesin.

Bu son gördüğüm makamın ötesinde veya az ilerisinde sayılı bazı meşayih vardı. Meselâ: Şeyh

Maruf-u Kerhî, Şeyh Ebu Said Harraz.. Kalan meşayihden bazılarının makamı onun altında; bazılarının makamı da onunla birdi.

Makamları altta olanlardan, şunlar vardı: Şeyh Alâüddevle Simnanî ve Şeyh Necmedin-i Kübra..

Üst makamda olanlar ise şunlardı: Ehl-i Beyt imamları..

Daha yukarıda Hulefa-i Raşidin'in makamları vardı. Allah onlardan razı olsun..

Sair peygamberlerin makamları, Resulullah S.A. efendimize has makamın bir yanında; ulvî meleklerle ait makam ise., diğer yanında idi..

Resulullah S.A. efendimize has makamın, bütün makamlara nisbetle bir üstünlüğü ve asaleti vardı. Allah-ü Taâlâ ona salât ve selâm eylesin.

işlerin hakikatlerini en iyi bilen Yüce Allah tüm noksan sıfatlardan münezzehtir.

Allah'ın inayeti ile, her istediğimde manevî yükselme olmaktadır. Bazı vakitlerdeyse..

istemeden d.e oluyor.. Bu yükselme hallerinde, anlatılan işlerden başka şeyler de müşahede edilir. Bazı yükselmelerdeyse.. değişik izlenimler meydana gelir; onlardan pek çoğu da unutuluyor..

Her ne zaman bazı halleri yazmayı murad etsem; anlatılacağı anda hatıra gelmiyor; böyle bir şey müyesser olmuyor.. Onlar arasında öyle şeyler var ki, görünüşte küçük gibi; ama onun için istiğfar edilmesi gerekli.. Yazmak şöyle dursun.. Onlardan bazıları, bu imlâ esnasında hatırdıydı; ama yazacağım zaman, aklımda kalmadı.. Esasen, bu yazılanlardan fazlasını yazmak da edep dışıdır.

Molla Kasım Ali'nin hali pek güzel.. Kendisine istihlâk ve istiğrak (manevî hal) ağır bastı.

Tüm *cezbe* makamlarım geçti; onların üstü makama kadem bastı.

Önceleri, sıfatları asla bağlı görüyordu. Şimdi ise., o sıfatları kendi varlıkları ile, kendisinden uzak görmektedir. Kendi nefisini de "tam manası ile boş görmektedir. O kadar ki: Sıfatların kaim durduğu nuru dahi, kendisine aralıklı görmektedir. Kendisini de, o nurun bir yanında buluyor. Diğer (müridlerin) halleri de, gün gün terakkide devamlıdır. Aziz Allah'ın izni ile, bunları tafsîlâtı ile diğer mektuplarda anlatırım.

2

MEVZUU : *Yükselişlerin olması ve Yüce Hakkın yardımları ile övünmek..*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu kendi şeyhi büyük zat, şey Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Bu bir arzuhaldir. Yani: Mektup.. Kulların en küçüğü AHMED'den (AHMED: İMAM-I RABBANİ Hz. nin esas ismidir.) hal anlatılan makamın yüce katına..

Ramazan ayına yakın günlerdeydi; Mevlâna Şah Muhammed, istihare emrini tebliğ etti.

Ramazan ayına girmeden, yüce eşiğinize yüz sürme fırsatını bulamadım. Başka yolu da kalmadığından, mübarek ramazan ayının geçmesini bekledim. Zaruret icabı, kendimi teselliye çalıştım.

Yüce Hakkın inayetlerini, büyük makamınıza nasıl arz edeyim ki!. Tevatür halinde, peş peşe arasız gelmektedir. Haliyle bu olanlar, üstün teveccühünüzün bereketi ile olmaktadır.

Bu manada bir şiir:

Ben bir bahçe gibiyim, oraya bahar:

Bulutlarından zülâl yağmurlar yağar.

Bin tane dilim olsa senaya dursam;

Ona infialden başka neyim artar?.

Açıklanan bu husus, bir cür'et ve edebi terke yorulabilir. Övünmek ve böbürlenmek manası da çıkabilir. Şu şiir bu hali anlatır:

Ama şahım yüceltti makamımı yerden;

Onunla ayda, yıldız da ayıldım birden.

Aylıma ve beka alâmetlerinin belirmesi, rebiülevvel ayının sonlarına doğru oldu. Şu ana kadar, her süre içinde, has bir beka ile teşerrüf etmekteyim. Şöyleki: Önce, ben zatî tecelliye almıyorum. Ki bu tecelli Şeyh Muhyiddin'e bağlanır. Allah sırrının kudsiyetini artırsın. Daha sonra da, sekir haline geçiriliyor um.

Yükselme ve iniş hal erinde; duyulmamış ilimler, hayrete şayan irfan duygulan hâsıl olmaktadır.

Her mertebede, o mertebe makamının durumuna uygun manada has müşahedeye ve ihsana nail olmaktadır.

Ramazan ayının altısında idi (ALTISINDAYDI: Farsçasında ve Arapça tercümesinde böyledir. Ancak, **daha** önce Müstakimzade tarafından yapılan tercümede:—

SEKİZİNDEYDİ.. Gibi bir mana var. Nereden alındığını tesbit edemedik.) beka ve ihsan şerefine nail oldum. Öyle ki: Onu arza güçlü değilim. Öyle sanıyorum ki: İstidadın sonu, bundan öteye geçemez.

Hale uygun manada vuslat müyesser oldu. Şu anda dahi, cezbe ciheti tam manası ile, tamama erdi. Yüce Allah'ın sonsuz varlığında seyir hali başladı; ki bu durum: Cezbe makamına münasiptir.

Her ne zaman ki: Fena hali tam manası ile olur; onun düzenin de kurulu beka tam manası ile kemal bulur.

Her ne zaman ki: Beka tam manası ile kemal bulur; orada ayıklık hali ağır basar.

Her ne zaman ki: Ayıklık hali ağır basar; ilimlerin şeriat-ı garraya uygunluğu daha ileri olur.

Tam manası ile ayıklık hali, peygamberlere has bir durumdur. Bu meyanda onlardan zuhur eden marifet duyguları ise.. şeriat ilimlerinin kendisidir.

Bir de onların beyan ettikleri, akideler vardır ki: Zat ve sıfat üzerinedir.

Bazı marifet hal erinin, dile gelişte, dış manası ile çelişmesi, sekir halinin bakiyesinden olsa gerek..

Bu FAKİR'e (İMAM-I RABBANİ Hz. kendisini kasd ediyor.) feyz yollu gelen irfan duyguları ise., pek çoğu, şeriata dair marifetlerin tafsilinden ibarettir. Bunların beyanı: Keşfe dayalı, zarurî istidlali ilim (inkârı, cehaleti imkânsız bilgi) meydana getirir; toplu manalar, yaygın hale gelir. Yani: İşin detaylarına inilir.

Bunları anlatmaya kalksam, tafsilâtlı şerhi uzar. Kaldı ki ben: Korkuyorum; çekiniyorum, bilhassa işin edep dışı bir yöne kaymasından.. (Bu son cümle Farsça aslında şiir olarak gözükmektedir. Arapçasında nesre benzediğinden normal tercümesini verdik.)

3

MEVZUU : *Yarenlerin, belli bir makamda durakladıkları ve bu manada bazı meseleler.*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhine yazmıştır.

Arz edilmek istenen durum şudur:

Burada belli bir süre için kalan ve buranın yerli yarenlerinden her biri, bir makamda tutulup kalmış. Onları bu makamdan çıkarmak ise., pek zor.. Öyle ki: Bu makama münasip yeterli gücü kendimde bulamıyorum.

Allah-ü Taâlâ, üstün teveccühünüzün bereketi ile, bize terakki nasib eylesin..

Yakınlarımdan birri anlatılan makamı geçti; zatî tecellilerin basamaklarına ulaştı. Hali cidden güzel.. Adımlarını bu FAKÎR'in (FAKÎR: Lâfzı ile İMAM-I RABBANÎ Hz.

kendisini kasd ediyor.) izinde atmaktadır. Aynı şeyi, diğer yarenler için de dilerim.

ihvandan bazıları var ki; mukarrebin (Yüce Hakka yakın olanlar) yolu ile hiç bir münasebetleri yoktur. Bunların haline uyan, ebrar (iyi amellere devam) yoludur. Yakın babında elde ettikleri bir şey varsa., o bir ganimettir. En uygunu, kendilerine bu yolu emretmenizdir. Bu manada bir mısra şöyledir:

İşi vardır her insanın kendine mahsus..

Bu söylediğim kimselerin isimlerini tafsilâtı ile yazmaya cesaret edemiyorum. Zira onlar, size gizli değil er..

Bundan daha fazlasını yazmak edep dışıdır.

Bu mektubu yazdığım gün, Mir Seyyid Şah Hüseyin kendi halinde meşgulken bir rüya görmüş. Anlattığına göre: Büyük bir kapıya varmış. Kendisine söylenmiş:

— Burası hayret kapısıdır.. Sonrasını şöyle anlattı:

— Kapıdan içeri baktığım zaman, gördüm ki Hazret-i Şeyh içeride.. Sen de onunla berabersin.. Kendimi içeri atmak istedim; bir türlü ayağım varmadı..

4

MEVZUU : a) Mübarek ramazan ayının faziletleri.

b) Hakikat-ı Muhammediye'nin (kabiliyet-i ulâ) beyanı.. Ona ve âline salât, selâm ve saygılar..

c) Kutbiyet makamı, ferdiyet mertebesi..

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bundan önceki mektuplar gibi. bunu da büyük şeyhi Bakibillah'a yazmıştır.

Hizmette olanların en küçüğünden bir arzuhalidir. (Yani: Mektup..) Süre hayli uzadı. Bu kapıda hizmet edenlerin hallerine muttali olamadım: Ne feyizlenme, ne de güzel mektuplaşma yolundan..

Şimdilik, mübarek ramazan ayının gelmesini bekliyorum. Bu ayın, Kur'an-ı Mecid'le tam bir münasebeti var. Hem de zata bağlı kemalatı ve onun zuhuratı sayılan işlerin tümünü özünde toplamak sureti ile..

Kaldı ki o, asalet dairesine dahildir. Öyleki: Asla, onun üzerine gölge düşmemiştir.

KABİLÎYET-İ ULÂ, onun uzayan gölgesidir. Bu manada gelen âyet-i kerime meâlen şöyledir:

— **«Ramazan ayı öyle bir aydır ki; Kur'an, o ay içinde indirildi.» (2/185)** İşbu âyet-i kerime, sözün doğruluğuna delildir.

Anlatılan mana ile bağlılık kurulunca; işbu ramazan ayının, cümle hayırları ve bereketleri özünde topladığı anlaşılır.

Bütün sene boyunca gelen cümle hayırlar ve bereketler; bu ayın, bereketleri denizinden bir damladır. Ama, kime olursa olsun; hangi yönden gelirse gelsin.. Bu ayın kadri o kadar yücedir ki: Sonu yoktur.

Bu ay içinde olan birlik ve beraberlik, yıl boyu sürececek birlik ve beraberliğe sebeptir.

Aynı şekilde, bu ay içindeki ayrılık, yıl boyu sürececek ayrılığa sebep olur.

Saadetler olsun o kimseye ki: Ramazan ayı, kendisinden razı olarak ayrılır. Yazıklar olsun o kimseye ki: Ramazan ayı, kendisine dargın gider. Dolayısı ile, bereketleri elde etmeye bir vasıta sayarak.

Ramazan ayı ile, Kur'an-ı Kerim hatmini biraraya getiren kimse için ümid edilir ki: Onun bereketlerinden mahrum kalmaya; hayırlara kavuşmasına engel olmaya..

Bu aya mahsus olan bereketler, başkalarına benzemez. Bu ayın gecelerindeki hayırlar da, başkaları ile kıyaslanamaz.

Akşamları, iftarda acele etmenin; sahurlardaysa, ağır davranmanın hikmeti ve sırrı bu olsa gerek. Böyle olur ki: Gecenin ve gündüzün tüm cüzlerindeki imtiyaza ermek hâsıl ola..

Yukarıda:

— KABİLİYET-İ ULÂ..

Şeklinde bir cümle anlatıldı. İşte, Hakikat-i Muhammediye, bundan ibarettir. Bu Hakikat-ı Muhammediye'nin zuhur yerine salât selâm ve saygılar..

İşbu KABİLİYET-İ ULÂ, zatî kabiliyet değildir.

Anlatılan Hakikat-ı Muhammediye; tüm sıfatları özünde topladığı için, bazıları:

— Kabiliyet-i Zat..

Olarak hükmetmiştir. Halbuki kabiliyet-i zat, ilmî itibar içindir. Hem de zat ve sıfatlara dayalı tüm kemalât ile ilgilidir. Bu dahi, Kur'an-ı Mecid'in ele, dile getirdiğidir. Şanı yüce olsun.

Kabiliyet-i sıfata gelince., bu: Sıfatlar vatanı ile münasebettir; zatla sılat, beyninde bir boşluktur. Bu dahi, sair peygamberlerin hakikatleridir.

Resulüllah efendimize ve sair peygamberlere salât ve selâm..

Anlatılan bu kabiliyet, içine giren itibarların mülâhazası ile, müteaddid hakikatler halinde meydana gelir.

Hakikat-ı Muhammediye sayılan kabiliyet'e gelince; her ne kadar onda zılliyyet var ise de, sıfatların rengi onda belli olmaz. Hiç bir şekilde, zatla aralarında hail yoktur.

Muhammedî meşrebe dahil olan cemaatin hakikatlerine gelince: îlmî itibara göre, zat kabiliyetlidirler. Ama anlatılan bazı kemalâtla ilgili olaraktan.. Bu meyanda Kabiliyet-i Muhammediye; zatla bu müteaddid kabiliyetler arasında bir aralıktır. Bazılarının, yukarıda anlatıldığı üzere buna:

— Kabiliyet-i Zattır.

Demeleri, şu manadaki sebebe dayanır: Onun, (kabiliyet-i zatın) sıfatlar âleminde bir adımlık yen vardır. Bu sıfatlar âleminin son yükselişi ise., o kabiliyete kadardır. Ulaştıkları bu makamdaysa.. Resulüllah S.A. efendimize bağlandıklarında şüphe yoktur.

Kabiliyet-i ittisaf için, hiç. bir şekilde yükselme yoktur. Bu mananın bir icabı olarak, bazıları zarurî olarak şu hükmü verdiler:

— Hakikat-ı Muhammediye daima haildir.

Halbuki. Hakikat-ı Muhammediye. kendi zuhur yerindedir; ki; Zatta mücerret bir itibardır.

Bundan ötürü de, gözden kaybolması mümkündür: hatta olmuştur.

Kabiliyet-i ittisaf her ne kadar itibari ise de, sıfatların rengini ve vasfını almıştır, amma berzahiyet yoluyla..

Sıfatlar hariçte vardır; ama ziyadededen bir varlıkla.. Böyle olunca, yükselmeleri imkân dairesi dışındadır. İşbu mana icabı olarak, anlatılan hailin daimî varlığına hükmedilmiştir.

Asaletle zılliyyet arasını birleştiren bu tür bilgilerin benzerleri çok gelmiştir; pek çoğu da tarafımdan yapraklara yazılmıştır.

Kutbiyyet makamı: Zılliyyet makamı ilimleri inceliklerinin menşeidir.

Ferdiyyet mertebesi: Asıl daire maarifinin varidatına vasıttadır.

Zil ve asıl (asıl varlık ve gölgesi) arasındaki imtiyaz: Anlatılan iki devlet, biraraya gelmedikçe olmaz.

Anlatılan mana icabı olarak; meşayih, KABİLİYET-İ ULÂ'nın ziyadeliğine kail değildirler.

İşbu kabiliyyette:

— Zat babında taayyün-ü evvel..

Denir. Şundan ki: Bu kabiliyyetin müşahedesini zatî tecelli sanmışlardır. Ama gerçek, benim tahkikimdir; iş, izah ettiğim gibidir.

Gerçeği meydana çıkaran Allah sübhandır. Bu yola hidayet eden odur.

**

Yazmakla memur olduğum risalenin bitmesini, şu ana kadar başaramadım. Olduğu gibi, müsvedde duruyor. Bu duraklamadaki ilâhî hikmeti anlayamadım.

Bu manada, cür'etin ziyadesi edebe uzaktır.

5

MEVZUU : Hacı Bürhan'ın Muhammed Bakibillah'a gönderilmesi ve bazı hal erinin beyanı. Ki o: İhlâs sahiplerinden biri idi.

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Hizmette olanların en küçüğünden bir arzuhalidir. (Mektuptur.) Hâcegân tarikatı beyanında bir risale yazdım. Allah-ü Taâlâ, onların sırlarının kudsiyetini artırsın.

O yazdıklarımı, yüce katınıza yolluyorum. Dilek: Teberrüken görüşünüzü almaktır. Ne var ki o risale, müsvedde halindedir; temize çekmek için fırsat bulamadım. Sebebi: HACE (HACE: Alim. şeyh. seyyid, ağa ve mual im manalarına gelir.) Bürhan'ın acele yola çıkması oldu. Belki de, ona bazı bilgiler eklenecektir.

Günlerden bir gün, Ahrar silsilesine gözüm ilişti. Hatırıma geldi ki: Onu size arz edeyim. Ondaki bilgilerin beyanı babında bir şey yazasınız. Olmazsa, bu FAKİR'e (F

A K î R: Lâfzı ile, İMAM-I RABBÂNÎ Hz. kendisini kasd ediyor.) emir buyurasınız, ona bir şey yazayım.

Bu düşüncem, gelişti.

Anlatılan düşünceye dalgın iken, bu müsveddedeki bilgiler feyiz yollu geldi; yazdım.

Bu gönderdiğim müsveddeleri, o risale için bir bütünleme sayarsanız ne âlâ..

Olmazsa, bazı uygun bilgiler ona eklenir; onun bir başka yönü olur.

Bu manada fazla açılmayı, edebe aykırı sayarım.

Hace Burhan, bu süre içinde güzel fiiller işledi; beğenilecek işler yaptı. Cezbe makamına uygun, üçüncü seyirden nasibe nail oldu. Ne var ki, şu anda geçim sebepleri ile, hali teşvişe düşmüştür. İşleri dağınık durumda. Bu halleri ile yüce katınıza yönelmiş bulunuyor.

Kendisine emredilecek her şey, uğur ve bereket olur.

6

MEVZUU : a) Cezbe ve sülûk husulünün beyanı.

b) Celâl ve cemal sıfatları ile terbiye almak.

c) Fenanın ve bekanın beyanı.

d) Nakşibendî tarikatına mensub olmanın üstünlüğü. Belâ ve musibet için dua..

NOT : İMAM-I RABBANÎ Hz. bu mektubu muhterem şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Bendegânın en küçüğü AHMED'den (AHMED İMAM-I RABBANÎ Hz. nin kendi ismidir.) bir arzuhalidir.

Şanı büyük mutlak mürşid olan Yüce Hak, üstün teveccüh bereketi ile; bana şu ikramda bulundu: Cezbe ve sülûk terbiyesi..

Sonra..

Beni celâl ve cemal sıfatları ile terbiye etti. Şu anda: Celâl cemalin aynı oldu; cemal dahi celâlin aynı oldu.

RİSALE-İ KUDSİYE (RİSALE-İ KUDSİYE: Şeyh İmam Muhyiddin Muhammed b. Ali b. Arabi Halemi Taî Mekkî Hz. nin eseridir. Hicretin 638 (M. 1240) yılında vefat etmiştir. Allah-ü Taâlâ, sırrının kudsiyetini artırsın.) için yazılan haşiyelerde; bu ibarenin sarîh manasını tahrif edip mevhum manaya almışlar. Halbuki ibare manası zahirine göre verilmiştir; tahrif ve tevil edilmesi kabil değildir.

Bu terbiyenin alâmeti: Zata dayalı sevgide tahakkuktur. Anlatılan manada tahakkuk olmadan, bu terbiyenin husulüne yer yoktur.

Zata dayalı sevgi, fena bulma alâmetidir. Fena ise.. Allah-ü Taâlâ'nın zatından başka şeyleri unutmaktır.

İlimler, tam manası ile sine sahasından ayrılmadıkça; cehl-i mutlakla tahakkuk hâsıl olmadıkça, fenadan yana nasip gelmesi imkânsızdır.

Anlatılan manadaki cehil, daimîdir; onun zevaline imkân yoktur. Bazen gelip bazen de giden cinsten değildir.

Bu babda son gaye mana şudur: Bekadan evvel sırf cehalet vardır; bekadan sonra da cehalet ve ilim birleşir. Burada anlatılan cehalet gözünde şuur vardır; hayret gözünde ise.. huzur..

İşbu anlatılan makam: HAKK'el-YAKÎN makamıdır; orada ilimden ve aynden sayılan her biri, diğerine perde olamaz. Misali anlatılan cehaletten önce gelen ilim, itibar derecesi dışındadır.

Her ne kadar bu makamda ilim varsa da, özdedir; şuhud varsa, o da özdedir; marifet dahi özdedir. Dışarıda göz kaldığı süre; özünde hâsıl olan bir şey yoktur.

Şayet nazar, öze dönük ise., yani: Tamamen.. O zaman uygun olan: Nazarın tamamen dıştan kesilmesidir.

Bu manada Hace Nakşibend Hz. şöyle anlattı:

— Ehlüllah, fenadan ve bekadan sonra ne görürlerse., onu kendi özlerinde görürler.

Marifet yollu elde ettikleri her şeye de, kendi özlerinde arif olurlar. Hayretleri dahi, yine kendi özlerinde olur.

Bundan açıkça anlaşılıyor ki: Müşahede, marifet, hayret sadece özdedir; onun dışında bir şey değildir. Bunlardan, yalnız biri özde bulunursa., fenadan yana haz ve nasib yoktur. Onlardan bir kısmı dışarıda olunca,, sonunda gelmesi umulan beka nasıl gelsin?. Fena ve beka işindeki mertebelerin nihayeti budur. Ve bu: Mutlak fena halidir. Mutlak fena ise., diğerlerine göre, daha şümullüdür. Beka durumu dahi, fena hali miktarına göre olur.

Üstte anlatılan mana icabı olarak, ehlüllah'tan bazılarının; fena ve beka ile tahakkuk sonu dışa dönük müşahedeleri vardır. Ancak bu acizlerin, (Yani: Nakşibendilerin) bağlı bulundukları makam, bütün nisbetlerin üstündedir.

Bu manada bir şiir şöyledir:

Her esen nesime misal Hicazî olmaz;

Kalaylı demir Yemanîce revaç bulmaz.

(Bu şiir Arapça metinden alınmıştır. Ancak, Farsça nüshada, şu mana ile gelmiştir: **Her ayine tutan da İskender mi olur?**

Her kılık değiştiren Hak eri mi olur?)

Geçip giden nice asırlardan sonra; anlatılan silsilenin büyüklerinden bir iki zat; bu tarikat bağıni şereflendirirken, diğer silsileler için ne söylerler?

Bu bağlılık, Abdülhalik Gucdüvanî Hz. ne ulaşır; sırrının kudsiyeti artsın. Onu kemale erdirip tamamlayan zat ise.. Şeyhler Şeyhidir. Yani Nakşibend namı ile maruf Bahaeddin'dir; sırrının kudsiyeti artsın.

Anlatılan durum bir devlettir ki ona: Kendi halifelerinden Hacı Alâaddin Attar ermiştir.

Bu büyük bir saadettir. Daha başka kimlere nasib olacağı, zamanla görülecektir.

Bu yolda şaşılacak durum şudur:

Her ne zaman belâ ve musibet vaki olsa; öncelikle feraha ve sürura sebep oluyor. O

zaman şöyle diyorum:

— Daha yok mu?.

Dünya metayı cinsinden bir şeyim benden gitse, gönlüm hoş oluyor; aynısının olmasını temenni ediyorum.

Sebebler âlemine indirildiğim an, nazarın aczime ve fakrime ilişti. Bu da, benim için bir nevi hüzn oldu. Bu dahi, ilk baştan gelen az zarar dolayısı ile oluyordu.

Anlattığım üzüntü devam ediyordu, isterse o az zarar, tezce gitsin; hiç gelmemiş gibi olsun.

Bir belânın, yada musibetin defî için Subhan Allah'a dua ettiğim zaman; bundan maksad, o belânın veya musibetin kalkması değildi. Gerçek olan:

— «**Bana dua ediniz.**» (40/60)

Emrine imtisaldi. Ne var ki, şu anda duadan maksad, belâ ve musibetlerin kalkmasıdır.

Bundan önce zail olup giden korku ve hüzn geri döndü. Bu da, bana malum olduğuna göre: Sekir halinden geliyor.

Ayıklık haline gelince., avam insanlarda bulunan acz, korku, hüzn, gam, ferahtan yana ne varsa., ayıklık hali sahibinde mevcuttur.

Başlangıçta duadan gaye: Belânın kalkması değildi; ama bu mana gönlüme pek hoş gelmiyordu. Ancak, içinde bulunduğum bir hale mağlûb olmuştum.

Bu arada aklıma gelen şu oldu: Peygamberlerin duaları, yalnız niyetlerinin hâsıl olması yönünde değildir. Allah-ü Taâlâ onlara salâtlar ve selâmlar eylesin.

Son anlatılan hale erdikten sonradır ki: İşin hakiki yüzü meydana çıktı. O zaman bildim ki: Peygamberlerin duaları Yüce Hakka karşı acz, iftikar, korku, inkisar yönlüdür; yalnız ilâhî emir gereği değildir.

Emir gereği olarak; zaman zaman, vukua gelen işleri arz etme cür'eti meydana geliyor.

7

MEVZUU : *İMAMI RABBANÎ Hz. bazı garip hallerini beyan etmekte ve bazı zaruri işlerini sormaktadır.*

NOT: İMAM-ı RABBANÎ Hz. bu mektubu, pek keremli şeyhi Bakibillah'a yazmıştır.

Kulların en küçüğü AHMED'den bir arzuhaldir.

Arştan öte bir makam var ya, işte ruhumu orada buldum. (Yani: Melekût âleminde..) Ama, manevî bir yükselme yolu ile.. Bu makamda, Hâce Nakşibend Hz. nin özel bir yeri vardır.

Allah-ü Taâlâ, onun kudsiyetini artırsın.

Aradan bir süre geçti; bu maddî bedenimi de orada buldum.

Bu sıralarda bana şöyle geldi: Felekiyattan, unsuriyattan alta inen bu âlemden ne bir isim, ne de bir resim var. Hem de tam manası ile..

Bu çıktığım makamda, ancak büyük velîlerden bazıları vardı..

Şu anda, bu âlemin tamamını, mahal ve makam olarak, kendime ortak buluyorum; bunun için de hayret hâsıl oluyor. Şundan ki: Kendimi tam manada yabancıların varlığı ile beraber görüyorum.

Hasılı: Bazan öyle halet zuhura geliyor ki, onda ne ben kalıyorum; ne de bu âlem.

Sonra, daha başka bir şey de zuhura gelmiyor; ne nazarda, ne de ilimde..

Anlattığım hal, şu ana kadar devam edip geldi. Bu âlemin varlığı ı nazardan ve ilimden yana kapalı durmaktadır.

Sonra..

Bu makamda, büyük bir köşk peydah oldu. Ona merdivenler kurulmuştu: çıktım.

Anlatılan makam, âlern misali tedricî bir surette indi; an bean kendimi onda yükselir buldum. Tam olarak, iki rikât şükür namazı kıldım.

Bunu takiben, gerçekten üstün bir makam zahir oldu. Orada DÖRT NAKŞİBENDÎ

BÜYÜĞÜNÜ GÖRDÜM. (DÖRT NAKŞİBENDÎ BÜYÜĞÜ GÖRDÜM: Cümlesi ile şu zatlara işaret edilmiş olabilir: Hâce Abdülhalik Gucdüvanî. Hâce Muhammed Bahaeddin Naksibend. Hâce Alaeddin Attar, Hâce Ubeydüllah Ahrar. Sırlarının kudsiyeti artsın.) Allah-ü Taâlâ, sırlarının kutsiyetini artırsın.

Bu makamda, anlatılan zatlardan başka meşayih dahi vardı. Meselâ: SEYYİD'ÜT-TAİFE ve daha başkaları.. (SEYYİD'ÜT - TAİFE: Bu zat, Ebülkasim Cüneyd b.

Muhammed olup daha çok CÜNEYD-İ BAĞDADÎ lakabı ile bilinir. Sırrının kudsiyeti artsın.)

Meşayihden bazıları, anlatılan makamın üstünde idiler. Ama oturmuş, bu makamın sütunlarına tutunmuşlardı. Bazıları da, değişik derecelerine göre, bu makamın altında bulunuyorlardı.

Kendimi, cidden bu makama yabancı buldum; o kadar ki: Kendim için bu makamla hiç bir münasebet görmüyordum.

Anlatılan bu vakıadan ötürü; kendimde tam bir ıstırap hâsıl oldu; o kadar ki: Deli olmama ramak kaldı. Hüznün, esefin şiddetinden ruhum bedenimden ayrılacak hale geldi.

Anlatılan hal, uzun bir süre devam edip gitti. Sonradan, üstün teveccühlerinizin bereketi ile; kendimi o makama münasip gördüm.

İlk önceleri, başımı bu makamın hizasında buldum. Sonra tedricen yükseldim; o makamın üstünde oturdum.

Daha sonra, hatırıma şöyle geldi: Burası, tam tekmil makamıdır; sülûkün tamama ermesinden sonra, oraya vâsıl olunur. Sülûkünü tamamlamayan meczubun burada alacağı haz yoktur.

Bu sırada aklıma şöyle geldi: Bu makama kavuşmak, sizin hizmetinizde bulunduğum sırada gördüğüm rüyanın neticelerindendir. Bu vakıa (rüya) şöyle olmuştu: Efendimiz Hazret-i Ali'yi r.a. gördüm. (Kv.) Geldi; şöyle dedi:

— Semaların ilmini sana öğretmek için geldim.

İyi dikkat edince gördüm ki: Bu makam, sair Hulefa-i Raşidin arasında Hz. Ali'ye (Kv.) mahsustur. Allah onların hepsinden razı olsun.

En iyi bilen, Yüce Subhan Allah'tır.

Yukarıdaki hususları anlattıktan sonra, maruzatımı aşağıda sıralayacağım.

BİR:

Bana öyle geliyor ki; kötü huylar, zaman zaman kalkıyor. Onlardan bazısı, bedenden iplik gibi çıkıyor; bazısı da kurt gibi..

Bazı zamanlar, şöyle düşünüyorum: Onların hepsi ayrılıp gidiyor, sonradan, bir başka, vakitte zuhur ediyor.

İKİ:

Bazı marazların ve sıkıntıların defî için teveccühe dairdir. Bu iş için, başta Yüce Hakkın rızasını bilmek şart mıdır, yoksa değil mi?. REŞEHAT'ta (REŞEHAT: Farsça yazılı bir kitaptır, içinde, Nakşibendî meşayihinin menkıbeleri vardır; onların yol yönlerini açıklar. Yazan: Hüseyin b. Ali Vaiz Kâşîfi Beyhakî olup Safî, lakabı ile meşhurdu. Bu eserini Hicrî 909 (M. 1503) yılında bitirdi. Bu eseri. Mektubat mütercimi Muhammed Murad Menzilevî Arap diline çevirdi, İbn-i Şerif Abbasî namı ile maruf Mevlâ Muhammed dahi Türk diline çevirmiştir. Bu zat dahi Medine-i Kahire'de: Hicrî 1002 (M. 1593) yılında vefat etmiştir. Allah onlara rahmet eylesin.) Hâce Ubeydullah Ahrar'dan naklen gelen ibareden çıkan manaya göre: Şart değildir. Bu hususta nasıl bir hükme varırsınız?. Teveccüh dahi, ona göre iyi görülmemektedir.

ÜÇ:

Taliplerde, huzurun tahakkukundan sonra; huzuru muhafaza emri verilip zikirden men' etmek gerekir mi? gerekmez mi?.

Sonra., o hangi mertebedir ki: Orada zikir olmaya?. Durum böyle iken, bazıları önünden sonuna kadar zikri bırakmamışlardır, iş sonuna varıncaya kadar zikirden imtina etmemişlerdir.

İşin hakikati nedir?. Ne emir buyurursunuz?.

DÖRT:

Hace Ubeydüllah Ahrar FIKARAT'ta (F I K A R A T: Bu eseri, Hace Ubeydüllah Ahrar Hz. yazmıştır. Mektubat mütercimi Şeyh Muhammed Murad Menzilevî Mekkî Arapçaya çevirmiştir.) şöyle anlattı:

— Sonunda zikir emri verirler. Zira, bazı MAKSATLAR ancak zikirle yerine gelir. Burada anlatılan MAKSATLAR nelerdir? tayin buyurunuz.

BEŞ:

Taliplerden bazıları, kendilerine tarikat talimi istemekte; ama onlar, lokmada ihtiyatsızdır. Bu ihtiyatsızlığa rağmen, huzur elde etmekte, bir nebze istiğraka varmaktalar. Şayet onları, lokmaya ihtiyat için sıkıştırarak olsak; hepsini bırakacaklar.

Yani: Talebin zayıflığından, tarikatı terki seçecekler. Bu hususta hüküm nedir?.

Bir başkaları ise., bu silsile-i şerifeye yalnız bağlılık isterler. Bunlarda, zikir talimi talebi yoktur. Böyle bir şey caiz olur mu? Yoksa olmaz mı?. Böyle bir şey caiz ise., yolu nedir?. .

Bundan fazlasını yazıp açılmak, edep dışına çıkmak sayılır..

8

MEVZUU : a) *Beka ve sahv (ayıklık) mertebeleri ile ilgili hallerin beyanı.* b) *itikada dair bazı meseleler.*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Bakibillah'a yazmıştır.

Kulların küçüğü Ahmed'den bir arzuhaldir.

Sekir (manevi sarhoşluk) sahv (ayıklık) haline çıkarılıp beka ile şerefyaş olduğum zaman; benzeri olmayan ilimler ve bilinmeyen marifet duyguları zuhur etmeye başladı. Bunlar feyiz yollu ve devamlı idi. Bunların pek çoğu da; evliyanın beyan yoluna ve onların dillerde dönen ıstılahına uymuyordu.

Onlar, vahdet-i vücuda dair bir mesele beyan ettikleri ve söyledikleri ne varsa onunla ilk hal erde şerefyaş oldum; sonra vahdet şühudu kesrette müyesser oldu. (Teklik, çoklukta görüldü.)

Sonra, Melik-i Allam zatın inayeti ile; bu makamdan terakki ettim. Çok yüksek derecelere erdim. Bu meydana bana çeşitli ilimlerin feyzi geldi.

Ne var ki, evliyanın kelâmında bu makamların tasdiki yoktur; bu marifetlerin ve sözlerin de sarih bir şekilde tasdiki yoktur. Ancak, bazı büyüklerin kelâmında, bunun için icmal yollu işaretler ve remizler var.

Ne var ki, adil şahid; anlatılanların sıhhatına, pak şeriatın zahirine uygun olduğuna, ehl-i sünnet topluluğu alimlerine ters düşmediğine şahadet eder. Şöyleki: Hiç bir şeyde, pak şeriata dışta aykırı değil.. Felsefecilerin sözlerine ve onların akla dayalı kurallarına da uymuyor. Ehl-i sünnete muhalif duran İslâm âlimlerinin yollarına benzemiyor.

Şu mana açıldı: Bir işin gereği olan güç, o işle beraberdir; fiilden evvel bir güç yoktur.

Kudret yapılan işle eş olarak gelmektedir.

Gelen teklif ise., sebeblerin ve duyguların sağlam olmasına dayanır. Nitekim ehl-i sünnet uleması da, bunu böyle kararlaştırdı.

**

Bu makamda kendimi, Hacı Bahaeddin Nakşibend Hz. nin izinde buluyorum; çünkü o, bu makamdadır. Hazret-i Hacı Alâeddin Attar'ın da bu makamdan nasibi vardır.

Bunlardan başka bu sisile-i aliyyenin büyüklerinden Hacı Abdülhalik Gucdüvanî ile, daha evvel göçen zatlardan Maruf-u Kerhî, Davud-u Taî, Hasan-ı Basrî ve Habîb-i Acemî'nin de bu makamdan nasipleri vardır. Allah-ü Taâlâ onların sırlarının kudsiyetini artırsın.

İşbu makamın hâsılı: Tam manası ile uzaklık ve vahşettir, işin ilâç kabul eder yanı da yoktur. Bu arada perdeler kaldıkça; ihtimam gösterip çalışmak sureti ile, onu kaldırmak gerekir. Şu anda, iş hicap yönü ile daha da zorlu oldu. Bu manada bir şiir şöyledir:

Bu iş için ne tabip var ne de efsun kâr eder.

Bazıları, bu tam vahşete ve münasebetsizliğe; bir vuslat ve bitişme ismi verdiler.

Heyhat ne gezer!.. Şu beyt, onların haline uygundur: **Sakın ha visalini dileyip çağırın;**

Bir olmaz, yerde kalanla semada duran.

Şuhud nerede?. Şahid kim?. Meşhud nedir?. Bu manada bir şiir şöyledir: **Halkta görülünce cemal nuruna bak;**

Ne bağı kurar Rablar Rabbiyla toprak.

Hülâsa: Kula lâzım olan şudur ki; nefsinı güçsüz bir mahluk bile.. Keza bütün âlemi de öyle.. Yüce Kadir Halik'ı ise., aziz ve celil Hak bilecektir.. Asla bunun dışında bir nisbet isbat edilemez. Aynen görmek nerede? aynadaki nerede?.

Bir mısra şöyledir:

Hangi ayna ötelere den suret verir?.

Ehl-i sünnet vel-cemaat sayılan zahir âlimleri, bazı amel erde kusurlu olabilirler. Ama itikad cihetinden, dışa nurlu sahih itikad yayarlar. Onların ortaya attıkları bu nurlu görüşleri, kusurlarını siler atar. Bunların meydana attıkları bu görüşleri, tasavvuf ehlinin çoğunda bulunmaz. Şundan ki: Riyazetlerinin, mücahedelerinin olmasına rağmen; zat ve sıfat üzerine sağlam itikatları yoktur.

Âlimler ve ilim talipleri hakkında; özümde bir sevgi hasıl oldu; onların gidişleri bana pek güzel gelmeye başladı. Onların zümresinden olmayı, ilim talipleri ile ilmî müzakere yapmayı arzu ediyorum.

Bilhassa Tavzih (TAVZİH: Bu eser, Tenkîh adlı eserin zor yanlarını çözmektedir: ki, Tenkîh'ül - Usul adlı eserin şerhidir. Bu da, Sadr'üş - Şeria Fazıl Allâme Abdul ah b.

Mes'ud Mahbubî Buharî Hanefî'nin-eseridir. Kendisi. Hicretin 747. (M. 1346.) yılında vefat etmiştir Allah Rahmet eylesin.) ve Telvih (TELVÎH: Tenkih'in hakikatlarını keşif üzerine yazılan bir kitaptır. Sadr-ı Şeria'nın şerhi üzerine yazılmıştır. Allâme Sa'deddin Mesud Teftezanî'nin eseridir. Bu zat, hicretin 792. (M. 1389.) yılında vefat etmiştir. Allah rahmet eylesin.) eserleri için. Ki bunlar: Mukaddemat-ı Erbaa'dan sayılır. Bundan başka, fıkha dair Hidaye (HİDAYE: Şeyh'ül - İslâm Burhaneddin Ali b.

Ebi Bekir Murğınanî Hanefî'nin eseri olup Bidaye-i Mübtedi, ismini verdiği eserin metin şerhidir. Hicrî 593. (M. 1156.) yılında vefat etmiştir. Allah rahmet eylesin.) adlı eserin mubahasesini de onlarla yapmak isterim. Ayrıca şu hususta ulemanın kavline iştirak ediyorum: İlmî yoldan Yüce Hakkın ihatası ve halkla maiyeti.. (Oluşu..)

Şunu biliyorum: Yüce Hak, bu âlemin aynı olmadığı gibi; ona muttasıl ve ondan munfasıl değildir. Ne âlemlle beraber, ne de ondan ayrıdır. Onu sarmış ve ona geçmiş

de değildir.

Şunu da biliyorum: Zatlar ve sıfatlar, hep birden Yüce Hak için mahluktur. Ama böyle demek:

— Mahlukatın sıfatları, Yüce Hakkın sıfatları, mahlukatın fi lleri Yüce Hakkın fil eridir.

Manasına gelmez.

Elbette şunu biliyorum: Fiil erde müessir olan, ancak Yüce Hakkın kudretidir.

Mahlukun kudretinin bunda hiç bir tesiri yoktur. Nitekim, kelâm ulemasının kavli de budur.

Şunu da biliyorum: Yüce Hakkın yedi sıfatı mevcuttur.

Şunu da biliyorum: Yüce Hak iradelidir; diler.

Kudreti, şu manada tasavvur ediyorum: Bir fiilin sıhhati ve terkidir.. Ama yakın hali ile.. Ancak şu manada değil: Dilerse yapar, dilemezse yapmaz.. Fakat, bu ikinci şart için:

— Vukuu mümkün değildir..

Diyemem. Tıpkı bazı hükemanın dediği gibi.. Yani: Sefih felsefeciler ve bazı sofıye gibi.. Böyle bir şey, sözü Yüce Hak için zorlamaya götürür ki, bu: Hükema usulünce söylenen bir söz olur.

Kaza ve kader meselesi üzerine ulemanın kavline itikad sahibiyim. Zira mülkün sahibi Yüce Zat, kendi mülkünde istediği gibi tasarruf edebilir.

Kabiliyetin ve istidadın, bu işlerde bir dahli olduğu görüşünde değilim. Şundan ki: Böyle bir şey, Yüce Hak için zorlama olur. Halbuki o: Muhtar bir zattır; dilediğini yapar. Kıyas budur.

Hallerin arzı, anlatılması zorunlu cümleden olunca, onları zarurî olarak, arz etme cür'etinde bulunduk. Bir şiir:

Kula lâzımdır ki, zaman haddini unutturmaya..

9

MEVZUU :

a) *Nüzul makamına münasip hallerin beyanı.*

b) *Hayır - şer.*

c) *Cezbe - suluk.*

d) *Resulüllah S.A. efendimize tabi olmak.*

NOT : İMAM-ı RABBANİ Hz. bu mektubu pek keremli şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Şöyle bir kimsenin arzuhalidir:

Kara yüzlü bir kaçaktır. Kötü huylu kusurludur. Haline, zamanına aldanmıştır.

Mevlânın muhalefetine tam manası ile gayret eder. Azimet (zor) ve uygun yolları bırakmıştır. Halkın gördüğü yerleri süsler; ama Yüce Hakkın nazargâhını harab etmiştir. Bütün himmetini dışının süsüne harcamış; batın ciheti ile, ağyara dönmüştür.

Sözü haline aykırı olup hali dahi hayaline dayalıdır.

Bu uykudan ve bu hayalden ne hâsıl olur?. Bu halden ve bu sözden ne çıkar?

Vaktini kaçmakla ve ziyanla bitirdi. Sermayesi kabalık ve dalâlet oldu.

Nefsi, şerrin ve fesadın mebdei olup zulüm menşei oldu. Kul arın Rabbına masiyet kaynağı haline geldi.

Hülâsa bu kul: Mücessem günahlar, toplu ayıplarla doldu.

Hayır işleri itilmeye ve redde lâyıktır. Hasenatı dahi atılmaya ve tarda lâyıktır.

— «**Nice Kur'an okuyan vardır ki, Kur'an ona lanet eder.**»

Manasındaki hadis-i şerif, bunun adil şahididir.

— «**Nice oruç tutan vardır ki, oruç ona lanet eder.**»

Manasına gelen hadis-i şerif, onun şanında doğru şahiddir.

Makamı, kemali, hali ve derecesi anlatıldığı gibi olana yazıklar olsun.

Bunun istiğfarı da günahdır; diğer günahlar gibi; hattâ onlardan da şiddetlidir. Tevbesi dahi masiyettir; sair masiyetlere benzer. Belki onlardan daha kötüdür.

Her yaptığı kötülüğün neticesi, kötülük oluyor. Bunun doğruluğu şu manadaki şiirden anlaşılır:

O ki, diken tohumu atar;

Nasıl taze üzümler toplar.

Onun bu hastalığı özüne işlemiştir; ilâç kâr etmez. Derdi de yerleşmiştir; ilâcın faydası olmaz. Tıpkı: Mizacı bozulan gibi.. Bir şeyin özü, kendi özünden ayrılır mı?

Bu manada gelen bir şiir şöyledir:

Habeşî'nin siyahlığı nasıl gider?.

Siyahlık aslıdır, soyuna çeker.

Durum anlatıldığı gibi olunca, biz ne yapabiliriz?. Bu manada şu âyet-i kerime sarihtir:

— «Allah onlara zulmetmedi; lâkin onlar, kendi nefislerine zulmederler.» (16/33)

Evet.. Sırf hayır olan bir mana, sırf şer olan bir şeyi davet eder; şundan ki: Hayırlı olmanın hakikati zahir olup, meydana çıksın..

Sonra..

Eşya, ancak, zıdları ile açıklanabilir.

Hayır ve kemal, hazır oldukları zaman; şer ve noksanlık, karşısından ayrılmaz olur.

Şu mana da açıktır: Güzellik ve cemal elbette ayna ister. Ayna ise., ancak bir şeyin karşısında olmalıdır.

Şu manada hiç bir şüphe yoktur: Şer, hayrın aynasıdır; noksanlık dahi kemalin aynasıdır; karşısında durur. Noksanlık azalınca, kemal artar; şer azalınca da, hayır bollar.

Asıl şaşılacak mana şudur: Bu kötöleme, övme manasının yüzünden açıldığı zaman; şer ve noksanlık hayra ve kemale mahal olur.

Yukarıda anlatılan manalar açısından bakılınca, şunda şüphe olmadığı görülür: Kulluk makamı bütün makamların üstündedir; çünkü: Bu mana kul uk makamında eksiksiz ve ekmeldir. Bu makamla ancak sevilen zatlar şerefyab olurlar. Sevenler ise., müşahade zevkine dalıp lezzet alırlar. Kul ukla lezzete dalmak, onunla ünsiyet etmek ancak, sevilen zatlara mahsustur. Yâni: Yüce Hak tarafından sevilmiş

olanlara.. Sevenlerin ünsiyeti sevilen zatı müşahadededir. Sevilmiş olanların ünsiyeti ise., sevilen Yüce Hakkın kulluğundadır.

İşbu kullar, bu ünsiyet, bu devlet ve bu nimetle şerefyab olmuşlardır.

Anlatılan bu meydanın süvarisi olan üstün zat, mutlak olarak: Dünyanın ve âhiretin efendisidir; evvellerin ve âhirlerin efendisidir; Alemlerin Rabbi Allah'ın sevgilisidir.

Salâvatın en tamı ona, saygıların en eksiksizi ona..

Asıl dileğim odur ki: Bir şahıs, bu devlete sırf ilâhî ihsan olarak ersin. Ama önce şöyle olmalı: Resulüllah S.A. efendimize mütabaatta, tam olarak yerleşsin.. Sonra bu mütabaat, onu en yüksek zirveye çıkarır.

İşbu anlatılan durum şu âyet-i kerimede manasını bulur:

— «**Bu, Allah'ın fazlıdır; onu dilediğine verir. Ve.. Allah, büyük fazlın sahibidir.**»

(62/4)

Anlatılan şerden ve noksandan murad, onlara karşı ilmî bir zevke sahip olmaktır; onlarla sıfatlanmak değildir. İşbu ilmin sahibidir ki, Yüce ve Mukaddes Allah'ın ahlâkı ile ahlâklı olmuştur. Aynı zamanda anlatılan ilim: Sözü edilen ahlâka sahip olmanın bir neticesidir. Kendilerinde bu iki hale karşı, ilmî bir ilgiden gayrı, bir şey olmayınca, bu makamda nasıl bir yeri olabilir?. Kaldı ki bu ilim, ancak, katıksız hayrı, tam olarak müşahede sonunda gelir. Bu müşahedenin yanında, başka her şey, şer olarak görünür. Bu müşahede ise., ancak mutmainne nefis, kendi makamına nüzul ettikten sonra olabilir.

Anlatılan mananın olması için, bazı şeyler gerekir. Şunu hemen açıkça anlatalım: Bir kul, nefsanî .hazzını atmadıkça, onun hazzını yere vurmamak, halen anlatılan mertebeye eremez. Şanı Yüce Mevlâsının kemalinden kendisine nasib gelmez. Hele kendini Mevlânın aynı, sıfatlarını da onun sıfatları itikad eden kimse bir yana.. Yüce Allah, böyle bir halden yana, tam bir üstünlüğe sahiptir Kaldı ki, böyle bir itikad: Esma ve sıfatta ilhaddır. Bu itikada sahib olan zümre; Yüce Allah'ın şu buyruğu altına girmişlerdir:

— «**Onun esmasında ilhada düşenleri bırak.**» (7/180)

. Şu da bir başka hakikattir: Cezbesi, sülûkünü geçen herkes, sevilenlerden olamaz.

Ama, sevgililer arasına girmek için, cezbenin takaddümü (daha önde olması) şarttır.

Evet..

Her cezbe, mahbubiyet manasından bir nebze bulunur; şundan ki: Cezbe onsuz olamaz.

Anlatılan bu cezbeli mana: Arızalar babından, arızî bir sebebden onlarda hâsıl olmuştur; zatî

değildir. Çünkü zati mana, eşyanın hiç biri ile muallel değildir. Şunu görmez misin ki: Her müntehi sayılan kimseye, sonunda cezbe müyesser olur. Hem de, kendisi sevenler zümresine dahil olduğu halde.. Bu meyanda, kendisinde, arızî bir vasıta ile mahbubiyet manası zahir olur. Halbuki bu, onun için yeterli değildir.

Yani: Bir salık için, sırf sevilen olmak yeterli değildir. Anlatılan arızî şey, (Yani: Cezbe) bir manaya göre: O kimsede, tasfiye ve tezkiyedir.

Anlatılan arızî mana, özellikle müptedilerde görünür ki bu: Resulullah S.A. efendimize ittiba olarak meydana gelir. İsterse, umumî manada olsun. Aynı mana, müntehi sayılanlarda da olur. Bu dahi, Resulullah S.A. efendimize bir ittiba sonucudur.

Aynı mananın, zatî yönden gelen bir fazilet olarak zuhuru; mahbub zatlarda dahi, Resulullah S.A. efendimize tabi olmaya bağlıdır.

Bu hususta, açık olarak şunu demek istiyorum:

— Bu zatî mananın zuhuru, sırf Resulullah S.A. efendimizle zatî münasebet yolundan olmaktadır.

Bu münasebeti şöyle anlatabiliriz: Bir isim düşünün; ki o: Resulullah S.A. efendimizin Rabbıdır. (Yani: O ismin sahibi) Resulullah S.A. efendimizin Rabbı olan (terbiyesine gelen) isim ise., anlatılan bu hususiyette vakiya uygundur. Yani: Anlatılan mana hususiyeti babında..

İşbu saadet, anlatılan sebeble kazanılır. Yani: Resulullah S.A. efendimize tabi olmak yolundan.. Ama, tam manası ile..

Doğruyu en iyi Allah bilir. Gidiş ve dönüş onadır. Hakkı meydana çıkaran Allah'tır; bu yola hidayet eden odur.

10

MEVZUU : a) *Kurb (yakınlık) ve Bu'dün (uzaklığın) husulü.*

b) *Farkın ve vaslın, (ayrılığın ve birliğin,) alışılmamış şekilde manalandırılması.*

Üstteki mevzular, bu makama münasip ilimlerle anlatılacaktır.

**

NOT : İMAM-ı RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Bu babda hizmete duranların en küçüğünden bir arzuhalidir. Şöyleki: Ara hayli uzadı. Bu yüce kapıya hizmete duranların hal erine, benim için hiç ittila nasib olmadı. Bu hale intizar da arttı.

Üstteki manada bir şiir şöyledir:

Şaşılmaz, can bulur ruhum geldiği zaman;

Selâm, uzaktaki vefalı dosttan haman.

Bu manada söylenen bir başka şiir de şöyledir:

Bildim gayrı, katılamam kervanına;

Kâfi, uydum çan sesinin yankısına.

Ne kadar şaşılacak bir iştir. Şöyleki: Bu'dün nihayetine kurb ismini vermişler; firakın sonuna da vuslat.. Sanki onlar, bu mana zımında, şuna işaret etmektedirler: Vuslat ve kurb yoktur..

Bu manada bir şiir şöyledir:

Nasıl erilir o saadete hep oralar;

Yüksek yüksek dağlar, tehlikeli uçurumlar.

Şüphesiz sonsuz hüznün, daimî tefekkür imdada ve yardıma gelir; işin sonunda murad olan. iradesi ile mürid olur. Mahbub ise., muhib ve sevilen zatın mahabbeti ile mübtelâ olur.

Üstte anlatılan manada, Resulullah S.A. efendimizin hali bilinen bir durum.. Zira onun: Murad olma, mahbub olma makamı var iken; mürid ve muhib oldu. Şüphesiz bu halini de kendisi anlattı. Kaldı ki o: Daimî bir hüznün ve tefekkür içinde idi.

Anlatılan manada, Resulullah S.A. efendimiz söyle buyurdu:

— «Hiç bir peygambere, bana olduğu kadar eziyet edilmemiştir.»

Asıl muhibler, (sevenler) mahabbetin ağırlığına tahammül edenlerdir. Beyle bîr ağırlığı taşımak, mahbublara zor gelir.

Bu manada bir şiir:

O şeyin ki çok kıssası var;

Yapılsa nice şerhi çıkar.

Bir başka şiir de şöyledir:

Hep böyledir aşkın hikâyesi;

Olmaz hiç bitip tükenmesi..

Bu arzuhalı getiren Şeyh İlâhbağ'ı'ta; cezbe ve mahabbet çeşidi bir hal başladı. Onun teşviki ile, hizmetinizin devamı ile şerefyab olanlar çanında birkaç kelime meydana geldi.

Onun hakkında asıl gaye şu ki: Kendisi mülâzemet şevki izhar etti; bu hadde kadar geldi. Daha önce. irade babında bazı şeyleri izhar eylemişti. Bu Fakir, onda; bir duraklama, esas muradına erme işinde tehir manası sezince, mücerret mülakatla yetindi.

İşbu cümleleri, anlatıları manadan ötürü sıraladık.

Bu hususta daha fazla açılmak, edep dışı sayılır.

11

MEVZUU : a) *Bazı keşiflerin beyanı, nefsin kusurlarını görme makamının hnsulü ve bütün hal erde onu itham etmek.*

b) *Ebülhayr Şeyh Ebu Said Harraza ait üç cümlelerin manası ve sırrı.*

c) *Arkadaşlarından bazısına ait hal erin beyanı.*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu mükerrem şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Kulluk babında en küçük Ahmed'den bir arzuhalidir.

Beni daha önce yerinde gördüğün bir makam vardı; mübarek emir icabı, mülâhazadan sonra, üç halifenin oradan geçişine nazar vaki oldu.

O makamda, benim için bir durak ve istikrar yoktu; bunun için, ilk vehlede onları orada görememiştim. Kaldı ki, orada: Ehl-i Beyt'in iki imamı (Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin) bir de İmam Zeynelabidin'den başkası için bir sebat yoktur. Allah onların cümlesinden razı olsun. Fakat, bunlar da buradan geçtiler. Dikkatle nazar edildiği takdirde, bunu idrâk mümkün olur.

Gelelim, nefsimi ilk önce oraya münasip görmemeye.. Bu münasebetin olmayışı, iki şekilde olmaktadır. Şöyleki:

BİRİNCİSİ: Yollardan herhangi bir yolun zuhur etmeyişidir. Şayet bana, orası için bir yol gösterilmiş olsaydı; bu münasebetsizlik ortadan kalkardı.

İKİNCİSİ: Mutlak surette burası ile münasebetin olmayışı.. Böyle bir durum ise., şekillerin hiç biri ile zeval kabul etmez.

Bu makama ulaştıran yol ikidir; bunların üçüncüsü yoktur. Demek istiyorum ki: Nazarda, bu iki yolun dışında bir başka yol zuhur etmez. Şöyleki: BİRİNCİSİ: Nefsin noksanını ve kusurunu görmek; hayırlara dair niyetinde dahi onu kuvvetli cezbe ile ithamdan azade bırakmamak.

İKİNCİSİ: Sülûkünü tamamlayan mükemmel meczub zatın sohbeti.

Allah-ü Taâlâ, üstün inayetinizin bereketi ile, istidad kadar bana birinci yolu nasib eylesin..

Şöyle olmalıyım: Benden sudur eden her hayır işte, mutlaka nefsimi itham edeyim; hiç durup dinlenmeden, kalbim karar kılmadan o işte onu itham altına alayım.

Hattâ kendimi şöyle göstermeliyim: Sağ tarafımdaki meleğin yazabileceği hiç bir hayırlı amel benden çıkmadı.

Şöyle itikad etmeliyim: Sağımdaki kitabım, hayırlı amellerden yana boştur. Onun kâtipleri de yazmaktan yana atıl dururlar. Bu durumumla, Yüce Hakkın kabulüne nasıl müstahak olurum?.

Şöyle bilmeliyim: Bu âlemde bulunan Firenk kâfirleri, zındıklar, mülhidlerin cümlesi benden daha faziletlidir; hem de her yönü ile..

Tüm şerrin kaynağı benim.

Cezbe cihetine gelelim. Her ne kadar seyr-i ilel ah yolunun tamam olması ile, sülûk tamamlanmış olsa dahi; cezbenin gereği ve bölünmez parçalan sayılan cinsten bir şeyler kalmıştı. Şu anda, o bakiyeler dahi tamam oldu; ama fena zımnında.. Bu fena dahi, seyr-i fil ah makamının merkezinde vaki olmuştu.

İşbu anlattığın; fena hallerini, daha önceki arzuhallerimde tamamı ile yazmıştım.

Burada vaki olan fenadan murad, Hâce Ubeydüllah Ahrar'ın kelâmında belirttikleri olabilir. Ki o, büyük zatların bu manada dediklerini şöyle anlattı:

— Bu fena işinin nihayeti, öyle bir fena halidir ki; zatî tecel i ve seyr-i fil ahta tahakkuk sonu gerçekleşir. İrade fenası ise., anlatılan fena hali şubeleri cümlesinden sayılır.

Bu manada bir şiir şöyledir:

O ki bulmaz, fena Mevlâsı sevgisinde;

Nasipsizdir, onun kibriyası izinde..

Bu makamla münasebeti olmayanlar, nazarda kalmışlardır; iki taife olarak anlatılır: BİRİNCİ TAİFE: O makama teveccüh ederler; o makam yoluna talip olmuşlardır.

İKİNCİ TAİFE: O makama iltifatları olmadığı gibi; kendilerinde o yöne teveccüh de yoktur.

Ancak Yüce Hazret'in teveccühü; (İmam-ı Rabbani Hz. kendi şeyhi Muhammed Bakibillah'ı kasd ediyor.) ikinci yolda daha şiddetli zuhur buluyor. Yani: O makama ulaştıran iki yolun ikincisinde.. Bu yola olan münasebet, daha açık oluyor.

Yüce Hazretinizden emir almış olduğumdandır ki; anlatılan misillu işleri yazıp beyan etmeye cesaret ettim. Bu da, emre imtisal sayılır. Yoksa, ben şu dünkü Ahmed'im; asla değişmedim.

*** İkinci Maruzat..

Bu makamı, ikinci kere mülahaza esnasında, bir başka makamlar peydah oldu; onlar birbiri üstündeydi.

inkisarla, iftikar izharı ile teveccühten sonra; bir evvelki makamın üstüne ulaştığım zaman bana ayan beyân belli oldu ki orası: Hazret-i Osman Zinnureyn'in makamıdır.

Allah ondan razı olsun. Kalan Hülefa-i Raşidin bu makamdan geçip gitmiş.. Allah onlardan razı olsun.

İşbu makam, kemale erdirmek ve irşad makamıdır. Bu mertebede böyle olduğu gibi, bundan sonra anlatılacak iki mertebede dahi durum aynıdır. Yani: Onlar da irşad ve tekmil makamıdır.

Daha sonra, bunun üstündeki makama göz ilişti; oraya ulaştığım zaman bana belli oldu ki; Orası Hazret-i Ömer'ül-Faruk'un makamıdır. Allah ondan razı olsun.

Kalan iki halife dahi buradan öteye aşmıştır.

Sonra, Hazret i Sıddık-ı Ekber'in makamı zuhur etti. Allah ondan razı olsun. Oraya da vâsıl oldum. Hacı Bahaeddin Nakşibend Hz. ni, meşayih arasında, bütün makamlarda bana arkadaş buldum. Kalan üç halife dahi buradan geçmiş.. Arada; ancak ağmak, makam, mürur ve sebatan başka fark yoktur.

Bu son ulaştığım makamın üstünde hiç bir makam görülüyordu; ancak, Hatem'ün-Nebiyyin vel-Mürselin Resulullah S.A. efendimizin makamı müstesna.. Salatların eksiksizi ona, saygıların en tamamı ona..

Hazret-i Ebu Bekir Sıddık'ın tam makamı hizasında bir başka makam zuhur etti. Allah ondan razı olsun. Hem nuranî, hem de cidden yüksek bir makamdı. Onun benzerini hiç görmedim. Bu makama nazaran, onun biraz yüksekliği vardı. Sofanın, yerden biraz yüksekliği gibi.. Bu arada bana bel i oldu ki: Burası mahbubiyet makamıdır.

İşbu makam, pek süslü ve nakışlı bir makamdı. Onun bana yansımasından dolayı, kendimi dahi süslü ve nakışlı buldum.

Sonra, bu keyfiyet içinde kendimi lâtif bir şekilde buldum. Kendimi, hava misali, bir parça bulut misali ufuklara yayılmış buldum. O kadar ki: Yerin bazı yanlarını da kapladım.

Hazret-i Hâce Nakşibend, Sıddık makamında idi; ben dahi kendimi, aynı hizada, keyfiyeti arz edilen makamda buldum.

*** Üçüncü Maruzat..

BU AMELLER'le iştigali terk etmek, hoş görülmüyor. Şundan ki, âlem dalâlet dalgalarında boğulmakla yüzyüzedir. Bir kimse, kendinde bu dalgalardan kurtulma gücünü bulduktan sonra; nasıl onun için nefesine hoşgörü yolu tanınır?., isterse, onun özünde bir başka yol bulunsun; herhalde bu işle uğraşmak zarurîdir; hoştur. Şu şartla ki: Bazı vesvese, akla gelen uygunsuz duygulara karşı istiğfar bırakılmaya.. Bilhassa, bu amelin işlenişi esnasında.. Bu şart dahi, rıza tahtına dahildir. Bu şartın mülâhazası olmadan olmaz; pek alt kalır. Ancak anlatılan mülâhaza olmadan dahi Hâce Bahaeddin Nakşibend ve Hâce Alâeddin Attar Hz. için BU AMELLER (BU AMELLER: Tabirinden murad, kul arın irşadı ile ilgili amel er olsa gerektir.) hoş görülür. Onlarda bu mülâhaza şart değildir.

Bu Fakiri'n ameline gelince, anlatılan mülâhaza şartı olmadan bazı kere rızaya dahildir. Bazen dahi dûn (alt) kalmaktadır.

**

Dördüncü Maruzat..

Nefehat isimli eserde anlatıldığına göre Şeyh Ebu Said Ebül- hayr şöyle demiştir:

— Aynı (özü - esas - aslı) kalmadıktan sonra; eser nasıl kalsın?. Ne boş bırakır; ne de yok eder, (Yani: Bir yandan yeniler; bir yandan tüketir.) Doğrusu şu ki: Bu kelâm, bana ilk nazarda, biraz karışık geldi. Zira Muhyiddin b.

Arabî ve onu izleyenler şuna kaildirler:

— Allah-ü Taâlâ'nın malumatından malum bir şey olan ayn'ın zevali muhaldır. Aksi halde, ilim cehle döner. Ayn kalır da eser gider.

Hâsılı: O cümle zihne yerleşip kaldı. Şeyh Ebu Said'in kelâmı hiç bir açıklık kazanmadı. Bilâhare, tam bir teveccühten sonra, bir yönü ile sübhan olan Yüce Hak, bu kelâmın sırrını çözdü, işte o zaman şu bir gerçek oldu: Ne aynı kalmış; ne de eser var. Bu manayı, aynı şekilde özümde dahi buldum; hiç bir müşkil yanı kalmadı.

Anlatılan marifet makamına da göz ilişti; onu, cidden çok yüksek gördüm. Şeyh ve yolunda gidenlerin beyan ettikleri makamdan üsttü.

Üstte anlatılan iki ayrı görüş, birbirine menfi yönlü değildir. Çünkü: Biri, bir makamda; diğeri de başka bir makamdadır. Bu bahsin tafsili, anlatılsa uzun ve yorucu olur.

Şeyh Ebu Said Ebülhayr'ın anlattığı mana zuhur etti. Yani: Tecel i yönünden. Bu tecellinin de neden ibaret olduğu, devamının nasıl olduğu belli oldu. Nadirattan olsa dahi, bu tecel iyi özümde devamlı buldum.

Her ne hal ise, kalbim kitap mütalaasına meyilli değil; bir tat da almıyor. Meğer ki içinde büyük meşayihin menkıbeleri, makamlarda olan üstün halleri bulunan kitaplar ola. Bu gibi kitapları mütalaa bana hoş gelmektedir. Geçmişteki meşayihin hallerine daha fazla rağbet var. Hakikatlara ve marifetlere dair kitapları okumaya güçlü değilim.

Bilhassa, vahdet-i vücud sözlerine ve tenezzülât mertebelerine dair olanlara.. Bu babda, kendimi Şeyh Alâüddevle ile çok bağlı bulmaktayım. Bu meselede; zevk ve hal olarak onunla birliğim. Ne var ki, ilm-i sabık, onları inkâra beni yanaştırmıyor; o yolun erbabım sert çıkışı bırakmıyor. İşbu hal, Şeyh Alâüddevle'den dahi sudur etmişti.

Defalarca, bazı hastalıkların defî için tarafımdan teveccüh oldu tesiri de görüldü.

Aynı şekilde, berzah âleminde (kabirde) bulunan bazı ölülerin halleri de görüldü; açığa çıktı. Aynı zamanda bunlardan, elen: ve sıkıntıların defî yönünde dahi teveccüh vaki oldu; tesiri de görüldü. Ne var ki, şu anda teveccüh gücü kalmadı. Eşyadan herhangi bir şey için özümü toplayamıyorum. Sebebi şu ki: Bu Fakir hakkında bazı müsaderelerin çıkması, bazı insanların zulmü, çevri ve işi zora dökmeleridir. Bu taraftaki yakınlarımın çoğuna zulüm ettiler; haksız yere yerlerinden atıldılar. Durum anlatıldığı gibi olmasına rağmen, gönüle hiç bir toz konmuyor; kalbe bir ağırlık ve sıkıntı da gelmedi; onlara bir kötülük kasdının çıkması şöyle dursun.

Arkadaşlardan bazıları, bu cezbe makamında müşahede ve marifet elde ettiler; ama şu ana kadar, sülûk menzil erine, konamadılar Şimdi ben, onların hallerinden bir nebze anlatayım; onları makamınıza arz edeyim. Ümid odur ki: Allah-ü Taâlâ onları, cezbe cihetinin tamam olmasından sonra, sülûk devleti ile şerefyab eyler.

Başlıyorum:

Şeyh Nur, bu makamla tutulup mahpus kalmıştır. Henüz cezbe makamının üstünde bir noktaya ulaşmadı. Duruşlarda ve hareketlerde sıkıntı görmekte: iyiyi, kötüden ayırd edememektedir. Arzu dışında, işi duraklamaya kaldı Aynı şekilde, arkadaşlardan pek çoğunun işi duraklamaya kaldı. Sebeb: Edebe riayetinin olmaması.. Bu babda ben, şaştım kaldım. Çünkü, bu taraftan onların duraklamasına bir arzu yoktur; herhalde onların terakkisine arzu vardır. Asıl istenen de budur. Bir istek vaki olmadan, onların işlerinde böyle bir eğlenme vaki oklu; halbuki gidilse yol pek yakın.

Mevlâna Ma'hud, son noktaya ulaştı. Cezbe işini tamamladı; bu makamın berzahiyetine vâsıl oldu. Bir yönü ile farkı, nihayete erdirdi. Önce sıfatları gördü; hattâ kendinden ayrı olarak, sıfatların kaim olduğu nuru gördü. Kendini dahi, boş bir kalıp olarak buldu. Daha sonra, sıfatları zattan dağılmış gördü. İşbu hal üzere, anlatılan görüşle cezbe makamından; ehadiyet makamına ulaştı. Şu anda, âlemden ve kendinden geçmiş durumda.. O kadar ki: Ne ihataya, ne de maiyete kail olmaktadır.

İçeriden daha içeri bir yöne dönüktür. Dolayısı ile, kendisinde hayret ve cehaletten gayrı hâsıl olan bir şey yoktur.

Aynı şekilde, Seyyid Şah Hüseyin dahi, son noktanın yakınına ulaştı. Yani: Cezbe makamında.. Öyleki: Başı son noktaya değdi. Sıfatları da, zattan dağılmış buldu.

Amma, her mahalde Ehad Zat'ı bulmaktadır; zahiren de hazzını alıyor.

Meyan Cafer dahi, son noktanın yakınına aynı şekilde ulaştı. Çoğunlukla şevk ve neşe içindedir. Hüseyin Şah'a da yakındır.

Kalan arkadaşlar, birbirinden farklı durumdalar.

Meyan Sinan, Şeyh İsa, Şeyh Kemal cezbe makamında üst noktaya ulaştı.

Şeyh Kemal, nüzule dönüktür.

Şeyh Nagürî, üst noktanın altına ulaştı; ama önünde henüz alacağı çok mesafe var.

Burada kalan arkadaşlardan, sekiz, dokuz ve on şahıs üst noktanın altına vardı.

Noktaya ulaşanlar da var. Bazıları da, nüsul hazırlığı içinde.. Bazısı da, ona yakın; bazıları da ondan uzakta..

Şeyh Meyan Müzzemmil, nefsinin yok saymaktadır. Sıfatları asla bağlı görmekte; mutlak varlığı her mahalde bulmaktadır. Eşyayı itibardan düşen serap gibi görüyor; belki de hiç bir şeye benzer görmüyor.

Mevlâna Ma'hud, taliplere beğenilen işleri talim için, bu hususta bir yönlü icazet çıkarıyor. Lâkin, cezbe haline uygun bir icazet..

İstifade edilmesi gereken bazı işler vardı; ama gelmekte acele etti; eğlenmedi. Pek mukaddes huzura vardığı zaman, kendi iyiliğine olan işleri, emir buyurursunuz. (Bu mektubu götüren zatı kasd ediyor.)

Bu Fakir'in bilgisinde olanları arz etmiş oldum; hüküm sizdedir.

Hace Ziyaeddin Muhammed, günlerdir burada. Hülâsa olarak, huzur ve cemiyet hali elde etti. Maişet sebeplerinin azlığından olacak, bir başka işe gönül vermeye gücü yetmedi; sonunda askere gitti.

Mevlânâ Şir Muhammed'in oğlu, nezdinizde devamlı kalmak için, o tarafa doğru yola çıktı. Bir mikdar huzuru ve toplu hali var; ama, bazı engel er sebebi ile lâıyık üzere terakki edemedi.

Bu manada daha fazla açılmak, edep dışıdır. Bir şiir: **İnsana düşen odur ki, zaman haddini unutturmaya..**

Üstteki maruzatımı yazdıktan sonra, bazı keyfiyete ve halete uğradım; onların, yazı ile beyanı mümkün değildir.

Bu mahalde, iradenin fena bulması tahakkuk etti. Tıpkı daha önce, murad olan işlere irade ile bağlanmanın yok olup gittiği gibi.. Maruzatımda anlattığım gibi, iradenin aslı kalmıştı; şu anda iradenin damarları da tamamen kesildi. Şu anda, ne murad var; ne de irade..

Anlatılan fena halinin, nazarda dahi sureti zahir oldu: bu makama münasip bazı ilimler, feyiz yollu geldi. Bilgilerin sıklığı, vaktin darlığı icabı bu ilimleri yazmak zor.

Bunun için, kalem boynunu yazmaktan aldık.

Bu fena hali ile tahakkuk, ilimlerin feyiz yollu gelmeleri; vahdet ötesi has bir nazarla oldu. Her ne kadar, bir emr-i mukarrer olarak; vahdet ötesinde nazar yok?a da, hatta, öyle bir nisbet dahi yoktur. Lâkin, o makamın suretini vahdetin ötesinde görmekteyim.

Onu her ne zaman, arz etmeye kalksam, yazmaya cesaret bulamıyorum. Yakın mertebesine ulaşınca kadar bu böyle kalacak. Onun öyle olduğuna şüphe yoktur.

Tıpkı Akre'nin, Dehli ötesinde olduğu gibi.. Bunun böyle olduğuna hiç şüphe izi düşmemiştir.

Nazarda vahdet, vahdet ötesi, hakikat namına anlatacağım bir makam, ötesinde Hakkın olduğunu anlatacağım bir yer yok; ama, hayret ve cehalet anlattığım görüş

sebebi ile bozulmamıştır.

Durum anlatıldığı gibi olunca, ne arz edeyim? bilemiyorum. Her şey, tenakuz içinde tenakuz.. Söz bağına getirmek mümkün değil isterse, hal onda şüphe götürmeyen bir şekilde tahakkuk etmiş olsun.

Allah-ü Taâlâ'dan bağışlamamı dilerim. Söz, fi l, hatır, nazar olarak, Yüce Allah'ın istemediği şeylerden tevbe ederim.

**

Şu anda hakikat olan bir şey daha oldu. Daha önce, sıfatların fenası sandığım fena hali; hakikatta olduğu gibi, sıfatların hususiyetleri fenası imiş,. temyizleri zımnında olanlarmış.. Hali ile, sıfatlar, vahdet zımnına girince; hususiyetler de ortadan kalkıyor. Onların fenası dahi, bundan dolayı tevehhüm ediliyor.

Şu anda, sıfatlar silinip kayboldu; onlardan hiç bir şey kalmadı. İsterse indiraç ve indimaç yollu olsun. Ehadiyet kahrı, hiç bir şey bırakmadı, icmal yollu olsun, tafsil yollu olsun; ilim mertebesinden hasıl olan temyiz de kalmadı. Tamamen nazar, harice döndü. Var olan Allah'tır; onunla ikinci bir şey yoktur; şu anda dahi durum böyledir.

Bu andaki hale de anlatılan mana uygundur..

Sabık ilim, anlatılan (üstte siyah yazılı) hadis-i şerifin zımnındadır; ama hal olarak değil..

Ümid edilen odur ki: Bu fikrin doğruluğu ve yanlışlığı üzerine, bir uyarma meydana gele.

Mevlânâ Kasım için; tekmil makamından nasib görülmektedir. Aynı şekilde, arkadaşlardan bazıları için de bu makamdan nasib görülmektedir.

Hakikat hali, en iyi bilen, Yüce Sübhan Allah'tır.

12

MEVZUU : a) *Fena ve bekanın elde edilmesi..*

b) *Her şeyde has yüzün ortaya çıkması..*

c) *Seyr-i fil âhın hakikatı.*

d) *Zat-ı berkî tecel isi ve diğerleri..*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Kulların en küçüğü Ahmed'den bir arzuhaldir; hal arzı makamının yücesine sunar.

halini arz eder etmesine ama, kusurlarından hangisini arz edeceğini, o dahi bilemez.

Allah-ü Taâlâ'nın dilediği şey olur; onun istemediği bir şey olmaz. Güç ve kuvvet, ancak Yüce Azim Allah'ındır.

Fenafillah ve bekabillah makamları ile ilgili ilimleri; inayeti ile Sübhan Hak açtı.

Bundan sonra:

a) Her şeyde has yüz nedir?.

b) Seyr-i fillah işinin manası nedir?.

c) Zat-ı berkî tecellisi nedir?.

d) Muhammedi meşrebdeki kimdir?. Ve.. Anlatılanların benzeri şeyler belli oldu.

Her makama ittıla peydah olmaktadır. Ama, o makamı levazımı ve zaruriyatına göre.. Bundan sonra, oradan geçiş vuku buluyor.

Az bir şey dışında, Allah'ın velî kullarının haber verdiklerinden bir şey kalmadı.

Hemen hepsini, il etsiz olarak, gösterdim ve öğrettim. (Yahut: Gördüm, bildim.) Kabul eden etti.

Aynı zamanda, eşyanın kendini yapma olarak görüyorum. Keza kabiliyetlerin ve istidadların da aslını yaratılma çeşidinden yapılmış görüyorum.

Sübhan Allah, kabiliyetlerin mahkûmu değildir; zira ona: Hiç bir şeyle aleyhte hükmedilemez.

Bu manada daha fazla açılmayı edep dışı bilerek bırakıyoruz.

Bir şiir:

İnsana düşen odur ki, zaman haddini unutturmaya..

13

MEVZUU : *a) Bu yolun nihayetsiz olduğu..*

b) Hakikat ilimlerinin, şariat ilimlerine mutabık bulunduğu..

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Muhammed Bakibilah'a yazmıştır.

Kulların en küçüğü Ahmed'den bir arzuhalidir.

Ah! bin kere ah!.. Bilhassa bu tarikatın (yolun) sonsuzluğundan ötürü.. Hem de bu sür'atli gidişe, iradelerin ve inayetlerin çokluğuna rağmen..

Anlatılan manadan ötürüdür ki, meşayih şöyle demiştir:

— Seyr-i ilel ah mesafesi elli bin senedir. Şu âyet-i kerime dahi bu manaya işaret eder:

— **«Melekler ve Ruh, öyle bir, günde ona yükselir ki; onun. mikdarı elli bin senedir.» (70/4)**

İş ye'se girince, ümit kesilince Allah-ü Taâlâ'nın şu kavline yapışmak gerekli oldu: _ **«O, öyle bir zattır ki; insanlar, ümitlerini kestiklerinde yağmuru indirir.**

Rahmetini dağıtır.» (42/28)

Günlerdir, eşyada seyir vaki olmaktadır. Ama irşad talipleri galeyane geldi; ikinci kere ısrar ettiler. Bunun üzerine, genelikle onların işlerine başladım. Ne var ki kendimi bu makama kabiliyetli bulamıyorum. Ancak, mürüvvet ve haya iktizasını onlara bir şey belletmeye çalışıyorum. Haliyle, onların ısrarı ve zorlamasının çokluğu bu işe amil oluyor.

Daha önce tekrarlar yazdığım gibi; vahdet-i vücud meselesinde duraklamış bulunuyordum. Fiil eri ve sıfatları asla bağlıyordum. Ama işin hakikati malûm olunca, duraklamayı bıraktım.

— Her şey ondandır.

Kelâmını pek güzel buldum. Kemal itibarı ile bu cümleyi:

— Her şey odur.

Cümlesinden daha ziyade (yeterli) buldum. Sıfatları ve fiilleri bir başka renkte, yani: Bir başka yüzden aldım.

Her şey, bana tek tek gösterildi; sonra üst makama çıkarıldım. Asla, bir şek ve şüphe kalmadı.

Keşiflerin tümü, şeriata mutabık olarak geldi; şeriatın zahirine kıl kadar aykırı bir durum yoktur.

Keşifler ciheti ile, sofıyeden bazılarının beyan ettiği şeriatın zahirine göre beliren aykırı durum, şu sebepler dolayısı ile olmaktadır: a) Sehiy yolu ile.. (Manevî yanılma.)

b) Sekir yolu ile.. (Manevî sarhoşluk.) Yoksa, batınla zahir arasında hiç bir aykırı durum yoktur. Bu yola giriş esnasında beliren aykırılık, ancak nazarî bir arızadır; bunun giderilmesi de, teveccühle birleşmeye muhtaçtır. Amma, hakikî manada yolun sonuna varan müntehi zat; batını, şeriatın zahirine muvafık bulur.

Anlatılan manada, ulemanın marifeti ile meşayih-i kiramın marifeti arasındaki fark şöyle anlatılabilir:

— Ulema, delillere ve dış bilgilere dayanarak marifet sahibi olur. Meşayih ise., keşifle, zevkle marifet sahibi olur. O büyüklerin hal erine, sağlamlık itibarı ile, anlatılan mutaba-attan daha iyi delil ne olabilir.

«İçim daralıyor; dilim dönmüyor.» (26/13) Vakıt de daraldı; ne arz edeceğimi bilemiyorum.

Bazı hallerin müsveddesini yazmaya muvaffak olmuştum; ama onları bu arzuhallere yazmak mümkün olmadı. Belki, bunda da bir hikmet vardır.

Dilek odur ki: Bu mahrum mehcuru; gariplere bol olan teveccühünüzden mahrum bırakmayasınız; onu yolda terk etmeyesiniz.

Söze girişe başlangıç sen oldun; Varsa uzun söz şayet, sebep oldun..

Bu manada daha fazla açılmak, cür'etkârlık sayılır. Bir mısra: **insana düşen odur ki, zaman haddini unutturmaya..**

14

MEVZUU : a) *Bu tarikatta iken, arız olan bazı vakıalar..*

b) *İrşad olma talebinde olanlardan bazılarının hallerini beyan..*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu, büyük şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Kulların en küçüğü Ahmed'den bir arzuhaldir.

Bu kevnî (yaratılmış) mertebelerde zuhur eden tecel ilerden bazılarını; bundan önceki mektuplarımda bildirmiştim. Onlardan sonraki tecelliler, kül i sıfatları özünde toplayan vücub mertebesinde zuhur etti. Hem de; yüzü kara, kötü bir kadın suretinde göründü.

Daha sonra da, ehadiyet mertebesinde tecelli etti. Uzun boylu bir erkek suretinde göründü. Yüksek olmayan, ince bir duvar üzerinde idi.

Anlattığım tecellilerin her ikisi de, şu unvanla zuhur etti: Hakkaniyet.

Ne var ki bu, bundan önceki tecellilerin hilâfına idi; onlar, bu unvanla olmamışlardı.

Bu esnada bana, ölüm temennisi arız oldu. Hayalime şöyle geldi: Kendim Bahr-i Muhit sahilindeyim; ayaktayım. Kendimi oraya atmaya çalışıyorum; ama arkadan bir iple bağlanmışım. Bunun için, denize atlamam mümkün olmuyor.

Bundan bana şu malum oldu: Bu ip, bu bedenle olan bağlantıdan ibaret.. Dolayısı ile, bu bağlantının kesilmesini temenni ettim.

Bundan sonra bana has bir keyfiyet arız oldu. işte o vakit, zevk yollu şu hali buldum: Kalbde, Sübhan Hak'tan gayrı şey kalmamış..

.***

Bundan sonra; vucuba dayalı külli sıfatlara nazar vaki oldu. Ki bunlar: Mahal ve zuhur yerleri itibarı ile hususiyet kesbetmişlerdir. Sonradan, bu hususiyetler de düştü; hem de tamamı ile.. Sıfatlar, ancak şu unvanla kaldı: Külliye-i vücudiye.. (Her manada varlık..) Başka kalmadı.

Aynı şekilde; onların, anlatılan hususiyetlerden tecerrüdüne de nazar ilişti. O zaman da şu "malum oldu: Şu anda sıfatlar, gerçekten aslına verilmiştir Ama, hususiyetlerden tecerrüd etmeden evvel, aslına verilme manası çıkmaz. Meğer ki, cevaz yollu bir durum ola.. Su-rî tecelli erbabının halinde olduğu gibi..

İşbu vakit içinde, hakikî fena tahakkuk etti. İşbu haletle tahakkuk sonundadır ki: Bende ve benden başkalarında olan sıfatları hep bir yoldan buldum; mahal imtiyazları kalktı.

Bundan sonradır ki: İncelik taşıyan gizli şirk çeşitlerinden kurtulmak müyesser oldu.

Artık ne arş kaldı; ne de ferş.. Ne zaman kaldı; ne de mekân.. Hattâ, ne cihetler kaldı; ne de sınırlar.

Durum anlatıldığı gibi olunca, senelerce tefekküre daldığımı farz edelim; bu âlemden bir zerrenin dahi, mahluk olduğuna dair bir bilgi elde edilemez.

Sonra..

Nefsimin taayyününe ve özümde has yüze nazar vaki oldu. Bu taayyün, eski bir elbise suretindeydi. Yırtık pırtıktı; bir şahsa da giydirilmişti. Bildim ki: Bu şahıs, o has yüzdür; lâkin, hakkaniyet unvanı ile suret bulup öyle şekil almamış..

Bu arada, o şahsın üzerinde bulunan ince bir deriye nazar ilişti. Sonradan, kendimi o deri buldum. Taayyün sayılan o elbiseyi de kendime yabancı gördüm. Yani: Benden ayrılıp gitmiş..

Yine nazar, o deri üzerinde bulunan bir nura ilişti; ama o nur, bir an sonra, gözden kayboldu. Aynı şekilde, o elbise ve deri de gözden kaybolup eritti. Ve., önceki cehalet hali baki kaldı.

Bu anlatılan vakıanın tabirini, bilgimin yettiği kadar arz etmeye çalışacağım. Yeter ki: Doğruluğu ve yanlışlığı bilinsin. Şöyleki:

O anlatılan suret, ayn-ı sabitten ibarettir; vücubla imkân arasındaki berzah gibi. Nasıl ki, onların her biri, iki yandan bir yana ayrılır; kemal derecedeki farkla tahakkuk eder.

Elbise ile nur arasındaki deriye gelince., o da: Varlıkla yokluk arasındaki berzaktır.

(Aralık, boşluktur.)

Sonradan, kendimi o derinin aynı bulmam ise., berzahiyete ulaşmama işarettir. »

Bundan önce, Vakıalarda; kendimi varlıkla yokluk arası berzahta bulmuştum. Bundan zahir olan odur ki: Afaka nisbetle durum böyledir ve bu nefse olan nazardır.

Anlatılandan başka bir fark daha zahir oldu ama, yazı sırasında onu unuttum. Bu ve daima hâsıl olmakta olanlar; cehalet ve yabancılıktan başka bir şey getirmedi.

Bu gibi oyunlar, ara sıra çıkıyor; sonradan da kayboluyor. Ancak, ona dair bir marifet kalıyor o kadar..

Bazı vakıaların (rüyaların) tabirinden âciz durumdayım. Onların tabiri zımnında hatırıma gelenlere ise., itimad edemiyorum. Bunun için, size arz etme yoluna cür'et ediyorum. Ümid odur ki: Hazretin uyarması ile, yakın hali hâsıl ola..

Beklenen odur ki: Bu düşük ilgilerden, teveccühünüz bereketi ile necat hâsıl ola.. Aksi halde, iş cidden zordur.

Anlatılan manada bir şiir şöyledir:

Yardıma yoksa kula, Hakkın ve has kullarının; Melek olsa da, gitmez karası safhalarının.

Serhend meşayihinden, Şeyh Abdullah Niyazi'nin oğlu Şeyh Taha ki; bu zatla Hacı Abdülaziz arasında tam bir sevgi bağı vardır. Kendisi, mübarek ayaklarınızı öpmeyi dilemektedir. Aynı zamanda inabe ve bu tarikat-i aliyye-i şerifeye girmek isteği de var.

Sadakatle, ingin gönül e bana iltica etti; kendisine istihare emrini verdim. Zahirde bir bağlılığı da var.

Burada zikir yolu akınlar, çoğunlukla rabıta yolu ile uğraşmaktalar. Rüyada gördüğü mana sebebi ile. bazıları rabıta almak için geliyor. Bazılarının da, Dehli'den gelmeden önce rabıta ile bağı var; baştan, huzur ve istiğrakla da gitmektedirler.

Onların bazıları, sıfatları asla vermektedir; yani: Sıfatları ondan görmektedir. Bazıları da böyle değildir. Lâkin, onlardan hiç biri, vahdet-i vücud yoluna gitmemektedir; hattâ nurlara ve kesiflere de..

Molla Kasım Ali, Molla Mevdud Muhammed ve Abdülmümin; cezbe makamında üst noktaya vâsıl oldular. Fakat, Molla Kasım, nüzule dönüktür. Diğerlerinin nüzulü malum değil..

Şeyh Nur, o noktaya yakındır; ama henüz oraya ulaşmadı.

Molla Abdürrahman dahi, o noktaya yakındır; ama arada az mesafe var.

Molla Abdülhadi'nin kendinde, istiğrakla huzur var. Şöyle diyor:

— Mutlak münezeh şanı büyük Allah'ı eşyada tenzih sıfatı ile müşahede ediyorum.

Keza fi lleri de, o Yüce Zat'tan görmekteyim.

Taliplere ve istidadlılara gelen feyizler; ancak yüceliğinizden gelen bir devlettir.

Onların feyizleri babında, bu Fakir'in bir katkısı yoktur.

Bir mısra:

Ben yine o Ahmed'im, değişmedim.

Vakılardan bir vakıa (rüya) esnasında şöyle demiştiniz:

— Eğer onda mahbubiye; manası olmasaydı; maksada erişmekte çok duraklama olurdu.

Böylece, inayetinizle mahbubiyeti de beyan etmiş oldunuz. Bu kelâmdan, benim tam bir ümidim var. Bu cür'etlerin hemen hepsi de ondan geliyor.

15

MEVZUU : *Bazı saklı sırlarla, hübut ve nüzul (iniş ve düşüş) makamı ile bağlantısı olan hallerin beyanı..*

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Bu, hazır olduğu halde gaib olmuşun; bulduğu halde yitirenin; dönük görüldüğü halde iraz etmişin bir arzuhalidir. (Mektubudur.) Onu, uzun bir süre taleb etti; buldu. Sonra, işi bir başka mertebeye erişti: Eğer ararsa kendini buluyor.

Şu anda, onu. yitirdi; ama nefsini buldu. Yani: Kendini.. Onu yitirmesine, kaybetmesine rağmen; aramıyor ve ondan bir haber de sormuyor.

İlim açısından bakılsa: Hazır, bulucu, dönük durumda..

Zevk cihetinden bakılsa: Kaybolmuş, yitik, yüz çevirmiş halde..

Zahirde baki; ama batında fanidir.. Beka gözü ile fanidir; ama fena gözü ile de bakidir. Ne var ki,

fena ilmî yönlüdür; beka ise, zevke dayalı..

Artık işi, hübut ve nüzula (Yani: Düşüp inmeye) kaldı; suuda ve uruca (yükselecek çıkmaya) engel var.

Her ne zaman onu, Mukallib'ül - kulub'a (kalblerir sahibine) kalbden alıp yükseltseler; tekrar onu. Mukallib'ül - kulub'dan alıp kalb makamına indirirler.

Ruhun, nefis elinden halâs bulmasına; nefsin dahi itminan sonrası, ruh nurlarının baskılarından kurtulmasına rağmen, yine onu: Ruh ve nefis cihetine birleştirici eylediler. Onu, anlatılan iki cihetin berzahiyeti (boşluğu) ile yüzyüze getirdiler.

Ona, üstten faydalanmayı; alta da faydalı olmayı birarada verdiler. Buna sebep: Üstte anlatılan berzahiyet durumudur.

Şimdi istifade kaynağında faydalıdır; faydalı gözündeyseniz.. istifadelidir.

Bu manada bir şiir şöyledir:

Ey o kıssa ki, girilse şerhine uzar;

Nasıl uyulsun, yazıldıkça kalem kırar.

Bir başka maruzat..

Sol el, kaîb makamından ibarettir. Ama bu makam, kalblerin sahibi yüce varlığa yükselmeden öncekidir. Yüksekten düştükten sonra, kendisine inilen kalb makamı ise., bir başka makamdır. Burası, sağla sol arası bir boşluktur. (Yani: Berzah..) Erbabına açık olan mana da budur.

Sülûkü olmayan meczuplara gelince.. Bilhassa kalb erbabı olarak, kalblerin sahibi zata ulaşmaları sülûke bağlı bir durumdur.

Bir makamın, herhangi bir şahsa bağlanması; o makamda, o şahıs için belli bir makamın olmasından kinayedir. O makam erbabı kimselere bakarak; bu şahsın, orada belli bir imtiyazı vardır. Bu imtiyaz cümlesinden olarak; üzerinde durduğumuz mana için, cezbe halinin önceden gelmesidir.

Anlatılan makama uygun olan ilimlerin ve marifetlerin menşei has beka makamı; kalb makamı ilimlerinin tahkiki; cezbenin, sülûkün, bekanın ve benzeri işler yazılması vaad edilen risalede tafsilatı ile yazılmıştır.

Seyyid Şah Hüseyin, telaşla ve acele ile yola çıktı. Gönderilen yazının temize çekilmesine fırsat kalmadı. İnşaal ah, tezce mütalaanıza sunulur.

Aziz Mütavakkıf, cezbe makamının üstünde iniş kaydetti. Ne var ki, bu âleme dönük yüzü henüz yoktur; yönelişi hep yukarıya.. Üste yükselmesi, zorlama ile olduğundan; cezbeye tab'an daha bağlı.. O makamdan nüzulü esnasında, az bir şeyi beraberinde getirdi. Sahip olduğu şeyin derecesi ise, zorlamalı teveccühten ne olduysa o kadar..

Zaten, yükselmesi de; bu teveccühün eseri olup şu anda dahi vardır. Ama, cezbesi nisbetindedir. Meselâ: Cesetteki ruh, karanlıktaki aydınlık gibi bir şey.. Ancak, bu cezbe; Hacegân zatların cezbesi gibi değil. Allah onların sırlarının kudsiyetini artırsın.

Daha çok bu cezbe; büyük babalarından gelip kendisine ulaşan Hace Ubeydüllah Ahrar'ın cezbese benzemektedir. (REŞEHAT nam eserde anlatıldığına göre; burada Ubeydüllah Ahrar Hz. nin, ana tarafından dedelerine işaret ediliyor. Meselâ: Ömer Bağistanî ve çocukları, akrabaları..) Onların bu makamda, kendilerine has yerleri vardır.

Taliplerden bazıları, rüyada şöyle görmüş: Bu Aziz Mütavakkıf, üstte anlatılan Hace'yi tamamen yemiş bitirmiş.

Anlatılan rüyanın tesiri, bu makamda görülüyor.

Bu cezbe halinin, faydalı olma makamı ile bir münasebeti yoktur. Zira, bu cezbe makamında teveccüh, daima yukarıya dönüktür. Daimî sekir hali, bu makamın ayrılmaz parçasıdır.

Cezbe makamlarından bazısı vardır ki; içine daldıktan sonra, sülûke aykırı olduğu görülür. Ama,

sülûke aykırı olmayanları da vardır; hatta bu ikinci cezbeye geçtikten sonra, sülûke yönelenler vardır. Ancak, sülûk haline girince, bu çeşit cezbe ona aykırı düşer.

Bu maruzatımı yazdığım zaman, anlatılan bu makama teveccüh ettim; bu teveccühten bazı incelikler zuhur etti. Ama, sebepsiz yere bir teveccüh de kolay olmuyor.

Hakikî durumu en iyi bilen Sübhan Allah'tır.

Adı geçen bu Aziz Mütavakkıf, aylardan beri iniş devam ettiği halde; bir türlü anlatılan cezbe makamına tam manası ile giremedi. Buna engel, bu makamın bilgisine sahip olamamaktır. Bir de, tefrikaya ve zihin dağınıklığına sebep olan teveccühlerdir. Beklenen odur ki: Birbirine irtibatı olmayan (ayrı manalar ifade eden) bu cümleleri mütalaa sırasında, oraya duhul kendisine müyesser olur. Belki de bundan sonra, Hazret-i Hâce tam bir iniş dahi kaydeder.

16

MEVZUU : Uruc, (yükselme) nüzul (iniş) ve diğer hallerin beyanı..

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu büyük şeyhi Muhammedi Bakibillah'a yazmıştır.

Taleb babında en az duranlardan birinin arzuhalidir.

İltifat dolu mektubunuzu, Mevlâna Alâaddin ulaştırdı. Zikredilen mukaddimelerden her birinin keşfi zımnında; vaktin müsaadesi nisbetinde karalama yaptım.

Bu yazılan bilgileri tamamlayacak, daha mükemmel bir şekle getirecek manalar da akla geldi. Fakat, bu mektubu getirenin hemen yola çıkması; onu yazma iirsatı vermedi. İnşallah, tez zamanda, onu da emrinize sunacağım.

Şu anda, başka bir risale yolluyorum; bunu temize çekmişim.

Bu risalede, arkadaşlardan bazılarının arzusunu yerine getirdim.

Onlar, benden istemişlerdi ki: Bu tarıkatta kendilerin: faydalı olacak nasihatları kendileri için yazayım; onun manaları ile amel edeler. Gerçek şu ki: Görülmemiş güzel bîr risale oldu; bereketi de çok..

Onu yazdıktan sonra malum oldu ki: Resulüllah S.A. efendimiz mana âleminde; ümmetinin, toplu halde çokça meşayihi ile hazır olmuştu. Elinde de bu mübarek risale vardı. Kemal derecesinin keremi icabı onu öpüyor ve mesayihe göstererek şöyle buyuruyordu:

— Lâyık olan odur ki, bunda bulunan itikad işleri tahsil yollu biline..

Bu ilimlerle saadet bulan cemaat ise., nurlu, mümtaz, aziz varlıklar olarak, Resulullah S.A. efendimizin karşısında duruyorlardı.

Hâsılı: Resulullah S.A. efendimiz, bu rüyanın yayılması ve açıktan anlatılması için, o mecliste bu Fakir'e emir verdi. Bir mısra: Keremli zatlarla olan işte neden güçlük olsun.,

Huzurunuzdan ayrıldıktan sonra; içimde, irşad makamı için pek bağılılık kalmadı. Sebeb: Daha yükseğe meyil arzusunun varlığı..

İstiyorum ki: Zaviyede bir müddet oturup kalayım. İnsanlar, arslan ve kaplan misali görünmekte..

Uzlet ve inziva azmi, samimi geliyor; ancak, istihare bu matluba muvafık düşmüyor.

Yakınlık derecelerinin sonsuzluğunun da sonsuzluğuna yükselmek; ne kadar bunun sonu yok ise de, müyesser oldu. Fakat, o kadar da kolay olmadı; çünkü haller daima değişmektedir.

— «Zira o, her anda bir başka şandadır.» (55/29) Mealine gelen âyet-i kerime, bu manada açıktır.

Hülâsa: Allah-ü Taâlâ'nın dilediği nisbette beni, cümle meşayihin makamlarından geçirdiler. Bu manada bir şiir şöyledir: Aldı gülü kerem ehli zatların elleri;

Uzattılar Yüce Zat'a tuttular ileri.

Bu işte, meşayih ruhaniyetinin tavassutunu saymaya kalksam; iş uzar ve bıktırır.

Hâsılı: Cümleten, asıl olan makamlardan geçirildim; tıpkı gölge makamlarını geçişim gibi.. Evvelden de evvel, illetsiz, sonu olmayan bu inayetleri nasıl anlatayım?. Yazılması mümkün olmayan, velayet ve kemalât çeşitleri bana sunuldu.

Zilhicce ayında, nüzul (iniş) derecelerinden kalb makamına indim. İşbu makam: Tekmil ve irşad makamıdır. Lâkin, bu makamın tamama ermesi, tekmili için bazı şeyler mutlaka lâzım. Bunları bulmak da nasıl müyesser olur ki?.

Bu iş kolay değildir..

Murad olma durumunun varlığı ile, menziller kat edilir. Müridlere Nuh Nebi ömrü verilmiş olsa dahi, kolayım bilemezler. Gerçek o ki, bu husus: Murad olanlara mahsustur; müridlere burada yer yok..

Efrad zatların son yükseldiği makam ise., asıl olan makamın ilkidir; hepsi bu kadar.. Efrad zatların

bundan öteye geçmeleri yoktur.

— «Bu Allah'ın fazlıdır; onu dilediğine verir. Ve Allah büyük fazlın sahibidir.» (62/4)

Mealinde gelen âyet-i kerime bu manaya açıktır.

İşte., teknil ve irşad mertebelerinde durmanın iç yüzü budur..

Bu arada nurun görünmez yokluğu, ancak şu sebebe dayanır: Gayb zulmeti nurunun zuhuru.. Bundan başka bir şeye yorulmaz.

İnsanlar, anlatılanın dışında bazı şeyleri hayalhanelerinde yoğururlar ki, onlara itibar etmek doğru değildir.

Bu manada bir şiir:

Ahmaklar ne anlar büyüklerin hallerinden;

Kısa sözle selâmla, sessiz geç önlerinden.

Anlatıldığı gibi olan zanların, zarar ihtimali çok fazladır. Bu GÖNLÜ KIRIK

(İMAM-1 RABBANÎ Hz. kendisini kasd ediyor.) olanın, hallerine karşı; onların hayalât nazarlarını kapama emri yerindedir. Zira o gibi nazarların da, kendilerine göre bakacak yerleri vardır.

Şu dahi bu manada bir başka şiir:

Eriteni ayıplamayın varlığını;

Hak'ta, sakının çekmeyin dargınlığını.

Yüce Sultan Hakkın gayreti üzerine düşünmek lâzımdır. Yüce Hakkın dilediği bir işin noksanlığına kail olup kelâm etmek cidden uygun değildir. Aslında böyle bir şey, o Yüce Zat'la çekişmeye girmektir..

Az önce anlatılan kalb makamına nüzul; hakikatta fark (aralıklı) makamına nüzuldür ki, irşad makamıdır.

Bu yerde görülen fark, nefsin ruhtan, ruhun dahi nefisten ayırd edilmesinden ibarettir. Ama, nefsin ruh nuruna girişinden sonra.. Fakat, özünde birlik olan bir mana için.

Anlatılan giriş olmadan evvel; cem ve farktan anlaşılan mana bir sekir halinden ileri gelir.

Yüce Hakkı, halktan ayrı ve açılmış görmeyi sanırlar ki fark makamıdır; bu bir hakikat değildir. Hattâ, anlatılan ruhu da Hak sanırlar. Ayrıca, ruhun nefisten ayırd edililişini, farklı durumunu da.

Hakkın müfarakatı sanırlar.

Halbuki, Yüce Hakkın imtiyazlı durumu, halkın çok çok ötesinde yüce ve mukaddes bir mana taşır.

Üstte anlatılan kıyas, ekseriyetle sekir erbabının bilgileridir; işin gerçek yüzü onlardan kaybolmuştur.

işin aslı, Sübhan Allah'ın katındadır.

**

Cezbe ve sülük erbabının ilimlerini ve bu iki makamın her birini, tafsilatı ile bir başka risalede yazdım. Mübarek nazarınız ona değerse şeref başedecektir inşaallah.

17

MEVZUU : Uruc (çıkış), nüzul (iniş) ile ilgili haller hakkındadır.

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu, mükerrem şeyhi Muhammed Bakibülâh'a yazmıştır.

Hizmet babında en küçük olandan bir arzuhalidir.

Uzun zamandan beri, duraklamada kalan bir Aziz vardı ya; bu mektubu yazdığım gün, bir zuhurat oldu. O: Bu kaldığı makamdan yükseliş kaydetti; yani: Uruca benzeyen bir halle.. Sonra alta indi; ama tam manası ile inemedi.

Bu makamın altında bulunan kimseler dahi, aynı şekilde yükseldiler. İnişe doğru yönelmeye de başladılar. Yani: Bu üst makamın yolu ile..

Bundan sonra, zuhur edecek olan her keyfiyeti arz edeceğiz.

Anlatılan muameleye uğrayan da, halinin açılmasından sonra kir şey yazsa, doğruya daha yakın olur. Çünkü, bu nüzul hadisesini anlatıp yazmak pek zor.

Gül suyu ile gıda alması sebebi ile, bu Fakir'e dahi zaaf geldi. Bütün bunlardan dolayı, bu nüzul is-i ile meşgul olamadım; sonunun neye vardığım da, göremedim.

İnşaallah yakında, bazı zuhurat olur..

18

MEVZUU : a) Telvinden sonra hâsıl olan temkin..

b) Üç velayet mertebesinin beyanı.

c) Vacib Taâlâ'nın vücudu zatından ayrı olduğu ve daha başka hususlar.

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu mükerrerem şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Kulların en küçüğü kusurlu Abdülahed oğlu Ahmed'in arzuhalidir.

Bu haller varidatı, devam edip geldikçe; onları arz etmek cesaretinde bulunuyoruz.

Sübhan olan Yüce Hak yüksek teveccühlerinizin bereketi ile hallerin köleliğinden kurtarıp telvinden halâs ederek temkin makamı ile şerefıab ettikten sonra; işin neticesi olarak hayret ve acizlikten başka bir şey hâsıl olmadı.

Vuslattan yana, ayrılmak ve bölünmek kaldı.

Yakınlıktan yana uzaklıktan gayrı bir şey kalmadı.

Marifetten yana da, nekreden gayrısı artmadı.

İlim olarak, cehaletten gayrısı olmadı.

İşte.. anlatılanlardan Ötürüdür ki: Arzuhallerin takdiminde duraklama vaki oldu. Sırf ayrılık günlerinin hallerini arz etmeye de cesaret edemedim, iş

bununla da kalmadı; bende öyle bir soğukluk meydana geldi ki: Hiç bir şeye karşı bende bir meyil kalmadı; keza bir şevk de kalmadı. Tembellik erbabının yolunda olduğu gibi; herhangi bir amelle meşgul olamıyorum.

Bu manada bir şiir şöyledir:

Bir pey değilim, daha noksanı kimdir?

Muattal kalır, o ki bir şey değildir.

Neyse., asıl maksada dönelim. Arzedeceğimiz şudur: Acaip bir durum; Sübhan Hak beni şu anda hakkal-yakin makamı ile müşerref eyledi. Orası öyle bir makarn ki; ilim ve ayn orada birbirine perde değil.. Fena ile beka, orada birarada.. Hayret gözünde ve emare yokluğunda ilim ve şuur var.

Gaybetin özünde ünsiyet ve huzur var. İlmin ve marifetin varlığına rağmen; cehalet ve nekreden başka artan yok.

Bu manada bir mısra:

Dikkatle bakıp şaşınız, vuslattaki şaşkına..

Allah-ü Taâlâ bana, katıksız olan sonsuz inayeti ile; yakınlık ve kemalât basamaklarında nihayeti olmayan terakkiler nasib etti.

Velayet makamının üstü, şehadet makamıdır. Velayet ile şehadet makamının nisbeti; surî tecelli ile zatî tecellinin nisbeti gibidir. Hattâ, velayetle şehadet arasındaki uzaklık; bu iki tecelli arasındaki uzaklıktan bir misli daha fazladır.

Şehadet makamının üstünde, sıddıkiyet makamı vardır. Bu iki makam arasındaki mesafe, ibare ile anlatılmaktan çok uzaktır; ona işaret edilip belirtilmekten yana da çok çok yüksektir.

Sıddıkiyet makamının üstünde, ancak nübüvvet makamı vardır. Nübüvvet ehli zatlara saiât, selâm ve saygılar... Nübüvvet makamı ile, sıddıkiyet makamı arasında başka bir makamın olduğu yoktur; hatta muhaldir. İşbu hüküm, yani: Muhal olma hükmü, açık vs sağlam kesifle bilinmiştir.

Ehlüllahtan bazılarının isbata çalıştığı, bu iki makam arası vasıtalı olarak bir makam bulup adına:

— Makam-ı kurb (yakınlık makamı).

Dedikleri makama da ulaştım; hakikatına muttali oldum. Ama, nice çok teveccühten ve ağır tazarrudan sonra.. Önce bana. büyüklerden bazısının beyan ettiği durum .zuhur etti; sonradan da, işin hakikati malum oldu.

Evet., bu makamın husulü ancak: Uruc (yükseliş) zamanı sıddıkiyet makamının husulünden sonra olur.. Ne var ki, bunun vasıta oluşu da, teemmül mahalli olup düşündürür. Yani: İki makam arasında vasıta oluşu..

Neyse..

İşin hakikatini bu suretle huzurunuzda vardıktan sonra; inşaallah tafsilâtı ile arz edeceğiz..

Bu makam, (yani: Sıddıkiyet makamı) cidden yüksek bir makamdır.. Yükseliş

menzillerinde; bunun üstünde bir makam bilinmiyor. Allah-ü Taâlâ'nın vücudunun, zatından ayrı bir mana taşıdığı da bu makamda zahir oluyor. Ehli Hak bilginleri katında mukarrer olan da budur. Allah-ü Taâlâ, onların çalışmalarım şükranı lâyık eylesin.

Buradaki bu vücud, yolda kalmaktadır; sonra, yükseliş onun ötesinde devam eder.

Nitekim, üstte anlatılan manayı, Şeyh Ebûlmekârim Rükneddin Alâüddevle bazı eserlerinde anlattı.

Bu vücud âleminin üstünde; Melik Vedud zatın âlemi vardır.

Sıddıkiyet makamı, beka makamı olup bu âleme bakar. Nüzul itibarı ile, âleme ondan daha alta dönük olan nübüvvet makamıdır ki: Hakikatta, sıddıkiyet makamından daha yüksektir. Zira, nübüvvet makamı, ayıklık ve beka makamıdır.

İşbu anlatılanlardan anlaşılıyor ki: Kurban makamı için; anlatılan iki makam arasında bir berzahiyet durumu yoktur; çünkü bunun gözü, sırf tenzihe dönüktür; yükselişin de tamamı sayılır. O iki makamla bunun arasında çok fark vardır.

Bu manada bir şiir şöyle gelmiştir:

Tuttular beni aynaya sanki kuşlarıyım; Kavlini ezelî ustamın konuşmalıyım.

Şer'î, nazarî, istidlali ilimler, (şeriatın görerek delillerle elde edilen bilgileri): Zarurî ve keşfi olmuştur. Bunlarla şariat âlimleri usulleri arasında kıl kadar fark yoktur. Ancak, bu ilimler, icmal yolundan tafsile getirilmiş; nazariyattan zaruriyata çıkarılmıştır.

Bu manada, Hâce-i Azam Bahaeddin Nakşibend Hz. ne şöyle soruldu:

— Sülûkten maksad nedir?.

Allah sırrının kudsiyetini artırsın; söyle anlattı:

— Bundan maksad, icmal yollu olan marifeti tafsile dökmektir; istidlali olanı da keşfe getirmektir.

Bunlardan başka bilgilerin hâsıl olacağını söylemedi.

Evet., bu tarıkatta, çok çok ilimler zuhur eder; çok değerli irfan duyguları hâsıl olur. Lâkin, bütün bunları geçmek gerekir.

Bir salık, sıddıkiyet makamı sayılan nihayetler nihayetine ulaşmadıktan sonra; bu hakikat ilimlerinden, yakın haline dayalı marifetlerden yana nasibi olamaz.

Ne olurdu bileydim; bu makamın ilimlerinden, marifetlerinden yana hiç bir nasipleri olmadığı halde, ehlüllah'tan kimlerdir ki: Kendileri için bu makamdan nasibe kail olurlar?.. Yolu nedir?.. Şu âyet-i kerime bu manada ne kadar güzeldir.

— «Her ilim sahibinden üstün bir bilen vardır.» (12/76)

Kaza ve kader meselesinin sırrına da muttali oldum. Bunlarla, Şeriat-ı garranın esasına aykırı olmayan bir yolla bu meseleyi bildim. Şekillerin hiç biri ile, onların arasında aykırılık yoktur. Hem ele, icab noksanlığından ve cebir şaibesinden münezzeh ve beri olarak. İşbu mana zuhurda; mehtaplı

gecedeki ayın ondördü gibidir... Asıl şaşılacak durum şu ki: Şeriatın esasına aykırı bir durumu olmadığı halde, bu meselenin gizli tutulmasına sebep nedir?. Şayet onda, bir aykırılık şaibesi olsaydı; gizli saklı tutma isinde bir bağlantı kurulabilirdi. Belki de bu sır şu âyet-i kerimde saklıdır:

— «Yaptığından sual olunmaz.» (21/23) Bu manada gelen bir şiir şöyledir: O kimdir söz eder işi hakkında;

Ey sözcü, rıza ve teslim dışında.

Maarif ve ilimlerin feyizleri, bahar bulutlarından yağan yağmur gibi feyiz olarak gelmektedir. O şekilde ki: Kuvve-i müdrike, (idrâk akıl gücü,) onu taşımaktan âciz durumdadır. Kuvve-i müdrike, mücerred bir tabirdir. Yoksa, Yüce Sultanın ihsanları, ancak onu taşıyıcılarına yüklenebilir.

İlk önceleri, bu duyulmamış ilimleri kitaba yazmak için içimde bir heves vardı; ama buna muvaffak olamadım. Bu hususta, bende bir ağırlık ve zorluk oluyordu. Sonunda, kendi kendimi teselli ettim. Şöyleki: Bu türlü feyiz yollu gelen ilimlerden gaye meleke husulüdür; onu ezberleyip durmak değildir. Nitekim, ilim talebeleri; ilmi, mevlevi bir melekeye nail olmak için öğrenirler; yoksa sarf, nahiv ve diğer ilimlerin usullerini ezberlemek değildir.

Yukarıda işaret edilen ilimlerden bazılarını arz etmek istiyoruz. Önce şu âyet-i kerime ile başlayalım:

— «Onun benzeri gibi yoktur: o, hakkıyla işiten, kemaliyle görendir.»

(42/11)

Bu mübarek cümlenin başı; zahir olan mana gibi, sırf tenzihin isbatıdır.

— «Hakkiyle işiten, kemaliyle görendir.» (42/11) Bölümü ise, tercihi tam ve tekmil etmektedir. Bunların daha açık beyanı şöyledir: Yaratılmışlar için işitme ve görme durumunun sübutu; toplu manada olsa dahi, bir benzeyişin sabitliği dolayısı ile vehim yollu vardır. İşte, Allah-ü Taâlâ bu vehmin defî için, görmeyi ve işitmeyi onlardan nefyetmektedir. Kısaca şu mana anlatılmak istenir: Hakkiyle işiten, kemaliyle gören o Yüce Allah'tır.

Bu mana yanlış anlaşılmasın; biraz daha açılalım: Mahluklarda, göz ve kulak mevcuttur; ama bunların, gerçek manası ile görmekte ve işitmekte bir dahli yoktur. Sübhan olan Yüce Hak, kulağı ve gözü yarattığı gibi; görmeyi ve işitmeyi de yaratmıştır. Hem de, âdet olduğu yoldan, sözü edilen iki sıfatı yarattıktan sonra.. Bunda mahlûk sıfatların hiç bir tesiri yoktur. Bu arada bir tesir sözü edecek olsak dahi; ondaki bu tesir dahi mahluktur. O mahlukların kendileri sırf cemad nev'inden olduğu gibi; aynı şekilde sıfatları cemad nev'inden sayılır.

Üstte anlatılan manaya bir misalle yol verelim:

Allah-ü Taâlâ Kadir sıfatı ile, sırf kudreti icabı taşta bir konuşma yarattığı zaman:

— Hakikaten taş konuştu.. Onda konuşma vasfı vardır.

Denemez.

Hülâsa olarak, mana bu merkezdedir. Taş cemad (cansız) sayılır; anlatılan sıfatın onda varlığı farz edilse dahi, o da kendi gibi cansız cemaddır.

Onun, asla harf ve ses çıkarmakta bir dahli yoktur. . İşte, bütün sıfatlar, üstte anlatılan kabilden olup öyle kıyaslanabilir.

Bu babda asıl anlatılmak istenen gaye şudur: Bu iki sıfat; diğerlerine nazaran, daha fazla zuhur etmekte olduğundan, Allah-ü Taâlâ, onların nefyi için bir özellik yarattı. Kalanların nefyi, bunlara kıyasla daha uygundur.

Şu da ilim üzerine bir ilmî görüş..

Sübhan olan Yüce Allah, mahlukta önce ilim sıfatını yarattı; sonra onun maluma teveccühünü yarattı. Daha sonra o sıfatın, bu mahlukla ilgisini yarattı. Daha sonra bu malumun ona inkişafını yarattı. İlim sıfatını yaratmasının akabinde dahi mahlukta inkişafı yarattı.

İşbu yaratma durumu, ilâhî âdetin cereyan tarzına göre olup gitti. İşte, bundan da bilinmiş oldu ki: Anlatılan inkişafta, ilmin bir. dahli yoktur.

Şimdi, üstte anlatılan mana yolundan; daha önce anlatılan işitme ve görme sıfatlarını tekrar ele alalım. Şöyleki:

Allah-ü Taâlâ, mahlukta önce işitme sıfatını yarattı. Sonra duymayı ve işitilen şeye teveccühü yarattı. Sonra, işitmenin kendisini yarattı. Daha sonra, işitilen şeyin idrâkini yarattı.

Görme durumu da aynı. Önce görme sıfatını yarattı. Sonra, göz bebeğinin Dönüşünü ve görülecek şeye teveccühünü yarattı. Daha sonra görülen şeyin idrakini yarattı.

Anlatılan kıyas, sair sıfatlarda dahi caridir.

Tam manası ile işiten, gören o kimsedir ki: İşitmesinin ve görmesinin başında; anlatılan iki sıfat bütünüyle kendisinde buluna.. Bir kimse böyle değilse., o: Hakkıyla işiten, kemaliyle gören olamaz.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki: Mahlukların sıfatları ,da, kedileri gibi, cemadat nev'indendir.

Bu manada son kelâm şudur:

— Allah-ü Taâlâ, yaratılmışlardan, başlıca, bu sıfatları nefyetti; artık onlar için kendilerine has olan bir sıfat yoktur. Bu sıfatlar, Sübhan Allah'ın zatı için sabit olmuştur ki; tenzihle teşbih beyni birleştirile..

Hattâ, mevzuumuz olan âyet-i kerimenin tamamı; tenzihin isbatı, başlıca benzeyişin nefyi içindir.

Birinci manada anlatılan bilgi.. Yani: Bu mahluklardaki sıfatların Sübhan Hakka ait oluşunu, onların kendilerini sırf cemadat çeşidinden sayıp anlatılan sıfatların onlardaki zuhurunu görmek için şu misal yerindedir: Oluk, testi ve bunlardan zuhur eden su.. Sıfatların onlardaki zuhurunu, mahlukta anlatıları misaldeki gibi görmek, velayet makamına yakışan ilimler meyanında sayılır.

İkinci manada anlatılan bilgiye gelince.. Yani: Bu mahlûklardaki sıfatların, Sübhan Hakka ait olduğunu vicdanen görmek, bilmek.. Cemadatta görüldüğü gibi.. O mahlukları dahi, ölüler misali şuursuz itikad etmek..

Nitekim, bu manada, Allah-ü Taâlâ şöyle buyurdu:

— «Sen meyitsin; onlar dahi meyitlerdir.» (39/30) İşbu manada anlatılan ilim, şehadet makamına yakışan bir ilimdir.

Bu misalle, aynı zamanda; iki makam arasındaki fark dahi anlaşılmış oldu.

Az şey, çoğa delil olduğu gibi; damla su, bolluğa delildir. Bu manada bir şiir şöyledir:

Senenin bolluğu bahardan bellidir.

Nitekim, bu yüksek makama çıkanlar; mahlukattaki fiilleri, ölü ve cemadattaki gibi görmektedirler. Hal böyle iken, o mahlukların fiillerini Sübhan Hakka bağlamazlar.

— Bu fiillerin faili Allah'tır.

Demezler. Alah-ü Taâlâ, böyle bir bağlantı kurulmaktan yana pek yücedir. Bu manayı, aşağıdaki misallerle biraz daha açalım.. Şöyleki: Bir şahıs, bir taşı hareket ettirdiği zaman, hiç bir şekilde:

— Bu şahıs hareket etti.

Denmez.. O şahıs, ancak hareketi meydana getirdi. Asıl hareket eden ancak taştır.

Aynı şekilde, o taş cansız cemadat cinsinden olduğu gibi, onda görülen hareket dahi öyledir. Yani: Sırf cansız cemadat çeşidi bir»

hareket.. Bu mana icabı olarak; anlatılan hareket icabı bir şahsın öldüğünü farz edelim; hiç bir şekilde:

— Onu taş öldürdü. Denmez. Şöyle denir:

— Taşı atan şahıs öldürdü..

Şeriat âlimlerinin kavli, bu ikinci manada anlatılan ilme uygundur. Allah-ü Taâlâ, onların çalışmalarını şükranla lâayık eylesin. Onlar, şöyle derler:

— Kullarda görülen yapılmış işler, aslında Sübhan Hakkın yarattığı san'atıdır. Dilemek ve seçmek sureti ile işlerin onlardan çıkmasına rağmen durum budur. Fiillerin masnuiyetinde (işlerin yapılmasında) onların bir dahli yoktur.

Onların işleri, yapılan amelin meydana gelişine göre olan tesir dışında; belli karışık bazı hareketlerden ibarettir.

Burada şöyle bir soru sorulabilir:

— Durum anlatıldığı gibi olunca, onların fiillerine sevap ve ikap akla yakın bir say olmaz. Zira onların durumu, taşa verilen bir emir gibidir.

Taşın fiiline yapılacak zem ve medih gibi olur.

Bu suale vereceğim cevap şudur:

— Taşla mükellef kişiler arasında fark vardır. Teklifin yeri, güç ve iradenin bulunduğu yerdir. Taşta ise ne irade vardır; ne güç. Halbuki mükelleflerde irade vardır. Lâkin, onların bu iradeleri de, Sübhan Hak tarafından yaratıldığından; muradın husulü babında bir tesiri yoktur.

Dolayısı ile, işbu irade meyyit gibidir.

Hülâsa: Murad olan dahi, ilâhî âdetin cereyan tarzına göre; tahakkuk ettikten sonra mahluktur, (Yaratılmıştır.)

Her ne kadar, mahlukun kudretinin müessir olduğu söylenirse de, isterse umumî manada olsun; kaldı ki: Maveraünnehir âlimleri de bu yola gitmişlerdir, işbu tesir dahi kudrette mahluktur. Tıpkı kudret kendi zatında mahluk olduğu gibi.. Çünkü onun tesiri zımnında asla mahlukun bir seçme hakkı yoktur. Bunun için, o kudretin tesiri dahi cemadat mesabesindedir.

Bu mevzuu, şöyle bir misalle kapatalım:

Bir şahıs, birinin tahriki sonu; yukarıdan aşağı bir taşın indiğini ve bir hayvanı (canlıyı) öldürdüğünü gördüğü zaman inancı şudur: Bu taş cemad nev'indendir; keza o taşı harekete getiren fiil dahi cemaddır. Şuna da inanır: Bu fiilin neticesi olan ölüm dahi cemaddır.

Hülâsa: (Mahlukata ait) zatlar, sıfatlar, fiiller sırf cemadattır; sırf ölüdürler..

— «Hayy Kayum.» (2/255)

Ayet-i kerimesinde anlatılan sıfatın sahib-i hakikîsi Allah'tır.

— «Hakkıyla işiten; kemaliyle görendir.» (42/11) Mealine gelen âyet-i kerimesi ile anlatılan, yine odur..

— «Tanı manasi ile bilen, gerçekten haberdar olandır.» (66/3) Mealindeki âyet-i kerime ile anlatılan yine odur.

— «İrade buyurduğunu yapandır.» (85/16)

Mealindeki âyet-i berime ile beyan edilen Yüce Zat yine odur. Ve şii mealdeki mübarek âyet, onun şanında nekadardır güzeldir:

— «Anlat, söyle: Rabbımın kelimeleri için denizler mürekkebe olsa, Rabbımın kelimeleri bitmeden denizler tükenir; isterse bir misli daha yardıma gelsin.» (18/109)

*** Edebi dışı saydığım işler arttı; sözü uzatmam haddi aştı.

Ne yapabilirim ki? Kelâmın güzelliği, mutlak Cemil zattan geliyor. Beni öyle bir yere ulaştırdı ki, orada: Söz uzadıkça güzelleştiği sanılıyor. Her ne miktar ondan anlatılsa; lezzet ve halâvette en üst dereceye varılıyor.

Bununla beraber, kendimi o Yüce Zat'tan konuşmaya münasip görmüyorum: Hattâ, ismini dahi söylemeye cesaret edemiyorum. Bu manada bir şiir var: Misk, gülsuyuyla yusam ağzımı bin kere;

Yine de ehil olamam hiç onu zikre..

Bir başka manada şiir:

İnsana yakışan odur ki, zaman haddini unutturmaya..

Bu arada, asıl dilek şudur: Bol teveccüh ve inayet..

Yaramaz hallerimi nasıl arz edeyim?. Kendimde her ne gibi iyi bir hal bulsam; o, anlattığım üstün teveccühün bir başlangıcıdır. Yoksa: Ben yine o Ahmed'im, hiç değişmedim..

Meyan Şah Hüseyin'e tevhid yolu zuhur etti; şu anda onunla hazza dalmış

durumda.. Hatıra, onu oradan çıkarmak geliyor ki; hayrete ulaşınsın; asıl gaye de. budur.

Muhammed Sadık, kendini zapt edemiyor; bunu küçüklüğüne vermek gerek.

Seferde arkadaş olsa; çok terakkiye nail olur. Dağa çıkarken, arkadaşta; çok terakkiye nail oldu. Hayret ummanından kana kana içti. Hayret babında, bu Fakir'le onun tam bir münasebeti var.

Şeyh Nur dahi aynı şekilde bu makamdadır. Çok terakki etti. Bu Fakir'in yakınlarından bir genç var; hoş halli cidden. Berk? tecelliye yakındır; galiba ona karşı istidadı da var.

MEVZUU : İhtiyaç sahiplerinden bazılarının işlerini ısmarlamaya dair.

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu mükerrer şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Hizmette olanların en küçüğünden bir arzuhaldir.

Bir şahıs askerden geldi. Şöyle anlattı:

Dehlî ve Serhend dervişlerine, sonbahar faslı için toplanan meblağ; vazifeliler tarafından alınmış yüce dergâhınızda devamlı kalanlar için gönderilmiştir. Bunun, iyi bir tahkikten sonra, hakkı olanlara ulaştırılması arzu. edilmektedir.

Anlatılan durum dolayısı ile, bu mektubu yazmak cesaretinde bulundum.

Eğer bu haber doğru ise.. Bu arzuhali getiren kimseye; aşağıda yazılı mikdar, ismi belirtilen şahıslara verilmek üzere havale edilmelidir: Şeyh Hafız Ebülhasan'a bin dirhem.. Bu zat, ilim ehlidir.

Şeyh Hafız Şalı Muhammed'e bin dirhem. Bu zat, Şeyh Nevvab'ın vekil kıldığı kimselerdendir.

Anlatılan şahıslardan her ikisi de hayatta ve hizmette devamlıdırlar; kendilerinde, hiç bir şüpheli durum yoktur.

Her ikisi de, Serhend'de olup mutemed vekillerini göndermişlerdir.

20

MEVZUU : ihtiyaç sahiplerinden bazılarının işlerine dairdir.

NOT : İMAM-I RABBANİ Hz. bu mektubu muazzam şeyhi Muhammed Bakibillah'a yazmıştır.

Hizmet babında olanların en küçüğünden bir arzuhaldir. Yüce dergâhta bulunanların vakitlerini boşa giderme işi bizden defalarca sudur etti. Bu durum, şunların işleri için oluyordu: Habibullah Serhendî'nin anası, nikâhlı kadını, bu mektubun zımında yazılan diğer hizmetçiler..

Bunların işlerine dair meblâğ, Dehlî'de ise.. Mevlâna Ali'ye emir buyurunuz, onu kendilerine teslim etsin.

Bunlardan bazısı bu iş için, birini gönderdi; bazıları da kendi geldi.

Şayet, onlara ödenecek meblâğ Dehlî'de değilse; kendileri hayattadırlar; hisselerinin sağlanmasını talep ediyorlar. Bunun dışında bir şey yazmak, fazladan açılmak olur.

21

MEVZUU : a) Velâyet-i Muhammediye başta olmak üzere, velayet dereceleri. O

velayet sahibine salât-ü selâm ve saygılar.

b) Nakşibendî tarikatının medhi, sair tarikatlara nazaran üstünlük nisbeti.

Allah-ü Taâlâ, bu yol ehlinin sırlarının kudsiyetini artırsın.

NOT : İMAM-I RABBANÎ Hz. bu mektubu Hacı Musa'1 - kari'nin oğlu Muhammed Mekkî'ye yazmıştır.

Latif mektup, zaif nahif kula ulaştı.

Allah-ü Taâlâ, ecrinizi artırsın; işlerinizi kolay kılsın, özrünüzü kabul buyursun. Zeyğ-1 basardan mütahhar (gözün maddeye kaymasından) yana temiz olan Beşerin Efendisi hürmetine..

Ona ve onun âline salâtların en faziletlisi, selâmların en kemallisi olsun.

Ey kardeşlerim,

Bilmiş olunuz; ehlüllah katında:

— Fena.

Olarak anlatılan, ölümden evvelki ölüm gerçekleşmedikçe, mukaddes zata ulaşmak kolay olmaz. Hattâ, havaî enfüsî ilâhlara, (görünmeyen putlara) afakî sayılan batıl mabudlara ibadetten necat dahi mümkün olmaz. Keza, İslâm'ın hakikatına enlemeyeceği gibi; imanın kemale ermesi dahi kolay olmaz. Nerede kaldı ki: Tanı abid kullar zümresine girilsin; evtad zatlar derecesine erilsin.

Durum anlatıldığı gibi olmasına rağmen; bu fena hali, velayet mertebelerine atılan ilk adımdır ve işin başında hâsıl olan bir kemal derecesidir.

Anlatılan mana açısından bakılıp velayetin evveline göre âhiri; ilk derecesine göre de son derecesi kıyas edile..

Bu manada şu şiir ne kadar güzeldir:

Gr gl bahemi, anla baharımı.. şu da bir başka şiir: Bolluğu senenin, bellidir baharından..

Velayet makamlarının birbirinden üstün dereceleri vardır. şundan belli olmuştur ki: Her peygamber basamağında, kendisine has bir velayet makamı vardır.

Velayet derecelerinin en yüksek basamağındaysa.. Resulüllah S.A.

efendimizin kademi vardır. Ona ve kardeşlerine salâvatın en tamamı saygıların en uğurlusu..

Bir tecelli-i zatî var ki orada: İsimler, sıfatlar, şun ve itibarlar için; ne icab yönü ile ne de selb yönü ile itibar vardır. İşte orası: Resulüllah S.A. efendimizin velayetine mahsustur. İtibara ve vücuda bağlı itibar perdelerinin cümlesi, ilim ve ayn olarak açılması ancak, bu makamda tahakkuk eder.

İşte, anlatılan zamandadır ki, vuslat açıktan hâsıl olur; gerçek olarak vecd hali tahakkuk eder; ama bir zan olarak değil..

Resulüllah S.A. efendimize tabi olan kâmil zatlara; bu pek değerli makamdan nasib vardır. Ona salât ve selâm.

stte anlatılan mana icabı olarak, Resulüllah S.A. efendimize tabi olmanız gerekir; şayet: Bu büyük velayet makamını elde etmek, bu yüksek dereceyi tekmil için yönelmiş iseniz, size de oradan nasib gelir.

Pek çok mefayih katında, üstte anlatılan zatî tecelli, BERKİ sayılır; Allah onlara rahmeti ile muamele eylesin.

— BERKİ.

Demenin manası şudur: şam büyük Yüce Hazret'e karsı perdeler, şimşek misali az bir zarnan içinde açılır.. Bundan sonra, isimlerin ve sıfatların perdeleri gelir; Yüce Zat'ın nurlarını gizler.

İşbu mana icabıdır ki: Zati olan huzur, şimşek gibi çakıp geçer; ama gaybet-i zatiye (zata bağlı gizlilik veya özde kaybolmak) cidden çok kalır.

Nakşibendiye meşayihi katında bu zatî huzur, daima vardır. Onlara göre: Geçip giden, gaybete tebdil olan huzura itibar yoktur. Allah- Taâlâ, onların sırlarının kudsiyetini artırsın.

Anlatılan büyük zatların kemal derecesi; bütün kemal derecelerinin üstündedir; nisbetimiz dahi, bütün nisbetlerin üstündedir. Nitekim, onların ibarelerinde şöyle gelmiştir:

— Bizim nisbetimiz, bütün nisbetlerin üstündedir.

Bu cümlede gecen:

— Nisbet.

Tabirinden murad, daimî zatî huzurdur,

Yukarıda anlatılandan daha hayret verici bir durum şudur: Bu büyük zatların tarikatında; nihayet, bidayet içindedir. Bu manada, Resulüllâhın ashab yolunu izlerler.. Allah-ü Taâlâ ona salât ve selâm eylesin. Şöyleki: Resulullah'ın S.A. ashabı, onunla yaptıkları ilk sohbet, işin sonunda erileceğe hemen ermişlerdir. İşbu mana, onun ilke ağdırılmış olmasının manasıdır.

Resulullah S.A. efendimizin velayet makamı; cümle nebilerin ve resullerin makamlarından üstün olduğu gibi, anlatılan büyüklerin velayet makamları, cümle velîlerin makamından üstündür. Allah-ü Taâlâ, onların sırlarının kudsiyetini artırsın.

Nasıl anlatıldığı gibi olmasın ki; bunların velayetleri: Sıddık-ı Ekber'e r.a. dayanmaktadır.

Evet., bu büyük meşayihin bazı fertlerine, bu bağlılıktan bir nisbet ulaşır; ne var ki o: Sıddık-ı Ekber'den gelen bir nasibdir. Allah ondan razı olsun.

Nitekim, anlatılan mananın devamı olarak, şu haberi Ebu Said verdi:

— Hazret-i Sıddık-ı Ekber'in r.a. cübbesi bana ulaştı. Bu cübbenin, adı geçen Ebu Said'e ulaşma haberi, Nefehat sahibi tarafından nakledilmiştir.

**

Bu Tarikat-ı Aliyye-i Nakşibendiye'ye has bazı kemalâtları açıklamaktan maksad: Talipleri bu yola teşviktir. Ne var ki, onun kemalâtını tam manası ile anlatmak bana göre değil.. Mevlevî —Mevlâna Celâleddin-i Rumî—

Mesnevî'de şöyle dedi:

Boşa gider onun şerhi cahillere; Aşk gizlilik ister, düşmesin dillere..

Onları anlattım ki rağbet edile; Yitirilip, dalınmaya hüznölere..

Selâm size ve tüm hidayete tabi olanlara..

Rûhun nefse niçin bağlanmış olduğu ve bunların yükselmelerini ve inmelerini ve cesedin ve rûhun Fenâ ve Bekâlarını ve Da'vet makâmını bildirmektedir: Nûr ile zulmeti birlikde bulunduran Allahü teâlâ, her dürlü aybdan, kusûrdan uzaktır. Mekânsız, cihetsiz olan rûhu, cihetli olan, maddeden yapılmış olan bedene yaklaştıran, Rabbimizi tesbîh ederiz. Zulmetli olan bedeni, nûrlu olan rûha sevdirdi. Nûr zulmete âşık oldu. Çok severek, onun ile birleşti. Bu bağlantı ile, nûrun cilâsı arttı. Ona yakınlaşmakla, parlaklığı çoğaldı. Nûrun bu hâli, ayna yapılacak cama benzemektedir. Cama parlaklık vermek için ve cisimleri gösterebilmek kuvvetini kazanması için, önce toprak maddeleri ile sıvanır. Karanlık, katı toprak maddeleri ile sıvanan camın parlaklığı artar. Kıymetsiz, çamur gibi madde ile sıvanan camın kıymeti çoğalır. Parlak olan nûr, karanlık cesede bağlanınca, önceden Allahü teâlâyâ olan yakınlığını unuttu. Hattâ, kendi varlığını ve özelliklerini unuttu. Karanlık bedene olan sevgisine dalarak ve yalnız bir görünüş olan o heykele bağlanarak kendini unuttu. Onunla bir arada kalınca, kıymetini gayb etdi. Kötüleşti. Bu dalgınlık çukurundan kendini kurtaramazsa, ona yazıklar olsun! Onun bedenle birleşmesi, yükselmesi için idi. Buna kavuşamazsa, yükselmeğe uygun olan yaratılışını bozarsa, yolundan saparsa, ona yazıklar olsun! Allahü teâlâ ona ezelde merhamet etdiyse, onu lutfüne, inâyetine kavuşdurdu ise, başını kaldırır, elinden kaçmış olan ni'metleri hâtırlar, eski hâline döner.

Arabî beyt tercemesi:

Hep seni düşünürüm, haccım ve ömrem sanadır.

Herkes taş toprak düşünür, kalbim senden yanadır.

Nûr bedenden yüz çevirip, mukaddes olan sevgilinin şühûduna dalarsa, ona bağlanırsa, karanlık bedeni de, o mukaddes makâma sürükler. Buraya olan sevgisi, karanlık bedene olan bağlılığını unutturacak kadar çoğalırsa, beden de onun nûrları ile aydınlanır. Nûrların müşâhedesinde kendini unuttur.

Matlûbun huzûruna perdesiz olarak kavuşur. İnsan, şimdi hem cesedin, hem rûhun fenâsına kavuşmakla şereflenir. Bu fenâdan sonra, bu şühûd ile bekâ hâsıl olursa, fenâ ve bekâ temâmlanmış olur. Velî ismini almak hakkı olur.

Vilâyet derecesine kavuşunca, iki şeyden biri olur: Yâ, tam şühûda dalar, kendini hep unuttur. Yâhud, insanları Hak teâlâyâ çağırmak için geri döner.

Geri döndükten sonra, bâtını Allahü teâlâ ile, zâhiri insanlar ile olur. Bu zemân nûr, kendisine karışmış olan zulmetden kurtulur. Matlûbuna, ya'nî Hak teâlâyâ döner. (Eshâb-ı yemîn)den olur. Kendisinin sağı solu yok ise de, hâli sağ olmağa uygundur. Çünkü hayrları kendinde toplamıştır, kemâle kavuşmuştur. Bu ikisi de sağda bulunur. Sağ mubârekdir. (Allahü teâlâ hakkında da, iki eli, mubârek olan sağ taraftadır) buyurulmuş olması da bunun gibidir. (İki eli demek, Onun râzı olduğu, beğendiği şey demektir).

Mekânsız nûr ve bâtın dediğimiz rûhdur. Ciheti olan karanlık ve zâhir ise, nefis demektir.

Süâl: Birinci kısımdan olan, ya'nî geriye dönmeyen Evliyâ da, âlemi biliyor, insanlarla birlikde yaşıyor. Bunların hep Allahü teâlâyâ bağlı olmaları ve kendilerini unutmaları ne demektir?

İnsanları Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşdurmak için geri dönen Evliyâ ile bunların arasında ne fark vardır?

Cevâb: Kendilerini unutmak ve hep Allahü teâlâyâ bağlı kalmak demek, nefs rûhun nûrları arasına girdikten sonra, rûh ile nefsin birlikde, Allahü teâlâyâ teveccüh etmesi demektir. Böyle olduğu yukarıda bildirilmiştir.

Mahlûkları bilmek ise, his organları ve kuvvetleri ile ve hareket organları ile olur. Bu organlar, nefsin tafsîlidir. Nefsin arzûları ile işlemekdedir.

Hulâsa olan, kuvvet merkezi olan nefs, rûhun nûrları altında Allahü teâlâyı müşâhede etmektedir. Bunun tafsîli, açıkda olan kısımları, eski şü’ûru ile hareket etmektedir.

Hulâsanın yok hâle gelmesi ile, onların hareketinde gevşeklik hâsıl olmuyor. Bu âleme rücû’ etmiş olan Evliyâ “rahmetullahi aleyhim ecma’în”

böyle değildir. Bunların nefsi, mutmeinne olduktan sonra, rûhun nûrları altından çıkıyor. Mahlûklar âlemine bağlanıyor. Bu bağlılıkla, insanları Allahü teâlânın rızâsına çağırıyor.

Nefs hulâsadır, topluluktur dedik. His organları ve hareket organları ve kuvvetleri, nefsin tafsîlidir, açıkda bulunan parçalarıdır dedik. Çünkü nefsin etden olan kalbe ya’nî yüreğe bağlılığı vardır. Yüreğin de, (Hakikat-i câmi’a-i kalbiyye), ya’nî kısaca kalb veyâ gönül denilen latîfeye bağlılığı vardır. Yürek, gönüle olan bu bağlılığı sebebi ile, rûha da bağlanmış olur. Rûhdan gelen feyzler, bu bağlılıklar vâsıtası ile nefse gelir. Sonra nefsdan organlara ve kuvvetlere yayılır. Bunlar nefste hulâsa olarak mevcûddur. Bu anlaşılınca, Evliyânın iki kısmının başka oldukları anlaşılmış olur. Birincileri, sekr sâhibleridir, ya’nî şü’ûrsuzdurlar.

İkincileri sahv sâhibleridir. Ya’nî şü’ûrludurlar. Birincileri dahâ şerefli, ikincileri ise, dahâ üstündür. Birincilerin hâli Evliyâlığa uygundur. İkincilerin hâli Peygamberliğe uygundur. Allahü teâlâ, bizleri Evliyânın kerâmetlerine kavuşmakla şereflendirsın ve Enbiyâyâ

“salevâtüllahi teâlâ ve selâmühü alâ nebiyyinâ ve aleyhim ve alâ cemî’i melâiketel mukarrebîn vel’ibâdissâlihîn ilâ yevmiddîn” tam uymakla yükseltsin! Bu satırları yazan düâcınızın, arabîsi, fârisîsinden dahâ güzel değil ise de, şerefli mektûbunuz arabî kelimelerle yazılmış olduğundan, mektûbumuzu da, sizin gibi yazdık. Sözüümüz burada temâm oldu. Hepinize selâm olsun!

23

Bu mektûb, Hân-ı Hânân ismi ile meşhûr Abdürrahîme “rahmetullahi teâlâ aleyh” arabî olarak yazılmış olup, dîni, câhillerden öğrenmeği men’ etmekde ve soy adı seçmekden bahs etmektedir:

Allahü teâlâ hepimizi lâfdan kurtarıp, iş yapmak nasîb buyursun. İnsanların en iyisi ve hepsinin Peygamberinin “sallallahü aleyhi ve sellem” hâtırı için, amelsiz ilmden, işe yaramıyan bilgilerden korusun!

Arabî mısra’ tercemesi:

Bir kimse ki, bu düâyâ âmîn diye,

Hak teâlâ, o kula rahmet eyleye!

Ey, yüksek yaratılışlı kardeşim! Allahü teâlâ, sizin yaratılışınızda bulunan kemâlâtın meydâna çıkmasını ihsân eylesin! Bu dünyâ âhiretin tarlasıdır. Burada tohum ekmeyip, yaratılışda bulunan, toprak gibi yetiştirici kuvvetini işletmeyenlere, bundan fâidelenmeyenlere ve amel, ibâdet tohumlarını elden kaçıranlara yazıklar olsun! Toprak gibi yetiştirici kuvveti işletmemek, oraya birşey ekmemekle veyâ zararlı, zehirli tohum ekmekle olur. Bu ikincisinin zararı, bozukluğu, birincisinden kat kat dahâ çokdur. Zehirli bozuk tohum ekmek, dîni, din derslerini, dinden haberi olmayanlardan öğrenmek ve din düşmanlarının kitâblarından [mecmû’alarından]

okumaktır. Çünkü, din câhilleri, nefesine uyar, keyfi peşinde koşar. Dîni, işine geldiği gibi söyler. Karşısındakinin de nefisini azdırır ve kalbini karartır. Çünkü, din câhilleri, din dersi verirken [din kitâbı yazarken], islâmiyyete uygun olmıyanı uygun olandan ayıramaz. Gençlere neleri ve nasıl anlatmak lâzım geldiğini bilemez. Kendi gibi, talebesini de câhil yetiştirir. Birçok şeyler okuyup ezberlemekle, [başka ilm kollarında söz sâhibi olmakla, fen ve san’at şu’belerinde ihtisâs kazanmakla] insan din adamı olamaz, [din kitâbı yazamaz] ve din bilgisi veremez.

Bir din âlimi, gençlere din öğreteceği zemân, bunlara önce, dinsizler, islâm düşmanları [ve câhil din adamları] tarafından şırınga edilen, yanlış

propagandaları, iftirâları anlayıp, anlatıp, onların temiz ve körpe kafalarını bu zehrlerden temizler. Zehrlenenden rûhlarını tedâvî eder. Sonra, yaşlarına, anlayışlarına göre, islâmiyyeti ve meziyyetlerini, fâidelerini, emrlerindeki ve men’lerindeki hikmetleri, incelikleri ve insanlığı se’âdete ulaştırdığını, onlara yerleştirir. Böylece gençlerin rûh bağçelerinde derdlere devâ, rûhlara gıdâ olan nefis çiçekler yetişir. Böyle bir din âlimini ele geçirmek, en büyük kazancıdır. Onun bakışları, rûhlara işler.

Sözleri, kalblere te’sîr eder. Dîn-i islâmı, hâzır lokum gibi yutmak, susuz kalmış iken, soğuk şerbet içip ciğerlerine kadar serinliyebilmek, ancak böyle bir Allah adamının sunması ile mümkündür. Allahü teâlâ, hepimizi Muhammed aleyhissalâtü vesselâmın doğru yolundan ayırmasın! Âmîn. Çünkü, insanları dünyâ ve âhiret râhatına kavuşduran, ancak bu yoldur. Şu fârisî beyt ne güzel söylenmiştir. Beytin tercemesi:

Arabistândan doğan, Muhammed “aleyhisselâm”

İki cihânda, üstün Odur, hemân!

Kara toprak altında kalsın, her an,

Onun kapısında, toprak olmıyan!

Peygamberlerin “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” en yükseğine, en üstününe bizden selâmlar olsun!

Ne kadar şaşılacak şeydir ki, kıymetli teveccühünüze kavuşmakla şereflenen şâ’irlerden birinin, bir kâfir ismini soyadı aldığını işitdim. Hem de, kendisi seyyidlerden, sevmemiz lâzım gelen

büyüklerden biridir. Keşki bunu duymasaydım. Bu alçak ismi acabâ niçin aldı? Bir dürlü anlıyamıyorum. Böyle isimleri almakdan, korkunç arslanlardan kaçmakdan, dahâ çok kaçmak lâzımdır.

Böyle isimleri, her çirkinden dahâ çirkin görmek lâzımdır. Çünkü, bu isimler ve onların sâhibleri, Allahü teâlânın düşmanlarıdır. Onun Peygamberinin

“sallallahü aleyhi ve sellem” düşmanlarıdır. Müslimânların, [ister hıristiyan olsun, ister yehûdî olsun, isterse kitâbsız olsun bütün]

kâfirleri düşman bilmesi emr olunmuştur. Bu gibi pis isimleri, evlâdına koymamaları, her müslimâna vâcibdir. Benim tarafımdan ona söyleyiniz! Bu ismi değışdiresin! Onun yerine, ondan hayrlı ve müslimâna yakışan bir ism koysun. Müslimân olana, müslimân ismini koymasý yakışır. Allahü teâlânın sevdiği ve Onun Peygamberinin “sallallahü aleyhi ve sellem” beğendiğı, islâm dîninde bulunmakla şereflenmiş bir kimsenin hâline uygun da, ancak budur.

[Ebû Dâvûd ve Muhammed ibni Hibbân bildiriyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Kıyâmet günü isimlerinize ve babalarınızın isimleri ile çağrılacaksınız. Onun için güzel isimler alınız!) buyurdu. Tirmüzî bildirdiğine göre Âişe “radıyallahü anhâ” buyurdu ki, (Resûlullah

“sallallahü aleyhi ve sellem” çirkin isimleri değışdirirdi).]

Tirmüzî ve İbni Mâce “rahmetullahi aleyhimâ” bildiriyor: Abdüllah bin Ömer

“radıyallahü anhümâ” buyurdu ki, (Hazret-i Ömerin bir kızının adı Âsıye ya’nî isyân edici idi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, onu değışdirdi. Cemîle yaptı). Bunlar gibi, dahâ birçok insan, yer ve sokak ismini değışdirerek, müslimâna yakışan isimler takdığını Ebû Dâvûd bildirmektedir. Hadîs-i şerîfde, (Kötü zan altında kalınacak yerlerden kaçınız!) emr olundu. Dinsizlik alâmeti olan ve bu zannı uyandıran isimleri koymakdan, [sözleri söylemekden ve alâmetleri kullanmakdan ve işleri yapmakdan] kaçınmak, her müslimânın vazîfesidir. Bekara sûresi, ikiyüzyirmibirinci âyetinde meâlen, (Mü’min olan bir köle, kâfir olan bir beğden, dahâ kıymetlidir!) buyuruldu.

Muhammed aleyhisselâmın yolunda gidenlere, Allahü teâlâ, selâmet versin!

Âmîn.

Mâlu mülke olma mağrûr, deme var mı ben gibi!

Bir muhâlif yel eser, savurur harman gibi.

Bu mektûb, Kılınc Hâna yazılmışdır. Sofnin kâin ve bâin olduğı ve kalbin birden fazla şeye bağlanmıyacağı ve muhabbet-i zâtiyye hâsıl olunca sevgiliden gelen elemlele ni’metlerin müsâvî olduğı ve mukarreblerle ebrârın ibâdetleri arasındaki başkalığı ve kendini yok bilen Evliyâ ile insanları da’vet için geri dönmüş olan Evliyânın başkalıkları bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, Peygamberlerin en üstünü hurmetine “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” size selâmet ve âfiyet versin! Hadîs-i şerîfde, (Kişi, sevdiği ile birlikde olur) buyuruldu.

Kalbinde, Allahdan başka hiçbirşeyin sevgisi kalmayan ve ancak Onu “teâlâ ve tekaddese” dileyen kimselere “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”

müjdeler olsun. Bu hadîs-i şerîfe göre, bu kimse, Allahü teâlâ ile berâber olur. Görünüşte insanlar ile birlikde ve onlarla alış verişte ise de, hakîkatde Allahü teâlâ ile dir. Kâin ve bâin olan sofinin hâli böyledir. Bu sofi, Allahü teâlâ ile (Kâin)dir. Ya’nî Allahü teâlâ ile bulunur ve insanlardan (Bâin)dir. Ya’nî ayrıdır. Yâhud, görünüşde insanlar ile kâindir. Hakîkatde ise insanlardan bâindir. Kalb, ya’nî gönül birden fazla şeyi sevmez. Bu bir şeye olan sevgisi kesilmedikçe başka şeyi sevemez.

Kalbin mal, evlâd, mevkı’, medh olunmak gibi çeşidli arzûları ve bağlantıları ve sevdikleri görülür ise de bu sevgilileri hakîkatde hep bir sevgilisi içindir. O biricik sevgilisi de, kendi nefsidir. Onların hepsini, kendi nefsi için sevmekdedir. Bunları, hep kendi nefsi için istemekdedir.

Onların nefslerini düşünmemekdedir. Nefsine olan sevgisi kalmazsa, nefsi için onlara olan sevgisi de kalmaz. Bunun içindir ki, kul ile Rabbi arasındaki perde, kulun kendi nefsidir. Çünkü hiçbirşeyi o şey için sevmemekdedir. Onun için hiçbirşey perde olmaz. Kul, hep nefsini düşünmekdedir. Bunun için perde, yalnız kendisidir. Başka hiçbir şey değildir. Kul, kendinin nefsini düşünmekden büsbütün kesilmedikçe Rabbini düşünemez. Allahü teâlânın sevgisi onun kalbine yerleşemez. Bu büyük ni’met, ancak tam fenâ hâsıl olduktan sonra elde edilebilir. Mutlak olan Fenâ da, Tecellî-i zâtîye bağlıdır. Çünkü, ortalıktan karanlığın kalkması, ancak, parlak olan güneşin doğması ile olur. (Muhabbet-i zâtîyye) denilen bu sevgi hâsıl olunca, sevgilinin ni’metleri ve elemeleri, sevenin yanında eşid olur. Bu zemân, ihlâs hâsıl olur. Rabbine ancak Onun için ibâdet eder.

Kendi nefsi için değil. İbâdeti, ni’metlere kavuşmak için olmaz. Çünkü, ona göre ni’metlerle azâblar arasında başkalık yoktur. İşte bu hâl mukarreblerin derecesidir.

Ebrâr böyle değildir. Bunlar, Allahü teâlâyâ ni’metlerine kavuşmak için ve azâbından korktukları için ibâdet ederler. Bu iki dilekleri ise, nefslerinin arzûlarıdır. Çünkü bunlar, Allahü teâlânın zâtını sevmek se’âdetine kavuşmamışlardır. Bunun için (Ebrârın hasenâtı, mukarreblerin seyyiâtı olmuştur). Çünkü, ebrârın hasenâtı, bir bakımdan hasenâtdır. Başka bakımdan seyyiât olur. Mukarreblerin hasenâtı ise, her bakımdan hasenâtdır.

Ya’nî iyiliktir. Evet, mukarreblerden, tam Bekâyâ kavuştukdan ve bu sebebler âlemine indikten sonra, Allahü teâlâyâ, korku ile ve ni’metlerine kavuşmak için ibâdet eden de vardır. Fekat, bunların korkuları ve arzûları kendi nefsleri için değildir. Bunlar, Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşmak için ve Onun gazabından, gücenmesinden korktukları için ibâdet ederler. Bunlar Cenneti isterler. Çünkü, Cennet, Allahü teâlânın rızâsının, sevgisinin bulunduğu yerdir. Yoksa Cenneti istemeleri, nefslerinin zevkleri için değildir. Bunlar Cehennemden korkar. Ondan koruması için düâ ederler. Çünkü, Cehennem, Allahü teâlânın gazabının bulunduğu yerdir. Yoksa, Cehennemden korkuları, nefslerini azâbdan kurtarmak için değildir. Çünkü, bu büyükler, nefslerine köle olmakdan kurtulmuşlardır. Allahü teâlâ için hâlis kul olmuşlardır. Bu mertebe, mukarreblerin en üstün derecesidir. Bu mertebeye kavuşan, (Vilâyet-i hâssa) makâmına erdikden sonra (Peygamberlik)

makâmının yüksekliklerinden bir şeylere de kavuşur.

Sebebler âlemine inmeyen ise, müstehlik olan, ya'nî kendini yok bilen Evliyâdan olur. Bunun Peygamberlik makâmının kemâlâtından haberi yoktur.

Başkalarını kemâle getiremez. Yukarıda bildirdiğimiz birinci sınıf Evliyâ

“rahmetullahi aleyhim ecma'în” gibi değildirler. Allahü teâlâ, insanların en üstünü hürmetine “aleyhi ve alâ âlihi ve etbâ'ihî minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ” bizleri bu büyükleri sevmekle şereflendirsin.

Çünkü, (Kişi, sevdiği ile berâber olur). Evvelimiz ve sonumuz selâmetde olsun!

Niçin küfrân eder insân, Hudâ ni'met verir iken, Utanmayıp eder isyân, kamûyu ol görür iken.

Beher an hamdû şükretmez, dahî ihsânı fikretmez, Hergün Hakkı zikretmez, bedende cân durur iken?

25

Bu mektûb, hâce Cihâna yazılmışdır. Peygamberlerin en üstününe “aleyhi ve aleyhim minessalevâtî ekmelühâ ve minetteslîmâtî etemmühâ” ve Hulefâ-i Râşidîne uymağa çalışmak lâzım olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâ kalbinize selâmet versin! Göğsünüzü genişletsin! Nefsinizi temizlesin! Cildinizi yumuşatsın! Bunların hepsi, hattâ rûhun, sırrın, hafninin ve ahfânın bütün kemâlâtına kavuşmak, ancak Peygamberlerin en üstününe uymakla olur “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ”. Öyle ise, Ona uymak için ve Onun dört halîfesine uymak için çok çalışınız.

Onun dört halîfesi doğru yoldadırlar. Ondan sonra, herkesi doğru yola onlar getirmiştir. Onlar, insanları doğru yolda ilerleten yıldızlardır. Evliyâlık semâsının güneşleridirler. Onların izinde yürümeğe kavuşmakla şerefleneler, tam kurtuluş ile kurtulurlar. Onların yolundan ayrılanlar, doğru yoldan sapar, felâkete düşerler. 286.cı mektûbun son iki sahîfesini okuyunuz!

Merhûm Şeyh Sultânın iki oğlu çok sıkıntıdadır. Geçimleri güç durumdadır.

Yüksek makâmınızdan dileğimiz onların imdâdına, yardımlarına yetişmenizdir.

Bu hayrlı işe siz lâyıksınız. Hattâ bütün insanların ihtiyâclarını gidermek için cenâb-ı Hak size başarılar vermiştir. Allahü teâlâ başarılarınızı arttırsın. Hep hayrlı işlere ulaşırsın. Allahü teâlâ, size ve doğru yolda olanlara selâmet versin!

26

Bu mektûb, Şeyh-ul-âlem Mevlânâ Hâce Muhammed Lâhorîye yazılmışdır. Şevk, arzû ebrârda olur. Mukarreblerde olmaz. Bu makâmıla ilgili birkaç şey bildirilmektedir:

Allahü teâlâ bizi ve sizi Muhammed aleyhisselâmın nûrlu caddesinde bulundursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehıyye”.

Hadîs-i kudsîde, (Ebrâr bana kavuşmağı çok istiyor. Ben de onları çok istiyorum) buyuruldu. Allahü teâlâ, ebrârın şevk, arzû sâhibi olduklarını bildirdi. Çünkü, mukarrebler vâsıl olmuşlardır. Bunlarda kavuşmak arzûsu artık kalmamıştır. Şevk, ayrı olanlarda bulunur. Mukarreblerde ayrılık gayrılık yokdur. Herkes bilir ki, kimse kendi nefesine kavuşmak için şevk sâhibi değildir. Hâlbuki kendi nefisini taşkınca sevmekdedir. Çünkü, nefsinden ayrı değildir. Allahü teâlâda bâkî ve kendi nefsinden fânî olmuş

bir mukarrebın Allahü teâlâyâ olan yakınlığı, bir kimsenin kendi nefesine olan yakınlığı gibidir. Bunun için zevk, yalnız ebrârda bulunur. Çünkü, ebrâr çok sevmekdedir ve kavuşmamıştır. Ebrâr demek, sona varmamış, mukarreb olmamış sâlik demektir. Tesavvuf yolunun başında veyâ ortasında bulunur. Sona varmasına kıl kadar ayrılık kalsa bile, mukarreb olmaz. Şu fârisî şi’rde ne güzel söylenmiştir. Fârisî beytin tercemesi: Dostun ayrılığı az olsa da, az değildir;

Eğer gözde yarım kıl olsa da, çok görünür.

Sıddîk-ı ekber “radıyallahü teâlâ anh” bir kimsenin Kur’ân-ı kerîm okurken ağladığını gördü. (Biz de böyle idik, fekat şimdi kalblerimiz katılaştı) buyurdu. Bu söz, kötölemeye benzeyip, övünmek olan sözlerdendir. Şeyhimden

“kuddise sirruh” işitdim, (Nihâyete ermiş, kavuşmuş olan, yolun başlangıcında, kendisindeki şevkı, arzûyu özleyebilir) buyurdu. Şevkın giderilmesi makâmın dahâ yükseldiğini, dahâ temâm olduğunu gösterir. Bu makâm ye’s makâmıdır. Ya’nî anlayamamakdan hâsıl olan üzüntü makâmıdır.

Çünkü kavuşulabilecek şey için şevk olur. Kavuşmak ümmîdi olmayan bir yerde şevk olmaz. Yüksek derecelerin sonuna ulaşmış olan bir kâmil, bu âleme geri döndüğü zemân, ayrılık ateşine düştüğü hâlde, eski şevkı, arzûsu geri gelmez. Çünkü, şevkın gitmesi, ayrılık kalmadığı için değildir. Ye’s, ümmîdsizlik geldiği içindi. Geri döndükten sonra da bu ye’s kendisinde vardır. Birinci kâmil “rahmetullahi aleyh” böyle değildir. O, âleme dönünce, şevk de geri gelir. Çünkü, önceden yok olmuş olan (Fakd) ya’nî gaybûbet, yok olmak, yine hâsıl olmaktadır. Bir kâmil, geri döndüğü zemân, fakd, ayrılık bulunursa, fakdın gitmesi ile yok olan şevk tekrâr hâsıl olur.

Süâl: Vüsûl mertebeleri ya’nî kavuşduran yol, sonsuzdur, bitmez tükenmez.

Ne kadar ilerlese yine uzak olacağı için, hep şevk bulunmaz mı?

Cevâb: Vüsûl mertebelerinin sonsuz olması, isimlerde ve sıfatlarda ve şü’ûnda ve i’tibârâtda olan geniş yolculuklardadır. Böyle seyr eden bir sâlik için, yolun sonu olmaz. Ondan şevk hiç gitmez. Yukarıda bildirilen müntehâ ise, bu mertebeleri kısaca geçerek, söz ile, kelime ile, işâret ile anlatılamıyacak makâma vâsıl olmuştur. Orada hiç ümmîdlenmek yokdur. Bunun için kendisinde şevk ve taleb kalmaz. Bu hâl, Evliyânın büyüklerinde olur.

Bunlar sıfatların çukurundan kurtulmuşlar. Zât-i ilâhîye “teâlet ve tekaddeset” kavuşmuşlardır. Bunlar, sıfatlarda uzun uzun ilerliyen ve şü’ûnât mertebelerinde seyr eden sâlikler gibi değildir. O sâlikler, bitmez tükenmez sıfatların tecellîlerine bağlanıp kalırlar. Bunlar için olan vüsûl mertebeleri kendisini ancak sıfatlara kavuşdurur. Zât-i ilâhîye yükselmek ancak sıfatlarda ve i’tibârâtda, kısaca seyr etmekle olabilir. İsimlerde uzun uzadıya seyr eden bir kimse, sıfatlara ve i’tibârâta bağlanıp

yolda kalır. Böylece şevk ve taleb kendisinden ayrılmaz. Vecd ve tevâcüdünden kurtulmaz. Vecd ve tevâcüd sâhibleri, sıfatların tecellîlerine kavuşanlardır. Bunlar için (Tecelliyât-i Zâtiyye) yoktur. Şevkleri, vecdleri oldukça bu tecellîlerden nasîb alamazlar.

Süâl: Allahü teâlâyâ şevk olması ne demektir? Çünkü, Allahü teâlâdan hiç birşey mefkûd, yok değildir?

Cevâb: Burada şevk demek, belki (Müşâkele San'atı) ile söylenmiş olabilir.

Çok olduğunu bildirmek içindir. Çünkü, azîz, cebbâr olan Allahü teâlânın her şeyi şiddetlidir, çokdur. Za'îf insanların her şeyinden gâlib ve kuvvetlidir. Bu cevâb âlimlere göre verilen cevâbdır. Bu fakîr kulun başka bir cevâbı dahâ vardır ki tesavvuf yoluna uygun bir cevâbdır. Fekat bu cevâbda biraz sekr, şu'ûrsuzluk bulunmakdadır. Sekr olmayınca, güzel olmuyor. Hattâ câiz olmuyor. Çünkü, sekr sâhibleri özrlü olur, afv edilirler. Sahv, şu'ûr sâhibleri mes'ûl olurlar. Sorguya çekilirler. Şu anda, tâm sahv hâlindeyim. Şimdi o cevâbı bildirmek yerinde olmaz. Önceleri ve sonraları Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun Peygamberlerine bitmez tükenmez salât ve selâm olsun!

27

Bu mektûb, Hâce Ammek için yazılmışdır. Tarîkat-i aliyye-i Nakşibendiyyeyi övmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun sevdiği kullarına selâm olsun! Merhamet ederek bu dostunuza gönderdiğiniz kıymetli mektûb gelerek bizleri sevindirdi. Selâmetde olunuz. Bu yüksek Nakşibendiyye zincirini övmekden başka birşeyle başınızı ağrıtmak istemiyorum. Yavrum! Bu yüksek zincirin büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” buyuruyorlar ki, (Bizim nisbetimiz bütün nisbetlerin üstündedir). Nisbet dedikleri huzûr ve âgâhlıktır. Bunlar hiç gayb olmayan huzûra kıymet verir. Böyle devâmlı olan huzûra (Yâd-i Dâşt) demişlerdir. Bu büyüklerin nisbeti, yâd-i dâşt olmakdadır. Bu fakîrin anladığına göre, yâd-i dâşt şöyle açıklanmaktadır: Allahü teâlânın isimleri, sıfatları ve şu'ûnu ve i'tibârâtı birlikde olmaksızın, yalnız zât-ı ilâhînin zuhûr etmesine ya'nî kalbe, rûha görünmesine (Tecellî-i Zât) denir. Bu tecellîye (Berkî) demişlerdir. Ya'nî, şu'ûn ve i'tibârât perdelerinin aradan kalkması, zâtın görünmesi, şimşek çakar gibi bir ân sürer. Sonra bu perdeler hemen araya girerek örtülür. Böyle olunca, gaybsız, devâmlı huzûr düşünülemez. Bir ân huzûr, ondan sonra devâmlı yokluktur. Bu büyükler “rahmetullahi aleyhim ecma'in” böyle olan nisbete kıymet vermemiştir. Hâlbuki başka silsilelerin, tarîkatların büyükleri, öyle olan tecellî nihâyete kavuşanlara nasîb olur dediler. Bu huzûr, devâmlı olursa, hiç örtünmezse, isimlerin ve sıfatların ve şu'ûnun ve i'tibârâtın perdeleri araya karışmadan tecellî ederse, gaybsız, perdesiz huzûr olur. Yâd-i dâşt olur. İşte, bu büyüklerin nisbeti olan Yâd-i dâştı, başkalarının nisbetleri ile karşılaştırmalıdır. Böylece hepsinin üstünde olduğunu anlamalıdır. Çok kimse, böyle bir huzûrun varlığına inanamaz. Arabî beyt tercemesi:

Ni'mete kavuşanlara âfiyet olsun;

Zevallı âşık birkaç damla ile doysun.

Bu yüksek nisbet, öyle garîb oldu ki, hattâ bu büyük kıymetli zincire bağlanmış bulunanlara da söylense çoğunun inanmayacağı umulur. Şimdi, bu büyüklerin yolunda bulunanlara göre nisbet demek,

Allahü teâlânın huzûru ve anlaşılamayacak bir şühûdudur ve cihetsiz olarak Ona teveccüh etmektir.

Yukarıda olmak hayâle gelirse de, cihetsizdir ve görünüşde devâmlıdır. Bu nisbet yalnız cezbe makâmında hâsıl olur. Böyle nisbetin başka tarîkatlardaki nisbetlerden yüksek bir tarafı yoktur. Hâlbuki, yukarıda bildirdiğimiz Yâd-i dâşt, cezbe temâmlandıktan ve sülûk makâmları sona erdikden sonra hâsıl olur. Bunun derecesinin yüksekliğini bilmeyen kimse yoktur. Eğer gizli kalmışsa, elde edilememesindendir. Bir kimse hased ederek inanmazsa ve aşağı bir kimse kendi kusûrundan dolayı inâd ederse ona bir diyeceğimiz yoktur. Fârisî iki beyt tercemesi: Bir câhil bu büyüklere dil uzatırsa,

Cevâb vermeğe değmez dersem iyi olur.

Hep aslanlar, bu zincire bağlanmışlardır,

Kurnaz tilki bu zinciri nasıl koparır?

Evveliniz ve sonunuz selâmetde olsun!

28

Bu mektûb, yine Hâce Ammeke yazılmışdır. Hâlinin yüksekliğini bildirmekdedir. Fekat bu yazıdan, hâlinin alçaldığı ve uzaklaşmış olduğu anlaşılmaktadır:

Lütf ederek bu dostunuza gönderdiğiniz merhametli mektûb gelerek bizleri sevindirdi. Okuyarak şereflendik. Hürriyyete kavuşanların, kelepçede olanları hâtırlaması ne büyük ni'metdir. Kavuşanların, ayrı kalanların dertlerine ortak olması, çok sevindirici birşeydir. Ayrı kalan bu zevallı, kendini kavuşmağa lâayık bulmadığı için, uzak bir köşeye çekildi.

Yaklaşmaktan kaçarak, uzaklarda soluğu aldı. Kavuşmaktan vaz geçip ayrılığa katlandı. Hürriyyeti seçmekte zindân hayâtını gördüğü için, seve seve zindân hayâtını seçti. Fârisî beyt tercemesi:

Sultân birşey beklerse köleden,

Kanâ'at kalsın artık ortadan.

Bozuk yazılarla ve saçma işâretlerle başınızı ağrıtmıyayım. Allahü teâlâ, bizi ve sizi Peygamberlerin efendisinin yolunda bulundursun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti efdalühâ ve minettehıyyâti ekmelühâ”!

29

Bu mektûb, Şeyh Nizâmeddîn-i Tehânîserîye yazılmışdır. Farzları kılmama ve sünnetleri, edebleri gözetmeğe teşvîk etmekde ve farzların yanında nâfileleri yapmanın kıymetinin az olduğu ve yatsı nemâzını gece yarısından sonra kılmamağı ve abdestde kullanılan suyu içmemeğı ve mürîdlerin secde etmelerinin câiz olmadığını bildirmekdedir:

Allahü teâlâ, bizi ve sizi te'assubdan, ya'nî başkasını çekememekden ve doğru yoldan ayrılmaktan korusun ve insanların en üstünü o temiz Peygamberi hürmetine “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti

etemmühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ” pişmân olacak, üzülecek şeyleri yapmakdan kurtarsın!

İnsanı Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşduracak işler, farzlar ve nâfileler olmak üzere ikiye ayrılır. Farzların yanında nâfilelerin hiç kıymeti yoktur. Bir farzı vaktinde yapmak [vakti geçmiş ise, hemen kazâ etmek], bin sene nâfile ibâdet yapmakdan dahâ çok fâidelidir. Hangi nâfile olursa olsun, ne kadar hâlis niyyet edilirse edilsin, ister nemâz, oruc, zikr, fikr olsun, ister başka nâfileler olsun, hep böyledir. Hatta, farzları yaparken, bu farzın sünnetlerinden bir sünneti ve edeblerinden bir edebi gözetmek de, böyle çok fâidelidir.[1] Öğrendiğimize göre, Emîr-il-mü'minîn Ömer Fârûk “radıyallahü anh” hazretleri sabâh nemâzını cemâ’at ile kıldıkdan sonra, cemâ’ate bakdı, eshâbından birini bulamadı. (Filân kimse cemâ’atde yoktur) buyurdu. Orada bulunanlar, o kimse gecenin çok saatlerinde uyumaz. [Nâfile ibâdet yapar.] Belki şimdi uykuya dalmışdır, dediler. Halîfe, (Eğer bütün gece uyuyup da sabâh nemâzını cemâ’at ile kılsaydı dahâ iyi olurdu) buyurdu. Bundan anlaşılıyor ki: Bir edebi gözetmek ve tenzîhî olsa bile, bir mekrûhdan sakınmak, zikrden ve fikrden ve murâkabeden ve teveccühden dahâ fâidelidir. Tahrîmî olan mekrûhdan sakınmanın fâidesini, artık düşünmelidir. Evet, bu nâfile işler, farzları gözetmek ile ve harâmlardan, mekrûhlardan sakınmak ile birlikde yapılırsa, elbette dahâ güzel, çok güzel olur. Fekat böyle olmazsa, pek zararlı olur.

Meselâ zekât olarak bir dank [ya’nî bir dirhem dördte birini ki, bir gram gümüş demektir] bir müslimân fakîre vermek, nâfile olarak dağlar kadar altın sadaka vermekten ve hayrât, hasenât ve yardımlar yapmakdan kat kat dahâ iyidir, kat kat dahâ çok sevâbdır. Bu bir dank zekâtı verirken, bir edebi gözetmek, meselâ, akrabâdan bir fakîre vermek de, nâfile iyiliklerden kat kat dahâ fâidelidir. Bundan anlaşılıyor ki, yatsı nemâzını gece yarısından sonra kılmak ve böylece gece nemâzı sevâbını da kazanmayı düşünmek, çok yanlıştır. Çünkü, hanefî mezhebindeki imâmlara göre

“radıyallahü teâlâ anhüm” yatsı nemâzını gece yarısından sonra kılmak mekrûhdur. Sözlerinden de, (Kerâhet-i tahrîmiyye) olduğu anlaşılmaktadır.

Çünkü, yatsı nemâzını gece yarısına kadar kılmak mubâh demişlerdir. Gece yarısından sonra kılmak mekrûh olur buyurmuşlardır. Mubâhın karşılığı olan mekrûh ise, tahrîmen mekrûhdur. Şâfi’î mezhebinde gece yarısından sonra yatsıyı kılmak câiz değildir. Bunun içindir ki, gece nemâzı kılmış olmak için ve bu vaktde zevk ve cem’iyyet elde etmek için, yatsıyı gece yarısından sonraya bırakmak çok çirkindir. Böyle düşünen bir kimsenin, yalnız vitr nemâzını gece yarısından sonraya bırakması yetişir. Vitr nemâzını gece yarısından sonra kılmak müstehabdır. Böylece, hem vitr nemâzı müstehab olan vaktinde kılınmış olur, hem de gece nemâzı kılmak ve seher vaktinde uyanık bulunmak ni’metlerine kavuşulmuş olur. O hâlde bu işden vaz geçmek ve geçmiş nemâzları kazâ etmek lâzımdır. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe Kûfi “radıyallahü teâlâ anh” hazretleri, nemâz abdestinin edeblerinden bir edebi terk ettiği için kırk senelik nemâzı kazâ etmiştir.

Şunu da söyliyelim ki, abdestsizliği gidermek için veyâ sevâb kazanmak için abdest almakda kullanılmış olan suya (Müsta’mel su) denir. Bu suyun içilmesi için kimseye izn vermeyiniz! Çünkü, İmâm-ı a’zama göre müsta’mel su, kaba necsdir. Fıkh âlimleri bu suyun içilmesini yasak etmişlerdir. Bu suyu içmenin mekrûh olduğunu bildirmişlerdir. Evet, abdest aldıktan sonra ibrikde kalan kullanılmamış sudan içmek şifâ olur demişlerdir. Eğer böyle olduğuna inanan bir kimse isterse, bu kullanılmamış sudan veririz. Bu fakîr, Dehli şehrine son gitdiğim zemân bu iş başıma gelmişti.

Sevdiklerimizden birkaçına rû’yâda, bu fakîrin abdestde kullandığı müsta’mel sudan içmelerinin

lâzım olduğu, içmezlerse büyük zarar görecekları bildirilmiş. Böyle şey olmaz diye çok karşı geldi isem de, fâidesi olmadı. Fıkıh kitâblarına bakdım. Kurtuluş yolunu şöyle buldum ki, üç kerre yıkadıktan sonra, (Kurbet) ya'nî sevâb kazanmak niyyet etmeden, dördüncü yıkamak ile kullanılan su müsta'mel olmuyor. Bu sevdiklerimizin yalvarması üzerine niyyet etmeden dördüncü yıkamakda kullanılan suyu içmek için kendilerine verdim:

Şunu da bildirelim ki, güvenilir birkaç kimsenin bildirdiklerine göre, halîfelerinizden birkaçına mürîdleri secde ediyorlarmış, yeri öpmekle kalmıyarak kendilerine karşı secde yapıyorlarmış. Bu işin kötülüğü güneşden dahâ çok meydândadır. Bu işi yasak ediniz! Hem de çok sıkı yasak ediniz!

Böyle işlerden herkesin sakınması lâzımdır. Hele başkalarına önderlik eden bir kimsenin böyle işlerden sakınması dahâ çok lâzımdır. Çünkü, onun yolunda bulunanlar, onun yaptıklarını yaparlar ve bu belâyâ düşerler.

[Allah için yapılan secde, kıbleye karşı yapılır. Başka tarafa yapılan secde hiçbir zemân câiz değildir.]

Şunu da bildirelim ki, tesavvuf yolunda ilerliyenlerin bilgileri, hâl ile kavuşulan bilgilerdir. Hâller de, amellerden hâsıl olur. Amelleri dürüst olan ve ibâdetleri hakkı ile yapan kimselerde hâller hâsıl olur. Bu hâller, birçok şeyleri öğrenmelerine sebep olur. Amellerin, ibâdetlerin düzgün olabilmesi için, bunları tanımak, herbirinin nasıl yapılacağını bilmek lâzımdır. Bu bilgiler, islâmiyyetin ahkâmını ya'nî emrlerini ve yasaklarını, meselâ, nemâzın, orucun ve bunlardan başka farzların ve alış

verişlerin ve nikâh, talâk gibi mu'âmelâtın bilgileridir. Kısaca, Allahü teâlânın insana emr ettiği şeylerin bilgileridir. Bu bilgiler, öğrenilmekle elde edilir. Bunları öğrenmek, her müslimâna elbette lâzımdır. Herşeyi öğrenmeden önce ve öğrendikten sonra birer cihâd vardır. Birincisi, ilmi aramak, bulmak ve elde etmek için çalışmak cihâddır. İkincisi, ilmi elde ettikten sonra yerinde kullanabilmek için yapılan cihâddır. Bunun için, kıymetli toplantılarınızda, tesavvuf kitâbları okunulduğu gibi, fıkıh kitâblarının da okunulması ve öğrenilmesi lâzımdır. Fârisî dilinde yazılmış

fıkıh kitâbları çokdur. (Mecmû'a-i hânî) ve (Umde-tül-islâm) ve (Kenz-i fârisî) fıkıh kitâbları çok kıymetlidir. Hattâ tesavvuf kitâbları okunmasa da, zararı olmaz; çünkü, tesavvuf bilgileri hâl ile, zevk ile, tadını tadararak elde edilir. Okumakla, dinlemekle anlaşılmaz. Fıkıh kitâblarını okumamak ise, zararlı olabilir. Bundan çok yazmak, sıkıntı verebilir. Az yazmak, çok şeyleri gösterir. Fârisî beyt tercemesi: Az söyledim, dikkat etdim kalbini kırmamağa,

Bilirim üzölürsün, yoksa sözüm çokdur sana.

Allahü teâlâ bizi ve sizi, sevgili Peygamberine “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” tam olarak uymakla şereflendirsın!

30

Bu mektûb da, şeyh Nizâm-ı Tehânîserîye yazılmışdır. Âfâkda ve enfûsde olan şühûdları ve abdiyyet makâmını bildirmekdedir:

Allahü teâlâ sizi Muhammed aleyhisselâma tâm uymakla şereflendirsin ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtî efdalühâ ve minettehıyyâtî ekmelühâ” sünnetlerinin süsü ile zînetlendirsin!

Ne yazacağımı bilemiyorum. Mevlâmız, sâhibimiz “teâlâ ve tekaddes”

hazretlerinden söz edersem, yalan söylemiş ve iftirâ etmiş olurum. O, o kadar büyüktür ki, bu saçma sapan konuşan aşağı kimsenin söz konusu olmakdan çok yüksektir. Maddeden yapılmış olan, his organlarının esîri bulunan bir kimse, maddesiz olandan ve his organları ile anlaşılamıyandan ne söyleyebilir? Yok iken sonradan yaratılmış olan bir kimse, hiç yok olmayandan ne anlayabilir? Maddeli, zemânlı ve mekânlı olan, maddesiz, zemânsız ve mekânsız olana nasıl yol bulabilir? Zevallı mahlûk, kendi âleminden dışarıya nasıl çıkabilir? Dışarıdan haber alamaz. Fârisî beyt tercemesi:

Çok iyi veyâ çok fenâ olsa da bir zerre,

Ömrünce dolaşsa, gezer kendi âleminde!

Bu hâl, seyr-i enfüsîde de hâsıl olmaktadır. (Seyr-i enfüsî), bu yolun nihâyetinde ele geçer. Yüksek hocamız Behâeddîn-i Nakşibend “kaddesallahü sirrehül akdes” hazretleri buyurdu ki, (Ehlüllah, ya’nî Allah adamları, Fenâ ve Bekâ makâmına kavuştukdan sonra, her gördüklerini kendilerinde görürler. Her tanıdıklarını kendilerinde tanırlar. Bunların hayretleri, anlayamamaları kendilerinde olur). Zâriyât sûresinin yirmibirinci âyetinde meâlen, (Kendinizdedir, görmüyor musunuz?) buyuruldu. Seyr-i enfüsîden önce olan seyrlerin ya’nî ilerlemelerin hepsi, (Seyr-i âfâkî) idi. Seyr-i âfâkîde ele geçen şeyler hiçdir. Ya’nî, aranılana göre hiç sayılır. Yoksa, şühûd-i enfüsîye kavuşmak için, önce seyr-i âfâkî lâzımdır. Aldanmamalı!

Şühûd-i enfüsîyi, şühûd-i tecellî-i sûrî ile karışdırmamalıdır. Hâşâ ikisi bir şey değildir. Tecellî-i sûrîler nasıl olursa olsun, sâlikin nefsinde ya’nî kendinde müşâhede olunurlar, ya’nî görünürler ise de, hepsi seyr-i âfâkîde hâsıl olmaktadır. Ve (İlm-ül-yakîn) mertebesinde hâsıl olurlar.

Şühûd-i enfüsî ise, (Hakk-ul-yakîn) mertebesinde. Bu mertebe ise, yüksek mertebelerin sonuncusudur. Başka kelime bulunamadığı için şühûd diyoruz.

Çünkü, aranılan, istenilen şey, hiçbir şeye benzemediği gibi, Ona uygun olan, Ona bağlı olan herşey de anlaşılamaz ve anlatılamaz. Anlaşılabilen şeyler, anlaşılamıyan şeylere benzemez. Fârisî iki beyt tercemesi: Anlaşılmaz, ölçülemez bağlılıktır,

Nâsın Rabbi, kuluna böyle bağlıdır!

İnsan bu bağlılığı anlamaz aslâ,

Herşeyi bilir, cânını bilen Mevlâ!

Şühûd-i enfüsîyi bu şühûd-i sûrî ile karışdırmak, insanın her iki makâmda Bekâ hâsıl etmesinden ileri gelmektedir. Çünkü, tecellî-i sûrî, sâlikî fânî yapmaz. Birçok bağlılıklarını yok eder ise de, fenâyâ kadar götüremez.

Bundan dolayı, bu tecellîde, sâlikin varlığından birşeyler bulunmaktadır.

Seyr-i enfüsî, tâm Fenâdan ve son Bekâdan sonra olduğundan ve sâlikin anlayışı az olduğundan, bu iki Bekâyı birbirinden ayıramaz. İkisini birleşmiş sanır. Eğer bu ikinci bekâyâ (Bekâ-billah) denildiğini ve bu varlığa, Allahü teâlânın verdiği vücûd denildiğini bilseydi, ikisini karışdırmaktan kurtulurdu.

Süâl: (Bekâ-billah) demek, kendini Hak teâlâ olarak bulmak değil midir?

Cevâb: Hayır, öyle değildir. Tesavvuf büyüklerinin birkaçının sözlerinden böyle olduğu anlaşılacakda ise de, bu bekâ, birçoklarına, cezbe makâmında, kendilerini yok bildikten sonra hâsıl olmaktadır. Kendilerini böyle yok bilmeleri, Fenâ makâmına kavuşmağa benzemektedir. Nakşibendiyye büyükleri

“kaddesallahü teâlâ esrârehüm” bu Bekâyâ (Vücûd-i adem) adını vermişlerdir.

Bu, fenâdan öncedir. Bu hâl yok olabilir. Yok olduğu görülmüşdür de. Zemân olur ki, bu hâli ondan alırlar. Sonra geri verirler. Tam Fenâdan sonra hâsıl olan Bekâ ise, hiç yok olmaz. Hiç sarsılmaz. Bunların Fenâsı, devâmlıdır. Bekâda iken fânîdirler. Fenâda iken de bâkîdirler. Çabuk geçen, tükenen fenâ ve bekâ, kalbin hâlleri ve değişiklikleri sırasında gelip geçici şeylerdir. Bizim anlatmak istediğimiz ise, böyle değildir. Hâce Behâeddîn-i Nakşibend “kaddesallahü teâlâ sirreh” buyurdu ki, (Vücûd-i adem denilen hâl, insanın tabî’î hâline döner. Fekat vücûd-i fenâ, insanlık vücûdüne dönmez). Bunun için Fenâ sâhiblerinin hâlleri elbette hiç değişmez. Vaktleri sürekliidir. Belki, bunların vaktleri ve hâlleri yokdur.

Bunlar, vaktleri ile değil, vaktlerin sâhibi iledir. Bunların işi hâlleri veren iledir. Geçip gitmek, bitmek, vaktde ve hâlde olur. Hâlden ve vaktten kurtulanlar için bitmek, yok olmak tehlikeleri kalmaz. Bu Allahü teâlânın öyle bir ni’metidir ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir.

Vaktin devâmlı olması demek, bu vaktdeki hâlin bilinmesi ve başka şeyleri gibi eserlerinin, alâmetlerinin devâmlı olması demek değildir. Belki, vaktin olduğu gibi devâm etmesi ve hâlin kendisinin devâmlı olması demektir. Bir şeyi yanlış zan etmek, onun doğru olmasına ziyân getirmez.

Hattâ çok zanlar vardır ki, günâh olur.

Söz uzadı. Biz yine kendimize gelelim! Mukaddes meydânda “celle şânüh” söz binicisini koşturamayacağımız için, kendi kulluğumuzu, aşağılığımızı ve gücümüzün yetersiz olduğunu anlatalım. İnsan, kulluk vazîfelerini yapmak için yaratıldı. Bir kimseye başlangıçda ve ortalarda aşk ve muhabbet verilirse, onun Allahü teâlâdan başka şeylere olan bağılılıklarını kesmesi için verirler. Aşk ve muhabbet de aranılacak, özenilecek şey değildir.

Kulluk makâmına kavuşmak için birer aracıdırlar. Bir kimsenin Allahü teâlâyâ kul olması için, Ondan başka şeylere kul olmakdan ve bağlanmakdan tam kurtulması lâzımdır. Aşk ve muhabbet, bu bağılılıkları kesmekden başka bir işe yaramaz. Bunun için, vilâyet ya’nî evliyâlık mertebelerinin sonu, en yükseği (Abdiyyet makâmı)dır. Vilâyet derecelerinde, abdiyyet makâmının üstünde hiçbir derece

yokdur. Bu makâmda, kul ile sâhibi arasında, kulun sâhibine muhtâc olmasından ve sâhibin kendisinin ve sıfatlarının hiçbir şeye hiç muhtâc olmamasından başka hiçbir bağıllık yoktur. Burasını iyi açıklayalım ki, kendisi ile Onun kendisi arasında ve sıfatları ile Onun sıfatları arasında ve kendi işleri ile Onun işleri arasında, hiçbir bakımdan hiçbir benzerlik bulmayacaktır. Onun zıllı, görüntüsü olduğunu söylemekte, bir benzerlik, bir bağıllık olur. Bundan da kaçınmak lâzımdır.

Onu yaratıcı, kendisini yaratılmış bilmelidir. Bundan başka hiçbir şeye ağız açmamalıdır. Tesavvuf yolunda ilerliyenlerin çoğu “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” (Tevhîd-i fi’li) ile karşılaşmaktadır. Her şeyi yapan Allahü teâlâdır derler. Bu büyükler, bu işleri yaratanın bir olduğunu bilir. Bu işleri yapan birdir demek istemezler. Böyle söylemek, zındıklık olur. Bunu bir misâl ile açıklayalım:

Kukla oynatan bir kimse, perde arkasında oturur. Tahtadan, kartondan insan şeklinde yapılmış cansız şeyleri ipe oynatır. Seyrciler, perdede oynayan karton, tahta parçalarının birçok şeyler yaptığını görür. Aklı olan kimseler bu hareketleri, perde arkasında oturan adamın yaptığını anlar.

Fekat bu işler, perdedeki tahta parçalarından meydâna gelmekdedir. Bunun için, bu şekiller hareket ediyor denir. Perde arkasındaki adam hareket ediyor denmez. Bu sözleri, işin doğrusunu göstermekdedir. Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” yolları da böyle olduğunu bildirmekdedir.

İşleri yapan bir yapıcıdır demek, sekr hâlinde söylenen sözlerdendir. Sözün doğrusu şöyledir ki, işleri yapan çoktur. İşleri yaratan birdir. Tevhîd-i vücûd bilgileri de böyledir. Sekr vaktinde ve hâl kapladığı zemân söylemişlerdir. Keşf yolu ile edinilen bilgilerin doğru olması, islâmiyyetde açıkça anlaşılan bilgilere uygun olmaları ile ölçülür. Kıl kadar ayrılık sekrden ileri gelir. Din bilgilerinin doğrusu, Ehl-i sünnet vel-cemâ’at âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” anladıkları bilgilerdir. Bunlara uymamak yâ zındıklık ve ilhâddır, ya’nî doğru yoldan ayrılmaktır, yâhud sekr hâlinde söylenmiştir. Sekrden tam kurtulmak, (Abdiyyet makâmı)nda olur. Başka makâmların hepsinde az çok sekr bulunur.

Fârisî mısra’ tercemesi:

Dahâ söylersem sonu gelmez.

Hâce Behâeddîn-i Nakşibend “kaddesallahü teâlâ sirrehül akdes”

hazretlerinden (Sülûk niçin yapıyor?) diye sorulduğunda, (Kısa, toplu olan bilgilerin genişlemesi, açıklanması ve akl ile, düşünce ile bulunan bilgilerin, keşf ile, kalb ile anlaşılması için) buyurdu. İslâmiyyetin bildirdiği bilgilerden başka şeyler öğrenmek için demedi. Tesavvuf yolunda ilerlerken, islâmiyyetde bulunmayan şeylerle karşılaşılma ise de, yolun sonuna varınca bu bilgilerin hepsi yok olur. Yalnız islâmiyyetin bildirdiği şeyler, açık ve geniş olarak bilinir. Aklın dar çerçevesinden kurtularak, keşfin sonsuz meydânına açılmak hâsıl olur. Ya’nî Peygamberimiz

“aleyhissalâtü vesselâm” bu bilgileri melekden aldığı gibi, bu büyükler de, bu bilgilerin hepsini, kalblerine gelen ilhâm yolu ile kaynakdan alırlar.

Alimler, bu bilgileri islâmiyyetden alırlar. Kısaca, topluca bildirirler.

Bu bilgiler, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” keşf yolu ile geniş, uzun bildirildiği gibi, Evliyâyâ da böylece bildirilmektedir. Ancak Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm” aslıdır, önce gidenlerdir. Evliyâ ise bunların arkalarında, izlerinde gelenlerdir. Evliyânın yükseklerinden pek azını “rahmetullahi aleyhim ecma’în” ancak yüzlerle sene sonra, birbirinden pek uzak zemânlarda seçerek, bu yüksek makâma kavuştururlar.

Akl ile, düşünce ile anlaşılan bir bilgiyi keşf yolu ile açıklamak istiyordum. Fekat kâğıdda yer kalmadı. Böyle olmasında Allahü teâlânın hikmeti olsa gerek. Vesselâm.

31

Bu mektûb, şeyh Sofîye gönderilmiştir. Tevhîd-i vücûdînin hakîkati ve Allahü teâlâyâ yakın olmak ve berâber olmak ne demek olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ hepimizi, Peygamberlerin seyyidinin “aleyhimüsselâm” yolundan ayırmasın! Yanınızdan gelen bir zât dedi ki, şeyh Nizâm-i Tehânîserînin talebesinden biri, sizin yanınızda, bu fakîr için vahdet-i vücûde inanmıyor demiş. Bu zât, bunu bildirdikten sonra, bu sözün doğru olup olmadığını sordu ve talebenizin okuyup aydınlanması ve kötü düşüncelere saplanmamaları için, vahdet-i vücûd üzerindeki bilgimi yazmamı istedi. Müslimâna karşı kötü zanda bulunmak, günâh olduğundan, talebenizi günâhdan korumak düşüncesi ile, birkaç kelime yazıp, başınızı ağrıyorum: Muhterem yavrum! Bu fakîr, çocukluğumdan beri, vahdet-i vücûde inanmakdaydım. Babam “kaddesallahü teâlâ sirreh” de, buna inandığını, her zemân bildirirdi. Mubârek kalbi, vahdet-i vücûddan ve herşeyden uzak olan, hiçbir sûretle varılmayan varlığa doğru olduğu hâlde, bu i’tikâddan hiç ayrılmamıştı. Âlimin oğlu da, yarım âlim demekdir sözü gereğince, bu fakîrin bu bilgiden büyük payı olmuştu. Çok lezzetler almışdım. Fekat, Allahü teâlâ, sonsuz ihsânı ile, büyük rehber, hakikatlerin, ma’rifetlerin kaynağı, islâm dîninin hâmisî, hocam, önderim, kurtuluş yoluna kavuşturucu, Muhammed Bâkî “kuddise sirruh” hazretlerine kavuşturdu. Bu fakîre tarîkat-i aliyye-i Nakşibendiyyeyi ta’lîm buyurdu. Hiçbirşeye yaramıyan bu miskîni, mubârek kalblerinin ışıkları altında bulundurmakla şereflendirdi. Bu üstün yolda ilerlemeğe alışdırınca, az zemânda, vahdet-i vücûd bilgileri önüme çıktı. Bu makâmın çeşidli ilmleri, ma’rifetleri kapladı. Bu mertebenin inceliklerinden, göstermedikleri hemen birşey kalmadı. Muhyiddîn-i Arabînin

“kuddise sirruh” bildirdiği ince bilgiler, olduğu gibi meydâna çıktı.

(Füsûs) kitâbında yazdığı ve urûcun, bu yolun sonu olduğunu sanıp, bundan ötesi ademdir, yoklukdur dediği, tecellî-i zâtî ile de, şereflendirdiler.

Kendisine Evliyânın sonuncusu diyerek yalnız Evliyânın sonuncusuna mahsûs olduğunu yazdığı, bu tecellînin çeşidli bilgilerini, ma’rifetlerini uzun uzadıya, bu fakîre bildirdiler. Bu ma’rifetlere, o kadar daldım, o kadar kapıldım ki, vahdet-i vücûd hâli, herşeyi unutturdu. Bu bilgilerin serhoşu oldum. O anlarda, hocamın yüksek huzûruna arz ettiğim mektûblarımda, bu serhoşluğumun derecesini gösteren çılgınca yazılarımdır. [Bu yolda yazılı bir rûbâ’înin tercemesini uygun görmeyip geçiyoruz.] Uzun zemân, bu hâlde kaldım. Seneler geçti. Nihâyet, Cenâb-ı Hakkın sonsuz lutf ve inâyeti, ânsızın, imdâdına yetişip, bîcûn, bî keyf olan [ya’nî anlaşılmaz olan] cemâlden perdeler,

birdenbire kaldırıldı. [Sanki seller, felâketler yapan fırtınalı kara bulutlar, bir ânda sıyrılıp, mâvi semâ açıldı. Güneş

heryeri aydınlatdı.] Önceden olan, vahdet-i vücûd, ittihâd, Allahü teâlânın herşeyle birleşmiş, berâber görünmesi gayb oldu. İhâta, sereyân, kurb ve ma'ıyyet, ya'nî Allahü teâlânın heryeri kaplaması, doldurması, yakın olması gibi bilgiler, örtüldü, gitdi. İyice anladım ki, yaratanın, yarattıkları ile hiçbir benzerliği, hiçbir bağılılığı yoktur. İhâta, kurb gibi şeyler, Ehl-i sünnet âlimlerinin “Allahü teâlâ o büyük âlimlerin çalışmalarına çok mükâfât versin” bildirdiği gibi, hep Allahü teâlânın, ilmi içindir. Kendisi için değildir. Allahü teâlâ hiçbirşeyle birleşmiş değildir. O, Odur, mahlûklar, mahlûkdur. O, bîcûndur, erişilmez, anlaşılmaz, anlaşılamaz.

Bütün âlem ise, his olunan, anlaşılabilen şeylerdir. Anlaşılamıyan anlaşılan gibi olamaz. Vâcib, mümkün gibidir denemez. Kadîm olan, hâdis olana benzemez. Yokluğu mümkün olmiyan, yok olabilen gibi değildir.

Hakikatler değişmez. Birisi için olan, öteki için söylenemez. Ne kadar şaşılacak şeydir ki, şeyh Muhyiddîn-i Arabî “kuddise sirruh” ve onun yolunda giden büyükler [onların sözlerinden ezberleyip, ötede beride söyleyen, yazan, câhillere değil], (Allahü teâlâ, hiçbir sûretle anlaşılmaz.

Hiçbir şeye benzemez) dedikleri hâlde, Zât-i ilâhî, herşeyi ihâta etmiş, kaplamışdır, herşeye yakîndir, herşeyle berâberdir diyorlar. Bunun doğrusu, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiğidir. Yakîn olan, ihâta eden, Allahü teâlânın kendisi değil, ilmidir.

Tevhîd-i vücûdî bilgileri yok olup da, başka ilmler, ma'rifetler hâsıl olduğu zemân, çok üzölmüşdüm. Çünkü, vahdet-i vücûd ma'rifetlerinden dahâ üstün şeyler bulunacağını bilmiyordum. Bu ma'rifetlerin yok olmaması için yalvarıyor, çok düâ ediyordum. Fekat, perdeler, temâmen kalkıp, hakikat bütün açıklığı ile bildirilince, anladım ki, âlemler, mahlûklar, Sıfât-ı ilâhiyyenin aynaları ve Esmâ-i ilâhiyyenin görünüşleri ise de, (Tevhîd-i vücûdî) var diyenlerin sandığı gibi, görünenler, gösterenin kendi değildir.

Bir şeyin gölgesi, o şeyin kendisi değildir. Sözüümüzü bir misâl ile dahâ açıkliyalım: Büyük bir âlim, düşündüklerini bildirmek için, harfleri ve sesleri kullanır. Kafasındaki kıymetli bilgiyi, harflerin, seslerin içinde açığa çıkarır. Bu harfler ve sesler, o bilgileri gösteren ayna gibidir.

Fekat, harfler, sesler bu bilgilerin aynıdır, bilgilerin kendisidir veyâ bu bilgilerin kendilerini kaplamışdır veyâ bunların kendilerine yakîndir veyâ bilgilerin kendileri ile berâberdir denemez. Ancak, harfler ve sesler, bu bilgileri meydâna çıkaran işâretlerdir. Bilgilere delâlet etmekden, belli etmekden başka, birşey denemez. Bilgilerin, harf ve seslerle hiç benzerliği yoktur. Benzerlik, berâberlik, vehm ve hayâl ile söylenebilir. Hakikatda, böyle şeyler yoktur. Bu bilgiler ile, harfler ve sesler arasında görünmek, göstermek ve belli olmak, belli etmek gibi bağılılık olduğundan, ba'zı kimselerin vehminde, bu bağılılıktan, birleşmek, berâberlik gibi şeyler doğuyor. Hakikatde bunların hiçbirisi yoktur.

İşte, Allahü teâlâ ile, bu âlem de böyledir. Göstermek ve gösterilmekden, belli etmek ve belli olmakdan başka, hiçbir bağılılık yoktur. Mahlûkların herbiri, yaratanın varlığını gösteren birer alâmetdir. Onun isimlerinin, sıfatlarının büyüklüğünü bildiren, birer ayna gibidir. Bu kadarcık bağılılık

ba'zı kimselerin hayâlinde büyüyerek, ba'zı şeyler söylemelerine sebep olmaktadır. Bu hâl, bilhassa, tevhîd üzerinde murâkabesi çok olanlarda görülüyor. Murâkabelerinin sûreti, hayâllerinde yerleşiyor. Ba'zıları da kelime-i tevhîdin ma'nâsını, kısaca düşünüp, çok söylediklerinde, bu hâle düşüyor. Bunların her ikisi de, ilm ile hâsıl oluyor. Hâl ile ilgileri yokdur. Ba'zıları da, aşırı sevgi ile, bu hâle düşüyor. Allahü teâlâdan başka, hiçbir şeyin varlığını görmiyorlar. Bunların böyle görmesi, herşeyin yok olmasına sebep olmaz. Çünkü, hissimiz, aklımız ve islâmiyyet, herşeyin var olduğunu bildirmektedir. Bu sevginin taşkınlığı zemânında, ba'zan, Allahü teâlânın kendisi ihâta etmiş, kendisi yakîndır sanıyorlar. Sevgi ile hâsıl olan tevhîd, önce bildirdiğimiz iki tevhîdden dahâ yüksek olup, hâl ile hâsıl olmaktadır. Fekat, bu da yanlıştır. İslâmiyyete uygun değildir.

Bunu, islâmiyyete uydurmağa kalkışmak, boşuna uğraşmaktır. Felsefecilerin zan ile, kısa aklları ile söyledikleri, bozuk sözler gibidir. Fennin ve islâmiyyetin ışıkları altında olmayıp da, yalnız zan ile konuşan felsefecileri, ilm adamı sanan ba'zı müslimânlar, bunların bozuk sözlerini, yazılarını, islâmiyyete uydurmağa uğraşıyor. (İhvân-us-safâ) gibi kitâblar, böyle çürük sözleri, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler ile isbâta kalkışan câhillere tarafından yazılmışdır.

[Şimdi de, fikh kitâblarında, harâm olduğu bildirilen birçok şeyleri Avrupalılar, Amerikalılar yaptığı için, bunların harâm olmadığını, âyet ile, hadîs ile isbâta uğraşan Amerikan hayrânlarını görüyoruz. İslâmiyyeti, kâfirlerin âdetlerine, tapınmalarına çevirmeğe uğraşan, bozuk kitâbları okumamalıyız. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarında gösterilen, doğru yoldan ayrılmamalıyız. Din düşmanlarının, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler ile süsledikleri, yaldızlı yeni fetvâlara, kitâblara, mecmû'a ve gazetelere aldanmamalıyız. Senenin onbir ayında, din düşmanlığı yapan, Ramezân gelince, para kazanmak için, müslimân imiş gibi dinden bahs eden yazıları, din câhili gazeteleri okumamalı, bunlara inanmamalıdır!].

Evliyânın keşfinde hatâ etmesi, yanılması, müctehidlerin ictihâdda yanılması gibidir; kusûr sayılmaz. Bundan dolayı, Evliyâyâ dil uzatılmaz.

Belki, hatâ edene de, bir derece sevâb verilir. Yalnız şu kadar fark vardır ki, müctehidlere uyanlara, onların mezhebinde bulunanlara da, hatâlı işlerde sevâb verilir. Evliyânın yanlış keşflerine uyanlara, sevâb verilmez. Çünkü ilhâm ve keşf, ancak sâhibi için senedir. Başkalarına sened olamaz. Müctehidlerin sözü ise, mezhebinde bulunan herkes için senedir. O hâlde, Evliyânın yanlış ilhâmalarına, keşflerine uymak câiz değildir. Müctehidlerin “rahmetullahi aleyhim ecma'in” hatâ ihtimâli olan sözlerine de uymak câiz ve hattâ vâcibdir.

Tesavvuf yolunda ilerleyen sâliklerden ba'zısının, bu mahlûklar aynasında gördükleri de, böyledir. İster (Şühûd-i vahdet) desinler, ister (Şühûd-i ehâdiyyet) desinler, Allahü teâlâda, mahlûk sıfatları yokdur ki, mahlûklarda görülebilsin. Mekânı, yeri olmıyan, bir yerde yerleşmez.

Mahlûklara hiç benzemiyeni, mahlûkların dışında aramak lâzımdır. Yeri olmıyanı, madde ve mekânın dışında aramalıdır. Âfâkda ve enfûsde, ya'nî insanın dışında ve kendisinde görülen herşey O değildir. Onun alâmetleridir. Evliyânın büyüklerinden Behâeddîn-i Nakşibend “kaddesallahü teâlâ sirreh” buyurdu ki, (Görülen, işitilen ve bilinen herşey, O değildir.

Bunları, lâ ilâhe derken yok etmelidir). Fârisî iki beyt tercemesi: Her şekl dardır, ma'nâ, nasıl sığar?

dilenci kulübesinde, sultânın ne işi var?

Şekle bakan gâfil, ma'nâdan ne anlar?

cemâli görmeyince, cânânla ne işi var?

Süâl: Nakşibendiyye ve diğer tesavvuf büyükleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”, vahdet-i vücûd, ihâta, kurb, ma'ıyyet-i zâtiyye ve kesretde vahdeti görmek ve kesretde ehâdiyyeti görmek gibi şeyler olduğunu açıkça söylemişlerdir. Bu sözlere ne dersiniz?

Cevâb: Bunları, tesavvuf yolunun ortalarında görmüşlerdir. Sonra bu makâmları geçmişlerdir. Nitekim, bu fakîr kendi hâlimin de, böyle olduğunu yukarıda yazmışdım. Şunu da bildirelim ki, ba'zı büyüklerin bâtını [kalbi ve rûhu], hiçbirşeye benzemiyen bir mevcûdu ararken, zâhiri, bedeni mahlûklar arasında olduğu için, vahdet-i vücûd bilgisi ile şerefendirirler. Bâtını, bir olan mevcûdu ararken, zâhiri, Onu mahlûkların aynasında görmekdedir. Nitekim, kıymetli babamın böyle olduğunu, yukarıda bildirmişdim. Vahdet-i vücûd derecelerini bildirdiğim uzun mektûbda, dahâ uzun anlatmışdım. Burada kısa kesmek uygundur.

Süâl: Hâlîk başka, mahlûk başka olunca ve Zât-i ilâhî, mahlûklara yakın olamaz, ihâta etmez deyince ve Allahü teâlâ bu dünyâda görülemez ise, bu büyüklerin sözleri yanlış olmaz mı?

Cevâb: Bu büyükler, gördüklerini söylüyor. Meselâ, aynaya bakan bir kimse, şeklimi, sûretimi aynada gördüm der. Bu söz de, yerinde değildir. Çünkü, aynada sûretini görmemiştir. Çünkü, aynada sûret, şekl yokdur ki görsün.

Fekat bu kimseye, yalan söylüyorsun demeyiz. Bu sözünü ma'zûr görürüz.

Büyüklerin, saklamak gereken böyle hâllerini bildirmelerine sebep, başkasını taklîd etmediklerinin anlaşılması içindir. Vahdet-i vücûdu kabûl edenler de, inkâr edenler de, kendi keşf ve ilhâmlarını söylemişlerdir.

Keşf, ilhâm, başkalarına sened olamaz ise de, ilhâm olunan zât için, kıymeti inkâr olunamaz.

İkinci cevâb olarak deriz ki, herhangi iki şey arasında, ortak olan sıfatlar ve ayrı olan sıfatlar vardır. Mahlûklar, Allahü teâlânın kendisinden her bakımdan ayrı oldukları hâlde, görünüşde müşterek olan cihetler de vardır. Allahü teâlânın sevgisi, bir kimseyi kaplayınca, ayrılığa sebep olan noktalar, görünmeyip, müşterek olanlar kalıyor. Hâlîk ile mahlûk, birbirinin aynıdır diyerek gördüklerini doğru söylüyorlar.

Sözleri yalan olmuyor. Zât-ı ilâhînin yakîn olması, ihâta etmesi için olan sözleri de, böyle söylemişlerdir, vesselâm.

32

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmede yazılmışdır. Eshâb-ı kirâmın

“aleyhimürrıdvân” kemâlâtını ve hazret-i Mehdîyi bildirmekdedir: Lutf ederek gönderdiğiniz mektûb

geldi. Bu garîbleri hâtırladığınıza şükr eyledim. Büyük hocamızın senelerle hizmetinde hiç istifâde etmemiş gibiyim diyor ve sebebini soruyorsunuz. Efendim! Böyle şeylerin cevâbını yazmak, hattâ anlatmak uygun değildir. Çünkü, okumakla, dinlemekle anlaşılmaz.

Sevgi ve i'timâd olmak şartı ile, uzun zemân berâber bulunmak lâzımdır.

Başka yol ile ele geçemez. Fârisî beyt tercemesi: Râhat gece, tatlı mehtâb bul bana,

Her şeyden anlatayım, o zemân sana.

Her sūâle cevâb vermek lâzımdır buyurmuşlar. Onun için kısaca bildireyim ki, tesavvuf yolculuğunda, her makâmın, ayrı bilgileri, ma'rifetleri, hâlleri vardır. Her makâm için ayrı vazîfe, zikir ve teveccüh lâzımdır.

Ba'zı makâmda zikir, başka makâmda Kur'ân-ı kerîm okumak, nemâz kılmak, ba'zısında cezbe, ba'zısında sülûk, ba'zısında ise bu ni'metin her ikisi vardır. Öyle makâmalar da vardır ki, cezbe ve sülûk oraya yanaşamaz. Bu son makâmalar çok yüksek, pek kıymetlidir. Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" eshâb-ı kirâmının "aleyhimürrıdvân" hepsi, bu makâmlara kavuşmuş, bu büyük ni'met ile şereflenmiştir. Bu makâmaların sâhibleri, başka makâmaların sâhiblerine benzemez. Başka makâmaların sâhibleri ise, birbirlerine az çok benzer. Bu makâm, Eshâb-ı kirâmdan sonra, hazret-i Mehdîde görünecektir. Tesavvuf büyüklerinden pek az kimse, bu makâmdan haber vermiştir. Bu makâmın ilmlerinden, ma'rifetlerinden söyliyene ise, yok gibidir. Bu makâm, Allahü teâlânın, öyle büyük bir ni'metidir ki, dilediği, seçtiği bahtiyârlara nasîb olur. Eshâb-ı kirâm "aleyhimürrıdvân" bu pek yüksek mertebeye, dahâ ilk sohbetde ayak basardı ve zemânla bu mertebelerde yükselirlerdi. Sonra gelen Evliyâdan birini, bu ni'met ile şereflelendirmek ve Eshâb-ı kirâmın terbiyesi ile yetiştirmek isterlerse, cezbe ve sülûk mertebelerini geçirip ve bunların ilm ve ma'rifetlerini atlatdıktan sonra, bu devlete erişdirirler. Bu mertebelere yetişebilmek, insanların en üstününün "aleyhi ve alâ âlihissalevât" sohbeti ile mümkün olabilir. Onun izinde gidenlerden pekaz kimseye de, bu bereketi ihsân edebilirler. Bunun sohbetine kavuşan da, bu mertebelere ulaşırdıran nisbet ile, yol ile şereflenir. Fârisî beyt tercemesi:

Rûhul-kudsün feyzine kavuşursan eğer;

Mesîhin yaptıkları, senden de hâsıl olur.

Cezbe, sülûkden önce olduğu zemânlarda yaptıkları gibi, bu yolda da, nihâyetin hâlleri, başlangıçta gösterilir, tatdırılır. Bundan fazla yazmağa imkân bulamıyorum. Eğer buluşursak ve dinliyenlerin arzû ve hevesleri anlaşılırsa, inşâallahü teâlâ bu makâmlardan biraz bildirmek nasîb olur.

İnsanları herşeye kavuşduran Allahü teâlâdır.

Sevdiklerimizden birkaçı için yazdıklarınız anlaşıldı. Bu fakîr, hepsinin kusûrunu bağışlıyorum. Allahü teâlâ, merhametlilerin en merhametlisidir. O

afv buyurur. Fekat sevdiklerimize nasîhat buyurunuz ki, bir arada bulundukları veyâ uzakda oldukları zemân üzücü birşey yapmasınlar, hareketlerini değışdirmesinler! Ra'd sûresinin onikinci âyetinde

meâlen, (İnsanlar gidişlerini bozmazlarsa, Allahü teâlâ da bunlara verdiği ni'metlerini değişdirmez. Allahü teâlâ bir millete cezâ vermek isteyince, bunu kimse durduramaz. Onların Allahü teâlâdan başka hâkimi yokdur) buyuruldu. Meyân Şeyh İlâhdâd için çok yazmışsınız. Bu yazı fakîre bir sıkıntı vermedi. Fekat, onun hâlini bozmasından dolayı pişmân olması lâzımdır. Hadîs-i şerîfde, (Pişmân olmak tevbedir) buyuruldu. Şefâ'atçı aramak da, tevbenin bir parçasıdır. Her ne olursa olsun, bu fakîr

“rahmetullahi aleyh” afv etmekdeyim. Fekat, ne yapacağınızı siz bilirsiniz.

Serhend şehrinde yerleşmelisiniz. Muhabbet bağları ve aşk mektebindeki talebelik arkadaşlığı, ufak tefek şeylerle kopacak kadar gevşek değildir.

Dahâ ne yazayım? Allahü teâlâ hepimize selâmet versin! Yüksek hocamın

“rahmetullahi aleyh” kıymetli çocuklarına ve o şerefli evde bulunanların hepsine düâlar ederim.

Bu mektûbu hâzırladıktan sonra, oradaki sevdiklerimizin yanıldıklarını ve afv olunduklarını dahâ açıklamayı düşündüm. Kısa yazılınca, anlaşılamayan yerleri kalabilir. Efendim! Yanlış işlerin afv edilebilmesi için, işleyenlerce bunların suç olduğunun bilinmesi lâzımdır. Bu işleri yapanların pişmân olması lâzımdır. Böyle olmazsa, afv etmek doğru olmaz.

Sığınağımız, kıymetli rehberimiz “kuddise sirruhül'azîz” burada bulunanların gözü önünde, bu makâmı Şeyh İlâhdâda bırakmış olduğunu yazıyorsunuz. Bu sözü incelemek lâzım gelmekdedir. Ona bırakmak demek, orada bulunanlara ve gelip gidenlere hizmet etmek ve bunların yimelerinden, içmelerinden bilgisi olmak demek ise, biz de böyle söylemekdeyiz. Yok eğer, orada bulunanları yetişdirmek ve şeyhlik makâmında oturmak demek ise, bu olamaz. Kendileri ile son buluşduğumda, bu fakîre dönerek, (Şeyh İlâhdâdın bizim tarafımızdan giderek, çalışmak isteyenlere vazîfe vermesini ve oradakilerin hâllerini bize bildirmesini uygun görür müsün? Bizim artık talebe yanına çıkacak ve onlara ders verecek ve hâllerini soracak gücümüz kalmadı) buyurmuşdu. Fakîr “rahmetullahi aleyh” bunun için bile duraklamışdım. Zarûret olduğu için, yalnız bu kadar yapması uygun görülmüşdü. Bu kadar bildirmek (Sefâret) vazîfesidir. Hele zarûret olunca, hiç bir üstünlük göstermez. Zarûret kadar izin verilir. Bu sefâret vazîfesi de, onların yaşadığı zemânda idi. Vefâtından sonra, tâliblere ders vermek ve hâllerini sormak hıyânet olur.

Süâl: Sığınağımızın, yüksek rehberimizin nisbeti değişmemişdir. Ya'nî artmamış ve azalmamış diyorsunuz.

Cevâb: Efendim! Tekmîl-i sînâ'at, telâhuk-ı efkâr iledir. Ya'nî san'atların ilerlemesi, fıkrlerin, düşüncelerin birbirlerine eklenmesi ile olur.

Sibeveyh tarafından kurulmuş olan Nahv bilgisi, sonra gelenlerin düşünceleri ile binlerce kat çoğalmışdır. Çoğalmadan, olduğu gibi kalması, noksanlık olur. Hâce Behâeddîn-i Nakşibend hazretlerinin nisbeti, hâce Abdülhâlık hazretleri zemânında yok idi “kaddesallahü sirrehümâ”. Her zemân da böyle olmuşdur. Bundan başka, yüksek hocamız Bâkî-billah hazretleri

“rahmetullahi aleyh”, bu nisbeti olgunlaşdırmak istiyordu, temâm olmamış

biliyordu. Eğer dahâ yaşasaydı, Allahü teâlânın irâdesi ile, bu nisbeti kim bilir nereye kadar yükseltecekti. Bunun yükseltilmemesi için uğraşmak doğru değildir. Fakîr, bu nisbetin değişmeden nasıl kalacağını bilemiyorum.

Sizdeki nisbet bile başkadır. Onların nisbetine hiç benzememekdedir. Bu sözüümüz, onların yüksek huzûrunda çok söylenmişti. Şeyh İlâhdâd fakîri, nisbetin ne olduğunu nereden bilmektedir? Kalbinde bir parça huzûr vardır.

Ne hâlde olduğunu başkaları da bilmektedir. O nisbeti kendisine veren kimdir? Bunları bana bildiriniz. Böylece bu fakîr de kendisine yardımda bulunayım. Rü'yâlara güvenmeyiniz! Çünkü, çoğu hayâl ile görülmektedir, doğru olmazlar. Şeytân, kuvvetli düşmandır. Onun aldatmasından kurtulmak güçtür. Ancak, Allahü teâlânın koruduğu seçilmiş kimseler kurtulur.

Süâl: Kazanılmış olan nisbetlerin geri alınmasını soruyorsunuz?

Cevâb: Efendim! O nisbeti geri almakda rehberin ihtiyârı, irâdesi olmaz.

Birlikde iken de söylemişdim. O hâl, şimdi de öyledir, yok olmamıştır. Yok oldu sanmak doğru değildir. Kalbden işitdiğiniz sesin de, bununla bir ilişkisi yoktur. Ateşin külü soğuyunca ve içinde ateş kalmayınca da, üzerine su dökülürse, ateşe dökmüş gibi ses çıkarır. Sesi duyunca, külün içinde ateş kalmıştır demek doğru olmaz. Yine söylüyorum, rü'yâlara kıymet vermeyiniz! Bu sözüm, bugün sizden gizli ise, yarın inşâallahü teâlâ belli olacaktır. Mektûbunuzda üzerine çok düşmüş olduğunuz için, cevâbını bildirmeğe mecbûr kaldım. Yoksa, sebep olmadan bir şey yazılamıyor.

33

Bu mektûb, molla hâcî Muhammed Lâhorîye yazılmıştır. Dünyâyı seven ve ilmi, dünyâyı kazanmağa harc eden kötü ilm adamlarının zararını bildirmekde ve dünyâyı düşkün olmayan âlimleri medh etmekdedir: Âlimlerin dünyâyı sevmesi ve ona düşkün olması, güzel yüzlerine siyâh leke gibidir. Böyle olan ilm adamlarının, insanlara fâidesi olur ise de, kendilerine olmaz. Dîni kuvvetlendirmek, islâmiyeti yaymak şerefi, bunlara âid ise de, ba'zan kâfir ve fâsık da, bu işi yapar. Nitekim, Peygamberlerin efendisi “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” kötü kimselerin de, dîni kuvvetlendireceğini haber vermiş ve (Allahü teâlâ bu dîni, fâcir kimselerle de, elbette kuvvetlendirir) buyurmuştur. Bunlar, çakmak taşına benzer. Çakmak taşında enerji vardır. İnsanlar bu taşdaki kudretten ateş

yapar, istifâde eder. Taşın ise, hiç istifâdesi olmaz. Bunların da ilmlerinden kendilerine fâide olmaz. Hattâ, bu ilmleri, kendilerine zararlıdır. Çünkü, kıyâmet günü, bilmiyorduk, günâh olduğunu bilseydik yapmazdık diyemezler. Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, (Kıyâmet gününde, en şiddetli azâb görecektir kimse, Allahü teâlânın kendi ilminden, kendisini fâidelendirmediği âlimdir). Allahü teâlânın kıymet verdiği ve herşeyin en şerefli olan ilmi, mal, mevki' kapmağa ve başa geçmeğe vesîle edenlere, bu ilm zararlı olmaz mı? Hâlbuki, dünyâyı düşkün olmak, Allahü teâlânın hiç sevmediği birşeydir. O hâlde, Allahü teâlânın kıymet verdiği ilmi, Onun sevmediği yolda harc etmek, çok çirkin bir işdir. Onun kıymet verdiğini kötülemek, sevmediğini de kıymetlendirmek, yükseltmek demektir. Açıkçası, Allahü teâlâyı karşı durmak demektir. Ders vermek, va'z etmek ve dînî yazı, kitâb, mecmû'a çıkarmak, ancak, Allah rızâsı için olduğu vakt ve mevki', mal ve şöhret kazanmak için olmadığı

zemân fâideli olur. Böyle hâlis, temiz düşünmenin alâmeti de, dünyâyâ düşkün olmamaktır. Bu belâyâ düşmüş, dünyâyı seven din adamları, hakikatda dünyâ adamlarıdır. Kötü âlimler bunlardır.

İnsanların en alçağı bunlardır. Din, îmân hırsızları bunlardır. Hâlbuki bunlar, kendilerini din adamı, âhiret adamı ve insanların en iyisi sanır ve tanır. Sûre-i Mücâdelede, (Onlar, kendilerini müslimân sanıyor. Onlar son derece yalancıdır. Şeytân onlara musallat olmuştur. Allahü teâlâyı hâtırlamaz ve ismini ağızlarına almazlar. Şeytâna uymuşlar, şeytân olmuşlardır. Biliniz ki, şeytâna uyanlar ziyân etdi. Ebedî se'âdeti bırakıp sonsuz azâba atıldı) meâlindeki âyet-i kerîme bunlar içindir. Büyüklerden biri şeytânı boş oturuyor, insanları aldatmakla uğraşmıyor görüp, sebebini sorar. Şeytân cevâb olarak, (Zemânın din adamı geçinen, kötü âlimleri, insanları yoldan çıkarmakda, bana o kadar yardım ediyor ki, bu mühim işi yapmama lüzûm kalmıyor) demiştir. Doğrusu, zemânımızda islâmiyyetin emrlerini yapmakdaki gevşeklikler ve insanların dinden yüz çevirmesi, hep din adamı perdesi altında söylenen sözlerden, yazılardan ve bu adamların bozuk niyetlerinden dolayıdır. [Din adamları üç kısımdır: Akl sâhibi, ilm sâhibi, din sâhibi. Bu üç sıfatı da birlikde taşıyan din adamına (Din âlimi) denir. Bir sıfatı noksân olursa, onun sözüne güvenilmez. İlm sâhibi olmak için, akl ve nakl ilmlerinde mütehasıs olmak lâzımdır.]

Dünyâyâ gönül kapdırmıyan, mal, mevki', şöhret kazanmak, başa geçmek sevdâsında olmıyan din âlimleri, âhiret adamlarıdır. Peygamberlerin

“aleyhimüsselâm” vârisleri, vekîlleridir. İnsanların en iyisi bunlardır.

Kıyâmet günü, bunların mürekkebi, Allahü teâlâ için cânını veren şehîdlerin kanı ile dartılacak ve mürekkeb, dahâ ağır gelecektir. (Âlimlerin uykusu ibâdetdir) hadîs-i şerîfnde medh edilen, bunlardır. Âhiretdeki sonsuz ni'metlerin güzelliğini anlıyan, dünyânın çirkinliğini ve kötülüğünü gören, âhiretin ebedî, dünyânın ise fânî geçip tükenici olduğunu bilen onlardır.

Bunun için kalıcı olmayan, çabuk değişen ve biten şeylere bakmayıp, bâkî olana, hiç bozulmıyan ve bitmiyen güzelliklere sarılmışlardır. Âhiretin büyüklüğünü anlayabilmek, Allahü teâlânın sonsuz büyüklüğünü görebilmekle olur. Âhiretin büyüklüğünü anlıyan da, dünyâyâ hiç kıymet vermez. Çünkü, dünyâ ile âhiret birbirinin zıddıdır. Birini sevindirirsen öteki incinir.

Dünyâyâ kıymet veren âhireti gücendirir. Dünyâyı beğenmiyen de, âhirete kıymet vermiş olur. Her ikisine birden kıymet vermek veyâ her ikisini aşağılamak olamaz. İki zıd şey bir araya getirilemez. [Ateş ile su bir arada bulundurulamaz.]

Tesavvuf büyüklerinden ba'zısı, kendilerini ve dünyâyı temâmen unuttukdan sonra, birçok sebebler, fâideler için, dünyâ adamı şeklinde görünürler.

Dünyâyı seviyor, istiyorlar sanılır. Hâlbuki, içlerinde hiç dünyâ sevgisi, arzûsu yokdur. Sûre-i Nûrda, (Bunların ticâretleri, alış verişleri, Allahü teâlâyı hâtırlamalarına hiç mâni' olmaz) meâlindeki âyet-i kerîme bunlar içindir. Dünyâyâ bağlı görünürler. Hâlbuki, hiç bağılılıkları yokdur. Hâce Behâeddîn-i Nakşibend Buhârî “kuddise sirruh” buyuruyor ki, (Mekke-i mükerrermede Minâ pazarında, genç bir tâcir, aşağı yukarı, ellibin altın değerinde alış veriş yapıyordu. O esnâda, kalbi, Allahü teâlâyı bir an unutmuyordu).

Bu mektûb, molla hâcî Muhammed Lâhorîye yazılmışdır. Âlem-i emrdeki beş cevheri uzun ve açık bildirmekdedir:

İki cihân se’âdetine kavuşmak, ancak, dünyâ ve âhiretin en yükseğine uymakla ele geçebilir “aleyhi ve alâ âlihî minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ”. Felesoflar, islâmiyyetin sâhibine “aleyhissalâtü vesselâm” uymadıkları, kalb gözlerini Ona uymak sürmesi ile parlatmadıkları için, âlem-i emrden haberleri bile yokdur. Nerede kaldı ki, Allahü teâlânın zâtına ve sıfatlarına erişebilsinler. Onların kısa görüşleri, ancak âlem-i halka yetişebiliyor. Bunu bile iyi göremiyorlar.

[Allahü teâlânın yarattığı şeylerin hepsine birden (Âlem) denir. Çünkü, herşey Onun varlığını ve sıfatlarını gösteren, birer alâmetdir, işâretidir.

Âlem ikiye ayrılır: 1- (Âlem-i halk). Madde ve ölçü bulunan şeylerdir.

Arşın içinde bulunan herşey, canlılar, yer, gökler, Cennet, Cehennem, melekler, tabîat kuvvetleri, hep âlem-i halkdır. Bu âleme (Âlem-i şehâdet) ve (Âlem-i mülk) de denir. Halk, ölçmek de demektir. 2- (Âlem-i emr). Ol emri ile, bir ânda yaratılan, Arşın dışındaki şeylerdir ki, maddesiz, zemânsız, ölçüsüzdürler. Bu âleme (Âlem-i melekût) ve (Âlem-i ervâh) da denir].

Felsefecilerin beş cevher dedikleri şeyin hepsi, âlem-i halkdandır.

[(Cevher), felsefe dilinde, mâhiyyet, asl, öz demektir. Kendi kendine bulunan şeydir. Bugünkü anlayışımızla madde, bir cevherdir. (Araz), sıfat demektir. Araz, cevher üzerinde bulunur. Yalnız başına bulunmaz. Çok sayıda kitâbları bulunan, büyük islâm âlimi, seyyid şerîf Alî bin Muhammed Cürçânî

“rahmetullahi aleyh” (Ta’rîfât) kitâbında buyuruyor ki, (Felsefecilere göre, beş cevher: Heyûlâ, sûret, cism, nefis ve akldır. Çünkü var olan şey, yâ maddedir veyâ madde değildir. Ya’nî, mücerredir. Ya’nî, bir maddeye yer olmaz ve kendisi başka bir maddeye yerleşmez. Mücerred olan cevher, akl ve nefsidir. Mücerred olmıyan, madde dedikleri cevher, mürekkeb [bileşik] ise, cism denir. Mürekkeb değilse, başka cevhere yerleşmiş ise sûret denir.

Başka cevhere mahal olmuş ise heyûlâ denir)].

Nefse ve akla mücerredâtdandır, demeleri, bunları tanımadıkları içindir.

Nefs veyâ nefis-i nâtıka dedikleri cevher, nefis-i emmâredir. Nefs-i emmâreyi temizlemek lâzımdır. Çünkü, hep kötülük, aşağılık ister. Bunun âlem-i emrde ne işi var. Mücerred olmak nesine gerek. Akl da, ancak his uzvları ile anlaşılan şeyleri ölçebilir. His edilmiyen ve his olunanlara benzemiyen şeyleri kavrayamaz. Böyle şeyler, akl ile anlaşılamaz. Bundan dolayı, âlemi emri anlıyamaz. O hâlde akl da, âlem-i emrden değildir. Ya’nî mücerredâtdan olamaz.

Âlem-i emrin birinci basamağı (kalb)dir. [Kalb, göğüsdeki et parçası değildir. Buna yürek denir. Kalb, bu yüreğe alâkası, ilgisi bulunan, maddesiz, yersiz bir kuvvettir. Kalbin, yürekde bulunması,

elektriğin ampulde bulunmasına benzer. Elektrik ampulde bulunur. Fekat, görünmez, his olunmaz. Varlığı, eseri ile meselâ ampuldeki ince teli ısıtarak, telin ışık vermesi ile anlaşılır.] İkinci mertebesi (Rûh)dur. Rûhun üstü, (Sır) mertebesidir. Sırrın üstü, (Hafî), hafînin üstü (Ahfâ) mertebesidir. Bu beşine, (Beş cevher) denirse, yeri vardır. İşin özünü göremediklerinden, saksı parçalarını cevher sanmışlar.

Âlem-i emrin bu beş cevherini anlamak ve bunlar üzerinde bilgi edinmek ancak, Muhammed Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” izinde gidenlerin büyüklerine nasîb olmuştur.

İnsana, (Âlem-i sagîr) [küçük âlem] denir. İnsandan başka mahlûkların hepsine, (Âlem-i kebîr) [büyük âlem] denir. Âlem-i kebîrde bulunan herşeyin, Âlem-i sagîrde bir nümûnesi, benzeri vardır. İnsandaki beş cevher de, birer nümûnedir. Bunların Âlem-i kebîrde aslları vardır. Âlem-i kebîrdeki o beş cevherin birincisi Arşdır. Ya’nî insandaki kalbin, Âlem-i kebîrdeki aslı, Arşdır. Bunun için, kalbin bir ismi (Arşullah)dır. O beş

cevherin, diğer dördü, hep Arşın üstündedir. Kalb, Âlem-i sagîrdeki Âlem-i halk ile, Âlem-i emr arasında ortak bir geçid olduğu gibi, Arş da, Âlem-i kebîrdeki, Âlem-i halk ile Âlem-i emr arasında bir geçiddir. Kalb ile Arş, Âlem-i halkda bulunuyor ise de, Âlem-i emrdendirler. Bu beş cevheri iyice anlamak, ancak tesavvuf yolundaki mertebeleri [konakları] etraflıca ve temâmen geçip, nihâyete varan, Evliyânın büyüklerine nasîb olur. Beyt: Her zevallı merd-i meydan olamaz;

Sivri sinek de Süleymân olamaz.

Allahü teâlânın lütfü, ihsânı, bahtiyâr bir insana yetişip de, kalb gözü açılıp, vücûb mertebeleri gösterilirse, Âlem-i kebîrdeki, bu beş cevherin mukaddes asllarını da, orada görür ve Âlem-i sagîr ve kebîrdeki cevherlerin, bunların nümûneleri, sûretleri olduğunu anlar. Mısra’: Bu büyük devleti bugün kime verirler.

Bu, öyle büyük bir ni’metdir ki, Allahü teâlâ, dilediği, seçtiği kimseye ihsân eder.

Âlem-i emr bilgilerini anlatmak yasak edilmiştir. Çünkü, çok ince bilgilerdir. Dinleyenler yanlış anlar. Sûre-i İsrâ, seksenbeşinci âyetinde meâlen, (Sizlere, ilmden pek az verildi) buyuruldu. Burada bildirilen ilm ile şereflenen, râsih âlimler, perde arkasını seyr etmektedirler. Mısra’: Ni’met sâhiblerine ni’metler âfiyet olsun.

Fârisî beyt tercemesi:

Perde ardındaki esrârı açmak, uygun değildir,

yoksa, rindler meclisinde, verilmeyecek haber yoktur.

Mukaddes cevherlerin birincisi, Allahü teâlânın izâfî sıfatlarındandır. Bu sıfatlar, vücûb ile imkân arasında geçid gibidir. [(Vücûb), Allahü teâlânın ve sekiz hakîkî sıfatının mertebesidir. (İmkân) da mahlûkların mertebesidir.] İkinci cevher, hakîkî sıfatlardır. İzâfî sıfatlar, kalbe, hakîkî sıfatlar, rûha tecellî eder. Hakîkî sıfatların üstünde bulunan üç cevher, Zât-i ilâhî mertebesindedir. Bu üç mertebenin tecellîlerine, (Tecelliyât-i Zâtiyye) derler. Bundan fazla yazmak fâideli olmaz. Fârisî

mısra' tercemesi:

Kalem buraya gelince ucu kırıldı.

Allahü teâlâ size ve hidâyete kavuşanlara ve Muhammed Mustafâya

“aleyhisselâm” tâbi' olanlara selâmet versin!

Her ne varsa güzel, Onu anmakdan başka,

Hepsi câna zehrdir, şeker dahî olsa!

35

Bu mektûb, meyân hâcî Muhammed Lâhorîye yazılmışdır. Allahü teâlânın zâtını sevmek ve bu sevgide üzmenin ve sevindirmenin, berâber olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, insanların seyyidi “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”

hurmetine, hepimizi yanılmakdan, şaşırmaqdan korusun! Seyr ve sülûkdan maksad, nefs-i emmâreyi tezkiye etmek, ya'nî temizlemektir. [(Seyr), gitmek, (Sülûk), bir yola, mesleğe girmektir.] Böylece nefs, aşağı, çirkin isteklerinin sebeb olduğu, Allahü teâlâdan başka şeylere tapınmakdan kurtulur. Ondan başka, bir ma'bûdu, maksadı kalmaz. Dünyâdan birşey istemediği gibi, âhiretten de, birşey istemez. Evet, âhireti istemek iyidir, sevâbdır. Fekat, ebrâr için [ya'nî nefslerinin sevgisinden kurtulmamış olup, nefslerini azâbdan korumak ve ni'metlere kavuşturmak için, ibâdet edene] sevâbdır. Mukarrebler âhireti istemeği de günâh bilir.

Zât-ı ilâhîden başka bir şey istemez. Mukarrebler derecesine yükselmek için, (Fenâ) hâsıl olmak lâzımdır ve Zât-ı ilâhînin sevgisi insanı kaplamalıdır. Bu sevgiye kavuşan, elemelerden, sıkıntılardan da lezzet alır.

Ni'metler ve musîbetler, müsâvî olur. Azâblar da, ni'metler gibi tatlı olur. [Allahü teâlânın her işinden, Onun işi olduğu için râzıdırlar. Fekat, günâhlardan, kulun kesbi olmak bakımından râzı değildirler.] Cenneti, Allahü teâlânın râzı olduğu yer olduğundan ve Cenneti isteyenleri sevdiği için, isterler. Cehennemden sakınmaları da, Allahü teâlânın gazab ettiği yer olduğu içindir. Yoksa, Cenneti istemeleri, nefslerine tatlı geldiği için değildir. Cehennemden kaçınmaları, orada azâb ve sıkıntı olduğu için değildir. Çünkü, bu büyükler, sevgilinin yaptığı her şeyi güzel görür.

Bunları kendilerinin matlûbu, maksadı bilirler. Sevgilinin her işi, sevgili olur. İşte, tâm ihlâs budur. Yalancı ma'bûdlardan kurtuluş makâmı burasıdır. Kelime-i tevhîdin ma'nâsı, ancak burada hâsıl olur. İsmiler ve sıfatlar arada olmaksızın, yalnız Zât-ı ilâhîyi sevmedikçe, bu ni'metler, hiç ele geçemez. Böyle sevgi olmadıkça, tâm Fenâ nasîb olmaz. [Anası çocuğu ne kadar söğse, döğse, çocuk yine döner,anasına sarılır. İnsan da, Rabbine karşı böyle olmalıdır.] Fârisî beytler tercemesi: Aşk öyle bir ateşdir ki, yanarsa eğer,

ma'şûkdan başka herşeyi yakar, kül eder.

Hakdan gayrıyı katl için, (LÂ) kılıncı çek,

(LÂ) dedikten sonra, birşey kaldı mı bir bak!

(İLLALLAH)dan başka ne varsa, hepsi gitdi,

Sevin ey aşk! Hakka ortak kalmadı bitdi.

36

Bu mektûb, hâcî Muhammed Lâhorîye yazılmışdır. Ahkâm-ı islâmiyye, dünyâ ve âhiretin bütün se'âdetlerini taşımaktadır. Ahkâm-ı islâmiyye dışında ele geçen hiçbir se'âdet yoktur. Tarîkat ve hakikat, ahkâm-ı islâmiyyenin yardımcıları olduğunu bildirmektedir:

Allahü teâlâ, hepimize, Muhammed Mustafâ “sallallahü aleyhi ve sellem”

efendimizin dîninin hakikatini bildirsin ve bu hakikata kavuşdursun! Âmîn.

İslâmiyyet üç kısımdır: İlm ve amel ve ihlâs [ya'nî islâmiyyetin emr ve yasak ettiği şeyleri öğrenmek ve öğrendiklerini yapmak ve herşeyi yalnız, Allahü teâlâ için yapmaktır]. Bu üçüne kavuşmayan kimse, islâmiyyete kavuşmuş olmaz. Bir kimse, islâmiyyete kavuşunca, Allahü teâlâ, ondan râzı olur. Allahü teâlânın râzı olması, sevmesi de, bütün dünyâ ve âhiret se'âdetlerinin en üstünü ve kıymetlisi olduğunu, Âl-i İmrân sûresi onbeşinci ve sûre-i Tevbenin yetmişüçüncü âyetleri bildirmektedir. O hâlde, islâmiyyet, dünyâ ve âhiretdeki bütün se'âdetleri ele geçirten bir sermâyedir. İslâmiyyetin dışında aranılacak, imrenilecek hiçbir iyilik yoktur. Tesavvuf büyüklerinin kazandıkları, tarîkat ve hakikat, ahkâm-ı islâmiyyenin yardımcıları, hizmetçileri olup, islâmiyyetin üçüncü kısmı olan ihlâsı elde etmeğe yarar. Tarîkata ve hakikata baş vurmak, islâmiyyeti temâmlamak içindir. Yoksa, islâmiyyetden başka birşeyler ele geçirmek için değildir. Tesavvuf yolcularının, o yolculukda gördükleri, tattıkları, ahvâl, mevâcîd, ulûm ve ma'rifetler, imrenilecek, istenilecek şey değildir.

Hepsi, evhâm ve hayâlât gibi, geçici şeylerdir. O yolcuları terbiye için, ilerletmek için, vâsıtan başka birşey değildir. Bunların hepsini geçip arkada bırakıp, (Rızâ makâmı)na varmak lâzımdır. Sülûk ve cezbe yolculuğundaki makâmların, konakların nihâyeti, rızâ makâmıdır. Çünkü, tarîkat ve hakikat yolculuğundan maksad, ihlâs elde etmektir. İhlâs da, rızâ makâmında hâsıl olmaktadır. Tesavvuf yolcularının onbinlerde birini, ancak, üç dürlü tecellîlerden ma'rifete dayanan müşâhedelerden kurtarıp, ihlâsa ve makâm-ı rızâyâ ulaştırmakla şereflendirirler. Hakikati göremiyen zevallılar, ahvâl ve mevâcîdi, birşey sanır. Müşâhedeleri, tecellîleri arzû eder. Böylece, yolda kalıp, vehm ve hayâlden kurtulamaz ve islâmiyyetin kemâline kavuşamazlar. [Şûrâ sûresinin onüçüncü] âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ kullarından dilediğini, kendisine seçer. Başkasından yüz çevirip, yalnız onu istiyenlere, kendine kavuşduran yolu gösterir) buyuruldu.[1]

İhlâs makâmına ve rızâ mertebesine kavuşmak için, bu ahvâl ve mevâcîdden geçmek ve bu ilm ve ma'rifetleri edinmek lâzımdır. Bunlar, gâyeye götüren yoldur. Maksadın başlangıcıdır. Böyle olduğu, bu fakîre, bu yolculukda, tâm on sene sonra bildirildi. İslâmiyyet güzeli, ancak bundan sonra, sevgili Peygamberinin “sallallahü aleyhi ve sellem” sadakası olarak, cemâlini gösterdi. Dahâ önce de, ahvâl ve mevâcîde tutulup kalmamışdım. İslâmiyyetin hakikatına kavuşmaktan başka, istediğim yokdu.

Fekat ancak, on sene sonra, hakikat güneşi doğdu. Bu ihsânından dolayı, Allahü teâlâyâ pek çok hamd ederim. [Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına (Ahkâm-ı islâmiyye) denir.]

Allahü teâlânın mağfiretine kavuşan, meyân şeyh Cemâlin “kuddise sirruh”

ölümü, bütün müslimânların üzülmesine sebep oldu. Bu fakîr tarafından, çocuklarına ta’ziye buyurmanızı ve Fâtiha okumanızı diler, selâm ederim.

37

Bu mektûb, Muhammed Çetrîye yazılmışdır. Sünnete uymak lâzım olduğunu bildirmekde ve tesavvufu medh etmektedir:

İhsân etmiş olduğunuz, latîf mektûbunuzu okumakla şereflendik.

Büyüklerimize olan îmânınızı ve sevginizi yazıyorsunuz. Bunu okuyunca, cenâb-ı Hakka hamd eyledim. Allahü teâlâ, bu yolun [ya’nî tarîkatin]

büyüklerinin bereketi, fâidesi ile, size sonsuz yükselmeler nasîb eylesin!

Bunların yolu, herşeyden kıymetlidir. Sünnet-i seniyyeye uymaktır “alâ sâhibihessalâtü vesselâm”. Bu fakîre, bu yol sâyesinde, çok zemândan beri ilmleri, ma’rifetleri, hâlleri, makâmları, nisan yağmuru gibi yağırdılar.

Allahü teâlânın ihsânı ile yapacaklarını, tam yaptılar. Şimdi, bütün arzûm, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” unutulmuş sünnetlerinden birini meydâna çıkarmaktır. Tesavvufun hâlleri ve mevâcîdi [kendinden geçmek], heyecân ve zevk, istiyenlerin olsun! Yapılacak, en mühim iş, bâtını [kalbi, rûhu] büyüklerin sevgisi ile yaşatıp, zâhiri [hisleri, hareketleri] sünnetlere uymakla süslemektir. Fârisî mısra’ tercemesi: İş budur, bundan başkası hiçdir!

Beş vakt nemâzı, vaktleri girer girmez kılmalıdır. Yalnız yatsı nemâzını kış aylarında, gecenin, ilk üçde birine kadar geciktirmek müstehabdır. Bu işde, bu fakîrin irâdesi elinde değildir. Nemâzları, vakt girince kıl kadar geciktirmek istemiyorum. İnsanlık îcâbı, âciz kalındığı zemânlar, tabî’î müstesnâdır.

38

Bu mektûb, Muhammed Çetrîye yazılmışdır. Zât-i teâlâyâ muhabbeti ve fenâ mertebelerini bildirmektedir:

Mektûb-i şerîfiniz gelerek, fakîri çok sevindirdi. Allahü teâlâ, her zemân kendi ile berâber bulundursun! Bir ân bile, başkası ile bırakmasın! Zât-i ilâhîden başka her şeye gayr denir. Onun isimleri ve sıfatları da gayrdır.

İlm-i kelâm âlimleri, (Sıfatları, kendinin aynı da değildir, gayrı da değildir) buyurmuş ise de, gayrı kelimesinin kelâm ilmindeki ma’nâsına göre, böyle demişlerdir. Yoksa, lügat ma’nâsına göre dememişlerdir.

Sıfatlar kelâm ilmindeki ma'nâsına göre (Gayrı) değil ise de, umûmî ma'nâya göre, Onun gayrıdır.

Allahü teâlâ, ancak selb sıfatları ile anlatılabilir. Onu, herhangi bir sıfat ile anlatmak, ilhâd olur [ya'nî, doğru yoldan çıkmak olur]. Onu anlatan en iyi kelime, en geniş ibâre, Şûrâ sûresinin (Ona benzeyen birşey yokdur) meâlindeki, onbirinci âyetidir ki, buna fârisî dilinde (bîçûn ve bî-çigûne) denir. Hiçbir ilm, hiçbir şühûd, hiçbir ma'rifet, Allahü teâlâyı bulamaz. Bilinen, görülen ve tanınan herşey O değildir. Bunları ma'bûd bilmek, gayra tapınmak olur. (Lâ ilâhe) derken, bunların hepsini nefy etmek, yok bilmek, (İllallah) derken de; O, birşeye benzemiyen, bir ma'bûdu var bilmek lâzımdır. Bu, önce taklîd ile, ya'nî öğrenip yapmakla olur.

Sonraları, kendiliğinden yapılır.

Sona varmamış olan tesavvuf yolcuları, başka şeyleri, O sanarak tanır, görür. Taklîd eden mü'minler, böyle tesavvufculardan, katkat iyidir. Çünkü bunlar, Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem” gelen bilgilere uymaktadır. Bu bilgilerde hatâ, yanlışlık olamaz. Yarı yoldaki tesavvufcular ise, kendi gördüklerine, anladıklarına uymaktadır. Bu hareketleri ile, Zât-i ilâhîye inanmamış oluyorlar. Zât-i ilâhîyi görüyoruz, Onun sevgisi içinde yüzüyoruz diyorlarsa da, Zât-i ilâhîye olan böyle îmânları, hakîkatde, inkâr demektir.

Müslimânların büyük imâmı, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyh”, (Sana lââyık ibâdeti yapamadığımız, fekat, iyi tanıdığımız, Allahımız! Sende hiçbir kusûr, noksânlık yokdur!) buyurdu. Ona lââyık ibâdet yapılamıyacağını herkes bilir. Fekat, iyi tanıdığımız buyurması, (Hiçbirşeye benzemediğini, hiçbir yoldan tanınamıyacağını iyi anladık) demektir. Allahü teâlâyı, herkes bu sûretle tanıyamaz. Ma'rifet, ya'nî tanımak başkadır. İlm, ya'nî bilmek başkadır. Herkes, ilm sâhibi olabilir. Ma'rifet ise, fenâ mertebesi ile şereflenenlerde bulunur. Fânî olmıyana nasîb olmaz. Mevlevî Câmî

[Mevlânâ Nûreddîn-i Abdürrahmân Câmî] buyuruyor ki: Fârisî beyt tercemesi: Fenâ makâmına varmıyan kimse,

oraya yol bulamaz, çok şey de bilse.

Ma'rifet, ilmden ayrı olduğu için, ilm ile anlaşılanlardan başka şeyler de vardır. Bunlar ma'rifet ile anlaşılır. Bu ma'rifete (İdrâk-i basît) de derler. Nitekim Hâfız-i Şîrâzî “rahmetullahi aleyh” diyor ki: Feryâdı, boşuna değildir Hâfızın,

Şaşılacak şey çok, dili altında ânın._

Fârisî iki beyt tercemesi:

İnsanların rabbinin, insanların rûhuyla,

Bir bağlılığı vardır, söz ile anlatılmaz.

İnsan için diyorum, işim yokdur maymunla.

Rûhsuz olan bir kimse, elbet rûhu tanımaz.

Fenâ makâmında çeşidli dereceler bulunduğundan, müntehîlerin [ya'nî sona erenlerin] de ma'rifetleri, başka başka olur. Fenâ derecesi yüksek olan bir velînin ma'rifeti dahâ olgun, fenâ mertebesi aşağı olan velînin ma'rifeti de, o derece aşağıdır. Sübhânallah! Söz nereye vardı. Kendi câhilliğimi, iflâsımı, sapıklığımı ve sebâtsizliğimi yazıp dostlardan yardım, düâ istemekliğim lâzım idi. Öyle bilgiler nerede, bu fakîr nerede? Fârisî beyt tercemesi:

Kendinden haberi olmıyan zevallıya,

yakışır mı, ince bilgileri diline ala?

Fekat yaradılışım, hamurum, aşağılarda dolaşmağa, alçak şeylerle uğraşmağa, hattâ bakmağa râzı olmuyor. Hiç söyleyemese de, hep Onu söylemeği, birşey ele geçiremezse de, hep Onu aramağı, kavuşamasa da, Onu özlemeği istiyor.

Tesavvuf büyüklerinden birkaçı Zât-i ilâhîyi müşâhede ediyoruz, demişlerse de, bununla, ne demek istediklerini, ancak, kendileri gibi yüksek olanlar anlar. O dereceye yetişmiyen, anlayamaz. Fârisî beyt tercemesi: Bilmiyenler, tanıyamaz bileni,

o hâlde, sözü kısa kesmeli.

Mektûbunuzun başını (O zâhirdir, bâtıdır) kelimeleri ile süslemiştiniz.

Yavrum! Bu sözler, elbette doğrudur. Fekat, uzun zemândan beri bu fakîr

“kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”, bu sözlerden, tevhîd-i vücûdî ma'nâsını anlamıyorum. Âlimlerin anladığı gibi anlıyorum. Âlimlerin anladığını, tevhîd-i vücûdî sâhiblerinin anladığından dahâ doğru görüyorum. Fârisî mısra' tercemesi:

Herkesi, bir iş için yaratmışlardır.

Müslimânın önce yapacağı şey, hepimizden önce istenilen şey, emr olunanları yapmak, yasak edilenlerden sakınmaktır. Nitekim, sûre-i Haşrin yedinci âyetinde meâlen, (Resûlümün “sallallahü aleyhi ve sellem” getirdiği emrleri alınız, yapınız! Sizi nehy, men' etdiği şeylerden kaçınınız!) buyuruldu.

İhlâs elde etmekle emr olunduk. Fenâ hâsıl olmadan, ihlâs elde edilemez ve Zât-i ilâhîyi sevmedikçe, hâsıl olmaz. O hâlde, Fenâ makâmını ve bunun başlangıcı olan (Makâmât-i aşere)yi, ya'nî on şeyi elde etmek lâzımdır.

[Fenâyâ kavuşmak için lâzım olan on şey, tevbe, zühd, tevekkül, kanâ'at, uzlet ya'nî dîni, ahlâkı bozan kimselerden, kitâblardan, gazetelerden, filmlerden sakınmak, zikir ya'nî her hareketde, Allahü teâlâyı unutmamak, teveccüh, sabr, murâkabe ve rızâdır.] Fenâ makâmı, her ne kadar, Allahü teâlânın ihsânı ise de, fekat bu ihsâna lâayık olmağa hâzırlanmak, başlangıçlarını elde etmek için çalışmak lâzımdır. Evet ba'zı bahtiyârları, çalışmadan, sıkıntı çekip, kendini temizlemeden ve başlangıçları elde etmeden, fenâyâ kavuşdururlar. Bu bahtiyârlar iki dürlüdür: Yâ, yükseldiği makâmda bırakıp geri döndürmezler veyâ tâlibleri, nâkışları yetiştirmesi için, bu âleme geri getirirler. Birinci şeklde, bu iniş makâmlarından geçmemiş olur. Bundan dolayı da Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının çeşid

çeşid tecellîlerinden [ya'nî husûsî te'sîrlerinden] haberi yoktur.

İkinci şekilde ise, bu âleme geri dönerken, onu bu makâmın her birinin, her tarafından geçirirler. Sonsuz tecellîlere kavuşurlar. Mücâhede edenlerin, sıkıntı çekenlerin geçtiği yolları, hâlleri hep görür. Fekat, onlar gibi derdli, üzüntülü değil, zevkli, lezzetlidir. Zâhiri sıkıntıda, bâtını ni'metde ve lezzetdedir. Fârisî mısra' tercemesi: Bu büyük ni'meti, acabâ kime verirler?

Süâl: İhlâs, islâmiyyetin bir parçası olunca, bunu elde etmek, herkese vâcibdir. Hakîkî ihlâs, fenâ makâmına varmayınca hâsıl olmaz ise, ebrârın âlimleri ve sâlih insanlardan fenâ derecesine varmayanlar, ihlâsa kavuşamayacaktır. İslâmiyyetin üçüncü parçası olan ihlâsı elde etmemeleri günâh olacak, değil mi?

Cevâb: Âlimlerde, sâlihlerde, ihlâsdan bir kısım, bir parça hâsıl olur.

Fenâdan sonra ise ihlâs, temâm olur. Her parçası hâsıl olur. Demek ki, fenâ olmadan ihlâsın hakîkati, temâmı hâsıl olmaz. Fekat, bir kısmı hâsıl olabilir.

39

Bu mektûb, Muhammed Çetrîye yazılmışdır. İş kalbedir. Âdet olarak yapılan ibâdetlerin işe yaramıyacağı bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, kendinden başka şeylerden yüz çevirip, kendisine dönmek nasîb eylesin! İşin temeli kalbedir. Kalb, Allahü teâlâdan başkasına tutulmuş ise, yıkılmış demektir. Bir işe yaramaz. Niyyet doğru olmadıkça, hayrlı işlerin, yardımların ve âdete uyarak yapılan ibâdetlerin, yalnız hiç fâidesi olmaz.

Kalbin selâmet bulması da ve Allahü teâlâdan başka hiçbir şeye düşkün olmaması da lâzımdır. [Ya'nî her yapılan şey, O emr ettiği, O beğendiği için yapılmalı. Onun râzı olmadığı her şeyden kaçınmalıdır. Herşey Onun için olmalıdır.] Hem, kalbin selâmeti, hem de bedenın sâlih işler yapması, birlikde lâzımdır. Beden sâlih ameller yapmaksızın, kalbim selâmetdedir,

[kalbim temizdir, sen kalbe bak] demek bâtıldır, boşdur. Kendini aldatmaktır. Bu dünyâda, bedensiz rûh olmadığı gibi, beden ibâdet yapmadan ve günâhlardan kaçınmadan, kalb, temiz olmaz. Zemânımızın birçok dinsizleri, sapıkları, ibâdet yapmayıp, kalblerinin selâmetde olduğunu, hattâ keşf sâhibi olduklarını söyleyip, saf müslimânları aldatıyor. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberinin sadakası olarak “aleyhissalâtü vesselâmü vettehiyye”, hepimizi böyle sapıklara inanmaktan korusun! Âmîn.

[İslâmiyyetin yasak ettiği şeyler, şiddetli zehrdır. Allahü teâlâ, insanları yarattığı vakt onlara fâideli olan şeyleri emr etmiş, zararlı olan şeyleri yasak etmiştir. Fâidesi kat'î olanların yapılmasını, lüzûm-i zarûrî ile emr etmiştir. Bunları yapmak, (Farz) olmuştur. Fâideli şeylerden, yapılması, lüzûm-i gayr-ı zarûrî olanlar da, (Sünnet) olmuştur.

Zararı kat'î olanları terk etmek, lüzûm-i zarûrî olup, bunlar (Harâm) olmuştur. Terk edilmesi, lüzûm-i gayr-ı zarûrî olanlar, (Mekrûh) olmuştur.

Ba'zı işlerin yapılıp yapılmaması, kulların ihtiyârına bırakılmışdır ki, bunlara (Mubâh) denir. Mubâhlar, iyi niyyet ile yapılırsa, sevâb verilir.

İyi niyyet ile yapılmazsa, günâh olur].

40

Bu mektûb, yine Muhammed Çetrîye yazılmışdır. İhlâsı bildirmekdedir: Allahü teâlâyâ hamd ederiz. Onun Peygamberine “sallallahü aleyhi ve sellem”

düâ ve selâm ederiz. Oğlum! Sülûk konaklarını ve cezbe makâmalarını geçdikden sonra, anlaşıldı ki, seyr ve sülûkdan maksad, ya'nî tesavvuf yolculuğundan maksad, ihlâs makâmına varmaktır. İhlâs makâmına kavuşabilmek için, enfüsî ve âfâkî ma'bûdlara tapınmaktan kurtulmak lâzımdır. İhlâs, islâmiyyetin üç kısmından birisidir. Çünkü, islâmiyyet üç kısımdır: İlm, amel ve ihlâs. Görülüyor ki, tarîkat ve hakîkat, islâmiyyetin bir kısmı olan, ihlâsı elde etmeğe yarar, ya'nî islâmiyyetin yardımcısıdır. Sözün doğrusu da budur. Ne yazık ki herkes bunu anıyamıyor. Rü'yâlar ile, hayâller ile aldanarak kanâ'at ediyorlar. Çocuk gibi, ceviz meviz ile vakt geçiriyorlar. Böyle kimselerin, islâmiyyetin üstünlüğünden, inceliğinden ne haberi olur? Tarîkatin ve hakîkatin ne olduğunu nasıl bilirler? İslâmiyyeti cevizin kabuğu gibi bir örtü sanıp, cevizin özü, tarîkatdır, hakîkatdır derler. İşin iç yüzünü görememişler, aşkdan, zevkden işitdikleri, ezberledikleri sözlerle avunurlar. Ahvâl ve makâmlara kavuşmak için can atarlar. Bunları birşey sanırlar. Allahü teâlâ bunlara, doğru yolu görmek nasîb etsin. Bize ve size ve bütün sâlih kullarına selâmet versin! Âmîn.

Niçin kılmazsın, farz-ı sünneti?

Değil misin Muhammedin ümmeti? (Aleyhisselâm)

Anmazmısın, Cehennemi, Cenneti?

İmân sâhibi kul böyle mi olur?

41

Bu mektûb, şeyh Dervîşe gönderilmişdir. Sünnet-i seniyyeye yapışmağa teşvîk etmekde ve tarîkati, hakîkati ve Sıddîklığı bildirmekdedir: Hak teâlâ, zâhirimizi ve bâtınımızı [dışımızı, içimizi] sünnet-i seniyye-i Mustafâviyyeye “alâ sâhib-i hessalâtü vesselâmü vettehiyye” uymakla zînetlendirsin! Muhammed Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, mahbûb-i Rabbil'âlemîndir. Ya'nî Allahü teâlânın sevgilisidir. Herşeyin en iyisi, en güzeli, sevgiliye verilir. Bunun içindir ki, Nun sûresi dördüncü âyetinde meâlen, (Elbette sen, en büyük, en yüksek olarak yaratıldın) buyuruldu.

Yasîn sûresinin üçüncü âyetinde meâlen, (Elbette sen, Peygamberlerimden birisin ve doğru yoldasın) buyuruldu. En'âm sûresi, yüzelliüçüncü âyetinde meâlen, (Onlara söyle: Benim gitdiğim yol, doğru yoldur. Bu yolda yürüyünüz, başka dinlere, nefslerinize uymayınız. Doğru yoldan ayrılmayınız!) buyuruldu. Onun dînine, (Doğru yol) buyuruyor. Onun dîni dışında kalan yollara, felâket yolu deyip, bu yollardan kaçınınız buyuruyor.

O Server “aleyhissalâtü vesselâm”, Allahü teâlâyâ şükr etmek ve insanlara hakîkati bildirmek için,

(Yolların en hayrlısı, doğrusu, Muhammedin

“aleyhisselâm” yoludur) buyurdu. Bir hadîs-i şerîfde, (Rabbim beni en güzel edeble, edeblendirdi) buyurdu.

İnsanın bâtını, zâhirini temâmlamakdadır. Zâhir ile bâtın, birbirinden kıl kadar ayrılmaz. Meselâ, ağız ile yalan söylememek islâmiyyetdir. Yalan söylemek arzûsunu, zahmet çekerek, uğraşarak, kalbden çıkarmak tarîkatdır.

Yalan söylemenin kalbe gelmemesi de hakîkatdır. Görülüyor ki, bâtın işi, ya’nî tarîkat ve hakîkat, zâhir işini, ya’nî islâmiyyeti temâmlamakdadır.

Tarîkat yolcularına, yolculuklarında islâmiyyete uymıyan şeyler görünür ve gösterilirse, bunlar, o ândaki serhoşluktan ve hâl denilen şü’ûrsuzluğun artmasından dolayı olur. Sâlikî [tesavvuf yolcusunu], bu makâmıdan geçirir, uyandırılırsa, islâmiyyete uymayan birşey kalmaz. Meselâ, ba’zıları, sekr hâlinde iken, Zât-ı ilâhînin bu âlemi ihâta ettiğini, kapladığını sanmışdır. Hâlbuki, Ehl-i sünnet âlimleri böyle söylemiyor. Allahü teâlânın, kendi değil, ilmi herşeyi kaplamışdır diyor ki, âlimlerin sözü dahâ doğrudur. Sôfiyye-i aliyye, bir taraftan, Zât-ı teâlâyâ hiçbir şeyle hükm olunamaz, hiçbir ilm Ona yetişemez diyor. Bir yandan da, herşeyi ihâta etmiş, herşeye sirâyet etmişdir, diyor. Sözleri, birbirini tutmuyor. Sözü doğrusu, Allahü teâlâ, bîçûn ve bî-çigûnedir. Ya’nî, hiçbirşeye, düşüncelere benzemez ve nasıl olduğu bilinemez. Ona kavuşan, hayrân, şaşkın ve Ona câhil olur. Orası, mahlûklar için, cehl diyâridir. İhâta, sereyân gibi sözlerin, o mukaddes makâmıda ne işi var? Böyle şeyleri söyleyen, eğer Zât-i ilâhî yerine, te’ayyün-i evveli söylüyoruz derse, sözü o kadar çirkin olmaz. Te’ayyün-i evveli, Zât-i ilâhîden ayrı bilmedikleri için, buna zât diyorlar. Te’ayyün-i evvele vahdet de derler. Mahlûkların hepsinde sârîdir, mevcûddur. Bunun için, Zât-i ilâhî, herşeyi kaplamışdır diyorlar. Ehl-i sünnet âlimleri, Zât-i ilâhî, her düşünceden uzaktır. Hiçbirşey, O

değildir. Ondan başkadırlar. Te’ayyün-i evvel diye birşey varsa, Zât-i ilâhîden ayrıdır. Bunun ihâta etmesine, Zât-i ilâhînin ihâtası denemez diyor. Görülüyor ki, âlimlerin görüşü, sôfiyyenin görüşünden dahâ ince, dahâ yüksektir. Sôfiyyenin Zât-i ilâhî dediklerini, âlimler, zâtdan ayrı bilmektedir. Zât-i ilâhînin yakın olması, berâber olması da böyledir.

Bâtının, ya’nî tarîkat ve hakîkatin ma’rifetleri, zâhirin, ya’nî islâmiyyetin bilgilerine, tâm uygun olduğu makâm, Sıddîklık makâmıdır ki, vilâyet derecelerinin en üstünüdür. Bu makâmıdaki ma’rifetler, islâmiyyetden kıl kadar ayrı olmaz. Sıddîklık makâmı üstünde, yalnız nübüvvet, ya’nî Peygamberlik makâmı vardır. Peygambere “aleyhisselâm” vahy ile ya’nî melek ile gönderilen ilmler, Sıddîklara “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în”

ilhâm ile bildirilmektedir. Bu iki ilm arasındaki fark, yalnız, vahy ve ilhâm arasındaki farkdır. O hâlde, hiç ayrılık olamaz. Sıddîklık makâmının altındaki makâmınların hepsinde az çok, sekr [şü’ûrsuzluk, dalgınlık] vardır.

Sekrsiz olan, tâm uyanıklık, yalnız Sıddîklık makâmındadır. Peygamberlik ile Sıddîklık bilgileri arasında, ikinci bir fark da, vahy elbette doğrudur. İlhâm ise, zan iledir. Çünkü, vahy, melek ile gelir. Melek, ma’sûmdur. Ya’nî öyle yaratılmışdır ki, yanlışlık yapamaz. İlhâm yeri de, yüksek ise de, ya’nî

ilhâm yeri olan kalb, âlem-i emrden olup, yüksek ise de, akl ve nefis ile birlikde bulunduğu için, yanılabilir. Evet, nefis mutmeinne olmuş ise de, Fârisî beyt tercemesi:

Olsa da o, mutmeinne,

sıfatları gitmez yine.

Nefs, mutmeinne olduktan sonra, sıfatlarının, kendisinde bırakılmasında, nice fâide vardır. Sıfatları yok edilseydi, insan, yüksek derecelere ilerliyemezdi. Rûhu, melek gibi olurdu. Kendi makâmında kalırdı. Rûh, ancak nefse uymamakla yükselebilmektedir. Nefsde azgınlık kalmasaydı, nasıl ilerliyebilirdi. Kâinâtın efendisi “aleyhi minessalevâtı etemmühâ ve minetteslîmâtı ekmelühâ”, kâfirlerle cihâddan geri dönünce, (Küçük muhârebeden döndük, büyük cihâda geldik) buyurdu. Nefs ile savaşıma, (Cihâd-ı ekber) dedi. Din büyüklerinin nefslerinin azması demek, çok az (Terk-i azîmet) ve (Muhâlefet-i evlâ) etmesi demektir. [(Azîmet), islâmiyyetin izn verdiği şeyleri de yapmamak, (Evlâ) da, herşeyin en iyisini yapmaktır. Nefs, azîmeti ve evlâyı istemiyor.] Büyüklerin nefslerinde, yalnız bu terki istemek vardır. Yoksa azîmeti ve evlâyı terk etmezler. İşte, nefslerinin, yalnız bu istemesinden dolayı, cenâb-ı Hakka o kadar çok yalvarırlar, o kadar çok pişmân olur, sızlarlar ki, başkalarının bir senede kazandıkları mertebelere, bir ânda yükselmelerine sebep olur.

Yine sözüme dönelim! Sevgilinin ahlâkı, sıfatları, her nerede bulunursa orası da sevilir. Âl-i İmrân sûresinde, (Benim izimde yürüyünüz! Allahü teâlâ, sizi sever) meâlindeki otuzbirinci âyet, bunu işâret etmektedir. O

hâlde, Ona “aleyhissalâtü vesselâm” uymağa çalışmak, insanı, Mahbûbiyyet makâmına kavuşturur. Aklı olanların, iyi, doğru düşünebilenlerin zâhirleri ile, bâtınları ile Habîbullaha “aleyhissalâtü vesselâm” tâm uymağa çalışması lâzımdır.

Mektûb uzunca oldu. Afv buyurunuz! Her bakımdan güzel olanı anlatan söz, güzel olacağı için, uzadıkça, güzelliği artar. Sûre-i Kehf, yüzonuncu âyeti kerîmesinde meâlen, (Rabbimin kelimelerini yazmak için, deniz mürekkebi olsa, Rabbimin kelimeleri bitmeden deniz biter. Bir deniz dahâ getirsek o da biter) buyuruldu. Vesselâm.

Sözü başka tarafa çevirelim. Düâlarımı bildiren mektûbumu size getiren Mevlânâ Muhammed Hâfız, ilm sâhibi olup, çoluk çocuğu fazladır. Geçim darlığından askere gitdi. Eğer yardım elinizi uzatır, emîr nakîb Seyyid Şeyh Ciyuya “rahmetullahi aleyh”[1] maâş alması için veyâ yardım etmesi için söylerseniz kerem etmiş olursunuz. Dahâ fazla yazıp başınızı ağrıtmıyayım.

[1] Şeyh Ciyu: Nakîb, ya'nî Diyânet İşleri re'îsi Seyyid Ferîdeddîn-i Buhârî.

Bu mektûb, yine şeyh Dervîşe yazılmışdır. Kalbden, başkalarını sevmek pasını temizlemek için, en iyi ilâc, sünnet-i seniyyeye [ya'nî islâmiyyete]

yapışmak olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, sizlere selâmet versin! İnsan çeşid çeşid şeylere bağlı kaldıkça kalbi temizlenemez. Pis kaldıkça se'âdetden mahrûmdur, uzaktır.

(Hakikat-i câmi'a) denilen kalbin Allahü teâlâdan başka şeyleri sevmesi onu karartır, paslandırır. Bu pası temizlemek lâzımdır. Temizleyicilerin en iyisi sünnet-i seniyye-i Mustafâviyyeye "alâ masdarihessalâtü vesselâmü vettehiyye" [ya'nî islâmiyyete] tâbi' olmaktır, uymaktır. Sünnet-i seniyyeye uymak, nefsin âdetlerini, kalbi karartan isteklerini yok eder.

Bu büyük ni'mete kavuşmakla şereflenenlere müjdeler olsun! Bu yüksek devletden mahrûm kalanlara yazıklar olsun! Allahü teâlâ, size ve doğru yola tâbi' olanlara selâmet versin!

[Sünnet kelimesinin dînimizde üç ma'nâsı vardır. (Kitâb ve sünnet) birlikde söylenince, kitâb, Kur'ân-ı kerîm, sünnet de, hadîs-i şerîfler demektir.

(Farz ve sünnet) denilince, farz, Allahü teâlânın emrleri, sünnet ise, Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" sünneti ya'nî emrleri demektir. (Sünnet) kelimesi yalnız olarak söylenince islâmiyyet ya'nî bütün ahkâm-ı islâmiyye demektir. Fıkıh kitâbları böyle olduğunu bildiriyor.

Meselâ (Kudûrî muhtasarı)nda, (Sünneti en iyi bilen imâm olur) diyor.

(Cevhere) kitâbında burayı açıklarken, (Sünnet demek, burada islâmiyyet demektir) diyor.

Kalbi temizlemek için islâmiyyete uymak lâzım olduğu anlaşıldı. Islâmiyyete uymak da, emrleri yapmakla ve yasaklardan ve bid'atlerden sakınmakla olur.

(Bid'at), sonradan yapılan şey demektir. Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" ve dört halîfesinin "radiyallahü anhüm" zemânlarında bulunmayıp da, onlardan sonra, dinde meydâna çıkarılan, ibâdet olarak yapılmâğa başlanan şeylerdir. Meselâ, nemâzlardan sonra hemen Âyet-el-kürsî okumak lâzım iken, önce salâten tuncînâyı ve başka düâları okumak bid'atdır.

Bunları Âyet-el-kürsîden ve tesbîhlerden sonra okumalıdır. Nemâzdan, düâdan sonra secde edip de kalkmak bid'atdır. [Ezânı ho-par-lörle okumak bid'atdır.] Dinde yapılan değişiklikler ve reformlar bid'atdır. Yoksa, çatal, kaşık, boyun bağı kullanmak, kahve, çay, tütün içmek bid'at değildir. Çünkü bunlar ibâdet değil, âdetdir ve mubâhdırlar. Harâm değildirler. Tütün içmek hakkındaki islâm âlimlerinin sözleri (Se'âdet-i Ebediyye) kitâbında uzun yazılıdır. Bid'at üç dürlüdür: 1- Islâmiyyetin küfr alâmeti dediği şeyleri kullanmak en kötü bid'atdır.

2- Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uymıyan i'tikâdlar, inanışlar da kötü bid'atdır.

3- İbâdet olarak yapılan yenilikler, reformlar bid'at olup büyük günâhdır.]

İnsana sadâkat yakışır, görse de ikrâh,

Yardımcısıdır doğruların hazret-i Allah.

Bu mektûb, nakîb seyyid şeyh Ferîd-i Buharî “rahmetullahi aleyh”

hazretlerine yazılmışdır. Tevhîd-i şühûdî ve tevhîd-i vücûdî bildirilmekde, ayn-ül-yakîn ve hakk-ul-yakîn anlatılmaktadır:

Allahü teâlâ, size selâmet versin! Her kusûrdan, sıkıntıdan korusun! Âmîn.

Bu yüksek insanların “rahmetullahi aleyhim” tesavvuf yolculuğunda, önlerine çıkan tevhîd iki dürlüdür: Tevhîd-i şühûdî, Tevhîd-i vücûdî.

(Tevhîd-i şühûdî) bir olarak görmektir. Ya’nî sâlik [yolcu], herşeyi yapanı bir görür. Ayrı ayrı şeyler görülmez. Tevhîd-i vücûdî, var olanı, bir bilmektir. Ondaki başka herşeyi yok bilmektir. Yok olmakla berâber, O bir mevcûdun aynaları sanmaktır. Tevhîd-i vücûdî, ilm-ül-yakîn kısmından oluyor

[ya’nî kalb ile bilmektir]. Tevhîd-i şühûdî ise, ayn-ül-yakîn kısmından oluyor [ya’nî, görmektir]. Tevhîd-i şühûdî, bu yolda, elbette vardır. [Her sâlik, buna yakalanacaktır.] Çünkü, bu tevhîd olmadıkça, Fenâyâ kavuşulamaz, ayn-ül-yakîn nasîb olamaz. Çünkü, birşey görülür ve görünmesi kuvvet bulursa, başka hiçbirşey görülemez. Tevhîd-i vücûdî ise, böyle değildir. Ya’nî, lâzım değildir. Çünkü böyle ma’rifet [bilgi] olmadan da, ilm-ül-yakîn hâsıl olur. Mevcûdun bir olduğunu, ilm-ül-yakîn ile bilmek, Ondaki başka şeyleri yok bilmeği îcâb etmez. Ya’nî, Allahü teâlâyı var bilmek ve bu bilginin, insanı kaplaması, Ondaki başka şeyleri bilmemeği îcâb etdirmez. Meselâ, bir kimsede, güneşin var olduğuna yakîn hâsıl olunca, bu yakîn, bu kimseyi kapladığı zemân, yıldızları yok bilmesi lâzım gelmez.

Fekat, güneşi gördüğü zemân, yıldızları elbette görmez. Güneşden başka birşey görmez. Yıldızları görmediği için, yıldızları yok bilmez. Hattâ, var olduklarını, fekat görünmediklerini bilir. Bu kimse, bu zemân, yıldızlar yokdur diyenlere inanmaz. Sözlerinin doğru olmadığını bilir. İşte tevhîd-i vücûdî, bir mevcûddan başka, her şeyi yok bilmek olup, akla ve islâmiyyete uygun değildir. Tevhîd-i şühûdî ise, mevcûdu bir görmektir ve akla ve islâmiyyete uygundur. Meselâ, güneş doğarken, yıldızlar, yok oluyor demek, doğru değildir. Fekat, bu zemânda, yıldızları görmemek doğrudur. Güneşin ziyâsı çok olduğu ve insanın gözü kuvvetsiz olduğu için yıldızlar görülmemektedir. Eğer, güneşin ziyâsı, insanın gözünü kuvvetlendirseydi, güneşle birlikte yıldızları da görürdü. Bu görüş (Hakk-ül-yakîn) makâmında olur. İşte Sôfiyye-i aliyyenin büyüklerinden ba’zısının, islâmiyyete uymıyor görünen sözlerini, ba’zı kimseler tevhîd-i vücûdî sanmıştır.

Meselâ, Ebû Mensûr-i Hallâcın (Enelhak) sözü ve Ebû Yezîd-i Bistâmînin

“rahmetullahi aleyh” (Sübânî) sözü ve bunlar gibi sözler, böyledir. Böyle sözleri, tevhîd-i şühûdî bilmemiz lâzımdır. Bu sûretle, islâmiyyete uygun olurlar. Bu büyükler, o hâl içinde, Allahü teâlâdan başka, hiçbirşey göremeyince, bu sözleri söylemiş, Allahü teâlâdan başka birşey yokdur, demek istemişlerdir. (Enelhak) demek, ben yokum, Allahü teâlâ vardır, demektir. Kendini görmeyince, var olduğunu bilmemiştir. Yoksa, kendini görüp, Hak teâlâyı dememiştir. Böyle söylemek küfrdür.

Süâl: Kendinin var olduğunu bilmemek, yok bilmek değil midir? Bu da, tevhîd-i vücûdî olmaz mı?

Cevâb: Var olduğunu bilmemek, yok olduğunu bilmek değildir. O zemân, şaşkınlık hâlidir. Akl işlemez. Hiçbir şeye hükm, karâr verecek hâlde değildir.

(Sübhânî) sözü de, Hak teâlâyı tenzîhtir. Kendini tenzîh değildir. Çünkü, kendi varlığını bilmemektedir. Birşeye hükm edemez.

[Hindistândaki islâm âlimi Abdülhak-ı Dehlevî hazretleri, (Merec-ül-bahreyn)de diyor ki, (Tesavvuf büyükleri, islâmiyyete uymıyan sözleri söylerken çok kızan ve çok sevinen insan gibidirler. Kızmak ve sevinmek, insanın aklını örter. İhtiyârını giderir. Tesavvuf serhoşları da, böyle şu'ûrsuz konuşmuşlardır. Bu hâllerinde ma'zûr iseler de, böyle sözlerine uymak câiz değildir).].

(Ayn-ül-yakîn) makâmı, hayret, şaşkınlık makâmıdır. Bu makâmda, ba'zıları, böyle şeyler söylemiştir. Bu makâmdan kurtarıp da, hakk-ul-yakîn makâmına çıkarırlarsa, böyle şeyler söyleyemez ve haddi aşmazlar.

Zemânımızda, tarîkata girmiş birçok kimse, kendilerine tesavvufcu süsü vererek, tevhîd-i vücûdîyi dillerine almış, bundan yüksek mertebe olmaz sanıyor. İlm-ül-yakîne saplanıp, ayn-ül-yakînden mahrûm kalmışlardır.

Tesavvuf büyüklerinin sözlerine kendi hayâlleri ile ma'nâ vererek, böyle sözleri, övünerek, her yerde söylemekdedirler.

Tesavvuf büyüklerinin kitâblarında, tevhîd-i vücûdîyi gösteren, böyle sözler görülürse, ilk zemânlarında, ilm-ül-yakîn mertebesinde söylemiş

olduklarını, sonra bu makâmdan ilerleyip, ayn-ül-yakîn makâmına götürüldüklerini düşünmelidir.

Süâl: Tevhîd-i vücûdî sâhibi olan, mevcûdü [ya'nî var olanı] bir bildiği gibi, bir vücûd [varlık] görmektedir. Ya'nî ayn-ül-yakîn mertebesine de mâlikdir.

Cevâb: Tevhîd-i vücûdî sâhibleri, tevhîd-i şühûdînin, âlem-i misâldeki sûretini görmektedir. Tevhîd-i şühûdîye kavuşmamıştır. Tevhîd-i şühûdî başkadır. Âlem-i misâlde gördükleri, bu sûreti başkadır. Çünkü, tevhîd-i şühûdî mertebesinde, hayret, şaşkınlık hâsıl olur. Hiçbir şeye hükm edemezler. Hâlbuki, tevhîd-i vücûdî sâhibi, tevhîd-i şühûdînin, âlem-i misâldeki sûretini gördüğü zemân yine ilm sâhibidir. Çünkü, herşeyin yok olduğunu bilmektedir. Yok demek, bir hükm, karâr vermekdir. Hayret ile ilm, birlikde bulunamaz. O hâlde, tevhîd-i vücûdî sâhibi, ayn-ül-yakîn makâmına varmamıştır. Hâlbuki, tevhîd-i şühûdî sâhibini hayret makâmından ileri götürürlerse, hakk-ul-yakîn makâmındaki ma'rifete kavuşur ki, bu makâmda ilm ile hayret birlikde bulunur. Hayretsiz olan, hayretten önce olan ilm, ilm-ül-yakîndir. Bu cevâbı, bir misâl ile aydınlatalım: Devlet reîsi olmağa elverişli bir kimse, rü'yâda, kendini devlet reîsi olmuş, o makâmda o işin başında görür. Fekat, bu kimse, elbette devlet reîsi olmamıştır. Yalnız âlem-i misâldeki sûretini, kendinde görmüştür.

Devlet reîsliği nerede, rü'yâda gördüğü sûret nerede! Şu kadar var ki, rü'yâsı, âlem-i misâldeki sûret

olmakla berâber, bu kimsenin, bu sûretin aslı olan makâma kavuşmağa elverişli olduğunu haber vermekdedir. Eğer çalışır, uğraşırsa, Allahü teâlânın ihsânı ile, o makâma kavuşabilir. Bir şeye elverişli olmak ile, o şeye kavuşmak, hiç aynı olur mu? Aralarında, çok fark vardır. Ayna yapılacak cam parçası, ayna olmadıkça büyüklerin eline kavuşamaz. Onların cemâli ile şereflenemez.

Bu ince bilgileri yazmaktan maksadım, zemânımızda ba’zıları özenerek, bir kısmı da, yalnız işiterek, bir kısmı ise, hem işiterek, hem de zevk alarak ve ba’zıları da sapıklık ile ve zındıklık ile, tevhîd-i vücûdî yolunu tutmuş, sevâbı, iyiliği, kötülüğü, herşeyi, Allah yapıyor diyor. Hattâ, herşeyi Hak teâlâ biliyorlar. Bu kurnazlıkla islâmiyyete uymuyor, emrleri yapmıyorlar. Böylece, işin kolay tarafını bulmuşlar. İbâdet etmek lâzımdır deseler bile, bunlar ikinci derecededir, asl maksad, islâmiyyetin üstünde, başka şeydir diyorlar. Hâşâ ve kellâ! Öyle değildir. Hiç de, dedikleri gibi değildir. Bunların kötü düşüncelerinden, Allahü teâlâyâ sığınırız!

Tarîkat ve islâmiyyet, birbirinden başka, ayrı iki şey değildir. Aralarında kıl ucu kadar fark yokdur. Ayrılıkları, yalnız, topluluk ve genişlik, ilm ile ve keşf ile olmakdır. İslâmiyyete uymıyan herşey bozuktur. Atılması lâzımdır. İslâmiyyetin istemediği bir müslimânlık, zındıklıktır.

İslâmiyyete yapışarak hakîkati aramak, tesavvufdur.

Allahü teâlâ, bizi ve sizi ve bütün milletimizi, insanların efendisinin

“aleyhisselâm” yoluna, hem zâhirde, hem bâtında, tâm uymakla şereflendirsın! Âmîn.

Sevgili hocam “kaddesallahü sirreh” çok zemân, tevhîd-i vücûdî yolunda idi.

Risâlelerinde ve mektûblarında, bu yolu gösterdi. Fekat sonra, Hak teâlâ lutf ederek, bu makâmdan ilerletti. Bu dar bilgilerden kurtardı.

Talebesinden Abdülhak diyor ki, son hastalığından bir hafta evvel buyurdu ki, (Pek iyi anladım ki, tevhîd-i vücûdî, dar bir sokak imiş. Ana cadde, başka imiş. Böyle olduğunu, önceden de biliyordum. Fekat, şimdi , pek yakîn anladım). Bu fakîr [ya’ nî İmâm-ı Rabbânî “kuddise sirruh”], hocama hizmet ettiğim zemânlar, tevhîd-i vücûdî yolunda idim. Bu yolu kuvvetlendiren keşfler hâsıl olmakda idi. Fekat, Allahü teâlânın ihsânı, bu makâmdan kurtarıp, dilediği makâmla şereflendirdi. Sözü uzatmamak için, burada kesiyorum. Vesselâm.

44

Bu mektûb, yine nakîb, seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. İnsanların iyisini medh etmekde ve Ona uymağa teşvîk etmekdedir:

Merhamet ederek göndermiş olduğunuz, kıymetli mektûbunuz, en iyi bir zemânda, fakîri şereflendirdi. Okuyarak mesrûr olduk. Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, Muhammed aleyhisselâmın fakrinden, size mîrâs nasîb olmuş.

Fakîrlere karşı teveccüh ve sevgi ve onlara bağlılık, bu mîrâsdan hâsıl olmakdadır. Hiçbirşeyi olmayan bu fakîr, ne cevâb yazacağımı şaşırdım.

Arabın en hayrlısı olan, büyük ceddinizin üstünlüklerini bildiren haberleri yazarak, bu mektûbumu, âhirette azâblardan kurtulmak için vesîle yapacağım.

Aleyhissalâtü vettehiyye efendimizi medh etmeğe kalkışmıyorum. Yazılarımı, Onun ile kıymetlendiriyorum. Arabî beyt tercemesi: Muhammed aleyhisselâmı medh edemiyorum,

Onunla, yazılarımı kıymetlendiriyorum.

Allahü teâlâyâ sığınarak ve Ondan yardım dileyerek bildiriyorum ki: Muhammed “aleyhisselâm”, Allahü teâlânın resûlüdür. Âdem oğullarının seyyidi, efendisidir. Kıyâmet gününde, kendisine uyarak Cehennemden kurtulanların en cömerdidir.

[Seyyid Abdülhakîm Efendi “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” buyurdu ki: Her Peygamber “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în”, kendi zemânında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden, her bakımdan üstündür. Muhammed

“aleyhisselâm” ise, her zemânda, her memleketde, ya’nî dünyâ yaratıldığı günden, kıyâmet kopuncıya kadar, gelmiş ve gelecek, bütün varlıkların, her bakımdan en üstünüdür. Hiç kimse, hiçbir bakımdan Onun üstünde değildir. Bu güç birşey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, Onu böyle yaratmıştır. Hiçbir insanın Onu medh edecek gücü yoktur. Hiçbir insanın, Onu tenkîd edecek iktidârı yoktur].

Kıyâmet günü kabrden en önce O kalkacaktır. En önce, O şefâ’at edecektir.

En önce, Onun şefâ’ati kabûl olacaktır. Cennet kapısını önce O çalacaktır.

Kapı, Ona hemen açılacaktır. (Livâ-i hamd) denilen bayrak, Onun elinde bulunacaktır. Âdem “aleyhisselâm” ve Onun zemânından kıyâmete kadar gelen her mü’min, bu bayrak altında bulunacaktır. Bir hadîs-i şerîfde, (Kıyâmet günü, önce gelenlerin ve sonra gelenlerin seyyidiyim. Hakîkatı bildiriyorum, öğünmüyorum) buyurdu. Bir hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlânın habîbiyim, sevgilisiyim. Peygamberlerin reîsiyim. Öğünmek için söylemiyorum). Bir hadîs-i şerîfde, (Peygamberlerin “aleyhimüsselâm”

sonuncusuyum, öğünmüyorum. Ben Abdüllahın oğlu Muhammedim “aleyhissalâtü vesselâm”. Allahü teâlâ insanları yarattı. Beni insanların en iyisinde yarattı. Allahü teâlâ, insanları firkalara [kavmlere, ırklara] ayırdı.

Beni, en iyisinde bulundurdu. Sonra bu en iyi firkayı kabîlelere

[cemâ’atlere] ayırdı. Beni en iyisinde bulundurdu. Sonra, bu cemâ’ati evlere ayırdı. Beni, en iyi evden [ya’nî âileden] dünyâyâ getirdi.

İnsanların en iyisiyim. En iyi âiledenim. Kıyâmetde, herkes susduğu zemân, ben söyliyeceğim. Kimsenin kımıldıyamadığı vaktde, onlara şefâ’at ediciyim.

Kimsede ümmîd kalmadığı bir zemânda, onlara müjde vericiyim. O gün her iyilik, her dürlü yardım, her kapının anahtarı bendedir. Livâ-i hamd benim elimdedir. İnsanların en hayrlısı, en cömerdi, en

iyisiyim. O gün emrimde binlerce hizmetçi vardır. Kıyâmet günü, Peygamberlerin imâmı, hatîbi ve hepsine şefâ’at edici benim. Bunları öğrenmek için söylemiyorum). [Hakîkati bildiriyorum. Hakîkati bildirmek vazîfemdir. Bunları söylemezsem, vazîfemi yapmamış olurum] buyurdu. O olmasaydı “aleyhissalâtü vesselâm”, Allahü teâlâ, hiçbirşeyi yaratmazdı. Rab olduğu, ma’bûd olduğu meydâna çıkmazdı.

Âdem “aleyhisselâm”, su ile toprak arasında iken [ya’nî çamuru yoğrulurken], O “aleyhisselâm” Peygamber idi. Fârisî beyt tercemesi: Günâh işlese de, çekilmez hesâba,

böyle bir seyyidin izindeki kimse.

Bütün insanlığın seyyidi, en üstünü olan, böyle bir Peygambere

“aleyhissalevâtü vettehıyyât” inanan, Onun yolunda giden kimse, elbette ümmetlerin en iyisi olur. Âl-i İmrân sûresinin, (Siz ümmetlerin, din sâhiblerinin en hayrlısı, en iyisisiniz!) meâlindeki yüzonuncu âyeti bunlara müjdedir. Ona inanmıyan, [Onu anlıyamıyan, kendileri gibi sanan], insanların en kötüsüdür. Tevbe sûresinin, (Vahşî, kalbleri katı câhillere, sana inanmaz. Dahâ çok münâfıkdırlar) meâlindeki doksansekizinci âyeti bunları göstermekdedir. Dünyânın bugünkü hâlinde, Onun sünnet-i seniyyesine

[ya’nî islâmiyyete] uymakla şereflendirilenler, ne kadar bahtiyârdır. Onun dînine inanan, Ona ümmet olanın, az bir iyiliğine katkat sevâb verilir.

Eshâb-ı Kehf [ya’nî Tarsusdaki mağarada bulunan yedi kişi] “rahmetullahi aleyhim ecma’în” bir güzel iş yapmakla, yüksek derecelere kavuştu. Bu işleri de, din düşmanları, her tarafı kapladığı vakt, kalblerindeki îmânı korumak için, başka yere hicret etmeleri idi. Bugün, Ona îmân edip, az bir ibâdet yapmak, sanki düşman saldırıp, her tarafı kapladığı zemânda, askerin, az bir hareketinin çok kıymetli olmasına benzer. Sulh zemânında, askerin, bundan katkat fazla çalışması, böyle kıymetli olamaz.

Muhammed “aleyhisselâm”, Allahü teâlânın mahbûbu olduğu için, Onun izinde giden, mahbûbluk derecesine yükselir. Çünkü, muhib [ya’nî aşık], sevgilisinin ahlâkını, alâmetlerini kimde görürse, onu da sever. Ona uymıyanların hâlini, bundan anlamalı! Fârisî beyt tercemesi: Muhammed “aleyhisselâm”, yüzü suyudur cihânın,

kapısının toprağı olmıyan, toprak altında kalsın!

Eshâb-ı Kehf “rahmetullahi aleyhim ecma’în” gibi hicret edemiyen, bâtın yolu ile hicret etmeğe çalışmalıdır. Düşmanlar arasında bulunurken, gönülleri, onlardan ayrı, uzak olmalıdır. Allahü teâlâ, bu sûretle de, se’âdete kapıları açabilir. Nevruz günü [martın yirminci günü], geliyor.

[Kâfirlerin, ateşe tapanların bayramı olan] o günlerde, ne karışıklık, ne kadar taşkınlık, şaşkınlık olduğunu biliyorsunuz. O karanlık günleri atlattıktan sonra, Allahü teâlâ nasîb ederse, sizinle görüşmek şerefine kavuşmağı ümmîd ediyorum. Nâzik başınızı ağrıtmamak için, mektûbuma son veriyorum. Allahü teâlâ, kerîm olan babalarınızın yolundan ayırmasın! Size ve onlara kıyâmete kadar selâm olsun! Âmîn.

Bu mektûb, yine nakîb seyyid şeyh Ferîde “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır.

Kendine teşekkür etmekde ve insanın muhtâc yaratıldığını, Ramezân-ı şerîfi, orucu ve nemâzı bildirmekdedir:

Allahü teâlâ sizi, çok kıymetli olan dedelerinizin yolundan ayırmasın! Sonu pişmânlık olan işlere karışdırmasın! Âmîn. Allahü teâlâyı sevenler, Allahü teâlâ ile berâberdir. Çünkü, hadîs-i şerîfde, (İnsan, sevdiği kimse ile berâberdir) buyuruldu. İnsanın aslı, rûhudur. Rûhun beden ile birleşmesi, Allahü teâlâ ile olmasına biraz mâni’ olmuşdur. Bedenden ayrılıp, bu karanlık yerden kurtulunca, Rabbi ile berâber, Ona yakîn olur. Bunun için, (Ölüm, sevgiliyi sevgiliye kavuşduran bir köprüdür) buyuruldu. Ankebût sûresinin, (Allahü teâlâyı kavuşmak istiyene, o vakt, elbette gelmekdedir) meâlindeki beşinci âyeti, Onun âşıklarına tesellî olmaktadır. Fekat, büyüklerin huzûru, sohbeti ile şereflenmiyen zevallıların hâli harâbdır.

Büyüklerin rûhlarından istifâde edebilmek için de şartlar vardır. Herkes bu şartları yerine getiremez. Bütün ni’metlerin sâhibi olan Allahü teâlâyı hamd olsun ki, bu korkunç hâdis ve başımıza gelen vahşice hücûmlar karşısında, kimsesi olmıyan bu fakîrlerin imdâdına yine, din ve dünyânın efendisinin “sallallahü aleyhi ve sellem” Ehl-i beyti yetişmekdedir. Bu sûretle büyüklerin yolu bozulmakdan kurtuldu. Feyzleri kesilmekten korundu.

Evet, bu mubârek yol, memleketde gizli kalmış ve yolcuları, hemen yok gibi olmuşdu. Ehl-i beytin açtığı yol olduğundan, ta’mîrinin, temizlenmesinin de, Ehl-i beyt tarafından yapılması yakışırdı. Başkalarına ihtiyâc olmaması lâzım idi. Ehl-i beytin bu hizmetine şükr etmek, bu fakîrlere lâzım olduğu gibi, bu devlete şükr etmek, onlara da lâzımdır. İnsanların, bânını cem’

etmesi [kalbini, rûhunu toparlayıp, Allahü teâlâdan başka, hiçbirşeye bağlanmaması] lâzım olduğu gibi, zâhirde birleşmek, yardımlaşmak da lâzımdır. Hattâ, bu topluluk, berâberlik, dahâ önce lâzımdır. Çünkü, bütün mahlûklar içinde, en muhtâc olan insandır.

İnsanların, çok muhtâc olmasına sebep, insanda herşey bulunduğu içindir.

Bunun için, herşeyin muhtâc olduklarının hepsi, insana lâzımdır. İnsan muhtâc olduğu şeye bağlanır. O hâlde, insanların bağılılığı, başkalarının bağılılıklarından dahâ çokdur. Her bir bağılılık, insanı, Allahü teâlâdan uzaklaştırır. Bundan dolayı, Allahü teâlâdan en uzak olan, en mahrûm kalan mahlûk, insandır. Fârisî iki beyt tercemesi:

Mahlûkların en üstünü insandır,

yüksek makâmıdan mahrûm da odur.

Eğer, toparlanıp, geri dönmezse,

ondan dahâ mahrûm, yokdur kimse.

Hâlbuki, insanın, her mahlûkdan, dahâ üstün olmasına sebep de, yine herşeyin, kendisinde

bulunmasıdır. Herşeyi kendinde topladığı içindir ki, insanın aynası mükemmeldir. Bütün mahlûkların aynalarında görünenlerin hepsi, yalnız onun aynasında, bir arada görünmektedir. Bunun için de insan, mahlûkların en iyisi olmuştur. Mahlûkların en muhtâc, en mahrûmu, en kötüsü de, yine bu sebepten insandır. Bunun içindir ki, Muhammed

“aleyhissalâtü vesselâm” gibi bir Peygamber insandır ve Ebû Cehl gibi bir mel’ûn da insandır.

Bu fakîrlerin, bir araya toplanmasına, Allahü teâlânın sebep kıldığı, büyük ni’met, şübhe yok ki, sizsiniz. Bâtınların cem’ıyyeti de, sizin sâyenizdedir. Elbette, (Evlâd, babası gibi olur) müjdesine bakarak, bütün ümmîdler sizdedir.

Lutf ettiğiniz kıymetli mektûb, bizleri mubârek Ramezân ayında şerefleştirdi. Bunun için, bu büyük ayın üstünlüklerinden birkaç satır yazmak hâtırıma geldi:

Mubârek Ramezân ayı, çok şerefliidir. Bu ayda yapılan, nâfile nemâz, zikir, sadaka ve bütün nâfile ibâdetlere verilen sevâb, başka aylarda yapılan farzlar gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş

farz gibidir. Bu ayda bir oruçluya iftâr verenin günâhları afv olur.

Cehennemden âzâd olur. O oruçlunun sevâbı kadar, ayrıca buna da sevâb verilir. O oruçlunun sevâbı hiç azalmaz. Bu ayda, emri altında bulunanların, işlerini hafifleten, onların ibâdet etmelerine kolaylık gösteren âmirler de afv olur. Cehennemden âzâd olur. Ramezân-ı şerîf ayında, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, esîrleri âzâd eder, her istenilen şeyi verirdi. Bu ayda ibâdet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene bu işleri yapmak nasîb olur. Bu aya saygısızlık edenin, günâh işliyenin bütün senesi, günâh işlemekle geçer. [Bu ayı fırsat bilmelidir.] Elden geldiği kadar ibâdet etmelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu işleri yapmalıdır. Bu ayı, âhıreti kazanmak için fırsat bilmelidir. Kur’ân-ı kerîm, Ramezânda indi. Kadr gecesi, bu aydadır. Ramezân-ı şerîfde, iftârı erken yapmak, sahûru geç yapmak sünnetdir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bu iki sünneti yapmağa çok önem verirdi. İftârda acele etmek ve sahûru geciktirmek, belki insanın aczini, yiyip içmeğe ve dolayısı ile herşeye muhtâc olduğunu göstermektedir. İbâdet etmek de zâten bu demektir. Hurma ile iftâr etmek sünnetdir. İftâr edince, (Zehebez-zama’

vebtellet-il urûk ve sebet-el-ecr inşâallahü teâlâ) düâsını okumak, terâvîh kılmak ve hatm okumak mühim sünnetdir.

Bu ayda, her gece, Cehenneme girmesi gereken, binlerce müslimân afv olur, âzâd olur. Bu ayda, Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır.

Şeytânlar, zincirlere bağlanır. Rahmet kapıları açılır. Allahü teâlâ, bu mubârek ayda Onun şânına yakışacak, kulluk yapmağı ve Rabbimizin râzı olduğu, beğendiği yolda bulunmağı, hepimize nasîb eylesin! Âmîn.

[Oruc tutmak güç olan yerlerde, oruc tutanlara ve din düşmanlarının yalanlarına aldanmayıp, oruçlarını bozmıyanlara, dahâ çok sevâb verilir.

Ramezân-ı şerîf ayı, islâm dîninin nâmûsudur. Âşikâre oruc yiyen, bu aya hurmet etmemiş olur. Bu aya hürmet etmiyen, islâmiyyetin nâmûs perdesini yırtmış olur. Nemâz kılmıyanın da, oruc tutması ve harâmlardan kaçınması lâzımdır. Bunların orucu kabûl olur ve îmânları olduğu anlaşılır.]

Bu mektûb, yine nakîb seyyid şeyh Ferîde “rahmetullahi teâlâ aleyh”

yazılmışdır. Allahü teâlânın var ve bir olduğu ve Muhammed aleyhisselâmın Onun resûlü olduğu bedîhîdir, pek meydândadır. Düşünmeğe bile, lüzûm olmadığını bildirmekdedir:

[Bu mektûb, çok mühim olduğundan, (İslâm Ahlâkı) kitâbının 554. sahîfesinin başına da yazdık. Lütfen oradan da okuyunuz!] Allahü teâlâ sizi, kerîm olan babalarınızın yolundan ayırmasın. Onların en üstünü olan birincisine ve geri kalanların hepsine, bizden düâlar ve selâmlar olsun! Allahü teâlânın var olduğu ve bir olduğu, hattâ Muhammed aleyhisselâmın, Onun resûlü olduğu ve hattâ onun getirdiği her emrin ve haberlerin, doğru olduğu, güneş gibi meydândadır. Düşünmeğe, isbât etmeğe hiç lüzûm yokdur. Kalbin bunlara inanması için, kalbin bozuk olmaması, ma’nevî hastalığı bulunmaması lâzımdır. Kalb hasta ve bozuk olunca, kalbin inanması için, akl ile düşünmek, incelemek lâzım olur. Ancak bu sûretle kalb (tasfiye) bulur, ya’nî hastalıktan kurtulur. (Basîret)den ya’nî kalb gözünden ma’nevî perde kalkarsa, bunlara seve seve inanılır. Meselâ, safrası bozuk kimse, şekerin tadını duymuyor. Şekerin tatlı olduğunu ona anlatmak, isbât etmek lâzım olur. Fekat, safra hastalıktan kurtulunca, isbât etmeğe lüzûm kalmaz.

Hastalıktan dolayı isbât etmek lâzım olması, şekerin tatlılığına bir kusûr vermez. Şaşı olan, bir şeyi iki görür ve iki kişi var sanır. Şaşıdaki göz hastalığı, karşısındaki bir şeyin, iki olmasını îcâb etdirmez. O iki gördüğü hâlde, görünen yine birdir. Bunun bir olduğunu isbât etmek çok zordur. [Doppelsehen denilen göz hastalığı olanlara ahvel denir.] [Müslimân olmak için, yalnız kalbin îmân etmesi, inanması lâzımdır. Fekat, her müslimânın kalbine, dâhilî düşmanı olan nefsinden ve hâricî düşmanları olan şeytânlardan ve kötü arkadaşlardan hastalık gelmekdedir. Nefs, yaratılışda ahkâm-ı islâmiyyeye düşmandır. Kalbin hasta olması, [nefse uyması demektir, ya’nî islâmiyyete uymak istememesidir. Ya’nî, islâmiyyetin emrlerinin tadını duymamak, yasak etdiklerinden zevk almaktır.] Bu yasaklara (dünyâ) denildiği, yüzdoksanyedinci mektûbda yazılıdır. Dünyâyâ düşkün olmak, kalbdeki îmânı za’îfletmekdedir. Bir kimse, nefslerinin esîri olan gâfil insanların sohbetlerinden, sözlerinden, yazılarından, kitâblarından, radyolarından, televizyonlarından uzaklaşırsa ve nefsi (tezkiye) olursa, ya’nî inkâr hastalığından kurtulursa, bu dâhilî ve hâricî düşmanlardan kalbe hastalık gelmez. Mevcûd hastalık da, islâmiyyete uyarak, (istigfâr okuyarak) tasfiye edilince, kalb hakîkî îmâna kavuşur. Nefsin cibillî hastalığından tezkiyesi ve kalbin hâriciden gelen hastalıktan tasfiyesi, mürşid-i kâmilin sohbetinde bulunmakla, kitâblarını okumakla ve ahkâm-ı islâmiyyeye uymakla nasîb olur. Kırkikinci ve elliikinci mektûblara bakınız! Mürşid-i kâmil, bütün sözleri, bütün işleri, islâmiyyete uygun olan, Ehl-i sünnet âlimi demektir. İslâmiyyeti iyi bilmesi, derin âlim olması lâzımdır.]

Din bilgilerini, akl ile isbât ederek [kalbe] inandırmak, kolay değildir.

Yakînî, vicdânî bir îmân elde etmek için, isbât yoluna gitmekdense, kalbi hastalıktan kurtarmak lâzımdır. Nitekim, safra hastasını, şekerin tatlı olduğuna inandırmak için, isbât etmeğe kalkışmakdansa, onu hastalıktan kurtarmak lâzımdır. [Safrası bozuk olan hastaya] şekerin tatlı olduğu, ne kadar isbât edilirse edilsin, yakîn hâsıl edemez. Çünkü, şeker ağzına acı gelmekte, vicdânı acı olduğunu bilmekdedir.

[Seyyid Abdülhakîm “kuddise sirruh” buyurdu ki: (Müdrîke) ya’nî bir şeyi (anlamak) kuvveti üçdür: Üçünün de doğru anlıyabilmeleri için, bulundukları uzvların hasta olmamaları lâzımdır. Birincisi, görünen (his organlarındaki kuvvetler) olup, görme, işitme, koklama, gıdânın lezzetini alma ve sıcaklık, sertlik anlama. Bu kuvvetler, insanda bulunduğu gibi, hayvanlarda da vardır. Bu kuvvetler olmasaydı, insanlar, taş gibi, odun gibi olurdu.

İkincisi, (akl kuvvetleri) olup, hiss-i müşterek, hâfıza, vâhime, mütesarrıfa ve hazânet-ül-hayâl denilen görünmiyen beş organdaki kuvvetlerdir. Bu kuvvetler, insanların dimâğında [beyninde] bulunur.

Hayvanlarda yokdur. Bir şeyin varlığını, bu kuvvetler, güvenilen bir haberi işitmekle veyâ tecrîbe ile yâhud hesâb ile anlar. İyiyi fenâdan, fâideliyi zararlıdan ayırırlar. Fen bilgileri, hesâb, bu kuvvetlerle yapılır.

Üçüncüsü, (kalb kuvveti) olup, müslimânların havâssına, ya’nî yüksek olan seçilmiş kimselere mahsûsdur. Kalbdeki bu ma’nevî anlama kuvvetine (Basîret) denir. Bu kuvvet ile anlaşılan din bilgileri, akl ve his kuvvetleri ile anlaşılamaz. Akl kuvvetleri ile anlaşılan şeyleri, insan, hayvanların en üstünü olan ata, senelerce uğraşsa, anlatamaz. Bunun gibi, kalb kuvvetleri ile anlaşılan bilgileri [din bilgilerini ve meselâ ma’rifetullahı], bu seçilmişler, başka insanlara senelerce söylese, onlar anlayamaz. Bunlardan dahâ yüksek seçilmişlerin seçilmişleri vardır.

Bunlardan da dahâ üstün Nebîler, Nebîlerden dahâ üstün Resûller, bunlardan da üstün Ülül’azm dereceleri vardır. Bunların üstünde de Kelîmiyyet, Rûhiyyet, Hullet ve Mahbûbiyyet mertebeleri vardır ki, bu en üstün derece, Muhammed aleyhisselâma mahsûsdur. Kalb [gönül] denilen kuvvet, yürek dediğimiz et parçasında bulunur. Elektriğin ampulde, miknâtisin elektrik tellerinin makarasında hâsıl olması gibidir.

İnsanlarda bulunan nefis-i emmâre, din bilgilerine inanmamakda, tabî’ati, yaratılışı, islâmiyyete uymamaktadır. [Bunun için, islâmiyyete uymak, nefse acı gelmekte, ona uymak istememekdedir. Kalb ise, yaratılışında temizdir, sâlimdir. Fekat, nefsin islâmiyyete uymak istememesi hastalığı, kalbe sirâyet ederek, kalb de islâmiyyete uymak istemiyor. İslâmiyyete inanıyor ise de, uyması acı geliyor.] İslâmiyyetin doğruluğunu isbât için, ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın, hasta olan kalbde buna yakîn hâsıl olması, çok güç olur. [Kalbde yakîn hâsıl olması için, dâhilden ve hâricden hastalık gelmemesi, gelmiş olanın da tasfiyesi lâzımdır. Bunun için, nefsi (tezkiye) etmekden, ya’nî cibillî olan inkâr hastalığından ve kalbi şeytândan ve fenâ arkadaşdan kurtarmakdan başka çâre yokdur. Nefsi tezkiye, ahkâm-ı islâmiyyeye uymakla, sonra (kelime-i tevhîd denilen Lâ ilâhe illallah zikrini çok söylemekle), sonra bir Velînin sohbeti ile, sonra râbıtası ile, sonra hayât hikâyesini okumakla olur. Kalbin tasfiyesi, ibâdet yapmakla, bilhâssa farz nemâzları kılmakla ve çok istigfâr okumakla olacağı, (Herkes Lâzım Olan İmân) kitâbının 1999 târîhli baskısının dokuzuncu sahîfesinde ve (Se’âdet-i Ebediyye) 64.cü sahîfesinde ve (Hak Sözü Vesîkaları) 125.ci sahîfesinde yazılıdır. Kalb böyle temizlendiği gibi, nefsin de, (Kelime-i Tevhîd) okumak ile temizleneceği 52. ve 78.ci mektûblarda yazılıdır.

Mekteb, meslek arkadaşı, öğretmen, gazete, televizyon, radyo, islâmiyyete, ahlâka muhâlif ise, bunların fenâ arkadaş oldukları anlaşılır. Kalb, bu üç düşmânın [Nefsin, şeytânın, kötü arkadaşın] şerrinden, hücûmundan kurtulunca, (tasfiye) bulur, ya’nî harâmları sevmek hastalığından kurtulur.

Allah sevgisi, kendiliğinden yerleşir. Suyu boşalan şişeye havânın dolması gibi olur.]Veşşemsi sûresi dokuzuncu âyetinde meâlen, (Nefsini tezkiye eden kurtuldu. Nefsini günâhda, cehâletde, dalâletde bırakan, ziyân etdi) buyuruldu.

[(Mevâkib tefsîri)nde diyor ki, (Nefs tezkiye edilince, kalb tasfiye bulur.

Ya'nî nefis, kötü isteklerden kurtarılınca, kalbin mahlûklara, harâmlara bağıllığı kalmaz.Fârisî beyt tercemesi:

Harâmları istemekden, kesilmedikçe nefis,

kalb ilâhî nûrlara, ayna olamaz hiç!

Nefsin kötülükleri, pislikleri demek, islâmiyyetin beğenmediği, harâm ettiği şeyler [ya'nî, dünyâ] demektir). Şimdi ba'zıları, Allahü teâlânın fenâ dediği, yasak ettiği şeylere, moda, asrîlik, ilericiilik diyor. Allahü teâlânın beğendiği, emr ettiği şeylere gericilik, câhillik diyor. Harâm işleyenlere san'atkâr, aydın, ilerici insan, müslimânlara mürtecî, yobaz, gerici diyenler oluyor. Bunlara aldanmamalı. Dîni, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından öğrenmelidir.]

Görülüyor ki, bu açık, parlak islâmiyyete ve temiz, doğru yola inanmıyan kimsenin kalbi, şekerin tadını anlıyamıyan safralı gibi, hastadır. Fârisî mısra' tercemesi:

Bir kimse, kör ise, güneşin suçu ne?

Seyr ve sülûkdan [ya'nî tesavvuf yolunda ilerlemekden] maksad, nefsi tezkiye ve kalbi tasfiye etmektir. Ya'nî nefsi ve kalbi hastalıklardan kurtarmaktır. Bekara sûresinde, (Kalblerinde hastalık vardır) meâlindeki dokuzuncu âyet-i kerîmede bildirilen hastalık tedâvî edilmedikçe, hakîkî îmân ele geçmez. Bu âfetler var iken, akl yolu ile kalbde hâsıl olan îmân, îmânın sûretidir. Çünkü nefis, bu îmânın tersini istemekde, küfründe inâd ve isrâr etmektedir. Böyle îmân, safra hastasının, şekerin tatlı olduğuna îmân etmesi gibidir. Herne kadar inandım dese de, vicdânı, şeker acı bilmektedir. Safrası düzeldikten sonra, şekerin tatlı olduğuna hakîkî îmân hâsıl olur. Îmânın hakîkati de, nefsin tezkiyesinden ve kalbin itmînânından sonra kalbde hâsıl olur. [İtmînân, hakîkî inanmak demektir.] İşte böyle hakîkî îmân yalnız Evliyâda bulunur ve elden gitmez. Yûnûs sûresinde, (Biliniz ki, Allahü teâlânın Evliyâsı için, azâb korkusu, ni'metlere kavuşmamak üzüntüsü yokdur!) meâlindeki altmışikinci âyet-i kerîmedeki müjde, böyle îmân sâhibleri içindir. Allahü teâlâ, hepimizi bu kâmil, hakîkî îmânla şereflendirsin! Âmîn. [63.cü mektûbu okuyunuz!]

47

Bu mektûb, yine nakîb ya'nî diyânet işleri reîsi, seyyid şeyh Ferîde gönderilmiştir. Geçen senelerdeki kâfirlerin azgınlığından şikâyet etmekde, müslimânların, dîne hürriyyet veren hükûmete düâ etmesi lâzım olduğunu bildirmektedir:

Allahü teâlâ sizi, iyilerin iyisi olan atalarınızın yolunda bulundursun ve onların önce, en üstününe “aleyhissalâtü vesselâm”, sonra geridekilerin hepsine, düâlarımızı ve selâmlarımızı erişdirsin!

İslâm âlimi, milletin yanında, bedendeki kalb gibidir. Kalb, temiz, iyi olunca, beden iyi işler yapar.

Kalb bozuk olunca bütün uzvlar, hep kötü iş

yapar. Bunun gibi, âlimler iyi ise, millet de iyi olur. İleriye gider.

Onlar, bozuk olursa, millet de bozulur. Felâkete gider. Ekber Şâhın hükûmeti zemânında, müslimânların başına ne sıkıntılar, ne felâketler gelmişti, hepimiz biliyoruz. Bin yıl önce, müslimânlar kendi dinlerinde olacak, kâfirler de kendi yollarında kalacaktı. Nitekim, Kâfirûn sûresi, bu hâli haber vermektedir. Bundan birkaç sene önce ise, din düşmanları, müslimânların önünde, dinsizliklerini açıkca yapıyor, bu mübârek islâm memleketinde ya'nî Hindistânda, müslimânlar, ahkâm-ı islâmiyyeyi yapamıyorlardı. Yerlerin, göklerin, her çeşid enerjinin sâhibi olan, Allahü teâlânın sevgilisi, Muhammed aleyhisselâma inananların, onun ışıklılı yolunda ilerliyenlerin aşağılanması, hırpalanması, ona inanmıyanların, ona düşman olanların el üstünde tutulması, beğenilmesi, ne kadar acı ve korkunç bir alçaklık idi. Müslimânlar, yaralı kalbleri ile, sabr ediyorlardı. İslâm düşmanları [yazıları ile, kalemleri ile, sözleri ile, mevkı' kuvveti ile ve her vâsıta ile], alay ederek, taşkınca, azgınca saldırarak, yaralara tuz serpiyordu. Hidâyet, se'âdet güneşi, dalâlet ve irtidâd bulutları ile örtülmüş, hak, fazîlet ışıkları, haksızlık, ahlâksızlık perdeleri altına çekilmişti.

Din düşmanı olanların ölmesi, bunların yerine gelenlerin, müslimânlara da hak ve hürriyet tanımaları haberi işitildiği ânda müslimânlar, bunlara her dürlü yardım ve hizmeti kendilerine borç bildi. Kavuşulan hürriyetden fâidelenerek, bu temiz mayalı, asîl kanlı milletin, islâmiyyete yapışmasına, dînin, îmânın kuvvetlenmesine çalışmağı en mukaddes vazîfe bildi. Bütün müslimânların, devlete, hükûmete sözleri ile, yazıları ile ve elleri ile, işleri ile yardım etmesi zâten vâcibdir. İslâmiyyete yardımın en kıymetlisi ve ehemmiyetlisi, Ehl-i sünnet i'tikâdını ve ahkâm-ı şer'ıyyeyi meydâna çıkarmak, [Ehl-i sünnet velcemâ'at i'tikâdını bozmak için çıkarılan kitâblara, mecmû'a ve gazetelere cevâb yazarak, komünistlerin, masonların, mezhebsizlerin devletimize karşı körükledikleri]

fitne ve fesâd ateşini söndürmektir. [Böylece, din hırsızlarının, yehûdî, hıristiyan ve mürtedlerin, müslimân yavrularını aldatmalarını önlemektir.]

İslâmiyyete, hükûmete ve millete, bu imdâdı yapacak olan, ancak, doğru yolda olan âlimlerdir. Böyle âlimler siyâsetle uğraşmaz. Dîni, siyâsete, mal, sandalye ve şöret kazanmağa âlet etmez. Kendilerine din adamı ismini verip Kur'ân tercemeleri, din kitâbları yazan, mal ve makâm âşıkları, âhıret âlimi değil, dünyâlık toplayıcılarıdır. Bunların kitâbları, mecmû'aları, sözleri zehrdir. Dîni, îmânı bozar ve millet arasına fitne, fesâd sokar. Fârisî beyt tercemesi:

Din adamı görünüp, dünyâyâ tapan kimse,

kendi yoldan sapmışdır, gayra nasıl göstere?

Ekber şâh zemânında, müslimânların başına gelen belâlara hep böyle, din adamı şekline giren, dinsizler sebep olmuştu. Milleti hep bunların kitâbları, gazeteleri kışkırtmışdı. Müslimân ismi altında, yanlış yolda gidenlerin başları, hep bu kötü din adamları olmuşdur. Din âlimi tanınmıyan bir kimse, yoldan çıkarsa, bu sapıklığı, başkalarına bulaşmaz veyâ nâdiren bulaşır. Zemânımızın tarîkatçıları da, müslimânları doğru yoldan çıkarıyor.

Bunlar da, sahte din adamlarının [kitâbları, mecmû'aları ve gazetelerdeki]

yazıları gibi, gençlerin dîninin, îmânının bozulmasına sebep oluyor. İşte bugün, her müslimân, elinden gelen yardımı yapmayıp islâmiyyet yine bozulur, hakâret altına düşerse, hükûmete yardımı esirgeyen her müslimân âhiretde mes'ûl olacaktır. Bunun için, bu fakîr [ya'nî İmâm-ı Rabbânî

“rahmetullahi aleyh”] gücüm, kuvvetim olmadığı hâlde, yardıma koşmağa özeniyorum. Güçlükleri yenerek, islâmiyyete ufacık bir hizmet edebilmek yolunu arıyorum. İyilerin çoğalmasını isteyen de, onlardan sayılır buyurmuşlardır. Belki, bu zevallıya da, müslimânlara serbestlik veren, onların hakkını koruyan, âdil hükûmet adamlarına nasîb olan, büyük sevâbların damlaları bulaşır diye ümmîdleniyorum. Kendimi, Yûsûf aleyhisselâmı, birkaç iplikle satın almak için, pazara çıkan kocakarıya benzetiyorum.

Bu günlerde huzûrunuzla şereflenmek ümmîdindeyim. Allahü teâlâ, size din üzerinde konuşmak fırsatını ihsân buyurmuştur. Her konuşmanızda, müslimânların, dinlerini râhatca ve kolayca öğrenmeleri ve ibâdet edebilmeleri için [ve mürtedlerin müslimânlara saldırmalarını önlemek için]

gayret buyurmanızı cândan diliyoruz. Geçici ve sonsuz devletlere kavuşmanız için düâ ederim.

[İslâmiyyet, Allahü teâlânın emrleridir. Hâkim, Allahü teâlâdır. Emri de, Kur'ân-ı kerîmdir. İslâmiyyet, dünyâdan kalkdı. Hiçbir yerde kalmadı.

Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmi, yalnız okumak için göndermedi. Amel için, din âlimlerinin, anlayıp fikh kitâblarında bildirdiklerini, yapmak için gönderdi. Bunları yapacak, yapdıracak da hakîkî din âlimleridir. Bunlara (Ehl-i sünnet âlimi) denir. Mısır, Sûriye ve Irak çokdan firenkleşdi.

Fransızlar, İngilizler, birinci cihân harbinden sonra buraları işgâl etdiler. İslâm düşmanlığını, ahlâksızlığı, merhametsizliği getirdiler. Fikr hürriyeti getiriyoruz diyerek, çeşidli fırkalar, partiler kurdular. Her partili, diğerlerine düşman oldu. Milleti parçaladılar. İkinci cihân harbinden sonra, çekilip giderlerken de, din câhili, zâlim kimseleri müslimânların başında bıraktılar. Bu dinsiz hükûmetler, zıندانları ve i'dâmları ile, hakîkî islâm âlimlerini imhâ etdiler. Muhammed Abduh, Reşîd Rızâ ve Seyyid Kutb ve Mevdûdî ve teblîg-ı cemâ'atcılar gibi mezhebsiz, reformcu, sahte din adamları da, kitâbları, mecmû'aları ve gazeteleri ile hakîkî din bilgilerini, Ehl-i sünnet ilmlerini yok etdiler. Müslimânlık, ilm üzerine kurulduğundan, ilm ve âlim kalmayınca, islâmiyyet bozuldu.

Bulut olmayınca, yağmur beklemek, mu'cize istemek olur. Allahü teâlâ, bunu yapabilir. Fekat, âdeti böyle değildir. İslâm âlimi yetişebilmesi için, islâm ilmleri meydâna çıkıp, yayılıp, yüz sene geçmesi lâzımdır.

Müslimân, yaşadığı memleketin hükûmetine, isyân etmez. Bölücülük yapmaz.

Fitne, anarşi çıkaranlardan uzak olur. Kendi îmânını, ibâdetlerini, ahlâkını, hareketlerini düzeltmeğe çalışır. Mezhebsizlerin, münâfıkların kitâblarını, gazetelerini okumaz. Ehl-i sünnet bilgilerini öğrenmeğe ve yapmağa çalışır. Kimseye fenâlık etmez. Kimsenin canına, malına, hakkına, ırzına, nâmûsuna saldırmaz. İslâmiyyete ve kanûnlara uygun yaşar. Yukarıda bildirilenlerin hepsi, Ehl-i sünnet âlimlerinin yazdığı hakîkî din kitâblarında mevcûddur.]

Bu mektûb, yine nakîb seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. Din âlimlerine hurmet etmek lâzım olduğunu bildirmektedir:

Allahü teâlâ, Peygamberlerin en üstünü hurmeti için “aleyhi ve aleyhimüssalevât vetteslîmât vettehiyyât”, din düşmanlarına karşı olan mücâdelenizde yardımcınız olsun! Mubârek mektûbunuzu okumakla şereflendik.

İlm öğrenen ve tesavvuf yolunda çalışan gençlere sarf etmek üzere, bir mikdâr para gönderdiğinizi yazıyorsunuz. İlm öğrenen talebeyi, tesavvufa çalışanlardan önce yazdığınızı görünce çok sevindik. (Zâhir, bâtının alâmetidir) buyurmuşlardır. İnşâallah mubârek kalbinizde de, bu talebe, dahâ önce bulunmaktadır. Arabî mısra’ tercemesi: Her kabdan, içinde olan, dışarı sızar!

İlm talebesini ileride tutmak, islâmiyyetin ilerlemesine sebep olur. Bunlar islâmiyyetin bekçileridir. Muhammed aleyhisselâmın dînini, soysuzlara karşı bunlar koruyacaktır. Kıyâmet günü herkese islâmiyyetden sorulacak, tesavvufdan sorulmayacaktır. Cennete girmek, Cehennemden kurtulmak, ancak islâmiyyete uymakla olur. İnsanların en iyileri, seçilmişleri olan Peygamberler “salevâtüllahi teâlâ ve teslîmâtühü aleyhim”, herkesi islâmiyyete çağırmıştır. Kurtuluş yolu islâmiyyetdir. O büyükler, islâmiyyeti bildirmek için gönderildi. O hâlde en kıymetli ibâdet, insanlara yapılacak en büyük iyilik, islâmiyyetin öğrenilmesine, yapılmasına çalışmaktır ve islâmiyyetin bir emrini meydâna çıkarmaktır.

Hele, din düşmanları, azgınca, dîne saldırarak, islâm kitâblarını yok etdikleri, müslimân yavrularını aldatdıkları bir memleketde, Allahü teâlânın emrlerinden bir dânesinin yapılmasına sebep olmak, binlerle, milyonlarla lira sadaka vermekden dahâ sevâbdır. Çünkü, bu ufak iş, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uymak, onların vazîfesine ortak olmaktır. Hâlbuki, ibâdetlerin en kıymetlisi, sevâbların en çoğu onlarıdır. Milyonla sadaka vermek, hayrât, hasenât yapmak ise, herkese müyesser olabilir. İslâmiyyetin meydâna çıkmasına çalışmak, nefsin istemediği şeydir. Buna çalışan, nefsi ile cihâd etmiş olur. Hayrât yapmak ise, nefsin hoşuna gidebilir. Fekat, islâmiyyetin öğrenilmesi, yapılması için para sarf etmek, şübhesiz çok kıymetlidir. Bu niyyet ile az bir şey vermek, bu niyyet olmadan sarf edilen milyonlardan aşağı değildir. [Her müslimânın, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını terceme edip, basdıran kurumlara yardım etmesi lâzımdır. Bunlardan bir iki kitâb satın alıp, komşuya, arkadaşına hediye etmek, hem bu kuruluşlara yardım olur, hem de islâmiyyete büyük hizmet olur.]

Süâl: Nefsine uyan ilm talebesi, nefsi ile cihâd eden sôfiden nasıl üstün olabilir?

Cevâb: İlm öğrenen kimse, nefsine uymakla kendine zarar yaparsa da, herkes onun ilminden fâidelenir. Kendini yakarsa da, başkalarının kurtulmasına sebep olur. Sôfi ise, kendini kurtarmakla uğraşmaktadır. Başkalarına fâidesi yoktur. İslâmiyyet, insanların se’âdetine çalışanları, kendini kurtarmağa çalışanlardan, dahâ üstün tutmaktadır. [İbni Âbidîn, c. 5, s.

Evet, tesavvuf yolunda ilerliyen bir sâlik, fenâ ve bekâ makâmalarına erer ve sonra insanları da’vet

etmek vazîfesi ile şereflendirilirse, Peygamberlik makâmından nasîbi olur. İslâmiyyeti bildirenlerden, herkesi se’âdete erdirenlerden olur. İslâm âlimleri gibi üstün ve kıymetli olur.

Bu, Allahü teâlânın öyle bir ni’metidir ki, dilediği seçilmişlere ihsân eder. Onun ihsânı pek büyüktür.

[İslâmiyyetin öğretilmesine çalışmak, îmân edilecek şeyleri, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarında bildirdikleri gibi yaymak ile ve ahkâm-ı islâmiyyeyi, ya’nî Allahü teâlânın emr ve yasak ettiği şeyleri, fikh kitâblarına uygun olarak bildirmek ile olur. Evvelâ, ingiliz câsûslarının ve bid’at ehlinin, mezhebsizlerin yalanlarına cevâb verilir. Böyle çalışanlara, beden ile hizmet edenler ve mâl ile, söz ve yazı ile ve düâ ile yardım edenler de, bu sevâba kavuşurlar. Fekat, bu işleri, yalnız Allah rızâsı için ve kanûnlara uygun olarak yapmak ve fitneye sebep olmamak lâzımdır.]

49

Bu mektûb, yine nakîb seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. Zâhiri, islâmiyyetin emrlerini yapmakla süslemek ve bâtını, Allahü teâlâdan başka şeylere bağlamamak lâzım geldiği bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, sizi, bilinen ni’metlere ve bilinmeyen se’âdetlere kavuşdursun! Bilinen ni’metler, zâhirin ya’nî bedenî, ahkâm-ı şer’iyyeyi yapmakla süslenmesidir “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”.

Görünmeyen, ma’nevî se’âdet de, bâtının ya’nî kalbin ve rûhun, Allahü teâlâdan başka şeylere bağlanmaktan kurtulmasıdır. Acabâ hangi seçilmiş

kimseyi bu iki ni’metle şereflendirirler?

50

Bu mektûb, seyyid şeyh Ferîde “rahmetullahi teâlâ aleyh” gönderilmiştir.

Dünyânın aşağılığını, kötülüğünü bildirmektedir: Allahü teâlâ, sevgili Peygamberi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, kendinden başkalarına köle olmaktan kurtarsın! Bütün varlığımızla kendisine bağlanmamızı nasîb eylesin!

Dünyâ, görünüşde çok tatlıdır ve güzel sanılır. Hakîkatde ise, öldürücü zehrdir. İşe yaramaz bir maldır. Ona bağlananlara, tutulanlara, kurtuluş

yokdur. Onun öldürdükleri leş olur. Âşıkları deli olur. Dünyâ yaldızlanmış

pislik gibidir. Şeker kaplanmış zehr gibidir. Aklı olan, bu bozuk mala gönül kapdırmaz. Âlimler buyuruyor ki, (Bir kimse, ölürken malının zemânın en akllısına verilmesini vasiyyet etse, zâhîde vermek lâzımdır). Çünkü zâhid, dünyâyâ râğbet etmez, özenmez, üzerine düşmez. Dünyâyâ düşkün olmaması, aklının çok olduğunu gösterir.

Dahâ yazarsam çok uzayacak. Şunu da bildireyim ki, fazîletler sâhibi Şeyh Zekerîyyâ, bu yaşda defter tutmakla meşgûldür. Buna tutulmuş olmakla berâber, âhîret muhâsebesi yanında çok kolay kalan,

dünyâ muhâsebesinden korkmaktadır. Sebebler âleminde şerefli teveccüh ve yardımlarınızı kuvvetli dayanak bilmektedir. Yeni divânda da, o yüksek makâmın me'mûrlarından olduğunun bildirilmesini ümmîd eder. Beyt:

Bana gönül ver ve cesâreti gör,

Tilkini çağır, bak aslan oluyor.

Allahü teâlâ size görünen ve görünmeyen devlet ve se'âdetler versin!

[Akl, başkadır, zekâ başkadır. Akl, iyiyi kötüyü, fâideliyi zararlıyı anlar, ayırır. Aklı az olanın zekâsı çok olabilir. Zekâsı çok olan kâfirleri, din düşmanlarını, akllı sanmak doğru değildir].

Allaha kulluk ederim, tapdığım dergâh bir,

Bir lahza ayrılmadım tevhîdden, Allah bir.

51

Bu mektûb, yine seyyid şeyh Ferîde “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır.

İslâmiyyeti yaymağa teşvîk eylemekdedir:

Allahü teâlâdan dilerim ki, o büyük sülâlenin yardımını ile, islâmiyyet güneşi parlasın, Ahkâm-ı ilâhiyenin güzelliği, her tarafa yayılsın. Fârisî mısra' tercemesi:

İş budur, bundan başkası hiçdir!

Bugün de, kimsesiz kalan müslimânların, bu dalâlet girdâbından kurtuluş

ümmîdi, ancak, insanların en iyisinin evlâdının gemisindedir. Bir hadîs-i şerîfde: (Ehl-i beytim, ya'nî evlâdlarım, Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir. Buna binen kurtulur, binmeyen helâk olur) buyuruldu. Bu büyük se'âdeti ele geçirmek için, çok çalışınız! Çok şükr, Allahü teâlâ, mevkı', kuvvet, te'sîrli söz ni'metlerini vermiştir. Zâtınızın şerefi de, bunlara katıldığında se'âdet meydânında bütün akranlarınızdan ileri gitmeniz pek kolaydır. [Hazret-i Alî ile hazret-i Fâtımaya “radıyallahü anhümâ” ve ikisinin çocuklarına ve bütün torunlarına (Ehl-i beyt) denir.]

Bu fakîr, doğru olan bu islâmiyyeti kuvvetlendirmeğe ve yaymağa yarayan böyle şeyleri söylemek için, yüksek hizmetinizle şereflenmeğe kalkdım.

Mubârek Ramezân ayının hilâli Dehlide iken görüldü. Kıymetli vâlidenizin, Dehlide kalmamızı istedikleri anlaşılaraq, Kur'ân-ı kerîmin hatmini dinlemek için orada kaldık. Âmir, Allahü teâlâdır. Dünyâ ve âhıret se'âdetinize düâ ederim.

52

Bu mektûb, yine seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. Nefs-i emmârenin kötülüğünü ve ona mahsûs

hastalığı ve ilâcını bildirmektedir: Merhamet ederek, düâcılarınıza ikrâm eylediğiniz mubârek mektûbu okuyarak şereflendik. Allahü teâlâ, büyük ceddiniz “aleyhisselâm” hurmetine, ecrinizi çok, derecenizi yüksek, ilm kaynağı olan göğsünüzü geniş ve işlerinizi kolay eylesin! Allahü teâlâ, zâhirimizi ve bâtınımızı, Onun yolunda bulundursun ve düâmıza âmîn diyenleri afv eylesin! Âmîn.

Me’mûrlarınız arasında, fitne koparmak, fesâd çıkarmak isteyen, bozuk rûhlu kimseler bulunduğundan şikâyet ediyorsunuz. Kıymetli yavrum! İnsanların nefs-i emmâresi mevkı’ almak, başa geçmek sevdâsındadır. Onun bütün arzûsu, şef olmak, herkesin, kendisine boyun bükmesidir. Kendinin kimseye muhtâc olmasını, başkasının emri altına girmesini istemez. Nefsin bu arzûları, ilah olmak, ma’bûd olmak, herkesin kendine tapınmasını istemek demektir.

Allahü teâlâyâ şerîk, ortak olmağı istemekdir. Hattâ nefis, o kadar alçakdır ki, ortaklığa râzı olmayıp, âmir, hâkim, yalnız kendi olsun, herşey, yalnız onun emri ile olsun ister. Hadîs-i kudsîde, Allahü teâlâ buyuruyor ki: (Nefsine düşmanlık et! Çünkü nefsin, benim düşmanımdır). Demek oluyor ki, nefsi kuvvetlendirmek, onun, mal, mevkı’, rütbe, herkesin üstünde olmak, herkesi aşağı görmek gibi isteklerini yapmak, Allahü teâlânın bu düşmanına yardım ve onu kuvvetlendirmek olur ki, bunun ne kadar fecî’, korkunç bir suç olduğunu anlamalıdır. Allahü teâlâ, hadîs-i kudsîde buyuruyor ki: (Büyüklik, üstünlük, bana mahsûsdur. Bu ikisinde, bana ortak olmak isteyen, büyük düşmanımdır. Hiç acımadan, onu Cehennem ateşine atarım). [Görülüyor ki, mal, mevkı’, rütbe, kumandanlık, şeflik gibi dünyâ zînetlerini, nefse uyarak değil, Allahü teâlânın emrlerini yapmak ve yaptırmak için ve millete, müslimânlara hizmet etmek için istemelidir. Bu niyyet ile istemek ve bunları yapmak ibâdet olur.]

Allahü teâlânın dünyâyâ düşman olması, dünyânın bu kadar alçak olması, nefsi isteklerine kavuşdurduğu, nefsi kuvvetlendirdiği içindir. Allahü teâlânın düşmanı olan nefse yardım eden de, elbette Allahın düşmanı olur.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, fakîrlikle öğünmüştür. Çünkü, fakîrlik, nefsin isteklerini yapdırmaz. Onu dinlemez. Burnunu kırar.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” gönderilmesi ve islâmiyyetin emrleri, yasakları, [ya’nî ahkâm-ı islâmiyye] hep, nefsi kırmak, ezmek içindir. Onun taşkınca isteklerini önlemek içindir. İslâmiyyete uyuldukça, nefsin istekleri azalır. Bunun içindir ki, islâmiyyetin bir emrini yapmak, nefsin isteklerini yok etmekde, kendi düşüncesi ile yapılan binlerle senelik riyâzet ve mücâhededen dahâ kuvvetli te’sîr etmektedir.

[(Riyâzet), nefsin isteklerini yapmamak, (Mücâhede), nefisle uğraşmaktır.

Nefsin istemediği şeyleri yapmaktır]. Hattâ islâmiyyete uygun olmıyan riyâzet ve mücâhedeler nefsin isteklerini arttırır. Onu azdırır.

Hindistândaki Berehmen papasları ve cûkiyye ismindeki sihrbâzlar, riyâzet ve mücâhedede çok ileri gitmiş, fekat hiç fâidesi olmamıştır. Hattâ nefslerinin kuvvetlenmesine, azmasına sebep olmuştur.

[Hindistândaki dinsizler, dört rûhânî sınıftan en üstününe, Berehmen derler ki, Berehmânî mezhebinin reîsi demektir. Cûki, hind kâfirlerinin dervîşlerine verilen ismdir].

Meselâ, islâmiyyetin emr etdiği zekâtıdan bir kuruşu, islâmiyyetin gösterdiği yere vermek, kendiliğinden, binlerce altın sadaka vermekden, hayrât yapmakdan, katkat ziyâde, nefsi tahrîb eder. İslâmiyyet emr etdiği için, bayram günü, oruc tutmayıp yiyip içmek, kendiliğinden, senelerle oruc tutmaktan dahâ fâidelidir. İki rek’at sabâh nemâzını cemâ’at ile kılmak sünnetdir. Bu sünneti yapmak, gece sabâha kadar, nâfile nemâz kılarak, sabâh nemâzını cemâ’atsiz kılmaktan dahâ iyidir.

Hulâsa, nefis temizlenmedikçe ve şeflik, üstünlük hulyâsından kurtulmadıkça, felâketden kurtulmak imkânsızdır. Sonsuz ölüme gitmeden önce, nefsi bu hastalıklardan kurtarmağı düşünmek lâzımdır. Mubârek (Lâ ilâhe illallah) sözü, insanın içindeki ve dışındaki, bütün yalancı ma’bûdları koğduğu için, nefsi temizlemekde, en fâideli, en te’sîrli ilâcdır. Tesavvuf büyükleri, nefsi tezkiye etmek için, bunu söylemeğı seçmişlerdir. Fârisî beyt tercemesi:

(Lâ) süpürgesi ile, yolu temizlemezsın,

(İllallah) serâyına varamazsın!

Nefs, yoldan çıkıp, inâda başlarsa, bu kelimeyi söyliyerek îmânı tâzelemelidir. Peygamberimiz “aleyhissalâtu vesselâm” (Lâ ilâhe illallah diyerek îmânınızı yenileyiniz!) buyurdu. Bunu her zemân söylemek lâzımdır.

Çünkü, nefs-i emmâre, her zemân pisdir. Bu güzel tevhîd kelimesinin fazîletlerini, şu hadîs-i şerîf bildiriyor: (Yerleri ve gökleri, terâzînin bir kefesine, bu kelime-i tevhîdi, ikinci kefesine koysalar, bu kelimenin bulunduğu kefe, elbette ağır gelir).

53

Bu mektûb, yine seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. Âlimlerin birbirleri ile birleşmemesinin, ortalığı karışdıracağını bildirmektedir: Allahü teâlâ, sizi, mubârek babalarınızın yolundan ayırmasın! İşitiyoruz ki, temiz kalbiniz, müslimânlığa elverişli olduğu için, dînini seven âlimlerden dördünü seçerek yanınızda bulunmalarını ve islâmiyyetin emrlerini bildirmelerini, böylece islâmiyyete uymayan bir şeyin yapılmamasını arzû buyurmuşsunuz. Bu habere şükrlers olsun! Müslimânlara bundan dahâ büyük ne müjde olur? Kalbleri yanık olanlara, bundan dahâ tatlı, ne haber olur? Fakîr [ya’nî İmâm-ı Rabbânî “kuddise sirruh”], bu hayrlı işin yapıdırılması için, yanınıza gelmek istemiş ve geleceğimi, birkaç kerre yazmışdım. Bunun için, şimdi de, birşeyler yazmaktan kendimi tutamıyorum. Lütfen kusûra bakmayınız! (Maksad sâhibi olan, deli gibidir) demişlerdir. Size arz etmek istediğim en mühim şey şudur ki, din adamları içinde, mevki’, ma’âş arzûsunda olmıyan, yalnız islâmiyyetin yayılması ve yalnız islâmiyyetin kuvvetlenmesi için uğraşan, hemen hemen yok gibi olmuştur. Mevki’ almak, sandalye kapmak arzûsu araya karışınca, din adamlarından herbiri, ayrı yol tutup, kendi üstünlüğünü göstermek ister.

Birbirinin sözlerini beğenmez olurlar. Bu sûretle gözünüze girmeye çalışırlar. Ma’alesef din işi ikinci derecede kalır. Geçen senelerde müslimânların başına çöken her belâ din adamı geçinen kimseler tarafından geldi. [Göze girmek için, uydurma Kur’ân tercemeleri, yanlış fetvâlar, Ehli sünnet âlimlerinin sözlerine uymıyan din kitâbları yazdılar. Din düşmanları da, din adamı şekline girip, istedikleri gibi yazdı.

İslâmiyyeti, akla, fenne ve ilerlemeğe uymuyormuş gibi gösterdiler.]

Müslimânlar, şimdi de, böyle belâdan korkmakdayız. Dînin ilerlemesi nerede?

Yine yıkılmasından endişe duyuyoruz. Allahü teâlâ müslimânları bu sahte din adamlarının şerrinden korusun! Dînini seven bir âlim bulup, seçmeniz yetişir ve büyük bir ni'met olur. Çünkü, âhireti düşünen âlimin sözleri, yazıları, aklı, vicdânı olan herkesi yola getirir. Kalblere te'sîr eder.

Fekat, şimdi böyle bir âlim nerede? Bunu bulamazsanız, diğerleri içinden, zararı en az olanı bulmağa çalışınız. (Bir şeyin hepsi ele geçmezse, hepsini de elden kaçırmamalıdır), sözü meşhûrdur. Ne yazacağımı şaşıyorum. İnsanların se'âdeti, âlimlerin elinde olduğu gibi, insanları felâkete, Cehenneme sürükliyenler de, din adamı şeklinde görünen, din düşmanlarıdır. Din adamlarının iyisi, insanların en iyisidir. Dîni dünyâ isteklerine âlet eden, herkesin îmânını bozan din adamı da, dünyânın en kötüsüdür. İnsanların se'âdeti ve felâketi, doğru yola gelmesi ve yoldan çıkmaları din adamlarının elindedir. Büyüklerden biri, şeytânı boş oturuyor görüp, sebebini sormuş. Şeytân demiş ki: (Bu zemânın din adamları, bizim işimizi görüyor. İnsanları yoldan çıkarmak için, bize iş bırakmıyorlar).

Fârisî beyt tercemesi:

Din adamı görünüp, dünyâ toplıyan kimse,

kendi sapıtmış yolu, gayra nasıl göstere?

Bunun için, çok düşünerek hareket ediniz! Fırsat elden çıkınca, bir dahâ gelmez. Size fıkır vermeğe utanmam lâzım idi. Fekat, bu mektûbumu, kıyâmetde kurtulmağa sened bilerek yazdım. Vesselâm.

54

Bu mektûb, yine nakîb seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. Bid'at sâhiblerini ve zararlarını, Eshâb-ı kirâmın büyüklüğünü bildirmekdedir: Allahü teâlâ, insanların Seyyidi “aleyhisselâm” hurmeti için, ecrinizi artdırsın. Kıymetinizi, derecenizi yükseltsin! İşlerinizi kolaylaştırsın!

Kalbinizi genişletsin! İnsana şükr etmiyen kimse, Allahü teâlâyâ da şükr etmez. Bunun için biz fakîrlerin, sizin ihsânlarınıza şükr etmemiz lâzımdır. Nasıl şükr etmiyelim ki, yüksek hocamızın, dünyâyâ nûr salmasına sebep siz idiniz. Sizin arkanızdan, bizlere de, orada Hak teâlâyı istemek sırası nasîb olmuşdu. Sonra, (Büyüklerin ölmesi ile, büyük sanıldım) dedikleri gibi, sıra bu fakîre gelince, şarkdan, garbdan, Hak âşıklarının, bu fakîrin “rahmetullahi teâlâ aleyh” yanına üşüşmesi, hep sizin yardımınız ile olmaktadır. Allahü teâlâ, size, bizim tarafımızdan sonsuz mükâfâtlar, en iyi karşılıklar ihsân buyursun! Fârisî beyt tercemesi: Vücûdümün her kılı, dile gelse de,

şükr etmiş olamam, ni'metlerine!

Allahü teâlâ mubârek ceddiniz, Peygamberlerin seyyidi “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâti vetteslîmâti etemmühâ ve ekmelühâ” hurmetine, sizi, dünyâda ve âhiretde, şânınıza yakışmıyan şeylerden muhâfaza buyursun!

Amîn. Mubârek sohbetinizden uzak düşdüm. Nasıl kimselerle konuştuğunuzu, kimlerin yazılarını okuduğunuzu bilemiyorum. Resmî ve husûsî görüşdüklerinizin, kimler olabileceğini düşünemiyorum. Fârisî beyt tercemesi:

Ciğerleri yakan bu düşünce, uykumu kaçırdı her gün, ki, kimin âğûşuna düşdün, rü'yâda kimi gördün?

İyi biliniz ki, bid'at sâhibi ile konuşmak, kâfirle arkadaşlık etmekden, katkat dahâ fenâdır. Yetmişiki dürlü bid'at sâhibi vardır. Bunların içinden en kötüsü, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbına düşmanlık edenlerdir. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde, bunlara kâfir diyor. Sûre-i Fethin son âyetinde meâlen, (Senin Eshâbına kâfirlerin düşman olması için) buyuruldu. Kur'ân-ı kerîmi ve islâmiyyeti bizlere bildiren, Eshâb-ı kirâmdır. Onlardan biri kötü olursa, Kur'ân-ı kerîm, sağlam olmaz.

İslâmiyyete güven kalmaz. Kur'ân-ı kerîmi, Osmân “radiyallahü anh” topladı.

Osmân “radiyallahü anh” için, dil uzatılırsa, Kur'ân-ı kerîme dil uzatılmış

olur. Zındıkların böyle i'tikâdlarından Allahü teâlâyâ sığınırız! Eshâb-ı kirâm arasındaki ayrılıklar, muharebeler, nefslere uyarak değildi.

Onların mubârek nefsleri, insanların en iyisinin “sallallahü aleyhi ve sellem” sohbetinde bulunmakla, kalbleri cilâlıyan sözlerini dinlemekle, tezkiye bulmuş, emmârelikden kurtulmuşdu. Nefslerinde, islâmiyyete uymıyan istek kalmamışdı. Şu kadar biliyoruz ki, Emîr “radiyallahü anh” haklı idi, Ona karşı duranlar hatâ etdi. Fekat, bu hatâları, ictihâdda yanılma idi.

İctihâd hatâsı, fısık, günâh değildir. Hattâ, ayblamağa bile izn yokdur.

Çünkü, ictihâdda hatâ edene de, bir sevâb vardır. Evet, nasîbsiz Yezîd, Eshâb-ı kirâmdan değildi. Onun tâli'sizliğine karşı, kim ne diyebilir ki, hiçbir kâfirin yapmadığı işi, o bedbaht kimse yapmıştır. Ehl-i sünnet âlimlerinden ba'zısının, ona la'nete izn vermemesi, onun işini beğendikleri için değil, belki pişmân olmuş, tevbe etmiştir dedikleri içindir.

Meclis-i şerîfinizde, kıymetli kitâblardan, kutb-i zemân Bendegî Mahdûm Cihâniyân kitâblarından, hergün bir mikdâr okutulursa, Eshâb-ı kirâmın nasıl medh ve senâ edildiği, isimlerinin ne kadar edeble yazıldığı görülür.

Böylece, o din büyüklerine dil uzatanlar, mahcûb olur, utanır. Bu kötü yolu tutmuş olan zındıklar, bugünlerde işi azıttı. Her memlekete yayılarak, Eshâb-ı kirâmı “aleyhimürrıdvân” kendileri gibi sanıp, kötülüyorlar. Bunun için, birkaç kelime yazdım, ki meclis-i şerîfinizde böylelere yer verilmesin!

[(İbdâ') kitâbı dört yüz üçüncü sahîfesinde diyor ki, (La'net etmek ve millete, mezhebe söğmek çok çirkin, pek kötü bir bid'atdır. Bunu, önce yehûdîler söyledi. Müslimânlar arasında da yayıldı. Tirmüzîdeki hadîs-i şerîfde, (Mü'min la'net etmez) buyuruldu. Hazret-i Mu'âviyenin oğlu Yezîde, hazret-i Hüseyini öldürmek için emr etdi sanarak, la'net etmek de doğru değildir). (İhyâ) kitâbında diyor ki, (Yezîdin, hazret-i Hüseyini öldürdüğü veyâ öldürmek için emr verdiği hiç belli değildir.

Belli olmıyan bir kötülüğü söylemek câiz değildir. Hele la'net etmek hiç doğru olamaz. Çünkü, bir müslimâna, açıkca bilinmiyen bir günâhı yüklemek câiz değildir. Hazreti Hüseyini öldürene la'net olsun da denilemez. Eğer tevbe etmedi ise , la'net olsun denilebilir. Çünkü, hazret-i Hamzayı şehîd eden Vahşî kâfir idi. Sonra, îmân etdi ve tevbe etdi. Buna la'net câiz olmadı.)).

55

Bu mektûb, seyyid şeyh Abdülvehhâb-i Buhârîye “rahmetullahi teâlâ aleyh”

yazılmışdır. Muhabbet bildirilmektedir:

Çok zemândan beri, huzûrunuzda bulunanlara karşı kalbimde bir muhabbet hâsıl olmuştur. Dahâ önce aramızda bulunan bağılılıktan başka olan bu sevgi, bizleri uzakdan düânız ile meşgûl etmektedir. Âlemlerin efendisi ve her varlığın övündüğü, sevgili Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü vettehıyyât” (Bir kimse din kardeşini severse, bu sevgisini ona bildirsin!) buyurdu. Fakîr de “rahmetullahi teâlâ aleyh” sevgimi bildirmenin iyi ve uygun olduğunu gördüm. Resûlullah “aleyhissalâtü vesselâm” yakın olanlara karşı bu sevginin hâsıl olması, kıyâmetde kurtulmak ümmîdimizi arttırdı. Allahü teâlâ, sizleri hep sevmemizi nasîb eylesin. İnsanların efendisi hurmetine düâmızı kabûl buyursun “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm!”

56

Bu mektûb da, şeyh Abdülvehhâba yazılmışdır. Bir seyyide yardım etmesini dilemektedir:

Bereketleri çok olan kıymetli seyyidler “rahmetullahi teâlâ aleyhim” din ve dünyâ efendisinin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vettehıyyât” zerrelerini taşıdıkları için, kırık kalem ve kısa dil ile hâllerini bildirmekten ve kendilerini övebilmekten çok yüksekdirler. Ancak, se'âdete kavuşmağa sebep olacağını düşünerek bu işe kalkışılabilir. Belki de onları ağzına almakla şereflenmeyi ve onlara karşı sevgi beslemek emrini yerine getirmek için bu büyük işe kalkışılır. Yâ Rabbî! Peygamberlerin efendisi hurmeti için

“aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhimüssalâtü vesselâm” o sevgilileri, bizim de sevmemizi nasîb eyle!

Bu mektûbu getiren Mîr Seyyid Ahmed, Sâ mânâ şehri seyyidlerindendir. İlm öğrenmekde, islâmiyyete sınımsıkı sarılmaktadır. Geçim sıkıntısından dolayı oraya gelmiştir. Yüksek kapınızda yer varsa, kendisi çok yakışır ve uygun olur. Eğer yer yoksa, sevenlerinizden birine gönderirseniz, geçim sıkıntısından kurtarılmış olur. Hizmetçilerinizin fakîrlere ve muhtâclara olan yardımlarını iyi bildiğimden, hele çok kıymetli seyyidlerin imdâdına yetişilmesi için birkaç kelime yazmağa kalkışdım. Yola çıkarken izin almak se'âdetine kavuşamadı ise de, bizi sevenlerdendir. Allahü teâlâ sevgisini ve ihlâsını arttırsın! Dahâ uzun yazmak saygısızlığından çekindim.

57

Bu mektûb, şeyh Muhammed Yûsüfe yazılmışdır. Nasîhat etmektedir: Allahü teâlâ, Peygamberlerin efendisi hurmeti için “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ” sizi kıymetli babalarınızın yolunda bulundursun! Yüksek hânedânınıza bağlı olanların

hepsine yükseklik mîrâs olarak gelmektedir. Öyle yaşayınız ki, bu mîrâsı kazanmak hakkına kavuşabilesiniz. Zâhirinizi islâmiyyetin zâhiri ile, bâtınınızı da, islâmiyyetin bâtını ile ya'nî hakîkat ile süsleyiniz! Çünkü, hakîkat ve tarîkat, islâmiyyetin hakîkatindendirler. Islâmiyyet ise, o hakîkatin kendisidir. Yanlış anlamamal! Islâmiyyeti başka, tarîkatı ve hakîkatı başka sanmamalıdır. Böyle söylemek ilhâd ve zındıklıktır. Bu fakîrin size karşı duygusu çok iyidir. Birkaç rû'yâ, vâkı'a buna şâhiddir.

Rahmete kavuşmuş olan yüksek babanıza bunu biraz duyurmuşdum. Ayrıca bildireyim ki, şeyh Abdülganî islâmiyyete çok bağlıdır. Yaradılışda iyi bir kimsedir. İşlerinizden birini yaparak yüksek hizmetinizde bulunmak isterse, ihsân buyurunuz! Vesselâm, vel ikrâm.

58

Bu mektûb, seyyid Mahmûda gönderilmişdir. Tesavvuf büyüklerinin yolunu ve Eshâb-ı kirâmın şânının yüksekliğini bildirmektedir: Kıymetli iltifâtânenizi almakla şerefledik. Büyüklerimizin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in” yazılarını zevkle okuduğunuzu anlayınca, birkaç kelime yazarak göndermek îcâb etdi. Böylece, süâliniz cevâblandırılmış ve arzûmuza teşvîk edilmiş olur.

Yavrum! Büyüklerimizin seçtiği tesavvuf yolu, yedi basamaktır. Nitekim, insan da, yedi ayrı cevherden yapılmıştır. Bu basamaklardan ikisi, beden ile nefsin yolu olup, âlem-i halkdandırılar. Beş basamak ise, âlem-i emrdendir ve kalb, rûh, sır, hafî ve ahfânın yoludur. Bu yedi basamaktan her biri geçildikçe, nûrdan ve zulmetden, onbin perde açılır. Nitekim, (Allahü teâlâ ile kul arasında nûrdan ve zulmetden, yetmişbin perde vardır) buyurulmuştur. Âlem-i emrde olan birinci basamakda, Allahü teâlânın (Sıfât-

ı ef'âliyye)si tecellî eder. İkinci basamakda (Sıfât-i hakîkıyye)si tecellî eder. Üçüncü basamakda, Zât-i ilâhînin tecellîleri başlar. Erbâbına saklı olmadığı gibi bu tecellîler artar. Sâlik, her basamakda, kendinden uzaklaşır ve Hak teâlâyâ yaklaşır. Yedi basamak bitince, yakînlık de temâm olur. Fenâ ve Bekâ ile şereflenir. Vilâyet-i hâssa denilen makâma erişir.

Büyüklerimiz, bu yola Âlem-i emrdeki basamakdan başlıyor. Bu beş basamağı aşarken, Âlem-i halkı da aşıyorlar. Başka tesavvuf büyükleri ise, önce Âlem-i halkdan başlıyor. Bu iki basamağı atlamak için senelerle uğraşıyorlar. Bunun için, büyüklerimizin yolu, en kısa yoldur. Başkalarının sonda kavuşduklarını, bu büyükler, başlangıçta ele geçirir. Fârisî mısra'

tercemesi:

Gül bağçemi gör de behârımı anla!

Bu büyüklerin yolu Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” yoludur. Hayr-ül-beşerin “sallallahü aleyhi ve sellem” sohbetinde [ve mubârek nazarları karşısında] bir kerre bulunmakla, Eshâb-ı kirâmdan herbiri, öyle bir dereceye yükseldi ki, onlardan sonra gelen Evliyânın en büyüklerinden pek azı, en son olarak, bu dereceye yükselebilmişlerdir. Bundan dolayı, Uhud gazvesinde hazret-i Hamzanın “radıyallahü anh” şehîd olmasına sebep olan Vahşî “radıyallahü anh” îmân edip, bir kerre Peygamberin “sallallahü aleyhi ve sellem” huzûrunda bulunduğu için, Tâbi'inin en üstünü olan Veysel Karânîden efdal olmuştur. [Bunun için, Vahşîye dil uzatmamalıdır. Şerâb içip, had olarak

sopa vuruldu sözü doğru değildir.] Büyük islâm âlimi Abdüllah ibni Mubâreke, (Mu’âviye ile Ömer bin Abdül’azîzden hangisi efdaldır?) diye soruldukda, (Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”

yanında giderken Mu’âviyenin “radıyallahü anh” bindiği atın burnuna giren toz, Ömer bin Abdül’azîzden yüzlerce dahâ kıymetlidir) buyurdu. [Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” onlardır ki, Allahü teâlâ onları Habîbinin

“sallallahü aleyhi ve sellem” meclisine, sohbetine lââyık olarak halk etmiştir.]

Büyüklerimiz, Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” yolunda yürüdüklerinden, başkalarının, en sonda vardıkları derecelere, dahâ başlangıçda ermişlerdir.

Bu yolun sonunun nasıl olacağını, bundan anlamalıdır. Bu büyüklerin, nihâyetde eriştikleri dereceleri kim anlıyabilir. Fârisî iki beyt tercemesi:

Dil uzatırsa, bunlara, eğer bir câhil,

Allah korusun! Ağza almam sözlerini,

Cihân arslanları, bu zincire bağlıdır,

Kurnaz tilki, nasıl koparır bu zinciri?

Allahü teâlâ bizleri ve sizleri, bu büyükleri sevmekle şereflendirsin!

Âmîn.

59

Bu mektûb, yine seyyid Mahmûda yazılmışdır. Ehl-i sünnet vel cemâ’ate

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” uymıyanların, Cehenneme girmekten kurtulamıyacağı bildirilmektedir:

Hak teâlâ, hepimize islâmiyyet yolunda yürümek ihsân eylesin. Kendisine esîr eylesin! Kıymetli mektûbunuz ve tatlı yazılarınız, bu fakîrleri çok sevindirdi. Büyüklerimize olan sevginizi ve onlara karşı ihlâsınızı okumakla mesrûr olduk. Allahü teâlâ, bu ni’metini dahâ artırırsın! Nasîhat istiyorsunuz. Yavrum! Sonsuz kurtuluşa kavuşabilmek için, üç şey, muhakkak lâzımdır: İlm, amel, ihlâs. İlm de, iki kısımdır: Birisi yapılacak şeyleri öğrenmektir ki, bunları öğreten ilme (Fıkh ilmi) denir. İkincisi, i’tikâd edilecek, kalb ile inanılacak şeylerin bilgisidir ki, bunları bildiren ilme (İlm-i kelâm) denir. İlm-i kelâmda Ehl-i sünnet vel cemâ’at âlimlerinin, Kur’ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden anladığı bilgiler vardır.

Cehennemden kurtulan, yalnız bu âlimlerdir. Bunlara uymıyan, Cehenneme girmekten kurtulamaz. Bu büyüklerin bildirdiği i’tikâddan kıl ucu kadar ayrılmamanın, büyük tehlike olduğu, Evliyânın keşfi ve kalblerine gelen ilhâm ile de anlaşılmaktadır. Yanlışlık ihtimâli yoktur. Ehl-i sünnet âlimlerine uyanlara, onların yolunda bulunanlara müjdeler olsun. Onlara uymıyanlara, yollarından sapanlara,

onların bilgilerini beğenmiyenlere ve aralarından ayrılanlara, yazıklar olsun! Ayrıldılar, başkalarını da sapdırdılar.

Mü'minlerin Cennetde Allahü teâlâyı göreceklerine inanmıyanlar oldu.

Kıyâmet günü, iyilerin, günâhlılara şefâ'at edeceklerine inanmıyanlar oldu.

Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” kıymetini ve yüksekliğini anlamıyanlar ve Ehl-i beyt-i Resûlü “radıyallahü anhüm” sevmiyenler oldu.

Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'ın” diyor ki: (Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” kendileri arasında, en yükseği, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk olduğunu sözbirliği ile söylemiştir). Ehl-i sünnet âlimlerinden, Eshâb-ı kirâm üzerindeki bilgisi çok kuvvetli olan, imâm-ı Muhammed bin İdrîs-i Şâfi'î “rahmetullahi aleyh”, buyuruyor ki: (Fahr-i âlem “sallallahü aleyhi ve sellem” âhireti şerefleştirdiği zemân, Eshâb-ı kirâm, aradı, taradı, yeryüzünde hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan dahâ üstün birini bulamadı. Onu halîfe yapıp emrine girdiler). Bu söz, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkın, Sahâbenin en üstünü olduğunda, müttefik olduklarını göstermekdedir. Ya'nî Eshâb-ı kirâmın en yükseği olduğunda icmâ-i ümmet bulunduğunu göstermekdedir. İcmâ'-i ümmet ise senedir, şübhe olamaz.

Ehl-i beyt için ise, (Ehl-i beytim, Nûh aleyhisselâmın gemisi gibidir.

Binen kurtulur, binmiyen boğulur) hadîs-i şerîfi yetişir. Büyüklerimizden ba'zısı buyurdu ki, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, Eshâb-ı kirâmı yıldızlara benzetdi. Yıldıza uyan, yolu bulur. Ehl-i beyti de, gemiye benzetdi. Çünkü gemide olanın, yıldıza göre yol alması lâzımdır.

Yıldızlara göre yürümezse, gemi sâhile kavuşamaz. Görülüyor ki, boğulmamak için, hem gemi, hem yıldız lâzım olduğu gibi, Eshâb-ı kirâmın hepsini ve Ehl-i beytin hepsini sevmek, saymak lâzımdır. Birini sevmemek, hepsini sevmemek olur. Çünkü, insanların en iyisinin sohbeti ile şereflenmek fazîleti, hepsinde vardır. Sohbetin fazîleti ise, bütün fazîletlerin üstündedir.

[(Sohbet), bir kerre de olsa, berâber bulunmak demektir.

(Hazânetürriyâat)da diyor ki, (Din âliminin bir sâat kadar sohbetinde bulunmak, yediyüz sene ibâdet etmekden dahâ hayrlı olduğu (Mudmerât)da yazılıdır. Emîr-ül-mü'minîn Alî “radıyallahü anh” vasiyyetlerinden birinde diyor ki, Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” işitdim. Buyurdu ki, (Kırk gün içinde bir âlim meclisinde bulunmıyan bir kimsenin kalbi kararır.

Büyük günâh işlemeğe başlar. Çünkü ilm kalbe hayât verir. İlmsiz ibâdet olmaz. İlmsiz yapılan ibâdetin fâidesi olmaz!). (Künûz-üd-dekâ'ık)daki hadîs-i şerîfde, (Âlimin yanında bulunmak ibâdetdir) ve (Fıkıh ilmi meclisinde bulunmak, bir senelik ibâdetden dahâ hayrlıdır) ve (Evliyâyı görünce, Allah hâtırlanır) ve (Herşeyin kaynağı vardır. Takvânın menba'ı, âriflerin kalbleridir) ve (Âlimin yüzüne bakmak ibâdetdir) ve (Onlarla birlikte bulunan kötü olmaz!) ve (Ümmetimin âlimlerine hurmet ediniz! Onlar yeryüzünün yıldızlarıdır) buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfler gösteriyor ki, hayâtda hakîkî rehber islâm âlimleridir].

İşte bunun için, Tâbi'înin en üstünü olan Veysel Karânî, Eshâb-ı kirâmın en aşağısının derecesine yetişememiştir. [Peygamberimizi “sallallahü aleyhi ve sellem” îmânı var iken görenlere (Eshâb) denir. Göremiyen, fekat Eshâbdan birini görenlere (Tâbi'în) denir.] Hiçbir üstünlük, sohbetin üstünlüğü kadar olamaz. Çünkü, sohbe kavuşanların [ya'nî Eshâb-ı kirâmın] îmânları, sohbetin bereketi ve vahyin bereketi sâyesinde, görmüş gibi kuvvetli îmân olur. Sonra gelenlerden hiçbir kimsenin îmânı, bu kadar yüksek olmamıştır.

Ameller, ibâdetler, îmâna bağlıdır ve yükseklikleri, îmânın yüksekliği gibi olur.

Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” arasındaki uygunsuzluklar ve muhârebeler iyi düşünceler ve olgun görüşler ile idi. Nefsin arzûları ile ve cehâlet ile değildi. İlm ile idi. İctihâd ayrılığından idi. Evet bir kısmı ictihâdda hatâ etmişti. Fekat, Allahü teâlâ, ictihâdda hatâ edene, yanılana da, bir sevâb vermektedir.

İşte, Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” için, Ehl-i sünnet âlimlerinin tuttuğu yol, bu orta yoldur. Ya'nî, taşkınlık da, gevşeklik de etmeyip, doğruyu söylemişlerdir. En sâlim ve sağlam yol da budur.

[Şî'îler, Ehl-i beyti sevmekde taşkınlık yaptılar. Ehl-i beyti sevmek için, üç halîfeyi ve bunlara bî'at eden Eshâbın hepsini “radıyallahü teâlâ aleyhim ecma'în” sevmemek, hepsine düşman olmak lâzımdır dediler.

Hâricîler, ya'nî Yezîdîler ise, bu sevgide gevşeklik yaptılar. Ehl-i beyte düşman oldular].

İlmi ve ameli, islâmiyyet gösterir. İlmin ve amelin rûhu gibi, kökü gibi olan ihlâsı elde etmek için, tesavvuf yolunda ilerlemek lâzımdır. (Seyr-i ilallah) ya'nî Allahü teâlâyâ doğru olan yol gidilmedikçe, (Seyr-i fillah) hâsıl olmadıkça, tâm ihlâs elde edilemez. Muhlislerin olgunluğuna kavuşulamaz. Evet, mü'minlerin hepsi ba'zı ibâdetlerinde, az da olsa, güçlkle ihlâs elde edebilir. Bizim dediğimiz ise, her sözde, her işde, her hareketde ve hareketsizlikde, her zemân, kendiliğinden kolayca hâsıl olan ihlâsıdır. [(İhlâs), hâlis, temiz etmek, niyeti temizlemek, yalnız Allah için yapmak demektir.] Böyle ihlâsın hâsıl olması için, Allahü teâlâdan başka, enfüsî ve âfâkî, hiçbir şeye tapınmamak, bir şeye düşkün olmamak lâzımdır. Bu da, ancak fenâ ve bekâdan ve vilâyet-i hâssaya kavuşduktan sonra, ele geçen bir devlettir. Güçlkle ele geçen ihlâs, devâm etmez, biter. Zahmet çekmeden ele giren ihlâs, devâmlıdır ve Hakk-ul-yakîn mertebesinde hâsıl olur. İşte, bu mertebeye varan Evliyâ “radıyallahü teâlâ anhüm ecma'în” ne yaparsa, yalnız Allahü teâlâ için yapar. Nefsleri için, birşey yapmaz. Çünkü, nefsleri, Allah için fedâ olmuştur.

İhlâs elde etmeleri için, niyet etmelerine lüzûm yoktur. Bunlar Fenâ-

fillah ve Bekâ-billah derecelerine yükselince niyetleri doğrulmuştur. Bir kimse, nefsine uyduğu günlerde, herşeyi nefsi için yaptığı, bunun için niyet etmesine lüzûm olmadığı gibi, nefsine uymakdan kurtulup, Allahü teâlâyâ tutulunca, herşeyi Allahü teâlâ için yapar. Niyet etmesine hiç lüzûm olmaz. Şübheli olan şeylerde niyet edilir. Belli olan şeyleri, niyet ederek, belli etmeğe lüzûm yoktur. Bu, öyle bir ni'mettir ki, Allahü teâlâ dilediği kullarına verir. Devâmlı ihlâs sâhiblerine (Muhlas) denir.

İhlâsı devâmsız olup, ihlâs elde etmek için uğraşanlara (Muhlis) denir.

Muhlaslar ile muhlisler arasında çok fark vardır. Tesavvuf yolunda ilerliyenlerin, ilmde ve amelde de kazançları olur. Başkalarına, çalışmakla, öğrenmekle, anlamakla, hâsıl olan, kelâm ilminin bilgileri, bunlara keşf yolu ile hâsıl olur. Ameller ibâdetler kolayca, seve seve yapılıp nefsdan ve şeytândan hâsıl olan tenbellik ve gevşeklik kalmaz.

Günâhlar, harâm olan şeyler, çirkin, iğrenç görünür. Fârisî mısra’

tercemesi:

Bu büyük ni’meti, bakalım kime verirler?

Sonsuz selâm ederim.

60

Bu mektûb, yine seyyid Mahmûda yazılmış olup, Allahü teâlâdan başka, birşey düşünmemegi bildirmektedir:

Hak teâlâ, hepimizi, her an kendinin esîri olmak şerefine kavuşdursun!

Hakîkî kurtuluş, Ona esîr olmak, tutulmaktır. Ondan başka birşey düşünmemek, hâtıra birşey getirmemek, büyüklerimizin yolunda, pek kolay hâsıl olmaktadır. Hattâ, bu yolun büyüklerinden birkaçı, kırk gün çile çekmiş, kırk gün sonra, hâtırlarına dünyâ düşünceleri gelmez olmuştur.

Hâce-i Ahrâr “kaddesallahü teâlâ sirreh” buyurdu ki, (Yok edilmesi lâzım gelen, dünyâ düşünceleri, dâimâ Allahü teâlâ ile olmağa mâni’ olan düşüncelerdir. Yoksa bütün düşünceleri yok etmek lâzım değildir). Bu büyüklerin sevgisi ile dolu olan bir dervîş [ya’nî, İmâm-ı Rabbânî “kuddise sirruh”], (Rabbinin ni’metlerini say!) emrine uyarak, kendi hâlini şöyle bildirir ki, kalbden, düşünceler, o kadar yok olmuştur ki, meselâ bu kalbin sâhibi Nûh aleyhisselâmın ömrü kadar [ya’nî Peygamberliği zemânı olan dokuzyüzelli (950) sene] yaşasa, bu kadar zemânda kalbine bir düşünce gelmez. Bunun için uğraşmasına lüzûm olmaz. Çünkü, uğraşmakla olan şey, devâmlı olmaz. Belki kalbine bir düşünce getirmek için senelerle uğraşsa, getiremez. Çile çekmek, uğraşmak demektir. Uğraşmak, tarîkatda olur.

Hakîkat ise güçlük çekmekden, uğraşmaktan kurtulmaktır. (Yâd-i gird) tarîkatda olur. (Yâd-i dâşt) hakîkatdadır. Düşüncelerin yok edilmesi, uğraşmakla olursa, devâm edemez. On gün, kırk gün, bir yerde kapanıp çile çekmekle, düşünceler, devâmlı yok edilemez ve Allahü teâlâ ile berâberlik, devâmlı olamaz. Çünkü, uğraşmak tarîkatda olur. Tarîkatda kazanılanlar ise, devâmlı olamaz, tükenir. Hakîkatda devâm bulunmasına sebep, hakîkatda, uğraşmak olmadığı içindir. Uğraşmak bulunan bir mertebede, sâlike, dünyâ düşüncesi gelince, Allahü teâlâyâ olan teveccühü, bağlılığı bozar. Bu yolun başında bulunan sâliklerde hâsıl olan, devâmlı teveccüh, başkadır. Yukarda bildirilen devâmlı teveccühe (Yâd-i dâşt) denir ki, en yüksek mertebedir.

Hâce Abdülhâlîk-ı Goncdevânî “kuddise sirruh” buyurdu ki, (Yâd-i dâştıdan sonra, mertebe yokdur, ötesi cehâletdir).

Tesavvuf hâllerini anlatmağa sebep, bu yolun talebesini teşvîkdir. Evet, bu yola inanmıyanın, bu

yazılara, boş lâf diyeceğini biliyoruz. Ba'zılarına doğru yolu gösterir. Ba'zılarının da, büsbütün sapıtmasına sebep olur.

Fârisî iki beyt tercemesi:

Masal diye okuyan için, masaldır.

Kıymetini anlıyana, tükenmez hazînedir.

Nil nehri çingeneye kan göründü.

Mûsâ aleyhisselâma ise, sâf sudur.

61

Bu mektûb, yine seyyid Mahmûda yazılmışdır. Olgun üstâd bulup, câhil şeyhlerden kaçmak lâzım olduğunu bildirmekdedir: Allahü teâlâ, kendini aramak arzûsunu artdırsın. Ona kavuşmağa mâni' olan şeylerden sakınmak nasîb eylesin! Lutf etdiğiniz kıymetli mektûb geldi.

Allahü teâlâyı istemekde, Onun için yanıp yakılmakda olduğunuzu bildirdiği için, çok hoş gitdi. Çünkü, istemek, kavuşmanın müjdecisidir. Yanıp yakılmak da, kavuşmanın başlangıcı demektir. Büyüklerden biri buyuruyor ki, (Vermek istemeseydi, istek vermezdi). İstek ni'metinin kıymetini bilip, bunun elden kaçmasına sebep olacak şeylerden sakınmalıdır. İsteğin gevşememesine ve ateşin soğumamasına dikkat etmelidir. Bu ni'metin elden çıkmamasına en çok yarayan şey, buna şükr etmektir. Çünkü, sûre-i İbrâhîm yedinci âyetinde meâlen, (Ni'metlerime şükr ederseniz, elbette arttırırım) buyuruldu. Hem şükr etmek, hem de, Ona sığınmak ve başka birşeyi sevmemek için ağlamak yalvarmak lâzımdır. İçden, ağlamak, yalvarmak gelmezse, kendini zorlamalıdır. (Ağlamazsanız kendinizi ağlatınız!) demişlerdir.

Kâmil ve mükemmil bir zâtı [ya'nî yetişmiş ve yetiştirebileni] buluncıya kadar, bu isteği, bütün sıcaklığı ile kalbinizde saklamak lâzımdır. Böyle birisi ele geçerse, bütün arzûları, istekleri, onun eline bırakmalı, ölü yıkayıcının elinde teneşirdeki meyyit gibi olmalıdır. Önce (Fenâ-

fişşeyh)dir. Bu Fenâ, sonra (Fillah) hâline döner. [Ya'nî, tesavvuf yolunun sonuna ermiş ve başkalarını da erdirmek için geri dönüp, herkes gibi görünen, bir kâmil bulunca, ona teslîm olmalı. Önce, kendini onda yok etmeli, ya'nî kendine değil, ona uymalı. Böyle olan kimse, yavaş yavaş, Allahü teâlâda yok olur. Ya'nî kendi arzûları aradan kalkıp, Allahü teâlânın irâdesi ile hareket eder. Kendi irâdesi kalmaz.] Allahü teâlâdan alıp insanlara verecek zâtın, iki taraflı olması lâzımdır. İnsan çok âdî, kötü sıfatlı olduğundan, Allahü teâlâ ile münâsebeti olamaz. İki taraflı bir aracı lâzımdır ki, bu da (İnsan-ı kâmil)dir.

Tâlibin isteğini gevşeten, ateşini söndüren, en kötü şey, nâkıs olan, yolu bitirmemiş olan kimseye teslîm olmaktır. Nâkıs demek, sülûk ve cezbe ile yolu temâmlamayıp, kendisine şeyh, mürşid ismini veren kimse demektir.

Nâkıs şeyhlerin sohbeti semm-i kâtildir. Ona teslîm olan, felâkete gider.

Böyle sohbetler, tâlibin yüksek isti'dâdını, kâbiliyyetini bozar. Meselâ, bir hasta, mütehasıs olmyan, icâzeti bulunmyan bir tabîbin ilâcını içerse, iyi olmak şöyle dursun, hastalığı artar. İyi olmak kâbiliyyeti de bozulur. O ilâc, önce, ağrıları durdurabilir. Fekat, sinirleri bozduğu, zarar yaptığı için ağrı duyulmaz. Bu hâl, iyilik değil, kötülüktür. Bu hasta hakîkî bir tabîbe giderse, bu tabîb, önce o ilâcın zararlarını gidermeğe uğraşır. Ondan sonra hastalığı tedâvîye başlar.

Bizim büyüklerimizin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” yolunun esâsı sohbetdir. Tesavvuf büyüklerinin birkaç sözünü ezberleyip, söylemekle birşey ele geçmez. Hattâ, tâliblerin isteğinde gevşeklik yapar. Ma'rifetler sâhibi şeyh Tâc “kuddise sirruh”, size yakın bulunmaktadır. Onun mubârek vücûdü, oradaki müslimânlar için büyük bir ni'metdir. Onunla münâsebetiniz azdır. Münâsebet olmayınca, istifâde olmaz. Ara sıra, hâlinizi yazarsanız, cevâbında kusûr etmeyiz. Böylece sevgi, ihlâs zinciri harekete getirilmiş

olur.

Hak teâlâ, intikâmını yine kul ile alır.

Bilmiyen (ilm-i ledünnî) anı kul yaptı sanır.

Cümle eşyâ Hâlıkındır, kul elîle işlenir.

Emr-i Bârî olmayınca, sanma bir çöp deprenir!

62

Bu mektûb, Mirza Hüsâmeddîn-i Ahmed “rahmetullahi aleyh” cenâbına yazılmışdır. Cezbe ve sülûk anlatılmaktadır:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun sevdiği, seçtiği kimselere selâm olsun!

Tesavvuf yolu iki kısımdır: Cezbe ve sülûk. Bunlara tasfiye ve tezkiye de denir. [(Sülûk), uğraşarak ilerlemektir. (Cezbe) çekilip götürülmektir.]

Sülûkdan önce olan cezbenin, ya'nî tezkiyeden önce olan tasfiyenin kıymeti yoktur. Sülûk temâmlandıktan sonra olan cezbe ya'nî tezkiyeden sonra olan tasfiye lâzımdır ve seyr-i fillahda hâsıl olur. Önce olan cezbe ve tasfiye, sülûkü kolaylaştırmaya yarar. Sülûk olmadan, maksada kavuşulamaz. Yol temâm gidilmedikçe, cemâl-i ilâhî görünmez. Önceki cezbe, sonra olan cezbenin sûreti, nümûnesi gibidir. Hakîkatda, birbirinden başkadırlar.

Büyüklerimizin, (Sonda olan şeyler, başlangıçda yerleştirilmişdir) sözünden maksad, (Nihâyetin sûreti, görünüşü yerleştirilmişdir) demektir. Nihâyetin kendisi, başlangıca sığabilir mi? Elbet sığmaz. Nihâyet, başlangıca, hiç benzemez. O hâlde sûretten, hakîkata geçmek lâzımdır. Hakîkati bırakıp, sûretle oyalanmak, uzakda kalmak, ilerliyememektir. Allahü teâlâ, hepimizi sûretten kurtarıp, hakîkata kavuşdursun! Âmin.

Bu mektûb, nakîb seyyid şeyh Ferîde yazılmışdır. Peygamberlerin

“aleyhimüsselâm” hep, aynı îmânı söyledikleri bildirilmekdedir: Allahü teâlâ bizi ve sizi “rahmetullahi aleyhim ecma’în” kerîm olan babalarınızın yolundan ayırmayın! Babalarınızın en üstününe ve geri kalanların hepsine selâmlar olsun!

Allahü teâlâ, Peygamberler “aleyhimüsselâm” vâsıtası ile, insanlara, sonsuz kurtuluş yolunu göstermiş ve sonsuz azâbdan kurtarmışdır. Eğer Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” mubârek vücûdları olmasaydı, Allahü teâlâ zâtını ve sıfatlarını kimseye bildirmezdi. Kimsenin, Allahü teâlâdan haberi olmazdı. Kimse Ona yol bulamazdı. Allahü teâlânın emrleri ve yasakları bilinemezdi. Allahü teâlâ ganîdir. Ya’nî hiçbir şeye muhtâc değildir.

İnsanlara acıdığı için, insanlara iyilik ederek, emr ve yasakları göndermişdir. Emrlerin ve yasakların fâideleri insanlardır. Allahü teâlâyâ hiç fâideleri yoktur. Allahü teâlânın, bunlara ihtiyâcı yoktur.

Peygamberler olmasaydı, Allahü teâlânın beğendiği şeyler ve beğenmediği şeyler belli olmaz, birbirinden ayrılamazdı. O hâlde, Peygamberlerin gönderilmesi, pek büyük ni’metdir. Bu ni’metin şükrünü hangi dil söyleyebilir. Kim, bu şükrü yapabilir? Bize ni’metlerini gönderen, bizlere islâm dînini bildiren, bizleri Peygamberlere “aleyhimüssalâtü vesselâm”

inanmak se’âdetine kavuşduran Rabbimize hamd ederiz.

Bütün Peygamberlerin dinlerinin aslı, temeli birdir. Başka başka değildir.

Hep aynı şeyi söylemişlerdir. Allahü teâlânın zâtı ve sıfatları için, (Haşr) [mezârdan kalkınca, arasat meydânında toplanmak] ve (Neşr) [hesâbdan sonra Cennete ve Cehenneme gitmek, dağılmak] için ve Peygamberler için ve melek gönderilmesi için ve meleklerle kitâblar gönderilmesi için, Cennetin sonsuz ni’metleri ve Cehennemin sonsuz azâbları için söyledikleri hep aynıdır. Sözleri birbirine uygundur. Halâl, harâm ve ibâdetler için olan sözleri, ya’nî fûrû’âta âid sözleri ise, başka başkadır, birbirine uymaz.

Allahü teâlâ, bir vakt, o vaktin insanları için, zemânlarına ve hâllerine uygun emrleri, bir ülül’azm Peygambere göndermiş ve o insanların, buna uymalarını emr buyurmuşdur. Birçok sebebler, fâideler için, Allahü teâlâ, ahkâm-ı şer’iyyede değişiklikler yapmaktadır. Çok def’a, din sâhibi, aynı bir Peygambere, başka başka zemânlarda, birbirine uymıyan emrlere göndermişdir. Ya’nî, önceki emrleri, sonradan nesh etmiş, değiştirmişdir.

Bütün Peygamberlerin, söz birliği ile söylediği hiç değişmiyen sözlerden biri, Allahü teâlâdan başka, bir şeye ibâdet etmemek, Allahü teâlâyâ şerîk, ortak yapmamaktır. Mahlûklardan ba’zısını, başkalarına rab, ma’bûd yapmamaktır. Bu sözü, yalnız Peygamberler söylemiştir. Onların yolunda gidenlerden başka, hiç kimse bu devletle şereflenmemiştir. Peygamberlerden başkaları, bu sözü söylememiştir. Peygamberlere inanmıyanlardan bir kısmı, Allahü teâlânın bir olduğunu söylemişse de, bunlar, yâ müslimânlardan işiterek söylemiş veyâ varlığı lâzım olan, birdir, demiştir. İbâdet olunacak, yalnız Odur dememişlerdir. Hâlbuki müslimânlar hem varlığı lâzım olan, hem de ibâdet

olunmağa hakkı olan birdir, demekdedir. (Lâ ilâhe illallah) demek, ibâdet olunacak, Allahü teâlâdan başka hiçbir şey yokdur.

İbâdet ancak Ona yapılır, demektir.

Bu büyüklerin birlikde söyledikleri ikinci söz, kendilerini, herkes gibi insan bilir, yalnız Hak teâlâyâ ibâdet olunur derler. Herkesi, yalnız Ona ibâdet etmeğe çağırırlar. Hak teâlâ, hiçbir şeyle birleşmemiştir. Hiçbir maddede yerleşmemiştir derler. Peygamberlere inanmıyanlar ise, böyle söylememiş, hattâ, başda bulunanlar, kendilerine tapdırmak istemiş, Hak teâlâ bize hulûl etdi, bizdedir demişlerdir. Böylece, kendilerine ibâdet olunmak lâzım geldiğini, ilah olduklarını söylemekden sıkılmamışlardır.

Kendileri, kulluk vazîfelerinden çekilerek, her dürlü çirkin, kötü şeyleri yapmışlardır. İlah oldukları için, kendilerinin sorumsuz olduklarını, herşeye tecâvüz edebileceklerini, kendilerine hiçbir şeyin yasak olmayacağını sanmışlardır. Her sözlerinin doğru olduğunu, hiç yanılmıyacaklarını, her istediklerini yapabileceklerini sanarak aldanmışlar, milleti de, aldatmışlardır. Böyle alçaklara la'net olsun!

Bunlara aldanan ahmaklara, yazıklar olsun!

Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” sözbirliği ile bildirdikleri birşey de, kendilerine melek geldiğini söylemişlerdir. Peygamberlere inanmıyanlardan hiçbiri, bu devlete kavuşmamıştır. Melekler, muhakkak ma'sûmdur. Ya'nî vazîfelerini elbette doğru yapar. Hiç yanılmaz ve hiç kötü, pis değildirler. Vahyi, değışdirmeden, unutmadan getirirler. Allahü teâlânın kelâmını taşırlar.

İşte, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” her sözü, Hak teâlâdandır. Her getirdikleri emr, haber, hep Hak teâlâdandır. İctihâd etdikleri her söz de, vahy ile sağlamlaştırılmışdır. İctihâdlarında ufak şaşırırsalar, Hak teâlâ, hemen vahy göndererek düzeltir. Hâlbuki, Peygamberlere inanmayıp, kendilerini ilah, tanrı tanıtan, sizi, biz yarattık, biz kurtardık, deyip kendilerine tapdıran kâfirlerin her sözü kendilerindendir. Sözlerini doğru sanırlar. O hâlde, insâf edelim! Ahmak, câhil bir kimse, kendini ilah, tanrı sanıp, kendine tapınmasını emr eder, her kötü zararlı işi yaparsa, buna inanılır mı? Onun yolunda gidilir mi?

Fârisî mısra' tercemesi:

Senenin nasıl mahsûl vereceğı, behârından belli olur.

Bu kadar uzun anlatmamıza sebep, açıkça anlaşılmak içindir. Yoksa, hak bâtıldan, nûr zulmetden ayrıdır. Nitekim Allahü teâlâ İsrâ sûresi seksen birinci âyet-i kerîmesinde meâlen, (Hak gelince, bâtil gider, bâtil her zemân gidicidir) buyuruyor. Yâ Rabbî, bizleri, o büyüklerin

“aleyhimüssalevât” yolunda bulundur! Âmîn.

Seyyid Meyân pîr Kemâli iyi tanırırsınız. Bu husûsda birşey yazmamıza lüzûm yok. Şu kadar var ki, bu fakîr, bir müddetden beri onun yakınlığından haz duyuyorum. Kapınızın eşğini öpmek arzûsunda idi. Amma şu sıralarda hasta olup, yatağa düşmüştür. Düzeline hizmet ve huzûrunuza kavuşacaktır.

Bu mektûb, yine nakîb seyyid şeyh Ferîde “kuddise sirruh” yazılmışdır.

Cismin ve rûhun lezzet ve elemelerini bildirmekte ve cisme olan musîbet ve acılara, sabr tavsiye edilmektedir:

Allahü teâlâ, sizi her sıkıntıdan korusun! Dünyâ ve âhiretin efendisinin

“aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” hurmetine dünyâ ve âhiretin iyiliklerine kavuşdursun!

Dünyâ lezzetleri ve elemeleri iki dürlüdür: Birisi cismin [ya’nî nefis-i emmârenin], ikincisi rûhun lezzetleri ve acılarıdır. Cisme lezzet veren herşey, rûha elem verir. Cismi inciten herşey, rûha tatlı gelir. Görülüyor ki, rûh ile cesed, birbirinin nakîzi, aksidir. Fekat, bu dünyâda rûh, cism derecesine düşmüş ve cismle birleşmiş, kendini cisme kapdırmışdır. Rûh, cism hâlini almış, ona lezzet veren şeylerden lezzet duymağa ve cisme acı gelen şeylerden elem duymağa başlamışdır. İşte avâm, ya’nî câhil halk böyledir. Vettîn sûresinin, (Onu [rûhu], sonra en aşağı dereceye indirdik) meâlindeki âyet-i kerîmesi bunların hâlini göstermekdedir. Bir kimsenin rûhu, eğer bu esîrlikden, bu bağılılıktan kurtulmaz, kendi derecesine yükselmez, kendi vatanına kavuşmaz ise, ona yazıklar, binlerle yazıklar olsun! Fârisî iki beyt tercemesi:

Mahlûkların en yükseği insandır.

O makâmdan mahrûm kalan da, odur.

Bu yoldan, eğer geri dönmezse,

Ondan dahâ mahrûm, olmaz kimse.

İşte, rûhun hastalıklarından biri, elemi lezzet sanması, lezzetini elem anlamasıdır. Onun bu hâli, mi’desi hasta bir kimseye benzer ki, bu kimse safrası bozuk olduğundan, tatlıyı acı sanır. Bu kimseyi tedâvî etmek lâzım olduğu gibi, rûhu da, bu hastalıktan kurtarmak, akl îcâbıdır. Rûhun tedâvî edilerek cismin elemelerinden, acılarından lezzet duyması, sevinmesi lâzımdır. Fârisî beyt tercemesi:

Kavuşmak için, bu lezzet ve sevince,

Can çıkıncaya dek, çalış, gündüz ve gece!

İyi düşünerek ve inceleyerek anlaşılıyor ki, dünyâda eğer, derd ve musîbetler olmasaydı, dünyânın hiç kıymeti olmazdı. Dünyânın zulmetini, sıkıntısını, hâdiseler, acı olaylar gidermekdedir. [Dünyâ dertleri, rûha elem verir. Bu elemi, inkisârı, ibâdet olur, derecesi yükselir.] Dertlerin, elemelerin acılıkları, bir hastalığı iyi edecek, fâideli ilâcın acılığı gibidir. Bu fakîr, anlıyorum ki, bozuk niyet ile, gösteriş için, menfe’at için yapılan, ba’zı ziyâfetlerde, yemeğe kusûr bulmak veyâ başka sûretle, yapılan eziyyet ile, ziyâfet verenin kalbinin kırılması, yemekdeki zulmeti, niyyetin bozukluğu ile hâsıl olan günâhı gidermekde, kabûl olmasına sebep olmakdadır. Eğer müsâfirlerin şikâyeti, hakâreti olmasaydı ve ziyâfet sâhibinin kalbi kırılmasaydı, yemek karanlık ve günâh olacak, kabûl edilmeyecekdi. Kalbin kırılması, kabûle sebep oldu.

O hâlde, hep cism ve cesedimizin râhatını ve tadını düşünen ve hep bunun peşinde koşan bizler, çok zor durumda bulunuyoruz: Vezzâriyât sûresinde, ellialtıncı âyet-i kerîmede meâlen, (İnsanları ve cinni, yalnız ibâdet etmeleri için yarattım) buyuruldu. İbâdet de, kalbin ve rûhun kırıklığı, kendini aşağı bilmesidir. İnsanın yaratılması, kendini hakîr bilmesi, aşağı görmesi içindir. Bu dünyâ, müslimânların âhıretlerine, Cennetdeki ni'metlerine göre, bir zindân gibidir. Müslimânların, bu zindânda zevk ve safâ aramaları, akla uygun olmaz. O hâlde, dünyâda eziyyet, sıkıntı çekmeğe alışmak lâzımdır. Burada mihnetlere katlanmaktan başka çâre yoktur. Allahü teâlâ, mubârek ceddiniz hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı etemmühâ ve minettehıyyâtı eyemenühâ”, biz za'îf kullarına bu yolda yürüyebilmek nasîb eylesin. Âmîn.

[(Reşehât)da, Ubeydullah-ı Ahrâr hazretleri “rahmetullahi teâlâ aleyh”

buyuruyor ki, (İnsanlar ibâdet yapmak için yaratıldı. İbâdetin hulâsası, özü de, kalbin her zemân Allahü teâlâdan âgâh olmasıdır). 46. cı ve 99. cu mektupları ve 155. ci Ma'sûmîyeyi okuyunuz!]

65

Bu mektûb, Hân-ı a'zama yazılmışdır. Müslimânlığın bugünkü hâline ve müslimânların çektiği sıkıntılara teessüf etmektedir: Allahü teâlâ kuvvetinizi artdırsın. Onun dînini yükseltmek için, din düşmanları ile olan mücâdelelerinizde yardımcınız olsun. Muhibir-i sâdık

“aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı efdalühâ ve minetteslîmâtı ekmelühâ”

buyurdu ki: (İslâmiyyet garîb, kimsesiz olarak başladı. Son zemânlarda, başladığı gibi, garîb olarak geri döner. Garîb olan müslimânlara müjdeler olsun!). Bundan önceki hükûmet zemânında [Ekber şâh[1] zemânında]

müslimânlar, o kadar garîb olmuşdu ki, kâfirler, açıkça müslimânlığı kötülüyor, müslimânlarla alay ediyorlardı. Dinsizliklerini, ahlâksızlıklarını, sıkılmadan açıklıyordu. Çarşıda, pazarda kâfirleri ve dinsizliği övüyorlardı. Müslimânların, Allahü teâlânın emrlerinden birçoklarını yapması, [söylemesi ve yazması] yasak edilmişti. İbâdet edenler, islâmiyyete uyanlar ayblanıyor ve kötüleniyordu. Fârisî beyt tercemesi:

Peri yanaklarını saklamış, şeytân nâz ediyor,

şaşırdım kaldım, hayretten aklım gidiyor.

Sübhânallah! Yâ Rabbî, sana hamd ederim! (İslâmiyyet kılının altındadır) buyuruldu. Bu şerefli dînin parlaklığı, hükûmet reîslerine bağlı kılındı.

Hâlbuki iş tersine dönmüş, devlet, hükûmet, islâmiyyeti yıkmağa uğraşıyordu. Bu hâle yazıklar olsun, teessüfler olsun, pişmânlıklar olsun!

Sizin mubârek varlığınızı, cenâb-ı Hakkın büyük ni'meti biliyoruz. Din düşmanlarının hücûmları karşısında, perîşan olan mü'minleri kanadı altında koruyacak, sizden başka bir kahraman bilmiyoruz. Allahü teâlâ sevgili Peygamberi ve Onun Ehl-i beyti “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât vettehıyyât velberekât” hurmetine, kuvvetinizi artdırsın! Yardımcınız olsun! Hadîs-i şerîfde buyuruldu

ki: (Bir kimseye deli denmedikçe, onun î mânı temâm olmaz!). Bu zemân da, islâm sevgisinin, islâm gayretinin alâmeti olan, bu cünûn [delilik], sizin temiz rûhunuzda görülmektedir. Bu ni’meti veren, Allahü teâlây a hamd olsun! Bugün, öyle bir gündür ki, az bir hareket, [bir söz, bir yazı] hemen kabûl olunup pekçok sevâb verilir.

Eshâb-ı Kehf in “rahmetullahi teâlâ aleyhim”, bu kadar kıymet ve şöhret kazanmasının sebebi, yalnız hicret etmeleri idi. Düşman saldırdığı zemân, suvârîlerin az bir hareketi, çok kıymetli olur. Sulh zemânında, pek ince, güç ta’lîmleri, bu kıymeti alamaz. Bugün sizin, söz ile yaptığınız cihâd, cihâd-ı ekberdir. Size nasîb olan bu ni’metin kıymetini biliniz. Var kuvvetiniz ile, din düşmânlarını rezîl edip, [islâmiyyetin emrlerinin yapılmasına, harâmların çirkinliğinin, zararlarının anlaşıl arak kaçınılmasına], hakkı söylemeğe çalışınız! Bu söz ile [ve kalem ile] olan cihâd ı, [top ile] kılınç ile olan cihâddan dahâ kârlı biliniz! Bizim gibi eli yazmaz, dili söylemez zevallılar, bu ni’metden mahrûmuz. Arabî beyt tercemesi:

Ni’mete kavuşanlara, ni’metler âfiyet olsun,

zevallı âşık da, birkaç damla ile doysun!

Fârisî beyt tercemesi:

Aranan hazînenin yolunu gösterdim sana,

belki sen kavuşursun, biz varamadıksa da!

Hâce-i Ahrâr [Ubeydullah-i Taşkendî] “kuddise sirruh”[1] buyurdu ki, (Eğer şeyhlik yapsaydım, hiçbir şeyh, bir yerde, bir mürîd bulamazdı. Fekat, bana başka vazîfe verildi. O vazîfe de, islâmiyyeti yaymak ve islâmiyyeti kuvvetlendirmekdir). Bunun için, sultânlara, [devlet reîslerine, meb’ûslara] gidip nasîhat verirdi. Te’sîrli sözleri ile, hepsini doğru yola getirirdi. Onlar vâsıtası ile, islâmiyyeti yayardı. Allahü teâlâ, büyüklerimize olan sevginiz ve saygınız hurmetine, sözlerinize te’sîr ihsân etmiş, dîne olan bağlılığınızı, arkadaşlarınıza heybetli olarak göstermişdir. O hâlde, hiç olmazsa, müslimânlar aras ına yayılmış, âdet hâline gelmiş olan, kâfirlerin âdetlerinin [bayramları, noel geceleri, dansları, baloları, erkek-kadın bir arada oturmaları] müslimânlar aras ından kaldırılması için çalışmanızı, müslimân evlâdlarını kâfirlere mahsûs olan, bu gibi çirkin şeylerden korumanızı istirhâm ederim. Allahü teâlâ, bizim tarafımızdan ve bütün müslimânlar tarafından size bol bol mükâfât versin!

Bundan önceki hükûmet zemânında, islâmiyyete karşı, açıkca düşmanlık vardı.

Şimdi, böyle düşmanlık, öyle kin ve inâd görülmüyor. Ba’z ı kusûrlar varsa da, inâd ile değil, bilinmediği içindir. Bugün müslimânlar da, kâfirler gibi serbest konuşabilmekde, onlardaki hürriyyete kavuşmaktadır. Kâfirlerin kazanmaması, eski kin ve düşmanlığın başımıza gelmemesi, müslimânların zulm ve işkenceye düşmemesi için, düâ edelim ve uyanalım. Din düşmanlarına fırsat vermiyelim. Fârisî mısra’ tercemesi:

Î mânıma saldırdıklarından, söğüd yaprağı gibi titriyorum!

Allahü teâlâ, bizi ve sizi, Peygamberlerin efendisinin “aleyhi ve alâ âlihissalevât” yolundan ayırmasın! Fakîr, ânî bir yolculukla, buraya geldim. Size haber vermeden, birkaç hâtıra yazıp bırakmadan ve kalbimdeki, size karşı olan sevgiyi bildirmeden, ayrılmak istemedim. Peygamberimiz

“aleyhissalâtü vesselâm” buyurdu ki: (Bir kimse, din kardeşini seviyorsa, sevdiğini ona bildirsin!). Size ve doğru yolda bulunanların hepsine selâm olsun!

Âlimin bir nazarı, bulunmaz hazînedir,

Bir sohbeti, yıllarca, bitmez kütübhânedir.

[Şimdi, her dildeki kitâblarımız (Internet) vâsıtası ile bütün dünyâya yayılmaktadır. Allahü teâlânın bu ni'metine ne kadar şükr etsek azdır.]

66

Bu mektûb, yine Hân-ı a'zama “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Bu yolu medh etmekte ve Eshâb-ı kirâmın büyüklüğünü bildirmekdedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği, sevdiği kimselere selâm olsun!

Büyüklerimizin yolunda, nihâyet, başda yerleştirilmiştir. Hâce-i Nakşibend

[Behâeddîn-i Buhârî] “rahmetullahi aleyh” buyurdu ki: (Nihâyeti, bidâyetde yerleştirdik.) Bu yol, tam Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” yoludur.

Çünkü, o büyükler, o Serverin “aleyhisselâm” sohbetinde, dahâ birinci günde, öyle şeylere kavuştu ki, sonra gelen en büyük Evliyâ, en nihâyetde, ancak, bundan bir parçaya kavuşabilmiştir. İşte bunun içindir ki, Vahşî, hazret-i Hamzayı “radıyallahü anhümâ” şehîd etmiş iken, müslimân olunca, bir kerrecik, Seyyid-il-evvelîn vel-âhirînin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” sohbeti ile şereflendiği için, Tâbi'înin en üstünü olan, Veysel Karânîden dahâ yukarı oldu. Hayr-ül-beşerin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” sohbetinin başlangıcında Vahşîye “radıyallahü anh” nasîb olanlara, Veysel Karânî, o kadar yüksek olduğu hâlde, en nihâyetde bile kavuşamadı. Demek ki, zemânların, asırların en iyisi, Eshâb-ı kirâmın

“aleyhimürrıdvân” asrıdır. Sonra gelenler, (Sonra) kelimesinden dolayı çok geride kaldı. Dereceleri de, hep sona kaldı. Abdüllah ibni Mubârekden birisi sordu ki, (Mu'âviye mi dahâ yüksektir, Ömer bin Abdül'azîz mi?).

Cevâbında buyurdu ki, (Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” yanında giderken, hazret-i Mu'âviyenin “radıyallahü anh” bindiği atın burnuna giren toz, Ömer bin Abdül'azîzden, birkaç kerre dahâ hayrlıdır).

İşte büyüklerimizin yolu, (Silsiletüzzeheb)dir. Bu yolun, başka yollardan üstünlüğü, Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” zemânının, sonraki zemânlardan üstünlüğü gibidir. Bu yolun büyükleri, öyle kimselerdir ki, Allahü teâlâ, bunlara fadl ve merhameti ile, dahâ başlangıçda, nihâyetin tadını tatdırmıştır. Bunların derecelerini, başkaları anlıyamaz. Bunların vardıği makâmlar, başkalarının vardıkları makâmların çok üstündedir. Fârisî mısra'

tercemesi:

Gül bağçemi gör de, behârımı anla!

Fârisî mısra' tercemesi:

Senenin bereketi, behârından belli olur.

Bu ni'met, çok büyüktür. Allahü teâlâ, bunu ancak dilediğine nasîb eder.

Onun ni'metleri pek çoktur. Hâce Nakşibend “rahmetullahi aleyh” buyurdu ki: (Biz, cenâb-ı Hakkın fadlına, ihsânına kavuşduk). Allahü teâlâ, bizi ve sizi, bu büyükleri sevmekle şereflendirsın ve yollarında bulundursun! Âmîn.

67

Bu mektûb, Hân-ı Hânâna “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Bir muhtâcın gönderildiği bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, bizi ve sizleri Peygamberlerin efendisinin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” yolunda bulundursun. Zâhirimizi ve bâtınımızı bu yoldan ayırmasın. Bu düâmıza âmîn diyenlere rahmet eylesin! Çok mühim olan iki şey, elimde olmıyarak, bu yazımla başınızı ağrıtmâğa beni sürükledi. Birincisi, incindiğimizi zannetmeyiniz. Belki sevgimiz ve ihlâsımız artmaktadır. İkincisi fazîlet ve salâh sâhibi olan bir muhtâcın ihtiyâcını bildirmektir. Kendisi ma'rifet ve şühûd zînetleri ile süslüdür.

Nesebi kerîm, hasebi şerîfdir. Muhterem efendim! Doğru sözü bildirmek biraz acı olur. Çoklarına çok acı gelir. Az kimseye de az acı gelir. Bu acılığı bal gibi tatlı olarak alabilecek ve dahâ var mı diyecek mes'ûd bir kimse lâzımdır.

Hâllerin değişik olması, mahlûkların sıfatıdır, özelliğidir. Temkîne ya'nî hâllerin değişmemesine kavuşanlar da, az da olsa değişiklikten kurtulamaz.

Zevallı mahlûk, çok olur ki, celâl sıfatlarının saltanatı altında kıvrılır.

Başka zemân da, cemâl sıfatlarının esîri olur. Bir zemân (Kabz) ya'nî sıkıntı olan yeredir. Başka zemân (Bast), genişlik meydânındadır. Her zemânın hükmleri birbirine benzemez. Dün öyle idi. Bugün böyledir. Hadîs-i şerîfde, (Mü'minin kalbi, Allahü teâlânın parmaklarından iki parmak arasındadır. [Ya'nî Onun kudreti altındadır.] Kalbi, istediği gibi değiştirir) buyuruldu. Vesselâm.

68

Bu mektûb, yine Hân-ı Hânâna “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Tevâzu'

zenginlere, nazlanma da fakîrlere yakışır demektedir: Allahü teâlânın yaptığında hayr vardır.

Fârisî beyt tercemesi:

Bildirilmesi lâzım olanı söyledim sana,

Yâ fâidelenirsin, yâ da çarpar kulağına.

Tevâzu', gınâ sâhiblerine yakışır, istignâ ise fakîrlere yaraşır. Çünkü, herşeyin ilâcı, zıddı iledir. Üç mektûbunuzdan da yalnız istignâ, nazlılık anlaşılmaktadır. Tevâzu' ya'nî alçak gönüllülük yapmak istediğinizi biliyoruz. Fekat, meselâ son mektûbunuzda (Allahü teâlâyâ hamd etdikden ve Resûlüne salâtdan sonra ma'lûm olsun ki...) diyorsunuz. Bu sözü nereye ve kime karşı yazdığınızı iyi anlamalısınız. Evet, fakîrlere çok hizmet etdiniz. Fekat hizmetin edeblerini gözetmek de lâzımdır. Ancak, fâidesine böyle kavuşulabilir. Böyle olmazsa boşuna uğraşılmış olur. Evet Onun

“aleyhi ve alâ âlihissalevâtü etemmühâ ve ekmelühâ” ümmetinin sâlihleri tekellüf, gösteriş yapmakdan uzaktır. Fekat tekebbür edenlere karşı tekebbür yapmak, sadaka vermek gibi sevâbdır. Bir kimse, Hâce Nakşibend

“kaddesallahü teâlâ sirreh” hazretleri için, kibrlidir dedi. Bunu işitince, (Benim kibrliliğim, Onun “celle celâlüh” büyüklüğündendir) buyurdu. Bu yolun yolcularını aşağı ve gerici sanmamalıdır. Hadîs-i şerîfde, (Saçı sakalı karışmış çok kimseler vardır ki, hangi kapıya gitseler kovulurlar.

Allaha yemîn etseler, istedikleri şeyi ihsân eder) buyurdu. Fârisî beyt tercemesi:

Az söyledim, dikkat etdim kalbini kırmamağa,

Bilirim üzülersün, yoksa sözüm çokdur sana.

Size bağlı olanların, sizi sevenlerin, herşeyin doğrusunu düşünmeleri ve size doğru söylemeleri lâzımdır. Her toplantıda sizin iyiliğinizi ve başarınızı özlemeleri, kendi çıkarlarını düşünmemeleri gerekir. Böyle yapılmazsa hıyânet olur. Yalnız size birkaç fâide sağlamak için, bu sefere başlamışdık. Fekat sevenleriniz ve hizmetcileriniz kavuşmamıza sed çekdiler. Kusûru bizden bilmeyiniz. Bu sözler, her ne kadar acı görünüyor ise de, sağ ol, yaşa diyenleriniz çokdur. Onlar size yetişir. Fakîrlere görüşmek, kendi ayblarını, kusûrlarını anlamak içindir ve gizli kötülüklerini meydâna çıkarmak içindir. Şunu da bildirelim ki, bu sözlerimiz sizi incitmek için değildir. Size iyilik yapmak içindir.

Kalbinizi yakmak, nasîhat yapmak için olduğunu iyi biliniz! Hâce Muhammed Sıddîk, bir gün önce gelmiş olsaydı, elbette yanınıza gelirdim. Fekat Serhend yakınlarında kendisiyle karşılaştık. Özrümüzü kabûl buyurunuz. Hayr yalnız Allahü teâlânın yapıdığındadır.

69

Bu mektûb, yine Hân-ı Hânâna “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. İnsanı dünyâda ve âhiretde yükseltecek olan tevâzu'un ne olduğu ve kurtuluşun ancak Ehl-i sünnete uymakla olduğu bildirilmektedir: Her hamd Allahü teâlâyâ mahsûsdur. Allahü teâlânın Resûlüne salât ve selâm olsun! Kardeşimiz Mevlânâ Muhammed Sıddîk ile gönderilen okşayıcı, kıymetli mektûbunuz geldi. Lutf buyurmuşsunuz. Allahü teâlâ, size hayrlı karşılıklar versin! Mektûbunuzda, fakîrlerin, edeblerini

gözetmişsiniz ve alçak gönüllülük göstermişsiniz. (Allah için tevâzu’ edeni, Allahü teâlâ yükseltir) hadîs-i şerîfine göre, bu aşağı davranışınızın dünyâda ve âhiretde yükselmenize sebep olacağını umarım. Belki de sebep olmuştur. Size müjdelersun!

Înâbet ve rücû’, ya’nî bir rehberle bağlanmak kelimelerini yazıyorsunuz.

Dervîşlerden birinin elinde inâbet yaptığınızı tesavvur buyurunuz. Bunun iyi netîcelerini ve meyvalarını bekleyiniz! Fekat, bu inâbetin haklarını, şartlarını elden geldiği kadar gözetmelidir. Vasıyyetlerden, nasîhatlardan hangi birini yazayım? İlmlerden, ma’rifetlerden hangisini bildireyim?

Çünkü, müctehid olan derin âlimler ve doğru yolda olan tesavvufcular

“şekkerallahü teâlâ sa’yehüm” söylemedik bir şey bırakmadılar. Sermâyesi az olan bu fakîrin “rahmetullahi aleyh” mektûblarından birkaçını, sevdiklerimiz size getirmişlerdir. Onları gözden geçiriniz. Sözüñ özü şudur ki, kurtuluş yolu, ancak Ehl-i sünnet vel-cemâ’ate uymaktır. Allahü teâlâ, onların sözlerine, işlerine, îmân edenleri ve ibâdetlerdeki bildirdiklerine uyanları çoğaltsın! Çünkü, Cehennemden kurtulacağı müjdelenenmiş olan bir fırka, bunlardır. Bunlardan başka olan firkalar, helâk olacak, felâkete sürüklenecektir. Bugün bir kimse, böyle olduğunu bilse de, bilmese de, yarın herkes anlayacaktır. Fekat, o zemân fâidesi olmayacaktır. Yâ Rabbî!

Ölüm bizi uyandırmadan önce, sen bizi uyandır!

Seyyid İbrâhîm çok eskiden beri yüksek kapınıza bağlı olanlardandır.

Düâcılarınız arasında bulunmaktadır. Kereminizden, ihsânınızdan beklenilir ki, ihtiyârlık ve ihtiyâc zemânını, çoluk çocuğu ile üzüntüsüz geçirmesi ve son nefesinizde selâmete kavuşmanıza düâyâ bol zemân bulması için kendisine sığınak olasınız. Vesselâm.

70

Bu mektûb, yine Hân-ı Hânâna yazılmışdır. İnsanın âlem-i halkı ve âlem-i emri kendinde toplaması, hem Hakdan uzaklaşmasına, hem de Hakka yaklaşmasına sebep olduğunu bildirmektedir:

Allahü teâlâ, sizi Muhammed Mustafânın “sallallahü aleyhi ve sellem”

dîninin gösterdiği doğru yolda bulundursun! Bu düâyâ âmîn diyenlere merhamet eylesin! Âlem-i emrin ve âlem-i halkın insanda toplanması, onun Hakka yaklaşmasına, kıymetli ve üstün olmasına sebep oldu. İnsanın Hakdan uzaklaşmasına, doğru yoldan sapmasına ve Ondan câhil kalmasına sebep olan da, yine bu topluluğudur. Bu topluluktan dolayı insanın aynası, tâm olup, Hakka yaklaşmıştır. Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının, hattâ Zât-i ilâhînin kendinde görünmesine müste’id olmuştur. Hadîs-i kudsîde, (Göke ve yere sığmam. Fekat, mü’min kulunun kalbine sığarım) buyurması, buna işâretidir. İnsanın, âlemdeki zerrelere, her zerreye muhtâc olması, onun Hakdan uzaklaşmasına sebep olmuştur. Çünkü, insanın herşeye, her zerreye ihtiyâcı vardır. Bekara sûresinde, (Yerde olan herşeyi, sizin ihtiyâcınızı karşılamak için yarattım) meâlindeki, yirmisekizinci âyet-i kerîme, bunu bildiriyor. İnsan, bu ihtiyâcından dolayı herşeye gönül vermektedir. Bu yüzden, Hakdan uzaklaşmakta, doğru yoldan ayrılmaktadır. Fârisî iki beyt tercemesi:

Mahlûkların en üstünü insandır,

o makâmdan, mahrûm kalan da odur.

Bu yoldan eğer, geri dönmezse,

ondan dahâ mahrûm olmaz kimse.

Görülüyor ki, varlıkların en üstünü insandır. Mahlûkların en aşağısı, en kötüsü de, yine odur. Çünkü, âlemlerin Rabbinin sevgilisi olan Muhammed Mustafâ “sallallahü aleyhi ve sellem” insan olduğu gibi, âlemlerin Rabbinin düşmanı olan Ebû Cehl bin Hişâm da insandır. O hâlde kalb, herşeyi sevmekden kurtulmadıkça, herşeyden münezzeh [ayrı] olan, bir varlığın sevgisine kavuşamaz. Bu ise, en büyük harâblık, aşağılıktır. Birşeyin hepsi ele geçmezse, hepsi de elden kaçırılmamalıdır, formülüne göre, birkaç günlük ömrü, islâmiyyetin sâhibine “aleyhissalâtü vesselâm” uyarak geçirmelidir. Çünkü âhıretin azâbından kurtulup, sonsuz ni’metlere kavuşmak, ancak Ona “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” uymakla olur. Bunun için de, altın, gümüş eşyâsı ve kâğıd parası ve ticâret eşyâsı ve çayırda otlayan hayvanları olanın, islâmiyyete uygun olarak, zekât vermesi, böylece mala ve hayvanlara bağlı olmadığını göstermesi lâzımdır. Yirken, içerken, güzel elbise giyerken, keyfini, zevkini düşünmeyip, ibâdetleri yapmak için kuvvetlenmeği ve A’râf sûresinin (Nemâz kılarken süslü, temiz örtününüz!) meâlindeki otuzuncu âyet-i kerîmesine uymağı niyyet etmelidir. Bunlara, başka niyyetleri karışdırmamalıdır. Böyle niyyet yapılmazsa, yapmak için, kendini zorlamalıdır. Ağlıyamazsan, kendini ağlat, sözü meşhûrdur. Böyle niyyet edebilmek için, durmadan Allahü teâlâyâ düâ etmeli, yalvarmalıdır.

Fârisî beyt tercemesi:

Umarım, kabûl ede, göz yaşımı,

O ki, inci yapar, su damlasını.

Bunun gibi, her şeyi, dînini seven ve kayıran, doğru âlimlerin, yazılarına uygun yapmalı, islâmiyyetin izin verdiği (Ruhsat)lardan kaçınıp, islâmiyyetin üstün gördüğü (Azîmet)lere sarılan bu âlimlere uymağı, sonsuz azâbdan kurtulmağa vesîle bilmelidir. Nisâ sûresi, yüz kırkıaltıncı âyet-i kerîmesinde meâlen, (Îmân eder ve ni’metlere şükr ederseniz, Allahü teâlâ, size azâb etmez!) buyuruldu.

71

Bu mektûb, Hân-ı Hânânın oğlu Mirzâ Dârâb için yazılmış olup, Allahü teâlâyâ şükr etmek, islâmiyyete uymakla olduğunu bildirmektedir: Allahü teâlâ, kuvvetinizi arttırsın ve yardımcınız olsun! İyilik edene teşekkür lâzım olduğunu akl da, islâmiyyet de göstermektedir. Şükrün derecesi, gelen ni’metlerin mikdârına bağlıdır. Ni’met, ne kadar çok ise, şükr etmek lüzûmu da çok olur. Görülüyor ki, zenginlerin, zenginlik derecesine göre, fakîrlerden dahâ çok şükr etmesi lâzımdır. Bunun içindir ki, bu ümmetin fakîrleri, zenginlerinden beşyüz sene önce Cennete girecektir.

Allahü teâlâyâ şükr etmek için, önce Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiğine uygun bir i’tikâd edinmek lâzımdır. Çünkü, Cehennemden kurtulan, yalnız bu firkadır. İ’tikâdı düzeltdikten sonra, islâmiyyete

uygun hareket etmelidir.

İslâmiyyeti de, bu fırkanın müctehidlerinin kitâblarından öğrenmelidir.

[Dinden haberi olmıyan, reformcu müfîden, câhil hâfızdan, dinsizlerin, gençleri aldatmak için gazetelerdeki, dîni medh eden, aldatıcı yazılarından öğrenmemelidir.] Bundan sonra, Ehl-i sünnetden olan, tesavvuf büyüklerinin gösterdiği yolda [Kalbi] tasfiye ve [Nefsi] tezkiyeye sıra gelir. Şükrün bu üçüncü kısmı, şart değilse de, fâidesi pek büyüktür. Fekat, iki önceki kısım şarttır. Çünkü, islâmiyyetin aslı, temeli bu ikisidir. İslâmiyyetin kemâli, olgunlaşması ise, üçüncü kısım ile olur. Bu üç kısım, ya'nî Ehl-i sünnet i'tikâdı ve islâmiyyetin emrleri ve tesavvuf büyüklerinin yolu dışında kalan herşey, sıkıntılı riyâzetler ve şiddetli mücâhedeler olsa dahî, hep günâhdır ve itâ'atsizliktir ve şükr etmemektir. Hind Berehmenleri ve eski Yunan felesofları, çok riyâzet ve mücâhede yaptı. Fekat, Peygamberlere

“aleyhimüsselâm” uymadıkları için, Allahü teâlâyâ şükr değil, günâh oldu.

Hiçbiri kabûl edilmedi. Kıyâmetde Cehennemden kurtulamıyacaklardır. O

hâlde, seyyidimizin, efendimizin, kurtarıcımızın ve günâhlarımızın afvı için şefâ'atcimizin, kalblerimizi, rûhlarımızı tedâvî eden mütehasısımızın, ya'nî Muhammed Resûlullah “sallallahü aleyhi ve alâ âlihi ve sellem” efendimizin yoluna ve Onun dört halîfesinin yoluna yapışınız!

Onun dört halîfesi “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'în” hidâyete ulaştırıcı, se'âdete erdiricidir. Allahü teâlâ, bu yolda gidenlerden râzı olur.

[Allah, senden râzı olsun demek, bu hâl ile râzı olsun demek değildir.

Allahü teâlâ, senin ahlâkını, işlerini ıslâh edip, seni, râzı olduğu hâle soksun demektir].

72

Bu mektûb, hâce Cihâna yazılmış olup, âhireti istiyenin dünyâyâ düşkün olmaması lâzımdır. Dünyâyı terk etmek nasıl olacağını bildirmektedir: Allahü teâlâ, selâmet ve âfiyet versin! Din ile dünyâyı birlikde kazanmak imkânsızdır. Âhireti kazanmak istiyenin, dünyâdan vaz geçmesi lâzımdır. Bu zemânda, dünyâyı temâmen terk etmek, kolay değildir. Hiç olmazsa, hükmen terk etmek, ya'nî terk etmiş sayılmak lâzımdır. Bu da, her işde islâmiyyete uymak demektir. Yiyecekde, içecekde, giyecekde ve ev kurmakda islâmiyyete uymak lâzımdır. İslâmiyyetin emrlerini aşmamak lâzımdır. Altın ve gümüşün ve ticâret eşyâsının ve kırdâ, çayırdâ otlayan dört ayaklı hayvanların zekâtını vermek farzdır. Bunların zekâtını elbette vermelidir.

İslâmiyyete uymakla zînetlenen bir kimse, dünyânın zararından kurtulmuş

olur ve âhireti kazanır. Dünyâyı [ya'nî nefsin arzûlarını], böyle hükmen de terk edemiyen kimse, münâfık demektir. İmânlı olduğunu söylemesi, âhiretde kendisini kurtaramaz. Yalnız dünyâda, malını ve cânını korur. Fârisî beyt tercemesi:

Söyledim sana, işin özünü,

İster sıkıl, ister dinle sözümü.

Dünyânın bu kadar gösterişli hâli, hademesi, hizmetçileri, tatlı yemekleri, çeşidli şerbetleri, süslü, câzibeli elbiseleri ve nice zevkleri karşısında, hangi baba yiğit, hangi bahtiyar kimse, bu doğru söze kulak verip dinler?

Fârisî beyt tercemesi:

İncilerin ağırlığı sağır etmiş kulağını,

duymaz olmuş, ne yapayım, ağlamamı, sızlamamı.

[Dünyâ, ednâ kelimesinin müennesidir. Ya'nî, ism-i tafdîldir. Masdarı, dünûv veyâ denâetdir. Birinci masdardan gelince, çok yakîn demektir. (Biz en yakîn olan gökü, çırağlarla süsledik) âyet-i kerîmesindeki dünyâ kelimesi böyledir. Ba'zı yerde de, ikinci ma'nâ ile kullanılmışdır. Meselâ, (Denî, alçak şeyler mel'ûndur) hadîs-i şerîfnde böyledir. Ya'nî, (Dünyâ mel'ûndur) demektir. Alçak şeyler, cenâb-ı Hakkın, nehy-i iktizâî ve nehy-i gayr-i iktizâîsidir. Ya'nî, harâm ile mekrûhlardır. Şu hâlde, Kur'ân-ı kerîmde zem edilen, kötü denilen dünyâ, harâmlar ve mekrûhlardır. Mal kötülenmemişdir. Çünkü, cenâb-ı Hak, mala hayr adını vermektedir. Bu sözümüzü isbât eden vesîka, varlığın ve insanlığın ikincisi olan, İbrâhîm halîl-ür-rahmânın malıdır "salevâtullahi aleyh". Yalnız yarım milyonu sığır olmak üzere, davarları, ova ve vâdîleri dolduruyordu].

Allahü teâlâ, bizi ve sizi, Muhammed aleyhisselâmın yoluna uymakla şereflendirsın!

Şeyh meyân Zekerîyyâ eski defterdardır. Âlim ve fazîletli bir insandır. Bir zemândan beri habsdedir. İhtiyârlık, geçim darlığı ve habsde uzun zemân kalması yüzünden muhtâc ve acınacak hâldedir. Fakîri bulunduğu birliğe çağırıp, kurtulmasını istiyor. Mesâfe uzak olduğu için gelemedim.

Kardeşimiz Hâce Muhammed Sâdık, huzûrunuza geldiğinden, birkaç sözle başınızı ağrıtdım. İnşâallah o zevâllı, yüksek teveccüh ve kereminizden umulana kavuşur. Çünkü, âlimdir ve yaşlıdır. Vesselâm evvelen ve âhiren.

Âkıl isen kıl nemâzı, çün se'âdet tâcıdır.

Sen nemâzı öyle bil ki, mü'minin mi'râcıdır.

73

Bu mektûb, Kılınç hânın oğlu Kılıcullaha yazılmış olup, kaçınması ve yapılması lâzım gelen şeyleri bildirmektedir:

Allahü teâlâ, Muhammed Mustafânın "aleyhissalâtü vesselâm" parlak olan yolunda yürümekle şereflendirsın! Yavrum! Bu dünyâ, imtihan yeridir.

Dünyânın görünüşü, yalancı yaldızlarla süslüdür. Kötü kadına benzer. Yüzünü saçlar, kaşlar, ben ile boyamışlardır. Görünüşü tatlıdır. Tâze, güzel, körpe sanılır. Fekat aslında, güzel koku sürülmüş bir ölü gibidir. Sanki bir leşdir ve böcekler, akrebler dolu bir çöplüktür. Su gibi görünen bir serâbdır.

Zehrlenmiş şeker gibidir. Aslı harâbdır, elde kalmaz. Kendini sevenlere, arkasına takılanlara, hiç acımayıp, en kötü şeyleri yapar. Ona tutulan aklsızdır, büyülenmiştir. Âşıkları delidir, aldatılmışdır. Onun görünüşüne aldanan, sonsuz felâkete düşer. Tadına, güzelliğine bakan nihâyetsiz pişmânlık çeker. Server-i kâinât, Habîb-i Rabbil’âlemîn “aleyhi ve alâ âlihissalevât vettehıyyât” buyurdu ki, (Dünyâ ile âhıret birbirinin zıddıdır, birbirine uymaz. Birini râzı edersen, öteki gücenir). Demek ki, bir kimse, dünyâyı râzı ederse, âhıret ondan gücenir. Ya’nî, âhıretde, eline bir şey geçmez. Allahü teâlâ, bizi ve sizi, dünyâya düşkün olmaktan ve dünyâyı ele geçirmek için insanlık vazîfelerini çiğneyenleri sevmekten muhâfaza eylesin!

Yavrum! Bu, pek kötü olduğunu anladığın dünyâ, nedir biliyor musun? Dünyâ, seni, Allahü teâlâdan uzaklaştıran şeyler demektir. Kadın, çocuk, mal, rütbe, mevki’ düşüncesi, Allahü teâlâyı unutturacak kadar aşırı olursa, dünyâ olur. Çalgılar, oyunlar, (Mâlâ-ya’nî) ile, ya’nî fâidesiz, boş

şeylerle vakt geçirmek, [kumarlar, kötü arkadaş, kötü filmler, mecmû’a ve romanlar], hep bunun için dünyâ demektir. Âhırete fâidesi olmıyan ilmler, dersler de, hep dünyâdır. Hesâb, hendese [ya’nî matematik ve geometri], astronomi, mantık, eğer Allahü teâlânın gösterdiği yerlerde kullanılmazsa

[ya’nî kâfirlerle mücâdele ve onlardan üstün olmak için ve insanlara hizmet etmek için kullanılmazsa] bunlarla uğraşmak, boşuna vakt öldürmek olur ve dünyâ olur. Bu bilgileri bütün derinliği ile, incelikleri ile okumak, yalnız başına işe yarasaydı, eski Yunan felsefecileri [ve son zemânlardaki Avrupanın, Amerikanın fen adamları, mütehassısları] se’âdet yolunu bulur, âhıretdeki ebedî azâbdan kurtulurlardı.

[Liselerde, üniversitelerde okunan ulûm-i akliyye, ya’nî tecribî ilmler, ya’nî fen bilgileri ve yabancı diller, islâmiyyete ve mahlûklara hizmet etmek niyyeti ile öğrenilirse ve bu yolda kullanılırsa, fâideli olur.

Bunlara çalışmak lâzım olur ve sevâb olur. Bunun içindir ki, ecdâdımız, Şâm, Bağdâd, Semerkand ve Endülüs müslimânları her dürlü fende ve güzel san’atda pek ileri gitmiş, dünyâ birinciliğini ellerinde tutmuşlardı.

Avrupanın ilm ve fen adamları, asrlar boyunca, islâm fakültelerine gelip ihtisâs kazanırlar ve bununla öğünürlerdi. Müslimânların o parlak medeniyetlerinin eserleri, bugün meydândadır ve dünyâ münevverlerini hayrân bırakmaktadır.

Bugün liselerde, üniversitelerde okutulan ve insanın bütün gençlik hayâtına mal olan bilgiler, Allahü teâlânın emrlerine uyarak kullanılırsa, fâideli olur ve dünyâ ve âhıretin kazanılmasına sebep olur.

Medeniyet demek, yalnız ilm ve fen demek değildir. İlm ve fen, medeniyet için, ancak bir âlet, bir vâsıta. İlmde, fende çok ileri olan milletlere, fen vâsıtalarını ne yolda kullandıklarını incelemeyen, medenî demek büyük gaflet. Pek yanlışdır. Fabrikaların, motorlu vâsıtaların, gemi, tayyâre, atom cihâzlarının çok olması, gözleri kamaştıran yeni buluşların artması, medeniyeti göstermez. Bunları medeniyet sanmak, her silâhlıyı gâzi, mücâhid sanmağa benzer. Evet, mücâhid olmak için en yeni harb vâsıtalarına mâlik olmak lâzımdır. Fekat, bunlara mâlik olan, eşkıyâlık da yapabilir.

Medeniyet, ta’mîr-i bilâd ve terfih-i ibâddır. Ya’nî, beldeleri, memleketleri i’râf etmek ve bütün

insanları, rûh, düşünce ve beden bakımlarından râhat yaşatmaktır. Bu iki gâyeye vâsıl olmak, ancak ve yalnız ahkâm-ı islâmiyyeye, ya'nî Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına uymakla olur. İslâmiyyetden ayrıldıkça medeniyyet geriler. İşte liselerde, üniversitelerde öğrenilen bilgiler, bütün fen vâsıtaları, fabrikalar, ağır sanâyî', memleketleri i'mâr için, insanları râhat ettirmek için kullanılırsa, fâideli olur, sevâb olur. Memleketleri tahrîb, insanların hürriyyetini ellerinden almak, köle yapmak için kullanılırsa, fâidesiz olur, günâh olur. Bunların fâideli olması, medeniyyete hizmet etmesi ancak ve yalnız islâm dînine uygun kullanmakla olur. Avrupa, Amerika, asrlardan beri, islâm ahlâkını, islâm hukûkunu inceliyor. İslâm dîninin emrlerini, yasaklarını alıp, kendilerine mal ediyor. Onların bugünkü ilerlemesi, kanûnlarında bile yer verdikleri, islâmî kıymetler ve esâslar sâyesinde olduğu açıkça görülmektedir. Demek ki, bir milleti, bir gemiye benzetirsek, islâm ahkâmı, ya'nî Allahü teâlânın emrleri ve yasakları, bu geminin güverte ve kaptan teşkilâtıdır. Bütün ilmler, fen bilgileri, endüstri kolları, ağır sanâyî' de bu geminin, çarkçı, makinist kısmı demektir.

Gemide kaptan da, makinist de lâzımdır. Biri bulunmazsa, gemi işe yaramaz, helâk olur.

O hâlde, dedelerimizin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in” dünyâ çapındaki başarılarını, üstünlüklerini, yine elde etmek için, islâm bilgilerinin her iki kısmını, ya'nî hem dînimizi iyi öğrenmemiz ve ona sarılmamız, hem de ulûm-i akliyyeyi, asrımızın bütün teknik buluşlarını öğrenmeğe ve en iyi şekilde yapmağa çalışıp, bunları islâm ahkâmına uygun olarak kullanmamız lâzımdır. Bunu başarinca, maddî, ma'nevî olgunlaşacak, bütün milletlere örnek olacak, bütün dünyâca sevilerek, hâkim ve hâmi seçileceğiz.

Hadîs-i şerîfde, (El Cennetü tahte zılâlissüyûf) buyuruldu. Ya'nî (İslâmiyyet, kâfirlerdeki silâhların hepsini yapmakla ve bunları iyi kullanmak ile sağlam kalır). Bunun için, fen bilgilerine çok çalışmamız, atom bombası, roket, radar, füze yapmamız lâzımdır. Aksi takdîrde din yıkılır. Bindörtiyüz bu kadar sene evvel, bugünün kurtuluş yolunu, bu hadîs-i şerîf, bizlere göstermiştir. (İnsanların (milletlerin) dinleri, kendilerini idâre edenlerin dinleri gibi olur!) hadîs-i şerîfi de, müslimânların çalışarak, kâfirlerden üstün olmasını emr buyurmaktadır. Bu hadîs-i şerîfleri iyi anlamalı ve dört el ile sarılmalıdır].

Peygamberimiz “aleyhissalâtü vesselâm” buyurdu ki: (Bir kimsenin mâlâ-ya'nî ile, ya'nî fâidesiz şeylerle uğraşması, boş vakt geçirmesi, Allahü teâlânın onu sevmediğine işâretidir!) Fârisî beyt tercemesi: Ne varsa güzel, Allah sevgisinden başka,

hepsi câna zehrdir, şeker bile olsa.

Yıldızlarla uğraşmak, ya'nî astronomi ilmi, nemâz vaktlerini anlamağa yarar demişlerdir. Bunun ma'nâsı, nemâz vaktlerinin bilinmesine yarıyan ilmlerden biri de, ilm-i nücûmdur demektir. Yoksa kozmoğrafya bilinmezse, nemâz vaktleri anlaşılamaz demek değildir. Astronomiden haberi olmıyan çok kimseler vardır ki, nemâz vaktlerini, bu ilmleri bilenlerden dahâ iyi anlar. Mantık, hesâb ve diğer lise dersleri, hep böyle olup, bunların hepsi islâmiyyetin gösterdiği yerlerde kullanılırsa ve ilm-i kelâm da, islâmiyyetin tek se'âdet ve medeniyyet yolu olduğunu isbât etmek için kullanılırsa câiz olur [ve çok sevâb olur].

Mubâh olan şeyleri yapmak, vâciblerin, farzların yapılmasına mâni' olursa, bunlarla uğraşmak, yine mubâh olur mu olmaz mı? Elbet olmaz! İnsâf etmek lâzımdır. Dîni, îmânı, farzları, harâmları

öğrenmeden önce, lise bilgileri ile uğraşmak da bu zarûrî bilgileri öğrenmeğe mâni' olmaktadır.

[(Kimyâ-i se'âdet) kitâbı ilm kısmında buyuruyor ki: Her mü'minin, en önce, Ehl-i sünnet i'tikâdını, kısaca öğrenmesi farzdır. Bundan sonra, iki şey öğrenmesi lâzım olur. Biri kalb için olan, ikincisi beden için lâzım olan bilgidir. Beden için olan bilgi de ikidir. Biri yapacağı emrlere, ikincisi sakınacağı yasaklardır. Emrleri öğrenmek şöyle olur: Sabâh vakti, yeni müslimân olan kimsenin, öğle vakti gelince abdestin ve nemâzın farzlarını öğrenmesi, hemen farz olur. Sünnetlerini öğrenmesi de sünnet olur. Akşam olunca, akşam nemâzının üç rek'at olduğunu öğrenmesi farz olur. Ramezân gelince, orucun farzlarını öğrenmesi farz olur. Zengin olunca, bir sene sonra, zekâtı öğrenmesi farz olur. Haccı öğrenmesi, hacca gideceği zemân farz olur. İşte, herşeyi zemânı gelince öğrenmesi farz-ı ayn olur. Meselâ evlenmek istediği zemân, nikâh bilgilerini, kadın, erkek haklarını, kadınların özr hâllerini öğrenmesi farz olur. Bir san'ata, ticârete başlayınca, bunlardaki emr ve yasakları, fâizi öğrenmesi lâzım olur. Hangi san'ata başlayacaksa zemânın ona âid fen bilgilerini de mektebde öğrenmesi farz olur. (Meselâ dış tabîbi olacaksa, liseyi ve dışçı mektebini bitirmesi, staj ve ihtisâs yapması farz olur. Her san'at, ticâret, zirâ'at da hep böyledir. Herkese kendi san'atını okuması, öğrenmesi farz olur.

Başka san'at bilgilerini öğrenmesi farz olmaz. Harb zemânında da askerliği ve yeni silâhları yapmak, kullanmak, korunmak için, fen bilgilerini kısaca öğrenmek, her müslimâna farz-ı ayn, bunlarda ihtisâs kazanmak ise farz-ı kifâyedir).

Harâmları öğrenmek de, herkese başka dürlü farz olur. Meselâ, erkeklerin ipek giydiği bir yerde bulunanların, ipek giymenin harâm olduğunu öğrenmesi ve bilenlerin bilmiyenlere öğretmesi farz olur. (Sun'î ipek giymek erkeklere de harâm değildir). Alkollü içkiler içilen, domuz eti yinilen, başkasının hakkı, fâiz, rüşvet alınan, kumar oynanan yerde bulunanların, bunların harâm olduğunu öğrenmesi farz olur. Kadın erkek birlikde oturanların da mahrem ve nâmahrem olan kadınları, ya'nî bakmak câiz olan ve olmıyan kadınları öğrenmesi farz olur. [Kadınların, kızların açık gezdiği, erkeklerin de dizden yukarısını açtığı yerlerde bulunan müslimânların, örtmesi farz olan yerlerini öğrenmeleri lâzımdır. Bu yerlerini açmak ve başkasının açık yerine bakmak günâh olduğu gibi, bunu bilmemek de ayrı günâhdır.]

Kalbe âid bilgileri, ya'nî ilm-i ahlâk öğrenmek, her erkeğe ve kadına farz-

ı ayndır. Meselâ (Hıkd) “ya'nî kin bağlamak”, (Hased) [Başkasında bulunan ni'metin onda olmayıp, kendinde olmasını istemektir. Onda olduğu gibi, kendisinde de olmasını istemek hased değildir. Buna (Gıpta) etmek, imrenmek denir ki sevâbdır], (Kibr) [Kendini büyük bilmek, üstün görmektir. Kibrli olana karşı kendini büyük göstermek, kibr olmaz. Sadaka vermek gibi sevâb olur], (Sû'i zan) etmek [İyi insânı fenâ bilmek] gibi şeylerin harâm olduğunu öğrenmek, her mü'mine farz-ı ayndır. Görülüyor ki, îmânı, ya'nî Ehl-i sünnet i'tikâdını kısaca öğrenmek ve iyi ve kötü huyları öğrenmek, farz-ı ayndır. Ya'nî, herkesin öğrenmesi farzdır. Abdesti, guslü, nemâzı ve orucu ve harâmları da, her müslimânın öğrenmesi farz-ı ayndır. Cenâze nemâzını, ölüye hizmeti ve san'at ve ticâret bilgilerini (ve bugünün silâhlarını yapmak ve kullanmak için, fen bilgilerini iyi) öğrenmek farz-ı kifâyedir. Ya'nî lâzım olan kimselerin öğrenmesi farz olup, başkalarına farz olmaz. Fekat, lüzûmu kadar kimse öğrenmezse, bütün müslimânlar, hükûmet ve millet, büyük günâha girer. Meselâ, doktor olacak kimsenin lise ve tıbbiyyede okuması farz olup, mühendis olacak kimsenin tıbbiyyede okuması farz değildir. İbni Âbidîn “rahmetullahi aleyh” (Dürr-ül-muhtâr) şerhinde, ön sözde diyor ki: (Ulûm-i nakliyyeden ya'nî

din bilgilerinden kendine lâzım olanları öğrenmek farz-ı ayndır. Bundan fazlasını öğrenmek ve ulûm-i akliyyeden fâideli olanları öğrenmek farz-ı kifâyedir). Nemâzda kırâ’eti anlatırken diyor ki: (Bir âyet ezberlemek, herkese farz-ı ayndır.

Fâtihayı ve üç âyet veyâ bir kısa sûre ezberlemek vâcibdir. Kur’ân-ı kerîmin hepsini ezberlemek farz-ı kifâyedir. Kendine lâzım olmıyan fıkıh bilgilerini öğrenmek, hâfız olmakdan dahâ iyidir). Beşinci cildde buyuruyor ki: (Başkalarına öğretmek için ilm öğrenmek, kendi işlemesi için öğrenmekden dahâ sevâbdır).]

Yavrum! Hak teâlâ, sana çok lutf ve ihsân ederek, bu genç yaşda tevbe etmekle ve islâm âlimlerinin yolunda bulunan birinin sohbetine kavuşdurmakla şerefleştirmişdi. Bilemiyorum ki, nefis ve şeytânın ve din bilgisi olmıyan kötü arkadaşların arasında, o temiz hâlde kalabildin mi?

Din düşmanları her yoldan gençleri aldatmağa uğraşırken, değişmeden, akıntıya karşı durmak kolay değildir. Gençlik zemânıdır. Para bol, nefsin her arzûsunu yerine getirmek kolay ve arkadaşların çoğu da uygunsuz! Fârisî beyt tercemesi:

Cânım, yavrum! Sana sözüm, yalnız şudur:

körpeciksin, yolun da çok korkuludur.

Kıymetli oğlum! Mubâhların fazlasından sakınmalısın. Mubâhları, lüzûmu kadar kullanmalısın. Bunları da, Allahü teâlâyâ kulluk etmek niyyeti ile yapmalısın. Meselâ, birşey yirken, Allahü teâlânın emrlerini yerine getirmek için kuvvetlenmeğe, giyinirken avret yerini örtmeğe ve soğukdan, sıcakdan korunmağa niyyet etmeli ve her mubâh için [ve ders çalışırken böyle] gerekli niyyetler yapmalıdır. Büyüklerimiz azîmet ile hareket etmiş, ruhsatdan elden geldiği kadar kaçınmıştır. Mubâhları, zarûret mikdârı kullanmak da azîmetdir. Bu devlet, bu ni’met ele geçmezse, mubâhlardan dışarı çıkmamalı, harâm ve şübhelilere taşmamalıdır. Allahü teâlâ kullarına çok merhamet ve ikrâm ederek, mubâh olan şeylerle zevklenmeğe izin vermiştir. Pekçok şeyleri mubâh etmiştir. Halâl olan bu sayısız zevkleri, lezzetleri bırakıp da, harâm edilen birkaç zevke sapmak, Allahü teâlâyâ karşı, ne kadar edepsizlik olur. Hem de, harâm ettiği lezzetleri, dahâ fazlası ile mubâhlarda da yaratmıştır. Halâl olan çeşid çeşid ni’metlerin zevkleri bir yana, insanın işinden, Rabbinin râzı olmasından dahâ büyük zevk olur mu? Bir kimsenin işini, efendisinin beğenmemesinden dahâ büyük cefâ, sıkıntı olur mu? Cennetde Allahü teâlânın râzı olması, Cennet ni’metlerinin hepsinden dahâ tatlıdır. Cehennemdekilerden Allahü teâlânın râzı olmaması, Cehennem azâblarından dahâ acıdır.

Biz kuluz. Sâhibimizin emrindeyiz. Başı boş değiliz. Her istediğimizi yapmağa serbest değiliz. İyi düşünelim! Uzağı gören akl sâhibi olalım!

Kıyâmet günü utanmakdan, pişmân olmakdan başka, ele birşey geçmez. Gençlik çağı, kazanc zemânıdır. Merd olan, bu vaktin kıymetini bilip, elden kaçırmaz. İhtiyârlık herkese nasîb olmaz. Nasîb olsa da, râhat, elverişli vakt ele geçmez. Vakt de bulunsa, kuvvetsizlik, hâlsizlik zemânında, yarar iş yapılamaz. Bugün, her vaz’ıyyet elverişli iken, ananın babanın varlığı büyük ni’met iken, geçim derdi olmayıp fırsat elde iken, güç kuvvet yerinde iken, hangi özr ile, hangi sebeble, bugünün işi yarına bırakılabilir?

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Yarın yaparım diyen helâk oldu, ziyân etdi) buyurdu. Eğer dünyâ işlerini yarına bırakırsan ve bugün hep âhıret işlerini yaparsan güzel olur. Fekat, bunun aksini yaparsan çok çirkin olur.

Gençlik zemânında, insanı üç din düşmanı olan, nefs, şeytân ve kötü insanlar aldatmağa uğraşmaktadır. Bunlar karşısında az bir ibâdet pek kıymetli olur. İhtiyârlıkda yapılan, bundan katkat fazla ibâdetlerin bu kadar kıymeti olmaz. Düşman hücum etdiği zemân, askerin ufak bir hareketi, çok kıymetli olur. Sulh zemânında yapılan büyük ta’lîmlerin, manevraların, bu kadar kıymeti olmaz.

Oğlum, bütün varlıkların hülâsası, özü olan insan, eğlence için, oyun için, yiyip içmek, gezmek, yatmak, keyf sürmek için yaratılmadı. Kulluk vazîfelerini yapmak için, Rabbine itâ’at, tevâzu’, kuvvetsizliğini, ihtiyâcını göstermek, Ona sığınmak ve yalvarmak için yaratıldı. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği ibâdetlerin hepsi, insanlara fâideli şeylerdir.

İnsanlara yaradığı için emr edilmiştir. Yoksa, hiçbir ibâdetin Allahü teâlâyâ fâidesi yoktur. Candan teşekkür ederek, minnet ile ibâdet yapmalı.

Tâm teslîm olarak, emrleri yapmağa ve yasaklardan kaçınmağa çalışmalıdır.

Allahü teâlâ hiçbirşeye muhtâc olmadığı hâlde, kullarını emr ve yasaklar vermekle şereflendirdi. Herşeye muhtâc olan, biz kulların, bu büyük ihsâna, bol bol teşekkür etmemiz, bunun için de, emrleri yapmağa, cândan sarılmamız lâzımdır.

Ey Oğlum! İyi biliyorsun ki, dünyâda biri, mevkı’, rütbe sâhibi olsa, emrinde bulunanlardan birine, mühim bir vazîfe verse, bu vazîfenin yapılmasında, emr verene de fâide olduğu hâlde, bu işçi, bu vazîfeye ne kadar çok ehemmiyyet ve kıymet verir. Bu vazîfeyi, bana büyük bir zât verdi diye öğünür ve seve seve, zevk ile yapmağa çalışır değil mi? Yazıklar olsun! Allahü teâlânın büyüklüğü, yüksekliği, bu kimsenin büyüklüğü kadar değil midir de, islâm dîninin istediklerini yapmağa, böyle çalışılmıyor.

[Allahü teâlânın emrleri vazîfe bilinmiyor ve (vazîfe mukaddesdir! Önce vazîfe, sonra nemâz) gibi şeyler deniyor. Hâlbuki, Allahü teâlânın emrleri birinci vazîfe olmak lâzımdır.]

Utanmak lâzımdır. Gaflet uykusundan uyanmamız lâzımdır. Allahü teâlânın emrlerini yapmamak, iki sebebdan ileri gelir:

1- Allahü teâlânın emrlerine, yasaklarına inanılmamıştır. [Bu ibâdetler arablar içindir. Çöldeki insanların sağlam olması içindir. Bugün İsveç hareketleri, spor, fiziko-terapi, masaj, nemâzın işini görmekde, duşlar, banyolar, plâjlar, abdestden dahâ modern temizlemekdedir denilmesidir.]

2- Allahü teâlânın emrlerine ehemmiyyet vermemekdir. Bu emrlerin büyüklüğünü, mevkı’, kumanda sâhibi kimselerin büyüklüğünden aşağı görmekdir. Her iki sebep ile de, ibâdet etmemenin şenâ’atini, çirkinliğini düşünmemiz lâzımdır.

Ey evlâdım! Yalancılığı çok def’a görülmüş olan birisi, düşman bu gece, filan yerden baskın yapacak dese, idâreciler, akllılar, karşı koyma güçlerini düşünmez mi? O kimsenin yalancı olduğunu bildikleri

hâlde, tehlike bulunan işlerde, ihtiyatlı, tedbirli, uyanık bulunmak lâzımdır demezler mi?

Muhbir-i sâdık, ya'nî hep doğru söyleyici, doğruluğu ile şöhret bulmuş

“aleyhissalâtü vesselâm”, tekrâr tekrâr, açıkça, âhiretin sonsuz azâblarını bildiriyor. Buna inanmıyorlar. İnanılsa da, tedbîr, kurtulma çâresi düşünmüyorlar. Hâlbuki, Muhbir-i sâdık, kurtuluş yolunu da, göstermekdedir.

O hâlde, Muhbir-i sâdıkın sözlerine, bir yalancının sözleri kadar kıymet vermemek, nasıl bir îmandır? İmânım var demek, müslimânım demek, insanı kurtarmaz. Kalbin inanması, yakîn hâsıl etmesi lâzımdır. Hâlbuki, yakîn nerede? Zân bile yok. Belki vehm bile değil. Çünkü, tehlikeli zemânlarda vehm edilen şeye karşı da, tedbîr almak, akl îcâbıdır.

Hucûrât sûresi, onsekizinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, yaptıklarınızı hep görmekdedir) buyurulduğu hâlde, harâmları, yapıyorlar. Hâlbuki, herhangi bayağı bir kimse, bu çirkin işleri görecektir, belki görmek ihtimâli olsa, yapmakdan vazgeçerler. Bu hâlin iki sebebi olabilir: Yâ, Allahü teâlânın verdiği habere inanmıyorlar. Yâhud da, Allahü teâlânın görmesine ehemmiyet vermiyorlar. Harâmları, bu iki sebep ile işlemek, îmânı mı gösterir, kâfir olmağı mı gösterir?

Yavrum, yeniden îmânını tâzelemelisin! Peygamberimiz “aleyhissalâtü vesselâm” buyurdu ki, (Lâ ilâhe illallah, diyerek, îmânınızı yenileyiniz!) Sonra, Allahü teâlânın râzı olmadığı işlerinden tevbe etmelisin. Yasak ettiği, harâm eylediği şeylerden sakınmalısın. Beş vakt nemâzı cemâ'at ile kılmalısın. Gece nemâz kılabilirsen, teheccüde kalkabilirsen, büyük se'âdet olur.

[Cum'a, Arefe, Bayram, Kadr, Berât, Mi'râc, Aşûre, Mevlid ve Regâib gecelerinde ibâdet etmek çok sevâbdır. Mevlânâ Muhammed Rebhâmî

“rahmetullahi aleyh” (Rıyâd-un-nâsılhîn) kitâbının, Hind basması, yüzyetmişikinci sahîfesinde buyuruyor ki, büyük islâm âlimi, imâm-ı Nevevî

“rahmetullahi aleyh”, (Ezkâr) kitâbında buyuruyor ki, gecenin oniki kısmından bir kısmını (ya'nî bir saat kadar) ihyâ etmek, ya'nî okumak, kılmak, düâ etmek, bütün geceyi ihyâ etmek olur. Yaz ve kış geceleri için hep böyledir. (İbni Âbidîn'in dört yüz altmış birinci (461) sahîfesindeki yazıdan da, böyle olduğu anlaşılmaktadır. (Hakâyık-ı manzûme)de diyor ki, fikh kitâblarında, saat demek, bir mikdâr zemân demektir. Nevevî, şâfi'î mezhebinde müctehiddir. Hanefîlerin de, geceleri, böyle ihyâ etmeleri uygun olur). Hakâyık-i manzûme kitâbı, Mahmûd-i Buhârînin olup iki cildir ve (Manzûme-i Neseî)nin şerhidir. Kıymetli fikh kitâbıdır. Mahmûd-i Buhârî, 671 [m. 1271] senesinde, Buhârâda vefât etmiştir.]

Zekât vermek de, islâmın beş şartından biridir. Zekât vermek elbette lâzımdır. [Birçok kitâblar, meselâ Murâd Molla kütübhanesinde, (1113) numaralı (Surre-tül-fetâvâ) kitâbı ondördüncü sahîfesinde, (Zekât vermek lâzım olup da, (o sene vermeyip), özsüz gecikdiren günâha girer ve şehâdeti kabûl olmaz) buyurmaktadır.] Zekâtı kolayca verebilmek için, altından ve gümüşden ve ticâret eşyasından, fakîrlerin hakkı olan kırkda biri, senede bir kerre [meselâ her Ramezân-ı şerîf ayında] zekât niyyeti ile ayrılıp, saklanır. Bütün sene içinde, istediği zemân, zekât vermesi câiz olanlardan, dilediğine verir. Her verişde, ayrıca zekât için, niyyet etmeğe lüzûm yoktur. Ayırırken,

bir kerre niyyet etmek yetiştir. Herkes, fakîrlere ve zekâtıdan hakkı olanlara, bir senede ne kadar vereceğini bilir.

Buna göre zekâtından ayırıp saklar. Ayırırken, niyyet etmezse, fakîrlere verdikleri zekât olmaz. [Nâfile sadaka olur.] İşte böylece, hem zekât verilmiş olur, hem de, her zemân muhtâclara yaptığı yardım, yerini bulur.

Bir sene içinde, fakîrlere yaptığı yardım, zekât için ayrılandan az olursa, artan zekâtı, yine kendi malından ayrı saklamalı, gelecek sene ayrılacak olan zekât ile karışdırıp vermelidir. Her sene, böyle ayırıp, yavaş yavaş

vermek câizdir. Yavrum! İnsanların nefsi bahîldir, cimridir, tama’kârdır.

Allahü teâlânın emrlerini yapmamakda inâdcıdır. Onun için, biraz aşırı yazdım. Yoksa, malı da, cânı da, mülkü de, hep O vermiştir. Onun verdiği el uzatmağa kimin hakkı vardır? O hâlde zekâtı ve uşru seve seve vermek lâzımdır.

Her ibâdeti seve seve yapmalıdır. Kul hakkına dokunmamağa, hakkı olanları ödemeğe, titizlikle çalışmalıdır. Üzerimizde kimsenin hakkı kalmamasına çok dikkat etmeliyiz! Hakkı dünyâda ödemek kolaydır. Nezâket ile, yumuşaklıkla hakdan kurtulmak mümkün olur. Fekat, âhiretde, iş böyle değildir. Orada, hak altından kurtulmak çok güçtür, çâresi bulunmaz.

[Kâfirlerin haklarını da gözetmek lâzımdır. Kâfir memleketlerindeki kâfirlerin de mallarına, canlarına ve nâmûslarına saldırmamalıdır.

Kâfirlerin kanûnlarına da karşı gelmemelidir.] İslâmiyyeti, dînini iyi bilen ve âhireti düşünen doğru âlimlere sorup öğrenmelidir. Böyle mubârek insanların sözleri ve kitâbları, te’sîrli olur. Bunların nefeslerinin bereketi ile, sözlerini yapmak kolay olur. [Para kazanmak için, rey kazanmak, mevkı’ almak için, din kitâbı yazan, nutk söyliyeni, müslimânları aldatmak için yüzlerine gülen, din hırsızlarının yanından ve kitâblarından kaçmak lâzımdır.] Doğru âlim, güvenilir kitâb bulunamayan yerlerde, bu gibilerden ancak, çok lüzûmlu şeyler sorulabilir. Va’zları, nutkları dinlenmez.

Ey oğlum! Bizim gibi fakîrlerin, yukarıda ta’rîf ettiğimiz, alçak dünyâ düşkünleri ile, ne işimiz vardır ki, onların gidişlerinin iyiliğine, kötülüğüne karışalım? Allahü teâlânın Peygamberi “sallallahü aleyhi ve sellem” lâzım olan nasîhatları, açıkça bildirmiş, söylenmedik birşey kalmamıştır. Fekat bu yavru, bu fakîrlere gelip, nasîhat ve yardım istemiş

olduğu için, bu yavrunun nasıl, ne yolda bulunduğu sık sık kalbe gelmekdedir. Bu bağıllık bu satırların yazılmasına sebep olmuştur. Evet, bu yavrunun böyle sözleri çok işitmiş olduğunu biliyorum. Fekat, yalnız işitmekle, birşey kazanılmaz. Duyduklarını, öğrendiklerini yapmak lâzımdır.

Bir hasta, ilâcını öğrenebilir. Fekat, ilâcı kullanmadıkça, iyi olamaz.

İlâcı bilmek, onu iyi edemez. Bütün Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” ve âlimlerin “rahimehumullah” milyonlarca sözleri ve binlerle kitâbları, hep işlemek içindir. Bilmek, kıyâmetde fâideli değil, şefâ’atçı değil, azâb yapılması için huccet ve şâhid olacaktır. Peygamber “sallallahü

aleyhi ve sellem” efendimiz buyurdu ki, (Kıyâmet günü, azâbın en şiddetlisine, en kötüsüne düşecek olan, ilminin fâidesini görmiyen, gidişi ilmine uymıyan âlimdir).

Yavrum, o zemânki tevbenin, bağlılığın bir netîce vermediğini sen de biliyorsun! Çünkü, Allahü teâlâyı seven ve unutmıyanlardan uzak kalman, o se’âdet tohumunun açılıp büyümesine mâni’ oldu. Fekat, o tohumun çürümemiş

olması, bu yavrunun yetişmeğe elverişli, nefis bir cevher olduğunu göstermekdedir. O tevbenin, o bağlılığın bereketi ile, Allahü teâlânın, bu yavruyu, ergeç, sevdiği, seçtiği yola kavuşduracağı ümmîd olunur. Herne behâsına olursa olsun, Allah yolunda bulunanlara olan sevgiyi elden kaçırmayınız! Bunlara sığınmak, bunlarla berâber olmak iştîyâkını kalbinize yerleştirdiniz! Bu büyüklere olan sevginiz sebebi ile, Allahü teâlânın, kendi sevgisini içinize yerleştirmesini ve kalbinizi, bu dünyâ çerçöplerine bağlamakdan kurtarıp, büsbütün kendisine çekmesini isteyiniz! Fârisî beytler tercemesi:

Aşk öyle bir ateşdir ki, yanarsa eğer,

Ma’şûkdan başka herşeyi yakar, kül eder.

Hakdan gayrıyı katl için (LÂ) kılıncı çek,

(LÂ) dedikten sonra, birşey kaldımı bir bak.

(İLLALLAH)dan başka ne varsa, hepsi gitdi;

Sevin ey aşk! Hakka ortak kalmadı bitdi.

74

Bu mektûb, Mirzâ Bedî’uz-zemâna “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Fakîrleri sevmek ve onlara iyilik etmek ve islâmiyyete uymak lâzım olduğu bildirilmekdedir:

Şerefli mektûbunuz ve latîf yazılarınız geldi. Allahü teâlâyâ hamd olsun!

Okuyunca, fakîrlere sevginiz ve bağlılığınız anlaşıldı. Çünkü bu sevgi, se’âdetin sermâyesidir. Onlar, Allahü teâlânın celîsleridir, hep Onunla birlikdedirler. [Çünkü, Buhârî ve Müslimdeki hadîs-i şerîfde, (Beni zikr ederken onunla berâberim) buyuruldu.] (Onlarla birlikte olanlar şakî olmaz) buyuruldu. [Bu hadîs-i şerîf, (Buhârî) ve (Müslim) sahîhinde yazılıdır.

Onları bulamayıp, kitâblarını okuyanlar da şakî olmaz.] Resûlullahın

“sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”, kâfirlere gâlib gelmesi ve işlerin kolaylaşması için, muhâcirlerin fakîrleri hurmetine düâ buyurduğu,

[Taberânîde ve Ebû Nu’aym ve Hâfız-ı Münzîrînin “rahmetullahi aleyhim ecma’în” (Tergîb) kitâbında] bildirilmekdedir. Peygamberimiz “aleyhissalâtü vesselâm” muhâcirlerin fakîrlерinin şânlarını bildirmek için, (Saçları karışmış çok kimse vardır ki, kapılardan kovulurlar. Allahü teâlâyâ yemîn etseler, yemîn etdikleri şeyi elbette yaratıp verir) buyurdu.

Ey mes'ûd insan! Kıymetli mektûbunuzda, (Dünyâ ve âhiretin sâhibi...) yazmışsınız. Bu söz, ancak Allahü teâlâ için söylenir. Elinden hiçbirşey gelmiyen bir köle, nasıl olur da, herhangi bir bakımdan sâhibi ile ortaklığı arayabilir? Sâhib olmak yolunu tutabilir? Hele âhiretde. İster hakikat olarak, isterse mecâz olarak düşünölsün, mâlik ve sâhib yalnız Allahü teâlâdır. Hak teâlâ, kıyâmet günü, (Bugün, mülk kim içindir?) buyurur. Cevâb olarak yine kendisi, (Kahhâr, Gâlib olan bir Allah içindir) buyurur. O gün kullar için, korkudan sığınmaktan başka birşey yoktur.

Pişmânlıktan, şaşkınlıktan başka birşey yapamazlar. Allahü teâlâ, o günün şiddetini, kulların sıkıntısının çokluğunu bildirmek için, Hac sûresinin birinci [1] âyetinde meâlen, (O günün zelzelesi çok büyük şeydir. O gün kadınlar memedeki çocuklarını unuturlar. Hâmile hâtûnlar çocuklarını düşürürler. İnsanlar serhoş olmuşlar sanılır. Onlar serhoş değildir. Fekat, Allahü teâlânın azâbı çok şiddetlidir) buyuruldu. Fârisî iki beyt tercemesi:

Sorulur o gün işlerden, sözlerden,

Kalbi titrer Nebîlerin korkudan._

Enbiânın şaşırdığı bir yerde,

Günâhlara özr bulmak nerede?

Nasîhatların başı şudur ki, islâmiyyetin sâhibine “aleyhissalâtü vesselâmü vettehıyye” uymak lâzımdır. Resûlullah'a uymıyanlar, âhiretde azâbdan kurtulamaz. Bundan sonra, dünyânın süslerine düşkün olmamak, varlığına ve yokluğuna aldıriş etmemek lâzımdır. Çünkü, Allahü teâlâ dünyâyı sevmez, ona kıymet vermez. Bunun için, kulun dünyâlığı olmaksansa, olmaması dahâ iyidir. Dünyânın kimseye fâide vermediğini ve elden çabuk çıktığını herkes bilmekte, hattâ görmektedir. Dünyânın malına, mevki'ine düşkün olanların, bunlara kavuşmak için uğraşıp da, ânsızın hepsini bırakıp gidenlerin hâlini görerek ibret alınız! Allahü teâlâ, bizi ve sizi, Peygamberlerin en üstününe “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” uymakla şereflendirsin!

Âmîn.

75

Bu mektûb, yine Mirzâ Bedî'uz-zemâna “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır.

Mahlûkların en üstününe uymağı, önce i'tikâdı düzeltmeğı, sonra fikh bilgilerini öğrenmeğı bildirmektedir:

Allahü teâlâ, size selâmet ve âfiyet versin! Dünyâ ve âhiret se'âdetlerine kavuşmak için, dünyâ ve âhiretin efendisine “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ” uymak lâzımdır. Ona uymak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uygun olarak, önce i'tikâdı düzeltmek lâzımdır. Bundan sonra, o büyüklerin Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden anlayıp bildirdikleri halâl, harâm, farz, vâcib, sünnet, mendûb, mubâh ve müştebeh [şübhelî] bilgilerini öğrenmek ve bütün işlerini bunlara uygun olarak yapmak lâzımdır. Bu iki i'tikâd ve amel kanadları elde edildikten sonra, eğer ezelde mes'ûd olmuş ise, mukaddes âleme uçmak nasîb olur. Bu iki kanat

olmadan yükselmek olamaz. Bu alçak dünyâ, arkasından koşmağa değmez. Bunun, malının, mevki'inin değeri yokdur ki özenilsin.

Değerli, kıymetli şeyleri aramalıdır. Allahü teâlâ, herşeyi bir sebeble yarattığı, gönderdiği için, kendisine kavuşduran sebebi, o vesîleyi Ondan istemelidir. Fârisî mısra' tercemesi:

İş budur, bundan başkası hiçdir.

Bu fakîrlere “rahmetullahi aleyhim ecma'ın” yakınlık göstererek yardım istiyorsunuz. Size müjdeler olsun! Sağlam olarak ve kazanarak geri dönersiniz. Fekat, bir şartı gözetmek lâzımdır. O da, kalbi yalnız bir yere bağlamaktır. Kalbi birkaç yere bağlamak, insanı harâb eder. (Bir yerde olan, her yere kavuşur. Heryere dağılan hiçbir yer bulamaz) sözü meşhûrdur.

Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmın nûrlu caddesinde bulundursun. Doğru yolda olanlara ve Muhammed aleyhisselâmın izinde bulunanlara selâm olsun!

76

Bu mektûb, Kılınc hâna gönderilmiş olup, terakkî, vera' ve takvâ ile olur.

Mubâhların fazlasını terk etmelidir. Hiç olmazsa, harâmlardan sakınıp, mubâhları azaltmalıdır. Harâmlardan sakınmak, iki dürlü olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, sizi her üzüntüden korusun. İnsanların en üstününün

“sallallahü aleyhi ve sellem” hurmeti için, her kusûrdan muhâfaza buyursun!

Sûre-i Haşrin yedinci âyetinde meâlen, (Resûlümün getirdiği emrleri alınız, itâ'at ediniz! Nehy, men', yasak ettiği şeylerden sakınınız!) buyuruldu.

Görülüyor ki, dünyâda felâketlerden, âhiretde azâbdan kurtulmak için, iki şey lâzımdır: Emrlere sarılmak, yasaklardan sakınmak! Bu ikisinden, en büyüğü, dahâ lüzûmlusu, ikincisidir ki, (Vera') ve (Takvâ) denir.

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” yanında, birisinin çok ibâdet ettiğini, çok uğraşdığını söylediler. Birisinin de, yasak edilen şeylerden, çok sakındığını söylediklerinde, (Hiçbirşey, vera' gibi olamaz!) buyurdu.

Ya'nî, yasaklardan sakınmak, dahâ kıymetlidir buyurdu. Bir hadîs-i şerîfde de, (Dîninizin direği vera'dır) buyurdu. İnsanların meleklerden dahâ üstün olabilmesi, vera' sâyesindedir ve terakkî etmeleri, yükselmeleri bu sâyededir. Melekler de, emrlere itâ'at etmektedir. Hâlbuki melekler, terakkî edemiyor. O hâlde, vera'a sarılmak ve takvâ üzere olmak, herşeyden dahâ lüzûmludur. İslâmiyyetde en kıymetli şey takvâdır. Dînin temeli takvâdır. Vera' ve takvâ, harâmlardan kaçınmak demektir. Harâmlardan temâmen kaçınabilmek için, mubâhların fazlasından kaçınmalıdır. Mubâhları, lâzım olduğu kadar, kullanmalıdır. Bir insan, mubâh, ya'nî islâmiyyetin izn verdiği şeylerden, her istediğini yapar, taşkınca mubâh işlerse, şübhelî şeyleri yapmağa başlar. Şübhelîler ise, harâm olanlara yakındır. İnsanın nefsi, hayvân gibi, kendine düşkündür. Uçurum yanında dolaşan, birgün

uçuruma düşebilir. Vera’ ve takvâyı tâm yapabilmek için, mubâhları lâzım olduğu kadar kullanmalı, zarûret mikdârını aşmamalıdır. Bu kadarını kullanırken de, kulluk vazîfelerini yapabilmek için kullanmağa niyyet etmelidir. Böyle niyyet etmeden, az kullanmak da, günâh olur. Azı da çoğu gibi zararlı olur. Mubâhların fazlasından temâmen kaçınabilmek, her vakt ve hele bu zemânda, hemen hemen mümkün değildir. Hiç olmazsa, harâmlardan kaçınmalı, mubâhların fazlasından da elden geldiği kadar sakınmağa çalışmalıdır. Mubâhlar, lüzûmundan fazla işlendikde, pişmân olup tevbe etmelidir. Bu işleri, harâm işlemeğe başlangıç bilmelidir. Allahü teâlâyâ sığınmalı ve yalvarmalıdır. Bu pişmânlık, tevbe ve yalvarmak, belki mubâhların fazlasından büsbütün sakınmak yerine geçerek, böyle işlerin âfetinden, zararından korur. Büyüklerden biri buyuruyor ki, (Günâh işleyenlerin, boynunu bükmesi, bana, ibâdet edenlerin göğsünü kabartmasından dahâ iyi geliyor).

Harâmlardan kaçınmak da, iki dürlüdür: Birinci kısmı, yalnız Allahü teâlânın haklarına dokunan günâhlardan kaçınmaktır. İkinci kısmı, insanların, mahlûkların hakları da bulunan günâhlardan kaçınmaktır. İkinci kısmı, dahâ mühimdir. Allahü teâlâ, hiçbirşeye muhtâc değildir ve çok merhametlidir. Kullar ise, pekçok şeye muhtâc oldukları gibi, hasîs ve alçaktır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: (Üzerinde kul hakkı olan, mahlûkların malına, ırzına dokunan, ölmeden önce halâllaşsın, ödesin! Zîrâ o gün altının, malın değeri olmaz. O gün, hak ödeninceye kadar, kendi sevâblarından alınacak, sevâbları olmazsa, hak sâhibinin günâhları, buna yüklenecektir).

[İbni Âbidîn “rahmetullahi aleyh” (Dürr-ül-muhtâr) kitâbını açıklarken, nemâza niyyet bahsi, ikiyüzdoksanbeşinci sahîfede buyuruyor ki, (Kıyâmet günü, hak sâhibi, hakkını afv etmezse, bir dank hak için, cemâ’at ile kılınmış, kabûl olmuş yediyüz nemâzı alınıp, hak sâhibine verilecektir).

Bir dank, dirhem altıda biri, yaklaşık olarak, yarım gram gümüşdür.]

Birgün, Eshâb-ı kirâma karşı: (Müflis kime denir, biliyor musunuz?) buyuruldukda: (Parası ve malı kalmayan kimseye diyoruz) dediler. Buyurdu ki: (Ümmetim arasında müflis, şu kimsedir ki, kıyâmet günü, defterinde çok nemâz, oruc ve zekât sevâbı bulunur. Fekat, bir kimseye sövmüş, iftirâ etmiş, malını almış, kanını dökmüş, döğmüş. Sevâbları, bu hak sâhiblerine dağıtılır. Hakları ödenmeden önce, sevâbları biterse, hak sâhiblerinin günâhları, bunun üzerine yükletilir. Sonra Cehenneme atılır). [Bu hadîs-i şerîf de gösteriyor ki, Eshâb-ı kirâmdan “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” herhangi birine dil uzatan, söğen, iftirâ eden, âhirette muhakkak cezâsını görecektir.]

Sizin için ne kadar hamd etsek, ne kadar teşekkür etsek azdır. Çünkü sizin mubârek vücûdunuz sâyesinde, büyük Lâhor şehrinde, böyle bir zemânda, ahkâm-ı şer’iyyenin çoğu meydâna çıkmakta, tatbîk edilmektedir. Bu memleketde din kuvvetlenmekte, islâmiyyet yerleşmektedir. Bu fakîre göre, Lâhor şehri, Hindistânın kalbi gibidir. Bu şehrin hayr ve bereketi, bütün Hindistân şehirlerine yayılmaktadır. İslâmiyyetin bu şehirde kuvvetlenmesi, bütün şehirlerde kuvvetlenmesine yol açıyor. Allahü sübhânehü ve teâlâ, kuvvetinizi arttırsın. Her işinizde yardımcınız olsun! Resûlullah

“sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: (Ümmetimden, hak üzere olan, doğru yolda yürüyen, her zemân bulunacaktır. Bunlara karşı duranlar, bunlara zarar yapamaz. Bunlar, Allahü teâlânın takdîr ettiği sâate kadar, işlerini yapacaktır). İlm deryâsı, başımın tâcı olan hocama karşı kuvvetli bağlılığınızı düşünerek, şu birkaç satırımla, o kıymetli sevgiyi tâzelemek istedim. Râhatsız etmemek için bu kadar yazıyorum. Cenâb-ı Hak, zât-i âlînizi hakîkî devletlere ve sonsuz se’âdetlere

kavuşdursun. Sevgili Peygamberi “aleyhi ve alâ âlihissalevât vetteslîmât” hurmetine düâmı kabûl buyursun! Âmîn.

77

Bu mektûb, Cebbârî hâna yazılmışdır. Allahü teâlâyâ ibâdetin nasıl olacağı bildirilmektedir:

Her dürlü hamd, Allahü teâlâ içindir. Onun seçtiği kullarına selâm olsun.

Fârisî beyt tercemesi:

Allahdan başkasına tapınmak hiçdir,

Hiç ile uğraşmak ise delilikdir.

Bîçûn ve bî-çigûne olan ya’nî nasıl olduğu bilinemiye bir yaratana “celle sultânüh” ibâdet edebilmek için, Ondan başka şeylere kul olmakdan kurtulmak, kalbini Ondan başka hiçbirşeye bağlamamak lâzımdır. Bunun da işâreti, alâmeti, Ondan gelen ni’metler ile sıkıntıları birbirinden başka dürlü karşılamamaktır. Başlangıçda, Onun gönderdiği ni’metler, verdiği sıkıntılardan dahâ tatlı gelir. Fekat, bu makâmın sonuna varılınca, her iş

Ona bırakılır. Her gönderdiği uygun gelir, tatlı gelir. Onun ni’metine kavuşmak ve azâbından kurtulmak için yapılan ibâdet, kendi kendine tapınmak olur. Kendi kurtuluşu ve râhatlığı için çalışmış olur. Fârisî beyt tercemesi:

Arzûlarının ardında koşdukça sen.

âşıkım deyince, yalan söylersin!

Bu ni’mete kavuşmak, tâm Fenâ ile olur. Kalbi ona bağlamak, Onun zâtını sevmekle olur. Bu bağlantı, bu teveccüh de, Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyyenin “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye” başlangıcıdır.

Bu büyük ni’mete kavuşmak da, Onun dînine tâm uymakla ele geçebilir “aleyhi minessalevâti etemmühâ ve minettehiyyâti ekmelühâ”. Çünkü, her Peygambere

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Peygamberlik yolundan gönderilmiş olan din, o Peygamberin vilâyetine uygundur. Çünkü, vilâyetde sâlikin yüzü, büsbütün Allahü teâlâyâ karşıdır. Onu Peygamberlik makâmına indirdikleri zemân, o nûr ile birlikde iner. O üstünlük, insanlar arasında bulunduğu zemân da, kendinde bulunur. Peygamberlik makâmının derecelerine kavuşmak da, hep bu nûr ile olur. Bunun içindir ki, (Bir Peygamberin vilâyeti, kendi Peygamberliğinden dahâ üstündür) demişlerdir. Görülüyor ki, her Peygamberin

“salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în” yolu kendi vilâyetlerine uygundur.

Onun yoluna uymak, Onun vilâyetine kavuşmağa sebeb olur.

Süâl: O Serverin “aleyhissalâtü vesselâm” yoluna uyanlardan birçoğu, o Serverin vilâyetine kavuşamıyor. Başka bir Peygamberin makâmı altında bulunuyor. Onun vilâyetine kavuşuyor. Bu nasıl oluyor?

Cevâb: Peygamberimizin “aleyhissalâtü vesselâm” yolu, bütün yolları kendinde toplamıştır. Ona indirilmiş olan kitâb, gökden inmiş kitâbların hepsini içine almıştır. Bundan dolayı, bu dîne uymak, bütün dinlere uymak olur. Sâlik, yaradılışında hangi Peygambere “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în” uygun oldu ise, onun vilâyetini alır. Şunu da bildirelim ki, Onun vilâyeti “aleyhissalâtü vesselâm” bütün Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” vilâyetlerini kendinde toplamıştır. Onların vilâyetlerinden birine kavuşmak, bu vilâyetin parçalarından bir parçaya kavuşmak olur. Bu vilâyetin kendisine ya’nî o vilâyetlerin toplamına kavuşamamak, Resûlullah’a tâm uyamamaktan ileri gelmektedir. Tâam uyamamanın dereceleri vardır. Bunun için, elde edilen vilâyetler de, başka başka olur. Tâam uymak ele geçerse, bu vilâyetin kendine kavuşulur. Başka bir Peygamberin “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în” dînine uyan bir kimsede, vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye

“aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmâtü vettehıyyât” hâsıl olsaydı, yukardaki süâl sorulabilirdi. Hâlbuki, böyle birşey olmamıştır.

Bize ni’metlerini gönderen ve doğru yola kavuşduran ve sağlam dîni ihsân eden Allahü teâlâyâ hamd olsun! Doğru yol, Muhammed aleyhisselâmın yoludur.

Onun dînidir. Yasîn sûresinin başında, (Sen elbette Peygamberlerdensin. Tâam doğru yoldasın!) meâlindeki âyet-i kerîmeler, böyle olduğunu göstermektedir. Allahü teâlâ bizi ve sizi, o yüce Peygamberin

“aleyhissalâtü vesselâm” dînine uymakla şereflendirsın. Ona tâam uyanların ve Evliyâsının büyüklerinin hurmeti için “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” düâmızı kabûl buyursun! Âmîn. Bu düâmızı size ulaşırdıran zâtın yolculuğu sizin tarafınıza olunca bu birkaç kelime ile muhabbet zincirini harekete getirdi. Vesselâmü aleyküm ve rahmetullahi sübhânehü ledeyküm.

78

Bu mektûb, yine Cebbârî hâna yazılmıştır. Sefer der Vatan ve seyr-i âfâkî ve enfüsî bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, doğru olan bu islâmiyyetin caddesinde ilerlemek ihsân eylesin! Dehli ve Egre yolculuğundan geri döneli birkaç gün oldu.

Alışdığımız vatanda yine yerleşdik. (Vatanı sevmek îmandandır) hadîs-i şerîfinde bildirilen sevgi, kendini gösterdi. [Bunun hadîs olduğu (Mesnevî)de de bildirilmektedir.] Vatana kavuşdukdan sonra, yolculuk olursa, vatan içinde olur. (Sefer der Vatan) Nakşibendiyye büyüklerinin

“kaddesallahü teâlâ esrârehüm” temel sözlerinden biridir. Bu tarîkatde bu seferi, dahâ başlangıçda tatdırırlar. Nihâyeti başlangıçda yerleşdirdikleri buradan belli olur. Bu yolun yolcularından dilediklerini (Meczûb-i sâlik) yaparlar. İnsanın dışında ilerletirler. (Seyr-i âfâkî) denilen bu dış yolculuk bitdikden sonra (Seyr-i enfüsî) denilen insanın içindeki yolculuğa başlatırlar. (Sefer der

Vatan), bu ikinci yolculuk demektir. Fârisî mısra’

tercemesi:

Bu büyük ni’meti, bakalım kime verirler?

Arabî beyt tercemesi:

Ni’mete kavuşanlara âfiyet olsun,

Zevallı fakîr âşık, birkaç damlayla doysun.

Bu büyük ni’mete kavuşmak, ancak gelmişlerin ve geleceklerin efendisine

“aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtî efdalühâ ve minettehıyyâtî ekmelühâ”

uymakla ele geçebilir. Bir kimse, kötü huylarını yok etmezse ve emrlere uyarak ve yasaklardan sakınarak kendini süslemese, bu ni’metin kokusunu bile duyamaz. İslâmiyyetden kıl ucu kadar bile ayrılan bir kimsede ahvâl ve mevâcid hâsıl olursa, bunlara istidrâc denir ki, onu dünyâda ve âhirette rezîl olmağa sürükler. Allahü teâlânın sevgili Peygamberine “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ” ayak uydurmayan bir kimse, felâketlerden kurtulamaz. Birkaç günlük dünyâ hayâtını, Hak teâlânın râzı olduğu şeyleri yapmakla geçirmelidir. Bir kimsenin işlerinden, onun sâhibi râzı olmazsa, onun yaşaması nasıl olur? Hak teâlâ, onun büyük, küçük her yaptığı bilmekte ve görmektedir. Hâzırdır ve nâzırdır. Utanmak lâzımdır. Eğer bir kimsenin, onun çirkin ve kötü işlerini gördüğünü anlasa, onun gördüğü yerde bozuk birşey yapmaz. Ayblarını, kusûrlarını onun gördüğünü istemez. Müslimânlarla ne oldu ki, Hak teâlânın hâzır olduğunu bilerek, Onun beğenmediği şeyleri yapmakdan sıkılmıyorlar?

Bu nasıl müslimânlıktır? Hak teâlâyâ, kendi kusûrlarını gören bir kimse kadar kıymet vermiyorlar. Nefslerimizin kötülüklerinden ve işlerimizin bozuk olmasından Allahü teâlâyâ sığınırız. Hadîs-i şerîfde, (Lâ ilâhe illallah diyerek îmânınızı tâzeleyiniz!) buyuruldu. Şânı, şerefi çok büyük olan bu sözle her ân, îmânı tâzelemeli. Uygunsuz işlerin hepsinden Allahü teâlâyâ tevbe etmeli, Ona yalvarmalıdır! Belki, tevbe etmek için başka zemân ele geçmez. Hadîs-i şerîfde, (Sonra yaparım diyenler helâk oldu) buyuruldu. Ya’nî, iyi işleri geciktirenler, bu günün işini yarına bırakanlar aldandı, ziyân etdi. Boş zemânı kıymetlendirmelidir. Bu zemânlarda, Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmalıdır. Tevbe yapabilmek, Hak teâlânın büyük ni’metlerinden biridir. Hak teâlâdan, her ân bu ni’meti istemelidir. İslâmiyyeti iyi bilen ve hakikat âleminde haberi olan Allah adamlarından yardım beklemeli, bunlardan imdâd istemelidir. Böylece, Hak teâlânın lütfuna kavuşarak, Onun mukaddes tarafına çekilir. Ona karşı baş

kaldıramaz olur. İslâmiyyetden kıl ucu kadar ayrılık bulundukça, kendini tehlikede bilmelidir. Bu ayrılıkların, uygunsuzlukların hepsini yok etmelidir. Fârisî beyt tercemesi:

Kurtulurum sanma sakın, ey Sa’dî hoca!

Muhammed aleyhisselâma uymadıkca.

Ehlüllah, ya'nî Allah adamlarına karşı gelmekden çok sakınmalıdır. Hele arada pîrlik ve rehberlik bağı varsa ve ondan istifâde yolu açılmış ise, onun ufak bir şeyini beğenmemek, öldürücü zehr olur. Dahâ çok yazmağa lüzûm yok sanırım. Bu birkaç kelime de, aramızdaki muhabbet ve ihlâs dolayısı ile yazıldı. Sizi usandırmıyacağımızı sanırım.

Şununla da başınızı ağrıtayım ki, Molla Ömer ve Şâh Hüseyin, temiz kimselerin çocuklarıdır. Hizmetinizde bulunmak istiyorlar. Hizmetcileriniz arasına girmeleri umulur. İsmâ'îl de bu dilekle hizmetinize gelmiştir.

Bineceği yok ise de, hâline uygun bir iş bulacağı ümmîdindedir. Başınızı dahâ ağrıtmıyayım. Vesselâm, vel-ikrâm.

79

Bu mektûb, yine Cebbârî hâna yazılmış olup, bu parlak dînin geçmiş dinlerin herbirini bir araya getirmiş olduğunu ve bu dîne uymak, bütün dinlere uymak olacağını bildirmektedir:

Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmın getirdiği parlak dîne uymak ve bu doğru yolda ilerlemek, böylece rızâsına, sevgisine kavuşmak nasîb eylesin!

Çünkü, Allahü teâlâ, bütün isimlerinin ve sıfatlarının kemâllerini, üstünlüklerini, en sevgili kulu ve resûlü olan Muhammed aleyhisselâmda toplamıştır. Bütün bu üstünlükler, kula yakışacak şekilde Onda görünmektedir. Ona indirilmiş olan kitâb, ya'nî Kurân-ı kerîm, bütün Peygamberlere “aleyhimüsselâm” indirilmiş olan kitâbların hepsinin hulâsasıdır. Hepsinde bildirilmiş olanlar, bunda da vardır. Bu büyük Peygambere “aleyhissalâtü vesselâm” verilmiş olan din de, geçmiş dinlerin hepsinin süzülmüş kaymağı gibidir. Hak olan, doğru olan bu dînin bildirdiği her iş, geçmiş dinlerde bildirilen amellerden, işlerden seçilmiş, alınmıştır. Ayrıca meleklerin işlerinden de seçilmiş alınmış bulunmaktadır.

Meselâ, meleklerden bir kısmına rükû' etmek emr olunmuştur. Birçoklarına secde etmek, başka meleklerle de kıyâm, ya'nî ayakda ibâdet etmeleri emr edilmiştir. Bunun gibi, geçmiş ümmetlerden ba'zısına yalnız sabâh nemâzı emr edilmişti. Başkalarına, başka vaktlerin nemâzı emr olunmuştu. Geçmiş

ümmetlerin ve mukarreb meleklerin ibâdetlerinden, amellerinden süzülenleri, seçilenleri, bu dinde emr olundu. Bunun için, bu dîni tasdîk etmek, inanmak ve bu dînin emrlerine uymak, geçmiş bütün dinleri tasdîk etmek ve hepsine uymak olur. Demek oluyor ki, bu dîni tasdîk edenler, ümmetlerin en hayırlısı, en iyileri olur. Bu dîne inanmayan, beğenmiyen, buna uymak istemiyen de, geçmiş dinlerin hepsine inanmamış, hiçbirine uymamış olur.

Bunun gibi, insanların en üstünü, iyilerin seçilmiş olan Muhammed aleyhisselâma inanmayan, o büyük Peygambere dil uzatan bir kimse, Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının kemâllerine, üstünlüklerine inanmamış

olur. Resûlullahı “aleyhissalâtü vesselâm” inanmak, Onun üstünlüğünü anlamak da, bütün kemâlleri anlamak ve inanmak olur. Demek ki, bu yüce Peygambere inanmayan, Onun getirdiği dîni beğenmeyen

kimse, ümmetlerin, insanların en kötüsü, en aşağısıdır. Bunun içindir ki, Tevbe sûresinin doksansekizinci [98] âyetinde meâlen, (A'râbın küfrleri ve münâfıklıkları, başkalarınınkinden dahâ şiddetlidir) buyuruldu.

Fârisî iki beyt tercemesi:

Arabistânda doğan, Muhammed “aleyhisselâm”,

Dünyâ ve âhiretin efendisi Odur hemân!

Toprak altında kalsın, ezilsin, batsın her zemân, Onun kapısında toz, toprak olmak istemiyen!

Bütün ni'metleri, iyilikleri gönderen Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, sizin bu islâmiyyeti ve onun sâhibini sevdiğiniziz, iyice inandığınız ve uygunsuz davranışlarınıza pişmân olduğunuz görülmektedir. Allahü teâlâ bu uyanıklığınızı artdırsın! Âmîn.

Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun ki, bu islâmiyyete ve islâmiyyetin sâhibine “aleyhissalâtü vesselâmü vettehiyye” güzel i'tikâd ve güzel düşünce, güzel şekilde sizde görülmekte ve dâimâ uygunsuz hareketlerinize pişmân olmak elinize geçmektedir. Allahü teâlâ dahâ çoğunu nasîb eylesin.

İkinci olarak şunu da ricâ edeyim ki, düâcınızın bu mektûbunu size getiren Şeyh Mustafâ, Kâdî Şerîhin soyundandır. O temiz sülâlenin çocukları bu memleketde saygı gören büyüklerden olmuşlardır. Maddî bakımdan da râhat yaşamışlardır. Adı geçen şeyh Mustafânın maâşısı yoktur. Bu yüzden asker olmak yolundadır. Senedler ve emrlere de yanındadır. Umulur ki, sizin vâsitanızla, bu sıkıntıdan kurtulup, cem'iyete kavuşur. Dahâ fazla yazıp başınızı ağrıtmıyayım. Kendisini sadr-ı a'zama o şekilde ısmarlayınız ki, işi olsun ve tefrikadan kurtulup cem'iyete ulaşsın. Vesselâm vel ikrâm.

80

Bu mektûb, mirzâ Fethullah-i Hakîme yazılmışdır. Yetmişüç fırka içinde, kurtulan bir fırkanın, Ehl-i sünnet fırkası olduğunu bildirmektedir. Hak teâlâ, Muhammed Mustafânın “alâ sâhibihessalâtü vesselâm” nûrlu caddesinde yürümek nasîb eylesin! Fârisî mısra' tercemesi: İş budur. Bundan başkası hiçdir.

Hadîs-i şerîfde, müslimânların yetmişüç fırkaya ayrılacakları bildirildi.

Bu yetmişüç fırkadan herbiri, islâmiyyete uyduğunu iddi'â etmektedir.

Cehennemden kurtulacağı bildirilen bir fırkanın kendi fırkası olduğunu söylemektedir. Mü'minûn sûresi, ellidördüncü [54] ve Rûm sûresi otuzikinci âyetinde meâlen, (Her fırka, doğru yolda olduğunu sanarak, sevinmektedir) buyuruldu. Hâlbuki, bu çeşidli fırkalar arasında kurtulucu olan birinin alâmetini, işâretini, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” şöyle bildirmektedir: (Bu firkada olanlar, benim ve Eshâbımın gitdiği yolda bulunanlardır). İslâmiyyetin sâhibi kendini söyledikten sonra, Eshâb-ı kirâmı da “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'in”, söylemesine lüzûm olmadığı hâlde, bunları da söylemesi, (Benim yolum, Eshâbımın gitdiği yoldur.

Kurtuluş yolu, yalnız Eshâbımın gittiği yoldur) demektir. Nitekim Nisâ sûresi, yetmişdokuzuncu âyetinde meâlen, (Resûlüme itâ’at eden, elbette Allahü teâlâyâ itâ’at etmiştir) buyuruldu. Resûle itâ’at, Hak teâlâyâ itâ’at demektir. Ona “sallallahü aleyhi ve sellem” uymamak, Allahü teâlâyâ isyândır. Allahü teâlâyâ itâ’atin, Resûlüne itâ’atden başka olduğunu sananlar için nâzil olan, Nisâ sûresinin, (Allahü teâlânın yolu ile, Resûlünün yolunu birbirinden ayırmak istiyorlar. Senin söylediklerinin ba’zısına inanırız, ba’zısına inanmayız diyorlar. İkisi arasında ayrı bir yol açmak istiyorlar. Bunlar, elbette kâfirdir) meâlindeki yüz kırkdokuzuncu âyeti, bunların kâfir olduklarını bildiriyor. Eshâb-ı kirâmın “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” yolunda gitmeyip de, Peygambere “aleyhissalâtü vesselâm” uyduğunu söyleyen, yanılıyor. Ona “sallallahü aleyhi ve sellem”

uymuş değil, isyân etmiş oluyor. Böyle yol tutan, kıyâmetde kurtulamıyacaktır. Mücâdele sûresinin, (Doğru birşey yaptıklarını sanıyorlar. Biliniz ki, onlar yalancıdır, kâfirdir) meâlindeki onsekizinci âyeti bu gibilerin hâlini gösteriyor.

Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” yolunda giden, hiç şübhe yok ki, Ehl-i sünnet vel cemâ’at fırkasıdır. Allahü teâlâ, bu fırkanın yorulmadan, yılmadan çalışan büyüklerine, bol bol mükâfat versin! Cehennemden kurtulan fırka, yalnız bunlardır. Çünkü, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbına “aleyhimürrıdvân” dil uzatan, bunlara uymakdan, elbette mahrûmdur.

[Şî’îler, oniki kısımdır. Her kısmı da kollara ayrılmıştır. Ba’zısı abdestsiz, guslsüz gezer. Nemâz kılanları azdır. Hepsinin i’tikâdı, inanışı Ehl-i sünnetden ayrıdır. Alevî değildirler. (Alevî), Ehl-i beyti seven, onların yolunda giden kimse demektir. İmâm-ı Alîye ve bunun hazret-i Fâtımadan olan çocuklarına (Ehl-i beyt) denir. Ehl-i beyti sevmek şerefini Ehl-i sünnet kazanmış, onları sevmeyi, onların yolunda bulunmayı, son nefesde îmân ile gitmenin alâmeti, işâreti demiştir. O hâlde alevî, Ehl-i sünnetdir. Bunun için, alevî olmak isteyen kimsenin, Ehl-i sünnet olması lâzımdır. Bugün, zındıklar ve müslimânlıkla ilgileri olmıyan kimseler, mübârek Alevî ismini Ehl-i sünnetden alıp, kendilerine mal etmek istiyorlar. Bu güzel ismin gölgesi altında, gençleri aldatmağa, Resûlullahın yolundan ayırmağa uğraşıyorlar. Bu konuda, (Eshâb-ı Kirâm) ve (Hak Sözün Vesîkaları) kitâblarımızda geniş bilgi vardır.]

Mu’tezilî fırkası ise, sonradan meydâna çıkmıştır. Bunun kurucusu olan Vâsıl bin Atâ, Hasen-i Basrînin “rahmetullahi aleyh” talebesinden idi. İmân ile küfr arasında, bir üçüncü kısım bulunduğunu söyleyerek, Hasen-i Basrînin yolundan ayrıldığı için, Hasen-i Basrî, buna (İ’tezele annâ) buyurdu ki, bizden ayrıldı demektir. Diğer bütün fırkalar da, sonradan meydâna çıktı.

Eshâb-ı kirâma dil uzatmak, Allahü teâlânın Peygamberine “sallallahü aleyhi ve sellem” dil uzatmak olur. (Eshâb-ı kirâma saygı göstermiyen, Allahü teâlânın Resûlüne îmân etmemiştir) buyuruldu. Çünkü, onların kötülenmesi, sâhiblerinin, efendilerinin “sallallahü aleyhi ve sellem” kötülenmesi olur.

Böyle yanlış i’tikâda düşmekden, Allahü teâlâyâ sığınırız! Kur’ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden çıkan ahkâmı bizlere getiren, Eshâb-ı kirâmdır. Onlara dil uzatılınca, onların getirdiği şey de, kıymetden düşer.

İslâmiyyeti bizlere getiren, Eshâb-ı kirâm arasından belli kimseler değildir. Bunda, herbirinin hizmeti, payı vardır. Hepsi adâletde, doğrulukda, öğretmekde müsâvîdir. Eshâb-ı kirâmdan

“alehyimürıdvân”

herhangi birine dil uzatılınca, dîn-i islâm kötülenmiş, söğölmüş olur.

Allahü teâlâ, bu çirkin hâle düşmekden hepimizi korusun!

Eshâb-ı kirâma söğen eğer, (Biz, yine Eshâb-ı kirâma uyuyoruz. Onların hepsine uymak, şart değildir. Hattâ mümkün değildir. Çünkü, sözleri birbirine uymıyor. Yolları başka başkadır) derse, bunlara deriz ki: Eshâb-ı kirâmdan ba’zısına uymuş olmak için, hiçbirini inkâr etmemek lâzımdır. Bir kısmını beğenmeyince, başka kısmına uyulmuş olamaz. Çünkü, meselâ Emîr

[Alî] “radıyallahü anh”, diğer üç halîfeyi büyük biliyor, hurmet ediyor ve uyulmağa lâıyk olduklarını biliyordu. Bunlara, seve seve bi’at etmiş, hilâfetlerini kabûl etmişti. Diğer üç halîfeyi sevmedikçe, Emîre

“radıyallahü teâlâ anhüm” uyduğunu söylemek yalan olur, iftirâ olur. Hattâ, Emîri beğenmemek, onun sözlerini, hareketlerini, kabûl etmemek olur. Allahü teâlânın arslanı Alî “radıyallahü anh” için, onları idâre ediyordu, yüzlerine gülüyordu demek, câhilce, ahmakca söz olur. Allahın arslanının, o kadar ilm ve kahramanlığı ile, tâm otuz sene, üç halîfeye karşı düşmanlığını saklayıp, dost göründüğünü ve onlarla yalandan arkadaşlık ettiğini hangi akl kabûl eder? En aşağı bir müslimân bile böyle iki yüzlölük yapamaz. Emîri “radıyallahü anh” bu kadar küçölten, âciz, hîleci ve münâfık yapan böyle sözlerin çirkinliğini anlamak lâzımdır. Allah göstermesin, Emîrin “radıyallahü anh” böyle olduğunu, bir ân kabûl etsek bile, Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” bu üç halîfeyi

“rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” medh etmesine, büyültmesine, bütün yaşadığı müddetçe, bunlara kıymet vermesine ne diyecekler? Peygamber

“sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize de, iki yüzlü mü diyecekler? Hâşâ!

Bu, hiç olamaz. Peygamberin “sallallahü aleyhi ve sellem” doğruyu bildirmesi vâcibdir. İdâre ediyordu diyen zındık olur, dinsiz olur. Mâ’ide sûresi, yetmişinci âyetinde meâlen, (Ey kıymetli Resûlüm! Rabbinden sana indirileni, herkese ulaştır! Bunları, doğru bildirmezsen, Peygamberlik vazîfeni yapmamış olursun! Allahü teâlâ, seni, düşmanlık etmek isteyenlerden korur) buyuruldu. Kâfirler diyordu ki, Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem”, vahy olunan şeylerden, işine gelenleri söylüyor, işine gelmeyenleri söylemiyor. Bunun üzerine, bu âyet-i kerîme gelerek herşeyi doğru söylediği bildirildi. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, âhirete teşrîf edinceye kadar, üç halîfeyi hep över, başkalarından üstün tutardı. Demek ki, bunları övmek, üstün tutmak, hatâ olamaz, yanlış yol olamaz.

İmân edilecek şeylerde Eshâb-ı kirâmın hepsine uymak lâzımdır. Çünkü, i’tikâd edilecek şeylerde, birbirlerinden hiç ayrılıkları yoktur. Fırû’da, ya’nî yapılacak işlerde ayrılma olabilir.

Eshâb-ı kirâmdan “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” birine dil uzatan kimse, hepsini lekelemiş olur. Çünkü, hepsinin imânı, i’tikâdı birdir.

Birine dil uzatan, hiçbirine uymamış olur. Birbirlerine uygun olmadıklarını, aralarında birlik

bulunmadığını söylemiş olur. Onlardan birini kötülemek, onun söylediklerine inanmamak olur. Tekrâr söyliyelim ki, islâmiyyeti bizlere bildiren, onların hepsidir. Onların herbiri âdildir, doğrudur. Herbirinin islâmiyyetde bildirdiği birşey vardır. Herbiri âyet-i kerîmeleri getirerek, Kur’ân-ı kerîm toplanmıştır. Bir kısmını beğenmeyen, islâmiyyeti bildireni beğenmemiş olur. Görülüyor ki, bu kimse, islâmiyyetin hepsini yapmamış olur. Böyle olan da, Cehennemden kurtulabilir mi? Bekara sûresi, seksenbeşinci âyetinde meâlen, (Kur’ân-ı kerîmin bir kısmına inanıyorsunuz da, bir kısmına inanmıyor musunuz? Böyle yapanların cezâsı, dünyâda, rezîl, rüsvâ olmaktır. Âhiretde de, en şiddetli azâba atılacaklardır) buyuruldu.

Kur’ân-ı kerîmi Osmân “radıyallahü anh” topladı. Hattâ, Ebû Bekr-i Sıddîk ile Ömer-ül Fârûk “radıyallahü anhümâ” topladı. Emîrin “radıyallahü anh”

topladığı Kur’ân-ı kerîm, bundan başkadır. Görülüyor ki, bu büyükleri kötülemek, Kur’ân-ı kerîmi kötülemeğe kadar gidiyor. Allahü teâlâ, bütün müslimânları, böyle belâyâ düşmekden korusun! Şî’î mezhebinin müctehidlerinden birine sordular ki: Kur’ân-ı kerîmi, Osmân “radıyallahü anh” toplamıştır. Onun toplamış olduğu, bu Kur’ân için ne dersiniz? Ona bir kusûr bulmakda, hiç fâide göremem. Çünkü, Kur’ân-ı kerîme dil uzatılırsa, din yıkılır dedi.

Aklı olan kimse, Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” vefât ettiği gün, Eshâb-ı kirâmın “radıyallahü teâlâ aleyhim ecma’în” hepsinin, yanlış bir kararda birleşeceklerini, elbette söyliyemez. Hâlbuki o gün, Eshâb-ı kirâmdan otuzüçbin adedi, hep birden, istekle ve seve seve Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anhüm” halîfe yaptı. Otuzüçbin Sahâbînin, yanlış bir işde, söz birliği yapması, olacak şey değildir. Nitekim, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Ümmetim yanlış bir iş

üzerinde, söz birliği yapmaz!) buyurmuşdu. Emîrin “radıyallahü anh”

önceden, üzülməsi, o konuşmalar için, kendisi çağrılmadığından idi. Kendisi de böyle olduğunu bildirmiş ve (Konuşmağa geç çağrıldığım için üzülmüşdüm.

Yoksa, iyi biliyorum ki, Ebû Bekr “radıyallahü anh” hepimizden üstündür) buyurmuşdu. Kendisinin geç çağrılmasının sebebi vardı. Ya’nî, o zemân, Ehli Beytin arasında idi. Onları tesellî ediyordu.

Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâb-ı kirâmı “radıyallahü teâlâ aleyhim ecma’în” arasında olan ayrılıklar, nefsin isteklerinden, kötü düşüncelerden değildi. Çünkü onların mubârek nefsleri tezkiye bulmuş, tertemiz olmuşdu. Emmârelikden kurtulmuş, itmînâna [doğruyu anlamağa, inanmağa] kavuşmuşdu. Onların bütün istekleri, islâmiyyete uymakdı.

Ayrılıkları, ictihâd ayrılığı idi. Doğruyu meydâna çıkarmak içindi.

Yanılanlarına da, Allahü teâlâ bir derece sevâb verecektir. Doğru olanlara, en az iki derece vardır. O büyüklerin hiçbirini, dilimizle incitmemeliyiz.

Herbiri için hep iyi söylemeliyiz. Ehl-i sünnetin en büyük âlimlerinden imâm-ı Şâfi’î “rahmetullahi aleyh” buyurdu ki, (Allahü teâlâ, ellerimizi, o kanlara bulaştırmadı. Biz de dillerimizi bulaştırmayalım). Yine buyurdu ki, (Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” sonra, Eshâb-ı

kirâm

“aleyhimürrıdvân” çok düşündü. Yer yüzünde Ebû Bekr-i Sıddîkdan dahâ üstün kimseyi bulamayıp, onu halîfe yaptılar. Onun emrine girdiler). İmâm-ı Şâfi’înin bu sözü de, hazret-i Alînin “radıyallahü anh” hiç ikiyüzlü olmadığını ve Ebû Bekr-i Sıddîkı seve seve halîfe yaptığını göstermektedir.

Meyân şeyh Ebülhayrin oğlu, Meyân Seyyid, büyük zâtların evlâdıdır. Dekken seferinde de hizmetinizde bulunmuştur. Yardım ve iltifâtınıza kavuşacağı umulur. Mevlânâ Muhammed Ârif de, ilm talebesi olup, büyükler soyundandır.

Babası öldü. Hoca idi. Maâşını almak için yanınıza geldi. Kolaylık göstermeniz kereminizden umulur. Vesselâm, vel ikrâm!

[Üç halîfeyi kötülüyenlerin doğru yoldan sapmış olduklarını ve hele bunların, en azgın ve taşkınlarının müslimânlıktan büsbütün ayrıldıklarını, hattâ islâmiyeti yıkmak için uğraşmakta olduklarını göstermek için, islâm âlimleri pekçok kitâb yazmıştır. Bunlardan birkaçının ismi ve yazarı aşağıda bildirilmiştir. Alevî olduklarını söyleyen, din kardeşlerimizin, bu kitâbları dikkat ile okuyarak, Ehl-i sünnet ile bunların arasındaki ayrılıkları incelemelerini ve akl, vicdân ve insâf ile, doğru yolu seçmelerini ve bölücü câhillerin yalanlarına, iftirâlarına aldanmamalarını, kurtuluş, selâmet yoluna sarılarak, din ve dünyâ se’âdetine kavuşmalarını, din kardeşliği ve insanlık nâmına, Allahü teâlâdan düâ ederiz.

İslâm âlimlerinin müslimânlara nasîhat vermek için, yazmış oldukları kitâblardan, elimize geçen birkaçı şunlardır:

- 1- (İbtâl-ül Menhec-il-bâtıl) kitâbını Fadl bin Ruzbehân yazmıştır. Şî’î fırkasından, İbn-ül-Mutahhirin (Minhâc-ül-kerâme) kitâbını red etmekte, yanlışlarını vesîkalarla çürütmektedir. Kitâbı 852 [m. 1448] de İsfehanda yazmıştır.
- 2- (Nüzhet-ül-İsnâ aşeriyye) kitâbıdır. Fârisîdir. Mirzâ Ahmed bin Abdürrahîm-i Hindî yazmıştır. Şî’îleri anlatmaktadır. 1255 [m. 1839] de vefât etmiştir.
- 3- (Nevâkıd) kitâbını, Mirzâ mahdûm yazmıştır. (En-nevâkıd lil-Revâfid) kitâbını, seyyid Muhammed bin Abdürresûl Berzencî yazmıştır. 1103 [m. 1711]

de denizde boğuldu.

- 4- (Muhtasar-ı Nevâkıd) kitâbı, Nevâkıd kitâbının kısaltılmışıdır. Muhammed bin Abdürresûl-i Berzencî kısaltmıştır.

- 5- (Seyf-ülbâtir li-rikab-işşî’a-ti verrâfida-til-kevâfir) kitâbını, şeyh Alî bin Ahmed Hîfî [1025] de İstanbulda yazmıştır.

- 6- (Ecvibe-tül Irâkıyye alel’es-iletil-Îrâniyye) kitâbını Şihâbüddîn seyyid Mahmûd bin Abdullah Âlûsî yazmıştır. Bağdâdda şâfi’î âlimi idi. 1270 [m.

1854] de vefât etdi.

7- (Ecvice-tül-İrâkıyye alel'es-iletil-lâhûriyye) kitâbını da Âlûsî yazmıştır. Hayderî de, böyle bir kitâb yazmıştır.

8- (Nefehât-ül-kudsiyye fî mebâhis-il-imâmiyye fî-redd-iş-şî'a) kitâbında da, Âlûsî, şî'îlere cevâb vermektedir.

9- (Nehc-üs-selâme) kitâbını da Şihâbüddîn Âlûsî yazmıştır.

10- (Sârım-ül-hadîd) kitâbını, Muhammed Emîn bin Alî Bağdâdî yazmıştır.

İbni Ebî-hadîdin iftirâlarını cevâblandırmaktadır.

11- (Reddi-alel-imâmiyye) kitâbını, Alî bin Muhammed Süveydî Bağdâdî yazmıştır. Şâfi'î olup, 1237 [m. 1822] de, Şâmda vefât etmiştir.

12- (Hadîka-tüs-serâir) kitâbını, Abdüllah bin Muhammed Bitûşî yazmıştır.

Şâfi'î, Bağdâdî olup, 1211 [m. 1797] de Basrada vefât etdi.

13- (Tuhfe-i isnâ aşeriyye fî redd-ir-revâfid) kitâbını, şâh Abdül'azîz-i Dehlevî, fârisî olarak yazmıştır. 1239 [m. 1824] de vefât etmiştir. Arabîye tercemesi, Şükrî Âlûsî tarafından kısaltılarak, (Muhtasar-ı tuhfe) ismi ile, Bağdâdda ve 1976 da İstanbulda basılmıştır.

14- (Minha-tül-ilâhiyye muhtasar-ı Tuhfe-i isnâ aşeriyye) kitâbını, Mahmûd Şükrî Âlûsî yazmıştır. [1373] de Kâhirede basılmıştır.

15- İmâm-ı Rabbânî "rahmetullahi teâlâ aleyh" (Mektûbât) kitâbında, Eshâb-ı kirâmın üstünlüklerini, çok kuvvetli delîllerle açıklamaktadır.

16- (Hucec-i kat'ıyye) kitâbını, Abdüllah-i Süveydî, arabî olarak yazmıştır. (En-Nâhiye an'ta'n-i Emîril-müminîn Mu'âviye) arabî kitâbı ile birlikde, 1981 de İstanbulda basılmıştır.

17- Şihristânînin "rahmetullahi teâlâ aleyh" (Milel ve Nihal) kitâbında ve bunun türkçe, ingilizce, fransızca ve latince tercemelerinde, şî'îlik uzun anlatılmakda ve cevâbları verilmektedir.

18- Türkçe (Tezkiye-i ehl-i beyt) kitâbı, şî'îlere cevâb vermektedir.

Yenikapı mevlevî-hânesi şeyhi, Osmân efendi tarafından yazılmış, [1295] de İstanbulda basılmıştır. (Hucec-i kat'ıyye) ile birlikde, latin harfleri ile, İstanbulda basılmıştır.

19- İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin "rahmetullahi teâlâ aleyh" (Redd-i revâfid) kitâbı fârisî olup, türkçesi İstanbulda basılmıştır.

20- Büyük âlim, İbni Hacer-i Heytemî "rahmetullahi teâlâ aleyh", (Savâ'ık-ul-muhrika) kitâbında, şî'îlerin yanıldıklarını âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler ile isbât etmektedir.

21- Yine İbni Hacerin (Tathîr-ul-cenân vel-lisân an Mu'âviyetebni Ebî Süfyân) kitâbında, hazret-i

Mu’âviyeye “radıyallahü anh” dil uzatılamıyacağını, çok güzel isbât etmektedir.

22- İbni Teymiyye (Minhâc-üssünne-tinnebeviyye fî nakdî kelâm-ı şî’a vel-kaderiyye) kitâbında, şî’î âlimlerinden İbnîl mutahhirin (Minhâc-ül-kerâme) kitâbını, kuvvetli vesîkalarla çürütmektedir.

23- Yine İbni Teymiyye, (Fedâil-i Ebî Bekr ve Ömer) kitâbında, Eshâb-ı kirâmın üstünlüklerini, kuvvetli delîllerle açıklamaktadır.

24- (Mevâhib-i ledünniyye) tercemesinde ve türkçe (Mir’ât-i kâinât)da, Eshâb-ı kirâmın şanları bildirilmektedir.

25- Seyyid Abdülhakîm Efendinin “rahmetullahi teâlâ aleyh” türkçe (Sahâbe-i kirâm) risâlesi İstanbulda basdırılmış olup, çok fâidelidir.

26- (Nûr-ül-Hüdâ) kitâbı, 1005 [m. 1597] yılında Karakaşzâde Ömer bin Muhammed Bursavî Halvetî tarafından yazılmış olup, şî’îlere ve hurûflere cevâb vermektedir. [1286] da İstanbulda basılmışdır. 1047 [m. 1638] de Edirne’de vefât etdi.

27- (Menâkıb-i çihâr yâr-i güzîn) kitâbı, türkçe olup, Eshâb-ı kirâmın

“radıyallahü anhüm ecma’în” üstünlüklerini çok güzel yazmaktadır. Seyyid Eyyûb bin Sıddîk Ürmevî yazmışdır. Muhtelif zemânlarda basılmışdır. [1264]

ve 1998 İstanbul baskıları çok güzeldir.

28- İstanbulda çeşidli baskıları yapılmış olan, türkçe, (Hak Sözü’nün Vesîkaları) ve (Eshâb-ı Kirâm) kitâblarında, şî’îlik açıklanmakta, islâm âlimlerinin bunlara verdikleri nasîhatler, uzun uzun anlatılmaktadır.

29- Tenâsüha inananların ve Allah insana hulûl etdi diyenlerin, kâfir oldukları (Berîka) ve (Hadîka) kitâblarında yazılıdır.

30- Yûsüf Nebhânî, (Şevâhid-ül-hak) kitâbının son kısımlarında, şî’îlere vesîkalarla cevâb vermektedir.

31- Seyyid Ahmed Dahlân “rahmetullahi aleyh” (El-fethul-mübîn) kitâbında, şî’îleri red etmektedir. Bu kitâbı, Süveydînin (Hucec-i kat’iyye)si sonunda basılmışdır.

32- Şâh Veliyyullah-ı Dehlevî “rahmetullahi aleyh” (İzâle-tül-hafâ an hilâfetil-hulefâ) kitâbında, şî’îlere kuvvetli vesîkalarla cevâb vermekte, hazret-i Mu’âviyeyi övmektedir. Bu kitâb fârisî olup, Urdu diline tercemesi ile birlikte, 1392 [m. 1972] de Pâkistânda basılmışdır. İki cilttdir].

Bu mektûb, Lala beğ’e yazılmışdır. Müslimânlığı yaymak lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, bizim ve sizin islâmın şerefini anlamamızı ve onu korumak için çalışmamızı artdırsın!

Yüz seneye yakın bir zemândan beri islâmiyyet yardımcısız kaldı. Öyle oldu ki, kâfirler, müslimân memleketlerinde, yalnız dinsizliklerini, kötülüklerini yapmakla kalmıyorlar; müslimânlığı büsbütün yok etmek istiyorlar. Müslimânların ve müslimânlığın izini, adını bile bırakmamak için kıyasıya uğraşıyorlar. İş oraya kadar götürdüler ki, bir müslimân, islâmiyyetin emrlerinden birini açıkça yapmağa, hattâ söylemeğe kalksa, öldürüyorlar. Meselâ: Kurban bayramında, Hindistânda müslimânlar inek kurban ederler. Kâfirler, müslimânlara (Cizye) vermeğe belki râzı olurlar. Fekat, inek kesilmesine hiç râzı olmazlar. Yeni hükümetin ilk zemânlarında müslimânlık yayılırsa ve müslimânlara kıymet verilirse, sonu iyi olur. Fekat, Allah göstermesin böyle olmazsa, müslimânların işi çok güç olur. (El'gıyâs)! Ya'nî imdâdımıza yetiş yâ Rabbî! Bize yardım et yâ Rabbî!

Müslimânlara yardımcı ol yâ Rabbî! Bakalım, hangi mes'ûd, tâli'li kimse, islâmiyyete yardım etmekle şereflenecek? Bu şerefi bakalım hangi kahramân kazanacak. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ni'metidir ki, dilediğine ihsân eder. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir. Allahü teâlâ, bizi ve sizi, Peygamberlerin en üstününe uymak şerefinden ayırmasın “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâtı efdalühâ ve minetteslîmâtı ekmelühâ”! Vesselâm.

Sevdiklerimin ayrılığından rûhum kan ağlıyor.

Onların firâkından, kemiklerimin ilikleri yanıyor.

82

Bu mektûb, İskender Hân-ı Lodîye yazılmışdır. Mâ-sivâyı unutmadıkca, kalbin selâmet bulamayacağı bildirilmektedir:

Hak teâlâ, hep kendisi ile bulundursun. Kendisinden başkası ile olmağa bırakmasın. Mi'râc gecesi, gözü Allahü teâlâdan hiç ayrılmayan, insanların en üstünü hurmetine, bu düâmızı kabûl buyursun “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”! Bize ve size herşeyden önce lâzım olan şey, kalbi Allahü teâlâdan başka şeylerin hepsinden kurtarmaktır. Kalbin bu selâmete kavuşabilmesi için, Hak teâlâdan başka hiçbir şeyin kalbden geçmemesi lâzımdır. Kalbden hiçbirşeyin geçmemesi için de, mâ-sivâyı ya'nî Allahü teâlâdan başka herşeyi unutmak lâzımdır. Bunları unutmağa (Fenâ) denir. Bu yolun büyükleri buyuruyorlar ki, (Allahü teâlâdan başka herhangi birşeyi kalbden geçirmek için uğraşılsa, hiç geçmemelidir). İş, bu dereceye varmadıkca, kalb selâmet bulamaz. Bugün, bu ni'mete kavuşan kimse, anka kuşu gibidir. Ya'nî yokdur. Hattâ buna inanacak kimse de, kalmamıştır.

Arabî beyt tercemesi:

Ni'mete kavuşanlara ni'metler âfiyet olsun.

zevallı fakîr âşık, birkaç damla ile doysun.

Dahâ çok ne yazayım? Önceniz ve sonunuz selâmet olsun!

83

Bu mektûb, Behâdır Hâna yazılmışdır. Zâhiri ve bâtını toparlamakla berâber, islâmiyyetin zâhirine ve hakîkatine yapışmağı bildirmektedir: Hak teâlâ, dağınık şeylere olan bağılıklardan kurtarsın.

Mukaddes olan, kendisine tâm bağlanmakla şereflendirsin. Bu düâmızı Peygamberlerin efendisi hürmetine kabûl buyursun “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ”! Fârisî beyt tercemesi: Herne ki güzeldir, Allah sevgisinden başka,

Hepsi câna zehrdir, şeker gibi de olsa!

İnsanın zâhirini, parlak olan islâmiyyetin zâhiri ile süslemesi ve bâtınını da hep Hak teâlâ ile bulundurması, çok güç bir işdir. Acabâ hangi tâli’li bir kimseyi bu iki ni’metle şereflendirirler? Bugün, bu iki ni’mete birlikde kavuşmak, hattâ yalnız islâmiyyetin zâhirine uymak elegeçmez bir hazîne gibi olmuştur. Kibrît-i ahmerden, [ya’nî demire sürtünce altına çevireceği sanılan maddeden] dahâ kıymetlidir. Hak teâlâ, sonsuz olan merhameti ile, geçmişlerin ve geleceklerin en üstününe uymakla zâhirimizi ve bâtınımızı şereflendirsin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”!

84

Bu mektûb, seyyid Ahmed-i Kâdirîye yazılmışdır. İslâmiyyetin ve hakîkatin başka başka olmadıklarını ve hakk-ul-yakîne kavuşmanın alâmetlerini bildirmektedir:

Hak teâlâ, islâmiyyet caddesinde ilerlememizi nasîb eylesin. Bütün gücümüzle Onun mukaddes zâtına çevrilmemizi ve bizi bizden almasını ve Ondan başka herşeyden büsbütün yüz çevirmemizi ihsân eylesin. Mi’râc gecesi, Ondan gözü hiç kaymayan, insanların en üstünü hürmetine, bu düâmızı kabûl buyursun “aleyhi minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ ve alâ âlihi ve eshâbihi ecma’in”! Âmîn. Fârisî mısra’ tercemesi: Ne olursa olsun, dostdan konuşmak dahâ tatlı!

Her ne kadar dostdan söylenilen şeylerin hiçbirisi, Onun sözü değilse de, o sözün, herhangi bir bakımdan O mukaddes sevgili ile bir bağılılığı vardır.

Bu bağılılığı da ni’met sayarak, bu yolda çabalamak ve birşeyler söylemek tatlı olmaktadır. İslâmiyyet ve hakîkat birbirinden başka değildirler.

Ayrılıkları yalnız, birinde bilgilerin topluca ve ötekinde geniş, açık olmalarında ve düşünce yolu, keşf yolu ile hâsıl olmalarında ve görmeden, anlamadan, görerek inanılmalarında ve uğraşarak ibâdet etmek yerine kendiliğinden ibâdete sarılmaktadır. Parlak olan islâmiyyetin bildirdiği bilgiler ve hükmler, hakk-ul-yakîne kavuşmaktan sonra, hiç değişiklik olmadan, keşf yolu ile geniş olarak anlaşılmaktadır. Görmeden inanılan şeyler, hiç değişiklik olmadan kalb gözü ile görülür. Sevâb kazanmak, ibâdet yapmak için uğraşmak, didinmek arzûsu, ortadan kalkar. (Hakk-ul-yakîn) makâmına kavuşmanın alâmeti, o makâmdaki bilgilerin ve ma’rifetlerin, islâmiyyetin bildirdiklerine tâm uygun olmasıdır. Kıl ucu kadar uygunsuzluk bulunursa, hakîkate kavuşulmadığı anlaşılır. Tarîkat büyüklerinden herhangi birinin bilgisinde ve işinde islâmiyyete bir uygunsuzluk bulunması, sekrden, şü’ûrsuzlukdan ileri gelir. Sekr, yolda ilerlerken hâsıl olmaktadır. Tesavvuf yolunun sonuna kavuşanlar, hep sahv, şü’ûr, uyanıklık hâlindedirler. Onlar vakte değil, vakt onlara uymaktadır.

Hâl ve makâm, onların yüksek derecelerine uymuştur. Fârisî beyt tercemesi: Sôfi denince, ibn-ül vakt anlaşılır.

Fekat sôfi, vakti ve hâli aşmıştır.

Görülüyor ki, islâmiyyete uygunsuzluk hakîkate kavuşulamamış olduğunu gösterir. Tesavvuf büyüklerinden birkaçı, islâmiyyet, hakîkatin kabuğudur, hakîkat, islâmiyyetin özüdür, demiştir. Böyle sözler, her ne kadar, söz sâhibinin doğru yoldan ayrıldığını göstermekde ise de, belki bu sözle, kısa ve toplu olan şey, açık ve geniş olan şeyin kabuğu gibidir ve düşünerek anlamak, kalb gözü ile görmek yanında, özün kabuğu gibidir demek istemişlerdir. Fekat, hâlleri doğru olan büyükler, böyle lâstikli kelimeleri söylemekden kaçınmışlar, kısa ile uzun ve düşünce ile keşf kelimelerinden başka birşey söylememişlerdir. Bir kimse, Hâce Nakşibend

“kaddesallahü teâlâ esrârehül akdes” hazretlerinden sordu ki, (Tesavvuf yoluna girmek ve ilerlemek niçindir?). Cevâb olarak buyurdu ki, (Kısa ve toplu olan bilgilerin genişlemesi için ve düşünerek anlaşılan bilgilerin keşf yolu ile bulunması içindir). Allahü teâlâ, bilgilerimizi ve işlerimizi islâmiyyete uygun eylesin “salevâtullahi teâlâ ve selâmühü alâ sâhibihâ”!

Ayrıca başınızı ağrıtalım: Düâcınızın mektûbunu getiren meyân şeyh Mustafâ Şüreyhî, Kâdî Şüreyh “rahmetullahi aleyh” hazretlerinin soyundandır.

Dedeleri hep büyük insanlar idi. Geçim için yardımcı olan vazîfeleri ve gelirleri çokdu. Kendisi şimdi geçim sıkıntısındadır. Senedlerini, fermânlarını ya’nî iyi hâl kâğıdlarını yanına alarak asker olmak için gelmiştir. Yakınlık göstermenizi, ihsân ederek, râhata kavuşmasına, sıkıntıdan kurtulmasına sebep olmanızı dilerim. Başınızı dahâ çok ağrıtmayayım.

Ne bahtiyâr, ol kişi kim,

okuduğu, Kur’ân ola!

Ezân, ikâmet duyunca,

gönlü dolu, îmân ola!

Rabbigfir verham ente erhamürrahimîn teveffenî müslimen ve elhıknî bissâlihîn.

85

Bu mektûb, mirzâ Fethullah-i Hakîme yazılmışdır. Sâlih işleri yapmak ve nemâzları cemâ’at ile kılmak lâzım olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâ, sizi, beğendiği işleri yapmağa kavuşdursun! İnsana önce i’tikâdını, îmânını düzeltmek lâzımdır. Bundan sonra, sâlih, yarar işleri yapmak lâzımdır. İbâdetlerin hepsini kendinde toplayan ve insanı Allahü teâlâyâ en çok yaklaştıran yarar şey, nemâzdır. Peygamberimiz

“aleyhissalâtü vesselâm”, (Nemâz dînin direğidir. Nemâz kılan kimse, dînini kuvvetlendirir. Nemâz kılmayan, elbette dînini yıkar) buyurdu. Nemâzı doğru dürüst kılmakla şereflenen bir kimse, çirkin kötü şeyler yapmakdan korunmuş

olur. Ankebût sûresinin kırkbeşinci âyetinde meâlen, (Doğru kılınan nemâz, insanı fahşâdan ve münkerden herhâlde uzaklaştırır) buyuruldu. İnsanı kötülüklerden uzaklaştırmayan bir nemâz, doğru nemâz değildir. Görünüşde nemâzdır. Bununla berâber, doğrusunu yapıncaya kadar, görünüşü yapmayı elden bırakmamalıdır. Büyüklerimiz “rahmetullahi aleyhim ecma’în”, (Bir şeyin hepsi yapılamazsa, hepsini de elden kaçırmamalıdır) buyurdu. Sonsuz ihsân sâhibi olan Rabbimiz, görünüşü hakikat olarak kabûl edebilir. [Böyle bozuk nemâz kılacağına, hiç kılma dememelidir. Bu sözü din düşmanları çıkarmıştır. Böyle bozuk kılacağına doğru kıl demelidir. Bu inceliği iyi anlamalıdır.]

Nemâzları cemâ’at ile ve huşû’ ve hudû’ ile kılmalıdır. Çünkü, insanı dünyâda ve âhiretde felâketlerden, sıkıntılardan kurtaracak ancak nemâzdır.

Mü’minûn sûresi başındaki âyet-i kerîmede meâlen, (Mü’minler herhâlde kurtulacaktır. Onlar, nemâzlarını huşû’ ile kılanlardır) buyuruldu. [Köyde, yolda nemâz kılmak için, kibleyi bulmak lâzımdır. Kible cihetini öğrenmek için, güneşi gören toprağa bir çubuk dikilir. Yâhud bir ipin ucuna anahtar veya taş bağlanıp sarkıtılır. Takvîm yaprağında yazılı (Kible sâati) vaktinde, çubuğun, ipin gölgeleri kible istikâmetini gösterir. Gölgenin güneş tarafında olan ucu, kible ciheti olur.] Tehlûke, korku bulunan yerde yapılan ibâdetin kıymeti kat kat dahâ çok olur. Düşman saldırdığı zemân, askerin ufak bir iş görmesi, pekçok kıymetli olur. Gençlerin ibâdet etmeleri de, bunun için dahâ kıymetlidir. Çünkü, nefslerinin kötü isteklerini kırmakda ve ibâdet etmek istememesine karşı gelmekdedirler.

Eshâb-ı Kehf, bir hicret yaparak din düşmanları arasından çıktıkları için şerefli oldular. Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vettehıyyât”

bir hadîs-i şerîfde, (Fitnenin, fesâdın çoğaldığı zemânda ibâdet etmek, hicret ederek benim yanıma gelmek gibidir) buyurdu. Görülüyor ki, din düşmanlarının güçlük çıkarması, ibâdetlerin şerefini arttırmakda, sevâbı katkat çoğalmaktadır. Zarar yapmak istemeleri, müslimânlar için fâideli olmaktadır. Dahâ ne yazayım? Oğlumuz şeyh Behâeddîn, Allah adamları ile görüşmekten sıkılıyor. Zenginlerle, dünyâyâ düşkün olanlarla bulunmak istiyor. Onlarla düşüp kalkmanın, insanı felâkete götüreceğini anıyamıyor.

Onların yağlı, tatlı yemeklerinin zehr gibi gönlü öldüreceğini, ahlâkı bozacağını düşünemiyor. Amân, amân kötü arkadaşlardan kaçınız! İnsanın dînine, îmânına saldıran tatlı dilli, güler yüzlü korkunç düşmanlara aldanmamak için, çok uyanık olunuz. Sahîh olan hadîs-i şerîfde “alâ masdari-hessalâtü vesselâm”, (Mal ve mevkı’ sâhiblerine, malı için, makâmı için alçalan kimsenin dîninin üçde ikisi gider) buyuruldu. Mal için, mevkı’

kazanmak için, islâm düşmanlarına eğilenlere, dinlerinden, ibâdetlerinden vaz geçenlere yazıklar olsun! Sonsuz ni’metleri, se’âdetleri, birkaç günlük eğlence için elden geçiriyorlar.

Bu mektûb, Perkene şehrindeki hâkimlerden birisine yazılmıştır. Kalbi, Allahü teâlâdan başka şeylerin sevgisinden kurtarmağı bildirmektedir: Hak teâlâ, aşırı ve gerici olmakdan kurtarıp orta yolda bulundursun! Bu düâmızı, Peygamberlerin efendisi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ” kabûl buyursun! Bize ve size önce lâzım olan

şey, kalbimizi Allahü teâlâdan başka şeylere bağlı olmakdan kurtarmaktır. Kalbin bu selâmete kavuşması için, Allahü teâlâdan başka hiçbirşeyi kalbe getirmemek lâzımdır. Kalb, Allahü teâlâdan başka şeyleri öyle unutmalıdır ki, eğer bir kimse, bin sene yaşamış olsa, kalbine hiçbirşey gelmemelidir. Fârisî mısra’ tercemesi: İş budur, bundan başkası hiçdir!

Buluşduğumuz zemân, bu fakîri okşıyarak, bir işiniz olursa bize yazınız buyurmuşdunuz. Bunun için, başınızı ağrıtıyorum. Şeyh Abdüllah-i Sofî, iyi insanlardandır. İhtiyâclarını karşılamak için borca girmişdir.

Alacaklılarından yakasını kurtarabilmesi için yardımcı olmanızı dilerim.

Vesselâm.

Ne ki kılmış Habîbullah, bize teblig-i ahkâmı

Kabûl etdim anı, âmentü billâh ve hükm-illah.

87

Bu mektûb, Pehlivân Mahmûda yazılmışdır. Allahü teâlânın sevdikleri tarafından bir kimsenin kabûl olunmasının büyük se’âdet olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, size selâmet versin ve islâmiyyetin doğru caddesinde bulundursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”! Kıymetli arkadaşlarımıza birinci müjdem, meyân şeyh Müzemmilin oraya gelmesini bildirmekdir. Onun sohbetinin kıymetini ve fâidelerini nasıl anlatayım?

Allahü teâlânın sevdiklerinin, bir kimseyi kabûl etmesi, ne büyük se’âdetdir. Hele onu severler ve yanlarına çekerlerse, dünyâ ve âhîret se’âdetine kavuşmuş olur. O büyüklerin yanında bulunanlar, kötülüklerden temizlenir. Sözün kısası, onun sohbetini büyük ni’met biliniz. Sohbetin edeblerini titizlikle gözetiniz ki, fâidelenebilesiniz. Dahâ ne yazayım?

Evveliniz ve sonunuz selâmet olsun! [Yüzaltıncı mektûba bakınız!]

88

Bu mektûb, yine Pehlivân Mahmûda yazılmışdır. Bir kimsenin, saçını, sakalını îmân ile ve ibâdet ile ağartmasının büyük ni’met olduğu ve gençlikde korku, ihtiyârlıkda merhamete sığınmak lâzım olduğu bildirilmektedir:

Hak teâlâ, her ân kendisi ile bulundursun. Bir kimsenin saçının, sakalının siyâhlığını, îmân ile ve ibâdetler ile ağartması ne büyük ni’metdir.

Resûlullah “aleyhissalâtü vesselâm” hadîs-i şerîfde, (Saçını, sakalını müslimân olarak ağartan afv olunur) buyurdu. Allahü teâlânın sonsuz merhametini düşününüz. Günâhları afv edeceğine güveniniz! Gençlikde, Allahü teâlânın kahrından, azâbından korkmak, titremek lâzımdır. İhtiyârlıkda afvına, merhametine sığınmalıdır. Evveliniz ve sonunuz selâmet olsun!

Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlîme.

Titrerim mücrim gibi, bakdıkca istikbâlîme!

89

Bu mektûb, mirzâ Alî Cân için yazılmışdır. Ölüm için sabr dilemekdedir: Hak teâlâ, hepimizi islâmiyyetin doğru caddesinde bulundursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”! Enbiyâ sûresi otuzbeşinci ve Ankebût sûresi elliyedinci âyetlerinde meâlen, (Her canlı, ölümün tadını tadacaktır!) buyuruldu. Bunun için, her insan ölecektir. Ölümünden kurtuluş

yokdur. Hadîs-i şerîfde, (Ömrü uzun, ibâdetleri de çok olana müjdeler olsun!) buyuruldu. Dostu dosta ölümle kavuşduruyorlar. Bunun için, Allahü teâlânın âşıkları, ölümü düşünerek tesellî buluyor, üzüntüleri azalıyor.

Ankebût sûresinin beşinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâyâ kavuşmak isteyenler! Biliniz ki, Allahü teâlâyâ kavuşmak zemânı herhâlde gelecektir) buyuruldu. Evet, biz geride kalanlar ve nefse esîr olanlar ve Allahü teâlânın rızâsına kavuşmuş olanların ve dünyâyâ düşkün olmakdan kurtulanların sohbetlerinden mahrûm kalanlar, zararda ve başı yerdeyiz.

Ni’metlerini size saçan merhûme vâlideniz, günümüzün en kıymetli varlığı idi. Onun size olan ihsânlarına karşı, şimdi sizin de ona ihsân etmeniz lâzımdır. Düâ ederek ve sadaka vererek her ân yardımına koşunuz! Hadîs-i şerîfde, (Mezârdaki ölü, denizde boğulmak üzere olan kimse gibidir, babasından, anasından, kardeşinden ve arkadaşlarından gelecek bir düâyı hep beklemekdedir) buyuruldu. Bundan başka, onların ölümünü görerek, kendi ölümünü de düşünmeli. Bütün varlığı ile, Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmağa sarılmalıdır. Dünyâ hayâtının insanı aldatmakdan başka birşey olmadığını düşünmelidir. Dünyâ kazançlarının Allahü teâlânın yanında az bir kıymeti olsaydı, düşmanı olan kâfirlere ondan kıl ucu kadar vermezdi.

Allahü teâlâ, bizi ve sizi, kendisinden başka herşeyden yüz çevirmekle ni’metlendirsın! Yalnız kendisine bağlanmakla şereflendirsın! Bu düâmızı, Peygamberlerin efendisi hurmetine kabûl buyursun “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâti efdalühâ ve minetteslîmâti ekmelühâ”! Vesselâm, vel ikrâm.

Âfet-i gamdan aceb, dünyâda kim âzâdedir?

Herkesin bir derdi var, mâdem ki, âdem-zâdedir.

Bir hûmâ-yı zevki bin sayyâd-ı gam ta’kîb eder,

Böyle bir mevhûma bilmem, halk neden üftâdedir?

90

Bu mektûb, hâce Kâsıma yazılmışdır. Bütün varlığımızla Allahü teâlâyâ dönmek lâzım olduğu ve bu ni’mete kavuşmak için, Ebû Bekr-i Sıddîkın yoluna sarılmak îcâb ettiği bildirilmekdedir:

Hak teâlâ, bu alçak dünyâyı gözünüze aşağı ve değersiz göstereyin. Kalb aynanızı, âhiretin güzel cemâli ile süslesin! Bu düâmızı, mi'râc gecesi, kendisinden gözü hiç ayrılmayan, tertemiz Peygamberi hurmetine kabûl buyursun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ”! Okşayıcı, kıymetli mektûbunuz ve yüksek değerli hediyeleriniz geldi. Lutf eylemişsiniz. Allahü teâlâ, hayırlı karşılıklarını ihsân eylesin! Sevenlerimize ve iyi gözle bakanlarımıza nasîhatimiz şudur: Bütün varlığımızla Allahü teâlânın mukaddes zâtına dönmeliyiz! Ondan başka herşeyden yüz çevirmeliyiz! Fârisî mısra' tercemesi: İş budur, bundan başkası hiçdir!

Bugün, bu büyük ni'mete kavuşmak için Ebû Bekr-i Sıddîkın yoluna inanmak ve bağlanmak lâzımdır. Bu yolda bulunan büyüklerin “rahmetullahi aleyhim ecma'în” bir sohbeti ile kavuşulan şeyler, sıkı riyâzetlerle ve ağır mücâhedelerle ele geçemez.

[(Riyâzet) nefsin istediklerini yapmamak, harâmlardan, mekrûhlardan sakınmaktır. (Mücâhede), nefse ağır gelen, onun istemediği şeyleri yapmak, farzları, sünnetleri, müstehabları işlemek demektir].

Bu büyüklerin yolunda, sonda kavuşulan ni'metler, başlangıçta yerleştirilmiştir. Sona varanların kavuştuklarını, dahâ ilk sohbetde ihsân ederler. Bu büyüklerin yolu, Eshâb-ı kirâmın yoludur. Eshâb-ı kirâm

“rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'în”, insanların en üstününün, dahâ birinci sohbetinde “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” öyle ni'metlere kavuşdular ki, ümmetin Evliyâsı, bunlara en sonda belki kavuşabilir. İşte bu, nihâyetin bidâyete yerleştirilmesidir. Öyle ise, bu büyükleri cân ile, gönül ile seviniz! Çünkü, bütün se'âdetlerin temeli, sebebi bu sevgidir.

Allahü teâlâ, size ve doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde bulunanlara selâmet versin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm!”

Mal sâhibi, mülk sâhibi,

Hani, bunun ilk sâhibi?

91

Bu mektûb, şeyh Kebîre yazılmışdır. İ'tikâdı düzeltmek ve sâlih, yarar işler yapmak, mukaddes âleme uçabilmek için iki kanat gibidir. İslâmiyyete yapışmak ve hakikat hâllerine kavuşmak, hep nefsin tezkiyesi ve kalbin tasfiyesi için olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, bizi ve sizi sünnet-i seniyyeye uymakla şereflendirsün “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”! Müslimânların birinci vazîfesi, i'tikâdı düzeltmektir. Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin bildirdiklerine uygun olarak inanmaktır. Çünkü, Cehennemden kurtulacağı bildirilmiş olan bir fırka bunlardır. İkinci olarak, lâzım olan şey, fikh bilgilerini öğrenmek ve herşeyi bu bilgiye göre yapmaktır. İki kanat gibi olan bu i'tikâd ve amel elde edildikten sonra, mukaddes âleme uçmalıdır.

[(Mukaddes) demek aybdan, çirkin, kötü şeylerden uzak, temiz demektir.]

Fârisî mısra' tercemesi:

İş budur, bundan başkası hiçdir!

İslâmiyyetin emrlerini yapmak ve tarîkatin ve hakîkatin hâllerine kavuşmak, hep nefsin tezkiyesi ya'nî küfrden temizlenmesi ve kalbin tasfiyesi ya'nî günâhlardan temizlenmesi içindir. Nefs temizlenmedikçe ve kalb selâmet bulmadıkça, hakîkî îmân hâsıl olmaz. Felâketlerden, azâblardan kurtulmak için, hakîkî îmâna kavuşmak lâzımdır. Kalbin selâmeti için, Allahü teâlâdan başka hiçbirşeyin kalbe gelmemesi lâzımdır. Bin sene yaşamış olsa, kalbe hiçbirşey gelmemelidir. Çünkü, bu zemân kalb, Allahü teâlâdan başka herşeyi büsbütün unutmuştur. Eğer, birşeyi hâtırlamak için uğraşsa, hâtırlayamaz.

Bu hâle (Fenâ fillah) denilmiştir. Bu yolun basamaklarından birincisi, fenâ basamağıdır. Fenâ makâmına kavuşulmadıkca, hiçbir şey elde edilemez.

Evveliniz ve sonunuz selâmet olsun!

92

Bu mektûb, yine şeyh Kebîre yazılmışdır. Kalbin itminâna kavuşması, ancak zikr ile olur. İncelemekle, düşünmekle olmayacağı bildirilmektedir: Allahü teâlâ bizi ve sizi Muhammed aleyhisselâmın dînine uygun olan işler yapmağa kavuşdursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”!

Ra'd sûresinin otuzuncu âyetinde meâlen, (Biliniz ki, kalbler ancak zikr ile itmînâna kavuşur) buyuruldu. Kalbi itmînâna kavuşduran tek yol vardır.

Bu tek yol, Allahü teâlâyı zikr etmektir. Akl ile incelemekle ve düşünmekle kalb itmînâna kavuşamaz. Fârisî iki beyt tercemesi: Herşeyi akl ile çözmek istiyen kişi,

Tahta ayak takmış bacaksızlara benzer.

Kısa aklına uydurmak ister her işi,

Dün yaptığını, bugün değiştirmek ister.

Çünkü, zikr ederken, O mukaddes zât ile bir bağılılık hâsıl olur, her ne kadar, Onunla hiçbir bağılılık kurulamaz. Ayaklar altındaki toprak [ya'nî insan] nerede, herşeyin sâhibi olan [Allahü teâlâ] nerede? Fekat hâtırlayan ile, hâtırlanan arasında az bir bağlantı hâsıl olur. Bu bağılılıktan da, sevgi doğar. Zikr edenin kalbini sevgi kaplayınca, kalbde itmînân hâsıl olur. Kalbde itmînân hâsıl olması, insanı sonsuz se'âdetlere kavuşdurur.

Fârisî beyt tercemesi:

Zikr et zikr, bedende iken cânın,

Kalb temizliği, zikrîledir Rahmânın.

Evveliniz ve sonunuz selâmetde olsun!

93

Bu mektûb, İskender Hân-i Lodîye yazılmışdır. Her ân Allahü teâlâyı zikr etmek lâzım olduğu bildirilmektedir:

Beş vakt nemâzı cemâ’at ile kıldıkdan ve bunların sünnetlerini de kıldıkdan sonra, bütün vaktlerinde Allahü teâlâyı zikr etmek, hâtırlamak lâzımdır.

Kalbde başka hiçbirşeye yer vermemelidir. Yirken, içerken, uyurken, gelirken, giderken hep zikr yapmalıdır. Zikrin nasıl yapılacağını öğrenmiş

idiniz. Öğrendiğiniz gibi yapınız! Zikr yapmakda gevşeklik duyarsanız, kalbinizin niçin dağıldığını araştırmınız! Bundan sonra, kalbi toparlamağa çalışınız! Boyun bükerek ve ağlayarak, kalbdeki karartının gitmesi için, Allahü teâlâyı yalvarınız. Şeyhi, ya’nî zikr etmesini size öğreten kimseyi, araya koyunuz! Her güçlüğü, her sıkıntıyı gideren, ancak Allahü teâlâdır.

Bir kefendir âkıbet, sermâye-i beğ ve fakîr,

Varlığa mağrur olan, mecnûn değil de, yâ nedir?

94

Bu mektûb, Hızır Hân-ı Lodîye yazılmışdır. Herkese i’tikâdı düzeltmek ve amel etmek lâzım olduğu, hakikat âlemine bu iki kanat ile uçulabileceği bildirilmektedir:

Hak teâlâ hazretleri, Muhammed Mustafânın dîni caddesinde bulundursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”! Herkese önce lâzım olan şey, Ehl-i sünnet vel-cemâ’at âlimlerinin anladıklarına ve bildirdiklerine uygun olarak i’tikâdı düzeltmektir. Cehennemden kurtulacağı bildirilen bir fırka, bu âlimlerin fırkasıdır. İmânı düzeltdikten sonra, farzları, sünnetleri, vâcibleri, müstehabları ve harâmı, halâli, mekrûhu ve müştebehi, ya’nî şübheli olan şeyleri öğrenmek ve bu fıkıh bilgilerine göre hareket etmek lâzımdır. Bu i’tikâd ve amel iki kanadına kavuşunca, eğer Allahü teâlâ yardım eder, izin verirse, hakikat âlemine uçulabilir. Bu iki kanat elde edilmeksizin, hakikat âlemine uçulamaz. Fârisî beyt tercemesi: Kurtulurum sanma, ey Sa’dî hoca,

Muhammed aleyhisselâma uymadıkca!

Allahü teâlâ, bizi ve sizi o yüce Peygambere uymak ile şereflendirsın

“aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”!

95

Bu mektûb, seyyid Ahmed-i Necvâreye yazılmışdır. İnsan herşeyi kendinde toplamışdır. İnsanın kalbi de böyle yaratılmışdır. Tesavvuf büyüklerinden birkaçının sekr hâlinde iken, kalbin genişliğini bildiren sözlerine islâmiyyete uygun ma’nâ vermek lâzım olduğu bildirilmektedir: Her insan, bir

toplulukdur. Varlıkta bulunan herşey insanda da vardır. Bu imkân âleminde bulunan herşeyin kendisi, vücûb âleminde bulunanların ise, sûretleri, benzerleri insanda bulunur. (Allahü teâlâ, Âdemi kendisi gibi yarattı) hadîs-i şerîfdir. Demek ki, vücûb mertebesinde ya'nî, Allahü teâlâda ve sıfatlarında bulunanların, insanda birer sûreti, birer benzeri vardır. İnsanın kalbi de, böyle bir toplulukdur. İnsanda bulunan herşey kalbde de vardır. Bunun için, insanın kalbine (Hakikat-i câmi'a) denir.

Tesavvuf büyüklerinden birçoğu, herşeyin kalbde bulunduğunu görünce, kalbin genişliğini bildirmek için, (Arş ve içinde bulunan herşey, ârifin kalbinin bir köşesine konsa, hiç duyulmaz) demişlerdir. Çünkü, bütün maddeler ve gökler ve Arş ve Kürsî kalbde bulunmaktadır. Mekânlı ve mekânsız, maddeli ve maddesiz herşey kalbde bulunmaktadır. Kalbde, mekânsız, maddesiz, herşey bulunduğu göre, Arşın ve Arş içinde bulunanların kalbdeki yeri ne kadarcık olabilir? Çünkü, Arş çok büyük ise de, maddeden yapılmıştır ve mahlûkdur. Mekânı olan ya'nî maddeden yapılmış olan birşey ne kadar geniş

olursa olsun, mekânsız olanın yanında çok küçük kalır.

Tesavvuf büyüklerinden sahv sâhibi olanlar, ya'nî sekrden kurtulmuş olanlar

“kaddesallahü teâlâ esrârehüm” böyle sözlerin, sekr sözü olduğunu bildirmişlerdir. Sekr hâlinde olanlar, bir şeyin kendisi ile görünüşünü birbirinden ayıramaz. Görünüşünü kendisi sanır. Arş, tâm zuhûra kavuşmaktadır. Kalbe yerleşmez. Kalbde yerleşen, arşın kendisi değildir.

Örneğidir, görüntüsüdür. Bu örneğin, kalbden çok küçük olacağı meydanda bir şeydir. Çünkü kalbde böyle sayısız örnekler vardır. Gök, başka şeyler gibi aynada görününce, ayna gökden dahâ geniştir denilemez. Evet, aynadaki gökün görüntüsü aynadan küçüktür. Fekat bundan, gökün kendisinin de aynadan küçük olması lâzım gelmez. Bunu başka bir misâl ile de açıklayalım: İnsanda toprak maddeleri vardır. Bunun için insan yer yüzünden dahâ büyüktür denilemez. Hattâ yer küresi yanında, insanın büyüklüğü, hiç denecek kadar küçüktür. Birşeyin nümûnesini, örneğini, o şeyin kendisi sanmak, bu yanlışlığa yol açmaktadır.

Tesavvuf büyüklerinden birkaçının “rahmetullahi aleyhim ecma'în” sekr hâlinde iken söyledikleri başka sözler de böyledir. (Cem'i Muhammedî, cem'i ilâhîden dahâ geniştir) sözleri gibi. Muhammed aleyhisselâmda, imkânın ya'nî mahlûkların kendileri ile vücûbün ya'nî Allahü teâlânın ve sıfatlarının sûretlerini, örneklerini bir arada görüyorlar. Böylece, Muhammed aleyhisselâmda, Allahü teâlâda bulunandan dahâ çok şey bulunuyor sanıyorlar. Burada da, birşeyin örneğini kendisi sanarak, yanılıyorlar.

Muhammed aleyhisselâmda bulunan şey, vücûb mertebesinin kendisi değildir, örneğidir. Allahü teâlâ, hakîkî vâcib ül-vücûddur. Vücûb mertebesinin kendisi ile örneğini birbiri ile karıştırmasalardı böyle şey söylemezlerdi.

İşin doğrusu, onların sekr, şü'ûrsuzluk hâlinde iken söyledikleri gibi değildir. Muhammed “aleyhissalâtü vesselâm” sınırlı, küçük bir kuldur.

Allahü teâlâ ise, sınırsızdır, sonsuzdur.

Sekr hâlinde olan şeyler, Vilâyet makâmlarında bulunmaktadır. Sahv hâlinde olan şeyler ise, Nübüvvet, Peygamberlik makâmındadır. Peygamberlerin

“aleyhimüssalevatü vetteslîmât” yolunda gidenlerin büyükleri, onlara tâm uydukları için, o makâmın, onların makâmının sahvından pay alırlar.

Bistâmiyye denilen büyükler, sekrin sahvdan dahâ üstün olduğunu söylemişlerdir. Bunun için, şeyh Bâyezîd-i Bistâmî “kuddise sirruh”, (Benim bayrağım, Muhammed aleyhisselâmın bayrağından dahâ yüksektir) dedi. Kendi bayrağı vilâyet bayrağıdır. Muhammed aleyhisselâmın bayrağı nübüvvet bayrağıdır. Vilâyet bayrağında sekr olduğu için ve Peygamberlik bayrağında sahv olduğu için, onu bundan üstün tutmuştur.

Birçokları da, (Vilâyet, nübüvvetden dahâ üstündür) dedi. Velîlerin

“rahime-hümullah” Allahü teâlâdan yana olduğunu, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevât” ise, insanlardan yana olduğunu gördüler. Hakka karşı olanın, insanlara karşı olanlardan dahâ üstün olacağı meydândadır. Birkaçı da, bu sözü çevirerek, (Bir Peygamberin vilâyeti, kendi nübüvvetinden dahâ üstündür) dedi. Bu fakîre göre, bu sözlerin hepsi, doğru olmakdan çok uzaktır. Çünkü Peygamberler yalnız insanlardan yana değildir. Hem insanlardan, hem de, Hakdan yanadırlar. Bâtınları ya’nî kalbleri, rûhları Hak iledir. Zâhirleri, halk iledir. Hep ve yalnız halk ile olanlar, Allahü teâlâdan yüz çevirmiş olan gâfillerdir. Peygamberler “aleyhimüssalevatü vetteslîmât”, bütün varlıkların en üstünleridir. Ni’metlerin en üstünü bunlara verilmiştir. Vilâyet, nübüvvetin bir parçasıdır. Nübüvvet, bütündür. Bunun için nübüvvet, her vilâyetden dahâ üstündür. İster Peygamberin vilâyeti olsun, ister Velînin vilâyeti olsun! Bundan dolayı da, sahv sekrden dahâ üstün, dahâ kıymetlidir. Vilâyet nübüvvetin içinde bulunduğu gibi, sekr de sahvın içindedir. Onun bir parçasıdır. Câhil kimselerde bulunan sekrsiz sahv, sözümüzün dışındadır. Öyle sahvın üstün olduğunu söylemek, saçmalamak olur. İçinde sekr bulunan sahvın sekrden dahâ üstün olduğu meydândadır.

İslâmiyyet bilgilerinin hepsi, nübüvvet mertebesinden çıkmış oldukları için, başdan başa sahvdırlar. Bunlara uymıyan bilgiler, nasıl olursa olsunlar, sekrden hâsıl olmuşlardır. Sekr sâhibleri ma’zûrdurlar. Ya’nî sorguya çekilmez, azâb edilmezler. Fekat, yalnız sahv bilgileri taklîd olunur. Sahv bilgilerine uyanlar kurtulur. Sekr bilgilerine uyulmaz.

Bunlara uyanlar, ma’zûr olmaz. Sorguya çekilirler, cezâlandırılırlar.

Allahü teâlâ, islâmiyyet bilgilerine uymakla hepimizi şereflendirsin “alâ masdarihessalâtü vesselâmü vettehiyye”! Bu düâmıza âmîn diyenlere Allahü teâlâ merhamet etsin!

Hadîs-i kudsîde, (Yer yüzüne ve göke sığmam. Fekat, mü’min kulunun kalbine sığarım) buyuruldu. Burada da; vücûb mertebesinin kendisi değil, sûreti, örneği sığmaktadır. Kendisinin sığması düşünülemez. Görülüyor ki, kalbin maddesiz, mekânsız şeylerden dahâ geniş olması, onların kendilerinden değil, sûretlerinden dahâ geniş olmasıdır. Mekânsızlar karşısında, Arş ve Arşda bulunan herşey, zerre kadar bile sayılamaz. Mekânsızların kendileri böyledir, sûretleri böyle değildir.

Bu mektûb, Muhammed Şerîfe yazılmış olup, ibâdetleri ve iyi işleri vaktinde yapmayıp, yarın yaparım, sonra yaparım diyenlerin aldandıklarını ve Muhammed aleyhisselâmın yoluna, islâmiyyete yapışmak lâzım geldiğini bildirmektedir:

Ey kıymetli oğlum! Bugün, her istediğini kolayca yapabilecek bir hâldesin.

Gençliğin, sıhhatin, gücün, kuvvetin, malın ve râhatlığın bir arada bulunduğu bir zemândasın. Se'âdet-i ebediyyeye kavuşduracak sebeblere yapışmağı, yarar işleri yapmağı, niçin yarına bırakıyorsun? İnsan ömrünün en iyi zemânı olan, gençlik günlerinde, işlerin en iyisi ve fâidelisi olan, sâhibin, yaratanın emrlerini yapmağı, Ona ibâdet etmeğı çalışmalı, islâmiyyetin yasak etdiğı harâmlardan, şühelilerden sakınmalıdır. Beş vakt nemâzı cemâ'at ile kılmağı elden kaçırmamalıdır. Nisâb mikdârı ticâret malı olan müslimânların, bir sene sonra zekât vermeleri emr olunmuştur.

Bunların, zekât vermesi, muhakkak lâzımdır. O hâlde, zekâtı seve seve ve hattâ fakîrlere yalvara yalvara vermelidir. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğı, kullarına çok acıdığı için, yirmidört sâat içinde ibâdete, yalnız beş vakt ayırmış, ticâret eşyâsından ve çayırda otlayan dört ayaklı hayvanlardan, tâm veyâ yaklaşık olarak ancak, kırkda birini fakîrlere vermeğı emr buyurmuştur. Birkaç şeyi harâm edip, çok şeyi mubâh etmiş, izin vermiştir.

O hâlde, yirmidört sâatde bir sâat tutmayan bir zemânı, Allahü teâlânın emrini yapmak için ayırmamak ve zengin olup da, malın kırkda birini müslimânların fakîrlere vermemek ve sayılamıyacak kadar çok olan, mubâhları bırakıp da, harâm ve şüheli olana uzanmak, ne büyük inâd, ne derece insâfsızlık olur.

Gençlik çağı, nefsin kaynadığı, şehvetlerin oynadığı, insan ve cin şeytânlarının saldırdığı bir zemândır. Böyle bir çağda yapılan az bir amele pekçok sevâb verilir. İhtiyârlıkda dünyâ zevkleri azalıp, güç kuvvet gidip, arzûlara kavuşmak imkânı ve ümmîdleri kalmadığı zemânda, pişmânlıktan, âh etmekden başka birşey olmaz. Çok kimselere bu pişmânlık zemânı da, nasîb olmaz. Bu pişmânlık da, tevbe demektir ve yine büyük bir ni'mettir. Çokları bu günlere kavuşamaz.

Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” haber verdiğı sonsuz azâblar, çeşidli acılar, elbette olacak, herkes cezâsını bulacaktır. İnsan ve cin şeytânları, bugün, Allahü teâlânın afvını, merhametini ileri sürerek aldatmakda, ibâdetleri yaptırmayıp, günâhlara sürüklemektedir. Hâlbuki, iyi bilmeli ki, bu dünyâ, imtihan yeridir. Bunun için, burada dostlarla düşmanları karışdırmışlar, hepsine merhamet etmişlerdir. Nitekim A'râf sûresi, yüzellibeşinci âyetinde meâlen, (Merhametim herşeyi içine almıştır) buyuruldu. Hâlbuki, kıyâmetde, düşmanları, dostlardan ayıracaklardır.

Nitekim, Yasîn sûresinde, (Ey kâfirler, bugün, dostlarımdan ayrılınız!) meâlindeki âyet-i kerîme, bunu haber vermektedir. O gün, yalnız dostlara merhamet olunacak, düşmanlara hiç acınmıyacak, onlar muhakkak mel'ûn olacaktır. Nitekim, A'râf sûresinde, (O gün, merhametim, yalnız benden korkarak kâfir olmakdan ve günâh işlemekden kaçınanlara, zekâtını verenlere, Kur'ân-ı kerîme ve Peygamberime “aleyhisselâm” inananlara mahsûsdur) meâlindeki âyet-i kerîme, böyle olduğunu göstermektedir. O

hâlde, o gün, Allahü teâlânın rahmeti, (Ebrâr)a, ya'nî müslimânlardan iyi huylu ve yarar işli olanlara mahsûsdur. Evet, müslimânların, zerre kadar îmânı olanların hepsi sonunda hattâ, çok zemân Cehennemde kaldıktan sonra bile, merhamete kavuşacaktır. Fekat rahmete kavuşabilmek için, ölürlen îmân ile gitmek şartdır. Hâlbuki, günâhları işlemekle kalb kararınca ve Allahü teâlânın emrlerine ve harâmlarına ehemmiyyet verilmeyince, son nefesde îmân nûru, sönmeden nasıl geçebilir? Din büyükleri buyuruyor ki, (Küçük günâha devâm, büyük günâha sebep olur. Büyük günâha devâm da insanı kâfir olmağa sürükler). Böyle olmakdan Allahü teâlâyâ sığınırız! Fârisî beyt tercemesi: Az söyledim, dikkat etdim kalbini kırmamağa,

bilirim üzülsün; yoksa sözüm çokdur sana.

Allahü teâlâ hepimizi beğendiği işleri yapmağa kavuşdursun! Sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâmın ve Onun kıymetli Âli ve Eshâbı hurmeti için düâmızı kabûl buyursun! Bu mektûbu size getiren Mevlânâ İshak, bu fakîrin tanıdıklarından ve muhlislerindendir. Eskiden beri komşuluk hakkı da vardır. Yardım isterse, esirgemezsiz inşâallah. Yazısı ve inşâ kâbiliyyeti iyidir. Vesselâm.

97

Bu mektûb, şeyh Dervîşe yazılmışdır. İbâdet etmemize emr olunması, yakîn elde etmemiz için olduğu bildirilmektedir:

Hak teâlâ, Peygamberlerin en üstünü “salevâtullahi aleyhim” hâtırı için, bir işe yaramıyan bizlere, îmânın hakîkatini bildirsin! İnsanların yaratılmasına sebep, emr olunan ibâdetleri yapmaktır. İbâdetleri yapmak da îmânın hakîkatı olan, yakîni elde etmek içindir. Hicr sûresi, son âyetinin meâl-i şerîfi de, belki (Yakîn elde etmek için Rabbine ibâdet et!) demektir. Çünkü (hattâ) kelimesi, (ye kadar) demek olduğu gibi (sebeb olmak, ya'nî, için) ma'nâsını da bildirir. Sanki, ibâdet yapmadan önce olan bu îmân, îmânın kendisi değil, görünüşüdür. Âyet-i kerîmede, (yakîn elde etmek için) ya'nî (İmânın kendisini elde etmek için) buyuruluyor. Sûre-i Nisâ yüzotuzbeşinci âyetinde meâlen, (Ey îmân edenler! İmân ediniz!) buyuruldu. Bunun ma'nâsı, (Ey! İmânın sûretini edinenler! İbâdet yaparak, îmânın kendisine kavuşunuz!)dur.

(Vilâyet), ya'nî Velî olmak, Fenâ ve Bekâ denilen iki ni'mete kavuşmak demektir. Fenâ ve Bekâyâ kavuşmak, bu yakîni ele geçirmek içindir. Yoksa, Fenâ-fillah ve Bekâ-billah diyerek, Allahü teâlâ ile birleşmek, hulûl gibi şeyler anlamak, ilhâd ve zındıklıktır.

[İbni Âbidîn, üçüncü cildde buyuruyor ki: (Müslimân olmadığı, kâfir olduğu hâlde, müslimân olduğunu söyleyenlere, münâfık, zındık, dehrî ve mülhid denir. Ara sıra nemâz kılar, oruc tutar, ba'zan hacca da gidenleri olur.

(Münâfık), başka dindedir. Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğunu söylemez. (Dehrî), Allahü teâlânın var olduğunu da söylemez. (Mülhid), her ikisine inanır ve inandığını söyler. Fekat, küfre kaymışdır, islâmiyyetden ayrılmışdır. İ'tikâdı bozuktur. Kendini tam müslimân sanır. Kendisi gibi olmayanlara kâfir der. (Zındık), Allahü teâlâyâ, islâmiyyete, halâle, harâma inanmaz. Hiç dîni yoktur. Muhammed aleyhisselâma inandığını söyler.

Bunlardan, sapık fikrlerini, müslimânlık olarak tanıtmaya çalışanları çok tehlikelidir. Mürted,

islâmdan ayrılan kimsedir. Kâfir olduğunu saklamaz).

Komünistler ve masonlar, dehrî kısmındandır.]

Evet, tesavvuf yolunda ilerlerken, Allahü teâlâyâ olan fazla aşk, sevgi sebebi ile serhoşluk gibi, ba’zı hâller hâsıl olur. Bu vakt, ba’zı bilgiler yanlış anlaşılır. Böyle hâlleri geçmek, atlamak lâzımdır. Böyle anlayışlar için tevbe, istigfâr etmek lâzımdır. Tesavvuf büyüklerinden İbrâhîm bin Şeybân-i Kazvînî “kaddesallahü teâlâ ervâhahüm”[1] buyuruyor ki: (Fenâ ve Bekâ bilgileri, Allahü teâlânın bir olduğuna hâlis inananlarda ve ibâdetlerini doğru yapanlarda bulunur. Başkalarının Fenâ ve Bekâ olarak söyledikleri, hep yalandır ve zındıklıktır). Bu sözü, tâm yerindedir ve kendisinin doğru yolda bulunduğunu göstermekdedir.

(Fenâ-fillâh) demek, Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği şeylerde fânî olmak demektir. Ya’nî hep Onun sevdiklerini sevmek, Onun sevdikleri, kendine sevgili olmaktır. (Seyr-i ilallah) ve (Seyr-i fillah) gibi sözler de böyledir. Meyân Şeyhullah-i Bahş, salâh, takvâ ve fazîletlerle süslü bir kimsedir. Âile nüfûsu pek kalabalıktır. Herhangi bir iş için yardımlarınızı isterse, kolaylık göstermeniz ikrâm olur. Size ve doğru yolda olanlara selâmlar olsun!

Bu mektûb, şeyh Zekerîyyânın oğlu Abdülkâdire yazılmışdır. İnsanlara karşı sert olmağı değil, yumuşak davranmağı, çeşidli hadîs-i şerîfler göstererek bildirmekdedir:

Allahü teâlâ hepimizi tâm orta yolda bulundursun! Va'z etmekde, nasîhat etmekde ve Allahın kullarına müslimânlığı öğretmekde gözetilmesi lâzım gelen şeyleri bildiren birkaç hadîs-i şerîf yazıyorum. Hak teâlâ, bunlara uygun davranmamızı nasîb eylesin!

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Allahü teâlâ refikdir. Yumuşaklığı sever. Sertlik edenlere vermediği şeyleri ve başka hiçbir şeye vermediğini, yumuşak davranana ihsân eder). Bu hadîs, İmâm-ı Müslimin “rahmetullahi aleyh” (Sahîh)inde vardır.

Yine (Müslim)de bildiriliyor ki, Âişeye “radıyallahü anhâ”, (Yumuşak davran! Sertlikden ve çirkin şeyden sakın! Yumuşaklık insanı süsler.

Çirkinliğini giderir) buyurdu.

[(Müslim)deki] hadîs-i şerîfde, (Yumuşak davranmayan, hayr yapmamış olur) buyuruldu.

[(Buhârî)deki] hadîs-i şerîfde, (İçinizde en sevdiğim kimse, huyu en güzel olanınızdır) buyuruldu.

[İmâm-ı Ahmed ve Tirmüzînin “rahime-hümallah” bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Kendisine yumuşaklık verilen [müslimân] kimseye dünyâ ve âhıret iyilikleri verilmiştir) buyuruldu.

[İmâm-ı Ahmed, Tirmüzî, Hâkim ve Buhârînin “rahimehümullah” bildirdikleri]

hadîs-i şerîfde, (Hayâ, îmândandır. İmânı olan Cennetdedir. Fuhs, kötülüktür. Kötüler Cehennemdedir) buyuruldu.

[İmâm-ı Ahmed ve Tirmüzînin bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Cehenneme girmesi harâm olan ve Cehennemin de onu yakması harâm olan kimseyi bildiriyorum. Dikkat ediniz! Bu kimse, insanlara kolaylık, yumuşaklık gösteren [bir müslimân]dir) buyuruldu.

[Ahmed ve Tirmüzî ve Ebû Dâvûdün bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Yumuşak olanlar ve kolaylık gösterenler, burnuna yuları takılmış deve gibidir.

Yürütmek istenirse, hayvan ona uyar. Taşın üzerine oturtmak istenirse, hayvan oraya oturur) buyuruldu.

[(Buhârî)deki] hadîs-i şerîfde, (Kızdığı zemân istediğini yapabilecek

[müslimân] bir kimse, kızmazsa, Allahü teâlâ kıyâmet günü onu herkesin arasından çağırır. Cennetde istediğin yere git der) buyuruldu.

[Bütün kitâblarda yazılı olan hadîs-i şerîfde], bir kimse Resûlullahdan nasîhat istedikde, (Kızma, sinirlenme!) buyurdu. Birkaç kerre sordukda, hepsine de (Kızma, sinirlenme!) buyurdu.

[Tirmüzî ve Ebû Dâvûdün “rahime-hümallah” bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Cennete gidecek olanları haber veriyorum, dinleyiniz! Za’îfdirler, güçleri yetmez. Birşey yapmak için yemîn ederlerse, Allahü teâlâ, bu

[müslimân]ların yemînlerini, muhakkak yerine getirir. Cehenneme gidecek olanları bildiriyorum, dinleyiniz! Sertlik gösterirler. Acele ederler.

Kendilerini üstün görürler) buyuruldu.

[Tirmüzî ve Ebû Dâvûdün “rahime-hümallah” bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Bir kimse ayakda iken kızarsa, otursun. Oturmakla geçmezse yatsın!) buyuruldu.

[Taberânî, Beyhekî ve İbni Asâkirin “rahime-hümallah” bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Sarı sabır maddesi balı bozduğu gibi, kızgınlık da îmânı bozar) buyuruldu.

[Beyhekî ve Ebû Nu’aymın “rahime-hümallah” bildirdikleri] hadîs-i şerîfde, (Allah için aşağı gönüllü olanı, Allahü teâlâ yükseltir. Bu, kendini küçük görür. Fekat, insanların gözünde büyüktür. Bir kimse, kendini başkalarından üstün tutarsa, Allahü teâlâ onu alçaltır. Herkesin gözünde küçük olur.

Kendini yalnız kendisi büyük görür. Hattâ köpekden, domuzdan dahâ aşağı görünür) buyuruldu.

[Beyhekînin “rahime-hullah” bildirdiği] hadîs-i şerîfde, (Mûsâ bin İmrân

“alâ nebiyyinâ ve aleyhissalevâtü vetteslîmât”, Yâ Rabbî! Kullarının en kıymetlisi kimdir? dedikte, gücü yetdiği zemân afv eden [müslimân kimse]dir, buyuruldu) buyurdu.

[Ebû Ya’lânın “rahime-hullah” bildirdiği] hadîs-i şerîfde, (Bir kimse, dilini tutarsa, Allahü teâlâ onun utanacak şeylerini örter. Gazabını tutarsa, kıyâmet günü Allahü teâlâ azâbını ondan çeker. Bir kimse, Allahü teâlâyâ yalvarırsa, kabûl eder) buyuruldu.

Bir hadîs-i şerîfde, (Bir müslimân din kardeşinin ırzına veyâ malına saldırırsa, malın, paranın geçmez olduğu gün gelmeden önce, onunla halâllaşsın! [Halâllaşmazsa] iyi amelleri varsa, hakkı ödeninceye kadar bu amellerinden alınır. İyi amelleri yoksa, hak sâhibinin günâhları buna yükletilir) buyurdu.

Bir hadîs-i şerîfde, (Müflis kimdir, biliyor musunuz?) buyurdu. (Bizim bildiğimiz müflis, parası, malı olmayan kimsedir) dediler. (Ümmetinden müflis şu kimsedir ki, kıyâmet günü nemâzları ile, oruçları ile ve zekâtları ile gelir. Fekat, kimisine sövmüşdür. Kiminin malını almışdır.

Kiminin kanını akıtmışdır. Kimini dövmüşdür. Hepsine bunun sevâblarından verilir. Haklarını ödemedi önce sevâbları biterse, hak sâhiblerinin günâhları alınarak buna yüklenir. Sonra Cehenneme atılır) buyurdu.

[Tirmüzî “rahime-hullah” bildiriyor:] Mu’âviye “radıyallahü teâlâ anh”, hazret-i Âişeye “radıyallahü teâlâ anhâ” mektûb yazarak nasîhat yazmasını istedikde, cevâb yazarak: Allahü teâlânın selâmı senin üzerine olsun!

Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve sahbihi ve selleme”

işitdim. Buyurdu ki, (Bir kimse, insanların kızacakları şeyde Allahın rızâsını ararsa, Allahü teâlâ onu, insanlardan geleceklerden korur. Bir kimse, Allahü teâlânın kızacağı şeyde, insanların rızâsını ararsa, Allahü teâlâ onun işini insanlara bırakır) dedi.

Allahü teâlâ bizi ve sizi, hep doğru söyleyenin “sallallahü aleyhi ve sellem” haber verdiği bu hadîs-i şerîflere uymakla şereflendirsin! Bu hadîs-i şerîfler, her ne kadar [Hind lisânına] terceme edilmedi ise de, şeyh Ciyû [Seyyid Ferîd] hazretlerinden bunları sorar ve anlarsınız.

Bunlara uygun hareket etmeğe çalışırsınız.

Dünyâ hayâtı çok kısadır. Âhiretin azâbları pek acı ve sonsuzdur. İleriye gören akl sâhiblerinin, hâzırlıklı olması lâzımdır. Dünyânın güzelliğine ve tadına aldanmamalıdır. İnsanın şerefi ve kıymeti dünyâlıkla ölçülse idi, dünyâlığı çok olan kâfirlerin herkesden dahâ kıymetli ve dahâ üstün olmaları lâzım gelirdi. Dünyânın görünüşüne aldanmak aklsızlıktır, ahmaklıktır. Birkaç günlük zemânı büyük ni’met bilerek, Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmağa çalışmalıdır. Allahü teâlânın kullarına ihsân, iyilik etmelidir. Kıyâmetde azâblardan kurtulmak için, iki büyük temel vardır: Birisi, Allahü teâlânın emrlerine kıymet vermek, saygı göstermektir. İkinci, Allahü teâlânın kullarına, yarattıklarına şefkat, iyilik etmektir. Hep doğru söyleyici “aleyhissalâtü vesselâm” her ne söyledi ise, hepsi doğrudur. Şaka, eğlence, sayıklama sözler değildir.

Tavşan gibi gözü açık uyku ne kadar sürecek. Bu uykunun sonu rezîl, rüsvâ olmak ve eli boş, mahrûm kalmaktır. Mü’minûn sûresinin yüzonbeşinci âyetinde meâlen, (Sizi abes olarak, oyuncak olarak mı yarattım sanıyorsunuz. Bize dönmiyecek misiniz zan ediyorsunuz?) buyuruldu. Her ne kadar, böyle sözleri dinleyecek hâlde olmadığınızı biliyorum. Gençsiniz.

İçiniz kaynıyor. Dünyâ ni’metleri içindesiniz. Herkese sözünüz geçiyor. Her istediğinizi yapabiliyorsunuz. Fekat, size acıdığımız için, iyilik etmek istediğimiz için bunlar yazıldı. Elinizden birşey kaçmış değildir. Tevbe edilecek, Allahü teâlâyâ yalvaracak zemândır. Haberleşmemiz lâzımdır.

Fârisî mısra’ tercemesi:

Eğer içerde kimse varsa, bir söz de yetişir!

99

Bu mektûb, molla Hasen-i Kişmîrîye, cevâb olarak yazılmış olup, Allahü teâlâyı hiçbir ân unutmamak nasıl olacağı, insanın kendini bilmediği uyku zemânında da, Onun unutulmıyacağı bildirilmektedir: Kıymetli mektûbunuzu okumakla şereflendik. Bu yolun büyüklerinden ba’zısı

“rahmetullahi aleyhim ecma’în” Allahü teâlâyâ her ân âgâh olduklarını ve uyku zemânında da, her ân, Onu hâtırladıklarını haber vermiştir. Bunun nasıl olacağını soruyorsunuz. Kıymetli efendim! Bunu anlatabilmek için, önce birkaç şeyi bildirmek lâzımdır. Kısaca yazıyorum. Dikkatli okuyunuz!

İnsanın rûhu, bu gördüğümüz cesed ile birleşmeden önce, terakkî edemez, ilerliyemezdi. Kendine

mahsûs makâmda, derecede bağı ve mahbûs gibi idi.

Fekat, bu cesede indikden sonra, yükselebilmek hâssası ve kuvveti ona verilmiştir. Bu hâssası, onu melekden üstün ve şerefli yapmıştır. Allahü teâlâ lutf ederek, ihsân ederek, rûhu, bu hissiz, hareketsiz olan, hiçbir şeye yaramıyan, karanlık cesed ile birleştirdi. Rûh ışığını, karanlık cesed ile birleştiren, madde olmıyan, zemânlı, mekânlı olmıyan rûhu, maddeden yapılan cesed ile bir arada bulunduran, Allahü teâlâ, çok büyüktür. Bütün büyüklük, üstünlükler, yalnız Ona mahsûsdur. Onda hiç kusûr olamaz. Bu sözün ma'nâsını iyi kavramak lâzımdır. Rûh ile cesed, her bakımdan, birbirinin aksi, zıddı olduğundan, bunların bir arada kalabilmesi için, Allahü teâlâ, rûhu nefse âşık etdi. Bu sevgi, bunların bir arada kalmasına sebep oldu. Kur'ân-ı kerîm, bu hâli bize haber veriyor. Vettîn sûresinin bir âyetinde meâlen, (Biz insanın rûhunu, güzel bir sûretde yaratıp, sonra en aşağı dereceye indirdik) buyuruldu. Rûhun bu dereceye düşürülmesi ve bu aşka tutulması, kötölemeğe benzeyen bir medhdır. İşte rûh, nefse karşı olan bu aşkı, sevgisi sebebi ile, kendini nefs âlemine atdı ve nefse tâbî', esîr oldu. Hattâ, kendinden geçdi. Kendisini unuttu. Nefs-i emmâre hâlini aldı.

Sanki nefs-i emmâre oldu. Rûh, her şeyden dahâ latîf, [maddenin en hafîfi olan hidrojen gazından, hattâ bir elektrondan da dahâ hafîf] olduğundan, madde bile olmadığından, her ne ile birleşirse onun hâline, şekline ve rengine girer. Kendini unuttuğu için, evvelâ kendi âleminde, derecesinde iken, Allahü teâlâyâ olan bilgisini de unuttu. Câhil ve gâfil oldu. Nefs gibi cehâlet karanlığı ile karardı. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu, çok acıdığı için, Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" gönderip, bu büyükler vâsıtası ile rûhu kendine çağırdı ve ma'sûku, sevgilisi olan nefse uymamasını, nefsi dinlememesini ona emr etdi. Rûh bu emri dinleyip, nefse uymaz, ondan yüz çevirir ise, felâketden kurtulur. Yok eğer, başını kaldırmaz, nefse berâber kalmak, bu dünyâdan ayrılmamak isterse, yolunu şaşırır, se'âdetden uzaklaşır. Bu sözümüzden, rûhun, nefse birleşmiş

olduğu, hattâ kendisini unutup, nefis hâlini almış olduğu anlaşıldı. İşte rûh, bu hâlde kaldıkça, nefsin gafleti, câhilliği, rûhun da gafleti, cehâleti olur. Yok eğer, rûh, nefsdan yüz çevirir, ondan soğur, onun yerine Allahü teâlâyı severse ve kendi gibi, bir mahlûku sevmekden kurtulup, sonsuz var olan, hakîkî Bâkîye âşık olup, bu aşk ile kendinden geçerse, zâhirin, ya'nî nefsin gafleti, cehâleti, bâtına, ya'nî rûha sirâyet etmez.

O, Allahü teâlâyı bir ân unutmaz. Nefsin gafleti, ona nasıl te'sîr etsin ki, o nefsdan, temâmen ayrılmıştır. Zâhirden, bâtına hiçbir şey geçmemiştir. İşte bu vakt, zâhir gafletde iken, bâtın âgâhdır, uyanıktır.

Her ân Rabbi iledir. Meselâ, bâdem yağı, bâdem çekirdeğinde bulunduğu müddetce ikisi de aynı birşey gibidir. Yağ, posadan ayrılınca, her ikisinin hâssaları başkadır ve her bakımdan ayrı iki şey olurlar. İşte, bu hâle yükselmiş olan, bir mes'ûd, bir bahtiyâr kimseyi, ba'zan, tekrâr bu âleme indirirler. Allahü teâlâyâ ârif ve âlim olduğu hâlde, bu âleme döndürüp, onun mubârek, şerefli varlığı vâsıtası ile, âlemi nefslerin karanlığından, cehâletinden kurtarırlar. Böyle mubârek bir kimse, insanların arasında bulunur. Görünüşde herkes gibidir, fekat rûhu hiçbir şeye bağı değildir.

Allahü teâlâyâ olan bilgisi ve sevgisi iledir. İstemediği hâlde, onu bu âleme döndürmüşlerdir. Böyle bir müntehî, hakîkate erişen biri, görünüşde, başkaları gibi, Allahü teâlâyı unutmuş, mahlûkların sevgisine tutulmuş

sanılır. Hâlbuki, hakîkatde, kendisi, bunlara hiç benzememekdedir. Birşeyin sevgisine tutulmakla, ondan soğuyup, yüz çevirmek arasında çok fark vardır.

Şunu da bildirelim ki, böyle bir müntehînin, mahlûklara olan alâkası ve sevgisi, kendi ihtiyârında, elinde değildir. Dünyâyâ rağbet etmez. Hattâ, Allahü teâlâ, bu alâkayı istemekde ve beğenmekdedir. Başkalarının alâkası, sevgisi ise, kendilerindendir, dünyâyâ sarılırlar. Allahü teâlâ bu alâkalarından râzı değildir, beğenmez. Başka bir fark da, başkaları bu âlemde yüz çevirip, Allahü teâlâyı tanımağa ve sevmeğe kavuşabilirler.

Müntehînin, halkdan yüz çevirmesine ise, imkân yoktur. Onun halk ile olması, vazîfesidir. Ancak, vazîfesi biterse, o zemân onu, bu geçici dünyâdan, ebedî, sonsuz âleme nakl ederler. Hakîkî makâmına kavuşur.

Tesavvuf büyükleri, da’vet makâmını, irşâd derecesini, başka başka anlatmışlardır. Çokları, (Halk arasında, Hak ile olmakdır) dedi. Sözlerin başkalaşması, söz sâhiblerinin hâlleri, dereceleri başka başka olduğu içindir. Herkes, kendi makâmına göre, söylemiştir. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir. Seyyid-üt-tâife Cüneyd-i Bağdâdînin “kuddise sirruh”, (Nihâyete varmak, başlangıca dönmekdir) buyurması işte, yukarda bildirdiğimiz da’vet makâmına uygun bir ta’rifdir. Çünkü, başlangıçta, hep mahlûkât görülmekte ve sevilmeğdedir. Nitekim, (İki gözüm uyur, fekat kalbim uyumaz) hadîs-i şerîfi, kendilerinin Allahü teâlâyâ olan dâimî bağıllık ve uyanıklığını bildirmiyor; belki, kendi hâllerine ve ümmetinin hâllerine uyanık olup, gâfil olmadığını haber vermektedir. Bunun içindir ki, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” uyuması, abdestini bozmaz idi. Peygamber, ümmetini korumakta, bir sürünün çobanı gibi olduğu için, ümmetini bir ân unutmaması, Peygamberlik makâmına uygun olmaz. Bunun gibi, (Allahü teâlâ ile öyle vaktlerim oluyor ki, o zemânlarda, aramıza hiçbir üstün melek ve Peygamber giremez) hadîs-i şerîfi de, her zemân değil, ba’zandır. Bu zemânlarda da, mahlûklardan yüz çevirip, ayrılması îcâb etmez. Çünkü, Allahü teâlâ, ona tecellî etmekde, görünmekdedir. Yoksa O, mahlûkları unutup, tecellîleri aramakda değildir. Ma’şûkun, âşıkma civesi gibi olup, âşıkma peşinde değildir. Fârisî beyt tercemesi: Sûret aynasında sefer, hareket olmaz,

Çünkü onda nûrânî olmıyan sûret olmaz.

Hulâsa, mahlûklara dönülünce, önce kalkmış olan perdeler, geri gelmez.

Arada perde olmadığı hâlde, onu mahlûklar arasına salıp, mahlûkların kurtulmasına, uyandırılmasına sebeb ve vâsita kılarlar. Böyle bir kimse, böyle bir pâdişâha çok yakın olan, bir devlet adamı gibidir. Bununla beraber, kendisine milletin işlerini görmek, dertlerini çözmek vazîfesi de verilmiştir. Sona gelip, geri dönmüş olanlar ile henüz başlangıçta olanlar arasındaki farklardan biri de budur. Çünkü, başta olanlar, perdelerin arkasındadır. Geri dönmüş olanlardan ise, perdeler kalkmıştır. Allahü teâlâ size ve doğru yolda olanlara selâmet versin! Âmin.

Bu mektûb, yine molla Hasen-i Kişmîriye yazılmışdır. Şeyh Abdülkebîr-i Yemenînin, Allahü teâlâ gaybı bilmez sözüne cevâb vermektedir: Okşayıcı, kıymetli mektûbunuzu okumakla şereflendik. İhsân ederek yazdıklarınızı anladık. Şeyh Abdülkebîr-i Yemenî, Hak teâlâ gaybı bilmez demiş. Bunu

soruyorsunuz. [(Reşehât) kitâbında Muhammed Rûhî okunurken, Abdülkebîrin bu sözü de görülmektedir.]

Efendim! Bu fakîr, bu gibi sözleri dinlemeğe dayanamıyorum. Elimde olmıyarak, Fârûkî damarım kabarıyor. Bunlardan, islâmiyyete uygun bilgiler çıkarmağa vakt bırakmıyor. Böyle sözleri söyleyen kimse, ister şeyh Kebîr-i Yemenî olsun, ister şeyh Ekber-i Şâmî olsun, hiçbirini duymak istemiyorum.

Bize Muhammed-i Arabînin buyurduğu sözler lâzımdır “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”. Muhyiddîn-i Arabînin ve Sadreddîn-i Konevînin ve Abdürrezzâk-ı Kâşînin sözleri lâzım değildir.[1] Bize (Nass) lâzımdır.

(Fuss) [ya’nî Füsûs kitâbı] lâzım değildir. Fütûhât-i Medeniyye varken, (Fütûhât-i Mekkiyye) kitâbına bakmayız. Hak teâlâ, Kur’ân-ı kerîmde, gaybı bildiğini söyliyerek kendini övüyor. (Âlim-ül-gayb) olduğunu bildiriyor.

(Hak teâlâ gaybı bilmez demek), çok çirkin, pek iğrenç bir sözdür. Doğrusu, Hak teâlâyâ inanmamaktır. Gayb kelimesi, başka şeyi de göstermekdedir demek, insanı bu alçaklıktan kurtaramaz. Ağızlarından çıkan sözün büyüklüğünü, kulakları duymuyor. İslâmiyyete uymıyan böyle sözlerle ne demek istediklerini keşki bilseydim. Hallâc-ı Mensûr (Enel Hak) dedi ise ve Bâyezîd-i Bistâmî (Sübânî) dedi ise “rahime-hümallah” suçlu olmakdan kurtulabiliyorlar. Kendilerini hâl kapladığı zemân, şü’ûrları, akları örtülmüş iken, söylemişlerdir. Fekat, bunların sözleri, hâl bildirmiyor.

Bir ilm, bilgi anlatıyor. (Bu kelimenin te’vîl edilmesini istemişdim) demeleri, onları suçlu olmakdan kurtarmaz. Böyle kelimelerin te’vîli makbûl değildir. Çünkü, yalnız sekr hâlinde söylenmiş olan uygunsuz sözlerden, başka şey anlamağa çalışılır. Akli başında olan kimsenin sözünden başka şeyler anlamağa çalışılmaz. Böyle şeyler söyliyeni kimse, eğer (Melâmet) yolunu tutarak, kendini herkesin gözünden düşürmek istemiş ise, bu da çok çirkin ve utanılacak birşey olur. İnsanları kendinden soğutmak, yanından kaçırmak için, yapılacak çok şey vardır. Bunları bırakıp da, kâfir olmağa yaklaşımağa ne lüzûm vardır? Bu sözün ne demek olabileceğini soruyorsunuz.

Her sâile cevâb vermek lâzım olduğundan, burada birkaç şey bildireceğim: Gaybı ancak Allahü teâlâ bilir. Gayb, yok demek olursa, yok olan şeyler bilinmez demişlerdir. Gayb, her bakımdan yok demek olunca, onu bilmek düşünülemez. Eğer, bilineceğini düşünürsek, her bakımdan yok olmakdan ve hiçbir şey olmamakdan kurtulmuş olur. Bunun gibi, Hak teâlâ, kendi şerîkini, ortağını bilicidir denilemez. Çünkü, Allahü teâlânın şerîki hiç yoktur. Böyle birşey hiç olamaz. Evet, gayb kelimesinin ve şerîk kelimesinin bildirdikleri şeyler düşünülebilir. Fekat biz bu şeylerin kendilerini söylüyoruz. Bu kelimelerin ne bildirdiklerini söylemiyoruz. Var olamıyacak şeylerin hepsi de böyledir. Bunların neler oldukları düşünülebilir. Fekat var olmaları düşünülemez. Çünkü, varlıkları bilinirse, bunlara var olamıyacak denilemez. Hiç olmazsa, zihnde var olmaları lâzım gelir. Mevlânâ Muhammed Rûhînin yukarıdaki sözden anladığını beğenmemekte haklısınız. Yalnız bir varlık olan o mertebede ilmin bağıllığı yoktur demek, ilm yok demektir. Yalnız gaybın ilmi yoktur demek, değersizdir.

Mevlânânın o sözden anladığının doğru olmadığını şu da gösteriyor ki, o (Ehâdiyyet-i mücerrede mertebesi)nde ilmin bağlantısı yok ise de, Hak teâlânın âlim olması değişmez. Çünkü, o mertebede kendisi âlimdir. İlm sıfatı ile âlim olmaz. Çünkü, o mertebede, ilm sıfatı yoktur. Sıfatlara inanmayan

kimseler de, Allahü teâlânın âlim olduğunu bildirmekdedir. İlm sıfatının var olduğuna inanmadıkları hâlde, bu sıfatda olan bilmenin, zâtı bulundugunu bildirmekdedirler.

Yukarıdaki sözden sizin anladığınıza gelince, gayb kelimesinden zât-i ilâhîyi anlıyorsunuz. Bu gayba hiçbir ilm, hattâ Vâcib teâlânın ilmi de yetişemez diyorsunuz. Anlaşılacak şeyler içinde, doğruya en yakın olanı sizin bu anlayışınızdır. Bununla beraber, Vâcib teâlânın ilmi, kendi zâtını bilmez demek, bu fakîre ağır geliyor. Bilmiyeceğini göstermek için, ilmin, bilinecek şeyi kavraması lâzımdır. Zât-i teâlâ ise, ihâta edilemez.

Kavranamaz. Bunun için de bilinemez diyorsunuz. Bu sözünüz, ilm-i husûlî için doğrudur. Çünkü, ilm-i husûlî ile bilmekte bilinen şeyin sûreti, ilm kuvvetinde hâsıl olmaktadır. Fekat, ilm-i huzûrî ile bilmekte, sûretin ilmde hâsıl olması hiç lâzım değildir. Allahü teâlânın ilm sıfatı ilm-i huzûrîdir. Bundan dolayı, ilm-i ilâhî, huzûr yolu ile, zât-i ilâhîyi bilir.

Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir. Allahü teâlâdan, sevgili efendimiz, Muhammed aleyhisselâma ve onun temiz âline “radıyallahü anhüm ecma’în” salât ve selâmet ve bereket dileriz. Evveliniz ve sonunuz selâmet olsun!

101

Bu mektûb, yine molla Hasen-i Kişmîrîye yazılmışdır. Büyükleri küçük sanarak dil uzatanları bildirmekdedir:

Allahü teâlâ, hâlinizi güzel ve kalbinizi temiz eylesin! Kıymetli mektûbunuzu mevlânâ Muhammed Sıddîk getirdi. Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, uzakda kalanları unutmamışsınız. Görünüşde, nefsinize karşı olan sözleriniz kısaca anlaşıldı. Nefs, emmârelik yaptığı zemân, buna karşı söylenen şeyler doğrudur. Fekat nefs, itmînâna geldikten sonra, ona karşı gelmenin yeri yokdur. Çünkü, o zemân nefs, Hak teâlâdan râzıdır. Hak teâlâ da ondan râzıdır. Nefs beğenilmekte ve kabûl olunmaktadır. Kıymetli olana karşı gelinmez. Onun istekleri, Hak teâlânın istekleridir. Çünkü, nefsin itmînâna kavuşması için, Allahü teâlânın ahlâkı ile ahlâklanması lâzımdır. Artık o, mukaddes olmuş, her dürlü kusûrdan temizlenmiş, karşı durulacak yeri kalmamışdır. Kendisine bakılamıyacak derecelere yükselmiştir. Her söylediğimiz bizde kalır. Fârisî beyt tercemesi: Kendinden haberi olmıyan kimse,

Nerde kaldı, başka şeyleri bile?

Çok olur ki, câhiller, nefsdan hiç haberleri olmadığı için, mutmainneyi emmâre sanırlar. Nefs-i emmâreye karşı yaptıklarını, nefs-i mutmeinneye de yaparlar. Nitekim kâfirler, Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

başka insanlar gibi sanıyorlar. Peygamberliğin yüksekliğine inanmıyorlar. O

büyüklerle “aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” ve onların yolunda gidenlere inanmamakdan Allahü teâlâyâ sığınırız!

102

Bu mektûb, molla Muzaffere yazılmışdır. Ödünç alıp vermekdeki fâizi bildirmekdedir:

Ödünç verenin fazla olarak istediği malın yalnız fâiz olduğunu söylemişdiniz. Meselâ oniki dirhem ödemesi şartı ile on dirhem gümüş

verenin aldığı gümüşten yalnız fazla olan iki dirhemi fâiz olur, harâm olur demişdiniz. Hâlbuki, dahâ fazlasını ödemesi şartı ile, ödünç vermek fâizdir. Ya'nî böyle olan sözleşme harâmdır. Harâm anlaşma ile, ele geçen malın hepsi harâm olur. Meselâ, oniki dirhem ödemesi şartı ile, on dirhem ödünç verilse, alınan oniki dirhem hepsi harâm olur. Fâiz ile ödünç vermek ve almak harâm olduğu, Kur'ân-ı kerîmde açıkca bildirilmiştir.

İhtiyâcı olanın da, olmıyanın da, fâizle, ödünç alması harâmdır. İhtiyâcı olana, fâiz harâm olmaz demek, Kur'ân-ı kerîmin emrini değiştirmek olur.

(Kınye) kitâbı, Kur'ân-ı kerîmin emrini değiştiremez. Lâhor şehrinin büyük âlimlerinden olan mevlânâ Cemâl, (Kınye)nin birçok haberleri kıymetli kitâblara uymamaktadır. Böyle haberlerine güvenilmez buyururdu. [İbni Âbidîn “rahmetullahi aleyh” dahî, (Kınye)nin birçok haberi za'îfdir, güvenilmez buyurmaktadır. Bu kitâbı, Zâhidî yazmıştır.] (Kınye)nin bu yazısını, doğru kabûl etsek bile, buradaki ihtiyâc kelimesine, zarûret ve ölüm tehlikesi ma'nâsını vermek lâzımdır. Böylece, Mâide sûresi, dördüncü âyetinin, (Ölüme sebep olan sıkışık hâle düşen) meâlindeki iznden istifâde edilmiş olur. Çünkü, bu âyet-i kerîme, harâmlardan afv olunabilecek özrü beyân buyurmaktadır. Fâiz ile ödünç almak için, her ihtiyâc özr olsaydı, fâizin harâm edilmesine sebep kalmazdı. Çünkü, fâiz ödemeği, ancak ihtiyâcı olan kabûl eder. İhtiyâcı olmıyan kimse, açıktan para vermek istemez.

Allahü teâlânın, bu yasak emri, yersiz lüzûmsuz olurdu. Allahü teâlânın kitâbına, böyle iftirâ edilemez. Abes, yersiz, birşey bulunması düşünülemez. Her ihtiyâcı olanın fâiz ile para alması câiz diye, bir ân düşünsek, ihtiyaç da, bir nev' zarûretidir. Zarûretin dereceleri vardır.

Ziyâfet vermek için, fâiz ile para almak ihtiyâc değildir. Meyyitin bıraktığı malda meyyitin ihtiyâcı, kefen ve cenâze masrafı olduğu kitâblarda bildiriliyor. Onun rûhu için, ziyâfet vermeğe, ihtiyâc denilmemiştir. Meyyit, sadakanın sevâbına, herkesden çok muhtâc olduğu hâlde, onun rûhu için yemek [helva] dağıtılmasını islâmiyyet emr etmemiştir. O hâlde bunları yapmak, fâizle para almak için ihtiyâc, özr olur mu? Ölüünün ihtiyâcı kabûl edilse bile, fâizle alınan para ile pişen yemekleri yimek halâl olur mu? Çoluk çocuğun çok olması, erkeğin askerde bulunması, özr, ihtiyâc sanılarak, fâizle para almak câiz ve halâl olur demek, bir müslimâna yakışmaz. Böyle belâya yakalanmış olanlara, emr-i ma'rûf ve nehy-i anil-münker yaparak, doğru yolu göstermek lâzımdır. Bir müslimân, nasıl olur da, böyle harâm işi yapabilir? İhtiyâcları te'mîn edecek yol çokdur. Bu zemânda, şübhelî olmıyan kazanc kalmadı diyorsunuz.

Evet öyledir. Fekat elden geldiği kadar, şübhelilerden kaçınmak lâzımdır.

Tarlayı abdestsiz sürmek, tohumunu abdestsiz ekmek, rızkın bereketini, tayyib [güzel] olmasını giderir demişlerdir. Hindistânda, böyle çalışan, hemen yok gibidir. Fekat, Allahü teâlâ, kulundan, elinden geldiği kadar yapmasını istemektedir. Fâiz ile para alıp ziyâfet vermekden sakınmak, herkes için kolaydır. Halâle harâm, harâma halâl diyen kâfir olur. Fekat bu kat'î, meydânda olan halâl ve harâmlar içindir. [Halâl, harâm oldukları, dört mezhepde de sözbirliği ile bildirilenler içindir.] Zan olunanlar için değildir. Hanefî mezhebinde mubâh olan, çok şey vardır ki, şâfi'î mezhebinde mubâh

değildir. Bunun aksi de vardır. Muhtâc olduğu şübhelî olan birinin, fâizle para alması halâl olur demiyene, açık bildirilen harâma halâl diyemiyene dil uzatılmaz. Sapık, gerici denilmez. Halâl demesi için zorlanamaz. Onun haklı olması dahâ kuvvetlidir. Hattâ, haklı olduğu meydândadır. Ona dil uzatanlar haksızdır ve tehlikededir. Mevlânâ Abdülfettâh, (Fâizsiz borç almak iyidir. Niçin fâiz ile alıyorlar?) demiş.

Siz de, (Böyle söyleme. Halâli inkâr mı ediyorsun?) diyerek onu tekdîr etmişsiniz. Yavrum, bu sözünüz, kat'î olan halâl için doğrudur. İhtiyâcî olanın, fâiz ile borç almasına halâl deseniz bile, bunu yapmamak, yine dahâ iyi olur. Vera' sâhibleri, ruhsat, izn verilen şeyleri yapmamış, herkese, azîmet yolunu göstermişlerdir. Lâhor şehrindeki müftüler, ihtiyâcî olana câiz olur demiş ise de, ihtiyâcdan ihtiyâca fark vardır. Her ihtiyâc, özr sayılırsa, fâizin harâm olacağı yer kalmaz. Fâizin harâm edilmesi abes, lüzûmsuz bir emr olur. Oruc, yemîn keffâreti niyyeti ile de, fakîrleri doyurmak için, fâiz ile borç almak câiz değildir. Fakîr doyuramıyan, oruc tutar. İslâmiyyete uymak ile, az bir takvânın bereketi ile, Allahü teâlâ, insanın ihtiyâcını kolaylıkla giderir. Allahü teâlâ, takvâ sâhiblerini sıkıntılardan kurtarır. [Lâzım olan şeyleri satın almak için, bankadan fâiz ile ödünç para almayıp, bu şeyleri bankadan satın almalıdır.]

103

Bu mektûb, nakîb şeyh Seyyid Ferîde “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır.

Âfiyet ne demek olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ âfiyet versin! Öyle bir âfiyet versin ki, büyüklerden biri, hep düâ eder, Allahü teâlâdan bir günlük âfiyet isterdi. Adamın biri, bu zâta, (Sen hergün âfiyetde değil misin?) dedi. (Allahü teâlâdan öyle bir gün istiyorum ki, sabâhdan akşama kadar Allahü teâlâyâ hiçbir günâh işlemiyeyim. Âfiyetle geçen gün böyle olur) buyurdu. Cenâb-ı Hak, size de, böyle âfiyetli günler ihsân eylesin!

Çok zemândan beri, Serhend şehrinde kâdî ya'nî islâm mahkemesinin hâkimi yoktur. Bunun için, islâmiyyetin emrlerinden birkaçı yapılamamaktadır.

Meselâ: Kardeşimin çocuğu yetîmdir. Babasından kendisine mîrâs mal kalmışdır. (Vasî)si yoktur. İslâmiyyetin izni olmadan bu mal kullanılamamaktadır. Eğer kâdî olsa, onun izni ile iş kolaylaşır. Bunun gibi yapılamıyan dahâ başka şeyler de vardır.

104

Bu mektûb, Perkene şehri kâdîlarına yazılmışdır. Baş sağlığı dilemekdedir: Merhûm hazretin ölümü acısı, her ne kadar pek şiddetli ve çok çetin ise de, fekat kul için, sâhibinin işinden râzı olmakdan başka çâre yoktur. İnsan, bu dünyâda kalmak için yaratılmadı. Dünyâda iş yapmak, çalışmak için yaratıldık. Çalışmalıyız! Çalışıp da kazanıp da ölen bir kimse için korkacak birşey yoktur. Hattâ, böyle ölmek, bir devlet ele geçirmektir.

Ölüm bir köprü gibidir. Sevgiliyi sevgiliye kavuşdurur. Ölmek, felâket değildir. Öldükden sonra, başına gelecekleri bilmemek felâketdir. Ölülere, düâ ile, istigfâr etmekle, onun için sadaka vermekle yardım etmek, imdâdlarına yetişmek lâzımdır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”

buyurdu ki: (Ölünün mezârdaki hâli, imdâd diye bağırان, denize düşmüş

kimseye benzer. Boğulmak üzere olan kimse, kendisini kurtaracak birini beklediği gibi, meyyit de, babasından, anasından, kardeşinden, arkadaşından gelecek bir düâyı gözler. Kendisine, bir düâ gelince, dünyânın hepsi kendine verilmiş gibi sevinmekden dahâ çok sevinir. Allahü teâlâ, yaşayanların düâları sebebi ile, ölülere dağlar gibi çok rahmet verir.

Dirilerin de, ölülere hediyyesi, onlar için düâ ve istigfâr etmektir).

[(Düâ), istemek demektir. Aç bir adamın, iştihâlî olduğu bir zemânda, yiyecek istemesi gibidir. İmân ile ölenlere, hatm-i tehlîl yapmak, ya'nî yetmişbin kelime-i tevhîd okuyup, sevâbını rûhuna hediye etmek, çok fâidelidir. Fekat, bu zemânda imân ile giden pek azdır].

Kıymetli mektûbunuz geldi. Hava çok soğuk olduğundan biz fakîrlar sıkıntıya düşdük. Yoksa kendimiz gelecekdik. Mektûbumuz biraz sert oldu. İnşâallahü teâlâ fâidesi görülür. Dahâ yazarak başınızı ağrıtmış olmalıyım. Sevdığımız kâdî Hasene ve yanınızda bulunan kıymetli kimselere çok düâ ederiz. Her işinizde, Hak teâlâdan râzı olup şükr edesiniz!

Seslendi ol müezzin, durdu kâmet eyledi,

Kâ'beye döndü yüzün, hem de niyyet eyledi.

Duyunca ehl-i imân, hurmet ile dinledi,

Sonra, nemâza durup, Rabbe kulluk eyledi.

105

Bu mektûb, Hakîm Abdülkâdire yazılmışdır. Hasta iyi olmadıkça, gıdânın ona fâide vermiyeceği bildirilmektedir:

Tabîbler diyor ki, hasta perhîz yapmalıdır. İyi olmadan önce ona gıdâ iyi gelmez. Yağlı kuş eti bile böyledir. Hattâ hastalığını arttırır. Fârisî mısra' tercemesi:

Hastanın yidiği hastalığı arttırır!

Bunun için, önce hastayı iyi etmeği düşünmek lâzımdır. Bundan sonra, uygun gıdâ vererek, eski kuvvetli hâline kavuşturulması düşünülür.

Bunun gibi, (Kalblerinde hastalık vardır) meâlindeki âyet-i kerîmede bildirilen kalb hastalığına yakalanmış olanların hiçbir ibâdeti ve tâ'ati fâide vermez, belki zarar verir. (Çok Kur'ân-ı kerîm okuyanlar vardır ki, Kur'ân-ı kerîm bunlara la'net eder) hadîs-i şerîfi meşhûrdur. (Çok oruc tutanlar vardır ki, onun orucdan kazancı, yalnız açlık ve susuzluktur) hadîs-i şerîfi de sahîhdur. Kalb hastalıklarının mütehasısları olan tesavvuf büyükleri de, önce hastalığın giderilmesi için yapılacak şeyleri emr buyururlar. Kalbin hastalığı, Hak teâlâdan başkasına tutulması, bağlanmasıdır. Belki, kendisine bağlanmasıdır. Çünkü herkes, herşeyi kendi için ister. Çocuğunu sevmesi, kendini sevdiği içindir. Malı, mevkî'i, rütbeyi hep kendi için ister. Onun ma'bûdu, tapındığı şey, kendi nefsidir.

Nefsinin istekleri arkasında koşmakdadır. Kalb, bu bağılılıklardan kurtulmadıkca, insanın kurtulması çok güç olur. Bundan anlaşılıyor ki, aklı başında olan ilm adamları ve kalbi uyanık olan fen adamları, herşeyden önce, bu hastalığın giderilmesini düşünmelidirler. Fârisî mısra' tercemesi: İçerde kimse varsa, bir söz yetişir!

106

Bu mektûb, Muhammed Sâdık-ı Kişmîrîye yazılmışdır. Bu yolun büyüklerini tanımak ve sevmek Allahü teâlânın en büyük ni'metlerinden olduğu bildirilmektedir:

Aşırı sevgi ve tâm bağılılıkla yazılmış olan güzel mektûbunuz geldi. Bundan dolayı, Allahü teâlâyâ hamd ve şükür olsun! Bu yolda olanları tanımak ve sevmek, Allahü teâlânın ni'metlerinin en büyüklerindendir. Hangi mes'ûd kimseyi acabâ bu ni'metlerle şereflendirirler? Şeyh-ul-islâm Abdüllah-i Ensârî Hirevî “kaddesallahü teâlâ esrârehül'azîz” buyuruyor ki, (Yâ Rabbî!

Dostlarını öyle yaptın ki, onları tanıyan sana kavuşuyor ve sana kavuşmayan, onları tanımıyor!). Bu büyüklere düşmanlık etmek, sonsuz ölüme sürükleyen bir zehrdir. Onları incitmek, sonsuz felâketlere sebep olur.

Allahü teâlâ bizi ve sizi bu belâyâ düşmekden korusun! Şeyh-ul-islâm yine buyurdu ki, (Yâ Rabbî! Her kimi felâkete düşürmek istersen, onu bizim üzerimize atarsın). Fârisî beyt tercemesi:

Hakkın ve hak adamlarının yardımı olmadan,

Melek de olsa, kurtulamaz yüz karalığınan.

Allahü teâlânın size yeniden ihsân etmiş olduğu bu tevbeysi ve bu yola kavuşmağı büyük ni'met biliniz! Bu yolda ilerlemek için Allahü teâlâyâ yalvarınız! Allahü teâlâ, doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın

“aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” izinde gidenlere selâmet versin!

107

Bu mektûb, yine Muhammed Sâdık-ı Kişmîrîye yazılmışdır. Evliyânın kerâmetlerini bildirmektedir:

Hak sübhânehu ve teâlâ, Evliyâyâ inanmakla ve bu yüksek insanları sevmekle, hepimizi şereflendirsin!

İçinde birkaç süâl bulunan mektûbunuz geldi. Denemek ve üzmeğ için yapılan süâl, cevâb vermeğedeğmez ise de, belki fâideli olur düşüncesi ile cevâb veriyorum. Birisi anlamazsa da, anlayanlar çok şey öğrenir.

Süâl: Eskiden gelmiş geçmiş Velîlerde çok kerâmetler, hârikalar hâsıl olmuşdu. Zemânımızdaki büyüklerde ise az görülmektedir. Bunun sebebi nedir?

diyorsunuz.

Cevâb: Bu sââli sormanız, zemânımız büyüklerinde hârikalar az görölüyor diyerek bunları küçöltmek düşüncesi ile oldu ise, şeytânın aldatmasından Allahü teâlâyâ sığınırız. Sözün gelişinden düşüncenizin öyle olduğu anlaşıyor. Şeytânın şerrinden Allahü teâlâyâ sığınınız!

Velî olmak için, bir insandan hârikaların, kerâmetlerin meydâna gelmesi şart değildir. Hâlbuki, Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” mu’cize göstermesi lâzımdır. Bununla berâber, Evliyânın hemen hepsinde, kerâmet görölmüşdür.

Kerâmet göstermeyen Velî pekazdır. Bir Velîden, çok kerâmet meydâna gelmesi, onun üstünlüğünü göstermez. Evliyânın birbirinden üstünlüğü, Allahü teâlâyâ dahâ yakîn olmalarına bağıdır. Dahâ yakîn olan bir Velî, pekaz kerâmet sâhibi olabilir. Allahü teâlâdan dahâ uzak olan bir Velî, dahâ çok kerâmet, hârika gösterebilir. Bu ümmetin sonradan gelen Evliyâsında, o kadar çok kerâmetleri olanlar görölmüşdür ki, Eshâb-ı kirâmın “rıdvânullahi aleyhim” hiç birinde, bunun yüzde biri bile, meydâna gelmemişdir. Hâlbuki, Evliyânın en yükseğı, en aşağı derecede olan bir Sahâbînin “radıyallahü anh” derecesine yetişemez. Görölüyor ki, Evliyâyı ve onların üstünlüğünü anlayabilmek için, kerâmetlerine, hârikalarına bakmak, câhillik, kısa görüşlölük olur. O kimsede, o büyüklerin yollarına katılabilmek kâbiliyyetinin az olduğunu gösterir. Peygamberlerin ve Velîlerin feyz ve bereketlerine, ancak onlara uymak kâbiliyyetinde olanlar kavuşabilir. Kendi düşüncelerine, hayâllerine uyanlar, kavuşamaz. Ebû Bekri Sıddîk “radıyallahü anh”, uymak kâbiliyyeti sebebi ile, Peygamberimize

“sallallahü aleyhi ve sellem” birşey sormadan inanıverdi. Ebû Cehlde bu kuvvet bulunmadığından, o kadar alâmet ve mu’cizeler gördüğü hâlde, Peygamberliğe inanmak se’âdeti ile şereflenemedi. Sûre-i En’amda, (Senin Peygamber olduğunu belirten, açık alâmetlerin hepsini görseler, yine inanmazlar. Yanına geldikleri zemân, terbiyesizlik yapar, mubârek kalbini incitirler ve bu Kur’ân, eskiden kalma hikâyeler, masallardır, derler) meâl-i şerîfdeki âyet-i kerîme, böyle tâli’sizleri bildirmektedir.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânına yakîn zemânlardaki Evliyânın, az kerâmet gösterdiğini, bütün ömrllerinde üç-beş hârikadan başka görölmediğini söyledik. Cüneyd-i Bağdâdînin on kerâmeti bile işitilmemiştir. Hak teâlâ, kelîmi olan, Mûsâ aleyhisselâma dokuz mu’cize verdiğini bildirmektedir. Bunlar, düşmanlara karşı olan hârikalardır.

Yoksa, Peygamberlerden ve Evliyâdan her sâatde, hârikalar meydâna gelmektedir. Düşmanları bilse de, bilmese de, hârikaları güneş gibi görölmektedir. Fârisî mısra’ tercemesi:

Kör göremezse, güneşin kabâhati ne?

Sûâl: Temiz olan tâliblerin, keşf ve müşâhede etdikleri şeylere, şeytân birşey karışdırabilir mi? Karışdırabilirse, bunu ayırd etmek nasıl olur?

Karışdıramaz ise, keşf ve ilhâm ile elde edilen bilgilerin, ba’zısının yanlış olması nedendir?

Cevâb: Herşeyi doğru olarak ancak Allahü teâlâ bilir. Bilgisini şeytânın karışdırmadığı kimse yoktur. Peygamberlere bile karışabileceğı, hattâ karışdığı hâlde, Evliyâyâ karışmaz olur mu? Nerde kaldı ki, acemi tâliblere karışmasın. Şu kadar var ki, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

şeytânın karışdırdığı, haber verilir ve yanlış doğrudan ayırd olunur.

Nitekim Hâc sûresinde, (Allahü teâlâ, şeytânın karıştırdığını değiştirir.

Sonra kendi âyetlerini, sağlam olarak bildirir) meâlindeki âyet-i kerîme, bunu beyân etmektedir. Evliyâyâ, şeytânın karıştırdığını haber vermek lâzım değildir. Çünkü Velîler, Nebîlerin izinde yürümektedir. Bunlar, Peygamberlerin bildirdiğine uymayan buluşlarını red ederler, kıymet vermezler. Fekat, Peygamberin dîninin bildirmediği, doğru veyâ yanlış

demediği bilgilerin doğrusunu, iğrisinden ayırmak güçdür. Çünkü ilhâm zannîdir, şübhelidir. Fekat, doğru ilhâmları iğrilerinden ayıramamak, Velîler için, bir kusûr olmaz. Çünkü dünyâ ve âhîret se'âdetlerine kavuşmak, islâmiyyete uymakla olur. İslâmiyyetin bildirmediği şeyler, ehemmiyyetli değildir. İnsanlara, ehemmiyyetsiz şeyleri yapmak emr olunmadı.

Keşf ve ilhâmlarda yanlışlık, yalnız şeytân tarafından gelmez. Çok def'a, şeytân hiç karışmadan, hayâlde, doğru olmıyan ba'zı şeyler hâsıl olur.

Meselâ, ba'zan Peygamberimizi “sallallahü aleyhi ve sellem” rü'yâda görüp, ba'zı şeyler öğrenenler oluyor ki, bu öğrendikleri, kitâblara uymamaktadır.

Hâlbuki, bu rü'yâlara şeytânın karışmadığı meydândadır. Çünkü şeytânın, her ne sûretle olursa olsun, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”

efendimizin şekline giremeyeceğini, âlimlerimiz bildirmektedir. İşte, böyle rü'yâlarda, hayâl, yanlış şeyleri, doğru gibi göstermektedir.

Süâl: Evliyânın kerâmeti ile, kâfirlerde hâsıl olan istidrâc birbirine benziyor. Acemî bir tâlib, bir hârik-ul'âde görünce, bir Velînin

“rahmetullahi aleyh” kerâmeti, veyâhud bir yalancının istidrâcını mı olduğunu nasıl ayırd edebilir?

Cevâb: Bunu ayıracak, tâlibin vicdânıdır. O kimse ile konuşunca, tâlibin kalbinde, dünyâ sevgisi azalıp, Allahü teâlâyâ bağlılığı artarsa onun, kerâmet sâhibi bir Velî olduğunu anlar. Eğer böyle olmazsa, istidrâc gösteren bir yalancı olduğu anlaşılır. Onun sözleri ile, kalbinde bir değişiklik duymıyan kimse, hayvan gibi olan câhil bir kimsedir. Hevesi olan, isteği bulunan tâlib, kalbindeki bu değişikliği, çok güzel sezer. Bu seçilmiş, nûrlu insanlar, câhillerin duymamasına ehemmiyyet vermez. Çünkü rûhu hasta, (Basîreti), kalb gözü kör olanlar, duygusuz olur. Kalbdaki bu değişikliğini anlamakdan dahâ mühim ve dahâ lüzûmlu birçok bilgilerden, bu câhillerin haberi yoktur. (Velî olmak için, Allahü teâlânın ahlâkı ile ahlâklanmalıdır) demişlerdir. Ya'nî Allahü teâlânın sıfatlarına uygun sıfatlar Evliyâda hâsıl olur. Fekat, bu benzerlik, yalnız ismdedir ve uygunluk, sıfatların topluluğundadır. Yoksa, sıfatların husûsiyyetlerinde berâberlik olamaz. (Allahü teâlânın ahlâkı ile ahlâklanınız) emrini anlatırken, Hâce Muhammed Pârisâ “kuddise sirruh”, (Tahkîkât) ismindeki fârisî kitâbında buyuruyor ki, (Allahü teâlânın bir ismi, (Melik)dir. Bu, herşeye hâkim, gâlib demektir. Tâlib tesavvuf yolunda ilerlerken, kendi nefesine hâkim, gâlib olur ve başkalarının kalblerine te'sîr etmeğe başlarsa, bu sıfat ile ahlâklanmış olur. Allahü teâlânın bir ismi de, (Semî')dir. Ya'nî işiticidir. Tâlib, doğru sözü herkesden kabûl eder ve gizli hakikatleri, cân kulağı ile duyarsa, bu sıfatla, huylanmış olur. Bir sıfatı da, (Basîr)dir. Ya'nî, Allahü teâlâ, herşeyi görür. Tâlibin kalb gözü açılır ve firâset ışığı ile, kendi ayblarını ve başkalarının iyi huylarını görürse, ya'nî başkalarını

kendinden dahâ üstün görürse ve Allahü teâlânın her ân gördüğünü, göz önünde bulundurarak, hep Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yaparsa, bu sıfatla huylanmış olur. Bir sıfatı da, (Muhyî)dir. Ya'nî Allahü teâlâ dirilticidir. Tâlib, unutulmuş sünnetleri canlandırır, meydâna çıkarırsa, bu sıfatla, sıfatlanmış olur. Bir sıfatı da Mümîtdir. (Mümît), öldürücü demektir. Tâlib, sünnetlerin yerine yerleşmiş

olan, bid'atleri men' eder, yok ederse, bu sıfatla sıfatlanmış olur. Bütün sıfatlar, bunlar gibidir). Câhiller, bu ahlâklanmayı başka dürlü anlamış ve yoldan çıkmışdır. Velîler, ölüleri diriltir, gayb olan şeyleri bilir sanmışlar. Böyle, dahâ nice bozuk düşüncelere saplanmışlardır. Hâlbuki ba'zı zanlar, günâhdır.

Hârîka, yalnız ölüleri diriltmek, istediğini öldürmek demek değildir. İlham yolu ile gelen bilgiler, kerâmetlerin en büyüğüdür. Nitekim, mu'cizelerin en kuvvetlisi ve kıyâmete kadar kalanı Kur'ân-ı kerîm mu'cizesidir.

Gözü açmalı, iyi görmeli ki, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri ilmler, ma'rifetler, nisan yağmuru gibi yağmaktadır. O kadar çok oldukları hâlde, hepsi islâmiyyete uygundur. Islâmiyyetden kıl kadar ayrılanı yokdur. Bu da, hepsinin doğru olduğuna açık bir alâmetdir. Zâten, yüksek hocam Muhammed Bâkî-billah “kuddise sirruh”, (Size ilham olunan ilmlerin hepsi doğrudur) buyurmuşdur. Fekat ne fâide ki, hocam hazretlerinin sözü, sizin için güvenilecek sened değildir. Kendinize, bir de pîrini çok seven diyorsunuz.

Mektûbunuzda, inâd ve i'tirâz kokusu vardı. Fekat, kıymetli bilgilerin yazılmasına sebep olduğundan, iyi oldu. Fârisî beyt tercemesi: Elbet bulunur, bir güzellik çirkinde;

İnci gibi görünür dişler, zencîde.

Şaşılabacak şeydir ki, bundan önceki mektûbunuzda çok sevgi ve saygı göstermişdiniz. Arka arkaya gördüğünüz iki rû'yâdan dolayı eski hâllerinizden tevbe etdiğinizizi ve bu yola sıkı bağlandığınızı ve tecdîd-i îmân ettiğinizi de yazmışdınız. Bir ay geçmeden bu hâlinizin değiştiği anlaşıyor ve pek çabuk eski hâlinize döndüğünüz görülüyor. Bu gerilemeniz, o iki rû'yânın şeytânî olduğu veyâ yanlış bir keşf olduğu düşüncesini hâsıl etmektedir. O mektûbunuz nasıldı, bu mektûbunuz nasıldır?

Fârisî beyt tercemesi:

Söyle ona, neden kötülük yapıyor?

Bana değil, kendi kendine ediyor.

Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” izinde gidenlere Allahü teâlâ selâmet versin!

Bu mektûb, meyân Seyyid Ahmede yazılmışdır. Nübüvvetin vilâyetden dahâ üstün olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ bizi ve sizi ve bütün müslimânları Peygamberlerin efendisine

“aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ” uymakdan ayırmâsın! Tesavvuf yolundakilerin büyüklerinden birkaçı, sekr hâlinde iken, (Vilâyet nübüvvetden dahâ üstündür) dedi.

Birkaçı da, (Üstün olan vilâyet, Peygamberin kendi vilâyetidir) diyerek, Velînin “rahmetullahi aleyh” Nebîden dahâ üstün olacağını anlaşılmâsını önlediler. Fekat, işin doğrusu, bunun tersidir. Çünkü, Peygamberin nübüvveti, kendi vilâyetinden de dahâ üstündür. Vilâyet makâmlarında olanlar, göğüslerinin sıkıntısından, halk ile birlikde bulunamıyorlar.

Peygamberlikde ise, göğüsleri çok geniş olduğundan, Hak teâlâ ile olmaları, halk ile birlikde olmalarına ve halk ile birlikde olmaları da, Hak teâlâ ile olmalarına engel değildir. Peygamberlikde, yalnız halk ile olmak yokdur. Bunun için, yalnız Hak teâlâ ile olan vilâyet, nübüvvetden dahâ üstün değildir. Allahü teâlâ korusun, câhil insanlar yalnız halk ile olur.

Nübüvvetin şânı, şerefi bundan çok yüksektir. Bu sözümüzü iyi anlamak, sekr sâhiblerine güç gelir. Hâlleri doğru olan büyükler, böyle olduğunu çok iyi bilirler. Arabî mısra’ tercemesi:

Nî’mete kavuşanlara âfiyet olsun!

Ayrıca dileğimiz şudur ki, meyân şeyh Abdürrahîmin oğlu Şâh Abdüllah ile yakınlığımız, kardeşliğimiz vardır. Babası, çok zemân Behâdır hânın emrinde çalışmışdır. Oradan geliri vardı. Şimdi gözleri kuvvetden düşdü. Behâdır hânın yanında çalışmak için oğlunu gönderdi. Bunun için sizden de bir işâret olursa, fâide verecektir. Vesselâm.

109

Bu mektûb, Hakîm Sadra gönderilmişdir. Kalbin selâmeti ve Hak teâlâdan başka şeyleri unutması bildirilmekdedir:

Allah adamları “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, kalb hastalıklarının tabîbleridir. Bâtın hastalıklarının giderilmesi, bu büyüklerin tedâvîsi ile olur. Bunların sözleri ilâcdır. Bakışları şifâdır. Onlarla berâber bulunanlar kötü olmaz. Onlar Allah adamlarıdır. Onlarla yağmur yağdırılır.

Onlarla rızık gönderilir. Bâtın hastalıklarının en kötüsü ve kalb bozukluklarının başı, kalbin Hak teâlâdan başka şeylere bağlanmasıdır. Bu bağılıktan, büsbütün kurtulmadıkça kalb selâmet bulamaz. Çünkü Allahü teâlâ, hiçbir yerde ortak istemez. Zümer sûresi üçüncü âyetinde meâlen, (Biliniz ki, Allahü teâlâ için olan din, yalnız Onun için olan hâlis dindir) buyuruldu. Hele, şerîki, ortağı dahâ üstün tutmak, hayâsızlığın, alçaklığın sonu olur. Allahü teâlâdan başka şeyleri, Ondan dahâ çok sevmek, Onun sevgisi hiç gibi kalmak, ne büyük hayâsızlıktır! Hadîs-i şerîfde, (Hayâ, îmânın bir parçasıdır) buyuruldu ki, bu hayâ bildirilmekdedir.

Kalbin hastalıktan kurtulmasının, ya’nî Hak teâlâdan başka şeylere bağılılığı kalmamasının alâmeti, işâreti, kalbin mâ’sivâyı büsbütün unutmasıdır. Hiçbirşeyi hâtırlayamamasıdır. Birşeyi düşünmek için zorlansa, hiç düşünemez. Böyle bir kalbin herhangi bir şeye bağılılığı olamaz. Allah adamları,

ya'nî Velîler “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, kalbin bu hâline (Fenâ) demiştir. Bu yolda birinci adım budur. Sonsuz olan nûrların görünmesi ve ma'rifetlerin, hikmetlerin gelmesi, bu zemân başlar. Fenâyâ kavuşmadıkça, hiçbirşey ele geçemez. Fârisî beyt tercemesi: Bir kimsede hâsıl olmazsa Fenâ,

Hak teâlâyâ yol bulamaz aslâ!

110

Bu mektûb, şeyh Sadreddîne yazılmışdır. İnsanın, kulluk vazîfelerini yapmak ve Allahü teâlânın sevgisine kavuşmak için yaratıldığı bildirilmektedir: Hak teâlâ sizi, yüksek insanların istediği şeylerin sonuna kavuşdursun!

İnsan, kulluk vazîfelerini yapmak için ve hep Hak teâlâ ile olmak için yaratıldı. Bunlara da, geçmişlerin ve geleceklerin efendisine “aleyhi minessalevâtı etemmühâ ve minetteslîmâtı ekmelühâ” zâhiri ve bâtını tâm uydurmadıkça, kavuşulamaz. [Ya'nî harâmlardan ve mekrûhlardan sakınmadıkça kavuşulamaz.] Allahü teâlâ, bizim ve sizin sözlerimizi ve işlerimizi ve zâhirlerimizi ve bâtınlarımızı ve ibâdetlerimizi ve i'tikâdlarımızı, o yüce Peygambere “sallallahü teâlâ aleyhi ve âlihi ve sellem” uygun yapmakla şereflendirsın! Âmin yâ Rabbel'âlemîn. Fârisî beyt tercemesi: Allahdan başka herneye tapınsa, hepsi hiçdir.

Yazıklar olsun ol kimseye ki, bir hiç iledir.

Hak teâlâdan başka olarak özenilen herşey, ma'bûd olur. Hak teâlâdan başkasına ibâdet etmekden kurtulmak için, Ondan başka hiçbirşeye özenmemek, hiçbirşeyin arkasına düşmemek lâzımdır. Âhireti, Cennet ni'metlerini istemek de, böyledir. Bunları istemek, her ne kadar sevâb ise de, mukarreblerce günâh sayılır. Âhiretdeki şeyleri istemek böyle olunca, dünyâ işlerine düşkün olmanın neye varacağını anlamalıdır. Çünkü dünyâ, Hak teâlânın sevmediği şeylerdir [Harâmlar ve mekrûhlardır]. Dünyâdaki şeyleri yarattığından beri onlara hiç kıymet vermemiştir. Allahü teâlânın sevmediği şeyleri sevmek, günâhların başıdır. Bunlara düşkün olanlar, arkalarında koşanlar merhametden uzak olur. Hadîs-i şerîfde, (Dünyâ mel'ûndur ve dünyâda olan şeylerden Allah için yapılmıyanlar mel'ûndur) buyuruldu.

Allahü teâlâ, hepimizi dünyânın ve dünyâda olanların şerrinden, zararlarından korusun. Sevgili Peygamberi ve geçmişlerin, geleceklerin efendisi Muhammed aleyhisselâmın hurmetine düâmızı kabûl buyursun!

Vesselâm, vel-ikrâm.

111

Bu mektûb, şeyh Hamîd-i Sünbülîye yazılmışdır. Tevhîd, kalbi Allahü teâlâdan başka şeylerden kurtarmak olduğunu bildirmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâmet olsun! (Tevhîd) kalbi Allahü teâlâdan başka şeylere bağlanmakdan kurtarmak demektir. Kalbi mâ-sivâyâ çok az bile olsa, bir bağılılığı bulunan kimse, tevhîd sâhibi olamaz. [(Mâ-sivâ), Allahü teâlâdan başka şeylerin hepsi demektir.] Bu ni'meti elde etmeden önce, vâhid, birdir demek ve vâhid bilmek, huzûr sâhiblerine göre boş lâf olur. Evet, îmân etmiş olmak için, vâhid demek ve vâhid

bilmek lâzımdır. Fekat bu, Allahü teâlâdan başka tapınacak hiçbirşey yoktur, demektir. Allahü teâlâdan başka hiçbirşey var değildir demekle, onun arasındaki başkalık meydândadır. Tasdîk, î mân, ilmle olur. Vîcdânla anlamak ise bir hâldir. Bu hâle kavuşmadan önce, bunun üzerinde konuşmak doğru olmaz. Büyükler arasında, bu hâlden söz edenler, şu ikisinden biridirler: Yâ kendilerini hâl kaplıyarak örtülmüşlerdir. Bunun için, sorguya çekilmez, suçlanmazlar. Yâhud, hâllerini başkalarına örnek olmak için bildirmişlerdir. Böylece, başkaları, kendi hâllerini, bu büyüklerin hâlleri ile ölçerek, doğru olup olmadıklarını anlasınlar. Bu ikisinden başka sebeble, hâlini, sırrını açıklamak yasaktır. Hak teâlâ, o büyüklerin hâllerinden az birşey, biz yabancılara da ihsân eylesin! Muhammed Mustafânın sünnet-i seniyyesine [ya'nî ahkâm-ı islâmiyyeye] yapışmakla şereflendirsin “alâ masdarihessalâtü vesselâmü vettehiyye”! Sevgili Peygamberi “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Onun Âli

“radıyallahü teâlâ aleyhim ecma'în” hurmetleri için bu düâmızı kabûl buyursun! Âmîn! Ayrıca başınızı ağrıtayım ki, bu düâcınızın mektûbunu getiren, meyân şeyh Abdülfettâh hâfız, olgun bir kimsedir. Bir insan evlâdıdır. Bakacağı kimseleri çokdur. Kızlar babasıdır. Geçim darlığından dolayı ihsân sâhiblerine baş vurmaktadır. Beklediğine kavuşacağını umarım.

Başınızı dahâ çok ağrıtmaktan çekindim.

112

Bu mektûb, şeyh Abdül-Celîl-i Tehânîserîye yazılmışdır. Birinci vazîfemiz, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at i'tikâdını elde etmek olduğu bildirilmektedir: Hak teâlâ, zarar ziyân içinde olan bizleri, doğru oldukları müjdelenmiş

olan, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin bildirdikleri i'tikâda kavuşursun! Beğendiği işleri yapmakla şereflendirsin! Bu iyi işleri yapmakdan hâsıl olan hâlleri de ihsân buyursun! Kendi mukaddes makâmına çeksın! Fârisî mısra' tercemesi:

İş budur, bundan başkası hiçdir.

Çünkü, bu kurtuluş fırkasının i'tikâdı olmadan hâsıl olan hâller, vecdler, istidrâcdan başka birşey değildir. İnsanı harâblığa, felâkete sürüklerler.

Bu kurtuluş fırkasına uymak ni'metine kavuşduktan sonra, her ne verilerse seviniriz, şükr ederiz. Râzı oluruz. Tesavvuf büyüklerinden birkaçı

“kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, kendilerini hâl ve sekr kapladığı zemân, doğru yolun âlimlerinin bildirdiklerine uymıyan bilgiler, ma'rifetler söylemişler ise de, keşf yolu ile anladıklarını bildirmişlerdir. Bunun için, suçlu sayılmazlar. Kıyâmetde, bunlar için sorguya çekilmemeleri umulur. Bunlar ictihâdında yanılan müctehidler gibidirler. Onlar gibi, bunların yanılmalarına da bir sevâb verilir. Böyle, birbirlerine uymıyan bilgilerde, hep Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” bildirdikleri doğrudur. Çünkü bunların bilgileri, Peygamberlik kaynağından alınmıştır “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”. Bu bilgiler, kesinlikle doğru olan vahy ile bildirilmiştir. Tesavvuf büyüklerinin ma'rifetleri ise, keşf ve ilhâm ile anlaşılmaktadır. Keşf ve ilhâmın doğruluğu kesin değildir. Keşf ve ilhâmın doğru olup olmadığı, Ehli sünnet âlimlerinin

bildirdiklerine uygun olup olmaması ile anlaşılır. Kıl ucu kadar uygunsuzluk bulunursa, yanlış oldukları anlaşılır. İşin doğrusu böyledir. İşin doğrusu bilindikden sonra, buna uymıyan keşflerin, dalâlet, sapıklık oldukları anlaşılır. Allahü teâlâ, bizi ve sizi, zâhirimizi, bâtınımızı, i'tikâdımızı, ibâdetlerimizi, Peygamberlerin efendisine “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı ekmelühâ ve minetteslîmâtı efdalühâ” uygun eylemekle şereflendirsin! Size ve doğru yolda [ya'nî Ehl-i sünnet velcemâ'at âlimlerinin, ya'nî dört mezhebin kitâblarının bildirdikleri yolda]

olanlara selâmet versin! Âmîn.

113

Bu mektûb, Cemâleddîn Hüseyin Külâbîye yazılmışdır. Mübtedî ile müntehînin cezbeleri arasındaki farkı bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği, beğendiği kimselere “rahmetullahi aleyhim ecma'în” selâm olsun! Cezbe, ya'nî çekilmek, ancak bir üst makâma olur. Dahâ üst makâmlara çekilmez. Şühûd da böyledir. Bir makâm görülebilir. O hâlde, kalb makâmında bulunup sülûk yapmadan, cezb edilenler, ancak kalbin üstündeki rûh makâmına çekilirler. Allahü teâlâyâ cezb edilmek için, nihâyetde bulunmak lâzımdır. Ya'nî bulunduğu mertebenin üstünde başka makâm olmamalıdır. Başlangıçta olan cezbede, bir üst makâm, ya'nî rûh [İnsanın kendi rûhu] müşâhede edilir. Allahü teâlâ, rûhları, kendi sûretinde yarattığı için, rûhu görünce, Hak teâlâyı görmek sanmışlardır. Rûhun, bu madde âlemi ile, bir münâsebeti, bağılılığı olduğu için, rûhu görünce, mahlûkât aynasında, Hak teâlâ görülüyor demişlerdir.

Böylece, ba'zıları, ma'ıyyet [berâberlik] var sanmışdır.

Sülûkün sonuna varmadıkca ve orada (Fenâ-i mutlak) hâsıl olmadıkca, Hakkın şühûdü mümkün değildir. [(Mutlak); kaydsız, şartsız, ya'nî her bakımdan demektir.] Fârisî beyt tercemesi:

Bir kimseye, nasîb olmazsa Fenâ,

bulamaz yol, o makâma aslâ!

Hakkın şühûdünde, bu âlemin hiç münâsebeti yokdur. Şühûd-i rûh ile, şühûd-i Hak arasındaki fark şudur ki, bu âlem ile herhangi bir bakımdan münâsebeti bulunursa, (Şühûd-i Hak) değildir. Eğer hiç münâsebeti yok ise, (Şühûd-i ilâhî)dir. Başka kelime bulunamadığı için, şühûd denilmiştir. Yoksa, bu görmek değildir. Anlaşılamıyan, anlatılamıyan bir hâldir. Bîçûn için olan şeyler, bilinen diller ve kelimelerle anlatılamaz. Vesselâm!

114

Bu mektûb, sofî Kurbana yazılmış olup Peygamberlerin en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma uymağa teşvîk eylemekdedir: Cenâb-ı Hak, hepimizi, dünyâ ve âhıretin efendisi ve bütün insanların her bakımdan en yükseği ve en iyisi olan, Muhammed Mustafâya “sallallahü aleyhi ve sellem” tâbî' olmak se'âdetiyle şereflendirsin! Çünkü cenâb-ı Hak, Ona tâbî' olmağı, Ona uymağı çok sever. Ona uymanın ufak bir zerresi, bütün dünyâ lezzetlerinden ve bütün âhıret ni'metlerinden dahâ üstündür.

Hakîkî üstünlük, Onun sünnet-i seniyyesine tâbi’ olmandır ve insânlık şerefi ve meziyyeti, Onun islâmiyyetine uymaktır. [(Sünnet) kelimesi, üç ayrı ma’nâya gelir. Burada, islâmiyyet demektir.]

Meselâ, Ona uyan bir kimsenin, gün ortasında bir parça uyuması, ona uymaksızın, birçok geceleri ibâdetle geçirmekden, kat kat dahâ kıymetlidir.

Çünkü (Kaylûle etmek) ya’nî öğleden önce biraz yatmak, âdet-i şerîfesi idi.

Meselâ, Onun dîninin emr etdiği için, bayram günü oruc tutmamak ve yiyip içmek, Onun yolunda bulunmayıp senelerce tutulan oruclardan dahâ kıymetlidir. İslâmiyyetin emri ile fakîre verilen az bir şey ki, buna zekât denir, kendi arzûsu ile, dağ kadar altın sadaka vermekden dahâ efdaldır.

Emîr-ül-mü’minîn Ömer “radıyallahü anh”, bir sabâh nemâzını cemâ’at ile kıldıktan sonra, cemâ’ate bakıp, bir kimseyi göremeyince sordu: Eshâbı dediler ki, (Geceleri sabâha kadar ibâdet ediyor. Belki şimdi uyku basdırmıştır). Emîr-ül-mü’minîn buyurdu ki, (Keşki bütün gece uyuyup da, sabâh nemâzını cemâ’at ile kılsaydı, dahâ iyi olurdu). İslâmiyyetden sapıtmış olanlar, sıkıntı çekip ve mücâhede edip, nefslerini ve kötü arzûlarını körletiyor ise de, bu dîne uygun yapmadıklarından kıymetsizdir ve hakîrdir. Eğer bu çalışmalarına ücret hâsıl olursa, dünyâda birkaç menfe’atden ibâret kalır. Hâlbuki, dünyânın hepsinin kıymeti ve ehemmiyeti nedir ki, bunun birkaçının i’tibârı olsun. Bunlar, meselâ çöpçüye benzer ki, çöpçüler herkesden dahâ çok çalışır ve yorulur. Ücretleri de herkesden aşağıdır. İslâmiyyete tâbi’ olanlar ise, latîf cevâhir ve kıymetli elmaslar ile meşgûl olan mücevherciler gibidir. Bunların işi az, kazançları pek çoktur. Ba’zan bir sâatlik çalışmaları, yüzbinlerle senenin kazancını hâsıl eder. Bunun sebebi şudur ki, islâmiyyete uygun olan amel, Hak teâlânın makbûlüdür, mardîsidir, çok beğenir.

İslâmiyyete uymıyan şeylerin hiçbirisini Hak teâlâ sevmez, beğenmez.

Sevilmeyen, beğenilmeyen şeye sevâb verilir mi? Belki cezâyı sebep olur. Bu incelik, dünyâ işlerinde de vardır. Biraz düşünülürse anlaşılır. O hâlde, se’âdet-i ebediyyeyi ele geçirten sermâye, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” dînine yapışmaktır. Bütün zarar ve fesâdların başı, islâmiyyetden ayrılmaktır. Vesselâm.

115

Bu mektûb, molla Abdülhak-ı Dehlevîye “rahmetullahi aleyh” yazılmıştır.

Gitdiğimiz yolun yedi basamak olduğu bildirilmektedir: Fârisî mısra’ tercemesi:

Her ne olursa olsun, dostdan konuşmak dahâ tatlı!

Bizim gitmekde olduğumuz yol, yedi adımdır. İki adımı (Âlem-i halk)dadır.

Ya’nî, madde âleminde, ölçü âleminde. Beş adımı (Âlem-i emr)dedir. Ya’nî maddesiz, ölçüsüz âlemedir. Âlem-i emrde olan birinci adım atılınca, (Tecellî-yi ef’âl) hâsıl olur. İkinci adımda, (Tecellî-yi sıfat) hâsıl olur. Üçüncü adımda, (Tecelliyât-i zâtıyye) hâsıl olmağa başlar. Sonra ve dahâ sonra, ilerledikçe, bu tecellîler artar. Tesavvuf yolunda ilerliyenler, bu sözlerimizin ne demek olduğunu dahâ iyi anlar. Bütün bu ni’metlere, ancak geçmişlerin ve geleceklerin en üstününün “aleyhi

minessalevâtî ekmelühâ ve minettehıyyâtî efdalühâ” yolunda, izinde gitmekle kavuşulabilir. Bu yol, iki adımdır, diyenler de vardır. Bunlar, (Âlem-i halk) için birinci adım, (Âlem-i emr) için ikinci adım demişlerdir. İşi kolay anlatmak için, sözü kısaltmışlardır. İşin doğrusu, Allahü teâlânın yardımı ile, yukarıda bildirdiğimizdir.

116

Bu mektûb, molla Abdülvâhid-i Lâhorîye yazılmışdır. Kalbin selâmeti, mâ-sivâyı unutmakda olduğu bildirilmektedir:

Kıymetli kardeşimin mektûbu geldi. Kalbin selâmeti için yazdıklarınız anlaşıldı. Evet, kalbin selâmeti, onun mâ-sivâyı unutmasına bağlıdır. Öyle ki, zorla hâtırlatmak isteseler, hâtırlayamamalıdır. [Allahü teâlâdan başka herşeye, ya’nî mahlûkların hepsine (Mâ-sivâ) denir.] Bu hâle (Fenâ-i kalb) denir. Bu yolun birinci basamağı, bu Fenâyâ kavuşmaktır. Bu Fenâ vilâyet derecelerine kavuşulacağının müjdecisidir. Sâlikler, yaradılışlarındaki uygunluklara göre, çeşidli derecelere yükselirler. Çok yükselmek istemeli, bunun için çok çalışmalıdır. Çocuklar gibi, yolda önüne çıkan kozalaklara, cam parçalarına bağlanıp kalmamalıdır. Hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlâ, yüksek şeylere kavuşmak isteyenleri sever) buyuruldu. Dünyâ işleri ile çok uğraşmakta, dünyâ işlerine gönül bağlamak korkusu vardır. Kalbin selâmete kavuşmasına da sakın aldanmayınız! Yine geri dönebilir. Dünyâ işleri ile, elden geldiği kadar az uğraşınız ki, dünyâyâ gönül bağlamak tehlikesine düşmeyesiniz! Dünyâyâ düşkün olmak felâketinden Allahü teâlâyâ sığınınız.

Dünyâyâ gönül bağlamamış olan fakîr bir çöpcü, gönlünü dünyâyâ kapdırmış

olan koltukdaki zenginden katkat dahâ kıymetlidir. Birkaç günlük yaşamakta dünyâyâ gönül vermemek, hiçbirşeye düşkün olmamak için çok uğraşınız!

Dünyâyâ düşkün olmakdan ve dünyâyâ düşkün olanlardan, aslandan kaçmakdan dahâ çok kaçmalıdır.

117

Bu mektûb, molla Yâr Muhammed Kadîm-i Bedahşîye yazılmışdır. Başlangıçda, kalb hisse bağlıdır. Sona varınca, bu bağlılığın kalmadığı bildirilmektedir:

Mevlânâ Yâr Muhammed bizi unutmamış. Kalb, çok zemân his organlarına bağlıdır. Duygu organlarından uzak olanlar, kalbden de uzak olur. Hadîs-i şerîfde, (Göz görmeyince, gönülden de uzak olur) buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, kalbin duygu organlarına bağlı bulunduğu mertebeyi göstermektedir.

Tesavvuf yolunun nihâyetine varılınca, kalbin his organlarına bağlılığı kalmaz. Hisden uzak olmak, kalbin yakın olmasını bozmaz. Bunun içindir ki, tesavvuf büyükleri, başlangıçda ve yolda olanların, olgun şeyhin yanından ayrılmalara izin vermemişlerdir. (Birşeyin hepsi yapılamazsa, hepsini de elden kaçırmamalıdır!). Bu söze uyarak bulunduğunuz yolu değiştirmeyiniz!

Uygunsuz kimselerle arkadaşlık etmekden, elden geldiği kadar sakınınız!

Meyân şeyh Müzzemmilin yanınıza gelmesini, se'âdete kavuşmanızın başlangıcı biliniz! Onun sohbetinde, yanında bulunmağı büyük ni'met biliniz!

Vaktlerinizin çoğunu onun yanında geçiriniz! Çünkü kendisi, ele az geçen ni'metlerdendir. Vesselâm!

[Kabrdeki Velîden feyz almanın çok güç olduğu, bu mektûbdan da anlaşılmaktadır].

118

Bu mektûb, molla Kâsım Alî Bedahşîye yazılmışdır. Allah adamlarına dil uzatmanın felâket olduğunu bildirmektedir:

Bizi sevenlerden mevlânâ Kâsım Alînin yolladığı mektûb geldi. İçindekiler anlaşıldı. Câsiye sûresi onbeşinci âyetinde meâlen, (İyi iş yapan, kendine iyilik etmiş olur. Kötülük yapan da, kendine etmiş olur) buyuruldu. Hâce Abdüllah-i Ensârî “rahmetullahi teâlâ aleyh”, (Yâ Rabbî! Her kimi kovmak istersen, bizim üzerimize saldırtırsın!) buyurdu. Fârisî beyt tercemesi: Korkarım ki, derdlilere gülenler,

Tard olurlar, îmânı gayb ederler.

Hak teâlâ, bütün müslimânları, bu fakîrlere inanmamakdan ve onlara lâf atmakdan korusun! İnsanların efendisi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” bu düâmızı kabûl buyursun! Âmîn.

119

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân Bedahşîye yazılmışdır. Olgun olan bir büyüğün sohbetinde bulunmağı övmektedir:

Mîr hazretlerinin kıymetli mektûbu geldi. Bu yol, aklın ermediği, şaşırdığı bir yoldur. Hadîs-i şerîfde, (Bir kimseye deli denilmedikçe, îmânı tâm olmaz) buyuruldu. Aklı başından gidince, çoluk çocuğun işlerini bırakır.

Şunun bunun düşüncesini unuttur. Kalbin cem'iyetine [temizliğine] kavuşur.

Dünyâya olan bu soğukluk, sizin yaratılışınızda vardır. Fekat, bitmez tükenmez olaylar bunu örtmüştür. Ne yapalım, bu ayrılıkta çok ilgisizlik hâsıl olduğu anlaşıyor. Bunu hemen düzeltmelidir. Bu güçsüzlüğü güç olarak düşününüz! Kendinizi bu ayrılıktan kurtarınız! Allah adamlarının toparlanması, başkalarının toparlanmaları gibi değildir. Başkalarının toparlanmasına yarayan şeyler bunların dağılmasına sebep olur. Başkalarının dağılmasına sebep olan şeyleri yaparak, kendinizi toparlayınız! Eğer başkalarının topluluğunda, bunlarda cem'iyet hâsıl olursa, bu cem'iyetden korkmalıdır. Bunun zararından kurtulmak için, Allahü teâlâyâ yalvarmalıdır.

Kendini, başkalarının hâlleri ile ölçmemelidir. Çünkü, sona varmadan önce olan mertebelerin hepsi çeşidli derecelerde birer noksânlıkdırlar. Fârisî mısra' tercemesi:

Dostun ayrılığı, az olsa da, az değildir!

Tesavvuf büyükleri, sona gelmiyen kimselere, tesavvufu öğretmek için izn vermişlerdir. Behâüddîn-i Buhârî “kaddesallahü teâlâ sirreh”, Ya’kûb-i Çerhîye tarîkatı öğretdikten ve birkaç konak ilerletdikden sonra, (Ey Ya’kûb! Bizden sana gelenleri, sen de başkalarına ulaştır) demişdi. Böyle olmakla berâber, kendisinden sonra, Alâ’üddîn’in hizmetinde bulunmasını ona emr buyurmuşdu. Kazancının çoğuna, Hâce Alâ’üddîn hazretlerinin “kuddise sirruh” hizmetinde kavuşmuşdu. Bunun içindir ki, mevlânâ Abdürrahmân Câmî’

“kuddise sirruh”, (Nefehât) kitâbında, Ya’kûb-i Çerhîyi önce hâce Alâ’üddîn’in mürîdleri arasında saymakda, ikinci olarak da hâce Nakşibend hazretlerine bağlamakdadır. Sözün kısası, bu gönül dağınıklığının ilâcı, gönlünü Allahü teâlâyâ vermiş olanların sohbetidir. Böyle olduğu çok çok bildirilmiştir.

Mevlânâ Muhammed Sıddîkın, fakîrlere sohbetini bırakarak, ücretle askere gitdiği işitildi. Yazıklar olsun, binlerle yazıklar olsun! Bir kimseyi en yüksek makâmdan, en aşağıya düşürmelerine yazıklar olsun! Askerlikde, gönlünü yâ toparlıyabilir veyâ toparlıyamaz. Toparlıyabilirse fenâdır. Eğer toparlıyamazsa, dahâ fenâdır. Yâ Rabbî! Bizlere, doğru yolu gösterdikden sonra, kalbimizi kaydırma! Sonsuz rahmetinden bizlere serp! İyilik yapan ancak sensin. Vesselâm.

120

Bu mektûb, yine mîr Muhammed Nu’mâna yazılmışdır. Cem’iyyet sâhiblerinin sohbetinde bulunmak lâzım olduğu bildirilmektedir: Mîr hazretleri unutmuş olacaklar ki, bir selâm ve bir haber ile hâtırlamıyorlar. Dünyâ hayâtı pek kısadır. Bunu en lüzûmlu şeyde kullanmak gerekir. Bu en lüzûmlu şey de, kalbini toparlamış olanların yanında bulunmaktır. Hiçbirşey sohbet gibi fâideli değildir. Resûlullahın

“sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbı, sohbet ile, başkalarından dahâ üstün oldular. Peygamberlerden “aleyhimüsselâm” başka herkesden, hattâ Veysel Karânîden ve Ömer Mervânîden dahâ üstün oldular. Hâlbuki Veysel Karânî ile Ömer bin Abdül’azîz bin Mervân son dereceye yükselmişler ve sohbetden başka kemâlâtın hepsine varmışlardı. Bunun için, Hazret-i Mu’âviyenin yanılması, Resûlullahın sohbeti bereketi ile, o ikisinin doğru işlerinden dahâ hayrlı oldu. Bunun gibi, Amr ibni Âsın yanlış bir işi, o ikisinin şü’ûrlu işinden dahâ üstün oldu. Çünkü bu büyükler, Resûlullahı görmekle ve meleklerle birlikde bulunmakla ve vahyi ve mu’cizeleri görmekle, îmânları görerek inanmak oldu. Bu saydığımız üstünlükler, bütün başka üstünlüklerin temelidir, kaynağıdır. Eshâb-ı kirâmdan başkası bunlara kavuşamamıştır.

Veysel Karânî, sohbetin bu üstünlüklerini bilseydi, hiçbirşey onu sohbetden alıkoyamazdı. Bu üstünlüğe kavuşmak için herşeyi bırakırdı. Allahü teâlâ dilediğine rahmetini saçar. Onun ihsânı boldur. Fârisî beyt tercemesi: İskender, âb-ı hayâta kavuşamadı,

Ni’mete kavuşmak zorla, zerle olmadı.

Yâ Rabbî! Bu dünyâda bizi O büyüklerin zemânında yaratmadın ise de, âhiretde mahşer meydânında bizi onların arasında bulundur! Peygamberlerin efendisi hurmetine “aleyhi ve aleyhimüsselâtü vettehiyyâtü vetteslîmât” bu düâmızı kabûl buyur!

Bu mektûb, yine Mîr Muhammed Nu'mâna yazılmışdır “kaddesallahü sirrehül'azîz”. Bu yolun yedi adım olduğu ve sevilenlerden birkaçının altıncı adıma eriştikleri bildirilmektedir:

Mîr hazretleri! Bol düâlarımızı okuyunuz! Çok zemândan beri hâllerinizi bildirmediğiniz. Buradaki fakîrlerden de bir haber almadınız. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr ederiz ki, bu fakîrlerin hâli çok iyidir. Kısaca, bunlardan az birşey bildireceğim. Bizleri seven kardeşim! Bu yolun hepsi, yedi adımdır.

Sevdiklerimizden bir kısmı, işi altıncı adıma ulaştırdı. Beşinci, dördüncü basamaklarda olanlar da vardır. Üçüncü basamakda olanlar, talebeye ders vermektedirler. Dahâ ilerdekilerin nasıl olduklarını artık anlayınız!

Yüksekleri özlemek lâzımdır. Aşağı ve az şeylerle doymamalıdır. Dahâ çok yazmağa vaktimiz olmadı.

Bu mektûb, molla Tâhir-i Bedahşîye yazılmışdır. Yüksekleri istemek, elegeçenlerle oyalanmamak lâzım olduğu bildirilmektedir: Mevlânâ Muhammed Tâhir, bizi suçlu görmeyiniz! Mevlânâ Yâr Muhammed göç etmenin sebebini bildirecek. Hindistân yolculuğuna karar verince gidip çoluk çocukdan haber alınsın! Geri kalanı kavuşunca konuşuruz. Huzûr üzere olmak ve uygunsuz kimselerle görüşmemek lâzımdır. Çok uğraşmalı! Ele geçenle oyalanmamalıdır. Fârisî beyt tercemesi:

Cihânı parlatan nûra varmak için adım atdık.

Batıyı, yıldızı, lâmbaları arkada bıraktık.

Bu zemân insanların çoğu görünüşe bakmakda ve az birşeyle oyalanmaktadırlar. Bunlarla birlikde bulunmak, kalbi öldürür. Aslandan kaçır gibi bunlardan kaçmalıdır. Bulunduğunuz yolda ilerlemeğe çalışınız!

Rû'yâlara o kadar kıymet vermeyiniz! Çünkü, rû'yânın yorumlayacak yerleri pekçokdur. Sakın rû'yâlara, hayâllere bağlanıp kalmayınız! Arabî beyt tercemesi:

Sevgiliye kavuşmak ele geçer mi acabâ?

Yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada!

Vesselâm.

Bu mektûb, yine molla Tâhir-i Bedahşîye yazılmışdır. Bir farzın elden kaçmasına sebep olan nâfile ibâdet, hac bile olsa, hiçbirşeye yaramıyacağı bildirilmektedir:

Aklı kardeşim. İsmi gibi temiz olan molla Tâhirin kıymetli mektûbu geldi.

Kardeşim! Hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlânın, bir kulunu sevmemesi, onun fâidesiz şeylerle uğraşmasından anlaşılır) buyuruldu. Bir farzı yapmayıp, bir nâfile ibâdeti yapmak da, boşuna uğraşmaktır. Bunun için, ne ile vakt geçirdiğimizi incelemeliyiz. Ne ile uğraşdığımızı anlamalıyız. Nâfile ibâdet mi, yoksa farz olan ibâdeti mi yapıyoruz? Bir nâfile hac yapmak için bir çok yasaklar, harâmlar işleniyor. İyi düşünmelisiniz! Aklı olana bir işâret yetişir. Size ve arkadaşlarınıza selâm ederim.

[Sabâh nemâzından başka, dört vaktin sünnetlerini kazâ niyyeti ile kılmak lâzım olduğu, bu mektûbdan da anlaşılmaktadır].

Allaha kulluk ederim, tapdığım dergâh bir,

Bir lahza ayrılmadım tevhîdden Allah bir!

124

Bu mektûb, yine molla Tâhir-i Bedahşîye yazılmışdır. Yolluk bulunması, haccın vücûbünün şartıdır. Yol parası olmadan hacca gitmek, başka vazîfeler yanında vakt gayb etmek olduğu bildirilmektedir: Kardeşim hâce Muhammed Tâhir-i Bedahşînin kıymetli mektûbu geldi. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun ki, fakîrleri sevmekde ve bağlanmakda gevşeklik olmamış. Ayrılık günlerinin uzaması buna yol açmamış. Bu hâliniz büyük se'âdetin alâmetidir. Bizi seven kardeşim! Gitmeğe karâr verdiniz ve izn istediniz. Ayrılırken, belki biz de yolda size kavuşuruz demişdik. Bunu çok istedik. Fekat, istihâreler uygun olmadı. Bu yolculuğumuzun câiz olacağı anlaşılmadı. Bunun için, vaz geçtik. Dahâ önce sizin gitmeniz de uygun görülmemişti. Fekat, çok istediğiniz düşünülerek, açıkca men' edilmedi.

Yola çıkmak için, yolluk parası bulunması şarttır. Buna gücü olmayanın hacca gitmesi, boş yere vakt geçirmek olur. [Haccın vücûb şartlarından biri, yol parasına mâlik olmaktır. Yol parası olmayana hacca gitmek farz olmaz. Hacca giderse, nâfile hac yapmış olur. Ömreye gitmek de, zâten farz ve vâcib değildir. Ya'nî nâfile ibâdetdir. Nâfile ibâdeti yapmak, bir farzın terkine veyâ bir harâm işlemeğe sebep olursa, ibâdet olmakdan çıkar.

Günâh işlemek olur. 29. cu mektûba bakınız!] Dahâ lüzûmlu işi bırakıp da, farz olmayan işi yapmak uygun olmaz. Bunları size birkaç mektûbda bildirmişdim. Elinize gelip gelmedikleri bilinmiyor. Bizim sözümüz, bu kadardır. Ötesini siz bilirsiniz. Vesselâm. [İkiyüzellinci (250) mektûbun sonunda da, hac üzerinde bilgi vardır.]

125

Bu mektûb, Nişâpûrlu mîr Sâlih adına yazılmışdır. Âlem-i sagîr ve âlem-i kebîrin, Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının görünüşü olduğunu ve Allahü teâlânın kendisi ile hiçbir münâsebeti bulunmadığını ve yalnız Onun mahlûku olduklarını bildirmektedir:

Yâ Rabbî! Maddenin, basît ve bileşik cisimlerin, küçük âlem denilen insanın ve büyük âlem denilen diğer varlıkların yapısını, hakikatlerini, doğru olarak bize bildir! Küçük âlem ve büyük âlem, Allahü

teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının aynalarıdır. Onun zâtında bulunan şü'ûn ve kemâllerin görüşleridir. Bu âlemler, kapalı bir hazîne ve örtülmüş bir sır idi.

Bunları meydâna çıkarmak istedi. İcmâlden tafsîle getirdi. Ya'nî, bir ağacın her parçası, çekirdekde sıkışık olarak bulunurken, hepsinin ağaç üzerinde ayrı ayrı meydâna gelmesi gibi, her şeyi, ayrı ayrı yarattı.

Kendisine ve sıfatlarına alâmet olacak şekilde yarattı. Ya'nî âlemin, hiçbir parçasının, Allahü teâlâ ile, hiçbir nisbeti, benzerliği yoktur. Yalnız, Onun mahlûkudurlar. İsmelerini, şü'ûnlarını göstermekdedirler. Âlemin Allahü teâlâ ile birleşmiş olduğunu, Onun aynı, benzeri olduğunu, âlemi çevirmiş, âleme sirâyet etmiş, her zerreye girmiş, herşeyle berâber olduğunu zan etmek, Ona olan sevginin, tesavvuf serhoşluğunun taşkınlığını gösterir.

Hâlleri, görüşleri doğru olan tesavvuf büyükleri, ayılmış olduklarından, Allahü teâlânın, hiçbir bakımdan, bu âleme benzemediğini, yalnız Onun mahlûku olduklarını söyler. Yalnız ilminin, ihâta ve sirâyet etdiğini ve herşeyle berâber olduğunu bilirler. Ehl-i sünnet âlimleri de, böyle söylemekdedir. Allahü teâlâ, o büyüklerin çalışmalarını bol bol mükâfatlandırırsın! Sôfiyye-i aliyyeden ba'zısı, Allahü teâlânın Zâtı, kendisi, bu âlemi kaplamışdır. Bu âlemle berâberdir gibi şeyler söyliyerek, Zât-ı ilâhîyi mahlûklara benzetiyor. Hâlbuki, Zât-ı ilâhînin hiçbirşeye benzemediğine, hattâ zâtında, sıfat bile bulunmadığına inanmaktadırlar.

Bunlara çok şaşılır. Sözleri birbirini tutmuyor. Sözlerinin arasını bulmak için, Zât-i ilâhîde mertebeler ayırmak, fâide vermez. Eski felsefecilerin, bozuk fıkrlarını, yanlış yollardan isbâta kalkışmalarına benzer. Keşfi doğru olan büyükler “kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz”, Zât-ı ilâhîyi, hiçbir bakımdan, başkalık göstermeyen (Basît-i hakîkî) olarak bilir. Bundan fazla olanları, ism ve sıfat sayarlar. Fârisî beyt tercemesi: Sevgilinin ayrılığı, az da olsa, çok acıdır,

Ufak bir kıl bile kaçsa, nâzik gözü pek acıtır.

Yukarıda bildirilenlerin iyi anlaşılması için, şu misâli yazmağı uygun görüyorum: Büyük bir fen adamı, senelerle yaptığı tecribelerden elde etdiği, kıymetli bilgileri anlatmak için, harf ve sesleri kullanır. Bu harflerin ve seslerin, anlatılan bilgi ve ma'nâlarla hiçbir benzerliği ve berâberliği yoktur. Yalnız onların aynası gibidirler. O kıymetli bilgiler, bunlarla meydâna çıkmaktadır. Bu harfler ve sesler, bu ma'nâların kendileridir demek yanlıştır. Burada ihâta, ma'ıyyet yoktur. Ma'nâlar, saflıkları üzere kalmış, hiç değişikliğe uğramamışdır. Fekat, bu ma'nâlar ile, harf ve sesler arasında, göstermek ve gösterilmek, anlatmak ve anlatılmak bakımından bir bağıllık vardır. Bu bağıllık, ba'zı kimselerin hayâlinde büyüyerek, başka benzerlikler hâtıra gelir. Hakîkatde ise, hiçbir benzerlik yoktur. İşte, bu mes'elede, bu fakîrin anladığı da böyledir.

Mahlûkların ayna gibi olduğunu göstermek için, Allahü teâlâ, bu âlem ile birleşmişdir, berâberdir, aynıdır ve âlemi kaplamışdır gibi şeyler söylemek, tesavvuf serhoşluğundandır. Zât-ı ilâhînin bu âlemle hiçbir bağıllığı, benzerliği yoktur. Onun sıfatlarını gösterdiği için (Vahdet-i vücûd) desinler veyâ demesinler, varlık ikidir: Birisi, hakîkatde var olan Hak teâlâdır. İkincisi, zıl, gölge gibi olan mahlûklardır. Eski Yunan felsefecilerinden Sofistâiyye [sophiste]lerin sandığı gibi, var olan birdir. Ondak başkası, hep vehm ve hayâldir demek yanlıştır. Fârisî iki beyt tercemesi:

Onu önceden anlayınca sen,

kendini o yana tâm bağlarsın.

Kimin zılli olduğunu bilsen,

gam yimezsın, kalsan veyâ ölsen!

126

Bu mektûb, yine mîr Sâlih Nişâpûrîye yazılmışdır. Tâlibin bâtıl, bozuk ma'bûdlardan kurtulması, hak, doğru ma'bûdü düşünmesi ve hâtırına gelen herşeyi de kovması bildirilmektedir:

Mîr Seyyid kardeşim! Tâlib (Lâ ilâhe) derken, kendi içinde ve dışarda olan bütün bozuk ma'bûdları yok etmesi ve (İllallah) derken, hak ma'bûd olarak fikrine, vehmine gelen şeylerin hepsini de nefy etmesi, koğması lâzımdır.

Hak olan bir ma'bûdün yalnız var olduğunu düşünmeli, bundan başka hâtırına hiçbirşey getirmemelidir. Allahü teâlânın zâtında hiçbirşey ve vücûd ya'nî var olması bile bulunmaz. Onu, vücûdden başka olarak aramak lâzımdır. Ehl-i sünnet âlimleri “Allahü teâlâ onların çalışmalarına bol bol iyilikler versin!” ne güzel söylemişlerdir. Allahü teâlânın vücûdü, zâtından başkadır, buyurmuşlardır. Vücûdü zâtdan başka bilmemek ve vücûdden başka birşeyin varlığına inanmamak, kısa görüşlü olmaktır. Şeyh Alâüddevle

“kaddesallahü sirrehül'azîz”, (Vücûd âleminin üstünde, Melik-il-vedûd âlemi vardır) demiştir. Bu fakîri vücûd mertebesinden yukarı götürdüklerinde, çok zemân, o hâlde kalmışdım. Zevk ile, vicdân ile kendimi (Mu'attala fırkası)ndan ya'nî sıfatlara inanmayanlardan sanmışdım. Allahü teâlânın vücûd sıfatını bilmedim. Çünkü, vücûd sıfatı geride kalmışdı. Zât mertebesinde vücûdun yeri yokdu. O hâldeki îmânım, îmân-ı taklîdî idi.

Tahkîkî değildi. Sözün kıyası, insanın hâtırına, hayâline gelen herşey de, kendisi gibi mahlûkdur. Mahlûklarından kendisine doğru hiçbir yol açmayan, yalnız Onu anlamakdan âciz olmak, gücü yetememek yolunu açık bırakan Rabbimizi tesbîh ederiz. O her aybdan, kusûrdan, lekeden uzaktır, temizdir.

(Fenâ-fillah) ve (Bekâ-billah) denilen mertebelere varmak, mümkün vâcib olur demek değildir. Böyle şey olamaz. Böyle şeyin olması, hakîkatleri bozmak, birbirine karışdırmak olur. Mahlûk, sonradan yaratılmış olanlar, vâcib olamayacakları, hep var olamayacakları için, vâcibden mümkün eline geçen şey yalnız Onu anlıyamamaktır. Fârisî beyt tercemesi: Ankâ avlanılmaz, tuzağı topla!

Tuzağa giren, olur yalnız hava.

Çok yüksekleri arayan tâlib, kavuşulamayacak, adı ve nişânı bulunamayacak bir varlığı arar. Birçokları ise, kendilerinden başka olmayan varlığı aramakda, ona yaklaştıkça, berâber olmağa uğraşmaktadır. Fârisî mısra'

tercemesi:

Onlar büyüklerdir, ben de böyleyim yâ Rab!

Geçmişiniz ve geleceğiniz hayrlı olsun!

127

Bu mektûb, molla Safer Ahmed-i Rûmîye yazılmışdır. Anaya babaya hizmet, her ne kadar sevâb ise de, hakîkî matlûba kavuşmak yanında, boşuna uğraşmak olur. Hattâ günâh olduğu bildirilmektedir:

Kıymetli mektûbunuz geldi. Buraya gelemediğinizin sebebini yazıyorsunuz.

Doğrudur. Şimdiye kadar yaptığınızdan dahâ da çok yapınız. Lâzım olan hizmeti tâm yapamadığınızı düşününüz. Ahkâf sûresinin onbeşinci âyetinde meâlen, (İnsanlara, analarına babalarına ihsân etmelerini söyledik) buyuruldu. Lokmân sûresinin ondördüncü âyetinde meâlen, (Bana ve anana babana şükr et!) buyuruldu. Böyle olmakla berâber, bütün bu iyi işler, hakîkî varlığa kavuşmak yanında boş, fâidesiz kalırlar. Sülûk konaklarını geçmek yanında lüzûmsuz, boş şeylerdir. (Ebrârın iyilik olarak yaptıkları, mukarrebler yanında günâh olur) sözünü işitmişsinizdir. [Bu sözü, şeyh Ebû Sa'îd-i Harrâz söylemiştir “kaddesallahü sirrehül'azîz”.] Fârisî beyt tercemesi:

Herne ki güzeldir, Allah sevgisinden başka,

Hepsi câna zehrdir, şeker gibi de olsa!

Allahü teâlânın hakkı, bütün mahlûkların haklarından dahâ önce gelir.

Onların haklarını gözetmek de, Onun emri iledir. Yoksa, Onun hizmetini bırakıp da, başkalarına hizmet etmek kimin elinden gelebilir? Bunun için, başkalarına hizmet etmek, Ona olan hizmetlerden biri olur. Fekat, hizmetler arasında çok fark vardır. Tarlayı sürenler ve ekini biçenler de, pâdişâhlara hizmet etmektedir. Fekat, serâyda olanların yaptıkları hizmetlerin şerefi başkadır. Bunların yanında, tarlayı sürmek ve ekini biçmek gibi şeyler söylemek, suç bile olur. Her işin karşılığı, o işin kıymetine göre ölçülür. Tarla sürenler, sabâhdan akşama kadar ter içinde çalışır. Buna karşılık, az birşey alır. Mukarrebler ya'nî sultâna yakın olanlar ise, her sâatde yüzlerce lira alırlar. Böyle olmakla berâber, bunların bu paralarda hiç gözleri yokdur. Gözleri, gönülleri hep sultândadır. Aralarındaki farkı düşününüz! Ferrûh Hüseyin, oldukça ilerlemektedir. Onun için üzölmeyiniz! Dahâ ne yazayım. Vesselâm.

128

Bu mektûb, hâce Mukîme yazılmışdır. Çok yükseklerle erişmeği istemelidir.

Ele geçenle doymamak lâzım olduğu bildirilmektedir: Kıymetli hâce Muhammed Mukîm! Bu uzakda kalmış olanları unutmayınız! Hattâ, uzakda sanmayınız! Hadîs-i şerîfde, (İnsan, sevdiği ile birlikdedir) buyuruldu. Bu yolun ucu çok uzundur. Aranılan sevgili, çok yüksektir.

Gücümüz, uğraşmamız ise, sonsuz olarak azdır. Erişilen konaklar, aranılanı andıran serâb gibidir. Allah korusun! Bu konakları, yolun sonu sanmakdan, yabancıları aranılan sevgili sanmakdan ve anlaşılabilen şeyleri, anlaşılamiyan sanarak, yarı yolda kalmakdan Allahü teâlâyâ sığınınız! Çok

yüksekleri aramalı, ele geçenlere bağlanıp kalmamalıdır. Verâların verâsını, ötelere ötesini aramalıdır. Böyle bir istek, böyle çok çalışmak, ancak vazîfe alınan büyüğün “kaddesallahü sirrehül’azîz” teveccühü, dilemesi ile elde edilebilir. Onun teveccühü de, mürîdinin ona olan sevgisi, bağlılığı kadar olur. Bu ise, Allahü teâlânın öyle bir ni’metidir ki, dilediğine verir. Onun ihsânı pekçoktur.

129

Bu mektûb, seyyid Nizâma yazılmışdır. İnsanda herşeyin bulunması, onun dağılmasına sebep olmuştur. Yine bu topluluk, onun yükselmesine de sebep olduğu bildirilmektedir:

Kıymetli mektûbunuz geldi. Bütün varlıklardan birer örnek, insanın yapısında vardır. İnsan, kendisinde bulunan her parçadan dolayı bütün varlıklara bağlanmıştır. Onda her varlıktan birer parça bulunması, onun herşeye bağlanmasına ve bunun sonucu olarak, Allahü teâlâdan uzaklaşmasına sebep olmuştur. Çeşidli bağlılıkları sebebi ile, insanın Allahü teâlâdan uzaklığı, herşeyin uzaklığından dahâ çok olmuştur. Herşeyden dahâ çok mahrûm olmuştur. Allahü teâlânın yardımı ile, kendini bu dağınık bağlılıklardan toparlarsa, yalnız Ona bağlanırsa, büyük kurtuluşa kavuşmuş

olur. Böyle yapmazsa, yolunu sapıtmış, çok uzaklara düşmüş olur. İnsan, herşeyi kendisinde topladığı için, varlıkların en üstünü olmuştur. Yine bu topluluğu, onun herşeyden dahâ kötü olmasına yol açmıştır. Bu topluluğundan dolayı, tām bir ayna olmuştur. Fekat, bu âleme yüz çevirirse, çok lekelenir. Eğer, Allahü teâlâyâ dönerse, çok parlak olur. Aynası, herşeyin aynasından dahâ çok gösterir. İnsanın, bu çeşidli bağlantılardan büsbütün kurtulabilmesi, yalnız Allahın resûlü Muhammed Mustafâya nasîb olmuştur

“sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve sellem”. Bundan sonra, başka Peygamberler ve Nebîler, derece derece kurtulmuşlardır “salevâtüllahi teâlâ ve teslîmâtühü alâ nebiyyinâ ve aleyhim ve alâ etbâ’ihim ecma’in ilâ yevmiddîn”. Allahü teâlâ, bizi ve sizi bu bağlantılardan kurtarsın! (Mi’râc gecesinde, gözü Ondan hiç ayrılmadı ve taşkınlık yapmadı) kelimeleri ile Kur’ân-ı kerîmde övülen, Allahın resûlü Muhammed Mustafâ hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti etemmühâ ve minetteslîmâti ekmelühâ” bu düâmızı kabûl buyursun! Âmin. Dahâ çok yazmak usandırıcı olur. Vesselâm, vel-ikrâm.

Harâmdan sakın, farzı yapmağa bak!

Farzı yapmazsan, olur hâlin harâb!

130

Bu mektûb, Cemâleddîne yazılmışdır. Çeşidli hâllerin hâsıl olmasına kıymet verilmediği bildirilmektedir:

Hâllerin değişmesi o kadar kıymetli değildir. Kalbe gelenlere ve gidenlere, söylenilenlere ve işitilenlere bağlanmamalıdır. Aranılan şey başkadır. O

görülmez, kalb ile müşâhede edilmez. Ondan söz edilmez ve işitilmez. Böyle şeylerden münezzehdir,

müberrâdır. Sâlikleri, çocuklar gibi, bu yolun cevizleri ve kozalakları ile oyalarlar. Çok yüksekleri aramalıdır. İş, bunlardan başkadır. Bunlar, hep rü'yâ ve hayâldir. Bir kimse rü'yâda kendini pâdişâh görebilir. Fekat gerçekde pâdişâh değildir. Fekat bu rü'yâ, bir ümmîd uyandırır. Nakşibendiyye tarîkatinde, rü'yâlara kıymet verilmez.

Şu beyt, onların kitâblarında yazılıdır. Fârisî beyt tercemesi: Güneşin kölesiyim, yalnız onu anarım.

Geceyi, rü'yâları, hep arkaya atarım.

Hâllerden bir hâl gelir ve geçerse, sevinmeğe ve üzülmeye değmez.

Anlaşılamıyan maksadın hâsıl olmasını beklemelidir. Vesselâm.

131

Bu mektûb, Hâce Muhammed Eşref-i Kâbilîye yazılmışdır. Hâcelerin yollarının şânını ve bu yolda reform yapanların zararlarını bildirmekdedir: Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Geçmişlerin ve geleceklerin efendisi olan Muhammed aleyhisselâma ve Onun temiz Âline salât ve selâm olsun! Akllı kardeşim hâce Muhammed Eşref! Allahü teâlâ, Evliyâsına

“rahmetullahi aleyhim ecma’în” ikrâm ettiği ni’metlerle, seni de şereflendirsin! Hâcelerimizin yolu “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”

kavuşduran yolların en kıyasıdır. Başka yolların sonunda ele geçenler, bu yolun başında olanlara tatdırılmakdadır. Bunların (Nisbet)i, ya’nî kavuşdukları huzûr, başkalarının nisbetinin üstündedir. Bütün bu üstünlükler, bu yolda sünnete yapışmak ve bid’atden sakınmak bulunduğu içindir. (Ruhsat)ları, ya’nî islâmiyyetin izin verdiği şeyleri de, elden geldiği kadar yapmazlar. Bunlar bâtına yarar görünseler bile, izin vermezler. (Azîmet)le hareket ederler. Ya’nî (Takvâ) üzere hareket ederler.

Kalb kazançlarına fâideli görülmese bile, azîmeti elden bırakmazlar.

Hâllerin, vecdlerin islâmiyyete uygun olmasına dikkat ederler. Zevkleri, ma’rifetleri islâmiyyet terâzîsi ile ölçerler. Çocuklar gibi, ceviz, kozalak sayılan vecdlere, hâllere aldanıp da, islâmiyyetin güzel cevherlerini elden kaçırmazlar. Tesavvufcuların islâmiyyete uymıyan sözlerine aldanıp bağlanmazlar. (Fuss)a kayarak, (Nass)dan ayrılmazlar.

Fütûhât-i Medeniyye varken, (Fütûhât-i Mekkiyye)ye dönüp bakmazlar. Hâlleri devâmlıdır. Zemânlarında değişiklik olmaz. Başkalarına şimşek gibi çakıp geçen (Tecellî-i zâtî) bunlara devâmlıdır. Çabuk geçen, gayb olan huzûra kıymet vermezler. Nûr sûresinin, (O yüksek insanlara, ticâret, alış veriş, Allahü teâlâyı unutturmaz) meâlindeki yirmidördüncü âyeti, bunların hâlini bildirmekdedir. Fekat herkes, bu büyüklerin tatmış olduğu şeyleri anlayamaz. Bu yolda olan kısa görüşlüler bile, bunların birkaç üstünlüğüne inanmayabilir. Fârisî beyt tercemesi:

Bir câhil, bu büyüklere dil uzatırsa,

Cevâb vermeğe değmez desem iyi olur.

Evet bu yüksek yoldakilerin ba'zısı, son zemânlarda, bu yolda yenilikler yaptılar. Büyüklerin izinden ayrıldılar. Bunların mürîdlerinden çoğu, bu yeniliklerle, tarîkat olgunlaştırıldı sandılar. Hâşâ! Öyle değildir.

Ağızlarından çıkan söz çok büyüktür. Bu yeniliklerle, reformlarla, hak yolu yıkmaya, elden kaçırmaya çalışıyorlar. Yazıklar olsun, binlerce yazıklar olsun! Başka yollarda bulunmayan birçok bid'atler, bu yolda meydâna çıkarıldı. Teheccüd nemâzını cemâ'at ile kılıyorlar. Geceyarısı, bu nemâz için uzaklardan akın akın geliyor, toplanıyorlar. Cemâ'at olup titizlikle kılıyorlar. Hâlbuki bu yaptıkları, mekrûhdur. Hem de, tahrîmen mekrûhdur.

Fıkh âlimlerinden birkaçı, bunun mekrûh olması için duyurulması, i'lân edilmesi şartdır demişler ise de, bunlar da, nâfile nemâzı câmi'in bir köşesinde ve en çok üç kişi cemâ'at ile kılabilir, demişlerdir. Üçden çok kimsenin cemâ'at ile kılması, sözbirliği ile mekrûhdur. Bundan başka, teheccüd nemâzını onüç rek'at kılıyorlar. Oniki rek'atini ayakda kılıyorlar. İki rek'atde oturarak kılıp, bunu bir rek'at yerine sayıyorlar.

Böylece onüç oldu diyorlar. Böyle şey olmaz. Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” onüç rek'at kıldığı geceler olmuştur. Onbir, dokuz ve yedi rek'at da kıldığı geceler olmuştur. Fekat, teheccüd nemâzlarını vitr nemâzı ile birlikde kıldığı için toplamı tek olmaktadır.

Bunların dediği gibi, bir rek'at yerine, oturarak iki rek'at kılmak olmamıştır. Resûlullahın sünnet-i seniyyesini “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehîyye” bilmedikleri ve incelemedikleri için, böyle yanlış

şeyler yapıyorlar. Müctehidlerin de bulunduğu ve âlimlerin çok olduğu şehirlerde böyle bid'atlerin yayılmasına, doğrusu çok şaşılır. Hâlbuki biz fakîrlere din bilgilerimize, oralardaki büyüklerin ihsânları ile kavuşmuş

bulunuyoruz. İnsanlara herşeyin doğrusunu bildiren ancak Allahü teâlâdır.

Fârisî beyt tercemesi:

Az söyledim. Dikkat etdim, kalbini kırmamağa,

Bilirim incinirsin, yoksa sözüm çokdur sana!

Vesselâm.

132

Bu mektûb, molla Muhammed Sıddîk-ı Bedahşîye yazılmıştır. Dünyâyâ düşkün olanlarla arkadaşlık etmemeli. Dünyânın ne olduğunu iyi bilenlerin sohbetine koşmak lâzım geldiği bildirilmektedir: Kardeşim! Görünüşe bakılırsa, fakîrlere sohbetinden sıkıldığınız, zenginlerle arkadaşlık kurduğunuz anlaşılıyor. Çok fenâ yapıyorsunuz. Bugün gözünüz kapalı ise de, yarın açılacaktır. Fekat o zemân, pişmânlıktan başka ele birşey geçmiyecektir. Haberleşmeliyiz. Ey şaşkın! Senin şu hâlin iki şey olabilir: Zenginlerin arasında iken gönlünü Allahü teâlâ ile yapabilirsin veya yapamazsın. Eğer yapabilirsen fenâdır. Eğer yapamazsan dahâ fenâdır. Eğer yaparsan fenâ olur dedik. Çünkü

istidrâcdır. İstidrâc iyi görünür. Fekat felâkete götürür. Böyle olmakdan Allahü teâlâyâ sığınırız. Onların arasında gönlünü Allahü teâlâyâ veremezsen, dahâ fenâ olur dedik. Çünkü, Hac sûresinin, (Dünyâda ve âhîretde ziyân etdiler) meâlindeki onbirinci âyetinde bildirilenlerden olursun. Fakîr çöpçüler, koltukda oturan zenginlerden çok iyidir. Bu söze belki inanırsın. Belki de inanmaz, şaşarsın. Fekat, bir gün gelecek inanacaksın. Lâkin, o inanışın fâidesi olmayacak. Yağlı, tatlı yemeklere ve süslü, modaya uygun elbiseye düşkünlük, seni bu belâyâ da sürükledi. Fırsat elden dahâ gitmemiştir. İşin doğrusunu düşününüz! Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine engel olanları düşman biliniz! Onlardan kaçınız! Çok sakınınız! Tegâbün sûresinin, (Çok doğrudur ki, zevcelerinizden ve çocuklarınızdan size düşmân olanlar vardır.

Onlardan sakınınız!) meâlindeki ondördüncü âyetini okuyarak gaflet uykusundan uyanmalıdır. Birlikde geçirdiğimiz günlerin haklarını göz önünde tutarak, size bir nasîhat yapıldı. İster dinleyiniz, ister dinlemeyiniz.

Önceden de, sizin yersiz davranışlarınızı görerek bu yolda bulunamayacağınızı anlamışdım. Korkduğum başımıza geldi. (İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râci’ûn). Doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde bulunanlara selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü vettehıyyâtü etemmühâ ve ekmelühâ”! Yaradılıştaki iyiliği ve uygunluğu görerek, sizden başka şeyler umuyordum. Kıymetli cevherinizi çöplüğe atdınız. (İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râci’ûn).

133

Bu mektûb, yine, molla Muhammed Sıddîka yazılmışdır. Fırsatı ganîmet bilmek, vakti kıymetlendirmek lâzım olduğu bildirilmektedir: Gönderdiğiniz mektûb geldi. Fırsatı ganîmet bilmelidir. Vaktleri çok kıymetli ni’met bilmelidir. Modaya, âdetlere uymakla ele birşey geçmez.

Yalan sözlerden, kaçamak davranışlardan ancak zarar ve ziyân ele geçer.

Muhbir-i sâdık, ya’nî hep doğru söyleyici “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtü etemmühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ” (Helekel-müsevvifûn) buyurdu. Ya’nî sonra yaparım diyenler helâk oldular. Bugünkü ömrü vehm ve hayâl için harc etmek ve hayâl olan şeyleri ele geçirmek için, mevcûd olanları elden kaçırmak çok çirkin bir işdir. Elde bulunan şeyi, en ehemmiyetli, en kıymetli şey için kullanmak gerekir. Karışık, pis, fâidesiz şeyler geriye bırakılmalıdır. Hak teâlâ, mâsivâsı ile ya’nî Ondan başka şeyler ile olan râhatlıktan kurtarmak için, bir parça râhatsızlık versin! Dedikodu ile ele birşey geçmez. Kalbin selâmetini istemelidir. Asl lâzım olan işi düşünmeli, lüzûmsuz, fâidesiz şeylerden tâm kaçmalıdır.

Fârisî beyt tercemesi:

Her ne ki güzeldir, Allah sevgisinden başka,

Hepsi câna zehrdir, şeker gibi de olsa.

Habercinin ancak haber vermesi lâzımdır.

134

Bu mektûb, yine molla Muhammed Sıddîka yazılmışdır. Vazîfeyi geciktirmenin zararlı olduğu bildirilmektedir:

Hak teâlâ, kendine yaklaştıran derecelerde ölçüsüz yükselmenizi ihsân eylesin! Bizi seven kardeşim! Vakt, keskin bir kılınc gibidir. Yarına çıkacağımız belli değildir. Mühim işleri bugün yapmalı, mühim olmayanları yarına bırakmalıdır. Aklı olan böyle yapar. Doğru düşünen akl, (Akl-ı mu'âd)dır. (Akl-ı me'âş) değildir. Dahâ ne yazayım? Vesselâm.

135

Bu mektûb, yine, hep iyi düşünen, sâdık olan Muhammed Sıddîka yazılmışdır.

Evliyâlık mertebelerini bildirmektedir:

Vilâyet, ya'nî evliyâlık, Fenâya ve Bekâya kavuşmak demektir. [Fenâ, kalbde, mahlûkların düşünülmesi, sevgisi kalmamasıdır. Bekâ, kalbde yalnız Allah sevgisi bulunmasıdır.] Bu da, herkes için olur veyâ belli kimseler için olur. Herkes için olan (Mutlak vilâyet)dir. Belli kimselere mahsûs olan ise, (Vilâyet-i Muhammediyye)dir “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”. Buradaki Fenâ tâmdır. Bekâsı da ekmeldir. Bu büyük ni'mete kavuşmakla şereflenen kimsenin derisi ibâdet için yumuşar. Göğsü islâmiyyet için genişler. Nefsi, itmînân hâsıl ederek Mevlâsından râzı olur. Mevlâsı da, ondan râzı olur. Kalbini sâhibine teslîm eder. Rûhu kurtularak, hakîkî sıfatları [Allahü teâlânın sıfât-ı hakîkiyyesini] keşf eder. Sırrı, o makâmda, şü'ûn ve i'tibârları müşâhede eder ve bu makâmda, şimşek gibi çakıp hemen gayb olan (Tecelliyât-i zâtiyye)lere kavuşmakla şereflenir.

Hafî denilen latîfesi, tenezzüh, tekaddüs ve kibriyânın kemâli karşısında şaşkına döner. Ahfâsı, anlaşılamıyan ve anlatılamıyan bir vuslata kavuşur.

Arabî mısra' tercemesi:

Ni'mete kavuşanlara âfiyet olsun!

Bundan anlaşılıyor ki, (Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye) “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”, başka vilâyetlerin mertebelerine benzemez. Yükselirken de ve inerken de onlardan başkadır. Yükselirken başkadır dedik. Çünkü, ahfâ denilen latîfenin Fenâsı ve Bekâsı yalnız bu Vilâyet-i hâssada olur. Başka vilâyetlerdeki urûc, yalnız hafîye kadardır.

Fekat çokları, rûh makâmına kadar veyâ sır makâmına kadar, birkaçı da hafîye kadar yükselir. Herkes için olabilen (Vilâyet-i âmme) derecelerinin en sonu, hafî makâmıdır. İnişdeki başkalığa gelince, (Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye) ile şereflenen Evliyânın, maddeden olan cesedleri de, bu vilâyetin derecelerinin kemâllerinden pay alır. Çünkü, bunların Peygamberi

“sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve sellem” mi'râc gecesi Allahü teâlânın dilediği makâma kadar, mubârek cesedi ile götürüldü. Cennet ve Cehennem kendisine gösterildi. Kendisine gizli şeyler söylendi. O makâmda Allahü teâlâyı baş gözü ile görmekle şereflendi. Mi'râcların böylesi, bu yüce Peygambere “aleyhissalâtü vesselâm” mahsûsdur. Ona tâm uyan, izinde giden Velîler de, bu husûsî mertebeden serpilerek kırıntılara kavuşurlar.

Arabî mısra' tercemesi:

Kerîmlerin sofrasından toprağa da pay düşer.

Böyle olmakla berâber, Allahü teâlâyı dünyâda görmek, yalnız Muhammed aleyhisselâma mahsûsdur. Onun ayakları altında bulunan Evliyâyâ

“kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz” hâsıl olan hâl, görmek değildir.

İkisi arasındaki başkalık, birşeyin kendi ile resmi veyâ kendisi ile gölgesi gibidir. Bunların birbirinden başka olduğu meydândadır.

136

Bu mektûb, yine, molla Muhammed Sıddîka yazılmışdır. İşleri sonraya bırakmanın ve maksada kavuşmak için çalışmayı geciktirmenin zararlı olduğu bildirilmektedir:

Mektûbunuzu getiren yolcu, Ramezân-ı şerîfin bereketli son günlerinde geldiği için, Ramezân-ı şerîften sonra cevâb yazabildik. Hân-i hânânın ve hâce Abdüllahın cevâbları da birlikde gönderildi. Dikkatle okuyunuz! Son olarak askere gidişiniz, bu fakîre uygun görülmedi. Buna sebep ne oldu? Her iş, Allahü teâlânın dilemesi ile olur. Hak teâlâ size, hergün geçinecek kadar rızk ihsân ediyordu. Bunu düşünmeli idiniz. Bu ni'mete şükr ederek, kendi işinizi ele almalı idiniz. Bugünkü rızk, ilerdeki günlerin rızk için vesîle etmemeli idiniz. Bunun sonu gelmez. Çok ilerisini düşünmek, bu yolda küfr sayılır. Ödünç almakdan kurtulmanız için, Hâcegînin bir yol gösterip göstermiyeceği bilinmiyor. Bunda şübheniz varsa, Hâcegîye açıkca yazınız! O da size açıkca cevâb yazar, sağlam söz verirse, bu niyyetle gidersiniz. Fekat, bugünün işini yarına bırakmanın ve geciktirmenin ilâcı ne olabilir? Ne yapacaksanız yapınız! Fırsat [zemân] ganîmetdir.

Binlerce top ve tüfek, yapamaz aslâ,

Göz yaşının seher vakti yaptığını,

Düşman kaçırın süngüleri çok def'a,

Toz gibi yapar, bir mü'minin düâsı.

137

Bu mektûb, Efganistânlı hâcî Hıdıra yazılmışdır. Nemâz kılmak şerefının yüksekliğini bildirmektedir ki, bunu nihâyete yetişen büyükler anlayabilir: Kıymetli mektûbunuz geldi. İçindekiler anlaşıldı. İbâdetlerden zevk duymak ve bunların yapılması güç gelmemek, Allahü teâlânın en büyük ni'metlerindendir. Hele nemâzın tadını duymak, nihâyete yetişmeyenlere nasîb olmaz. Hele farz nemâzların tadını almak, ancak onlara mahsûsdur.

Çünkü, nihâyete yaklaşanlara, nâfile nemâzların tadını tatdırırlar.

Nihâyetde ise, yalnız farz nemâzların tadı duyulur. Nâfile nemâzlar, zevksiz olup, farzların kılınması

büyük kâr, kazancı bilindir. Fârisî mısra'

tercemesi:

Bu iş, büyük ni'metdir. Acabâ kime verirler?

[(Nâfile nemâz), farz ve vâcibden ziyâde, başka nemâzlar demektir. Beş vakt nemâzın sünnetleri ve diğer vâcib olmayan nemâzlar, hep nâfiledir. Mükked olan ve olmıyan, bütün sünnetler nâfiledir. (Dürr-ül-muhtâr) ve (İbni Âbidîn), (Halebî) ve sâire].

Nemâzların hepsinde hâsıl olan lezzetden, nefse bir pay yoktur. İnsan bu tadı duyarken, nefsi inlemekde, feryâd etmektedir. Yâ Rabbî! Bu, ne büyük bir rütbedir! Arabî mısra' tercemesi:

Ni'mete kavuşanlara âfiyet olsun!

Bizim gibi, rûhları hasta olanların, bu sözleri duyması da, büyük bir ni'metdir ve hakîkî se'âdetdir. Fârisî mısra' tercemesi: Bâri kalbimize bir tesellî olsun.

İyi biliniz ki, dünyâda nemâzın rütbesi, derecesi, âhıretde, Allahü teâlâyı görmenin yüksekliği gibidir. Dünyâda insanın Allahü teâlâyı en yakın bulunduğu zemân, nemâz kıldığı zemândır. Âhıretde en yakın olduğu da (Rü'yet), ya'nî Allahü teâlâyı gördüğü zemândır. Dünyâdaki bütün ibâdetler, insanı nemâz kılacak bir hâle getirmek içindir. Asıl maksad, nemâz kılmaktır. Se'âdet-i ebediyyeye ve sonsuz ni'metlere kavuşmanızı dilerim.

İnsan beşer, durmaz şaşar,

Eyler hatâ, üçer beşer.

Düz ovada yürür iken,

Ayağı sürter, düşer!

138

Bu mektûb, şeyh Behâeddîn-i Serhendîye yazılmışdır. Alçak dünyâyı kötülemekde ve dünyâyı düşkün olanlardan kaçınmağı bildirmekdedir: Akıllı oğlum! Allahü teâlânın sevmediği bu dünyânın arkasında koşmamalıdır!

Gönlünü hep Allahü teâlâyı bağlamak sermâyesini elden kaçırmamalıdır! Ne satdığını ve buna karşılık neyi aldığını düşünmelidir! Dünyâyı ele geçirmek için âhıreti vermek ve insanlara yaranmak için Allahü teâlâyı bırakmak alçaklık ve ahmaklıktır. Dünyâ ile âhıret birbirinin zıddıdır, tersidir.

İkisinin sevgisi bir kalbde toplanamaz. İkisi bir araya getirilemez. Arabî mısra' tercemesi:

Din ve dünyâ bir araya gelirse, güzel olmaz!

Bu iki zıddan dilediğini seç ve seçtiğine karşılık kendini sat, fedâ et!

Âhiret azâbı sonsuzdur. Dünyâda olanlar çok azdır. Allahü teâlâ, dünyâyı sevmez, âhireti sever. Arabî beyt tercemesi:

İstediğin gibi yaşa, birgün öleceksin!

İstediğini topla, birgün ayrılacaksın!

Sonunda kadından ve çocuklardan ayrılacaksın. Bunların idâresini Allahü teâlâyâ bırak! Bugün, kendini ölmüş bilmelidir. Onların işlerini Allahü teâlâyâ bırakmalıdır. Tegâbün sûresinin onbeşinci [15] ve Enfâl sûresinin yirmisekizinci âyetinde meâlen, (Mallarınız ve çocuklarınız sizlere kesin olarak düşmandır. Onlardan sakınınız) buyuruldu. Bunu iyi anlayınız! Tavşan gibi, gözleri açık uyku ne zemâna kadar sürecek! Birgün gelip uyanılacak!

Dünyâyâ düşkün olanlarla arkadaşlık etmek, onlarla görüşmek, öldürücü zehrdir. Bu zehrle öldürülen kimse, sonsuz olarak ölür. (Aklı olana bir işâret yetişir) demişlerdir. Biz ise, açıkca ve üzerine düşerek anlatıyoruz. Bunların yağlı, tatlı yemekleri, kalbin hastalığını arttırır.

Kalbin iyiliği, hastalıktan kurtulması nasıl düşünülebilir? Sakın! Sakın!

Çok sakın! Fârisî beyt tercemesi:

Bildirilmesi lâzım olanı söyledim sana,

Yâ fâidelenirsin, yâ da çarpar kulağına.

Onlarla görüşmekden, arslandan kaçır gibi, hattâ dahâ çok kaçmalıdır.

Arslan insanın yalnız cânını alır. Bu da, âhiretde fâideli olur. Dünyâyâ düşkün olanlarla berâber olmak ise, insanı sonsuz felâkete ve zarara sürükler. Onlarla konuşmaktan, onların lokmalarını yemekden ve onları sevmekten ve onları görmekden sakınmalıdır. Sahîh olan hadîs-i şerîfde, (Zengine, zenginliği için alçaklık gösterenin dîninin üçde ikisi gider) buyuruldu. Onlara karşı yapılan bu alçalmalar ve yaltaklanmalar, onların malları ve makâmları için midir, yoksa değil midir? İyi düşünmek lâzımdır.

Malları, mevki'leri için olduğunda hiç şübhe yoktur. Bunun sonu da, dînin üçde ikisinin gitmesidir. Artık müslimânlık nerede, kurtuluş nerededir?

Yağlı lokmaların ve uygunsuz kimselerle düşüp kalkmanın, bu yavrunun kalbinde va'zları dinlemeğe ve nasîhatleri düşünmeğe yer bırakmadığını bildiğim için, bu kadar ağır ve sıkı yazıyorum. Hafif sözlerle, yumuşak kelimelerle uyanmayacağını biliyorum. Sakın! Onların sohbetinden sakın!

Onları görmekden sakın! Allahü teâlâ yardımcın olsun! Allahü teâlâ, bizi ve sizi, râzı olmadığı, beğenmediği şeylerden kurtarsın! Mi'râc gecesi, (Gözleri Allahü teâlâdan ayrılmadı) diyerek övülen insanların efendisi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı efdalühâ ve minetteslîmâtı ekmelühâ” bu düâmızı kabûl buyursun! Âmîn.

Bu mektûb, Ca'fer beğ Tehânîye yazılmışdır. Ehlullah dil uzatan saygısızları, söz ile, yazı ile kötölemek câiz olduğu bildirilmektedir: Okşayıcı mektûbunuzu okumakla şereflendik. Allahü teâlâ size selâmet versin! Fakîrlerin hâlini araştırıyorsunuz. Yakınlığı, uzaklığı hep bir tutuyorsunuz. Saygılı kardeşim! Kureyş kâfirleri uğursuzluklarının, aşağılıklarının, taşkınlıklarının arttığı zemânda, müslimânları çekiştirici, kötöleyici şeyler uydururlardı. Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” İslâm şâ'irlerinden birkaçına kâfirleri kötölemelerini emr buyurdu. O şâ'irlerden biri, Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâmü vettehıyye” önünde menbere çıktı. Herkese karşı kâfirleri kötöleyen şi'rleri okudu. O Server “aleyhissalâtü vesselâm”, (Bu, kâfirlerin kötülüğünü açığa vurdukça, Rûhul-Kuds bununla berâberdir) buyurdu. İnsanların kötölemesi, incitmesi, aşkın ni'metlerindendir. Yâ Rabbî! Peygamberlerin efendisi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bizleri onlardan eyle! Âmîn.

140

Bu mektûb, Muhammed Ma'sûm-i Kâbilîye yazılmışdır. Sevenlerin sıkıntılara, üzüntülere dayanmaları lâzım geldiği bildirilmektedir: Fakîrleri seven kardeşim! Kalbinde sevgi taşıyanların sıkıntı ve üzüntü çekmeleri lâzımdır. Dervîşliği seçenlerin dertlere, sıkıntılara alışması lâzımdır. Fârisî beyt tercemesi:

Seni sevmek, dert ve gam tatmak içindir,

Yoksa, râhat etdirecek şeyler çokdur.

Sevgili, sevenin çok üzülmelerini ister. Böylece, kendinden başkasından büsbütün soğumasını, kesilmesini bekler. Sevenin râhatlığı, râhatsızlıktadır. Âşık en tatlı gelen şey, sevgili için yanmaktır. Sükûnet bulması çırpınmaktadır. Râhatı, yaralı olmaktadır. Bu yolda istirahat aramak, kendini sıkıntıya atmadır. Bütün varlığını sevgiliye vermek, ondan gelen herşeyi seve seve kapmak acısını, ekşisini, kaşları çatmadan almak lâzımdır. Aşk içinde yaşamak böyle olur. Elinizden geldiği kadar böyle olunuz! Yoksa, gevşeklik hâsıl olur. Sizin çalışmanız iyi idi. Bunun dahâ artmasını beklerken, azalıverdi. Fekat üzülmeiniz. Eğer, kendinizi bu duraklamadan kurtarırsanız, eskisinden dahâ iyi olur. Sizi bu dağınıklığa sürükleyen şeylerin, toparlanmanıza da sebep olacaklarını biliniz! Böylece, çalışmanız artar. Vesselâm.

141

Bu mektûb, molla Muhammed Kılıca yazılmışdır. Bu işin temeli Muhabbet ve ihlâs olduğu bildirilmektedir:

Hak teâlâ, Peygamberlerin efendisi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” size ilerlemek ihsân eylesin! Kalbinizin hâllerinden arasına birşey yazmıyorsunuz ki, nasıl olduğunu bilelim. Ondan da yazınız ki, uzakdan ilgilenmemize sebep olur. Bu işin temeli, sevmek ve sıkı bağlanmaktır. Bir ilerleme anlaşılmıyorsa, üzülmemelidir. Kalbiniz bağlı oldukca, senelerin kazancı bir sâatde ihsân edilebilir. Vesselâm.

Me'ârif ehlini bul, onu dinle!

Böylece Hakdan ire sana eltaf!

142

Bu mektûb, molla Abdûlgafûr-i Semerkandîye yazılmışdır. Bu büyüklerin nisbetinden az birşeye kavuşulursa, bunu az görmemek lâzım geldiği bildirilmektedir:

Okşayıcı, kıymetli mektûbunuz geldi. Fakîrleri sevmek ve onlarla ilgilenmek, Allahü teâlânın büyük ni'metlerindendir. Bunun artmasını Hak teâlâdan diler ve umarız. Fakîrlere gönderdiğiniz hediyeye de geldi.

Selâmetiniz için fâtiha okundu. Öğrendiğiniz yolu ve buradan elinize geçen nisbeti ve bunlar üzerinde hiçbirşey yazmamışsınız. Bunlarda gevşeklik olmakdan Allahü teâlâ korusun! Fârisî beyt tercemesi: Onun hayâlinin bir ân görünmesi,

Güzellerle bulunmakdan dahâ tatlı.

Bu büyüklerin nisbetinden az birşey ele geçerse, onu az bilmemelidir. Çünkü başkalarının, yolun sonunda kavuştukları, bu yolun başında ihsân olunur.

Fârisî mısra' tercemesi:

Gülbağçemi gör de, behârımı anla!

Fekat, bu nisbeti taşıyanlara olan muhabbet ipiniz kuvvetli bağlanmış

olunca, bu gevşeklikden dolayı üzülmemelisiniz. Çok kullanılmış olan pardesü gönderildi. Bunu araya giyiniz ve saygı göstererek saklayınız.

Çok fâideler umulur. Bunu abdestli olarak giyiniz ve öylece vazîfenize başlayınız! Kalbinizi tâm toparlıyabilirsiniz. Her mektûbunuzda, önce bâtındaki hâllerinizden yazınız! Bâtının hâlleri olmadan, yalnız zâhirin hâllerine kıymet verilmez. Fârisî mısra' tercemesi: Her ne olursa olsun, sevgiliden konuşmak dahâ tatlı!

Allahü teâlâ, bize ve size, mi'râc gecesi gözleri Ondan kaymayan, insanların efendisine “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” hem zâhirde, hem bâtında uymak nasîb eylesin! Fârisî mısra' tercemesi: İş budur, bundan başkası hiçdir!

Allaha tevekkül edenin yâveri Hakdır.

Nâ-şâd gönül, birgün olur, şâd olacaktır.

143

Bu mektûb, molla Şemseddîne yazılmışdır. Gençliğin kıymetini bilmek, bunu boş yere geçirmemek lâzım olduğu bildirilmektedir: Fakîrleri seven mevlânâ Şemseddîn! Allahü teâlâ sizi yükseltsin! Gençlik zemânının kıymetini biliniz! Bunu, oyun ile, fâidesiz şeylerle geçirmeyiniz! Ceviz ve kozalak

gibi fâidesiz şeyler arkasında gençliğini tüketenler, sonunda pişmân olurlar, âh ederler. Fekat, böyle yapmakla ellerine birşey geçmez. Hâllerinizi bildiriniz! Beş vakt nemâzı cemâ’at ile kılınız! Halâl, harâm olan şeyleri iyi öğreniniz! Bunları birbirine karışdırmayınız! Kıyâmetde azâblardan kurtulabilmek, ancak islâmiyyetin sâhibine uymakla olur “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”. Geçici lezzetlere, çabuk biten, tükenen dünyâlıklara aldanmamalıdır. Allahü teâlâ iyi işler yapmağı kolaylaştırsın! Âmîn.

144

Bu mektûb, hâfız Mahmûda yazılmışdır. Seyr ve sülûkü bildirmekdedir: Allahü teâlâ, yüksek derecelerde sonsuz ilerlemek nasîb eylesin! İnsanların efendisi ve mi’râc gecesi, Rabbinden ayrılmayan gözlerin sâhibi “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” hâtırı için, düâmızı kabûl buyursun! Âmîn. Fârisî mısra’ tercemesi:

Her ne olursa olsun, sevgiliden anlatmak dahâ tatlı!

(Seyr), hareket demektir. (Sülûk), ilerlemek demektir. İkisi de ilmin, bilginin ilerlemesidir. Madde hareketi değildir. (Seyr-i ilallah) demek, aşağı bilgilerden, yüksek bilgilere ilerlemek, ilmde durmadan yükselmekdir.

Böylece, mahlûklara âid herşey bilindikden sonra, Allahü teâlânın ilmine kadar varılır. Bu bilgiler başlayınca, mahlûklara âid bilgilerin hepsi unutulur. Bu hâle (Fenâ) denir. (Seyr-i fillah) demek, Allahü teâlânın isimleri, sıfatları, şü’ûn ve i’tibârâtı ve takdîsâtı ve tenzîhâtı mertebelerinde ilmin ilerlemesi demektir. Böylece anlatılamayan, işâretle bildirilemiyen ve ism verilemiyen, birşeye benzetilemiyen, kimsenin bilemediğı, anıyamadığı mertebeye varılır. Bu seyre (Bekâ) denir. Üçüncü seyre, (Seyr-i anillah-i billah) denir. Bu da, ilmin hareketidir. Yüksek bilgilerden aşağı bilgilere inilir. Böylece, mahlûkları bilmeğe kadar inilir. Bütün vücûb mertebelerinin bilgisi unutulur. Bundan sonra, dördüncü seyr başlar. Buna (Seyr-i eşyâ) denir. Birinci seyrde unutulmuş olan, eşyânın bütün bilgileri, şimdi yavaş yavaş ele geçer. Bu dördüncü seyr, birinci seyrin tersidir. Üçüncü seyr de, ikinci seyrin karşılığıdır.

Seyr-i ilallah ile Seyr-i fillah, vilâyeti elde etmek içindir. Çünkü (Vilâyet), Fenâ ve Bekâ demektir. Üçüncü ve dördüncü seyrler, da’vet makâmını elde etmek içindir. Da’vet makâmı, Peygamberlere mahsûsdur

“salevâtullahi teâlâ ve teslîmâtühü alâ cemî’ihim umûmen ve alâ efdalihim husûsan”. O Peygamberlerin hepsine ve ayrıca en üstünleri olana, Allahü teâlânın afv ve selâmları olsun! Peygamberlerin izinde bulunanların en üstünlerine de bu makâmdan bir pay ayırırlar. Yûsuf sûresinin, (Ey sevgili Peygamberim! Onlara de ki, benim yolum budur. Sizi gafletten uyandırarak, Allahü teâlâyâ çağırıyorum. Ben ve benim izimde bulunanlar çağırıcıyız) meâlindeki yüzsekizinci âyeti bunu göstermekdedir.

İşte tesavvuf yolunun başı ve sonu bunlardır. Bunları, tâlibleri teşvîk ve sâliklerin kıymetlerini bildirmek için yazıyorum. Allahü teâlâ, doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”

Bu mektûb, molla Abdürrahîm-i Müftîye yazılmışdır. Bu yolun büyükleri, yolculuğa Âlem-i emrden başladıkları bildirilmektedir: Allahü teâlâ, bizi ve sizi islâmiyyetin caddesinde bulundursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehıyye”! Bu düâyâ âmîn diyen kuluna merhamet eylesin! Bu yolun büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” bu yolculuğa Âlem-i emrden başlamağı seçmişlerdir. Böyle ilerlerken Âlem-i halk da birlikde geçilmektedir. Başka tarîkatlerin büyükleri böyle yapmamışdır.

Onların yolculuğu, Âlem-i halkdan başlamaktadır. Âlem-i halk yolculuğunu bitirdikten sonra, Âlem-i emr yolculuğuna başlarlar ve cezbe makâmına kavuşurlar. Bunun için, bunların yolu, yolların en kısası olmuştur. Başka yolların sonu, bu yolun başında yerleştirilmiştir. Fârisî mısra’ tercemesi: Gülbağçemi gör de, behârımı anla!

Bu yüksek yolun talebelerinden birkaçı, yolculuğa Âlem-i emrden başladıkları hâlde, çabuk te’sîri görünmüyor. Cezbenin başlamasında hâsıl olan lezzeti, tatlılığı çabuk duyamıyorlar. Çünkü, bunlardaki Âlem-i emr, Âlem-i halkdan za’îf olmuştur. Âlem-i emrin bu za’îfliği, cezbenin tadını duymalarını geciktiriyor. Bunların Âlem-i emrleri, Âlem-i halklarından dahâ kuvvetli oluncıya kadar, bu duygusuzluk sürer gider. Âlem-i emrlerini kuvvetlendirmek için, bu yola uygun olan ilâc, idâre ve tesarruf kuvveti tâm olan rehberin tâm tesarrufu ve ilgisidir. Başka yollara uygun olan ilâc ise, nefsin tezkiyesini ve ağır riyâzetleri ve güc mücâhedeleri, islâmiyyete uygun olarak yapmaktır. [(Riyâzet), nefsin isteklerini yapmamaktır. (Mücâhede), nefsin istemediği, ona zor gelen şeyleri yapmaktır. Nefs islâmiyyete uymağı istemez.]

Te’sîrin, lezzet duymanın gecikmesi, yaradılışdaki uygunluğun az olmasını göstermez. Yaradılışda tâm uygun oldukları hâlde, bu belâyâ tutulanlar çokdur. Vesselâm.

Bu mektûb, Şerefeddîn-i Bedahşîye yazılmışdır. Çok zikr yapmağı nasîhat etmektedir:

Oğlum Şerefeddîn Hüseyin mektûbu geldi. Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, fakîrleri hâtırlamakla şereflemekdesiniz. Aldığınız vazîfeyi çok yaparak zemânlarınızı kıymetlendiriniz! Fırsatı elden kaçırmayınız. Geçici olan şânlar, şerefler sizi aldatmasın. Dünyâ lezzetleri, hakîkî lezzetlerden mahrûm etmesin. Fârisî beyt tercemesi:

Sana söyleyeceğim hep şudur:

Çocuksun, yol ise korkuludur.

Allahü teâlâ, bir kulunu gençlikde tevbe etmeğe kavuşturursa ve bu tevbesini bozmaktan korursa, ne büyük ni'met olur. Diyebilirim ki, bütün dünyâ ni'metleri ve lezzetleri, bu ni'metin yanında, büyük deniz yanındaki bir damla su gibidir. Çünkü bu ni'met, insanı Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşturur. Bu ise, dünyâ ve âhîret ni'metlerinin hepsinin üstündedir. Âl-i İmrân sûresinin onbeşinci

ve Tevbe sûresinin yetmişüçüncü âyetinde meâlen, (Allahü teâlânın râzı olması ni'meti dahâ büyükdür) buyuruldu. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafâya "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ" uymakla şereflenene selâm olsun!

147

Bu mektûb, hâce Muhammed Eşref-i Kâbilîye yazılmışdır. Ayrılmak, kavuşmaktan önce midir, değil midir, bildirmekdedir: Hak teâlâ, Peygamberlerin efendisi hurmetine "aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" sizi yüksek derecelere kavuşdursun! Tarîkat büyüklerinden birçoğu "kaddesallahü teâlâ esrârehüm", (Ayrılmak, kavuşmaktan önce olur) dedi. Bu büyüklerden başkaları da, (Kavuşmak ayrılmaktan öncedir) dedi. Bir üçüncüsü ise, birşey diyemedi. Ebû Sa'îd-i Harrâz "kaddesallahü sirreh", (Ayrılmadıkca, kavuşamazsın ve kavuşmadıkca, ayrılamazsın. Hangisi dahâ öncedir, bilemiyorum) dedi. Bu satırları yazana göre, ayrılmak ve kavuşmak, birlikde olmakdadır. Birbirinden ayrılmaları câiz değildir. Ayrılmaksızın kavuşmak olmaz. Böyle olmakla berâber, bilinmiyen birşey varsa, kendisi önce olan hangisidir ve hangisi hangisine sebep olmakdadır? Şeyh-ul-islâm-ı Hirevî "kuddise sirruh" ikincisini seçmekdedir ve (Onun önce olması dahâ iyidir) demiştir. Evet öyledir.

Fekat, ayrılmak öncedir diyenler de, kavuşmanın önce olmasına karşı değildirler. Bunların kavuşmak demeleri, tâm zuhûrdur. Bu mutlak zuhûrun önce olmasına aykırı değildir. Mutlak zuhûr, ayrılmaktan önce olur. Tâam zuhûr da ayrılmaktan sonra olur. Bu anlaşılınca, sözlerin başkalığı, yalnız kelimelerde kalır. Birincisini söyliylenlerin görüşü dahâ keskindir. Az olan şeye kıymet vermemişlerdir. Bu açıklama, zemân bakımından önce olmayı da göstermekdedir. Bunu iyi anlamalıdır. Herşeyin doğrusunu bildiren Allahü teâlâdır. Her ne olursa olsun, ayrılmğa ve kavuşmğa mazhar olmalıdır.

Çünkü, bu iki mertebeye varılmadıkça, Vilâyet mertebesi hâsıl olmaz.

Birinci mertebeye (Seyr-i ilallah) ile varılır. İkinci mertebeye (Seyr-i fillah) ile varılır. Bu iki seyr temâm olunca, vilâyet mertebesine ve kemâle kavuşulur. Herkesin kavuşduğu dereceler başkadır. Tekmîl ve da'vet derecesine kavuşmak için, başka iki seyr dahâ vardır.

Fârisî mısra' tercemesi:

Bağırdım iki kerre, içerde kimse varsa!

Vesselâm.

Îlâhî nedir bu aşk, yakdı cismü cânımı?

Bundaki zevk başkadır, duyulur izhâr olmaz.

Ne tarafa giderim, bırakıp sultânımı,

Seni sevdi bu gönül, ölse ele yâr olmaz!

148

Bu mektûb, molla Sâdık-ı Kâbilîye yazılmışdır. Kendini kavuşmuş sanan, bir şey elde edemez. Büyüklerin rûhlarından fâidelenmeğe aldanmamalıdır. Onlar, kendi üstâdının latîfeleridir:

İki mektûbunuz arka arkaya geldi. Birinci mektûb, kavuşduğunuzu, doyduğunuzu bildiriyordu. İkincisi, susuzluğunuzu, boşluğunuzu anlatıyordu.

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Çünkü her işin sonuna bakılır. Kendini doymuş sanan, birşeye kavuşmamışdır. Kendini boş, uzak sanan, kavuşmuş demektir.

Size arka arkaya bildirmişdim ki, büyüklerin rûhlarının zâhir olmasına, onların yardım etmelerine, sakın aldanmamalıdır. O büyüklerin sûretleri, kendi üstâdınızın latîfeleridir. O şekillerde görünmektedir. Tek bir yere bağlanmak şartdır. Çeşidli yerlere bağlanan, birşey kazanmaz, zarar eder.

Size çok söylemişdim ki, sona çabuk kavuşmak için, işe, vazîfeye sıkı sarılmalıdır. Lâzım olan şeyleri bırakarak, lüzûmsuz şeylerle uğraşmak, akla uygun değildir. Fekat siz, kendi görüşünüze uyuyorsunuz. Söz dinlemiyorsunuz. Siz bilirsiniz! Habercinin vazîfesi ancak bildirmektir.

149

Bu mektûb, yine molla Sâdık-ı Kâbilîye yazılmışdır. Allahü teâlâ herşeyi sebeble yaratmakda ise de, belli bir sebebe bağlanmak lâzım olmadığı bildirilmektedir:

Kardeşim molla Muhammed Sâdık! Bütün varlığınızla sebeblere bağlandığınıza şaşılır. Sebepleri yaratan "teâlâ ve tekaddes", herşeyi sebeblerle yaratmakda ise de, herşey için belli bir sebebe yapışmak doğru değildir.

Mısra' tercemesi:

Bir kapı kapanırsa, üzülmeyey gönül, başkası açılır!

Bu kısa görüşlülük, çok uygunsuz kimselerde bulunur. Sizin gibilerde bu hâli görmek pek çirkindir. Biraz kendinize geliniz! Bu kötülüğün derecesini anlayınız! Hem müttekî olmak, hem de Allahü teâlânın sevmediği şeylerin peşinde koşmak, çok çirkin bir işdir. Bu çirkinliğin, sizin gözünüze güzel görünmesine pek şaşılır. Çok lâzım olan şeyleri, ihtiyâcı giderecek kadar elde etmek için çalışmalıdır. Bütün vaktleri oraya vermek ve bütün ömrü onun arkasında geçirmek, tâm bir ahmaklıktır. Fırsatın kıymetini biliniz!

Bu fırsatı, sonu gelmez, lüzûmsuz şeyleri elde etmek için kaçırarlara binlerle yazıklar olsun! Mektûblaşmamız lâzımdır. Habercinin vazîfesi, yalnız haber vermektir. İnsanların dedi-kodularına aldırmayın! Buna üzülmeyiniz! Size sürmek istedikleri lekeler, sizde bulunmadığı için, üzülmeyiniz doğru değildir. Herkesin kötülediği bir kimsenin iyi olması, çok büyük se'âdetdir. Fekat, bunun aksi olursa, çok tehlikelidir. Vesselâm.

150

Bu mektûb, hâce Muhammed Kâsım gönderilmiştir. Aranılmağa, gönlünü vermeğe lâayık olan ancak Vâcib-ül-vücûd teâlâ olduğu bildirilmektedir: Hâce Muhammed Kâsım kardeşimizin okşayıcı mektûbu geldi. Bizleri sevindirdi. Dünyâ işlerinin bozuk gitmesinden ve hâlinizi toparlayamadığınızdan hiç sıkılmayınız! Çünkü dünyâ işleri, üzülmeye değmez. Bu dünyâda olan herşey geçecek, yok olacaktır. Allahü teâlânın râzı olduğu şeylerin arkasında koşmak lâzımdır. Güç olsa da, kolay olsa da, bunları yapmağa çalışmalıdır. Aranılacak, gönül verilecek (Vâcib-ül-vücûd)dan, ya'nî hep varlığı lâzım olandan başka hiçbir şey yoktur. Hele sizin gibi kıymetli ve akllı insanların, geçici, yok olucu şeylere gönül vermesi, pek yazık olur. Bununla berâber, bir hizmet ve bir iş için işâret buyurulursa, onu seve seve yaparız. Vesselâm.

151

Bu mektûb, mîr Mü'min-i Belhîye yazılmıştır. Hocalarımızın "kaddesallahü teâlâ esrârehüm" yolunun büyüklüğü ve bu büyüklerin kullandıkları (Yâd-i dâşt) kelimesinin ne demek olduğu bildirilmektedir: Fârisî mısra' tercemesi:

Her ne olursa olsun, sevgiliden konuşmak dahâ tatlı!

Yüksek hocalarımızın "kaddesallahü teâlâ esrarehüm" yolunda çok söylenilen (Yâd-i dâşt) demek, Zât-i teâlânın devâmlı huzûru, berâberliği demektir.

Şü'ûn ve i'tibârât da arada olmaksızın zuhûrudur. Eğer huzûr olup, sonra gayb olursa, ya'nî şü'ûn ve i'tibârât perdeleri aradan kalkar, sonra yine araya girerse, bu büyükler böyle şimşek gibi çakıp hemen gayb olan (Tecellî-i zâtî)ye kıymet vermezler. Yâd-i dâşt, gayb olmayan huzûrdur.

Ya'nî, şü'ûn ve i'tibârât perdeleri araya girmeyen, hiç gayb olmayan, devâmlı olan Tecellî-i zâtîdir. Yâd-i dâşt, bu yolun sonunda ihsân edilir.

Bu makâmda, tâm olgun Fenâ hâsıl olur. Perdeler hiç araya girmez. Perdeler araya girerse, huzûr kalmaz. Gaybet olur. Buna Yâd-i dâşt denmez. Görülüyor ki, bu büyüklerin şühûdü, tâmdır ve olgundur. Fenânın olgun olması ve bekânın tam olması da, şühûdün olgun ve tâm olmasına bağlıdır. Fârisî mısra' tercemesi:

Gülbağçemi gör de, behârımı anla!

152

Bu mektûb, nakîb seyyid şeyh Ferîde yazılmış olup, Resûlullah'a itâ'at, Allahü teâlâyâ itâ'at demek olduğu bildirilmektedir: Cenâb-ı Hak, Nisâ sûresi, yetmişikinci âyetinde, Muhammed aleyhisselâma itâ'at etmenin kendisine itâ'at etmek olduğunu bildiriyor. O hâlde, Onun Resûlüne "sallallahü aleyhi ve sellem" itâ'at edilmedikçe Ona itâ'at edilmiş olmaz. Bunun pek kat'î ve kuvvetli olduğunu bildirmek için, âyet-i kerîmede, (Elbette, muhakkak böyledir) buyurdu ve ba'zı doğru düşünemiyenlerin, bu iki itâ'ati birbirinden ayrı görmelerine meydân bırakmadı. Allahü teâlâ, yine Nisâ sûresinin, (Kâfirler, Allahü teâlânın emrleri ile Peygamberlerin emrlerini birbirinden ayırmak istiyor. Yehûdîler diyor ki, biz Mûsâ aleyhisselâma inanırız. İsâ ile Muhammed aleyhisselâma inanmayız. Hristiyanlar ise, yalnız İsâ aleyhisselâma inanıp, ona hâşâ, Allahü teâlânın oğlu diyor. Bu

inanişları ve dinleri kıymetsizdir. Hepsi kâfirdir. Bunların hepsine Cehennem azâbını, çok acı azâbları hâzırladık) meâlindeki yüz kırkdokuzuncu âyetinde, bu iki itâ'ati ayrı görenlerden şikâyet buyurmaktadır.

Meşâyıh-i kirâmdan birkaçı, aşk serhoşluğu ve kendinden geçtikleri zemânda, bu iki itâ'atin birbirinden ayrı olduğunu gösteren sözler söylemişlerdir.

Birini ötekinden dahâ çok sevdiğini bildirmişlerdir. İşitdiğimizize göre, sultân Mahmûd-i Gaznevî, bütün Asyâyâ hâkim olduğu zemânda, Harkan şehrine yakın gelmişti. Adamlarından birkaçını, Harkana, Şeyh Ebül-Hasen-i Harkânî hazretlerinin huzûruna göndermişti. Şeyh hazretlerini yanına çağırmişti.

Şeyh hazretleri gelmek istemezse, (Allahü teâlâyâ ve Onun Resûlüne ve siz müslimânlardan olan âmirlerle itâ'at ediniz!) meâlindeki âyet-i kerîmeyi kendisine okuyunuz, demişti. Sultânın adamları, şeyh hazretlerinin gelmek istemediğini görerek, bu âyet-i kerîmeyi okudular. Şeyh hazretleri buna karşılık, (Allahü teâlânın itâ'atine o kadar çok dalmış bulunuyorum ki, Resûle itâ'at etmekden hayâ ediyorum. Âmire itâ'ate vakt nerede?) buyurdu.

Şeyh hazretlerinin bu sözü, Allahü teâlânın itâ'atini, Resûlünün itâ'atından ayrı bildiğini göstermektedir. Bu söz, doğru yoldan ayrılmış

olmanın alâmetidir. Hâlleri doğru olan büyükler, böyle sözler söylemezler.

İslâmiyyetin ve tarîkatin ve hakîkatin bütün basamaklarında, Resûlullahı itâ'atin, Allahü teâlâyâ itâ'at olduğunu bilirler. Resûlullahı itâ'at ile olmayan Allaha itâ'atin, dalâlet, sapıklık olduğuna inanırlar. Yine işitiyoruz ki, Mehene şehrinin şeyhi, şeyh Ebû Sa'îd-i Ebül Hayr ile oturuyordu. Horasandaki seyyidlerin büyüklerinden olan Seyyid Ecel de yanlarında idi. Şü'ûru yerinde olmıyan bir meczûb içeri girdi. Şeyh hazretleri, bu meczûbu, şeyh Ecelin üst yanına oturtdu. Bu hâl, seyyide ağır geldi. Şeyh hazretleri, seyyide dönerek, (Size olan saygımız, Resûlullahı sevdiğimiz içindir. Bu meczûbu ise, Allahü teâlâyı sevdiğimiz için yüksek tutuyoruz) dedi. Allahü teâlânın sevgisi ile, Resûlullahın sevgisini ayırd eden, böyle sözleri de, doğru yolun büyükleri uygun görmezler. Allah sevgisinin, Resûlullahı olan sevgiden çok olmasının, tarîkat serhoşluğundan ileri geldiğini bilirler. Böyle sözlerin söylenmesine izin vermezler. Şu kadar var ki, vilâyet derecelerinde yükselmiş olanlarda, Allahü teâlânın sevgisi dahâ çokdur. Peygamberlerin yüksekliğinden birşeyler edinenlerde ise, Resûlullahın sevgisi dahâ çok olmaktadır. Allahü teâlâ, hepimize, Resûlullahı itâ'at etmek nasîb eylesin!

Çünkü bu itâ'at, Allahü teâlâyâ itâ'at demektir.

153

Bu mektûb, meyân şeyh Müzzemmile yazılmışdır. Mâ-sivâyâ köle olmakdan büsbütün kurtulmak, mutlak fenâ ile olduğu bildirilmektedir: Gönderdiğiniz mektûb geldi. Bütün ni'metleri gönderen Allahü teâlâyâ hamd ve şükür olsun ki, kendini arayanları sıkıntı ve üzüntü içinde tutmaktadır.

Bu üzüntüyü vererek, kendinden başkası ile râhat etmekden kurtarmaktadır.

Fekat, Ondan başka şeylere köle olmakdan büsbütün kurtulabilmek için, mutlak fenâyâ kavuşmak lâzımdır. Mâ-sivânın gönül aynasındaki görüntülerini büsbütün yok etmek lâzımdır. [(Mâ-sivâ), Allahü teâlâdan başka herşey demektir. Ya'nî bütün mahlûklar demektir.] Hiçbirşey bilmemek ve hiçbirşeyi sevmemek ve Hak teâlâdan başka dilek istek kalmamak lâzımdır. Böyle fenâ hâsıl olmazsa, birşeye kavuşulmaz. Kendini Hak teâlâdan başka birşeye bağlı sanmaz ise de, böyle zan etmesi, doğru olmaz. Zan etmekle, işin doğrusu değişmez. Fârisî mısra' tercemesi:

Bu ni'meti bakalım kime verirler?

Hâllere, makâmlara bağlanmak da, mâ-sivâyâ gönül vermek demektir. Artık, başka şeylere bağlanmanın ne olacağını düşünmelidir? Fârisî beyt tercemesi: Küfr olsa da, îmân olsa da, her dilek,

Dosta kavuşmağa engel olurlar hep!

Ayrılığımız uzun sürdü. Fırsat, büyük ni'metdir. Arkadaşlarınız, olgun kimseler ise, onlardan izin almakda niçin gecikiyorsunuz? Eğer olgun değillerse, izin almağa ne lüzûm var? Allahü teâlânın râzı olmasını düşünmek lâzımdır. O râzı olunca, başkaları ister râzı olsunlar, ister olmasınlar.

Onlar râzı olmazlarsa, ne çıkar? Fârisî mısra' tercemesi: Sevgili râzı olunca, herşey râzı olmuş demektir.

Maksad, dilek, yalnız Hak teâlâ olmalıdır. Onunla birlikte, her ne olursa olsun güzeldir. Onunla birlikte olmıyan herşey, olmaz olsun. Fârisî mısra'

tercemesi:

Yanağım burda iken, sen güle bakıyorsun.

Vesselâm.

154

Bu mektûb, yine meyân şeyh Müzzemmile yazılmışdır. Kendinden geçmek ve kendinde ilerlemek lâzım geldiği bildirilmektedir: Hak teâlâ, kendisi ile bulundursun! Bir ân başkasına bırakmasın! Yâ Rabbî!

Bizi kendimize bir ân bırakma! Bırakırsan, helâk oluruz. Dahâ az da bırakırsan, yok oluruz. İnsanın başına belâların gelmesine sebep, kendine düşkün olmasıdır. Kendi kendisinden kurtulursa, Allahü teâlâdan başka şeylere düşkün olmakdan kurtulur. Puta tapanlar, kendilerine tapmaktadırlar. Câsiye sûresinin yirmiikinci âyetinde meâlen, (Kendi nefesine tapanları gördün mü?) buyuruldu. Fârisî mısra' tercemesi: Kendini bırakmak, pek hoş olur ve râhat!

Kendini bırak, bana gel! Kendinden geçmek, farz olduğu gibi, kendinde ilerlemek de lâzımdır. Çünkü O, bu yolculukla bulunabilir. Kendinden dışarda yapacağın yolculukla bulamazsın! Fârisî beyt tercemesi: Her ne varsa sendedir, yok sanma!

Kör gibi, her yana el uzatma.

(Seyr-i Âfâkî), ya'nî insanın dışındaki yolculuk, insanı uzaklaştırır.

(Seyr-i Enfûsî), ya'nî, insanın kendinde yaptığı yolculuk, aranılana kavuşdurur. Şühûd arıyor isen, kendindedir. Ma'rifet istiyorsan, kendindedir. (Hayret), ya'nî anlıyamayıp şaşırıp kalmak ise, yine kendindedir. İnsanın dışında ayak basacak yer yoktur. Söz nereye uzandı?

İyi düşünemiyenler, bu sözümü hulûl veyâ birleşmek sanacak. Böylece doğru yoldan kayacak, dalâlete düşecek. Fârisî mısra' tercemesi: Burda hulûl, birleşmek, küfr olur, iyi bil!

Bu makâmlara varmadan, anlamadan önce, bunları düşünmek câiz değildir.

Allahü teâlâ, bizi ve sizi râzı olduğu yolda bulundursun "alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehıyye"! Hâllerinizi yazınız! Çok fâideli olur. Çeşidli bağlantılarınız var ise de, bunlardan kurtulunuz. Bunlar, yâ varmış, yâ yokmuş, eşid tutunuz! Vesselâm, vel-ikrâm.

155

Bu mektûb, yine meyân şeyh Müzzemmile yazılmışdır. Kendi aslına dönmesini dilemekdedir:

Hak teâlâ, kendi ile bulundursun! Fârisî beyt tercemesi: Allahdan başka her neye tapılsa, hepsi hiçdir!

Yazıklar olsun ol kimseye ki, bir hiç iledir!

Cemâzil-evvel ayının birinci Cum'a günü Dehli şehrini dolaşmakla şereflendik. Muhammed Sâdık da birlikdedir. Allahü teâlâ dilerse, birkaç gün burada kalıp, vatanımıza çabuk döneceğiz. (Vatan sevgisi îmandandır) hadîsi sahîhdır. Zevallı nereye gidecek? Alnı, Allahü teâlânın irâdesine bağlıdır. Hûd sûresinin ellialtıncı âyetinde meâlen, (Yeryüzünde yürüyenlerin hepsinin alnından tutucudur) buyuruldu. Nereye kaçılabilir?

Zâriyât sûresinin ellinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâyâ koşunuz!) buyuruldu. Ondan, yine Ona kaçınız demektir. Her ne olursa olsun, aslı temel olarak bilmeli, ondan çıkan dalları, ona bağlı bilmeli, asla sarılmalıdır. Fârisî beyt tercemesi:

Her ne ki güzeldir, Allah sevgisinden başka,

Hepsi câna zehrdır, şeker gibi de olsa!

156

Bu mektûb, yine meyân şeyh Müzzemmile yazılmışdır. Ehlullahın sohbetinde bulunmasını dilemekdedir:

Kâdîzâde Câlendeher ile gönderdiğiniz mektûb Dehlide geldi. Elhamdülillah ki, fakîrlere karşı olan sevginiz çokdur. (Buhârî)de ve (Müslim)de bildirilen, (Kişi, sevdiği ile berâberdir) hadîs-i şerîfine göre, onlarla birlikdesiniz. Zemân bakımından, Receb ayı yaklaştı ise de, fekat çok uzak görünüyor. Fârisî beyt tercemesi:

Dost ayrılığı, az olsa da, az değildir!

Gözde kıl parçası da olsa, çok görünür.

Hak sâhiblerinin haklarını yerine getirmek için yapmak istediğiniz şeyleri, hemen yapınız. Receb ayına kadar biz de burada kalacağız. Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir. Herşey Onun huzûruna çıkacaktır.

Ömrünüzün birkaç gününü dervîşlerle birlikde geçirmek için uğraşınız! Kehf sûresinin yirmisekizinci âyetinde meâlen, (Rablerine sabâh akşam düâ eden ve Ona kavuşmak isteyenlerle birlikde bulun ve sabr eyle! Onlardan başka bir yere bakma!) buyuruldu. Bu âyet-i kerîmede, Hak teâlâ sevgili Peygamberine Allah adamları ile birlikde bulunmasını emr buyuruyor "aleyhi minessalevâtî etemmühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ ve minettehıyyâtî eymenühâ". Büyüklerden biri buyurdu ki, (İlâhî! Dostlarını öyle yaptın ki, onları tanıyan seni buldu. Seni bulmadıkça, onları tanımadı). Allahü teâlâ, bizi ve sizi, bu yüksek ve şerefli insanları sevmekle rızklandırsın!

Dinle! Nemâz kılmıyanın hakkında Allah, ne demiş, Çıksın yer ile gökünden, başka ma'bûd, bulsun demiş.

Getirdi Kur'ânı Resûl, etmedi ba'zısı kabûl.

Bir vakt nemâzı kılmıyan, Cehennemde yansın demiş.

157

Bu mektûb, hakîm Abdülvehhâba yazılmışdır. Allah adamlarının yanına giden kimsenin, kendini boş bulundurması lâzımdır. Böylece, dolu olarak döner.

Herşeyden önce, i'tikâdı düzeltmek lâzım olduğu bildirilmektedir: İki kerre buraya kadar yorulunuz. İkisinde de çabuk kalkdınız. Sohbetin haklarından birkaçını yerine getirmeğe vakt olmadı. Müslimânların bir araya gelmesi, yâ istifâde etmek veyâ fâide vermek içindir. Bu ikisinden biri bulunmıyan topluluğun hiç kıymeti yokdur. Din büyüklerinin yanına boş

olarak gelmelidir ki, dolmuş olarak dönülebilsin. Onların acıması, ihsânda bulunması için, boş olduğunu bildirmek lâzımdır. Böylece feyz, ihsân yolu açılır. Dolu gelmek, dahâ doldurarak dönmek iyi olmaz. Çok dolmak, doydukdan sonra, dahâ almak hastalıktan başka birşey yapmaz. İhtiyâcsızlık, azgınlığa sebep olur. Hâce Nakşibend "kaddesallahü sirreh" hazretleri buyurdu ki, (Önce hastanın yalvarması lâzımdır. Sonra, gönlü kırık olan, ona teveccüh eder). Görülüyor ki, teveccühe, ihsâna kavuşmak için, yalvarmak lâzımdır. Böyle olmakla berâber, ilm öğrenmekde olan bir tâlib gelip, size göndermek için mektûb isteyince, onun böyle gelmesini bir hak sayarak, bu hakkı ödemek lâzım olduğunu düşündüm. Geçmişdeki haklarınızı ve şimdiki hakkı karşılamak için, vakt ve hâle göre, birkaç kelime yazarak gönderiyorum. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bildirir. Herkesi doğru yola kavuşduran ancak Odur.

Ey mes'ûd kardeşim! Bize ve size herşeyden önce lâzım olan, i'tikâdı Kitâba ve sünnete uygun olarak düzeltmekdir. Doğru yolun âlimlerinin, "Allahü teâlâ onların çalışmalarına iyi karşılıklar versin!"

Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden anladıklarına ve bildirdiklerine uygun olarak i'tikâd etmek lâzımdır. Çünkü, Kitâbdan ve sünnetden bizim ve sizin anladıklarımızın hiç kıymeti yoktur. Ehl-i sünnet âlimlerinin anladıklarına uymak lâzımdır. Bizim anladıklarımız, Ehl-i sünnet âlimlerinin anladıklarına uymuyor ise, hiç kıymeti olmaz. Çünkü her bid'at sâhibi,

[türedi reformcular] ve doğru yoldan kayarak dalâlete düşenler, sapık bilgilerini ve bozuk işlerini, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden anladıklarını ve bu iki kaynakdan çıkardıklarını söylemektedirler. Bu sözleri çok yanlış ve haksızdır.

İkinci olarak hepimize lâzım olan şey, ahkâm-ı şer'ıyyeyi öğrenmektir.

Ya'nî halâli, harâmı, farzı, vâcibi öğrenmektir.

Üçüncü olarak hepimize lâzım olan şey, bütün işlerimizi, öğrendiklerimize uygun yapmaktır.

Dördüncüsü, kalbin tasfiyesi ve nefsin tezkiyesidir ki, bu ikisi tesavvuf büyüklerine mahsûsdur "kaddesallahü teâlâ esrârehüm".

i'tikâdı düzeltmeden önce ahkâm-ı şer'ıyyeyi öğrenmenin hiç fâidesi olmaz.

Bu ikisi birlikde düzelmedikçe de, ibâdetlerin fâidesi olmaz. Bu üçü birlikde yapılmadıkça, tezkiye ve tasfiye hiç yapılamaz. Bu dört temel vazîfe, yardımcıları ve temâmlayıcıları ile birlikde yapılmalıdır. Meselâ, farzlar, sünnetleri ile birlikde yapılmalıdır. Farzların yardımcısı ve temâmlayıcısı, sünnetlerdir. Bunlardan biri yapılmadıkça, geriye kalan herşey lüzûmsuzdur ve fâidesizdir. Böyle lüzûmsuz şeylere, (Mâlâya'nî) denir. Hadîs-i şerîfde, (Bir kimsenin müslimânlığının güzelliği, mâlâya'nîden kaçması ve lüzûmlu şeyleri yapması ile anlaşılır) buyuruldu.

Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde yürüyenlere selâm olsun

"aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vettehıyyât"!

158

Bu mektûb, şeyh Hamîd-i Bingâlîye yazılmışdır. Sâliklerin yaradılışlarına göre, yükseldikleri mertebeleri bildirmektedir:

Sâliklerin yaradılışlarına göre, kemâl mertebeleri başka başka olur. Kemâl mertebelerinin dereceleri kemiyet ya'nî sayı bakımından veyâ keyfiyyet ya'nî güzellik bakımından veyâ her iki bakımdan da, birbirinden ayrılırlar.

Çok kimsenin kemâli, ya'nî yüksekliği, (Tecellî-i sıfâtî) ileidir.

Başkalarının kemâli (Tecellî-i zâtî) ileidir. Her iki tecellînin de çok çeşidleri vardır. Çeşidler birbirlerine benzemezler. Bu tecellîlere kavuşan kimseler arasında da çok başkalık vardır. Çok kimselerin kemâli kalbin selâmeti ve rûhun halâsı ileidir. Başkalarının kemâli, bu ikisi ile birlikde, sırrın da şühûdü ileidir. Bu üçüncü kemâl ise, bu üçü ile birlikde, hafînin hayreti ileidir. Bir dördüncü kemâl dahâ vardır ki, bu dördü ile birlikde, ahfânın kavuşması ileidir. Bunlar, Allahü teâlânın öyle bir

İhsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir. Bu mertebelerin herhangi birisinde kemâl hâsıl olduktan sonra, yâ geriye inilir, yâhud, o makâmda kalınır. Geriye inenler, tekmîl ve irşâd makâmına kavuşur. Allahü teâlânın kullarını da'vet için, onlara fâideli olmak için, Hakdan halka dönerler. İkinciler kendilerini gayb ederler. İnsanlardan uzak yaşarlar. Geçmişde ve gelecekte selâmetde olunuz!

159

Bu mektûb, Şerefeddîn Hüseyin-i Bedahşîye yazılmışdır. Merhûm babası için sabr dilemekdedir:

Başa gelen belâlar, sıkıntılar, her ne kadar acı ve üzücü görünür ise de, bâtına ya'nî kalbe, rûha tatlı gelmekdedir. Çünkü, beden ile rûh birbirinin zıddı, tersi gibidir. Birine acı gelen, ötekine tatlı olmaktadır.

Yaratılışda duygusuz olan, bu ikisinin ters olduğunu ve hâllerini, özelliklerini ayıramaz. Böyle kimseleri hesâba katmıyoruz. Bu sözlerimizi onlar için bildirmiyoruz. A'râf sûresinin yüzyetmişsekizinci âyetinde meâlen, (Onlar, hayvanlar gibidir. Dahâ da aşağıdırlar) buyuruldu.

Fârisî beyt tercemesi:

Kendinden haberi olmayan kimse,

Nerede kaldı başka şeyleri bile?

Bir kimsenin rûhu alçalarak beden mertebesine yerleşse ve Âlem-i emri, âlem-i halkına bağlansa, bu ince bilgileri nasıl anlıyabilir? Rûhu kendi makâmına çıkmadıkca ve Âlem-i emri, Âlem-i halkından ayrılmadıkca, bu ma'rifetlerin güzelliğini nasıl görebilir? Bu ni'mete kavuşmak için, ecel-i müsemmâ gelmeden önce olan ölüme kavuşmak lâzımdır. Tarîkat büyükleri

"kaddesallahü teâlâ esrârehüm" bu ölüme (Fenâ) adını vermişlerdir. Fârisî beyt tercemesi:

Toprak ol toprak ki, gül bitsin sende,

Toprakdan başka yok, kavuşan güle.

Ölüm gelmeden önce ölmeyen kimseyi dertli bilmelidir! Ona geçmiş olsun demelidir!

İyilikle tanınmış olan ve emr-i ma'rûf ve nehy-i münker ibâdetini elden bırakmıyan kıymetli babanızın ölüm haberi müslimânları çok üzdü. Hepimiz, Allah için yaratıldık ve hepimiz Onun huzûruna çıkacağız. Siz oğlumuz sabr ederek, bizden önce gidenlere, sadaka ile ve düâ ile ve istigfâr ederek yardım etmeli, imdâdlarına yetişmelisiniz! Çünkü, dirilerin yardımına ölülerin çok ihtiyâcı vardır. Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, (Ölü, suda boğulmak üzere olan biri gibidir. Babasından, anasından, kardeşinden ve arkadaşından gelecek olan bir düâyı hep beklemekdedir. Ona bir düâ gelince, dünyâya ve dünyâda olanların hepsine kavuşmaktan dahâ çok sevinir. Allahü teâlâ, yeryüzünde olanların düâları yardımı ile, kabrde olanlara dağlar gibi rahmet gönderir. Dirilerin ölülere olan hediyyesi, onlar için istigfâr etmektir). Nasîhatların sonuncusu, hep zıkr yapmak ve hep Allahü teâlâyı düşünmektir. Çünkü, elimizde bulunan zemân çok azdır. Bunu en lüzûmlu yerde kullanmak

Bu mektûb, kölelerinin en aşağısı olan bu fakîre, ya'nî [(Mektûbât)ın birinci cüz'ünü toplamakla şereflenen] Yâr Muhammed Cedîd-i Bedahşî Talkânîye yazılmışdır. Tesavvuf büyüklerinin üç dürlü olduğu ve herbirinin hâlleri bildirilmekdedir:

Tesavvuf büyükleri "kaddesallahü teâlâ esrârehüm" üç dürlüdür: Birincilere göre, âlem, ya'nî bütün varlıklar, Allahü teâlânın yaratması ile dışarda vardır. Âlemde bulunan herşeyin özelliklerini de Allahü teâlâ yaratmıştır. İnsanları cism olarak bilirler, madde olarak bilirler. Bu cismi de, Allahü teâlâ yaratmıştır derler. Yokluk denizine öyle dalmışlardır ki, ne âlemde haberleri vardır, ne de kendilerinden haberleri vardır. Başkasının elbisesini giymiş kimseye benzerler. Bu elbisenin kendilerinin olmayıp başkasının olduğunu bilirler. Böyle bilmeleri o kadar artar ki, elbiseyi, sâhibinde bilirler, kendilerini çıplak sanırlar. Böyle bir kimseyi (Sekk), şü'ûrsuzluk hâlinde kurtarıp, (Sahv) şü'ûrlü hâle getirirlerse, ya'nî Fenâdan sonra Bekâ ile şereflendirirlerse, elbiseyi kendi üzerinde görür. Fekat, başkasının olduğunu iyi bilir. Çünkü önceki Fenâ, şimdi bilgi ile birlikdedir. Elbiseye tutulması, bağılılığı hiç kalmamıştır. Bunun gibi, kendi üstünlüklerini, iyiliklerini, elbise gibi başkasının bilirler. Fekat, bu elbiseyi vehmde, hayâlde bilirler. Dışarda elbise yoktur. Kendilerini çıplak sanırlar. Böyle görüşleri, öyle çoğalır ki, vehmdeki elbiseyi de atarlar. Kendilerini çıplak bulurlar. Sekrden kurtulup sahva gelince, vehmdeki elbiseyi de yanlarında bulurlar. Fekat, birinci şahsın Fenâsı tâmdır. Bundan hâsıl olan Bekâsı da dahâ olgundur.

Bunu, inşaallahü teâlâ dahâ sonra açıklayacağız. Bu büyükler, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin "rahmetullahi aleyhim ecma'in" Kitâbdan ve sünnetden çıkardıkları ve sözbirliği ile bildirdikleri îmân bilgilerinin hepsine, öylece inanırlar. Kelâm âlimleri ile bunların arasında hiçbir ayrılık yoktur. Kelâm âlimleri, bu bilgileri öğrenerek ve düşünerek bulmuşlar. Bunlar ise, keşf ile, zevk ile anlamışlardır. Bu büyükler, âlemin Allahü teâlâyâ hiçbir bakımdan benzerliği, bağılılığı yoktur derler.

Nerede kaldı ki, Onun kendisidir veyâ parçasıdır demiş olsunlar. Allahü teâlâ, Mâlikdir, yaratıcıdır, insanlar ise, Onun kullarıdır ve mahlûklarıdır derler. Kendilerini hâl kaplayınca, bu bağılılığı bile unuturlar. Tâmm fenâ ile şereflenirler. Tecelliyât-i zâtîyyeye kavuşurlar.

Sonsuz tecellîlere mazhar olurlar.

Tesavvuf büyüklerinin ikincisi, âleme Hak teâlânın zilli, görüntüsü derler.

Fekat bunlar da, âlemin dışarda mevcûd, var olduğuna inanırlar. Bu varlık, kendi varlıkları değildir. Bir görüntü gibi varlıktır derler. Bu varlıklar, Allahü teâlânın varlığı ile dışarda mevcûddür derler. İnsan ile gölgesi gibidir. Bir insanın gücü yetse, kendi sıfatlarını, özelliklerini, meselâ bilgisini, gücünü, irâdesini, hattâ acı ve tatlı duymasını, kendi gölgesine de verebilse, meselâ o gölge ateşe rastlarsa acı duysa, akıllı olan ve âdetlere uyan bir kimse, o gölgenin sâhibi acı duydu demez. Üçüncü kısım âlimlerinin böyle dediklerini aşağıda göreceğiz. Bunun gibi, insanların kötü işlerinin hiçbirine, Hak teâlânın işidir denilemez. Meselâ gölge, kendi isteği ile hareket etmiş olsa, gölgenin sâhibi olan kimse, hareket ediyor denilemez. O kimsenin gücü ile ve irâdesi ile hareket ediyor denilebilir.

Böylece, mahlûkların işlerini Allahü teâlâ yaratmaktadır. Kötü şeyleri yaratmak, kötü değildir. Belki kötü şeyleri yapmak ve kesb etmek kötüdür.

Tesavvuf büyüklerinin üçüncüsü, vahdet-i vücûde inanırlar. Hâricde yalnız birşey vardır derler. Bu bir varlık, Hak teâlânın zâtıdır, kendisidir derler. Âlem hâricde yokdur. İlmdede vardır derler. Varlıktan hiçbir koku tatmamışdır derler. Bunlar da, âlemi Hak teâlânın zıllı bilirler. Fekat, bu zıl olan, görüntü olan varlık his mertebesindedir. Doğrusu dışarda hiçbirşey yokdur derler. Hak teâlânın zâtında kendi sıfatları ve mahlûkların sıfatları vardır bilirler. Bu sıfatların yukardan aşağı azalma derecelerini, mertebelerini sayarlar. Her mertebede, o bir zâtı, o mertebeye uygun özelliklerde birlikde bilirler. Acıyı, tatlıyı duyan hep odur. Fekat vehmde, hisde var olan bu zıl, gölge gibi perdeler arkasında durmaktadır derler. Bunların sözlerinin akla ve islâmiyyete uymayan yerleri çokdur. Böyle yerlere cevâb vermek için çok sıkıntı çekerler. Bunlar da, kavuşmuş ve kavuşdukları derecelere göre yükselmiştir. Fekat bunların sözleri, müslimânların yoldan çıkmalarına sebep olmakda, ilhâd ve zındıklığa sürüklemekdedir.

Birinciler en kâmil, çok tâm ve sakatsız ve Kitâba, sünnete uygundurlar.

Sakatsızlıkları ve uygunlukları meydânda ise de, olgun ve temâm olmaları şöyledir ki, insanın varlığının birkaç mertebesi, çok latîf ve maddelikden çok uzak olup, başlangıca benzemekde, oraya tâm bağılılığı bulunmaktadır.

İnsandaki, (Hafî) ve (Ahfâ) böyledir. Bunun için, birçokları, sırrın Fenâsına kavuşdukları hâlde, bu mertebeleri başlangıcdan ayıramamışlar.

Böylece (Lâ ilâhe) derken, bunları yok bilememişler, bunları başlangıc ile karışdırmışlar, birleştirmişler. Kendilerini Hak teâlâ sanmışlar, dışarda

[ya'nî ilmdede ve vehmde değil, bunların dışında] yalnız Hak teâlâ vardır.

Bizim hiç varlığımız yokdur demişler ise de, dışarda çeşidli eserler bulunduğundan, ilmdede var olduklarını söylemişlerdir. Yine bundandır ki, (A'yân) ya'nî eşyâ, varlıkla yokluk arasında bir geçiddir demişlerdir.

Mahlûkların varlıklarının mertebelerinden birkaçının başlangıcdan başka olmadığını görerek, varlıkları lâzımdır diyemedikleri için, varlıkla yokluk arasında geçid olduklarını söylemişlerdir. Böylece, mahlûklara vâciblikden birşey bulaştırmışlardır. Bu şeylerin, mahlûkların olduğunu, fekat ismde ve görünüşde olsa bile, Vâcibe benzediklerini anlamamışlardır. Bu şeyleri başka bilselerdi ve mahlûkları Vâcibden tâm ayırsalardı, kendilerini Hak teâlâ olarak hiç görmezlerdi. Âlemi, Hak teâlâdan ayırırlardı. Varlığın bir olduğunu sanmazlardı. Bir kimseden eser bâkî kalmadıkca, kendinden eser kalmadığını bilse bile, kendini Hak bilmez. Bu da, onun kısa görüşlü olmasındandır.

İkinci âlimler, her ne kadar bu mertebeleri de başlangıcdan ayrı gördüler ve (Lâ ilâhe) derken yok bildiler. Fekat, aslın zıl ile olan bağılılığından dolayı, bunların varlıklarının artıklarından birşey, mevcûd kaldı. Çünkü, zıllın asla bağılılığı vardır. Zıl ile aslın başkalığı görüşlerinden gayb oldu.

Birinci âlimler, Peygamberlerin sonuncusuna "aleyhi ve aleyhim minessalevâtı etemmühâ ve

minettehiyyâti ekmelühâ" çok bağılı oldukları için, mahlûkların bütün mertebelerini, Vâcibden ayırdılar. Bunların hepsini (Lâ ilâhe) derken yok etdiler. Mahlûkların Vâcib ile hiçbir bağılılığını görmediler. Ona hiçbir benzerlikleri yokdur dediler. Kendilerini, güçsüz, kuvvetsiz bir kul olmakdan başka bilmediler. Onu, kendi sâhibleri ve yaratıcıları olarak bildiler. Kendilerini sâhib sanmak veyâ Onun gölgesi sanmak, bunlara çok ağır gelmekdedir. Arabî mısra' tercemesi: Herşeyin sâhibine gelen ne, toprağa düşen ne?

Bu büyükler, herşeyi Hak teâlânın mahlûkları bildikleri için severler.

Herşey, gözlerine sevgili görünür. Mahlûkların kendileri gibi, işleri de, Allahü teâlânın mahlûku oldukları için, hepsine boyun eğer, beğenirler.

Hiçbir işi beğenmemezlik etmezler. İslâmiyyetin beğenmediği şeyleri, islâmiyyete uydukları için beğenmezler. Tevhîd-i vücûdî sâhibleri, herşeyi, Hak teâlâyâ mazhar oldukları için, hattâ Ondan başka olmadıkları için, sevdikleri ve boyun büktdükleri gibi, bu büyükler, Hak teâlânın mahlûkları oldukları için sever ve teslîm olurlar. Fârisî mısra' tercemesi: Yolların nereden ayrıldıklarını iyi gör!

Sevgili az sevilse de, ondan başka olmıyan şeyin de, o kadar sevileceğini herkes bilir. Fekat, sevgilinin kullarını, yaptıklarını ve kölelerini sevebilmek için, sevgilinin çok sevilmiş olması lâzımdır. Bu büyüklerin vilâyet makâmlarının en sonu olan (Abdiyyet), ya'nî kulluk makâmından tâm payları vardır. Bu seçilmişlerin hâllerinin doğru olduğunu gösteren en kuvvetli delîl, işâret, keşflerinin hepsinin Kitâba ve sünnete ve islâmiyyetin açıkca bildirdiği şeylere tâm uygun olmalarıdır. İslâmiyyetden kıl ucu kadar ayrılmamışlardır. Ey Allahımız! Muhammed aleyhisselâm hurmetine "sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve selleme ve bâreke", bizleri, bu büyükleri sevenlerden ve onlara uyanlardan eyle!

Bu satırları yazan dervîş, önce tevhîd-i vücûdîye inanıyordum.

Çocukluğumdan beri tevhîd bilgileri içindeydim. Buna inancım tâmdı. O zemân tevhîd hâllerim de yokdu. Tesavvuf yoluna girince, önce tevhîd yolu açıldı.

Çok zemân, bu yolun makâmlarında dolaşdım. Bu makâmlara uygun çok bilgiler edindim. Tevhîd-i vücûdî sâhiblerine gelen hâller ve çözülemiyen bilgilerin hepsi, keşflerle ve akıp gelen bilgilerle çözüldüler. Çok zemân sonra, bu dervîşi başka bir nisbet, bağılılık kapladı. Bu nisbet kuvvetlenince, tevhîd bilgileri durdu. Fekat, o bilgileri yine beğeniyordum, inkâr etmiyordum.

Böyle uzunca bir zemân geçti. Sonunda, onları beğenmez, inanmaz oldum. Bu mertebenin çok aşağı olduğunu ve zıl makâmlarına yükselmek lâzım geldiğini gösterdiler. Fekat, bu inkârım elimde değildi. Bu makâmdan ayrılmak istemiyordum. Çünkü tesavvuf büyüklerinin çoğu, bu makâmda bulunmaktadırlar.

Zıl makâmına yükselince, kendimi, bütün âlemi, zıl, gölge gibi buldum.

Yukarıda bildirilen, ikinci âlimler gibi oldum. Önceki makâmdan, buraya çıkardıklarını istemedim. Çünkü, vahdet-i vücûdü dahâ yüksek biliyordum. O

makâm, buna tâm uygundu. Büyük bir ni'met ve merhamet olarak, (Zıl makâmı)ndan da yukarı götürdüler. Abdiyyet, kulluk makâmına ulaşırdılar.

Bu makâmın dahâ olgun olduğu göründü. Yüksekliği anlaşıldı. Önceki makâmlardan pişmân oldum. Tevbe etdim. Bu dervîşi, bu yollardan geçirmeselerdi ve birbirlerinden üstünlüklerini göstermeselerdi, bu makâma getirilmekle alçaldığımı zan edecektim. Çünkü önceleri, Tevhîd-i vücûdîden dahâ yüksek makâm yok sanıyordum. Doğruyu açığa çıkaran, Allahü teâlâdır.

Doğru yolu gösteren yalnız Odur.

Bu fakîrin mektûblarında ve kitâblarında ve belki her sâlikin sözlerinde bulunan bilgilerin ve ma'rifetlerin, başka başka olması, kavuşulan makâmların başka başka olmalarındandır. Her makâmın bilgileri, ma'rifetleri başkadır. Her hâli bildiren söz başka olur. Görülüyor ki, bilgilerde başkalık, ayrılık yokdur. Ahkâm-ı şer'ıyyenin zemânla değiştirilmiş olması gibidir. Bu sözleri, te'assubla, inâd ile karşılamayınız! Sallallahü teâlâ alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ Âlihi ve sellem!

161

Bu mektûb, molla Sâlih Bedahşî Külâbîye yazılmışdır. Tesavvuf yolunda ilerlemek, hakîkî îmâna kavuşmak için olduğu bildirilmektedir: Sülûk konaklarını geçmek, hakîkî îmâna kavuşmak içindir. Hakîkî îmâna kavuşmak için, önce nefsin itmînân hâsıl etmesi lâzımdır. Nefs mutmeinne olmadıkca, kurtuluş olamaz. Nefsin mutmeinne olması da, kalbin onu kontrol ve idâre etmesi ile olur. Kalbin nefsi idâre edebilmesi için, başka şeylerle meşgûl olmaması ve Allahü teâlâdan başka hiçbir şeye bağlılığı kalmaması lâzımdır. Kalbin, hiçbirşeye bağlılığı kalmadığının alâmeti, işâreti vardır. Bu da, mâ-sivâyı unutmaktır. Öyle unutmalıdır ki, Allahü teâlâdan başka herhangi birşeyi kıl ucu kadar düşünürse, mâ-sivâdan kurtulmamış olur. [(Mâsivâ), bütün mahlûklar demektir.] Kalbi mâ-sivâdan selâmet bulmuş, kurtulmuş olana müjdeler olsun! Kalbin selâmet bulması ve böylece nefsin itmînâna kavuşması için çok çalışmalıdır. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ni'metidir ki, bunu dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir. Vesselâm.

Hâşâ zulm etmez hiç, kullarına Hüdâsı!

Herkesin çektiği, kendi işinin cezâsı!

162

Bu mektûb, hâce Muhammed Sıddîk-ı Bedahşîye yazılmışdır. Mubârek Ramezân ayının üstünlüğünü ve Kur'ân-ı kerîmin bu ayda indirildiğini ve hurma ile iftâr etmenin müstehab olduğunu bildirmektedir:

Allahü teâlânın zâtının şü'ûnâtından biri, kelâm şânıdır. Bu kelâm şânında, zâtın bütün üstünlükleri ve sıfatların bütün şü'ûnları bulunur. Böyle olduğu, önceki mektûblarda bildirilmişdi. Mubârek Ramezân ayında da, bütün iyilikler, bütün bereketler bulunur. Her iyilik, her bereket, Allahü teâlânın zâtından gelmektedir "teâlâ ve tekaddes" ve Onun şü'ûnlarından hâsıl olmaktadır. Her kusûr, her kötülük de, mahlûkların zâtlarından ve sıfatlarından hâsıl olmaktadır. Nisâ sûresinin yetmişsekizinci âyetinde meâlen, (Sana gelen her güzel şey, Allahü teâlâdan gelmektedir. Sana gelen her kötülük de,

kendindendir) buyuruldu. Bunun için, bu aydaki iyiliklerin, bereketlerin hepsi, Allahü teâlânın zâtındaki üstünlüklerden gelmektedir.

Bu üstünlüklerin hepsi de, kelâm şânında bulunmakdadır. Kur'ân-ı kerîm, bu kelâm şânının hakîkatinin hepsinden hâsıl olmuştur. Bundan dolayı, bu mubârek ayın, Kur'ân-ı kerîm ile tâm bağılılığı vardır. Çünkü, Kur'ân-ı kerîmde bütün üstünlükler bulunmakdadır. Bu ayda da, o üstünlüklerden hâsıl olan bütün iyilikler bulunmakdadır. Bu bağılılıktan dolayı, Kur'ân-ı kerîm bu ayda nâzil oldu. Bekara sûresinin yüzseksenbeşinci âyetinde meâlen, (Kur'ân-ı kerîm, Ramezân ayında indirildi) buyuruldu. Kadr gecesi bu aydadır. Bu ayın özüdür. Kadr gecesi, çekirdeğin içi gibidir. Ramezân ayı da, kabuğu gibidir. Bunun için, bir kimse, bu ayı saygılı, iyi geçirerek bu ayın iyiliklerine, bereketlerine kavuşursa, bu senesi iyi geçerek, hayrlı ve bereketli olur. Allahü teâlâ, hepimizi bu mubârek ayın iyiliklerine, bereketlerine kavuştursun. Herbirimize bundan büyük pay versin!

Resûlullah "aleyhissalâtü vesselâmü vettehıyye" buyurdu ki, (Oruclu olan kimse, hurma ile iftâr etsin! Çünkü hurma bereketlidir). O Server

"sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem", hurma ile iftâr ederdi. Hurmanın bereketli olması şöyledir ki, onun ağacına (Nahle) denir. Bu ağacın yaratılışında, topluluk ve adâlet vardır. İnsanın yaratılışı da böyledir.

Bunun içindir ki, Peygamberimiz "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" Nahle ağacına, Âdem oğullarının halasıdır dedi. (Halanız olan nahleye saygı gösteriniz! Çünkü bu ağaç, Âdem aleyhisselâmın çamurundan kalan artıktan yaratılmışdır) buyurdu. Görülüyor ki, Nahle, Âdem aleyhisselâmın çamurundan yaratılmışdır. Nahleye bereket buyurması, bunda herşeyin bulunduğu için olsa gerekdir. Bunun için, nahlenin meyvesi olan hurma yinince, insanın parçası, dokusu olur. Böylece hurmada bulunan herşey, insana da aktarılmış

olur. Hurmada bulunan sonsuz üstünlükler, bunu yiyende de bulunur. Hurmayı yiyen herkes böyle olur ise de, oruclu kimse, iftâr zemânında, şehvetlerden ve dünyânın geçici zevklerinden temiz olduğu için, hurmadan pekçok istifâde eder. Anlatdığımız fâideleri dahâ tâm ve dahâ olgun olur. O Server "aleyhi minessalevâtî efdalühâ ve minettehıyyâti ekmelühâ", (Mü'minin sahûrunun hurma ile olması ne güzeldir) buyurdu. Bu da belki, hurma insanın dokularına karışınca, insanın hakîkatini temâmladığı içindir. Oruclu iken, böyle şey olmadığı için, bunun karşılığı olarak sahûrda hurma yimenin güzel olduğunu bildirmişdir. Hurma yimek, çeşidli yemekleri yimek gibi fâideli olmaktadır. Hurmanın bu bereketi, kendisinde herşey bulunduğu için, iftâr zemânına kadar insanda kalır. Hurmanın bu fâidesi, ancak islâmiyyete uygun olarak yinildiği, islâmiyyetden kıl ucu kadar ayrılık bulunmadığı zemândır.

Tâm fâidesine kavuşmak için, bir ağacın bir meyvesi olarak değil, bildirdiğimiz topluluğunu, bereketini düşünerek yimek lâzımdır. Yalnız bir meyve olarak yinirse, yalnız madde, kalori fâidesi elde edilir. İşin iç yüzü bilinerek yinirse, bereketine kavuşulup, bâtını da besler. Bereketine kavuşmadan yimek kusûr olur. Fârisî beyt tercemesi: Çalış, lokmayı kıymetlendir önce!

Ondan sonra, hiç korkma yi, doyunca!

İftârı erken, sahûru geç yapmakda da, bu incelik vardır. Vesselâm.

Bu mektûb, esseyyid ve nakîb şeyh Ferîde "rahmetullahi teâlâ aleyh"

yazılmışdır. İslâm ile küfrün birbirinin zıddı, tersi olduğunu, İslâm düşmânlarını sevmemeği bildirmekdedir:

Bize çeşidli ni'metleri veren ve müslimân yapmakla şereflendiren ve Muhammed aleyhisselâmın ümmetinden eylemekle kıymetlendiren Allahü teâlâyâ hamd olsun! Dünyâ ve âhîret se'âdetlerine, râhatlıklarına kavuşmak ancak ve yalnız, dünyâ ve âhîretin efendisi, mahlûkların en üstünü, en kıymetlisi olan Muhammed aleyhisselâma uymakla, onun izinden gitmekle ele geçebilir. O

yüce Peygambere ve Onun temiz Ehl-i beytine ve Eshâbının hepsine en iyi düâlar ve en üstün selâmlar olsun! Muhammed aleyhisselâma uymak demek, ahkâm-ı islâmiyyeye ya'nî islâmiyyete uymak ve küfrü ve kâfirliği yok etmeğe çalışmaktır. Çünkü islâm ile küfr birbirinin zıddıdır, tersidir.

Birinin bulunduğu yerde, öteki bulunamaz, gider. Bu iki zıd şey bir arada bulunamaz. Birisine kıymet vermek, ötekini aşağılamak olur. Kur'ân-ı kerîmde, Tevbe sûresinin yetmişüçüncü âyetinde meâlen, (Ey yüce Peygamber!

Kâfirlere ve münâfıklara karşı cihâd et! Onlara sert davran!) buyuruldu.

Hulk-i azîm sâhibi olan, çok merhametli olan Peygamberine, [İslâm dînine ve müslimânlara saldıran] kâfirlerle cihâd etmeği, onlara karşı sert davranmağı emr ediyor. Bundan anlaşılıyor ki, islâma saldıranlara sert davranmak da, hulk-ı azîmdir. İslâma izzet vermek, kıymetini arttırmak için, küfrü ve kâfirleri ya'nî İslâm dînine ve müslimânlara saldıranları kötölemek, onları aşağı tutmak lâzımdır. Böyle kâfirlere kıymet vermek, onları yüksek tutmak, İslâmiyyeti ve müslimânları kötölemek, aşağılamak olur. Kâfirlere kıymet vermek demek, onları üstün tutmak, karşılarında eğilmek olmakla berâber, onlarla birlikde bulunmak, konuşmak, görüşmek de, onlara kıymet vermek olur. İslâm düşmanlarından, İslâmiyyete saldıranlardan, köpekden kaçır gibi kaçmak, onların pis ve alçak olduklarını bilmek lâzımdır. İslâm dînine saldıran, bir mevki', makâm sâhibi ise ve bir müslimânın bu kimseye bir işi düşerse ve bu işi muhakkak onun yapması îcâb ederse, abdesthâneye gider gibi, işi bitirinceye kadar yanına gidilir. Fekat, yine o alçağa kıymet verecek birşey söylenmez ve böyle bir hareket yapılmaz. Olgun bir müslimân, onun yüzünü görmemek için, o işinden bile vaz geçer. Onun zehirli, zararlı sözlerini işitmekten, Cehennemlik yüzünü görmekten kurtulur. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde böyle kâfirlerin kendisine ve sevgili Peygamberine düşmân olduklarını bildiriyor.

Allahü teâlânın ve Onun Resûlünün düşmânları ile [Müslimânlara gerici diyenler ile] düşüp kalkmak, o alçaklarla arkadaşlık etmek büyük cinâyet, çok çirkin bir suç olur. Bu kimselerle görüşmek, arkadaşlık etmek, çeşidli zararlara sebep olur. Bu zararların en küçüğü, insan onların arasında Allahın emrlerini yapamaz. Küfre sebep olan şeylerden kaçınamaz. Bu vazîfeleri yapmağa sıkılır. Arkadaşlarından utanır, çok küçük görünen bu zarar, dikkat edilirse, pek büyüktür. Allahü teâlânın dînine saldıranlar ile arkadaşlık etmek, onlarla görüşmek, insanı Allahü teâlâyâ ve Onun Peygamberine "aleyhissalâtü vesselâm" düşman olmağa kadar sürükler. Bir kimse, kendini müslimân sanır. Kelime-i tevhîd okur. İnaniyorum der.

Müslimân olduğunu söyler. Hâlbuki kâfirlerle, münâfıklarla görüşerek, konuşarak onun müslimânlığı, îmânı saf ve temiz kalmaz. Hattâ, büsbütün gider de, farkında bile olmaz. Allahü teâlâ, hepimizi, nefslerimizin kötülüğünden ve amellerimizin bozuk olmasından korusun!

Fârisî beyt tercemesi:

Zavallı câhil, sanır ki, din adamıdır;

din ile ilgisi, yalnız böyle sanmasıdır.

Hindistândaki islâm düşmânlarının azgınlarını görüyoruz. Müslimânlarla alay ediyorlar. Müslimânları kötülüyorlar. Ellerine fırsat geçerse, güçleri yeterse, müslimânlara her işkenceyi yaparlar. Hattâ hepsini öldürürler.

Yâhud onları dinden, îmandan ayırırlar. İslâm terbiyesini, ahlâkını, hayâsını, şerefini yok ederler. O hâlde, müslimânların bu azgın kâfirlere uymamaları, bunlardan sakınmaları, bunlara aldanmamaları, bunun için Allahü teâlâdan hayâ etmeleri lâzımdır. (Hayâ îmandandır) buyuruldu. Müslimân olanın böyle çirkin işlerden sıkılması lâzımdır. İslâm düşmânlarını, Allahın emrleri ile alay edenleri, halâle, harâma aldırış etmiyenleri zararlı bilmelidir. Bunları aşağı tutmalıdır. Bunlara yardımı dokunan her hareketten sakınmalıdır. İslâmiyyet, gayr-i müslim vatandaşlardan cizye denilen verginin alınmasını emr etmektedir. Şimdi Hindistânda kâfirlerden cizye alınmıyor. İslâmiyyetin bu emri unutulmuş oldu. Bunun da sebebi, Hindistândaki müslimânların islâm dînini ve müslimânları yok etmeğe çalışan kâfirlerle sevişmeleri olmuştur. Kâfirlerden cizye alınmasını emr etmekden maksad, onları sıkışdırmak, aşağı tutmaktır. O kadar aşağı düşerler ki, cizye vermemek için, kıymetli elbise giyemezler. Süslü eşyâ kullanamazlar.

Çok para vermemek için, korkarlar ve titrerler. Müslimânlara ne oldu ki, cizye almağı unuttular. Allahü teâlâ, kâfirlerin zelîl ve hakîr olmaları için, cizye vermelerini emr etdi. Böylece, onların aşağı, müslimânların da üstün, izzetli ve şerefli olmalarını sağladı. Fârisî mısra' tercemesi: Kâfirlerin azalması, İslâma kuvvet verir.

Bir kimsenin müslimân olmasına alâmet, İslâm düşmânlarını tanıması, onlara aldanmaması, sözlerini dinlememesidir. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde, Tevbe sûresi yirmisekizinci [28] âyetinde kâfirlere (Neces) ya'nî pis dedi.

Doksanbeşinci [95] âyetinde de (Rics) buyurdu. Rics de pis demektir. Bunun için, müslimânların kendileri ile alay eden kâfirleri pis ve zararlı bilmeleri lâzımdır. Böyle bilince, onlarla arkadaşlık yapmazlar, sevişmezler, onlardan sakınırlar. Onlarla birlikte bulunmaktan nefret ederler. Böyle kâfirlerle meşveret etmek, işleri onlara danışıp onların sözü ile hareket etmek, bu din düşmânlarına kıymet vermek olur. Hem de, onları çok yükseltmek olur. Onlardan yardım, şifâ beklemek ve hele onlar vâsıtası ile düâ ve ibâdet etmek boşuna uğraşmaktır. Mü'min sûresinin ellinci âyetinde ve Ra'd sûresinin ondördüncü âyetinde meâlen, (Kâfirlerin düâları ancak dalâletdir) buyuruldu. Ya'nî, İslâm düşmânlarının düâları kabûl olmaz, hiç fâide vermez. Kâfirler, papazlar vâsıtası ile yapılan düâları Allahü teâlâ hiçbir zemân kabûl etmez. Böyle düâların müslimânlara fâidesi olmaz. Yalnız bu sûretle o dinsizlere bir kıymet verilmiş olur.

Onlar, düâ ederken, putlarını, Allahın düşmânlarını araya korlar. Onlardan düâ beklemenin kötülüğünün çirkinliğinin nereye kadar uzandığını, müslimânlığın temelinden yıkılıp, kokusunun bile kalmayacağını buradan anlamalıdır. Büyüklerden biri buyuruyor ki: (Sizden biriniz divâne olmadıkca, tâm müslimân olamazsınız). Burada (Divâne olmak), islâmiyyeti yaymak için çalışmak, çabalamak ve bu arada kendi fâidesini ve zararını hâtırına bile getirmemek demektir. Müslimânlığa dokunmasın da, her ne olursa olsun, olmayan da olmasın! Yeter ki, müslimânlığa bir zarar olmasın!

Müslimânlık demek, Allahü teâlânın ve Onun Peygamberinin râzı olduğu, beğendiği şeyler demektir. Allahü teâlânın râzı olduğu şeyden dahâ kıymetli ne olabilir? Allahü teâlânın Rabbimiz olmasına ve İslâmiyyetin dînimiz olmasına ve Muhammed aleyhisselâmın Peygamberimiz olmasına râzı olduk, sevindik. Fârisî mısra' tercemesi:

Beni bu yoldan ayırma yâ Rabbî!

Peygamberlerin efendisi olan Muhammed "aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtü efdalühâ" hurmetine beni müslimân olarak yaşat ve müslimân olarak öldür yâ Rabbî!

Vakt dar olduğu için, bilmesi çok lâzım ve zarûrî olan şeyleri ancak kısaca yazdım, gönderiyorum. Bundan sonra, eğer cenâb-ı Hak nasîb ederse, bundan dahâ geniş ve uzun yazar, gönderirim.

İslâm ile küfr birbirinin zıddı oldukları, bir arada bulunamayacakları gibi, âhiret de, dünyânın zıddıdır. Dünyâ ile âhiret, bir arada bulunamaz.

Âhireti kazanmak için, dünyâyı terk etmek lâzımdır. Ya'nî, dünyâya düşkün olmamak lâzımdır. [Dünyânın ne demek olduğu, yetmişüçüncü [73] mektûbda bildirilmiştir. Dünyâ, Allahü teâlânın beğenmediği, yasak ettiği şeyler demektir.] Dünyâyı terk etmek iki dürlüdür: Birincisi, mubâh olan şeylerin hepsini de terk edip, yalnız yaşamak için ve dînini korumak için zarûrî lâzım olan mubâhları kullanmaktır. Dünyâyı böyle terk etmek çok kıymetli ve çok fâideli ise de, çok güçdür.

Dünyâyı terk etmenin ikincisi, harâm olan ve şübheli olan şeylerden sakınmak ve yalnız mubâhları kullanmaktır. Dünyâyı böyle terk etmek de, hele bu zemânda, çok kıymetlidir. Fârisî beyt tercemesi: Gök, Arşa nazaran pek aşağıdır,

Toprağa göre ise, çok yüksektir.

Hiç olmazsa, bu ikinci şekle göre dünyâyı terk etmelidir. Allahü teâlânın harâm dediği, yasak ettiği şeylerden sakınmalıdır. Meselâ, erkekler altın ve gümüş eşyâ kullanmamalı ve hâlis ipek kumaşdan elbise ve çamaşır giymemelidir. Altın ve gümüş eşyâ süs için muhâfaza olunursa câizdir.

Bunları kullanmak harâmdır. Meselâ, bunlarla birşey içmek, bunlar içinden birşey yimek, koku ve sürme kutuları [kalem, sâat] yapmak gibi kullanmak harâmdır.

[Altından ve gümüşten yapılmış yüzük, bilezik, küpe ve gerdanlık gibi süs eşyâsını kadınların kullanmaları câizdir. Fekat, bunları sokakda ve yabancı erkekler yanında örtmeleri lâzımdır. Domuz eti yimek, alkollü içkileri içmek, kumar oynamak, fâiz vermek ve almak, her dürlü çalgıyı çalmak veyâ dinlemek, açıkca ve kesin olarak harâmdır. Kadınların, kızların başları, kolları, bacakları açık

sokağa çıkmaları ve buralarını yabancı erkeklere göstermeleri harâmdir. Erkeklerin, dizleri ve göbekten dize kadar yerlerinden herhangi bir kısmı açık sokağa çıkmaları, buralarını herhangi bir kadına veyâ erkeğe göstermeleri harâmdir. Kadınların ve erkeklerin sokağa çıkarken, buralarını örtmeleri farzdır. Allahü teâlâ, müslimânlara böyle emr ediyor. Buraları açık sokağa çıkanlar, harâm işlemiş olur. Günâha girer. Âhiretde Cehennemde azâb göreceklerdir. Eğer açık gezerken: (Ne olurmuş. Sen kalbe bak, kalbim temiz yâ!) gibi şeyler söylerse, Allahü teâlânın emrlerine, yasaklarına ehemmiyet vermemiş, bunları beğenmemiş

olur. Ahkâm-ı islâmiyyeye, ya'nî Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına kıymet vermeyen, beğenmeyen kimselerin îmânı gider. Müslimân olduğunu söylerse de, müslimân değildir, yalancıdır. Bu günâhdan ve sözden tevbe edinceye kadar nemâzları, oruçları, zekâtları, hiçbir ibâdeti ve hiç bir iyiliği kabûl olmaz ve âhiretde sonsuz olarak Cehennemde azâb görür. Îmânı olan hanımların ve erkeklerin, bir günâh işledikten sonra hemen pişmân olması, vaz geçmesi, tevbe etmesi lâzımdır. Günâhı bırakmaz ise, sıkılmadan utanmadan hep yaparsa, Allahü teâlâdan korkmıyor demektir. Böyle olunca, îmânı gider. Mürted olur].

Allahü teâlânın mubâh ettiği, izn verdiği şeylerin çeşidi ve sayısı pek çoktur. Harâm ettiği, yasak ettiği şeyler ise, pek azdır. Mubâhlardaki fâide ve lezzet harâmlardakinden katkat ziyâdedir. Mubâh işliyenleri Allahü teâlâ sever. Harâm işliyenleri sevmez. Aklı olan, doğru düşünebilen bir kimse, çabuk geçen bir lezzet için, Allahü teâlâyı gücendirmeyi elbette istemez. Hem de, zararlı olan bir lezzeti harâm edince, bu lezzetde olan zararsız birçok başka şeyleri mubâh eylemiştir. Allahü teâlâ, bizi ve sizleri, bu yüce islâm dîninin sâhibinin gösterdiği doğru yoldan ayırmasın!

Halâli, harâmı, ibâdetlerin nasıl yapılacağını, nelere inanılacağını, her türedi, yalancı kimseye sormamalıdır. Kendi aklı ile, görüşü ile, düşüncesi ile konuşan kimse, din adamı değil, din, îmân hırsızıdır. Müslimânların îmânlarını çalar. Bunlar, islâmiyyete açıkça saldıran kâfirlerden dahâ zararlı ve dahâ kötüdür. Bunların sözlerine, kitâblarına, mecmû'alarına aldanmamalıdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okuyan, bilen ve bildiren doğru müslimânları, Allah adamlarını aramalı, bulmalı; dîni, îmânı, halâli ve harâmı bunlara sormalı, bunların sözlerinden ve yazılarından öğrenmelidir. Kurtuluş yolu budur. İslâmiyyetin dışında olan herşey kıymetsizdir, zararlıdır. İslâmiyyetden ayrılan, dalâlete, felâkete düşer. Allahü teâlâ hâlimizi, şânımızı ve sonumuzu hayrlı ve selâmetli eylesin! Âmîn.

164

Bu mektûb, hâfız Behâeddîn-i Serhendîye yazılmıştır. Allahü teâlânın feyz ve ni'metleri, her ân, herkese gelmekdedir. Bunları almak ve alamamak arasındaki ayrılık insanlarda olduğu bildirilmekdedir: Allahü teâlâ hepimizi, islâmiyyet yolunda bulundursun! Allahü teâlânın feyzleri, ni'metleri, ihsânları, ya'nî iyilikleri, her ân, insanların iyisine, kötüsüne herkese gelmekdedir. Herkese mal, evlâd, rızk, hidâyet, irşâd ve selâmet ve dahâ her iyiliği fark gözetmeksizin göndermekdedir.

[Kullarının küfrlerini, günâhlarını yüzlerine vurmuyor. Kendisine karşı gelenlerin, inkâr edenlerin, günâh işliyenlerin rızklarını kesmiyor. Dünyâ için çalışanlara karşılıklarını, fark gözetmeksizin veriyor].

Fark, bunları kabûlde, alabilmekde ve ba'zılarını da alamamak sûretiyle, insanlardadır.

[Allahü teâlâ, kullarına zulm etmez, haksızlık etmez. Onlar, kendilerini azâba, acılara sürükleyen bozuk düşünceleri, çirkin işleri ile, kendilerine zulm ve işkence ediyorlar. Beyt:

Hâşâ, zulm etmez kuluna, Hüdâsı,

herkesin çektiği, kendi cezâsı!]

Nitekim güneş, hem çamaşır yıkayan adama, hem de çamaşırlara, aynı şekilde, parlamakta iken, adamın yüzünü yakıp karartır, çamaşırlarını ise beyâzlatır.

[Bunun gibi, elmaya ve bibere aynı şekilde parladığı hâlde, elmayı kızartınca tatlılaştırır; biberi kızartınca acılaştırır. Tatlılık ve acılık hep güneşin parlaması ile ise de, aralarındaki fark, güneşden değil, kendilerindendir. Allahü teâlâ, bütün insanlara çok acıdığı için ve bir ananın yavrusuna olan merhametinden dahâ çok acıdığı için, dünyânın her tarafındaki, her insanın, her âilenin, her cem'ıyyetin ve milletin, her zemânda ve her işlerinde nasıl hareket etmeleri lâzım geleceğini, dünyâda ve âhiretde râhat etmeleri ve se'âdet-i ebediyyeye kavuşmaları için, işlerini ne yolda yürütmeleri ve nelerden kaçınmaları lâzım geldiğini, Kur'ân-ı kerîmde bildirdi. Ehl-i sünnet âlimleri "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in" bunların hepsini, keskin görüşleri ile bulup milyonlarca kitâb yazarak, bütün dünyâyâ bildirdi. Demek ki, Allahü teâlâ, insanları işlerinde başı boş bırakmamış, islâmiyyetin girmedığı bir yer kalmamıştır.

Demek ki, islâmiyyeti dünyâ işlerinden ayırmak mümkün değildir. İslâmiyyeti dünyâ işlerinden ayırmağa kalkışmak, islâmiyyeti ve müslimânları yeryüzünden kaldırmağa çalışmak demek olmaz mı?].

İnsanların, Allahü teâlâdan gelen ni'metlere nâil olmamaları, Ondan yüz çevirdikleri içindir. Yüz çeviren, elbette birşey alamaz. Ağzı kapalı bir kap, Nisân yağmuruna elbette kavuşamaz. Evet, yüz çeviren birçok kimsenin, ni'metler içinde yaşadığı görülüp, mahrûm kalmadıkları zan olunuyor ise de, bunlarda ni'met olarak görülenler, hakikatde azâb ve felâket tohumlarıdır.

Mekr-i ilâhî ile, istidrâc olarak, ya'nî Allahü teâlânın aldatarak, ni'met şeklinde gösterdiği musîbetlerdir. O kimseleri harâb etmek için ve dahâ ziyâde azıp, sapıtmaları içindir. Nitekim, Mü'minûn sûresinin ellialtıncı âyetinde meâlen, (Kâfirler, mal ve çok evlâd gibi dünyâlıkları verdiğimiz için, kendilerine iyilik mi ediyoruz, yardım mı ediyoruz sanıyor.

Peygamberime "sallallahü aleyhi ve sellem" inanmadıkları ve dîn-i islâmı beğenmedikleri için, onlara mükâfat mı ediyoruz, diyorlar? Hayır, öyle değildir. Aldanıyorlar. Bunların ni'met olmayıp, musîbet olduğunu anlamıyorlar) buyurulmuştur. O hâlde, Hak teâlâdan yüz çevirenlere verilen dünyâlıklar, hep harâblıktır, felâketdir. [Şeker hastasına verilen tatlılar, helvalar gibidir. Onu bir ân evvel helâke sürükler.] Allahü teâlâ, bizleri, böyle olmakdan korusun! Vesselâm.

uymak istemiyenleri sevmemek, onları düşmân bilmek lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ sizi, Kureyş kabîlesinden ve Hâşimî soyundan olan, ümmî ve şerefli Peygamber Muhammed aleyhisselâmın soyundan yapmakla şereflendirdiği gibi, ma'nevî mîrâsına kavuşmakla da şereflendirsin! Bu düâyâ âmîn diyen kullarını da, kıyâmetde acıyarak karşılasın! Âmîn!

Resûlullahın soyundan olan, o büyük Peygamberin "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" Âlem-i halkdaki mallarına vâris olur. Ma'nevî mîrâs ise, Âlem-i emrdeki şeylere kavuşmaktır. Onlar da, îmân, ma'rifet, rüşd gibi ni'metlerdir. Âlem-i halkdan olup görünen ni'metlere şükr etmek, ma'nevî mîrâsa kavuşmakla olur. Ma'nevî mîrâsa kavuşmak ise, o yüce Peygambere

"aleyhissalâtü vesselâm" tâm uymakla olabilir. Bunun için, Ona tâbi' olmağa çalışınız! Onun emrlerine sarılınız ve yasaklarından kaçınınız!

Muhammed aleyhissalâtü vesselâma tâm ve kusûrsuz tâbi' olabilmek için, Onu tâm ve kusûrsuz sevmek lâzımdır. Tâam ve olgun sevginin alâmeti de, Onun düşmânlarını düşmân bilmektir. İslâmiyyeti beğenmeyenleri sevmemektir.

Muhabbete (Müdâhene), ya'nî gevşeklik sığmaz. Âşıklar, sevgililerinin dîvânesi olup, onlara aykırı birşey yapamaz. Aykırı gidenlerle uyuşamaz.

İki zıd şeyin muhabbeti bir kalbde, bir arada yerleşemez. Cem'-i zıddeyn muhâldir. İki zıddan birini sevmek, diğetine düşmânlığı îcâb eder. İş elden kaçırmadan, iyi düşünmelidir. Elden gitmiş olanları da kurtarılabilir. Yarın iş elden çıkınca, pişmânlıktan başka ele birşey geçmez. Fârisî beyt tercemesi:

Ortalık aydınlanınca olur belli,

herkesin geceyi, kimle geçirdiği!

Bu dünyâ malları, mülkleri geçicidir ve aldatıcıdır. Bugün senin ise, yarın başkasınındır. Âhîretde ele girecekler ise sonsuzdur ve dünyâda iken kazanılır. Bu birkaç günlük hayât, eğer dünyâ ve âhîretin en kıymetli insanı olan, Muhammed aleyhisselâma tâbi' olarak geçirilirse, se'âdet-i ebediyye, sonsuz necât, kurtuluş umulur. Yoksa, Ona tâbi' olmadıkca, herşey hiçdir. Ona uymadıkca, her yapılan hayr, iyilik burada kalır, âhîretde ele birşey geçmez. Fârisî beyt tercemesi:

Muhammed "aleyhisselâm", yüzü suyudur cihânın, kapısının toprağı olmyan toprak altında kalsın!

Resûlullaha "sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ Âlihi ve sellem" uymak şerefine kavuşmak için, dünyâda olan herşeyden yüz çevirmek lâzım olmaz. Böyle yapmak çok zor olur. Eğer, farz olan zekât verilir ise, dünyâ mallarının hepsi terk edilmiş demek olur. Böylece insan dünyânın zararından kurtulmuş

olur. Çünkü, bir malın zekâtı verilince, o mal zarardan kurtulur. Demek ki, dünyâ malını zarardan korumak için ilâc, o malın zekâtını vermektir. Malın hepsini Allah yolunda vermek, elbette dahâ iyi ve fâideli ise de, zekâtını ayırıp, yerine vermek de, bu işi görmektedir. Fârisî beyt tercemesi: Gökler, Arşa göre elbet alçaktır,

fekat yer yüzünden pekçok yüksektir.

Demek ki, akıllı olan, her işini islâmiyyete uygun yapmak için çok çalışmalıdır. Âlimler, sâlihler gibi, islâmiyyet adamlarının kıymetlerini bilmeli, onlara saygı göstermeli, edebli davranmalıdır. İslâmiyyetin yayılması için, elinden geleni yapmalıdır. Nefslerinin istekleri ardı sıra koşanları, bid'at sâhiblerini adam yerine koymamalı, onları kıymetsiz, aşağı tutmalıdır. Bid'at sâhibine kıymet veren, islâmiyyeti yıkmaya yardım etmiş olur. Allahü teâlânın düşmanı ve Onun Resûlünün düşmanı olan kâfirleri, kendine düşman bilmelidir. İslâm düşmanlarını aşağı tutmalı, kıymetsiz, rezîl olmaları için uğraşmalıdır. O alçaklara hiçbir zemân ve hiçbir yerde saygı göstermemelidir. Onlarla görüşmemeli, hiç buluşmamalıdır. O düşmanlara hep sert davranmalı, elden geldiği kadar, yüzlerini görmemeli, işe karışdırmamalıdır. Onlara bir iş düşerse, onlarsız olamayacak ise, abdesthâneye gider gibi, istemiyerek ve üzülerek iş

bitinceye kadar, yardımları istenebilir. O yüce ceddinizin "aleyhi ve alâ âlihissalevât vetteslîmât" sevgisine kavuşduran, kurtuluş yolu işte budur.

Eğer bu yoldan ilerlenmezse, o yüksek huzûra kavuşmak pek güç olur. Bize yazıklar olsun! Arabî beyt tercemesi:

Sevgiliye kavuşmak ele geçer mi acabâ?

yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada!

Dahâ çok yazarak sizi usandırmak istemiyorum. Fârisî beyt tercemesi: Az söyledim sana, incitmekden sakındım,

sözüm çok ise de, anlatmaktan sıkıldım.

166

Bu mektûb, molla Muhammed Emîne yazılmışdır. Dünyânın birkaç günlük hayâtına aldanmamağı ve bu kısa zemânda, çok zikr ederek, kalb hastalığını gidermeğe çalışmak lâzım olduğu bildirilmektedir: Yavrum! Annenin yavrusuna karşı yaptığı gibi, dahâ ne zemâna kadar kendine böyle titreyeceksin? Dahâ ne güne kadar, nefsin için üzülecek, sıkıntılara düşeceksin? Yakında, elbet öleceksin! O hâlde! Kendini ve herkesi ölmüş

bil! Duymaz, kımıldamaz bir taş gibi düşün! Zümer sûresi, otuzuncu âyetinde meâlen, (Sen elbette öleceksin! Onlar da elbette ölecekler!) buyuruldu. Bu kısa zemânda, yapılması gerekli en mühim şey, çok zikr yaparak, kalbi hastalıktan kurtarmağı düşünmektir. Çabuk biten bu zemânda, Allahü teâlâyı hâtırlayarak, ma'nevî hastalığa ilâc yapmak en büyük vazîfe olmalıdır.

Allahdan başkasına düşkün olan bir gönülden hiç hayr umulur mu? Dünyâyâ eğilmiş olan rûhdan, nefs-i emmâre dahâ iyidir. Orada, hep kalbin selâmetini isterler. Rûhun, kurtulmuş olmasını ararlar. Biz, kısa görüşlüler ise, hiç durmadan rûhumuzu ve kalbimizi bu dünyâyâ bağlayacak sebepleri elde etmeğı düşünmekdeyiz. Yazıklar olsun! Yazıklar olsun! Ne yapalım? Âl-i İmrân sûresi, yüzonyedinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ onlara zulm etmedi. Onlar, kendilerine zulm ediyorlar) buyuruldu. Za'îf olduğunuz için üzülmeyiniz! İnşâallahü teâlâ sıhhat ve âfiyet bulursunuz.

Bu fakîr, sizden ümmîdsiz değilim. Fakîrin çamaşırından istemişsiniz.

Gömlek gönderildi. Bunu giyiniz ve fâidesini bekleyiniz ki, çok bereketlidir. Fârisî beyt tercemesi:

Masal sanana, masal gibi olur,

kıymet bilene, çok fâideli olur.

Doğru yolda olanlara ve Muhammed aleyhisselâma uyanlara, selâm olsun!

167

Bu mektûb, Herdîram-ı Hinde yazılmışdır. Allahü teâlâyâ ibâdet etmeği ve kendi yaptığı tanrılara tapınmaktan sakınmağı dilemekdedir: İki mektûbunuz geldi. İkisinde de, bu fakîrleri sevdiğiniz, bunlara sığındığınız yazılı idi. Bir kimseye bu devleti ihsân ederlerse ne büyük ni'met olur. Fârisî beyt tercemesi:

Bildirmesi lâzım olanı söyledim sana!

İster kıymetini bil, istersen darıl bana.

İyi dinle ve iyi anla ki, bizim ve sizin ve hattâ herşeyin, yerlerin, göklerin, yüksekliklerin, alçaklıkların yaratana, varlıkda durdurana birdir. Nasıl olduğu anlaşılamaz. Benzeri ve ortağı yoktur. Şekli ve görünüşü olmaz. Baba, çocuk değildir. Onun gibi, Ona benzer birşey düşünülemez. Onun birşey ile birleşmesi, bir şeyde bulunmasını düşünmek çok çirkin olur. Bir yerde bulunması, bir yerde görünmesi olamaz. Onda zemân yoktur. Zemânı O yaratmışdır. Bir yerde değildir. Heryeri O yaratmışdır.

Hep var idi. Varlığının başlangıcı yoktur. Hep vardır. Varlığının sonu olmaz. Her iyilik ve yükseklik Onda vardır. Hiçbir kusûr ve aşağılık Onda olamaz. İşte bunun için, ma'bûd olmağa, tapınmağa hakkı olan yalnız Odur.

Tapınmağa lâıyk olan ancak Odur. Hindûların Râm ve Kerşen denilen putları, Onun yarattığı şeylerden zevallı iki dânesidir. Her ikisinin de anası ve babası var idi. Râm, Ceretin oğlu ve Leknenin kardeşi idi. Sîtanın kocası idi. Râm, kendi çoluk çocuğunu koruyamamışdı. Başkalarını nasıl koruyabilir? İyi düşünmek lâzımdır. Câhillere uymamalıdır. Yerleri gökleri yaratana, Râm ve Kerşen gibi isimler takanlara milyonlarca yazıklar olsun!

Bunların hâli, büyük bir pâdişâha, aşağı bir çöpçünün ismini takanlara benzemekdedir. Râm ile Rahmanı aynı şey sanmak, ne aklsızlıktır? Yaratana, yarattığı ile bir olur mu? Anlaşılamayan birşey, bilinen şeylere benzetilemez. Onlarla birleşemez. Râm ve Kerşen yaratılmadan önce, âlemlerin yaratana Râm ve Kerşen denilmiyordu. Bunlar yaratıldıktan sonra, ne oldu ki, o eşsiz olan ulu Allaha, Râm ve Kerşen denildi? Râm ve Kerşenin isimleri, yerlerin, göklerin sâhibinin adı sanıldı! Olamaz, olamaz, hiç olamaz! Gelip geçmiş olan, yüzyirmidörtbine yakın Peygamberlerin hepsi

"aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" insanları, yalnız bir yaratana ibâdet etmeğe çağırdılar. Ondan başkasına tapınmağı yasak etdiler. Bütün Peygamberler, kendilerinin âciz birer mahlûk olduklarını

söylediler. Allahü teâlânın büyüklüğünden, kuvvetinden korkarlar ve titrerlerdi. Hindûların tapındıkları kimseler ise, herkesin, kendilerine tapınmasını istediler.

Kendilerini ma'bûd olarak tanıtdılar. Bir yaratanın varlığına inanıyorlardı. Fekat, Onu kendilerine hulûl etmiş, kendileri ile birleşmiş

sanıyorlardı. Bunun için, herkesin kendilerine tapınmasını istiyorlardı.

Kendilerine tanrı diyorlardı. Her kötülüğü yapıyorlardı. Tanrı, her istediğini yapar ve yarattığı şeyleri istediği gibi kullanır diyorlardı.

Bunlar gibi, dahâ nice bozuk ve saçma sözleri vardı. Kendileri sapıtmış, başkalarını da sapdırmışlardı. Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât"

böyle değildiler. Başkalarına yasak ettikleri kötülüklerden kendileri de ençok sakınırlardı. Kendilerinin de, herkes gibi insan olduklarını söylerlerdi. Fârisî mısra' tercemesi:

Yollardaki ayrılığı gör! Nerden nereye?

168

Bu mektûb, hâce Emkenegî hazretlerinin oğlu hâce Muhammed Kâsıma

"kaddesallahü sirrehümel'azîz" yazılmışdır. Ebû Bekr-i Sıddîkın yolunun yüksekliği bildirilmekte, bu yolu bozanlardan acı acı şikâyet edilmektedir: Bütün varlıkların yaratanı olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe "sallallahü aleyhi ve sellem" bizden salât ve selâm olsun! O

yüce Peygamberin temiz Âline ve Eshâbının hepsine iyi düâlar olsun!

Meşâyıh-ı kirâmın yüksek soyundan olan ve Evliyânın bizlere kıymetli yâdigârı bulunan, siz mubârek evlâda bu yandan çok düâlar eder ve sonsuz saygılarımızı sunarız. Sizlere kavuşmak arzûmuzu arz ederiz. Arabî beyt tercemesi:

Sevgiliye kavuşmak, ele geçer mi acabâ?

Yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada.

Yüksek bilginize sunarız ki, bu kıymetli yolun üstünlüğü ve bu yolun büyüklerinin yüksekliği, sünnete yapışdıkları ve bid'atlerden kaçındıkları içindir. Bunun içindir ki, bu yüksek yolun büyükleri, yüksek sesle zikr etmekden bile sakınmışlardır. Kalb ile sessiz zikr etmeği emr buyurmuşlardır. Şarkı, kasîde, ilâhî gibi şeyler okumağı, raks, dans etmek gibi oyunları ve Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimiz ve dört halîfesi "rıdvânullahi aleyhim" zemânlarında olmıyan vecd ve tevâcüd, ya'nî kendinden geçmek, şü'ûrsuz hareket ve sözleri yasak etmişlerdir. O büyükler zemânlarında bulunmıyan halvet ya'nî yalnız başına kalmak ve erba'în ya'nî kırk gün bir yere kapanıp çile çıkarmak yerine, insanlar arasında, kalbini Allah ile bulundurmak se'âdetine kavuşmuşlardır. Sünnete yapışarak, çok kıymetli şeyler elde etmişlerdir. Bid'atden sakınarak, yüksek derecelere kavuşmuşlardır. Bunun için, başka yoldan ilerleyenlerin, en son ele geçirdikleri şeyler, bu büyüklere,

dahâ başlangıcda verilmiş, bunların yolu, bütün yollardan üstün olmuştur. O büyüklerin sözleri, kalb hastalıklarına ilâcdır. Onların, acıyarak bakışları ma'nevî hastalıklara şifâdır. Talebelerini bir bakışla, dünyâ ve âhirete düşkün olmakdan kurtarırlar. Çok kıymetli, yüksek himmetleri, yardımları; sevenleri, kötülüklerden, ma'nevî çukurlardan çıkararak, ilâhî ni'metlere kavuşdurur.

Fârisî iki beyt tercemesi:

Nakşibend büyükleri öyle, kılavuzdur,

ki, yolcularını gizlice kavuşdurur.

Kuvvetli miknâtus gibi, sevdiklerinden,

halvet ve çile fikrini çeker, atdırır.

Fekat şimdi, bu yol ele geçmez olmuştur. Örtülmüş, görünmez olmuştur. Bu yolda olduklarını söyleyenler, o büyüklerin izlerinden ayrılmış, o büyük ni'metleri elden kaçırmışlardır. Her yere baş vurmakda, kıymetli cevherlere arka çevirip, birkaç saksı parçası ile oyalanmaktadırlar. Çocuklar gibi, taş toprakla oyalanmaktadırlar. Sıkıntılarından, şaşkınlıklarından, o büyüklerin yollarını unutmışlardır. Kimisi, bağırarak zıkr etmekde, kimisi şarkılarla, kasîde okumakla ve oynamak, zıplamakla vakt geçirmekdedir. Halk arasında, Allahü teâlâyı hâtırlayamadıklarından, kırk gün bir yere kapanıp halvet yapıyorlar. Dahâ çok şuna şaşılır ki, bu bid'atleri yaparken, o mubârek yolu kuvvetlendirdiklerini, olgunlaştırdıklarını sanıyorlar. Bu yıkıcılıklarına, ta'mîr ve onarım diyorlar. Allahü teâlâ, bunlara akl ve insâf versin! Bu yolun büyüklerinin, yüksekliklerinin kokusunu bunlara duyursun! Nûn sûresindeki ve Sâd sûresindeki âyet-i kerîmeler hurmeti için, sevgili Peygamberi ve onun temiz Âli hâtırı için "sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ Âlihi ecma'in" bunları gaflet uykusundan uyandırсын! Böyle aslsız ve uydurma şeyler, buralarda yayılmışdır. Öyle olmuş ki, büyüklerin yolu büsbütün örtülmüştür. Önüne gelen, reform yapmış, yenilikler ortaya çıkarmış, eski, ana yol unutulmuştur. Bu acıklı hâli görerek, içim sızlıyor. Bu çöküntüyü, yüksek kapınızdaki hizmetcilerinize duyurmak istedim. Böylece, yüreğimdeki sıkıntıyı gidermeği düşündüm. Bilemiyorum ki, o yüksek evlâdın hizmetinde, nasıl kimseler bulunmaktadır? Mubârek meclisinizde ne çeşid adamlar yer almaktadır? Fârisî beyt tercemesi: Ciğeri yakan düşünceden gözüme uyku girmedi:

Acabâ o sevgilim, geceyi kimin ile geçirdi?

Allahü teâlâ, mubârek zâtınızı "rahmetullahi aleyh" bu belâların hepsinden korusun! Bu bozuk ve yıkıcı akıntının, o şerefli kapınızdan içeri sızmasını önlesin!

Muhterem efendim! Bu yüksek yola reformlar, sapıklıklar, öyle sokuldu ki, bize karşı olanlar, eğer, bu yol bid'at yoludur, başdan başa sapıklıktır deseler yeri vardır. Gece, teheccüd nemâzını büyük cemâ'at ile kılıyorlar.

Bu bid'atin, sünnet olan terâvîh gibi, câmi'lerde yapılmasına çalışıyorlar.

Bunu büyük bir ibâdet sanıyorlar. Herkesi böyle yapmağa çağırıyorlar.

Bilmiyorlar ki, nâfile nemâzları cemâ'at ile kılmanın mekrûh olduğunu fikh âlimleri bildirmiştir "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în". Allahü teâlâ, o âlimlerin çalışmalarına bol bol iyilikler versin! Âlimlerden birkaçına göre, nâfile nemâzların cemâ'at ile kılınması mekrûh olmak için, herkese duyurmak, herkesi çağırmak şarttır. Câmî'in bir köşesinde cemâ'at ile kılmak mekrûh olmaz demişlerdir. Cemâ'at üç kişiden çok olursa mekrûh olacağını söz birliği ile bildirmişlerdir. Bundan başka, teheccüd nemâzını onüç rek'at kılıyorlar. Oniki rek'atını ayakda kılıyorlar. İki rek'at da oturarak kılıyorlar. Bu iki rek'at, bir rek'at yerine geçer diyorlar.

Oturarak kılınan nemâzın sevâbı, ayakda kılınan nemâz sevâbının yarısı olur sanıyorlar. Böyle bilmeleri ve böyle yapmaları da, sünnete uygun değildir.

Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" onüç rek'at kıldı ise de, bunun üç rek'ati vitr nemâzı idi. Vitr nemâzı üç rek'at olduğu için teheccüd nemâzı tek rek'at oldu. Yoksa bunların zan etdikleri gibi değildir. Fârisî beyt tercemesi:

Sakındım lâfı uzatmakdan, iki gözüm!

kalbini kırmıyayım, yoksa, çokdur sözüm.

Ne kadar şaşılır ki, Ehl-i sünnet âlimlerinin en çok bulunduğu Mâverâünnehrde, böyle bid'atler değer kazandı ve bu cins bid'atler meydâna çıktı. Hâlbuki, biz fakîrler islâmiyyet bilgilerini, o büyüklerin hareketlerinden almakdayız. Allahü teâlâ doğruyu bildiricidir. Allahü teâlâ bizi ve sizi Peygamber efendimizin "sallallahü aleyhi ve sellem"

islâmiyyeti caddesinden ayırmasın ve bu düâya âmîn diyene Allahü teâlâ merhamet eylesin!

169

Bu mektûb, şeyh Abdüssamed-i Sultân-pûrîye gönderilmiştir. Mürşid-i kâmil ne zemân ve niçin lâzım olduğu bildirilmektedir:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe

"aleyhimüsselâm" ve Onun temiz Âl ve Eshâbına bizden selâmlar ve düâlar olsun!

Lutf ve ihsân ederek gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizi çok sevindirdi. Birşey soruyorsunuz. Yavrum! Herşeyden önce istenilecek şey ve en çok aranılacak şey, Allahü teâlâyâ kavuşduran yolu bulmaktır. Fekat insan, önce dünyâ işlerine dalmış, birçok ihtiyâclarına sarılmış olduğundan pek kirli, çok aşağıdır. Allahü teâlâ ise, her bakımdan yüksek ve kusûrsuzdur. Ondandır feyz gelmesi ve gelen feyzlerin, ma'rifetlerin alınması için verici ile alıcı arasında bir bağlantı, bir yakınlık yokdur. Bunun için, bu yolu bilen ve gören bir kılavuz elbette lâzımdır. Bu kılavuzun, hem alıcı ile, hem verici ile bağlantısı olması şarttır. Ancak böyle olursa, aracılık yapabilir. Alıcı, vericiye yaklaştıkça, kılavuz kendini aradan çekmeğe başlar. Tâlib ya'nî alıcı, matlûba tâm bağlanınca, rehber aradan büsbütün kalkar. Tâlibi, matlûba, aracı olmadan kavuşdurur. Bunun içindir ki, başlangıçta ve yolda iken, aranılan şey, rehberin aynasından başka hiçbir yerde görülemez. Sona erenlere, rehberin aynası olmadan, matlûb kendini gösterir. Vasl-ı uryânî hâsıl olur. Bu zemân, pîr araya girerse, başını

keserim denilmesi, sersemce, abdalca bir sözdür. Doğru yolda olanlar, böyle konuşmazlar. Edebsizlik etmezler. Her istediklerini pîrin bereketinde ararlar ve bulurlar. Vesselâm.

Vücûd, lutf-i ilâhî, hayât, rahmet-i Kerîm,

Ağız, atıyye-i Rahmân, kelâm fadl-ı Kadîm!

Beden, binâ-yı Hudâ, rûh, nefha-i tekrîm,

Kuvvet, ihsân-ı kudret, duygular, Va'zı Hakîm,

Bu dünyâda bilseydim, ben neyim, hem neyim var?

170

Bu mektûb, şeyh Nûra yazılmışdır. Allahü teâlânın emrlerini yapmak ve yasaklarından sakınmak lâzım olduğu gibi, insanların haklarını gözetmek ve onlarla iyi geçinmek de lâzım olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği, sevdiği kullarına selâmlar olsun!

Ey akllı kardeşim! Allahü teâlânın emrlerini yapmak ve yasaklarından kaçmak lâzım olduğu gibi, insanların haklarını ödemek ve onlarla iyi geçinmek de lâzımdır. (Allahü teâlânın emrlerini büyük bilmek ve Onun yaratdıklarına acımak lâzımdır) hadîs-i şerîfi, bu iki hakkı yerine getirmek lâzım olduğunu göstermektedir. Bu iki hakdan yalnız birini gözetmek kusûr olur.

Bir bütünün, bir parçası, onun hepsi demek değildir. Bundan anlaşılıyor ki, insanlardan gelen sıkıntılara dayanmak lâzımdır. Onlarla iyi geçinmek vâcibdir. Kızmak iyi olmaz. Sert davranmak yakışmaz. Fârisî beyt tercemesi: Seviyorum diyenin, güzel olsa da pek,

nâzlılığı bırakıp, nâz çekmesi gerek!

Sohbetde çok bulunmuşdunuz. Va'z ve nasîhatları çok dinlemişdiniz. Onun için, sözü uzatmıyorum. Birkaç kelime ile kısa kesiyorum. Allahü teâlâ, bizi ve sizi "kaddesallahü teâlâ esrârehümel'azîz", islâmiyyetin doğru yolunda bulundursun! Âmîn.

171

Bu mektûb, molla Tâhir-i Bedahşîye yazılmışdır. Tesavvuf yolunda olanın, Allah için, aşağılık göstermesi, kulluk vazîfelerini yapması ve islâmiyyete uyması ve sünnet-i seniyyeye yapışması ve günâhlarını görüp korkması lâzım olduğu bildirilmektedir:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun. Peygamberlerin efendisine salât ve selâm olsun. Onun temiz Âline ve Eshâbının hepsine iyi düâlar olsun! "sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ Âlihi ve Eshâbihi ecma'in".

Biz fakîrlerin, Allahü teâlâyâ karşı aşağı, küçüklük düşüncesi içinde olmamız, herşeyi Ondan beklememiz, kalbi kırık, hep yalvarıcı ve Ona sığınıcı olmamız, kulluk vazîfelerini yapmamız, islâmiyyetin dışına taşmamamız ve sünnet-i seniyyeye sıkı sarılmamız lâzımdır. Hayrlı işler yaparken

niyyetlerimizi düzeltmeliyiz. Kalblerimizi, dünyâya düşkün olmaktan kurtarmalıyız. Her uzvumuz islâmiyyete teslîm olmalıdır.

Ayblarımızı görüp, günâhlarımızın çokluğunu düşünüp, Allahü teâlânın intikâm almasından korkmalıyız. İyiliklerimizi az görmeli, günâhlarımız az olsa da, çok bilmeliyiz. Şöhret sâhibi olmakdan, insanlar arasında iyi tanınmakdan çok korkmalı, titremeliyiz. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", (Din veyâ dünyâ işlerinde iyi tanınarak parmakla gösterilmek, bir kimseye zarar olarak yetişir. Bu zarardan ancak Allahü teâlânın koruduğu kurtulabilir) buyurdu. İnsân, niyyeti ve işleri, ne kadar hâlis ve iyi olsa da, kendini kusûrlu ve kabâhatli bilmelidir. Tesavvuf yolunda, ele geçen ni'metlere, hâllere, zevklere güvenmemeli, ne kadar doğru ve islâmiyyete uygun olsalar da, bunlara özenmemelidir. Dîne yaptığı hizmetlere, islâmiyyeti kuvvetlendirmesine ve insanların doğru yola gelmelerine sebep olmasına güvenmemeli ve bunlarla övünmemelidir. Bu güzel işleri, kâfirler ve fâcirler de yapabilir. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", (Çok olur ki, Allahü teâlâ bu dînini fâcir kimse ile kuvvetlendirir) buyurdu.

Dînini öğrenmek, Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için gelenleri, arslan ve kaplan gibi zararlı bilmeli, bunun kendi harâblığına sebep olmaması için çok korkmalıdır. Talebe gelince, kendinde sevinç duyarsa, bunu küfr ve şirk bilmelidir. Hemen tevbe, istigfâr ederek bu sevinci gidermelidir. Onun yerine korku ve üzüntü yerleşinceye kadar uğraşmalıdır. Hele, talebenin malında gözü olmakdan, ondan fâide beklemekten çok sakınmalıdır. Böyle olursa, talebe istifâde edemez ve pîrin harâb olmasına sebep olur. Çünkü bu yolda, yalnız hâlis din isterler. Zümer sûresinin üçüncü âyetinde meâlen, (Biliniz ki, Allahü teâlâ için olan din, yalnız Onun için olan hâlis dindir) buyuruldu. Allahü teâlânın katında şirke hiçbir sûretle yol yoktur.

Kalbe gelen her sıkıntı ve karartı, tevbe, istigfâr ve pişmânlık ile ve Allahü teâlâyâ sığınarak, kolayca giderilebilir. Fekat, bu alçak dünyâ için gelen karartı, leke, kalbi büsbütün karartır, harâb eder. Bunu temizlemek çok güç olur. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem", (Dünyâyâ düşkün olmak, günâhların başıdır) hadîs-i şerîfi çok doğrudur. Allahü teâlâ, bizi ve sizi, dünyâyâ düşkün olmaktan kurtarsın! Dünyâyâ düşkün olanları sevmekten ve onlarla arkadaşlık etmekden, düşüp kalkmakdan korusun! Çünkü o, öldürücü zehrdir ve iyi olmaz bir hastalıktır ve büyük belâdır ve bulaşıcı hastalıktır. Akllı kardeşim şeyh Hamîd yanınıza gelmekdedir. Ondan işiteceğiniz yeni, tâze haberlerin kıymetini biliniz. Gerisini, buluşunca bildiririm.

Bu mektûb, şeyh Bedî'uddîn hazretlerine yazılmışdır. Büyüklerden çok azına bildirilmiş olan birkaç gizli bilgi açıklanmaktadır. Bu derecede, ârif kendini islâmiyyetden dışarı sanır. Bunun sebebi ve islâmiyyete uygunluğu bildirilmektedir:

Önce, Allahü teâlâyâ hamd ederim ve Onun Resûlüne "sallallahü aleyhi ve sellem" salât ve selâm ederim.

Kıymetli kardeşim! İyi biliniz ki, islâmiyyetin bir dış görünüşü vardır, bir de içi, özü vardır. Dışını, âlimler bildirmişlerdir. İçini, özünü, tesavvuf büyükleri anlamışlardır. İslâmiyyetin görünüşünde ilerlemek, mahlûkların sonuna kadardır. Bundan sonra, eğer vücûb derecelerinde yükselmek nasîb olursa, dış ile iç birbiri ile birleşir. Bunlarla, Şân-ül-ilme kadar yükselir ki, burası Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem"

mebde-i te'ayyünüdür. Bundan sonra, ilerlenirse, islâmiyyetin içi de, dışı da, yolda kalır. Ârif, Şân-ı hayâtda yükselir. Bu Şânın, mahlûklar ile hiç benzerliği, ilgisi yoktur. Hakîkî Şânlardandır. İzâfet sıfatları bile, oraya yaklaşamaz. Bu Şân, maksadın kapısı gibidir. Matlûbun başlangıcıdır.

Bu derecede, ârif, kendini islâmiyyetden dışarda bulur. Allahü teâlâ koruduğu için islâmiyyetin inceliklerinden bir inceliği bile elden kaçırmaz. Bu büyük ni'mete kavuşmakla şereflenenler çok az, hem de pekçok azdır. Tesavvuf yolcularının çoğu, bu makâmın gölgelerine varabilmişlerdir.

Çünkü her yüksek makâmın, altında gölgesi vardır. Gölgeye varanlar, islâmiyyetden dışarıya çıkdık sanmışlardır. Kabuğu soyduklarını, öze kavuşduklarını zan etmişlerdir. Burası, tesavvuf yolculuğunun tehlikeli yeridir. Za'îf olanlardan çoğu, burada yoldan çıkmış, mülhid ve zındık olmuşlardır. İslâmiyyetden ayrılmışlar, hem kaymışlar, hem de başkalarını yuvarlamışlardır. Büyükler arasında, vilâyet derecelerinden birine kavuşanlar ve o yüksek makâmın gölgelerinden birisinde, bu ma'rifeti edinenler, o makâmın kendine varamamış iseler de, Allahü teâlâ bunları korumaktadır. İslâmiyyetin edeblerinden bir edebi elden bırakmazlar. Bu ma'rifetin iç yüzünü anlamasalar ve işin özünü kavramasalar da, islâmiyyetden kıl kadar ayrılmazlar. Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, sevgili Peygamberinin "sallallahü aleyhi ve sellem" sadakası olarak, bu bilmece bu fakîre çözülünce, işin özü anlaşılınca, az birşey açıklamak uygun oldu. Belki, nâkışları doğru yola getirir ve olgunlara işin iç yüzü aydınlanır.

İslâmiyyetin emrleri, yasakları, hem bedenedir, organlaradır, hem de kalbedir. Çünkü nefsin temizlenmesi, bu ikisinin islâmiyyete uymasına bağlıdır. İşte, o makâma erişen büyüklerde, islâmiyyetden dışarı aşan, bu ikisinden başka olan latîfelerdir. İslâmiyyete uyması lâzım gelen bu iki parça, her zemân uymaktadır. Başka latîfelere, islâmiyyete uymak için emr olunmamıştır.

Tesavvuf yolunda ilerlemeden önce, beş latîfe birbirleri ile birleşmiş idi.

Rûh, sır, hafî ve ahfâ latîfeleri, kalbden ayrı değillerdi. Seyr ve sülûk denilen o yolculukda, beş latîfe birbirinden ayrıldı. Herbiri, kendi yerine varıp yerleşti. Böylece, hangisinin islâmiyyete uymakla vazîfeli olduğu, hangilerinin vazîfeli olmadıkları anlaşıldı.

Süâl: O makâmda, ârif, bedenini ve kalbini de, islâmiyyetin dışında buluyor. Bunun sebebi nedir?

Cevâb: Böyle bulmak, doğru bir buluş değildir. Böyle sanmaktadır. Kalbini ve bedenini, çok latîf olan, başka latîfeleri gibi görmektedir. Bunları da, onlar gibi, islâmiyyetin dışında sanmaktadır.

Süâl: Beden ve kalb, islâmiyyetin görünüşüne uymakla vazîfeli oldukları gibi, islâmiyyetin özü, kalbin dışına da yayılmaktadır. Böyle olunca, islâmiyyetden dışarı çıkmak, ne demek oluyor?

Cevâb: İslâmiyyetin özü, rûh ve sır latîfelerini aşamaz. Hafî ve ahfâya eremez. İslâmiyyetden dışarda kalanlar da bu ikisidir. Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir.

Allahü teâlâ bizi ve bütün müslimânları Peygamberlerin en üstününe uymakla şereflendirsin "aleyhi ve aleyhim ve alâ âlihîm salevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ"!

Zâhidâ! Aç gözün, sahraya bak da ibret al!

Şu direksiz kubbe-i semâya bak da ibret al.

Görmek istersen, Cenâb-ı kibriyânın kudretin,

Her sabâh, seher vakti, dünyâya bak da, ibret al!

Pâdişâh olsan da derler, "er kişi niyyetine"

Var, musallâda yatan mevtâya bak da ibret al!

Bir kefendir âkıbet, sermâye-i beğ ve fakîr,

Varlığa mağrur olan, mecnûn değil de, yâ nedir?

173

Bu mektûb, seyyid mîr Muhammed Nu'mân "kaddesallahü sirrehül'azîz"

hazretlerine yazılmışdır. Bir sorusuna cevâbdır: Önce, Allahü teâlâyâ hamd ve Resûlüne "sallallahü aleyhi ve sellem" selâm ederim.

Yüksek seyyid hazretleri! Soruyorsunuz ki:

Kelime-i tevhîd söylerken, (Lâ) deyince, görülen ve bilinen herşeyi yok bilmek lâzımdır. Çünkü, Allahü teâlâ istenilmektedir. O da, görülen ve bilinen şeylerden başkadır. Hiçbirine benzemez. Böyle olunca Muhammed aleyhisselâmın gördüğünü de yok bilmek lâzım gelecektir. Allahü teâlâ, Onun gördüğünden de başka olacaktır.

Cevâb: Ey kardeşim! Muhammed "aleyhisselâm" o kadar çok yüksek olmakla birlikte, yine insan idi.

Yok iken yaratılmış bir mahlûk idi. İnsan, insanların yaratanını nasıl kavrayabilir? Mahlûk olan, hep var olandan ne anlıyabilir? Yokluktan gelen, yok olmıyandan ne elde edebilir? Tâhâ sûresinin yüzonuncu âyetinde meâlen, (Onu anlıyamazlar, kavrayamazlar) buyuruldu. Şeyh Ferîdeddîn-i Attâr "rahmetullahi aleyh" buyuruyor ki: Görmezmisin ki, Peygamber gibi bir sultân,

o fakr ile eremedi, uğraşma, hemân!

Ey kıymetli kardeşim! Burayı biraz açıklamak gerekiyor. Dikkatle okuyunuz!

(Lâ ilâhe illallah) kelimesinin iki makâmı vardır. Biri yok etmekde, ikincisi var etmekdedir. Bu varlığın ve yokluğun da ikişer yüzleri vardır.

Birinci bakımdan, bâtil tanrıların ibâdete hakları yok edilmekde ve hak olan ma'bûdün ibâdete hakkı var olduğu bildirilmekdedir. İkinci bakımdan ise, maksûd olmıyan ve matlûb olmıyan maksadlara olan bağlantılar yok edilmekde ve hakîkî matlûba olan bağlılığın varlığı bildirilmekdedir.

Başlangıçda, birinci bakımdan yükseklik, bilinen ve görülen her şeyi (Lâ) derken yok eylemektir ve varlık makâmında, (İllâ) demekden başka birşey düşünmemektir. Birkaç zemân böyle yaparak kalb gözü kuvvetlendikten sonra, (İllâ) derken, varlığı söylenen hakîkî var olan da, yok edilenler gibi görünmeğe başlar. Fekat sâlik, o görülenlerden başkasını aramakda, ondan başkasını istemekdedir. Çünkü bu kemâlin başlangıcında, (Lâ) derken, yok bilinen herşey, ibâdete hakları olmıyan mahlûklar idi. Bu kelime-i tevhîdi çok söylemenin bereketi ile, ibâdete hakkı olan ma'bûddan ayrılmışlardır.

Fekat, kalb gözü kuvvetli olmadığı için, ibâdete hakkı olan ve (İllâ) derken var bilinen vücûb ya'nî dâimî varlık mertebesini görmiyordu. O

makâmda, (İllâ) demekden başka birşey bilmiyordu. Kalb gözü kuvvetlenince, var düşünülen de, yok bilinenler gibi görüldü. Vücûb mertebesinde isimler ve sıfatlar da bulunduğu için ve sâlik, herşeyden ayrı bir varı istediği için, istediğini isimlerin ve sıfatların ötesinde aramaktadır. Çünkü, herşeyden ayrı olan var mertebesinde, ibâdete hakkı olmak da, ibâdete hakkı olmamak gibi yokdur. Fârisî beytler tercemesi:

Âşıkın gönlü bir güzele takılınca,

râhat eder mi, başkasına kavuşunca?

Yüz demet fesleğen verseler bir bülbüle,

koklamaz hiç onu, yine gider bir güle.

Nilüfer otu, güneşe olunca âşık,

ondördüncü ayı görmek ister mi artık?

Ciğeri yanan, arar hep suyun tadını,

çok şeker verseler de, hiç beğenmez anı.

İkinci bakımdan, maksûd olmıyan, aranılmıyan maksadları yok etmek idi.

Bunun en yüksek mertebesi, vücûb mertebesini görmeği de, mahlûkların mertebelerini görmek gibi, (Lâ) derken, yok etmektir. (İllallah) derken de, bu kelimedenden başka hiçbirşeyi düşünmemektir. Fârisî, iki beyt tercemesi: Kuşumdan nasıl haber vereyim sana?

Ankâ ile yaşar hep, gitmez bir yana.

Ankâ diye ismini duymuş insanlar,

kuşumun isminiye, hiç bilmez onlar!

Yüksek yaradılışlı, ileri görüşlü olanlar, öyle bir maksadı ararlar ki, ele geçemez. Hattâ, ne olduğu anlaşılamaz. Cennetde, Allahü teâlâ elbet görülecektir. Fekat nasıl görüleceğini düşünürsek hiç anıyamayız. Herkes, âhıretde göreceğiz diye sevinmekdedir. Hâlbuki ben, hiç görülemiycek bir maksada tutulmuşum. Aradığımdan hiçbirşeyin bilinmesini istemiyorum.

İşitilsin, fekat hiç kavuşulmasın. Bilinsin, fekat hiç görülmesin diyorum.

Ne yapayım. Beni böyle yaratmışlar. Fârisî mısra' tercemesi: Herkes, bir iş için yaratılmışdır!

Bu mertebede, çok şaşkın isem de, edebi gözeterek, çılgınca konuşmuyorum.

Fârisî mısra' tercemesi:

Benim deliliğim, usta bir sevgilidir.

Fârisî beyt tercemesi:

Ömr geçdi anlatmadan, derdimi, elemimi,

artık sabâh oluyor, keseyim hikâyemi.

Doğru yolda gidenlere ve Muhammed aleyhisselâmın izinde ilerleyenlere, Allahü teâlâ bizden selâm eylesin!

174

Bu mektûb, hâce Muhammed Eşref-i Kâbilîye yazılmışdır. Bu yolun şaşkınları, uzaklık görünen yakınlık ve ayrılık sanılan vuslat ararlar. Yazılan rü'yânın cin te'sîri ile olduğu bildirilmekdedir: Kıymetli kardeşimin güzel mektûbu geldi. Fakîrleri sevdiğinizi ve bu yüksek insanlara sığındığınızı bildirdiği için, bizleri çok sevindirdi. (Kişi sevdiği ile berâberdir) hadîs-i şerîfi, büyük müjdedir. Fekat, bu yolun âşıkları, bu kadarla doymazlar. Yakınlık görünen uzaklıkla sevinmezler.

Uzak görünen bir yakınlık ve ayrılık görünen bir kavuşmak ararlar. İşin gecikdirilmesine, sonraya bırakılmasına râzı olmazlar. Tenbelliği, gericiliği çirkin bilirler. Kıymetli dakîkaları, yaldızlı pislikler için elden kaçırmazlar. Ömür sermâyesini, sonu gelmez hayâller arkasında geçirmezler.

Yüksekleri bırakıp, alçaklara bakmazlar. Beğenileni verip, gadab olunanı, kızılanı almazlar. Tatlı yağlı yemeklere aldanmazlar. İnce, süslü elbise için, Allahü teâlâyâ kulluk zevkını vermezler. Hükümdârlık koltuğu gibi olan kulluğu, pislik gibi olan dünyâ bağılılığı ile kirletmekten utanırlar. Allahü teâlânın mülkünde, memleketinde, Lât ve Uzzâ putlarını Ona ortak yapmakdan hayâ ederler. Kardeşim! Bu makâmda, hâlis din isterler! Zümer sûresinin üçüncü âyetinde meâlen, (Biliniz ki, Allahü teâlâ, ancak hâlis dîni beğenir) buyuruldu. Ortaklık tozunu bile kondurmak istemezler. Zümer sûresinin altmışbeşinci [65] âyetinde meâlen, (Birşeyi ortak edersen, ibâdetlerini, iyiliklerini elbette yok eder!) buyuruldu. Bir ân, kendinizi düşününüz! Eğer, ortak katılmamış bir dîninizi varsa, size müjdeler olsun! Eğer böyle değilse, başınıza belâ gelmeden önce çâresine başvurunuz!

Yazdığınız rü'yâ, cin görünmesidir. Onun boş işleridir. Cinnin böyle, bozuk işleri, tâliblerde çok görülmektedir. Buna hiç üzülmeiniz! Nisâ sûresinin yetmişbeşinci [75] âyetinde meâlen, (Şeytânın aldatması, elbette za'îfdir) buyuruldu. Eğer yine gelirse, (Kelime-i temcîd) okuyunuz! Ya'nî, (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billahil'aliyyil'azîm) deyiniz! Bunu okumak, cinleri dağıtır, kovar. Doğru yolda bulunanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ"!

175

Bu mektûb, hâfız Mahmûda yazılmışdır. Kalbin telvînlerini ve temkînini bildirmektedir:

Kıymetli kardeşimin şerefli mektûbu geldi. Hâllerinin telvînlerinden, ya'nî değişikliklerinden birşeyler yazmışsınız. Bu yolun başında da, sonunda da, sâlikler, hâllerin telvîninden kurtulamaz. Telvînler kalbde ise, sâlik (Erbâb-i kulûb)dan olur. Bunlara (İbn-ül-vakt) de denir. Kalb, telvînden kurtulmuş, hâllere kul olmakdan âzâd olmuş ve temkîn makâmına yetişmiş ise, hâller artık nefse gelir. Çünkü nefis, kalbin yerine oturmuş, onun işlerini görmektedir. Nefsin bu telvîni, kalbin temkîninden, ya'nî değişik hâllerin gelmesinden kurtulduktan sonra olur. Bu telvînin sâhibine, (Ebül-vakt) denilse, yeri vardır. Allahü teâlânın yardımı ve yalnız Onun ihsânı ile nefis de, bu telvînden kurtularak, temkîne ve itmînâna kavuşursa, telvînler çeşidli maddelerden yapılmış olan bedene gelir. Bu telvîn, artık hiç gitmez. Çünkü beden, temkîne kavuşamaz. Beden, latîfelerin en üstünü olan ahfâyâ benzese de, temkîne kavuşamaz. Ahfâyâ gelen temkînden bedene de bulaşırsa da, kendi telvînleri yine yok olmaz. Herşeyde asla bakılır.

Dallara, kollara bakılmaz. Bu makâma eren kimse, üstünlerin üstünü olur.

Tâm ebül-vakt işte budur. (Allahü teâlâ ile, öyle vaktim vardır ki, aramıza melek de giremez) hadîs-i şerîfinde bildirilen vakt için, bir ân diyenler olduğu gibi, uzun sürmekdedir diyenler de oldu. İkisi de doğrudur. Yukarıda bildirildiği gibi, insanın ba'zı latîfeleri için, az olur ve kısadır. Başka latîfeleri için ise, uzun sürer.

Sözün kısası, zâhiri, ya'nî görünen organları, parlak islâmiyyete uygun olarak kullanılmalı, bâtın için, ya'nî kalb ve öteki latîfeler için, alınan dersi çok yapmalıdır. Fârisî beyt tercemesi:

Bu sonsuz okyânûsda kurbağa gibi,

el ayak oynat, zîrâ derindir dibi!

Kıymetli kardeşimiz Muhammed Sıddîk, Egre şehridir. Sizinle buluşması, onun için büyük ni'met olacaktır.

176

Bu mektûb, molla Muhammed Sıddîka yazılmışdır. Dakîkaları kıymetlendirmek lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Hadîs-i şerîfde, (Bir kimsenin iyi müslimân olduğu, lüzûmlu şeylerle uğraşıp, fâidesiz şeylerden uzaklaşması ile belli olur) buyuruldu. Bunun için, zemânları kıymetlendirmek lâzımdır. Böylece, fâidesiz, boş yere vakt öldürmekden kurtulmuş olursunuz. Şi'r, kasîde ya'nî mevlid-i nebî okumağı başkalarına bırakıp, sessizce, bâtındaki nisbeti muhâfaza etmeğe çalışmalıdır. Arkadaşların toplanmaları, bâtının dağılmaması içindir.

Öteden beriden konuşmak için değildir. Bunun için, bir köşeye çekilmeyip, birlikde bulunmağı beğenmişlerdir. Bâtının toparlanmasını, toplulukda aramışlardır. Gönül topluluğunu bozan toplantılardan kaçınmak lâzımdır.

Bâtının topluluğunu bozmıyan herşey mubârekdir. Bozanlar ise, uğursuz ve bereketsizdirler. Öyle yaşamalıdır ki, yanında bulunanların bâtınları toparlansın. Onları gönül dağınıklığına düşürmemelidir. Kendini toparlamalı, konuşmamalıdır. Nutk çekecek, dedikodu yapacak zemân değildir.

Fârisî mısra' tercemesi:

Ders verecek, keşşâf tefsîri okuyacak zemân değil!

Vesselâm.

Gece gündüz dilimde salât-ü selâm,

O mubârek rûhuna, ey Fahr-ul-enâm!

177

Bu mektûb, Cemâleddîn Hüseyin-i Bedahşîye yazılmışdır. İ'tikâdı, Ehl-i sünnet i'tikâdına göre düzeltmek lâzım olduğu bildirilmektedir: Hâce Cemâleddîn-i Hüseyin, gençlik zemânını büyük ni'met biliniz! Elden geldiği kadar, bu zemânı, Allahü teâlânın râzı olduğu işleri yapmakla geçiriniz! Bunun için de, herşeyden önce, i'tikâdı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine göre düzeltmek lâzımdır. İkinci olarak fikh bilgisini öğrenmeli ve işleri, bu bilgiye uygun yapmalıdır. Ancak bunlardan sonra, tesavvuf yolunda ilerlemeğe sıra gelir. Bunları yapabilen, felâketlerden kurtulur. Yapmıyanlar kurtulamaz. Hâce Muhammed Sâlih'in çocuklarına yardım ediniz! Onlara yardım, babalarına yardım demektir.

Fârisî mısra' tercemesi:

Aranılan hazîneyi gösterdim sana!

Vesselâm.

178

Bu mektûb, mirzâ Muzaffere yazılmışdır. Âlemlerin efendisine uymak lâzım geldiği bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, ecrinizi artdırsın ve kıymetinizi yükseltsin, işlerinizi kolaylaştırsın ve kalbinizi genişletsin! Resûlullahın ahlâkı ile ahlâklanmış bir zâta ihsân yapmağı ve herkesle iyi geçinmeğı hâtırlatmağı ne lüzûm vardır? Ona karşı, bunları söylemek, saygısızlık olabilir. İnsan muhtâc olduğu zemân kurtan, kuşdan meded umar. Za'îf ve âciz kimselerden de ihsân bekler. Bunun için, başınızı ağrıtıyorum. Muhtâcların imdâdcısı olmak istiyorum. Kıymetli efendim! İhsân, kime yapılırsa yapılsın, çok iyidir. Fekat yakın olanlara ihsân etmek dahâ iyidir. Resûlullah

"sallallahü aleyhi ve sellem" komşuların haklarını gözetmeğı o kadar önem verirdi ki, Eshâb-ı kirâm "aleyhimürrıdvân" komşulara da, ölüden mîrâs düşecek sanmışlardı. Fârisî iki beyt tercemesi:

Öyle yakın olduk ki, birbirimize,

Sen bir güneş, biz de sanki birer gölge.

Ne olur ey, kimsesizlerin kimsesi,

Lutfüne kavuşsa, komşuların hepsi!

Vesselâm.

179

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mânın oğlu mîr Abdüllaha yazılmışdır. Nasîhat vermekdedir:

Kıymetli yavrum! Cenâb-ı Hak, hayrlı işlerinizde yardımcınız olsun! Gençlik çağının kıymetini biliniz! Bu kıymetli günlerinizde, islâmiyyet bilgilerini öğreniniz ve bu bilgilere uygun olarak yaşayınız! Kıymetli ömrünüzü fâidesiz, boş şeyler arkasında geçirmemek için ve oyunla, eğlence ile geçirmemek için çok uyanık olunuz!

Yüce babanız, birkaç gün sonra, inşâallahü teâlâ, sizlere kavuşacaktır. O

gelinceye kadar, yanınızda bulunanlara göz kulak olunuz! Fârisî mısra'

tercemesi:

Merd isen, kendine baba ol!

180

Bu mektûb, Emkenegî hazretlerinin oğlu hâce Ebül-Kâsıma yazılmışdır

"kaddesallahü esrârehümel'azîz". Bu yolun büyüklerinden, isimleri şaşıırılan birkaçı üzerinde bilgi istemektedir:

Saygı değeri efendim! Yüksek hocamız Muhammed Bâkî "aleyhirrahme"

hazretlerinden öğrendiğimize göre, hâce-i Ahrâr hazretleri ile, mevlânâ hâce Emkenegî "kaddesallahü esrârehümel'azîz" hazretleri arasında bulunan pîrlerimiz iki idi. Bu iki büyükden biri, Mevlânâ hazretlerinin yüksek babası Mevlânâ Dervîş Muhammeddir. İkincisi, Mevlânâ Dervîş Muhammedin dayısı Mevlânâ Muhammed Zâhiddir "kaddesallahü esrârehümel'azîz".

Geçenlerde, meşîhatden hâce Muhammed Mahmûd buraya geldi. İlk görüşmemizde, Mevlânâ hazretlerinden söz açdı. Mevlânâ kimseden izn almamışdır. Bunun için, önceleri talebe kabûl etmezdi. Ölümüne yakın, şeyhlik yapmağa başladı, dedi. Kendisi çok yüksek idi. Cevâb olarak: Mâverâ-ün-nehr âlimlerinin hepsi, onun üstünlüğünü söylemektedir. Böyle bir kimsenin, izn almadan talebe yetiştirmeğe kalkışması nasıl düşünülebilir? Böyle yapmak, hıyânet olur. Hiçbir müslimânın böyle yapacağı düşünülemez. Nerde kaldı ki, din büyükleri için düşünölsün, denildi. Buna karşılık, hâce Hâvend Mahmûd dedi ki: Birgün, Mevlânâ hâce Kelân Dehbîdî yanıma gelmişti. Hâce karpuz yiyordu. Mevlânâ da istedi. Hâce, (Sizin karpuzunuz temâmdır) dedi. Mevlânâ da, (Karpuzumuzun temâm olduğuna siz şâhid olur musunuz?) dedi. (Evet, karpuzunuzun temâm olduğuna şâhid olurum) dedi. Mevlânâ, o zemândan beri, talebe yetiştirmeğe başladı, dedi. Hâce Hâvendin bu sözü de yerinde görülüyor. Yalnız bu kadarcık sözle, Mevlânânın talebe yetiştirmeğe başlaması ve şeyhlik yapması, onun büyüklüğüne yakışık olmuyor. Hâce Hâvend Mahmûd, dahâ sonra, Hâce-i Ahrâr hazretleri ile, Mevlânâ hazretleri arasında bulunduğu söylenen iki büyük kimsenin isimleri de yanlışdır dedi ve başka iki ism söyledi. Sonra, Mevlânâ Dervîş Muhammedin kendi dayısına bir bağlılığı yoktur. Bir başkasına bağl idi dedi. Bu sözlere çok şaşdık.

Bunun için, başınızı ağrıtırız ki, bu iki büyüğün isimlerini, senedleri ile yazınız ki, kimsenin şöyle böyle demeğe yüzü kalmasın. İznli olduğunu yazmanıza lüzûm görmiyoruz. Onun büyüklüğü, en açık şâhiddir. Bununla beraber eğer yazarsanız, söz atanların dilleri kökünden kesilmiş olur. Hâce Hâvend Mahmûdun, bu uygunsuz sözleri neden söylediği anlaşılamadı. Belki, bu fakîrleri küçük düşürmek istemiştir. Çünkü üstâdı beğenmemek, onun talebesini hiçe saymak olur. Bu zevâllıları aşağılamak için çok şeyler bulabilirdi. Bunu yapabilmek için, din büyüklerine leke sürmesine ne lüzûm vardı? Yok, başka şeyler düşünerek, büyüklerin kendilerini gözden düşürmek istedi ise, bu dahâ çirkindir. Az bir anlayışı olan, bu çirkinliği hemen sezer. Yâ Rabbî! Doğru yolu gösterdikden sonra, sen bizi sapıtmaktan koru!

Rahmet hazînelerinden bizlere ihsân eyle! Sen, büyük ihsânlar sâhibisin.

Peygamberlerin efendisi hurmetine "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât", bu düâmızı kabûl eyle! Doğru yolda bulunanlara selâm olsun!

Bu mektûb, mubârek oğlu meyân Muhammed Sâdık hazretlerine yazılmışdır

"kaddesallahü teâlâ esrârehümel'azîz". Süâlîne cevâbdır: Akllı oğlum Muhammed Sâdık

"rahmetullahi aleyh" soruyor: Süâl: Evliyâdan bir kısmını, Allahü teâlâyâ yakınlık derecelerinin aşağısında görüyorum. Hâlbuki bunlar zühd, tevekkül, sabr ve rızâ makâmlarının yüksek derecelerindedirler. Bir kısmını da, yakınlık mertebelerinin yüksek derecelerinde görüyorum. Hâlbuki bunlar "rahmetullahi aleyhim ecma'în", zühd ve tevekkül gibi makâmların aşağı derecelerindedirler. Bu makâmların yüksek olması, yakînin fazla olmasına bağlıdır. Yakînin fazla olması da yakınlık ile artar. Acabâ biz mi yanlış

görüyoruz? Yoksa, bu makâmların yüksekliği, yakınlıktan başka birşeye mi bağlıdır?

Cevâb: Bu makâmların yüksekliği yakın olmağa bağlıdır. Çok yakın olanın yakîni fazla olur. Keşfiniz de doğrudur. Yakın olan, latîfelerin en latîfidir. Yakîni çok olan da bu latîfelerdir. Bu makâmların yüksekliği, yakînin çokluğuna bağlı olduğundan, o da, bu latîfelere nasîb olur. Bir büyük Velî, çok yakîn olmadığı hâlde, latîfelerin en latîfinin makâmlarından birinde bulunabilir ve latîfelerin en koyusuna inmemiş

olabilir. Bu makâmda iken, yakınlığı çok olan ve en koyu latîfeye ya'nî maddeden yapılmış beden latîfesine inmiş olan bir Velîden üstün olur.

Çünkü, beden latîfesinde o yakınlık olmadığı için, yakîn hâsıl olmamıştır.

Bunun için, o makâmlar, niçin üstün olur? Bu latîfeye dönüp inen bir Velî, bu latîfeye bağlı kalır. Önce, başka latîfelerde hâsıl olmuş olan yakînler örtülür. Beden latîfesine inmeyen Velî böyle değildir. Bu en latîf olan latîfeye bağlıdır. Çok yakındır ve yakîni de çokdur ve örtülmemiştir. Bu makâmlarda bulunan "rahmetullahi aleyhim ecma'în" en yüksek, en üstün olur.

Geri dönmüş olan, çok yakındır ve yakîni de çok olduğu gibi, makâmı da yüksektir. Fekat, bunun yüksekliği örtülüdür. İnsanlara fâideli olmak için ve kendisinden istifâde olunmak için, onlar gibi olmuştur. Onlar gibi görünmekdedir. Bu makâm, Peygamberlere "aleyhimüsselâm" mahsûsdur. Bunun için, İbrâhîm "aleyhisselâm", kalbinin itmînân bulmasını istedi ve yakîn hâsıl etmesi için herkes gibi, gözle görmeğe muhtâc oldu. Uzeyr

"aleyhisselâm" da buna benzer söyledi.

Geriye dönmiyen ise, kendi yakînini bildirerek, perdeler kalksa, yakînim artmaz dedi. Hazret-i Alînin "radıyallahü anh" söylediği denilen bu söz, eğer doğru ise, geri dönmeden önce söylemiştir. Çünkü geri döndükden sonra, yakîn elde etmek için, herkes gibi o da, delîle muhtâc olur.

Bu fakîr "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" geri dönmeden önce, inanılması lâzım gelen şeyler meydânda idi. O bilgilere yakînim, duygu organlarım ile anladıklarımın dahâ çok idi. Fekat, geri döndükden sonra, o yakîn örtüldü.

Herkes gibi delîllere, isbât etmeğe muhtâc oldum. Fârisî mısra' tercemesi: Yetiştirdikleri gibi yürüyoruz!

Vesselâm.

Bu mektûb, molla Sâlih-i Külâbîye yazılmışdır. Vesveselerden şikâyet eden Sahâbîye karşı buyurulan hadîs-i şerîf açıklanmaktadır: Birkaç kişi oturmuşduk. Vesvese ve kuruntu üzerinde konuşuluyordu. Bu arada, bir hadîs-i şerîf okundu. Eshâb-ı kirâmdan birkaçı, kötü düşüncelerden, vesveselerden şikâyet etmişti. Resûl "aleyhisselâm" bunlara, (Bu vesveseler, îmânın olgun olmasındandır) buyurmuşdu. Bu hadîs-i şerîfin ma'nâsını düşünürken, hâtırıma şöyle geldi: Îmânın olgun olması, yakînin çok olmasındandır. Yakînin çok olması da, çok yakın olanlardadır. Kalb ve üstündeki latîfeler, Allahü teâlâyâ ne kadar çok yakın olurlarsa, îmân ve yakîn de çok olur. Bedene bağıllık da, o kadar az olur. Bu zemân, bedene vesveseler çok gelir. Uygun olmıyan vesveseler hâsıl olur. Görülüyor ki, kötü vesveselerin gelmesine sebep îmânın kâmil olmasıdır. Nihâyetde olanlarda, uygunsuz vesveseler ne kadar çok olursa, îmânlarının o kadar çok olgun olduğunu gösterir. Çünkü îmân kâmil olunca, latîfelerin en latîfleri, bedenden o kadar çok sıyrılır. Sıyrıldıkça, bağları gevşedikce, beden boşalır. Bulanmağa, kararmağa başlar. Böylece kötü düşünceler, vesveseler artar. Başlangıçta ve yolda olanlar, böyle değildir. Bunların vesveseleri zararlıdır, zehrdir. Kalb, rûh hastalıklarını arttırır. Bunu iyi anlamak lâzımdır. Bu bilgiler, bu fakîrin ince bilgilerindendir. Allahü teâlâ, doğru yolda olanlara ve Muhammed aleyhisselâmın izinde gidenlere selâmet versin!

183

Bu mektûb, molla Ma'sûm-i Kâbilîye yazılmışdır. Nasîhat vermekdedir: Allahü teâlâ, Muhammed Mustafânın "aleyhisselâm" nûrlu yolunda ilerlemek nasîb etsin! Büsbütün kendine bağlasın! Çeşidli bağıllıkların ve dağınık düşüncelerin kaplaması, kalbinizin büyüklere olan bağıllığını gevşetmez sanıyorum. Siz yine, düşüncelerinizin dağılmasını önlemeğe çalışınız!

Böylece kalbe sirâyet etmelerini önlemiş olursunuz. Matlûba kavuşmağı durduramasınlar. Dünyânın ve dünyâda olanların, ne kıymetleri vardır ki, insan bunları ele geçirmek için, kıymetli ömrünü tüketmiş olsun! Hâlinizi bildiriniz. Gaflet uykusu, ne zemâna kadar sürecektir? Fârisî beyt tercemesi: Ey İnsan! Evin, tarlan, bak sana zindân olmuş!

ardında koşdukların hep, sana düşman olmuş!

Ölmeden önce, âhirete yarayan birşey yaparsan, ne güzel! Yoksa işin harâbdır! Kalbini temizliyecek şeylerin kıymetini bilmeli. Bunları yapmağı engelleyenlerin düşmân olduğunu anlamalıdır. Fârisî beyt tercemesi: Allah sevgisinden başka, her ne güzelse,

zehrdir cânına billâh, şeker de olsa!

Resûlün vazîfesi, ancak haber vermekdir. Vesselâm!

184

Bu mektûb, Kılincullahı yazılmışdır. Peygamberlerin efendisine "sallallahü teâlâ aleyhi ve aleyhim ve sellem" uymağı övmekdedir: Sevgili ve akıllı oğlumun kıymetli mektûbu geldi. Sevgi ve saygı ile yazılmış olduğu anlaşıl原因 olarak bizi sevindirdi. Allahü teâlâ, size, râzı olduğu işleri yapmak nasîb eylesin!

Yavrum! Kıyâmetde işe yarayacak olan şey, islâmiyyetin sâhibinin gösterdiği yolda yürümekdir "aleyhissalâtü vesselâm". Hâller, kendinden geçmeler, ilmler, ma'rifetler, işâretler ve kerâmetler, bu yolda iken hâsıl olurlarsa, çok iyidir ve büyük ni'metdirler. Bu yoldan sapık iken hâsıl olurlarsa, harâblıktır, istidrâcdır, felâkete sebep olurlar. Tesavvuf büyüklerinden Cüneyd-i Bağdâdî hazretlerini "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" öldükden sonra, rü'yâda gördüler. (Nasılsın?) diye sordular.

Cüneyd hazretleri, cevâb olarak buyurdu ki, (İlm, ma'rifet dolu sözlerimin hiç fâidesi olmadı. İşâretleri, kıymetli bilgileri bana yaramadı. Bir gece yarısı kıldığım iki rek'at nemâz, imdâdına yetişdi).

Herşeyden önce, Muhammed aleyhisselâma ve Onun dört halîfesine uymak lâzımdır. Sözlerde, işlerde ve inanmakda islâmiyyetden ayrılmamağa çok dikkat etmelidir. Bunlara uymak, yümün ve bereketdir. Ya'nî, hep iyiliklere kavuşdurur. İslâmiyyetden ayrılmak ise, insanı utandırır ve felâkete götürür. Gönderdiğiniz kitâbın birkaç yerini okudum. İyi göründü. Fekat, kitâb yazmakdan önce yapılacak dahâ mühim işler var. Önce, onları yapmak, dahâ uygun ve dahâ iyi olur. Vesselâm.

185

Bu mektûb, Mensûr-i Araba yazılmışdır. Kalbin selâmeti bildirilmekdedir: Allahü teâlâ sizi, Muhammed aleyhisselâmın islâmiyyeti yolunda bulundursun!

Bütün kuvvetinizle, Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için, çalışmanızı nasîb eylesin! Bize ve size "kaddesallahü teâlâ esrârehümel'azîz" lâzım olan şey, kalbi, Allahdan başka şeylere düşkün olmakdan kurtarmaktır.

Kalbin bu kurtuluşu da, Allahü teâlâdan başka, hiçbirşeyi düşünmemekle olur. Bir insan, eğer bin sene yaşamış olsa, kalbinden hiçbirşey geçmez.

Çünkü kalb, Allahü teâlâdan başka her şeyi unutmuştur. Fârisî mısra'

tercemesi:

İş budur. Bundan başka, herşey hiçdir!

Mevlânâ Fâzıl Serhendî, hizmetinizde bulunmaktadır. Babası Serhenddedir.

İhtiyâr hâlinde, oğlunu görmekle sevinmek istiyor. Buna kavuşabilmesi için, bu fakîri aracı yapmaktadır. Emr, sizindir. Dahâ doğrusu, herşey Allahü teâlânın emrindedir. Vesselâm.

186

Bu mektûb, Kâbil müftîsi hâce Abdürrahmâna yazılmışdır. Sünnet-i seniyyeye uymağı, bid'atlerden kaçınmağı istemekdedir:

Allahü teâlâyâ ağılıyarak, sızlıyarak ve Ona sığınarak ve güvenerek yalvarıyorum ki, bu fakîri ve ona bağlı olanları, bid'at olan işleri yapmakdan korusun ve bid'atlerin güzel ve fâideli görünmelerine

aldanmaktan muhâfaza buyursun! Seçilmiş olanların, sevilenlerin efendisi, en üstünü hâtırı için bu düâyı kabûl eylesin! (Bid'at) demek, Resûlullahın

"sallallahü aleyhi ve sellem" zemânında ve Onun dört halîfesi zemânlarında bulunmayıp da, dinde sonradan meydâna çıkan şeylere denir. Bid'atleri ikiye ayırmışlar: (Hasene) [güzel] ve (Seyyie) [kötü]. Resûlullahın ve dört halîfesinin zemânlarında bulunmayıp da, dinde sonradan meydâna çıkan ve bir sünnetin unutulmasına sebep olmıyan güzel şeylere, (Hasene) demişlerdir.

Sünneti ortadan kaldıran bid'ate de, (Seyyie) demişlerdir. Bu fakîr, bu bid'atlerin hiçbirinde güzellik ve parlaklık görmüyorum. Yalnız karanlık ve bulanıklık duyuyorum. Eğer bugün, kalbler kararmış olduğundan, bid'at sâhibinin işleri iyi ve güzel görülürse de, yarın kıyâmet günü, kalbler uyandığı zemân, bunların zarar ve pişmânlıktan başka bir netîce vermedikleri görülecektir. Fârisî beyt tercemesi: Ciğeri yakan düşünceden, gözüme uyku girmedi,

acabâ o sevgilim, geceyi kiminle geçirdi?

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, (Bizim dînimizde yapılan her yenilik, her reform fenâdır, atılmalıdır). Atılması lâzım olan şeyin neresi güzel olur? Bir hadîs-i şerîfde buyurdu ki: (Sözlerin en iyisi, Allahü teâlânın kitâbıdır. Yolların en iyisi, Muhammed aleyhisselâmın gösterdiği yoldur. İşlerin en kötüsü, bu yolda yapılan değişikliklerdir. Bid'atlerin hepsi dalâletdir, sapıklıktır). Başka bir hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlâdan korkunuz! Sözümlü iyi dinleyiniz ve itâ'at ediniz! Ben öldükten sonra gelecekler, çok ayrılıklar göreceklerdir. O

zemân, benim ve halîfelerimin yolumuza sarılınız! Dinde yeni ortaya çıkan şeylerden kaçınınız! Çünkü, bu yeni şeylerin hepsi bid'atdır. Bid'atlerin hepsi dalâletdir, doğru yoldan ayrılmaktır) buyuruldu. Dinde yapılan her değişiklik bid'at olunca ve her bid'at, dalâlet olunca, bid'atlerin hangisine güzel denilebilir? Bu hadîs-i şerîflerden anlaşılıyor ki, her bid'at sünneti ortadan kaldırmaktadır. Bid'atlerin, bir kısmı kaldırır, bir kısmı kaldırmaz demek, pek yanlıştır. Görülüyor ki, bid'atlerin hepsi seyyiedir, kötüdür. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki: (İnsanlar, ortaya bir bid'at çıkarırlarsa, Allahü teâlâ, buna karşılık bir sünneti yok eder. Sünnete yapışmak, ortaya bid'at çıkarmaktan iyidir).

Hassân bin Sâbitin bildirdiği hadîs-i şerîfde, (Bir millet, dinlerinde bir bid'at yaparsa, Allahü teâlâ, buna benzeyen bir sünneti yok eder. Kıyâmete kadar bir dahâ geri getirmez) buyuruldu.

Âlimlerimizin hasene dedikleri bid'atlerden bir kısmına dikkat edilirse, sünneti yok etmekde oldukları görülmektedir. Meselâ, meyyiti kefenlerken, ölünün başına sarık sarmağa (Bid'at-i hasene) demişler. İyi düşünülürse, bu bid'at, sünneti bozmaktadır. Çünkü kefende sünnet, üç parça olmasıdır.

Sarık dördüncü oluyor. Sünneti değiştiriyor. Değiştirmek, yok etmek demektir. Âlimler, sarığın ucunu sol omuz üzerine sarkıtmak güzel olur demiş. Hâlbuki, iki kürek arasına sarkıtmak sünnetdir. Bu bid'at de, sünneti, açıkca yok ediyor. Bunun gibi âlimler, nemâzda, kalb ile niyyet etmekle berâber, ağız ile de söylemek müstehab olur demiştir. Hâlbuki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimizin, Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi'în-i ızâmın "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" söz ile niyyet etdikleri, ne kuvvetli bir haber ile, ne de za'îf bir haber ile bizlere hiç ulaşmamıştır. İkâmet okununca hemen (Allahü ekber) diyerek nemâza dururlardı. Bunun için, ağız ile niyyet etmek bid'at

oluyor. Bu bid'ate hasene demişlerdir. Hâlbuki anlıyorum ki, bu bid'at, yalnız sünneti yok etmekle kalmıyor, farzı da yok ediyor. Çünkü ağız ile niyyet etmek câiz olunca, çok kimse, yalnız ağızla niyyet ederek kalb ile niyyet etmediklerinden hiç korkmuyorlar. Böylece, nemâzın farzlarından biri olan kalb ile niyyet yapılmıyor. Bu farz yok oluyor. Nemâz kabûl olmuyor. Bunlar gibi dahâ nice bid'atler, reformlar, herhangi bir bakımdan olsa bile, sünnetden fazla oluyorlar. Bu ziyâdelik, sünneti değiştirmek demektir.

Değişiklik ise, yok etmek demektir.

O hâlde, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" sünnetine birşey katmamalı ve Onun Eshâb-ı kirâmına "rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'in"

uymalıdır. Çünkü, Eshâb-ı kirâmdan herbiri, gökdeki yıldızlar gibidir.

Herhangi birine uyan se'âdete kavuşur.

[İbni Âbidîn diyor ki, (Nemâza başlarken niyyet etmenin farz olduğu sözbirliği ile bildirildi. Niyyet, yalnız kalb ile olur. Yalnız söz ile niyyet etmek bid'atdır. Kalb ile niyyet edenin, şübheden, vesveseden kurtulmak için, söz ile de niyyet etmesi câizdir.)]

Kıyâs ve ictihâd, bid'at değildirler. Çünkü bunlar, (Nusûs)un, ya'nî âyetlerin ma'nâlarını meydâna çıkarmakdadırlar. Bu ma'nâlara başka birşey eklemesler. (Ey akl sâhibleri! İyi anlayınız!) meâlindeki âyet-i kerîme, kıyâs ve ictihâdı emr etmektedir.

187

Bu mektûb, hâce Muhammed Eşref-i Kâbilîye yazılmışdır. Kavuşduran yolların en kısası, râbıta yapmak olduğu bildirilmektedir: Sevdiklerinize yazdığınız mektûbu okuduk. İçinde bildirilen hâlleriniz anlaşıldı. Kendini zorlamadan, uğraşmadan, üstâdın râbıtasının kendiliğinden hâsıl olması, üstâd ile talebesi arasında tâm bir yakınlık olduğunu açıkça gösterir. Bu yakınlık, fâide vermeğe ve istifâde etmeğe yarar. Kavuşdurucu yollar içinde râbıtadan dahâ çabuk kavuşduranı yokdur.

Hangi tâlî'li kimseye bu ni'meti ihsân ederler? Hâce-i Ahrâr "kaddesallahü teâlâ sirreh" hazretleri (Fıkarât) risâlesinde buyuruyor ki: Fârisî mısra'

tercemesi:

Önderin görüntüsü, Hakkın zikrinden dahâ fâidelidir!

Ya'nî rehberin hayâli, talebesine [kalbin tasfiyesinde] zikr etmesinden dahâ çok fâide verir. Çünkü başlangıçta, tâlibin Hak teâlâ ile tâm yakınlığı yokdur. Bunun için zikr etmekle, çok fâidelenemez. Önceniz, sonranız selâmetde olsun!

Buna fânî dünyâ derler, durmayıp dâim döner,

Âdemoğlu, bir fenerdir, nihâyet birgün söner.

Bu mektûb, hâce Muhammed Sıddîk-ı Bedahşîye yazılmışdır. Sorularına cevâb vermektedir:

Kıymetli kardeşimin güzel mektûbu geldi. Üç şey soruyorsunuz: Bizi seven kardeşim! Latîfelerden birkaçının kalb mertebesinde bulunması, yalnız kalbde bulunan latîfeler içindir. Kalbin dışında bulunan latîfeler, kalb mertebesinde bulunmazlar.

Yaradılışı, kalb veyâ rûh mertebesine kadar olan kimseyi tesarrufu kuvvetli olan pîri, dahâ yüksek mertebelere ulaştırabilir. Fekat, burada bir incelik vardır ki, ancak uzun anlatmakla bildirilebilir. Yazmakla bildirilecek gibi değildir.

İnsanın zâhiri, ya'nî görünen organları, bânının hâllerini, özelliklerini edinirse ve bân da, ya'nî kalb, rûh ve başka latîfeleri, zâhirin sıfatlarına bürünürse, zâhirde olan şeylerin, bânında da olması ve bânındaki hâllerin zâhirde de hâsıl olması niçin güç olsun? Vesselâm!

Bu mektûb, Şerefeddîn Hüseyin-i Bedahşîye yazılmışdır. Dünyânın güzelliğine aldanmamalı, islâmiyyetden ayrılmamalıdır:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma ve temiz Âline ve Eshâbının hepsine bizden selâmlar olsun! Akllı ve kıymetli oğlum Şerefeddîn Hüseyin'in şerefli mektûbu geldi. Bizi sevindirdi. Sayısız bağılıklar arasında, bu fakîrleri

"rahmetullahi aleyhim ecma'în" hâtırlamanız ne büyük ni'metdir. Bu hâliniz, kalbdeki sevginin alâmetidir. Bu sevgi de, ifâde ve istifâdeye sebebedir.

Bildirdiğiniz rü'yâlar doğrudur ve güzeldirler. Kalblerin bağılılığını göstermektedir.

Yavrum! Dünyânın tadına ve güzelliğine sakın aldanma! Onun yalancı gösterişlerine kapılma! Çünkü, hepsi geçici ve kıymetsizdir.

Bugün, böyle olduğuna belki inanmazsınız. Fekat yarın ölünce, doğru olduğu anlaşılacaktır. O zemân inanmanın fâidesi olmayacaktır. Fârisî beyt tercemesi:

İncilerin ağırlığı, sağır etmiş kulağını,

Ne yapayım, duymaz olmuş, ağlamamı, sızlamamı.

Kalbin temizlenmesi için olan vazîfenizin kıymetini biliniz! Bunları yapmağa, cânla, başla çalışınız! Beş vakt nemâzı, seve seve ve cemâ'at ile kılınız! Malınızın kırkda bir zekâtını, müslimân fakîrlere, yalvara yalvara veriniz! Harâmlardan ve şübhelilerden kaçınız! Herkesle iyi geçinip, hep acıyınız! Kurtuluş yolu budur. Vesselâm!

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân Bedahşînin çocuklarından birine yazılmışdır.

Zikr anlatılmakda ve lüzûmlu nasîhatler verilmekdedir: Elhamdü lillahi Rabbil'âlemîn, vessalâtü vesselâmü alâ seyyidilmürselîn ve âlihi ve eshâbihittâhirîn ecma'în.

İyi bil ki, senin se'âdetin ve belki bütün insanların se'âdeti ve herkesin dünyâ ve âhîret sıkıntılarından kurtulması, sâhibimizin zikri ile olur.

Elden geldikçe her zemân zikr yapmalıdır. Ondan bir ân gâfil kalmamalıdır.

Cenâb-ı Hakka çok hamd ve şükr olsun ki, her ân zikr etmek, bu büyüklerin yolunda, dahâ başlangıçda nasîb olmaktadır. Sonda kavuşulabilecek ni'metler, başlangıçda tatdırılmaktadır. Bunun içindir ki, tesavvuf yolunda ilerlemek isteyenlerin bu yolu seçmeleri en uygundur ve en doğrudur. Hattâ, lâzımdır. Bunun için, sana önce lâzım olan, herşeyden yüz çevirip, bu yüksek yolun büyüklerine bağlanmandır! O büyüklerin kalblerinden, rûhlarından fâidelenmek için yalvarmalısın! Önce zikr lâzımdır. Zikr, hâtırlamak, anmak demektir. Göğsün sol tarafındaki kalb, yürek denilen et parçasını düşünürsün. Bu et parçası, gönül denilen hakîkî kalbin yuvası gibidir. ALLAH mübârek ismini, hayâlin ile bu kalb üzerinden geçirirsin. Bu ânda, hiçbir uzvunu oynatmazsın. Yalnız kalbini düşünerek oturursun. Kalbin şeklini, anatomik yapısını düşünmezsin. Çünkü, kalbin yerini düşünmek lâzımdır. Kalbin kendisini tesavvur etmek, hâtırlamak lâzım değildir. Allah ismini, kalbin bulunduğu yerde hâtırlarken, hiçbir şeye benzemez diye düşünürsün! Allahü teâlânın sıfatlarını da düşünmezsin. Hâzır ve nâzır olduğunu dahî düşünmezsin. Böylece, Zât-i teâlâ yüksekliğinden; sıfatlara düşmemiş olursun ve kesretde vahdeti görmek derecesine inmezsin. Mahlûkları görüp, bunlara bağlı kalıp avunarak, hiçbirşeye benzemiyen varlığa bağlanmakdan mahrûm kalmıyasın. Çünkü mahlûklarda görülen, anlaşılan herşey, o olamaz. Çoklukda görülenler, bir olanı görmek olamaz. Hiçbirşeye benzemiyeni, bilinen, anlaşılan şeylerin dışında aramak lâzımdır.

Ayrılmıyan, bölünmiyen, hiç değişmiyen birşey, çok olan, başka başka olan şeylerde bulunamaz. Zikr ederken, bir Velînin görünüşü, kendiliğinden hâsıl olursa, o görünüşü de kalbde durdurmalıdır. Böylece zikre devâm etmelidir.

Velî dediğimiz zât, Allahü teâlâyâ kavuşduran yolu gösterendir. Yolda, ondan yardım, imdâd gelen zâtdır. Yoksa cübbe, külâh, diploma edinip, şeyh efendi olarak köşede oturan câhil değildir. Âdetlere, gösterişlere, yaldızlı sözlere aldanmamalıdır. Evet, kâmil ve mükemmil bir zâtdan, bereketlenmek, fâidelenmek için elbise, çamaşır gibi şey almak, onu inanarak ve saygı ile kullanmak çok fâide ve feyz verir. Fekat, veren olgun, alan uygun olmak lâzımdır.

Bu yolda rü'yâlara güvenmemeli, kıymet vermemelidir. Bir kimse, rü'yâda, kendini devlet başkanı görse, yâhud kutb, Velî olduğunu görse, uyanık iken de böyle olmuş değildir. Uyku içinde değil, uyanık iken böyle olmak lâzımdır. Uyanık iken kavuşulan şeyler kıymetlidir.

Şunu iyi bilmeli ki, zikrin fâideli olması ve bunun te'sîr etmesi için, islâmiyyete yapışmak lâzımdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" bildirdikleri gibi inanmak, farzları, sünnetleri yapmak ve harâmlardan, şübhelilerden kaçınmak elbette lâzımdır. Bunları Ehl-i sünnet âlimlerinden ve bunların kitâblarından öğrenmelidir. [Sapık kimselerden, bozuk din adamlarından, din câhillерinin, mezhebsizlerin kitâb ve gazetelerinden öğrenilen şeyler insanın dînini bozar.

Zikrinin, ibâdetlerinin fâidesi olmaz. Dünyâda felâketlerden, âhiretde azâbdan kurtulamaz.]
Vesselâm.

Nemâz kalbi temizler, kötülükden men' eder.

Münevver olamazsın, nemâzın kılmadıkça!

191

Bu mektûb, Hân-ı Hânâna yazılmışdır. Peygamberlere uymak lâzımdır.

İslâmiyyetin emrlerinde çok kolaylık olduğu bildirilmektedir: Bizlere doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! O bize doğru yolu göstermeseydi, biz kurtuluş yolunu bulamazdık. Allahü teâlânın Peygamberlerine inandık. Sonsuz se'âdete ve hakîkî kurtuluşa kavuşmak için, Peygamberlere uymak lâzımdır "salevâtullahi teâlâ ve teslîmâtühü". Bir kimse, bin sene ibâdet etse ve sıkıntılı riyâzetler çekse ve sıkı mücâhede yapsa, eğer bir Peygamber-i zî-şâna "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem"

uymamış ise, bütün bu çalışmalarının bir arpa kadar kıymeti olmaz. Çölde görülen (serâb) gibi, hiçbirşeye yaramaz. Hiçbir düşünce ve bir iş olmıyan ya'nî birşeye yaramıyan uyku bile, meselâ, gün ortasında bir parça uyumak, o büyüklerin emrine uyarak yapılıncâ, onlara uymadan yapılan, bin sene ibâdetden, mücâhededden katkat dahâ kıymetli olur.

[Seyyid Abdülhakîm Efendi hazretleri, [1341] baskılı (Erriyâdüt-tesavvufiyye) kitâbı, altmışbeşinci sahîfesinde buyuruyor ki: (Mücâhede), Allahü teâlânın düşmanı olan nefsin istemediği, ona zor gelen, sıkıntı veren ağır şeyleri yapmak, nefisle çarpışmak demektir. (Riyâzet), nefsin istediği, ona tatlı gelen şeyleri yapmamak demektir].

Allahü teâlânın ni'metlerinin en kıymetlisi, bütün emrlerinde kolaylık göstermesidir. İslâmiyyetin bütün isteklerinde tam kolaylık gözetilmiştir.

Meselâ yirmidört sâat içinde, yalnız onyedî rek'at nemâz kılmağı emr buyurmuşdur. Bunun hepsi, bir sâat sürmez. Bunu kılarken de, en kolay olanı okumağı kabûl etmektedir. Ayakda kılamıyanın, oturarak kılmasına izin vermiştir. Oturarak kılamıyan, yatarak kılabilir. Rükû' ve secdeleri yapamıyan, îmâ ile, işâret ile kılabilir demiştir. Abdest almak için su kullanamıyana, toprak ile teyemmüm etmesine izin vermiştir. Zekât için de, malın yalnız kırkda birini fakîrlere ayırmıştır. Bunu da, yalnız ticâret eşyâsından ve çayırda parasız otlıyan, dört ayaklı hayvanlardan emr etmiştir. Ömründe bir kerre hac etmeğı farz etmiştir. Bu da yalnız, yol parası olanlara ve yol tehlikesiz olduğu zemân farz olmakdadır.

Sayılamıyacak kadar çok şeyleri halâl etmiş, izin vermiştir. Dörde kadar kadını nikâhla almağı ve sayısız câriye kullanmağı mubâh eylemiştir. Talâk, ya'nî boşamak ile, kadın değiştirmeğe yol göstermiştir. Yiyecek, içecek ve kumaşlardan çoğunu mubâh etmiş, pekazını harâm kılmıştır. Harâm etmesi de, kullarının iyiliğı için olmuştur. Acı, zararlı, kötü olan şerâbı yasak etdi ise de, buna karşılık çeşid çeşid tatlı, güzel kokulu, fâideli şerbetleri mubâh etmiştir. Meyve suları, dârçın, karanfil ve çiçek suları hep halâldir. Bunların hepsi fâidelidir. Acı, yakıcı, keskin ve aklı giderici ve

çok tehlikeli olan birşey, o güzel kokulu şerbetlere benzeyebilir mi?

Onun harâm olması ve Allahü teâlânın beğenmemesi, bunların ise halâl olup, Allahü teâlânın râzı olması da ayrıca bir farkdır. İpekli kumaşlardan bir kısmını erkeklere harâm etmiş ise de, buna karşılık süslü, renkli sayısız kumaşları halâl eylemiştir. Yünlü kumaşların hepsi halâldir. Bunlar, ipekden katkat dahâ fâidelidir. Bununla berâber, ipekli kumaşları, kadınlara mubâh eylemiştir. Bunun fâidesi de, yine erkekleredir. Altın ve gümüş gibi zînet eşyâsını kadınlara mubâh etmesi de böyle olup, fâideleri, erkekleredir. İnsâfsız, taş yürekli bir kimse, bu kadar çok kolaylığı, güç ve ağır yük görürse, kalbinin bozuk olduğunu göstermiş olur. Rûhunun hasta olduğu, kafadan sakat olduğu anlaşılır. Birçok işler vardır ki, sağlam, normal insanlar bunları kolay yaptığı hâlde, hasta kimselere güç gelir.

Kalbin hasta, bozuk olması demek, Peygamberlerin "aleyhimüsselâm"

getirdikleri bilgilere, tâm inanmaması demektir. İnanmaları, görünüştedir.

İçden inanmış değildir. Gönülden inanmanın alâmeti vardır. Bu alâmet, islâmiyyetin emrlerine sarılmaktır. İslâmiyyeti beğenmiyenlerin, ona uymak istemiyenlerin müslimân olduklarını söylemelerine inanılmaz. Bunlara (Münâfik) denir. Şûrâ sûresi, onüçüncü âyetinde meâlen, (Müşrikleri [ya'nî Allahdan başkasına tapınanları] îmâna, Allaha kulluğa çağırmaklığın, onlara ağır gelir. Bunun için sana düşman olurlar) buyuruldu. Allahü teâlâ, dilediğini kendine seçer. Onu istiyenlere, kendine kavuşduran yolu gösterir. Doğru yolda olanlara ve Muhammed aleyhisselâmın izinde gidenlere selâm olsun!

192

Bu mektûb, şeyh Bedi'uddîn-i Sehârenpûriye yazılmışdır. Bir süâline cevâb vermektedir:

Akıllı ve kıymetli kardeşim! Hocama yazmış olduğum onbirinci mektûbda, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk'ın makâmından dahâ yüksek bir makâm hâsıl olduğu yazılıdır. Bunun ne demek olduğunu soruyorsunuz. Allahü teâlâ, senin bilgini arttırsın! Bu yazı, hazret-i Ebû Bekr'den dahâ yüksek olmağı göstermez. Bu söz ve o mektûbdaki buna benziyen yazılar, bir talebenin kendi rehberine arz ettiği, kendi hâlleridir. Büyüklerimiz buyuruyor ki, bir tâlib, doğru olsun, yanlış olsun, kendine hâsıl olan herşeyi, üstâdına bildirmelidir. Çünkü doğru olmıyan bilgilerden, doğru ma'nâlar da çıkarılabilir. Bunun için, bunları da bildirmek lâzımdır denildi.

Yukarıdaki söz de, bu sebebden yazılmış olabilir. Şunu da söyleyebiliriz ki, Peygamber olmıyan birinin, ufak bir şeyde, Peygamberden üstün olması câiz görülmüşdür. Bunun misâlleri de vardır. Şehîdlerin üstünlükleri sayılırken, Peygamberler için bildirilmeyenler de, haber verilmiştir.

Bununla berâber üstünlük, her bakımdan Peygamberlere mahsûsdur

"aleyhimüssalevât vetteslîmât". Peygamber olmıyan bir Velî, Peygamberde bulunmıyan bir üstünlükten geçirilirse, buradan geçerken kendini dahâ yüksek görebilir. Bu câizdir. Onun bu makâma yükselebilmesi, Peygambere uyması sebebi ile olmaktadır. Bunun için, Peygambere de o makâmdan nasîb vardır. Çünkü hadîs-i şerîfde, (Güzel bir çığır açan kimse, bunun sevâbını kazanır ve

bu güzel şeyi yapanlara verilen sevâblardan da pay alır) buyuruldu. Peygamber olmanın, ufak birşeyde, Peygamberden üstün olması câiz olunca, Peygamber olmıyanlardan üstün olması da câiz olacağı meydândadır. Bunu anlamak güç değildir. Vesselâm.

193

Bu mektûb, seyyid Ferîd "rahmetullahi teâlâ aleyh" hazretlerine yazılmışdır. Ehl-i sünnet i'tikâdına göre inanmak lâzım olduğu, fikh bilgilerini öğrenmenin ehemmiyeti bildirilmektedir: Allahü teâlâ yardımcınız olsun! İşlerinizi kolaylaştırsın! Ayb ve çirkin olan şeylerden korusun!

Âkıl ve bâliğ olan erkeğin ve kadının birinci vazîfesi, Ehl-i sünnet âlimlerinin yazdıkları akâid bilgilerini öğrenmek ve bunlara uygun olarak inanmaktır. Allahü teâlâ, o büyük âlimlerin çalışmalarına bol bol sevâb versin! Âmîn. Kıyâmetde Cehennem azâbından kurtulmak, onların bildirdiklerine inanmağa bağlıdır. Cehennemden kurtulacak olanlar, yalnız bunların yolunda gidenlerdir. [Onların yolunda gidenlere (Sünnî) denir.]

Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Eshâbının "rıdvânullahi aleyhim ecma'în" yolunda gidenler, yalnız bunlardır. Kitâbdan, ya'nî Kur'ân-ı kerîmden ve Sünnetden, ya'nî hadîs-i şerîflerden çıkarılan bilgiler içinde kıymetli, doğru olan yalnız bu büyük âlimlerin, Kitâbdan ve sünnetden anlayıp bildirdikleri bilgilerdir. Çünkü her bid'at sâhibi, ya'nî her reformcu ve her sapık kimse, bozuk düşüncelerini, kısa aklı ile, Kitâbdan ve sünnetden çıkardığını söylüyor. Ehl-i sünnet âlimlerini

"rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" gölgelemeğe, küçültmeğe kalkışıyor.

Demek ki, Kitâbdan ve sünnetden çıkarıldığı bildirilen her sözü, her yazıyı doğru sanmamalı, yaldızlı propagandalarına aldanmamalıdır.

Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin bildirdiği doğru i'tikâdı açıklamak için, büyük âlim Tür Püştî "rahmetullahi aleyh" hazretleri bir kitâb yazmışdır. (El-mu'temed) adındaki bu kitâbı çok kıymetlidir ve açık yazılmışdır. Kolayca anlaşılabilir. Toplandığınız zemânlarda bu kitâbı okuyunuz. Fekat, bu kitâbda, her bilgi, mantık yolu ile isbât edilmiş

olduğundan uzamış ve genişlemiştir. Öğrenilmesi ve inanılması herkese çok lâzım olan bilgileri kısaca anlatan bir kitâb olsaydı dahâ uygun ve dahâ fâideli olurdu. Bu arada fakîrin de, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at i'tikâdını kısa ve açık olarak yazmak hâtırıma geldi. Eğer yazmak nasîb olursa, size de gönderirim.

[(Se'âdet-i Ebediyye) ve (Herkesi Lâzım Olan İmân) adındaki kitâblarda, Ehl-i sünnet i'tikâdı açık olarak bildirilmiştir. Hakikat kitâbevinden alınarak okunmasını ve herkesin okumasına ön ayak olunmasını tavsiye ederiz.]

İ'tikâdı düzeltdikten sonra halâl, harâm, farz, vâcib, sünnet, mendûb, mekrûh olan şeyleri de fikh kitâblarından öğrenmek ve her işi bunlara göre yapmak da lâzımdır. Talebeden birkaçına emr buyurunuz da, fârisî dilinde yazılmış fikh kitâblarından birisini, topladığınız zemân okusunlar.

(Mecmû'a-i Hânî) ve (Umdet-ül-islâm) adındaki kitâbları okumak çok uygun olur.[1]

Allah korusun, i'tikâd edilecek şeylerde, bir sarsıntı olursa, kıyâmetde, Cehennemden hiç kurtulmak olmaz. İ'tikâd doğru olup da, işlerde gevşeklik olursa, tevbe ile ve belki tevbesiz de afv olunabilir. Eğer afv olunmazsa, Cehenneme girse bile, sonunda yine kurtulur. Görülüyor ki, işin aslı, temeli, i'tikâdı düzeltmektir. Hâce Ubeydüllah-i Ahrâr "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" buyurdu ki, (Bütün iyi hâlleri ve buluşları bize verseler, fekat Ehl-i sünnet vel cemâ'at i'tikâdını kalbimize yerleştirmeseler, hâlîmi harâb, istikbâlîmi karanlık bilirim. Eğer bütün harâblıkları, çirkinlikleri verseler ve kalbimizi Ehl-i sünnet i'tikâdı ile süsleseler hiç üzülmem). Allahü teâlâ, bizi ve sizi, Ehl-i sünnet i'tikâdından ayırmasın! İnsanların efendisi hurmetine "aleyhissalâtü vesselâm" düâmızı kabûl buyursun! Âmîn!

Lâhordan gelen bir talebe, şeyh Ciyûnun [ya'nî şeyh Ferîd hazretlerinin]

eski Nahhâs câmi'inde Cum'a nemâzı kıldığını söyledi. Meyân Refi'uddîn, şeyhin iltifâtına kavuşduktan sonra, kâdî şeyh Ciyûnun, kendi bağçesinde bir câmi' yaptırdığını söyledi. Böyle haberleri işitiğimiz için, Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ böyle iyi işleri arttırsın! Saygı taşıyanlarınız, böyle haberleri işitince çok, hem de pekçok sevinmekdeyiz.

Muhterem Seyyid hazretleri "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz"! Bugün, müslimânlar kimsesiz kaldı. İslâmiyyete yardım için, bugün bir çiteyl

[ya'nî ufak bir gümüş] vermek, binlerce altın vermiş gibi kıymetli olur.

Hangi tâlî'li kimseye bu büyük ni'meti ihsân ederlerse, ona müjdeler olsun!

Dînin yayılmasına, islâmiyyetin kuvvetlenmesine çalışmak, her zemân iyidir ve kim olursa olsun, böyle çalışan, cihâd sevâbına kavuşur. Fekat, islâm düşmanlarının her yandan saldırdığı bu zemânda, Ehl-i beyt-i nebevîden olan siz kahramânların "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" yardım etmesi, elbette dahâ iyi, dahâ güzel olur. Çünkü Allahü teâlâ, islâmiyyet gibi en büyük ni'metini, kullarına, sizin yüksek ceddiniz ile gönderdi. Sizin yardımınız, kendi yaptığı şeye yardım etmek olur. Başkalarının yardımı ise böyle olmaz. Resûlullah "aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti efdalühâ ve minettehiyyâti vetteslîmâti ekmelühâ" tâm vâris olabilmek, bu büyük işi yapmakla olur. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Eshâbına karşı buyurdu ki, (Siz, öyle bir zemânda geldiniz ki, Allahü teâlânın emrlerinin ve yasaklarının onda birini yapmaz iseniz, helâk olur, Cehenneme gidersiniz. Sizden sonra öyle müslimânlar gelecek ki, Allahü teâlânın emrlerinin ve yasaklarının onda birini yapabilseler, Cehennemden kurtulurlar). İşte bizim zemânımız, o zemândır ve müjdelenenler de şimdiki müslimânlardır. Fârisî beyt tercemesi:

Se'âdet topu ortaya kondu.

Topu kapan yok, erlere n'oldu?

Bu yakınlarda, mel'ûn Guvendval kâfirinin öldürülmesi çok güzel oldu. Onun ölümü, Hindûların burunlarının kırılmasına sebep oldu. Ne niyetle olursa olsun, niçin öldürüldü ise öldürülsün, islâma saldıranların alçalması, müslimânlar için bir kazançdır. O kâfir öldürülmeden önce rü'yâda devlet reîsimizin, kâfirlerin liderlerinin başını kesdiğini görmüştüm. Doğrusu o kâfir, düşmanların önderi ve kâfirlerin şefleri idi. Allahü teâlâ, o alçakları yardımsız bıraksın!

İslâmiyyetin ve müslimânların yükselmesi, kâfirlerin ve kâfirliğin kıymetden düşmesine, aşağı olmasına bağlıdır. Allahü teâlâ, zimmîlerden cizye almağı emr eyledi. Onlardan bu vergiyi almak, onları aşağı kılmak içindir. Kâfirler ne kadar yükselirse, müslimânlar da o kadar alçalır. Bu inceliği iyi anlamalıdır. Çok kimse, bu bağlılığı anıyamıyor. Bu yüzden dinlerini yıkıyorlar. Tevbe sûresinin yetmişüçüncü âyetinde meâlen, (Ey sevgili Peygamberim "sallallahü aleyhi ve sellem"! Kâfirlerle ve münâfıklarla cihâd et, döğüş! Onlara sert davran!) buyuruldu. Kâfirlerle döğüşmek, onlara sert davranmak, dinde zarûrî lâzımdır. Ya'nî îmânın şartıdır. [Fekat, cihâdı hükûmet yapar. Devletin ordusu yapar.

Müslimânların cihâdı, asker olarak hükûmetin verdiği vazîfeyi yapmaktır.]

Geçen senelerde, yayılmış olan kâfirlik alâmetlerinden şimdi, ötede beride kalmış bulunması, müslimânlara çok ağır gelmektedir. Bugün, her müslimânın birinci vazîfesi, o alçakların kötülüklerini ahbâblarına anlatmaktır ve küfr alâmetlerinin millet arasından kalkmasına çalışmaktır. Bu kötü alâmetlerden ötede beride görülmesi, belki de bunların kötülüğünü anlamamaktan ileri gelmektedir. Elinizden gelirse güvendiğiniz din adamlarına haber yollayınız. Bu kâfirlik alâmetlerini, millete duyursunlar.

İslâmiyyetin emrlerini bildirmek için, hârika işler yapmak, kerâmet sâhibi olmak şart değildir. Bilenlerin, bilmiyenlere öğretmeleri lâzımdır. Elimde gücüm, kuvvetim yokdu da, islâmiyyetin yasak ettiği şeylerin kötülüklerini söyleyemedim diyerek, özr ve behâne ileri sürmek, kıyâmetde insanı azâbdan kurtaramıyacaktır. İnsanların en iyileri olan Peygamberler

"aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" islâmiyyetin emrlerini, yasaklarını bildirirlerdi. Ümmetleri mu'cize isteyince, (Mu'cizeleri, Allahü teâlâ yaratır. Bizim vazîfemiz Onun emrlerini bildirmektir) buyururlardı. Allahü teâlâ dilerse, ümmetlere merhamet ederek, inanmaları, se'âdete kavuşmaları için, o ânda mu'cize yaratırdı. Her ne olursa olsun, islâmiyyeti bildirmek, gençlere öğretmek, fâidelerini açıklamak, düşmanların yalanlarını, iftirâlarını cevâblandırmak elbette lâzımdır. Bilenler, bildirmezlerse, cezâdan, azâbdan kurtulamıyacaklardır. Bu vazîfeyi yaparken, fitne çıkarmamağa, dikkat etmelidir. Dikkat ile çalışırken, kendine bir sıkıntı gelirse, bunu ni'met bilmelidir. Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" Allahü teâlânın emrlerini bildirirlerken, görmedikleri sıkıntılar, çekmedikleri işkenceler kalmadı. Onların en üstünü "aleyhim minessalevâti efdalühâ ve minettehiyyâti ekmelühâ" buyurdu ki, (Hiçbir Peygambere, benim çektiğim eziyyet çekdirilmedi). Fârisî beyt tercemesi: Ömür geçti, derdimi anlatmak bitmedi,

bitireyim artık, gece devâm etmedi.

Vesselâm.

194

Bu mektûb, mîr Sadr-ı Cihâna yazılmışdır. Dîn-i islâmı yaymağa çalışmak lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, size selâmet versin! Mubârek bedeninize sıhhat ve âfiyet versin! İslâmiyyetin emr ve yasaklarının yayılması ve islâm düşmanlarının yüzkaralarının ortaya çıkarılması haberleri, biz kalbi

yaralı, ciğerleri yanık müslimânları çok sevindirdi ve cânımıza cân katdı. Bundan dolayı, Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler olsun! Herşeye gücü yeten Allahü teâlâdan, bu sevindirici işlerin artmasını düâ ederiz. Sevgili Peygamberi "aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ" hurmetine düâmızı kabûl buyurmasını umarız. Müslimânların önlerinde bulunanların ve değerli âlimlerimizin bu sağlam dînin ve bu doğru yolun artması ve kuvvetlenmesi için gizli ve açık olarak durmadan çalışacaklarına inanıyorum. Biz za'îflere bu konuda söz düşmiyeceğini de anlıyoruz. Yeni hükûmet adamlarının, iyi yaradılışlı oldukları için, din adamlarına ve din bilgilerine kıymet verdiklerini görüyoruz. Bunun için Allahü teâlâyâ nasıl hamd edeceğimizi bilemiyorum. Biliyorsanız ki, geçen senelerde, din düşmanlığını körükleyenler, kötü din adamları idi. Ya'nî islâm düşmanları, din adamı şekline girerek yazıları ile, sözleri ile ve hükûmete yol göstererek, islâmiyeti yıkmaya ön ayak olmuşlardı. Şimdi, bu işde çok uyanık davranınız! Allahına inanan, dînini bilen ve seven, doğru dürüst din adamı bulunuz. İşbaşına, diyânet işlerine böyle sağlam kimselerin getirilmesine çalışınız! Satılmış din adamları, din hırsızlarıdır. Bunların düşüncesi, mevkı' ve paradır. Sandalya kapmak, şöhret salmak sevdâsındadırlar. Allahü teâlâ, müslimânları, bunların fitnesinden korusun!

Din adamlarının iyisi "rahmetullahi aleyhim ecma'în", insanların en iyileridir. Kıyâmet günü, bunların mürekkepleri, şehîdlerin kanları ile ölçülecek, bunların mürekkepleri ağır gelecektir. İnsanların en kötüsü, kötü din adamlarıdır. İnsanların en iyileri de, iyi din adamlarıdır. Şunu da arz edeyim ki, ba'zı niyyetlerim, askerlerle görüşmeği îcâb etdiriyor.

Ramezân-ı mübârek ayında Delhide kalacağım. Ramezân-ı mübârekden sonra büyüklerin hûzurlarına kavuşacağım. Vesselâm.

195

Bu mektûb da, mîr Sadr-ı Cihâna yazılmışdır. İslâmiyeti yaymağa çalışmak lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, size selâmet versin! Âmîn. Âlimlerin iyiliği, milletin hepsine yayılır. Bunun için de, herkes onları sever. Çünkü insanlar, kendilerine iyilik edenleri sever. Bu sevgi sebebi ile, onların ahlâkı ve âdetleri, herkese, iyilikden aldıkları paya göre bulaşır. Böylece, iyilikler, kötülükler, düzelme veyâ bozulma, başdan aşağı doğru yayılır.

Belki de bunun için, (İnsanların dîni, başlarında bulunanların dinleri gibidir) buyurulmuşdur. Geçen senelerde, başımıza gelen kötülükler, bu sözün doğru olduğunu göstermekdedir. Şimdi iyi insanlar işbaşına geçti.

Alçakların dîne saldırmaları gevşedi. Şimdi söz sâhibi olan, iş başında bulunan eli kalem tutan bütün müslimânların, elbirliği ile islâmiyeti yaymağa çalışmaları lâzımdır. Önce yasak edilen farzları, unutturulan ibâdetleri, tekrâr meydâna çıkarmalı, yayılan harâmları, ahlâksızlıkları yok etmelidir. Duracak zemân değildir. İş geciktirmekde fâide yoktur. Bu gevşeklik karşısında, müslimânların yaralı kalbleri sızlamaktadır. Geçen senelerde müslimânlara yapılan baskılar, işkenceler, dahâ unutulmadı.

Bunların yine hortlaması, canavarların kuzulara saldırmak ihtimâlleri, müslimânların uykusunu kaçırmaktadır. Söz sâhibleri, sünnet-i seniyyenin yayılmasında gevşek davranırsa, işbaşında

olanların hepsi de, neme lâzım derler. Birkaç günlük hayâtın kıymetini biliniz! Eğer ipin ucunu elden kapdıırırsanız, müslimânların başına kâfirlerin çullanmasına yol açarsınız.

Sonra âh etmek işe yaramaz. Fârisî beyt tercemesi: Elimden gideni, Süleymân kapdırsaydı, hem Süleymân, hem peri, hem Ehrimen ağlardı.

Müslimânlığın alâmetlerinden biri, imâm yetiştirmek ve bunlara câmi'lerde vazîfe vermektir. Bu iş gevşemişti. İslâm memleketlerinin büyüklerinden olan Serhend şehrinde kaç seneden beri bir müftî yokdu. Bu düâcınızın mektûbunu getiren kâdî Yûsûfün dedeleri, tâ Serhend şehri yapılalıdanberi, burada kâdîlık yapmışlardır. Bunun için olan hükûmet senedleri yanındadır.

Kendisi sâlih ve takvâ sâhibidir. Eğer uygun görürseniz, bu ehemmiyetli vazîfeyi ona veriniz! Allahü teâlâ, bizi ve sizi islâmiyyetin doğru yolunda bulundursun! Âmîn.

[İslâmın en büyük düşmanı olan ingilizler, yalanlarla, iftirâlarla, bütün dünyâyı islâmiyyete karşı düşman yapıyorlar. Harblere sebep oluyorlar.

Yapdıkları vahşeti uzakdan seyr ediyorlar. Bir taraftan da, islâmiyyeti içerden yıkıyorlar. Kadınların, kızların, çıplak gezmelerini, fuşu, kumarı yayıyorlar. Farzları değiştiriyorlar. Ezânın tercemesini okumağı, ho-parlörle okumağı yayıyorlar. Hâlbuki ezân, arabî kelimeleri müezzinin okumasıdır. Ho-parlörden çıkan ses, müezzinin sesi değildir. İnsan sesinin benzeridir. Bu seslerin (Şeytân ezânı) olduğu, büyük âlim Ebû Nu'aymın (Hilyetül-Evliyâ) kitâbındaki hadîs-i şerîfde yazılıdır. Ho-parlör ile okunan ezânın meşru' olmadığı da, bu kitâbda yazılıdır. Müslimânlar çok uyanık olmalı, ingilizlerin hiylelerine aldanmamalıdır.]

196

Bu mektûb, Mensûr Arab'a yazılmışdır. Tesavvuf yolunun yedi konağı olduğu, sâlik her konakda kendinden uzaklaşıp Hak teâlâyâ yaklaştığı bildirilmektedir:

Merhamet ederek gönderdiğiniz ve ihsân ederek yazdığınız kıymetli mektûbunuz, en kıymetli bir zemânda geldi. Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, büyükler, küçükleri hâtırlamakda, yüksekler alçakları okşamaktadır. Allahü teâlâ, bu tevâzu'unuza bizim tarafımızdan hayrlı karşılıklar versin! Fârisî mısra' tercemesi:

Her ne olursa olsun, dostdan konuşmak, dahâ tatlı!

Yürümekde olduğumuz tesavvuf yolu yedi adımdır. İki adımla âlem-i halk, beş

adımla Âlem-i emr aşılr. Âlem-i emrdeki birinci adımda, Tecellî-i efâl hâsıl olur. İkinci adımda, Tecellî-i sıfât hâsıl olur. Üçüncü adımda tecellî-i zâtîyye başlar. Bundan sonra kavuşanların bildiği tecellîler hâsıl olur. Bütün bunlara kavuşabilmek için, insanların efendisi, öncekilerin ve sonrakilerin en üstünü efendimizin, "Ona ve Âline ve Eshâbına düâlar ve selâmlar olsun" izinde bulunmak lâzımdır. Tesavvuf yolu iki adımdır diyenler de oldu. Kısaca anlatabilmek için ve talebeye kolay göstermek için böyle söylemişlerdir. Bu sözle, âlem-i emre ve âlem-i halka bir adım demişlerdir. Yedi adımdan herbiri ile, sâlik kendinden uzaklaşır.

Hak teâlâyâ yaklaşır. Bu yedi adımın hepsi geçilince (Fenâ-i etemm) ve (Bekâ-i ekmel) hâsıl olur. Bu ikisi hâsıl olunca (Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye) ile şereflenmiş olur. Fârisî mısra' tercemesi: Bu, ele az geçen büyük ni'metdir. Acabâ kime verilir?

Bizim gibi zevallıların, böyle sözleri ağza alması bile uygun değildir.

Bizlere ancak, büyüklerin ni'metlerinden sızan damlalarla dudaklarını ıslatarak zevklenebilmek yakışır. Fârisî beyt tercemesi: Şekerin yalnız adını duymak bile,

dahâ iyidir zehr koymakdan dile!

Fârisî beyt tercemesi:

Gök Arşa göre aşağıdır,

Fekat, yerden çok yukarıdır!

Vesselâm evvelen ve âhiren.

[İyi bir insan, kendine ve başkalarına zararı olmayan kimse demektir.

Allahü teâlâ, insanların iyi olmalarını, herkesin râhat yaşamalarını istiyor. Buna kavuşmak için, insanlarda kalb, akl ve nefs yaratdı. İnsanın bedeni, ya'nî bütün uzvları kalbin emrindedir. Kalbin arzûlarına (Niyyet etmek) denir. Nefs, bedenin muhtâc olduğu şeyleri kalbe yaptırmak ister.

Nefsin isteklerinin hepsi, kendine de, başkalarına da, zararlıdır. Akl, fâideli ve zararlı şeyleri birbirlerinden ayırmakda, fâideli olanlarının yapmasını kalbden istemektedir. Allahü teâlâ, iyi işleri kötülerinden ayırmak için, dinleri gönderdi. Sağlam olan akl, kalbin islâmiyyete uymasını emr eder. Her kalb, islâmiyyete uygun hareket ederse, temiz olur, dünyâda hiç sıkıntı olmaz. Kalbin temizlenmesi ve kuvvetlenmesi için, Allahü teâlânın ismini çok söylemesi lâzımdır. Allahü teâlâ, dinleri insanlara sıkıntı vermek için değil, kalbleri temizlemek için gönderdi.

Kalb, nefse uymaz, akli dinleyip islâmiyyete uyarsa, bütün dünyâ râhata, huzûra kavuşur. Aklın vazîfesi, islâmiyyeti öğrenmek ve bunun her yere yayılması için çalışmaktır. Kalb, hep nefse tatlı gelen şeyleri yaparsa, nefse tapmış olur. Allahü teâlâyı unuttur. İslâmiyyete uymak, kalbi ve bedeni kuvvetlendirir, nefsi za'îfletir.]

197

Bu mektûb, pehlevân Mahmûda yazılmışdır. Tâli'li kimse, dünyâyâ düşkün olmıyan ve kalbi Allah sevgisi ile çarpan kimse olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâ sizi, islâmiyyetin doğru yolunda bulundursun! En iyi kimse, kalbi dünyâyâ bağlı olmıyan ve Allah sevgisi ile çarpandır. Dünyâ muhabbeti, günâhların başıdır. Dünyâyı sevmekden kurtulmak da, ibâdetlerin başıdır. Çünkü Allahü teâlâ, dünyâyâ düşkün olmağı sevmez. Onu yarattığı zemândan beri, hiç sevmemiştir. Dünyâ ve dünyâyâ düşkün olanlar, mel'ündür ve Allahü teâlânın merhametinden uzakdırlar. Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, (Dünyâ mel'ündür ve dünyâda, Allah için yapılmıyan herşey de mel'ündür).

[(Se'âdet-i Ebediyye) 30.cu sahîfeye bakınız!] Çünkü Allahü teâlâyı hâtırlıyanlar, hattâ onların her zerresi, Allahü teâlâyı zikr etmektedir.

Bunun için, Allahü teâlâyı zikr edenler, [ya'nî kalbinde ismini ve sıfatlarını hâtırlıyanlar] mel'ûn değildir. Bunlara, dünyâ adamı denilmez.

Çünkü dünyâ demek, kalbi Allahü teâlâdan gâfil eden, Onu unutturan, kalbe Allahdan başkalarını getiren şeyler demektir. Allahü teâlâyı unutturan mallar, sebebler, mevki'ler, şerefler hep dünyâ olur. Vennecm sûresinin, (Bizi düşünmiyenlerden, bizden yüz çevirenlerden, sen de yüzünü çevir.

Onları sevmeyi!) meâlindeki yirmidokuzuncu âyeti, böyle olduğunu açıkca göstermektedir. İşte bu dünyâ, insanın cân düşmanıdır. Bu dünyânın düşkünleri, hiç toparlanamaz, kendilerine gelemeyizler. Âhiretde de, pişmân olacaklar, çok acılarla karşılaşacaklar.

Dünyâyı terk etmek demek, kalbin onu sevmemesi, ona düşkün olmaması, kıymet vermemesi demektir. Ona düşkün olmamak da, varlığı ile yokluğu müsâvî olmaktır. İnsanın böyle olabilmesi için, Allah adamlarının yanında yetişmesi lâzımdır. Bu büyüklerden biri ele geçerse kıymetini bilmeli, onların emrlerini yapmağa, cânla başla sarılmalıdır. Şeyh Müzzemmil hazretlerinin sizin aranızda bulunması, çok büyük bir ni'mettir. Çok az kimselerin eline geçen, bulunmaz bir ni'mettir. Kıymeti, hiç ölçülemeyecek kadar büyüktür. Fekat, kerem ve ihsân sâhiblerinin âdeti, îsâr etmektir.

Ya'nî, başkalarının ihtiyâclarını, kendi ihtiyâclarından önce düşünürler.

Şeyh hazretlerine birkaç gün izn verirsiniz, çok yerinde bir iş olur. İş

bitince, inşaallah yine geriye döner. Uzakdan olan ihlâs ve sevginiz de, hizmetinde imiş gibi, size fâide verir. Dahâ çok râhatsız etmiyeyim. Allahü teâlâ, bizi ve sizleri, insanların en iyisinin "aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı etemmühâ ve minettehiyyâtı ekmelühâ" yolunda bulundursun!

Allahü teâlânın selâmı ve ihsânları size olsun! Âmîn.

198

Bu mektûb, Hân-ı Hânâna yazılmıştır. Bu zemânda, din adamlarının, dünyâ büyükleri ile görüşmeleri güc olduğu bildirilmektedir: (Fütûhât-i Mekkiyye), fütûhât-i medeniyyenin anahtarı olsun! Allahü teâlâ, sevgili Peygamberi ve Onun yüksek Âli hurmetine bu düâmı kabûl buyursun

"aleyhi ve aleyhimüssalevât vetteslîmât"! İhsân ettiğiniz kıymetli mektûb, fakîri şerefliendirdi. Sevgimizi arttırdı. Size müjdeler olsun, müjdeler olsun! Kıymetli efendim! Bu zemânda, Allah adamlarının, dünyâ büyükleri ile görüşmesi çok güçleşti. Din adamları, konuşurken ve yazarken, dînin emr ettiği gibi tevâzu', aşağı gönüllülük yaparsa, kötü düşünceli olanlar, bunu anlayamıyarak, birşey koparmak için, muhtâc olduğu için, böyle yapıyor sanırlar. Bu bozuk düşünceleri, dünyâ ve âhiret se'âdetini elden kaçırmalarına sebep olur. Bu büyüklerden istifâde edemezler. Eğer din büyükleri, dünyâyı ve dünyâ adamlarına kıymet vermediklerini duyururlarsa, görüşleri kısa olanlar, kötü düşünerek, bunları egoist, kendini beğenmiş

sanırlar. Hâlbuki, Allahdan başka hiçbir şeye kıymet vermemek de, din büyüklerine lâzımdır. Hem

aşağı gönüllü, hem de yüksek gönüllü olurlar. İki zıd, ters şey, bunlarda bir araya gelmiştir. Ebû Sa'îd-i Harrâz "kuddise sirruh" buyuruyor ki, (Rabbimi, birbirine zıd, ters olan şeyleri, bir araya toplayıcı olarak tanıdım). Fen ve hesâb adamları, bu söze inanmazlar ise de, bizce kıymeti yokdur. Evliyânın bildikleri, aklın eremediği şeylerdir.

Mîr ve Mevlânâ, size bizlerden çeşidli haberler vereceklerdir. Doğru yolda bulunanlara selâm olsun!

199

Bu mektûb, molla Muhammed Emîn-i Kâbilîye yazılmışdır. Vazîfe isteğinin kabûl olduğu bildirilmektedir:

Aşırı sevgi ile dolu olan ve çok bağlı olduğunuzu bildiren kıymetli mektûbunuz geldi. Bizleri sevindirdi. Allahü teâlâ, size âfiyet versin!

Vazîfe olarak okunacak şeylerden birşey istiyorsunuz. Bunun için, kıymetli kardeşim mevlânâ Muhammed Sıddîk gönderdim. Büyüklerimizin devâmlı okudukları bir zikri size öğretecektir. Emr etdiğini yapmak için çok çalışınız! Meyvelerini toplamanızı ümmîd ederim. Yalnız yazmakla olmayacağı, görüşmek lâzım olduğu için, kardeşimiz Mevlânâyı yormuş olduk.

Vesselâm.

200

Bu mektûb, molla Şekîb-i İsfahânîye yazılmışdır. (Nefehât) kitâbındaki bir yazıyı açıklamaktadır:

Her hamd Allahü teâlâ içindir. Salât ve selâm, Peygamberlerin efendisine ve Onun temiz Âlinin hepsine olsun! (Nefehât) kitâbındaki karışık bir sözün açıklanmasını istiyorsunuz. Bunun için, birkaç kelime yazmağa kalkıştım.

Kıymetli efendim! Ayn-ül-kudât-i Hemedânî, hiç gidilmemiş bir yolda, delîlsiz, rehbersiz gidenler için diyor ki, (Bunlardan birkaçını, bir mağlûb, kendi sığınağına aldı. Sekr hâli, bunlara gölge yapmak için geldi.

Aklı başında olanlar, başlarını kaldırdılar). Gidilmiş yol demek, Allahü teâlâ bilir, sülûk yolu demektir. Bilinen on makâma, birer birer ve her inceliklerine varmak demektir. Bu yolda, önce nefis tezkiye edilir, temizlenir. Kalbin tasfiyesi bundan sonra olur. Bu yolda hidâyete kavuşmak için, bir rehberle inâbet, ya'nî bağlanmak lâzımdır. Gidilmemiş yol ise, cezbe ve muhabbet yoludur. Bu yolda, kalbin tasfiyesi, parlatılması önce olur. Nefsin tezkiyesi sonra olur. Seçilenlerin yoludur. Bir rehberle bağlanmak lâzım değildir. Sevilmişlerin ve istenilenlerin yoludur. Birinci yol, sevenlerin ve isteyenlerin yolu idi. Bunlardan çoğu, kuvvetle çekildikleri ve kendilerini muhabbet kapladığı için, âfâkî ve enfüsî şeytânlardan korundular. Şeytânların aldatmasından, yoldan çıkarmalarından kurtuldular. (Bir mağlûb) ve (Sokr) dediği, bu cezbe ve muhabbetdir.

Bunların rehberleri yok ise de, Allahü teâlânın ihsânına kavuşmuşlardır. Bu ihsân, onlara yol göstererek, hedefe ulaştırmıştır. Şü'ûrlu olanları, ya'nî çekilmiyenleri ve kendilerini muhabbet

kaplamıyanları, rehberleri de olmadığı için, din düşmanları, bunların yolunu kesdi. Helâke sürükledi.

Sonsuz olan ölüme yakalandılar. Mağlûblar arasında, o iki Türkmen vardı.

Hüseyin Kassâb "rahmetullahi aleyh", bu ikisini, işâret ile bildiriyor ve diyor ki, (Büyük bir kervân ile gidiyorduk. Kervân arasından ânsızın iki Türkmen çıktı. Hiç gidilmemiş olan yolda ilerlemeğe başladılar) diye,

[(Nefehât) kitâbının fârisî ikiyüzseksendördüncü [284] sahîfesinde, emîr Alî Abûr isminde] uzun anlatılıyor. Büyük kervânın gitdiği yol, sülûk yolu demektir. Bu yolda bilinen on makâm, sıra ile bütün incelikleri ile geçilir. Çünkü, büyüklerden çoğu, hele eskilerin hemen hepsi, bu yoldan vâsıl olmuşlardır. Bu iki Türkmenin gitdiği ve Hüseyin Kassâbın da katıldığı, o hiç gidilmemiş olan yol da, cezbe ve muhabbet yoludur. Bilinen birinci yoldan dahâ kısadır. Bu yolun başlangıcı, lezzet almak ve râhatlık duymaktır. Bu lezzet, duyguları giderir. Şü'ûrsuzluğa sebep olur. Bu hâli, gece olarak göstermektedir. Bu hissizlik ve insanlardan haberi olmamak, Allahü teâlâ ile huzûra ve Ona şü'ûra sebep olduğundan, bu huzûra ve şü'ûra ay demiştir. Burasını biraz dahâ açıklamak lâzımdır. İyi dinleyiniz: Cesedi, bedeni idâre eden rûhdur. Bedeni yetiştiren, kalbdır. Ceseddeki kuvvetler rûhdan gelmektedir. His, duygu da, kalbin nûrundan hâsıl olmaktadır. Cezbe yolunda, kalb ve rûh, Allahü teâlâyâ dönünce, başlangıçta bedenin idâresi ve terbiyesi azalır. His kalmaz olur. Şü'ûr işlemez olur.

Organların hareketinde gevşeklik olur. İnsan yere yıkılır. Büyük âlim şeyh Muhyiddîn-i Arabî "kuddise sirruh" bu hâle (Fütûhât-i Mekkiyye) kitâbında, rûhun simâ'ı demiştir. Raks ile ve dönerek olan simâ'a da, tabî'î simâ'

demiştir ve bunu sıkı yasak etmiştir. Buradan anlaşılıyor ki, bedendeki duygu ve hareketin azalması, ma'nevî huzûru göstermektedir. Ceseddeki duygusuzluk rûhun şü'ûruna alâmetdir. Bunu aya benzetmek uygundur.

Sözümüze dönelim: Ayın kara bulutla örtülmesi demekle, başlangıçta olanların huzûrunu örten insanlık sıfatlarının meydana çıkmasını anlatmaktadır. İnsanlık sıfatlarının huzûru örtmesi, yolun ortasına kadar devâm eder. Yolun ortasında olanlar, örtüden tâm kurtulamazlar ise de, bu kadar örtülüş yokdur. Belki bunu anlatmak için, (Gece yarısı olunca, ay bulutdan çıktı. O iki gencin ayak izlerini gene buldum) demektedir. Çünkü, huzûr zemânı olan bast hâlinde yol aydınlanır. Çok ilerlemek olur. Sabâh olunca, ya'nî o hissizlik ve hareketsizlik gidince ve huzûr kuvvetlenince ve halk ile de karışınca demek istemektedir. Bu huzûru güneşin doğması diye anlatmaktadır. İnsanın varlığına dağ demektedir. Bu zemân kendi varlığından haberi olmaktadır. Çünkü bu yolda, nefsin tezkiyesi, kalbin tasfiyesinden sonradır. O iki türkmenin cezbeleri kuvvetlenince ve kendilerini muhabbet kaplayınca, bir kahramân gibi ayaklarını insanlık dağının tepesine koydular ve bir sâatte tepeye çıktılar. Biraz Fenâyâ kavuşdular. Hüseyin Kassâbda bu cezbe kuvveti olmadığı için, dağın tepesine çok güç çıkabildi. Bu da, o iki türkmenin arkasında gitdiği için oldu. Yoksa kafasını uçururlardı.

Askerlerin bulunduğu yer, (a'yân-ı sâbite)yi anlatmaktadır. A'yân-ı sâbitede bütün mahlûkların (Te'ayyün-i hakîkî)leri ve (Te'ayyün-i İlmî-i Vücûbî)leri birlikde bulunur. Sayısız çadırlar, bu te'ayyünleri anlatmak içindir. Büyük çadır, (Te'ayyün-i İlmî-i Vücûbî)yi göstermektedir. Buna, sultânın çadırı demişlerdir. Hüseyin Kassâb, sultânın çadırını işitince, aranılanı buldum sanarak sekr,

şü'ûrsuzluk bineğinden innmek istedi. Bu merkebe olmadan bu yolda gidilemez. Sağ ayağını dışarı koyarken kulağına bir ses gelerek sultân çadırda yokdur dedi. Doğrusu da böyledir. Hüseyin Kassâbı çeken kuvvet yokdur. Ufak bir müjde ile sekr hâlinden çıkdı. İki türkmen ise, kuvvetle çekildikleri için ve kendilerini muhabbet kaplamış olduğu için, bu gibi müjdelerle aldanmadılar ve kahramânca yukarı çıkdılar. Hüseyin Kassâb, bin sene dahâ beklese, sultânı çadırda hiç bulamaz. Çünkü Hak teâlâ, ötelere ötesidir. Sağ ayak demesi, rûhu anlatmaktadır. Çünkü, hiç gidilmemiş olan bu yolda, kalb ve rûh ayakları ile gidilir. İlm ve ibâdet ile gidilmez. İlm ve ibâdet sülûk yolunda işe yarar. Sekr hâlinden önce çıkan rûhdur. Sonra kalb çıkar. Sol ayak kalbi göstermektedir. Sultân oturmuştur ve ava gitmiştir demek, güzel aynalarda, güzel yerlerde yerleşmiştir ve âşıkların gönüllerini avlamağa gitmiştir demektir. Bu ses ve böyle söylemek, Hüseyin Kassâba anlatabilmek için idi. Onun anlayabileceği gibi söylenmişti. Yoksa, Allahü teâlâ için oturmak ve ava gitmek gibi şeyler söylenemez. Fârisî beyt tercemesi: (Yokdur) ve (odur) gibi sözler,

O makâmdan geri dönerler.

(Nefehât)da (Ayn-ül-Kudât-i Hemedânî)den alarak yazılmış olan bu sözlerden başka şeyler de anlaşılıyor ve Hak teâlânın birliğine ve büyüklüğüne dahâ uygun oluyor. Her ne kadar, o makâma tâm uygun değil ise de, başkalarından dahâ uygundur. Şöyle ki, vâhidiyyet mertebesinin üstündeki te'ayyün-i evvel olan vahdet mertebesine oturmuştur. Vahdet mertebesinde ilmî ve aynî te'ayyünlerin hepsi yok olduğu için, hayvanların ve kuşların yok edildiği ava benzetilerek, ava gitdi buyurulmuştur. Şeyh Muhammed Ma'sûk-i Tûsî ve Emîr Alî Abûr, Sultânın avlandığı yere giderek, ona av oldular. Ma'sûk-i Tûsî dahâ önde gitdi ve dahâ yaklaştı. Hüseyin Kassâb, sultânın geri döneceğini sanarak, (Vâhidiyyet) çadırlarında kaldı.

Yukarıdaki sözlerden ne anlaşılacağını doğru olarak ancak Allahü teâlâ bilir. Tesavvuf yolunun büyükleri "kaddesallahü teâlâ esrârehüm" hiç gidilmemiş olan yolu seçmişlerdir. Bu bilinmeyen yol, bu büyüklerin meşhûr kolay yolu olmuştur. Kıymetli teveccühleri ve idâreleri ile, herkesi bu yoldan kavuşdurmuşlardır. Rehber olan pîrin edebleri ve emrleri gözetilirse, bu yol hep kavuşdurur. Bu yolda, ihtiyârların, gençlerin, kadınların ve çocukların kavuşmasında hiç başkalık yokdur. Hattâ ölümler bile bu ni'mete kavuşmayı umarlar. Behâüddîn-i Buhârî "kuddise sirruh"

buyurdu ki, (Hak teâlâdan elbette kavuşduran bir yol istedim). Hâce hazretlerinin birinci talebesi olan hâce Alâ'üddîn-i Attâr "kuddise sirruh"

hazretleri, bunun için buyurdu ki, Fârisî beyt tercemesi: Kapıcının incinmesi olmasaydı,

Açardım bütün cihân kapılarını.

Allahü teâlâ, hepimizi bu büyüklerin yolunda bulundursun! Vesselâm!

201

Bu mektûb, Küçük Beğ Hisârîye yazılmışdır. Bir süâline cevâb vermektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Küçük Beğ

Hisârî hazretleri soruyor ki, (Bir kimse, bütün bilgiler iki üç harfde yerleşmiştir) diyor. Bu söze

inanılır mı?

Cevâb: Böyle söyleyen kimsenin bunu işiterek veyâ kitâblardan okuyarak söylediği anlaşılmaktadır. Çünkü, önceki büyüklerden birkaçı böyle şeyler söylemiştir. Hazret-i Emîr "kerremallahü teâlâ vecheh" de (Bütün bilgiler, Besmelenin (B) harfinde, hattâ bu harfin noktasında yerleşmiştir) buyurdu.

Bunu size söyleyen kimse, böyle olduğunu biliyorum demek istemiş ise, iki şey düşünülebilir:

- 1- Bütün bilgilerin iki-üç harfde yerleştirildiklerini bana bildirdiler derse, bu harfleri bildiğini veyâ bilmediğini söylese de sözü doğru olabilir.
- 2- Bütün ilmleri, iki-üç harf içinde bana bildirdiler. Bu iki-üç harf içinde bütün ilmleri anlıyorum derse yalancıdır. Bu söze inanılmaz. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü etemmühâ ve ekmelühâ"!

202

Bu mektûb, mirzâ Fethullah-i Hakîme yazılmışdır. Büyüklerle tanıştıktan sonra ayrılanlara şaşmakda, Eshâb-ı kirâmın büyüklüğü bildirilmektedir: Allahü teâlâ, bizi ve sizi, sevgili Peygamberinin doğru yolunda bulundursun

"alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye"!

Birgün, Tesavvuf büyüklerinin üzülmeleri üzerinde konuşulmuşdu. Bu büyüklere bağlanıp da, sonra ayrılanların, başkalarından birşeyler bekleyenlerin sürünecekleri söylenmişti. Bu arada, sizin ve kâdî Senâmın adınız geçmişti. Bu konuşma, iyi bilemiyorum, bir dakika sürmüş mü idi? Hem de, sırası gelerek söylenmişti. Allah göstermesin ki, bir müslimânın incitilmesini düşünmüş olayım. Yâhud kalbimde bir kin bulundurayım. Bu bakımdan, mubârek kalbiniz hiç sıkılmasın. Bilmeniz lâzımdır ki, bizim yolumuz, Allahü teâlânın isimleri üzerinde çalışmak değildir. Bu yolun büyükleri, bu isimlerin sâhibinde yok olması aramaktadırlar. Onlar, dahâ ilk bakışta, sıfatların dışında olan varlığı istemektedirler. İsmilerden, sıfatlardan geçerek zâtı taleb ederler. Bunun içindir ki, başka yolların sonu, bunların başlangıcında yerleşmiştir. Fârisî mısra' tercemesi: Gül bağçemi gör de, behârımı anla!

O konuşmamız, ağızdan ağza dolaşdıkça, başka şekl alarak, sizi üzecek kadar değişmiş olduğu anlaşıldı. Bu üzüntünüzü gidermek için birkaç şey yazmak istedim: Sizinle tanışmamız, birşeyimizi artdırmaz. Görüşmemek de birşeyi azaltmaz. Düşüncemiz, isteğimiz, yalnız sizin iyiliğinizdir. Fekat (Kendi zararını istiyene, hiç acınmaz!) sözünü herkes bilir. İyi biliniz ki, bu fakîr "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" sizin zararınızı istemedim ve inşâallah istemem de. Acıdığım için söylenilen birşeydi. Din adamları, acıdıklarından, böyle söylerler. Hem de, bir sırası gelerek söylenmişti.

Hiç üzülmeyiniz!

Bir kimsenin kendini, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan "radıyallahü anh" dahâ üstün görmesi, iki şeyden ileri gelir: Yâ koyu bir zındıktır. Yâhud da, kara câhildir. Birkaç sene önce, size gönderdiğim bir

mektûbda, Cehennemden kurtulacağı bildirilmiş olan, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at fırkasını anlatırken bunu da yazmışdım. Onu okuduktan sonra, böyle sözlere inanmanıza şaşılır.

Hazret-i Alîyi bile, hazret-i Ebû Bekrden "radıyallahü anhümâ" dahâ yüksek bilen bir kimse, Ehl-i sünnetden ayrılmış olur. Kendini yüksek bilenin ne olacağını artık düşünün! Bu yolun büyükleri bildiriyorlar ki, (Kendini, uyuz köpeklerden üstün gören bir sâlik, bu büyüklerin kemâlâtına kavuşamaz). Bu ümmetin büyükleri, hazret-i Ebû Bekrin, Peygamberlerden başka, bütün insanlardan üstün olduğunu, sözbirliği ile bildirmişlerdir.

Hazret-i Hamzayı öldürmüş olan Vahşînin "radıyallahü anhümâ", Resûlullahın yanında bir kerre bulunduğu için, Tâbi'înin en üstünü olan Veysel Karânîden dahâ üstün olduğunu, kitâblarımda ve mektûblarımda bildirmişdim. Böyle olunca, bunu yazan bir kimsenin böyle söylyeyeceğini düşünmek bile, akli olana yakışdırılmaz. Böyle düşünmeğe yol açan yazıyı görerek işin doğrusunu anlaması lâzımdır. Birşey anlamadan, yalnız çekemiyenlere uymak, uygun olur mu? Bununla berâber, büyükler, aşk serhoşluğu denilen hâllerinde, uygunsuz şeyler de söylemişlerdir. Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri, (Bayrağım, Muhammed aleyhisselâmın bayrağından dahâ yüksektir) dedi. Bu sözünden, onun dahâ yüksek olacağı anlaşılamaz. Çünkü, onu söylemek zındıklık olur. Bu fakîrin yazılarında ise, böyle şeyler, hiçbir zemân bildirilmemiştir. Vesselâm.

203

Bu mektûb, molla Hüseyne yazılmışdır. Allah yolunda olanların yanında bulunmağı övmekdedir:

Allahü teâlâ, hâllerinizi güzel eylesin. İşlerinizi fâideli eylesin!

Maksadlarınızı ıslâh eylesin! Şerefli mektûbunuz geldi. Sevgilerinizi bildirdiği için bizleri çok sevindirdi. Allahü teâlâ, bu yolun büyüklerine olan sevginizi artdırsın! Onlara bağıllık arzûsunu, ömrünüzün sermâyesi yapsın! Hadîs-i şerîfde, (El-mer'ü me'a men ehabbe) buyuruldu ki, (Kişi, sevdiği ile berâberdir) demektir. Bu büyükleri seven, onlarla berâber olur.

Onlarla berâber olan, şakî olmakdan [küfrden ve günâh işlemekden] korunmuş

olur. Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, (İnsanların yaptıklarını yazan meleklerden başka melekler de vardır. Yollarda, sokak başlarında dolaşırlar. Allahü teâlâyı zikr edenleri ararlar. Zikr edenleri bulunca, birbirlerine seslenirler. Buraya geliniz, buraya geliniz derler. Kanadları ile, onları sararlar. O kadar çokdurlar ki, göke varırlar. Kullarının her işini bilici olan Allahü teâlâ, meleklerle sorarak: Kullarımı nasıl buldunuz, buyurur? Yâ Rabbî! Sana hamd ve senâ ediyorlar ve senin büyüklüğünü söylüyorlar ve senin ayblardan ve kusûrlardan temiz olduğunu söylüyorlar, derler. Onlar, beni gördüler mi, buyurur? Hayır görmediler, derler. Görselerdi, nasıl olurlardı, buyurur? Dahâ çok hamd ederlerdi ve dahâ çok tesbîh ederlerdi ve dahâ çok tekbîr söylerlerdi, derler. Onlar, benden ne istiyorlar, buyurur? Yâ Rabbî! Cennetini istiyorlar, derler.

Onlar, Cenneti gördüler mi, buyurur? Görmediler, derler. Görselerdi, nasıl olurlardı, buyurur? Dahâ çok yalvarırlardı, dahâ çok isterlerdi. Yâ Rabbî!

Bu kulların Cehennemden korkuyorlar. Sana sığınıyorlar, derler. Onlar Cehennemi gördüler mi,

buyurur? Hayır görmediler, derler. Görselerdi, nasıl olurlardı, buyurur? Görselerdi, dahâ çok yalvarırlardı ve ondan kurtulmak yoluna dahâ çok sarılırlardı, derler. Allahü teâlâ, meleklerle, şâhid olunuz ki, onların hepsini afv eyledim, buyurur. Yâ Rabbî! O zikr edenlerin yanında, filân kimse zikr etmek için gelmemişdi. Dünyâ çıkarı için gelmişdi, derler. Onlar benim müsâfirlerimdir. Beni zikr edenlerle berâberim. Onların yanında bulunanlar da, zarar etmezler, buyurur). Bu hadîs-i şerîf ve yukarıda bildirdiğimiz (Kişi, sevdiği ile berâberdir) hadîs-i şerîfi gösteriyorlar ki, bu büyükleri sevenler, bunlarla berâberdirler. Bunlarla berâber olanlar, kazançlı olurlar. Allahü teâlâ, bizi ve sizleri, bu büyükleri sevenlerden eylesin! Sevgili Peygamberi, ümmî ve hâşimî olan Muhammed "aleyhi ve alâ âlihi ve eshâbihissalâtü vetteslîmât vettehıyyât" hurmetine düâmızı kabûl buyursun! Âmîn.

Şeyh İlahdâdın mektûbunda, kendinizden haber veriyorsunuz. Böyle ademler, ya'nî yokluklar, tâliblerde çok görülmektedir. Çok çalışınız. Ele geçenlerle doymayınız! Fârisî beyt tercemesi:

Çok cilve var, aranan sevgilide,

Kavuşdum sanma, bir cilve görünce!

Bu büyüklerle birlikde bulunmak, en fâideli şeylerdendir. Allahü teâlâ, bunların sohbetine kavuşdursun! Fârisî beyt tercemesi: Aşk serhoşlarîle bulun, mey yoksa da, koku geçer.

Koku da bulunmaz ammâ, onları görmek de yeter.

Gece gündüz karşısında bulunduğunuz büyük hazretten aldığınız yola sarılınız. (Allah) mubârek ismini, hiçbirşey düşünmiyerek, kalbinizden geçiriniz! Hâzır ve nâzır olduğunu da düşünmeyiniz! Sıfatlarından hiçbirini hâtırınıza getirmeyiniz. Yüreğinizin bulunduğu yerde, gönülde (Allah) ismini hep bulundurunuz! Çok lâzım olan bilgiler, yazmakla anlaşılamaz.

Anlatmak lâzımdır. Buluşursak, bildirilir. Buluşuncıya kadar, elinize geçenleri yazınız. Onları okumak, uzakdan teveccühe sebep olur. Vesselâm.

Vefâsızdır, ey denî dünyâ senin her ni'metin!

Ecel fırtınaları, mahv eyliyor her rif'atın.

204

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân-i Bedahşî hazretlerine yazılmışdır.

Câhillerin dedi-kodu yapmalarına üzülmemeği bildirmektedir: Mîr hazretleri, aşağı kimselerin bozuk sözlerine üzülmeyiniz! İsrâ sûresi, seksendördüncü [84] âyetinde meâlen, (Herkes, kendine uygun işi yapar) buyuruldu. Ya'nî, kişinin işi ve sözü, kendinin aynasıdır. Alçakların sözlerine iyi veyâ kötü karşılıkta bulunmamak dahâ iyidir. Yalanın sonu gelmez. Onların birbirini tutmıyan sözleri, kendilerini rezîl etmeğe yetişir. Allahü teâlânın aydınlatmadığı kimseye, kimse ışık veremez. Siz, verilen vazîfeyi yapmağa bakınız! Başka şeyleri görmemezlikden geliniz!

En'âm sûresinin doksanbirinci âyetinde meâlen, (Allah deyin, sonra onları bırakın. Bozuk işlerinde

oynasınlar!) buyuruldu. Kardeşimiz Muhammed Sâdık, tâm vaktinde geldi. Ramezân-ı şerîfin son on günü i'tikâf yaptı. Ona çok şeyler açıldı. Yeni şeylere kavuştu. Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, diğer sevdiklerimiz de ilerlemektedirler. Kalbleri uyanıktır. Bu, Allahü teâlânın büyük ihsânıdır. Dilediğine ihsân etmektedir. Onun ihsânları boldur.

Mahlûkların en iyisi olan efendimiz Muhammed aleyhisselâma ve Onun Âline ve Eshâbının hepsine bizden düâlar ve selâmlar olsun!

205

Bu mektûb, hâce Muhammed Eşref-i Kâbilîye yazılmışdır. İşin başı, islâmiyyetin sâhibine uymak olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâ sizi, Muhammed Mustafâya tam uymakla şereflendirsin "alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehıyye"! Çünkü, bütün işlerin başı ve Sıddıkların birinci istekleri budur. Bundan başkası, boş vehmler ve bozuk hayâllerdir. Allahü teâlâ, bizi ve sizi bunlardan korusun! Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü dâimen"!

Kişi noksanını bilmek gibi irfân olmaz!

206

Bu mektûb, molla Abdülğafûr-i Semerkandîye yazılmışdır. Dünyânın kötülüğü ve ona düşkün olanların zevallılığı bildirilmektedir: Yâ Rabbî! Ölüm bizi uyandırmadan önce, sen bizi uyandır! Peygamberlerin efendisi "aleyhi ve aleyhim ve alâ âlihissalâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve efdalühâ" hurmetine, düâmızı kabûl eyle! Tatlı olan mektûbunuz ve kıymetli yazılarınız gelerek bizleri sevindirdi. Buna karşılık olarak, Allahü teâlâ, size iyilikler versin!

Kardeşim! İnsanları dünyâyâ, yalnız yiyip içmek için ve giyinip süslenmek için göndermediler. İstediklerimizi toplamak, sevdiğimiz şeylerle keyflenmek ve oynayıp zevklenmek için yaratılmadık. İnsanların yaratılması, Allahü teâlâyâ karşı aşağılığını, gücü yetmezliğini, muhtâc, zevallı olduğunu göstermeleri içindir. Kulluk da, bu demektir. Fekat, bu kulluk, Muhammed aleyhisselâmın islâmiyyetinin izn verdiği gibi olmalıdır. Yoksa, müslimân olmıyanların yaptıkları riyâzetler, mücâhedeler, bu parlak islâmiyyete uygun olmadığı için, zarar ve ziyândan başka sonu olmaz. Pişmân olmakdan, üzülmekden başka birşey kazandırmaz. Ehl-i sünnet vel-cemâ'at denilen doğru yolun âlimlerinin bildirdiklerine uygun olarak i'tikâdı düzeltdikten sonra, ibâdetleri yapmakla berâber, kalbi Allahü teâlânın zikri ile süslemelidir. Tesavvuf yolunun büyüklerinden alınan vazîfeyi sık sık tekrarlamalıdır. Bu büyüklerin yolunda, sonda ele geçecek olanlar başlangıçta yerleştirilmiştir. Bunların bağları, başkalarının bağlarından çok üstündür. Kısa görüşlü olanlar, inansa da, inanmasa da, bu böyledir.

Maksadımız, dostları teşvîkdir. İnanmıyanlara bir diyeceğimiz yoktur.

Fârisî beyt tercemesi:

Masal sanana, masal gibi olur,

Kıymet bilene, çok fâideli olur.

Sözün kıyası şudur ki, âhıretde kurtulmak, çok zikr etmeğe bağlıdır. Enfâl sûresinin kırkaltıncı âyetinde meâlen, (Allahü teâlâyı çok zikr ediniz ki kurtulasınız!) buyuruldu. Bunun için, çok zikr etmek lâzımdır. Buna mâni'

olan herşeyi düşman bilmelidir. Âhıretde kurtulmanın ilâcı, işte budur.

Bizden, ancak söylemekdir. Fârîsî beyt tercemesi: Zikr et zikr, bedende iken cânın,

Kalb temizliği, zikrîledir Rahmânın.

Ra'd sûresi, otuzuncu âyetinde meâlen, (Biliniz ki kalbler zikr ile râhat bulur) buyuruldu. Allahü teâlâ, size bundan başarı nasîb eylesin! Çünkü, en lüzûmlu ve en kârlı iş budur. Mubârek zemânlarda çok giyilmiş olan antâri gönderildi. İşleriniz hayrlı olsun! Vesselâm.

207

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmede "rahmetullahi aleyh" yazılmışdır.

İnsanların bir arada bulunması, kalblerini berâber edeceği ve islâmiyyete uymıyan şeylerin kıymetsiz olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçdiği, sevdiği kimselere selâm olsun! Çok zemân geçti, sizin ve mahtûm zâde hazretlerinin ve Cemâleddîn Hüseyin ve orada bulunanların ve hele şeyh İlâhdâd ve meyân Şeyh-ul-hediyyenin selâmet haberlerinizi alamadım. Herhâlde, uzakda kalan bu kardeşlerinizi unutduğunuz anlaşıyor. Evet, yakında bulunmanın, kalblerin birleşmesinde büyük te'sîri vardır. Bunun içindir ki, hiçbir Velî, bir Sahâbînin derecesine yükselemez. Veysel Karânî "rahmetullahi aleyh" o kadar şânı yüksek olduğu hâlde, Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" hiç görmediği için, Eshâb-ı kirâmdan en aşağı olanın derecesine yetişemedi.

Abdullah bin Mubârek hazretlerinden soruldu ki, hazret-i Mu'âviye ile Ömer bin Abdül'azîzden hangisi dahâ yüksektir? Cevâb olarak: (Mu'âviye

"radiyallahü anh", Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" yanında giderken, atının burnuna giren toz, Ömer bin Abdül'azîzden katkat dahâ yüksektir) buyurdu.

Burada bulunanların hepsi iyiyiz. Allahü teâlâyâ bunun için, belki bütün ni'metleri için hamd ve şükrlar olsun. Ni'metlerinin en büyüğü olan, müslimân yaptığı için ve mahlûklarının en iyisinin yolunda bulundurduğu için, ne kadar çok hamd edilse, yine azdır. Çünkü, onun yolunda bulunmak, iyiliklerin başı, kurtulmanın çâresi ve dünyâ ve âhıret se'âdetlerinin kapısıdır. Allahü teâlâ, Peygamberlerin en üstünü hurmetine "aleyhi ve aleyhim ve alâ âlihissalâtü vesselâm", bizleri ve sizleri, her zemân bu yolda bulundursun! Âmîn. Fârîsî mısra' tercemesi: İş budur. Bundan başkası hiçdir!

Tesavvufcuların sözlerinden, ele birşey geçmez. Onların hâllerinden insanın birşeyi artmaz. Onların vecdleri ve hâlleri, islâmiyyete uygun olmazsa, on para etmez. Keşfleri, ilhâmları, kitâba ve sünnete benzemezse, yarım arpa kadar değerleri olmaz. Tesavvuf yolunda ilerlemenin sebebi, islâmiyyetde inanılması lâzım olan şeylere, yakînin, îmânın artması içindir. Hakîkî îmân da, bu demektir. İkinci

sebebi de, fikhda bildirilen vazîfeleri yapmanın kolay ve tatlı olması içindir. Tesavvuf, bu ikisine kavuşmak içindir.

Bunlardan başka birşey için değildir. Çünkü, Allahü teâlâ, Cennetde görülecektir. Dünyâda hiç görülemez. Tesavvufcuların aradıkları müşâhedeler, tecellîler, gölgelere kavuşmaktır ve benzetilen, O sanılan şeylerle avunmaktır. Allahü teâlâ, ötelerin ötesidir. Şaşılacak şeydir ki, onların müşâhedeler ve tecellîler diye övündükleri şeylerin iç yüzleri, eğer anlatılırsa, bu yola yeni girenlerin gevşemelerinden korkulur ve arzûları, istekleri azalır. Eğer iç yüzleri anlatılmazsa, doğrusunu bildiğim hâlde, doğru ile yanlışın birbirlerine karışmalarına göz yummuş olmakdan korkarım. Ey, yollarını şaşırmışlara, doğru yolu gösteren Rabbim!

Âlemlere rahmet olarak yarattığın Muhammed "aleyhisselâm" hurmeti için, bana doğru yolu göster! Hâlinizi arasına bildiriniz ki, sevgiyi arttırır.

Doğru yolda bulunanlara selâm olsun!

208

Bu mektûb, kıymetli oğlu meyân Muhammed Sâdika yazılmışdır "kaddesallahü esrârehümel'azîz". Sâlik, kendini Peygamberlerin makâmında görür. Bunun sebebi bildirilmekdedir:

Sevgili yavrum! Soruyorsun ki, sâlik tesavvuf yolunda yükselirken, ba'zan kendini Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" makâmlarında buluyor. Ve ba'zan, bu makâmların da üstüne çıktığını anlıyor. Hâlbuki, sözbirliği ile bildirilmişdir ki, Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vettehiyyât" herkesden dahâ üstündür. Evliyânın bütün kazançları

"rahmetullahi aleyhim ecma'in", Peygamberlere uydukları içindir. Onların yolunda gitmekle, Evliyâlığa kavuşmuşlardır.

Cevâb: Sâlikin gördüğü makâmlar, Peygamberlerin urûc etdikleri, yükseldikleri makâmlar değildir. O büyükler, urûc ederlerken, o makâmlardan çok yukarı yükselmişlerdir. Çünkü o makâmlar, o büyüklerin mebde-i te'ayyünleri olan, Allahü teâlânın isimleridir. Allahü teâlâdan gelen feyzler, ni'metler, hep mebde-i te'ayyün denilen bu isimlerden gelir. Çünkü, Allahü teâlânın, arada isimleri olmadan, bu âlem ile hiçbir ilgisi yoktur.

Allahü teâlânın mahlûklara ihtiyâcı ve mahlûklarla doğrudan doğruya ilgisi yoktur. Ankebût sûresi, altıncı âyet-i kerîmesinde meâlen, (Elbette Allahü teâlânın bu âlemlere hiç ihtiyâcı yoktur) buyuruldu. O büyükler, yükseldikleri makâmdan geri inerken, yukarıdaki nûrları da birlikde indirirler ve kendilerine mahsûs olan bu isimlerde yerleşip kalırlar. Bunun için, bir kimse bunları ararsa, bu yerleşdikleri makâmlarında bulur. Zât-i ilâhîyi isteyen, yüksek yaradılışlı bir kimse, yükselirken bu isimlere yetişir ve onlardan da yukarıya geçer. Allahü teâlânın dilediği makâma kadar yükselir. Fekat, bu sâlik yukarıdan aşağı inerken, kendi mebde-i te'ayyünü olan ve Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" bulundukları isimlerden dahâ aşağıda olan isme gelip yerleşince, kendi makâmı ile onların makâmı arasındaki farkı anlar. İşte dahâ üstün olmak, bu makâmlar ile ölçülür.

Makâmı yüksek olan kimse, dahâ yüksektir. Sâlik, kendi makâmı olan isme inmedikçe ve bu makâmın dahâ aşağıda olduğunu anlamadıkça, o büyüklerin dahâ üstün olduklarına zevkle ve hâl ile inanmaz. Dahâ üstün olduklarını, işiterek söylemekdedir. Önce îmân etmiş olduğu için, yüksek olduklarını söyler. Fekat vicdânı, sözüne uygun değildir. Bu zemân, Allahü teâlâyâ sığınması, yalvarması, câhil ve zevallı olduğunu söylemesi, doğrusunun kendisine bildirilmesi için düâ etmesi lâzımdır. Bu hâl, sâliklerin ayak kayacak, tehlukeye düşecek yerleridir. Bu yazımızı bir misâl ile açıklıyalım. Biliyoruz ki, duman, sıcak sıvı ve katı zerrelerektir. Sıcak oldukları için, genişlemiş, hafiflemiş olan sıvı ve katı dânecikler, havada yükselir. Bunu görünce, katı ve sıvı dâneciklerin havadan dahâ hafif olduklarını söylemek doğru olmaz. Çünkü dâneler, ısı enerjisi tarafından kaldırılmaktadır. Soğudukları zemân, yine geri, aşağı inerler. Yere düşerler. Kendi yerlerinin havadan dahâ aşağı olduğu anlaşılır. Sâlik de, o makâmlardan yukarı, fazla muhabbet enerjisi ile sürüklenmektedir. Kendi makâmı, o makâmlardan aşağıdadır.

Buraya kadar bildirdiklerimiz, müntehî için idi. Müntehî, tesavvuf yolunda, çıkabileceği derecelerin sonuna varan Velî demektir. Yolun başlangıcında, böyle sanılırsa, kendini büyüklerin makâmlarında bulursa, bunun sebebi başkadır. Şöyle ki, sonlarda bulunan her makâmın, yolun başında ve ortasında benzerleri, görünüşleri vardır. Başlangıçta ve yolda olanlar, bu görüntülere gelince, o makâmların kendilerine geldiklerini sanırlar.

Birşeyin görüntüsü ile, kendisini ayırd edemezler. O büyüklerin görüntülerini, benzerlerini de, makâmlarının görüntülerinde bulunca, o büyüklerle ortak olduklarını sanırlar. Zan etdikleri gibi değildir. Bir şeyin gölgesini, kendisine benzetmekden başka birşey değildir. Yâ Rabbî!

Herşeyin özünü, yapısını bize bildir! Sevgili Peygamberin hurmetine, bizleri boş, fâidesiz şeylerle vakt geçirmekden koru! Âmîn.

209

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân-i Bedahşî "kaddesallahü sirrehul'azîz"

hazretlerine yazılmışdır. Kendinin (Mebde' ve Me'âd) adındaki kitâbında yazılı bir bilgiyi açıklamaktadır:

Elhamdü lillahi Rabbil'âlemîn. Vessalâtü vesselâmü alâ seyyidilmürselîn ve âlihittâhirîn ecma'în. Seyyid hazretleri, kıymetli kardeşim mîr Muhammed Nu'mân, Allahü teâlâ ile olunuz! Buradakiler, çok şükr iyiyiz. İnsana râhatlık veren o serâyınızda, sizden ayrılırken, kardeşim Muhammed Eşref, (Mebde' ve Me'âd) kitâbındaki bir yazının açıklanmasını istemişti. Vakt dar olduğundan, birşey anlatılamamışdı. Şimdi, o yazıyı açıklamağı düşündüm.

Böylece, dostlarımin sıkıntısını gidermek istedim. O yazı şöyle idi: (Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vefâtından bin ve birkaç sene geçdikden sonra, hakikat-i Muhammedî, kendi yerinden yükselerek, Kâ'benin hakikati ile birleşir. Bu zemân, hakikat-i Muhammedî ismi, hakikat-i Ahmedî adına döner ve Zât-i ilâhînin mazharı olur. İki ism de, ism sâhibi gibi olurlar. Îsâ "aleyhisselâm" gökden inerek, Muhammed aleyhisselâmın dînine göre yaşayacağı zemâna kadar, hakikat-i Muhammediyyenin yeri boş kalır. O

zemân, Îsâ aleyhisselâmın hakîkatı, kendi makâmından yükselerek, hakîkat-i Muhammediyyenin boş kalmış olan makâmına yerleşir).

Cevâb: Bir insanın hakîkatı demek te'ayyün-i vücûbî demektir. O kimsenin te'ayyün-i imkânîsi, bu te'ayyün-i vücûbînin zıllı, görüntüsüdür. Bu te'ayyün-i vücûbî, Allahü teâlânın isimlerinden bir ismdir. Âlîm, kadîr, mürîd, mütekellim gibi dahâ nice isimlerinden biridir. Allahü teâlânın bu ismi, o kimsenin rabbidir. Ya'nî, ona gelen her feyz, bu ismden gelir. Bu ism ile Allahü teâlânın çeşidli bağlantıları vardır. Sıfat mertebesinde, Allahü teâlâyâ bu ism verilir. Sıfatlar, Allahü teâlâdan ayrı olarak vardılar. Şân mertebesinde de Allahü teâlâyâ bu ism verilir. Şân mertebesi, Allahü teâlâdan ayrıca var değil ise de, bir bakımdan ayrıca vardılar. Sıfat ile şân arasındaki fark (Sülûk ve cezbe)yi anlatan mektûbda bildirilmişdi. Anlaşılmıyan yerleri varsa, o mektûbdan okuyunuz!

[Bu mektûb, birinci cildin ikiyüzseksenyedinci mektûbudur].

Şânın varlığı, yalnız i'tibâr ile ya'nî bir bakımdan ise de, bu şânın üstünde de, başka bir bakımdan, başka bir mertebe de vardır. O mertebe bu şânın mebde-i vücûd-i i'tibârîsidir. Allahü teâlânın bu ismi, bu mertebede de vardır. Bu mertebenin üstünde de, dahâ başka bir bakımdan dahâ yüksek mertebe olur. Fekat, insan gücü bunu anıyamaz. Bu fakîr [ya'nî, İmâm-ı Rabbânî hazretleri], bu mertebeyi de geçirildim. Fekat, bu mertebenin üstünde, insan yok gibi olmaktadır. (Her ilm sâhibinden dahâ büyük âlim vardır). Arabî beyt tercemesi:

Ni'mete kavuşana âfiyet olsun!

Zevallı âşık, bir damla ile doysun!

Ehlullah ya'nî Evliyâ, kendi yaradılışlarına, güçlerine göre, bu mertebelere kavuşmakda birbirlerinden çok ayırırlar. Evliyâ arasında, Allahü teâlânın ismine yetişenler pek azdır. Çoğu, bu ismin zıllarından bir zılla, bir görüntüye kavuşmuştur. Önce, seyr ve sülûk ile, imkân mertebelerinden geçerek, sonra, bir zılla kavuşurlar. Yalnız cezbe yolu ile de bu isme kavuşulabilir ise de, bunun kıymeti yokdur. Bu ismden dahâ yukarı yükselenler pek azdır.

Bir insanın hakîkatı, onun te'ayyün-i vücûbîsine denildiği gibi, onun te'ayyün-i imkânîsine de denir. Bunları anladıktan sonra, deriz ki: Muhammed Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", her insan gibi, Âlem-i halk ile Âlem-i emrden yapılmıştır. Onun Âlem-i halkının rabbi olan ism-i ilâhî, alîm şânıdır. Âlem-i emrini terbiye eden de, alîm şânının bir bakımdan üstünde olan mertebedeki alîm ismidir. Hakîkat-i Muhammedî, alîm şânıdır. Hakîkat-i Ahmedî, alîm şânının üstünde olan ve bu şânın mebdei olan ismdir. Bu ism, Kâ'benin de hakîkatidir. Âdem "aleyhisselâm"

yaratılmadan önce, Resûlullahda bulunan Peygamberlik, hakîkat-i Ahmedî bakımından idi. Hadîs-i şerîfde, (Âdem "aleyhisselâm" toprak ile su arasında iken Peygamberdim) bildirilen bu Peygamberlik idi ki, Âlem-i emrde idi. Îsâ "aleyhisselâm" Kelime-tullah olduğu ve Âlem-i emr ile bağılılığı çok olduğu için, Resûlullahın geleceğini, Ahmed ismi ile müjdelemişdi. Îsâ aleyhisselâmın, (Benden sonra Ahmed isminde bir resûl geleceğini size müjdeleyiciyim) dediğini Saf sûresi haber vermektedir. Dünyâyâ teşrîflerinden sonraki Peygamberliği, hakîkat-i Muhammedîye bağlı idi.

Belki de, iki hakîkate de bağlı idi. Rabbi ya'nî terbiye edicisi, yetiştiricisi olan da, hem bu şân ve

hem de şânın üstündeki mertebe idi.

Bunun için, bu mertebedeki da'vet, önceki mertebedeki da'vetten dahâ kuvvetli olmuştur. Çünkü o mertebedeki da'veti, yalnız Âlem-i emrde idi ve terbiyesi, yalnız (Rûhâniyân)a ya'nî rûhlara ve meleklerle idi. Bu mertebedeki da'veti ise, hem Âlem-i halkda, hem de Âlem-i emrdedir ve terbiyesi, hem maddeye, hem de rûhlardır. Bu dünyâda, onun maddî tarafını melekî tarafından dahâ kuvvetli yaparak, insanlarla ilgisi çoğaltıldı.

Böylece, insanların fâidelenmeleri kolaylaştırıldı. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine "sallallahü aleyhi ve sellem" insanlık tarafını fazla açıklamasını emr buyurdu. Meselâ, Kehf sûresi, yûzonbirinci âyetinde meâlen, (Onlara söyle! Ben de sizin gibi insanım. Bana vahy olundu) buyuruldu. (Sizin gibi) buyurulması, insanlığını kuvvetli bildirmek içindir. Bu madde hayâtından Kâ'be hayâtına geçince rûhânî tarafı çoğaldı.

İnsanlara bağlılığı azaldı. Dîne çağırmak nûrâniyyeti değişti. Eshâb-ı kirâmdan "aleyhimürrıdvân" birkaçı buyurdu ki, (Resûlullahı defn işini bitirmeden, kalblerimizde değişiklik duyduk). Evet, öyle oldu. Çünkü, görerek olan îmânları, görmeden olan îmâna döndü. İşleri, görmekten, işitmeğe kaldı. O yüce Peygamberin "sallallahü aleyhi ve sellem" vefâtından bin sene geçtikten sonra, rûhânî tarafı öyle kuvvetlendi ki, insânî tarafını büsbütün örttü. Âlem-i halkı, Âlem-i emr hâlini aldı. Bunun için, Âlem-i halkından olanlar, kendi hakikatlerine döndüler. Hakikat-i Muhammedî de yükselerek, hakikat-i Ahmedîye ulaştı. İkisi birleşti. Burada söylediğimiz iki hakikat, onun Âlem-i halkının ve Âlem-i emrinin te'ayyün-i imkânîleridir. Te'ayyün-i vücûbîleri değildir. Te'ayyün-i imkânî bu te'ayyün-i vücûbînin zıllı, görüntüsüdür. Çünkü te'ayyün-i vücûbî, yükselmez. İki te'ayyün-i vücûbî birleşmezler. Îsâ "aleyhisselâm" gökden inerek, âhır zemân Peygamberinin dînine uyunca, Onun hakikati, kendi makâmından yükselerek, Ona uyduğu için, hakikat-i Muhammedînin makâmına gelir. Onun dînini kuvvetlendirir. Bunun içindir ki, eski dinlerde, ülül'azm Peygamberin vefâtından sonra bin sene içinde, yeni bir Peygamber gönderilirdi. Bunlarla, o Peygamberin dîni kuvvetlendirilirdi. Onun dîninin zemânı bitince, başka bir ülül'azm Peygamber ile yeni bir din gönderildi.

Muhammed "aleyhisselâm", Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât"

sonuncusu olduğu için ve Onun dîni hiç değiştirilemeyeceği için, Onun ümmetinin âlimleri, Peygamberler gibi oldu. İslâmiyyeti kuvvetlendirmek işi bunlara yapıldı. Bunlardan başka, ülül'azm bir Peygamber de, Onun dînine sokuldu. Onun dînini kuvvetlendirmek işi buna da verildi. Hicr sûresi dokuzuncu âyetinde meâlen, (Kur'ân-ı kerîmi sana biz indirdik. Biz onu elbette koruyucuyuz) buyuruldu.

Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vefâtından bin sene geçtikten sonra, ümmetinden gönderilen âlimlerin sayısı az ise de, bu islâmiyyeti tâm kuvvetlendirmeleri için, çok yüksek olacaklardır. Resûlullah "aleyhissalâtü vesselâm", hazret-i Mehdînin teşrîf edeceğini haber vermiştir. Bin sene sonra gelecektir. Îsâ "aleyhisselâm" da, bin sene sonra, gökden inecektir.

Bin sene sonra gelen Evliyânın yükseklikleri, Eshâb-ı kirâmın yüksekliklerine benzemekdedir. Her ne kadar, Peygamberlerden sonra, en üstün Eshâb-ı kirâm ise de, sonra gelenler, bunlara çok benzedikleri için, hangilerinin dahâ üstün oldukları anlaşılamaz gibi olmuştur. Belki de bunun içindir ki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", (Öncekiler mi dahâ üstündür, yoksa sonrakiler mi?

(Bilinemez) buyurdu. Yoksa (Öncekiler mi dahâ üstündür, yoksa sonrakiler mi? Bilmem) buyurmadı. Çünkü, hangilerinin dahâ üstün olduğunu biliyordu. Bunun için, (En üstün olanlar, benim zemânımda bulunan müslimânlardır) buyurmuşdu. Fekat, çok benzedikleri için, şübhe hâsıl olduğundan (Bilinemez) buyurdu.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", Eshâb-ı kirâmın "rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'în" zemânından sonra, Tâbi'înin "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" zemânının yüksek olduğunu bildirdi. Bundan sonra da Tebe-i tâbi'înin zemânının üstün olduğunu bildirdi. Bunların da bin sene sonra gelenlerden dahâ üstün oldukları anlaşıldı. Sonra gelenlerin, Eshâb-ı kirâma çok benzemesi nasıl olur? denilirse; Şöyle cevâb veririz ki, o iki asrın, bu son gelenlerden dahâ üstün olması, belki onlarda Evliyâ

"rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" sayısının çok ve bid'at sâhiblerinin az olduğu için olabilir. Bunun için, sonra gelenler arasında birkaç Evliyânın, o iki asrda bulunan Evliyâdan dahâ yüksek olduğunu söylemek yanlış olmaz. Meselâ, hazret-i Mehdî "rahmetullahi aleyh" böyledir. Fârisî beyt tercemesi:

Yine gelseydi eğer feyz, Rûhülkudsden,

Îsâ mu'cizesi, görünürdü herkesden.

Fekat, Eshâb-ı kirâmın zemânı, her bakımdan, dahâ yüksektir. Bunun üzerinde konuşmak bile lüzûmsuzdur. Önce gelenler, onlardır. Na'îm Cennetinde yakîn olanlar onlardır. Başkalarının dağ kadar altın sadaka vermesi, onların bir avuç arpa vermesinin sevâbına kavuşduramaz. Allahü teâlâ, dilediğini rahmetine kavuşdurur.

(Mebde' ve Me'âd) kitâbında, yukarıda sorulan yazıların dahâ üstünde yazılı bilgiler de, yukarıdaki cevâbımızla açıklanmış oldu. Ya'nî, Kâ'benin hakîkati, hakîkat-i Muhammedînin Kâ'besidir, hakîkat-i Muhammedî buna secde eder, sözünün anlaşılması kolaylaşmış oldu. Çünkü, Kâ'benin hakîkati, hakîkat-i Ahmedîdir. Bu ise, hakîkat-i Muhammedînin aslıdır. Hakîkat-i Muhammedî, bunun zıllıdır. Bunun için, hakîkat-i Muhammedî buna secde eder.

Süâl: Kâ'be, Onun ümmetinin Evliyâsını tavâf etmeğe gelir. Onların bereketlerine kavuşmak ister. Kâ'benin hakîkati, hakîkat-i Muhammedîden üstün olunca, bu tavâf işi nasıl câiz olur?

Cevâb: Hakîkat-i Muhammedî, Muhammed aleyhisselâmın mukaddes makâmlardan indiği makâmların en aşağısıdır. Kâ'benin hakîkati ise Kâ'benin çıkabildiği en yüksek makâmıdır. Hakîkat-i Muhammedî yükselirken, ilk çıkacağı yer, hakîkat-i Kâ'bedir. Onun yükselmesinin sonunu, Allahü teâlâdan başka kimse bilemez. Onun ümmetinin Evliyâsının "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în"

yüksek olanları, Onun "sallallahü aleyhi ve sellem" yükseldiği makâmların hepsinden pay aldıkları için, Kâ'benin bunlardan birşeyler beklemesi, olmayacak şey değildir. Fârisî beyt tercemesi:

Toprakdan çıkan, gökleri aşdı.

Yer ile zemân, geride kaldı.

(Mebde' ve Me'âd) kitâbının o yerinde yazılı olan bir incelik de, böylece anlaşılmış oldu. Ya'nî, Kâ'benin maddeden olan yapısı, herşeyin secde yeri olduğu gibi, Kâ'benin hakîkati de, herşeyin hakîkatinin secde etdikleri makâmıdır sözü anlaşılmış oldu. Çünkü, herşeyin hakîkati, Allahü teâlânın sonsuz isimlerinden bir ismdir. Bu isim, o şeyin varlığı ve varlıkta kalması için lâzım olan her feyzin kaynağıdır. Kâ'benin hakîkati, bu isimlerin üstündedir. Bunun için, bu hakikat, herşeyin hakikatlerinin secde yeri olur. Evliyânın büyükleri, hakikat-i Kâ'beden yukarı yükselir ve yukarıdaki nûrları alarak, kendi hakikatlerine inerlerse, Kâ'be, onların bereketlerine kavuşmak ister.

(Mebde' ve Me'âd) kitâbında, ülül'azm Peygamberlerin "salevâtullahi teâlâ ve teslîmâtühü" yükseklikleri de yazılmıştı. Ya'nî birbirlerinden üstünlükleri bildirilmişti. O yazılar keşf ve ilhâm ile idi. Keşf ve ilhâm ise, tâm bilgi değildir. Onları yazdığım ve üstünlüklerini ayırdığım için pişmân oldum. İstigfâr ediyorum. Çünkü, açık delîl bulunmadıkça, o yolda konuşmak câiz değildir. Estagfîrullah ve etûbü ileyh min cemî'i mâ kerihallah kavlen ve fi'len!

Mektûbunuzda yazıyorsunuz ki, evde iken sormuşdum, tâliblere tesavvuf yolunu öğretirsem, iyi olur mu? demişdim. Hayır olmaz buyurmuşdunuz, diyorsunuz. Her bakımdan olmaz dediğimi hâtırlamıyorum. Şartlarına uymak lâzımdır. Şartlara uymadan öğretmek iyi olmaz demek istemişdim. Şimdi de böyle biliniz! Şartlara uymakda titiz davranınız! Gevşeklik olmasın.

Bildirmek lâzım olduğu istihârelerle açıkça anlaşılmadıkça, öğretmemelidir.

Kardeşimiz molla yâr Muhammed Kadîme "rahmetullahi teâlâ aleyh" de bunu söyleyiniz. Tarîkati öğretmekde acele etmemesini sıkı tenbîh ediniz.

Kazancı çoğaltmağı değil, Allahü teâlânın rızâsını kazanmağı düşünmelidir.

Sık sık hâlinizi yazınız.

Talebenizden şikâyet ediyorsunuz. Kendinizden şikâyet etmeniz lâzımdır.

Onlarla öyle görüşüyorsunuz ki, sonu üzüntülü olmaktadır. (Üstâd, talebesinin karşısında, iyi giyinmiş, kendine düzen vermiş olmalı) buyurmuşlardır. Onlarla senli benli olmamalıdır. Arkadaşlık etmemeli, hikâyelerle, latîfelerle vakt geçirmemelidir. Vesselâm.

210

Bu mektûb, mevlânâ Şekîb-i İsfahânîye yazılmıştır. (Nefehât) kitâbındaki bir yazıyı açıklamakda ve nasîhat vermektedir:

Bu fakîre "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" lutf ederek gönderdiğiniz şerefli mektûbunuzu okumakla sevindik. Selâmetde olunuz. Bu yolun büyüklerini seviniz. Bu sevgi, ömrünüzün sermâyesi olsun. Kıyâmet günü bu fakîrlerin sevgisi ile diriliniz. Fakîrlikle övünen ve fakîrliği, zenginlikten üstün tutan büyük Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"

hurmeti için, Allahü teâlâ, düâmı kabûl buyursun. İhsân buyurarak, (Nefehât) kitâbındaki şeyh İbni Sekîne "kuddise sirruh" hazretlerinin mürîdinin hikâyesini yazıyorsunuz. Şöyle ki, birgün, gusl abdesti almak için Dicle nehrine dalmıştı. Başını sudan çıkarınca, kendini Nil nehrinde buldu. Mısra geldi.

Burada evlendi. Oğulları oldu. Yedi sene sonra, gusl abdesti almak için Nil nehrine daldı. Başını çıkarınca, kendini Dicle nehrinde buldu. Evvelce, Dicleye giderken, Dicle kenârına koymuş olduğu elbiselerini, koyduğu gibi buldu. Bunları giydi. Evine geldi. Zevcesi, karşılayıp, müsâfirlerin için istediğın yemekleri hâzırladım dedi.

Yavrum! Bu hikâyenin güç gelen yeri, yıllarca yapılacak şeylerin, bir ânda yapılması değildir. Çünkü, böyle şeyler çok görülmüşdür. Peygamberlerin sonuncusu Muhammed "aleyhisselâm", mi'râc gecesi göklere gidip, binlerle senelik yolları geçdikden sonra, geriye gelince, yatmış olduğu yerin dahâ soğumamış olduğunu, abdestde ibrikden akan suyun dalgalarının durmadığını gördü. (Nefehât) kitâbında da, bu hikâyenin sonunda bildirildiği gibi, Allahü teâlâ, zemânı genişletmekdedir. Bu hikâyenin güç olan yeri, Bağdâdda bir ân olan kısa zemân, Mısırda yedi sene uzamaktadır. Meselâ Bağdâdda o ân, hicretin üçyüzaltmışıncı yılı ise, Mısırda, o ânda, üçyüzaltmışyedinci yıl olmaktadır. Bu ise akla ve nakle uygun olmıyan birşeydir. Böyle birşey, bir iki kimse için olabilir. Başka başka şehirler ve başka başka yerler için olacak şey değildir. Bu fakîrin "kaddesallahü teâlâ sirrehul'azîz" hâtırına şöyle geliyor ki, bu iş uyanık iken olmamışdır. Bir rü'yâ olabilir. Bunu dinleyen kimse, rü'yâ sözünü rü'yet olarak anlamış olabilir. Uykuda olan, uyanık iken olmuş sanılmışdır. Böyle yanlışlıklar, çok görülmekdedir. Belki rü'yâda görmüş ve rehberine rü'yâda söylemiş, sonra çocuklarına anlatmışdır.

Kitâbda, bu hikâyeden sonra, Muhyiddîn-i Arabî "kaddesallahü teâlâ sirrehul'azîz" hazretlerinden haber verdiği hikâyeye de, bunun gibidir.

Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir.

(Cesedi terbiye eden rûhdur. Kalıbı terbiye eden kalbdır) sözünün açıklanmasını istiyorsunuz. Yavrum! Bu sözlerin ikisi de, birşeydir.

İnsandaki Âlem-i halkdan olan maddelerin, Âlem-i emrden olan latîfeler tarafından terbiye edildiği bildirilmekdedir. Cesed kelimesinin, rûh ile birlikde kullanılması âdet olduğu için ve kalıp ile kalb kelimeleri de, birbirine benzediği için, edebiyat bilgisine uyarak böyle yazılmışdır.

Nasîhat istiyorsunuz. Yavrum! Bu bozukluğım ve dünyâyâ dalmış hâlim ve bilgisizliğim ve başarısızlığım ile, size nasîhat vermeğe kalkışmakdan hayâ ederim, utanırım. Fekat, emr-i ma'rûfdan kaçınmakdan da korkarım ki, hasîslik ve alçaklık yapmış olmıyayım. Bunun için, birkaç kelime yazmağa kendimi zorluyorum. Yavrum! Dünyâda kalmak zemânı pek azdır. Bu kısa zemânın çoğu da boş yere geçmiş bulunuyor. Pek azı kalmışdır. Âhıret zemânı ise sonsuzdur. Orada başa gelecek şeyler, bu birkaç günlük işlere bağlıdır.

Bundan sonra, yâ sonsuz ni'metler, zevkler veyâ bitmez tükenmez azâblar, acılar vardır. Muhbir-i sâdık, ya'nî hep doğru söyleyici, bunları haber vermişdir. Elbette olacaktırlar. Aklı olan kimsenin, durmadan çalışması lâzımdır. Yavrum! Ömrün en kıymetli zemânları, boş yere geçti. Allahü teâlânın düşmanı olan nefsin isteklerini yapmakla tükendi. Şimdi, ömrün en kıymetsiz, başarısız zemânı kaldı. Artık, bununla da, Allahü teâlânın beğendiği işleri yapmaz, kuvvetli zemânda elden kaçırılanı, kuvvetsiz, kıymetsiz zemânda yakalayamaz isek ve az bir emekle ve kısa bir sıkıntı ile, sonsuz râhat ve ni'metlere kavuşmaz isek ve sayısız çirkin işlerimizi, az bir iyi işle örtmez isek, yarın kıyâmet gününde, Allahü teâlânın huzûruna ne yüzle çıkabiliriz? Oraya ne özr ve behâne götürebiliriz? Bu

gaflet uykusu ne vakte kadar sürecektir. Gaflet pamuğu kulaklarda ne kadar kalacak? Birgün, gözlerden perdeyi kaldıracaklar. Kulaklardan gaflet pamuğunu çıkaracaklar. Fekat, fâidesi olmayacak. O zemân pişmânlıktan, utanmaktan başka yapılacak şey olmayacak. Ölüm gelmeden önce, yapacak işi bilmeli. Yüzü ak olarak, Allahü teâlâyı özliyerek cân vermelidir. Önce, i'tikâdı düzeltmek lâzımdır. Dinden olduğu tevâtür yolu ile, ya'nî çok kimselerin söylemesi ile zarûrî olarak bilinen şeylere inanmak elbette lâzımdır. Bundan sonra, fıkıh kitâblarında yazılı olan şeyleri öğrenmek ve yapmak zarûrîdir. Bundan sonra da, tesavvuf yolunda ilerlemek gelir. Fekat bu, kimsenin bilmediği şeyleri öğrenmek, kimsenin görmediği gizli şeyleri görmek için de değildir. Nûrları, renkleri görmek için değildir. Bunlar oyun, keyf verici şeylerdir. Herkesin gördüğü şeyler ve renkler yetişmiyor mu ki, bunları bırakıp da, riyâzetler, sıkıntılar çekerek, bilinmeyen şeyler ve renkler aranılsın? Bu şeyler ve renkler de, o şeyler ve renkler de, hep Allahü teâlânın yarattığı şeylerdir ve Onun varlığını ve yaratıcı olduğunu gösteren işâretlerdir. Bu madde âleminde bulunan güneş ve ay ışıkları, Âlem-i misâldeki nûrlardan, renklerden katkat dahâ üstündür.

Fekat, bunlar her zemân görüldükleri için ve âlim de, câhil de gördüğü için, kıymet verilmiyor, herkesin bilmediği, görmediği nûrlar aranıyor.

Fârisî mısra' tercemesi:

Kapı önünde akan su, bulanık görünür!

Tesavvuf yoluna girmek, islâmiyyetin inanılacak şeylerine îmânı kuvvetlendirmek içindir. Böylece îmân, düşünerek anlamak zorluğundan kurtularak, görmüş gibi sağlam ve vicdânî olur ve kısaca inanmak yerine, etraflı ve derin îmân hâsıl olur. Meselâ, Allahü teâlânın varlığına ve bir olduğuna önce düşünerek veyâ başkalarından görerek inanıyordu. Tesavvuf yolunda ilerlemek nasîb olunca, o düşünerek ve işiterek olan îmân, şimdi bularak, anlıyarak hâsıl olur. Îmânı olgunlaştır. İnanılacak şeylerin hepsine de, böyle îmân hâsıl olur. Tesavvuf yoluna girmenin ikinci fâidesi, fıkıhda bildirilen vazîfeleri yapmakda kolaylık elde etmek ve nefis-i emmâreden ileri gelen güçlükleri yok etmektir. Bu fakîr, iyi anladım ki, tesavvuf, islâmiyyetin yardımcısıdır. İslâmiyyetden başka birşey değildir.

Böyle olduğunu, mektûblarımda, kitâblarımda açıkladım. Bu iki fâideye kavuşmak için, tesavvuf yolları içinden, Ebû Bekr-i Sıddîk'ın yolunu seçmek iyi ve dahâ uygundur. Çünkü, bu yolun büyükleri sünnet-i seniyyeye yapışmışlar ve bid'atlerden sakınmışlardır. Bunun için, sünnete yapışmak nasîb olup da, ellerine birşeyler geçmezse üzülmeyiz, sevinirler. Eğer ahvâl ve mevâcîde kavuşur, fekat sünnete yapışmakda gevşek davranırlarsa, o hâlleri, vecdleri hiç beğenmezler. Hâce Ubeydullah-i Ahrâr hazretleri buyuruyor ki, (Ahvâl ve mevâcîdi bize verseler, fekat, Ehl-i sünnet velcemâ'at i'tikâdını içimize yerleştirmeseler, kendimi mahv olmuş bilirim.

Eğer, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at i'tikâdını verseler, ahvâl ve mevâcîd hiç vermeseler, hiç üzülmeyiz). Bundan başka, bu yolda, nihâyetde kavuşulacak şeyleri, başlangıçta tatdırırlar. Bunun için, dahâ ilk adımda, başkalarının, en son kavuşacaklarını ele geçirirler. Arada yalnız icmâl ve tafsîl bakımından fark olur. Ya'nî topluca, kısa ve açık, geniş olmak farkı vardır. Bu yol, Eshâb-ı kirâmın "aleyhimürri'dvân" yoludur. Çünkü, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" dahâ ilk sohbetinde öyle şeyler kazanmışlardır ki, ümmet arasındaki Velîlerin, bunlara, en sonda kavuştukları bilinmemekdedir. Bunun içindir ki, Tâbi'înin en üstünü olan, Veysel Karânî "rahmetullahi aleyh" hazret-i Hamzanın kâtili olan Vahşînin

"radıyallahü anhümâ", Resûlullahın bir kerrecik sohbetinde bulunmakla yükseldiği mertebeye yetişememiştir. Çünkü sohbetin fazîleti, bütün fazîletlerin ve kemâllerin üstündedir. Çünkü, onların îmânları, görerek kuvvetlenmiştir. Bu ni'met, başkalarına nasîb olmamıştır. Fârisî mısra'

tercemesi:

İşitmek, görmek gibi olabilir mi?

Bunun içindir ki, bunların bir avuç arpa sadaka vermekle kazandıkları dereceler, başkalarının dağ kadar altın vererek kazandıkları dereceden katkat dahâ yüksektir. Eshâb-ı kirâmın hepsinin yüksekliği böyledir

"rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'în". Hepsini büyük bilmemiz lâzımdır.

Hepsine iyi gözle bakmalı, hepsini sevmeli, övmeliyiz. Çünkü, Eshâb-ı kirâmın hepsi âdildir. İslâmiyyeti bildirmekde, hepsi ortakdır. Birinin bildirdiği, ötekinin bildirdiğinden dahâ kıymetli değildir. Kur'ân-ı kerîmi onlar topladı. Âyet-i kerîmeler, herbirinin adâletine güvenerek, hepsinden, birer ikişer alınarak, bir araya getirildi. Bir kimse, Eshâb-ı kirâmdan birini kötülerse, bu sözü Kur'ân-ı kerîme dokunur. Çünkü, birkaç âyet-i kerîme, ondan alınmış olabilir. Bu büyüklerin aralarında olan çekişmelerin, muhârebelerin iyi sebeblerle yapıldığını söylemeliyiz. Nefse uymakla, kin ve inâd ile olmadığına inanmalıyız. İmâm-ı Şâfi'î "rahmetullahi aleyh"

hazretleri, Eshâb-ı kirâmı çok iyi tanıyordu. Bu büyük âlim buyurdu ki: (Allahü teâlâ, o kanlara ellerimizi bulaştırmadı. Biz de, onlara dilimizi karışdırmıyalım!). İmâm-ı Ca'fer-i Sâdık hazretlerinin de böyle söylediği haber verilmiştir. Vesselâmü evvelen ve âhıren.

211

Bu mektûb, mevlânâ Yâr Muhammed Kadîm-i Bedahşîye "rahmetullahi aleyh"

yazılmışdır. Mevlânânın bir sözünü açıklamakda ve insanları kemâle getirmek ve irşâd etmek için lâzım olan şartları bildirmekdedir: Kıymetli kardeşim mevlânâ Yâr Muhammed Kadîmin güzel mektûbu geldi. Bizleri sevindirdi. Hak teâlâ, sizi yüksek derecelerın en üstüne ve herkesi yükseltmeğe ve irşâd etmeğe kavuşdursun. Seçmiş olduğu Peygamberi ve Onun yüksek Âli hurmetine düâmızı kabûl buyursun "Aleyhi ve aleyhimüssalâtü vesselâm"!

Süâl: Mevlânâ "aleyhirrahme" hazretleri, (kucağımda olan nâzlı Hak teâlâ idi) demiştir. Böyle söylemek câiz midir?

Cevâb: Bu yolun yolcuları böyle şeyler çok söylemiştir. Bir sâlik, (Tecellî-i Sûrî)ye kavuşunca, tecellî eden sûreti, görünüşü, Hak teâlâ sanıyor. Büyük âlim İmâm-ı Rabbânî hâce Yûsûf-i Hemedânî hazretleri, (Bu görünenler, hep hayâldir. Bu hayâllerle, tarîkatin çocuklarını yetiştirirler) buyurmuştur. Biz de böyle söyleriz.

Tesavvufu öğretmek için, size izin verilmişti. Bunun üzerine, fâideli birkaç şey yazıyorum. Cân kulağı ile dinleyin! Davranışlarınızı buna göre ayarlayın: Tesavvufu öğrenmek için bir tâlib yanınıza gelince, çok düşününüz! Bu yoldan size istidrâc yapılabileceğini, yıkılabileceğinizi göz önüne

getiriniz! Hele talebe gelince, içinde bir sevinç, bir rahatlık duyarsanız Allahü teâlâyâ yalvarınız! Ona sığınınız! Çok istihâre yaparak, ona tarîkati öğretmek uygun olacağını ve istidrâc ve yıkılmak olmadığını iyice anladıktan sonra öğretiniz. Çünkü, Allahü teâlânın kullarına iş

vermek ve onlarla uğraşarak kendi vaktini elden çıkarmak, Ondan iznsiz câiz değildir. İbrâhîm sûresinin birinci âyetinde meâlen, (Rablerinin izni ile, insanları karanlıklardan çıkarıp nûra kavuşturmaklığın için) buyruldu.

Büyüklerden biri ölmüştü. Şöyle bir ses işitti: (Sen benim dînimde kullarıma karşı zırh giymişdin öyle mi?). [Ya'nî benim dînim üzerinde, kullarıma, hiç çekinmeden söylüyor, emr ediyordun denildi.] (Evet) cevâbını verdi. (Kullarımı niçin bana bırakmadın? Gönlünü niçin bana vermedin?) buyruldu. Size ve başkalarına verilen izin, şartlara bağlıdır. Allahü teâlânın râzı olduğunu anlamadan, iş yapmamak birinci şarttır. Şartsız, bağlantısız izin verme zemânı dahâ gelmemiştir. O zemân gelinceye kadar, şartları yerine getirmeği iyi gözetiniz! Haberleşmemiz lâzımdır. Mîre de böylece yazmışdım. Ondan da bilgi alınız! O zemânın gelmesi için ve şartların sıkıntısından kurtulmanız için çalışınız! Vesselâm.

212

Bu mektûb, mevlânâ Muhammed Sıddîk-i Bedahşîye yazılmıştır. Süâllerine cevâbdır:

Arka arkaya iki kıymetli mektûbunuz geldi. Bizleri çok sevindirdi. Allahü teâlâ, sonsuz ilerlemeler ihsân eylesin. Peygamberlerin efendisi “aleyhi ve aleyhim ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ” hurmetine bu düâmı kabûl buyursun!

Süâl: Tesarrufu kuvvetli olan bir rehber “rahmetullahi aleyh”, yaradılışı elverişli olan bir mürîdi, kendi tesarrufu ile, onun yaradılışında bulunan mertebenin dahâ üstüne çıkarabilir mi?

Cevâb: Evet çıkarabilir. Fekat, onun yaradılışına uygun mertebelere çıkarabilir. Ona uygun olmıyan mertebelere çıkaramaz. Meselâ, yaradılışı, Mûsâ aleyhisselâmın vilâyetinde olan bir mürîdin yaradılışında bu vilâyet yolunun yarısına kadar yükselebilecek kuvvet varsa, tesarruf sâhibi olan bir rehber, kendi tesarrufu ile, bu mürîdi, bu yolun sonuna kadar ulaştırabilir. Fekat, onu Vilâyet-i Mûsevîden, Vilâyet-i Muhammedîye geçirerek bu yolda ilerletmesi işitilmemiştir.

Süâl: İnsandaki beş latîfenin en latîfi olan ahfâ latîfesi, hangi mertebede nefs-i emmâre gibi olur? Alçaklıkda, aşağılıkda ona benzer?

Cevâb: Kardeşim! Ahfâ, latîfelerin en latîfi ise de, bir mahlûkdur.

Sonradan yaratılmıştır. Sâlik, mahlûklar dâiresinden dışarı çıkınca, vücûb mertebelerinde ilerleyince, o mertebelerdeki zıllerin de asllarına varınca, sıfatların ve şânların sınırlarını aşınca, mümkün ve mahlûk olan herşeyi, aşağı, kıymetsiz görür. Mahlûkların aşağısını da, latîfini de aşağılıkda berâber görür. Nefs ile ahfâyı birleşmiş sanır.

Süâl: Sizden işitmişdim veyâ sizden işiten birisinden duymuşdum ki, ibâdet ederken, Allahü teâlânın hâzır olduğunu bilerek ibâdet etmek, Allahü teâlâyâ kusûr olur. Köle gibi ibâdet etmelidir. Ya'nî,

Allahü teâlâyı hâzır bilerek ibâdet etmek, edebe uygun değildir buyurmuşdunuz. Bunun açıklanmasını istiyorsunuz.

Cevâb: Yavrum! Böyle birşey söylediğimi bilemiyorum. Başka bir yerde görmüş olmalısınız.

Rü'yâda Âdem aleyhisselâmı gördüğünüzü yazıyorsunuz. Çok iyidir. Rü'yânız doğrudur. Su görmek, ilm demektir. Eli suya sokmak, ilm edinecek kuvvet elde etmektir. Âdem aleyhisselâmı görmek de, bu ma'nâyı kuvvetlendirmekdedir. Çünkü Âdem "aleyhisselâm", Allahü teâlâdan öğrendi.

Bekara sûresi, otuzbirinci [31] âyetinde meâlen, (Âdeme, isimlerin hepsini öğretti) buyuruldu. Bu rü'yâdaki ilm, kalb ilmidir. Kalb bilgilerinden de, Ehl-i beyte bağlı olanıdır "aleyhimürrıdvân". Buluşduğumuz zemân dahâ anlatırım. Vesselâm.

213

Bu mektûb, nakîb seyyid şeyh Ferîd hazretlerine yazılmışdır. Va'z ve nasîhat vermekde, Ehl-i sünnet âlimlerine uymağı övmekdedir: Allahü teâlâ, sizi, zâtınıza yakışmıyan herşeyden korusun! Yüce ceddiniz

"aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât" hurmetine düâmı kabûl buyursun!

Errahman sûresinde, altmışıncı âyetinde meâlen, (İyiliğin karşılığı, ancak iyilik olur) buyuruldu. Sizin ihsânlarınıza, hangi ihsânla karşılık yapacağımı bilemiyorum. Ancak, mubârek zemânlarda, din ve dünyâ selâmetiniz için düâ etmeğe çabalıyorum. Elhamdülillah, elimde olmıyarak, bu vazîfe nasîb olmaktadır. Mükâfât olabilecek başka bir ihsân da, va'z ve nasîhatdır. Eğer kabûl buyurulursa, bizim için ne büyük ni'met olur.

Ey asîl ve şerefli efendim! Va'zların özü ve nasîhatların kıymetlisi, Allah adamları ile buluşmak, onlarla birlikde bulunmaktır. Allah adamı olmak ve islâmiyyete yapışmak da, müslimânların çeşidli firkaları arasında, kurtuluş

firkası olduğu müjdelenmiş olan, Ehl-i sünnet vel-cemâ'atin doğru yoluna sarılmağa bağlıdır. Bu büyüklerin yolunda gitmedikçe kurtuluş olamaz.

Bunların anladıklarına tâbi' olmadıkça, se'âdete kavuşulamaz. Akl sâhibleri, ilm adamları ve Evliyânın keşfleri, bu sözümüzün doğru olduğunu bildirmekdedirler. Yanlışlık olamaz. Bu büyüklerin doğru yolundan hardal dânesi kadar, pekaz ayrılmış olan bir kimse ile arkadaşlık etmeği, öldürücü zehr bilmelidir. Onunla konuşmağı, yılan sokması gibi korkunç görmelidir.

Allahdan korkmayan ilm adamları, hangi firkadan olursa olsun, zındıkdırlar.

[Yetmişiki bid'at firkasının hepsi Ehl-i sünnet değildir. Bunların en kötüsü şî'îler ile vehhâbîlerdir.] Bunlarla konuşmaktan, arkadaşlık etmekden, kitâblarını okumaktan, evlerine, köylerine gitmekden de sakınmalıdır. Dinde hâsıl olan bütün fitneler ve azılı din düşmanlığı, hep böyle zındıkların bıraktıkları kötülüktür. Dünyâlık ele geçirmek için, dînin yıkılmasına yardım etdiler. Bekara

sûresinin onaltıncı âyet-i kerîmesinde meâlen, (Hidâyeti vererek, dalâleti satın aldılar. Bu alış

verişlerinde birşey kazanamadılar. Doğru yolu bulamadılar) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, bunları bildirmektedir. İblîsin râhat, sevinçli oturduğunu, kimseyi aldatmakla uğraşmadığını gören bir zât, (Niçin insanları aldatmıyorsun, boş oturuyorsun?) dedikde, (Bu zemânın kötü din adamları, benim işimi çok güzel yapıyorlar, insanları aldatmak için bana iş

bırakmıyorlar) demişdi. Oradaki talebeden, mevlânâ Ömer, iyi yaradılışlıdır. Yalnız, kendisine arka olmak, doğruyu söylemesi için kuvvetlendirmek lâzımdır. Hâfız imâm da, aklını fikrini dînin yayılmasına vermiştir. Zâten her müslimânın böyle olması lâzımdır. Hadîs-i şerîfde, (Kendisine deli denilmiyen kimsenin îmânı temâm olmaz) buyuruldu.

Biliyorsunuz ki, bu fakîr, söyliyerek ve yazarak, iyi kimselerle konuşmanın ehemmiyyetini anlatmağa uğraşıyorum. Kötü kimselerle arkadaşlıktan, bunların kitâblarını okumaktan kaçınmasını tekrâr tekrâr bildirmekten usanmıyorum. Çünkü, işin temeli bu ikisidir. Söylemek bizden, kabûl etmek sizden. Dahâ doğrusu, hepsi Allahü teâlâdandır. Allahü teâlânın hayrlı işlerde kullandığı kimselere müjdeler olsun! [Zemânımızda, ingiliz câsûsları, mezhebsizler, zındıklar, din adamı şekline girdiler. Hak sözü bilen ve söyliyenden din adamı bulunmaz oldu. Se'âdete kavuşmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okumaktan başka çâre kalmadı. Hakikat Kitâbevinin bütün kitâbları, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından toplanmıştır. Bunları bütün müslimânlara tavsiye ederiz. Ehl-i sünnet kitâbları demek, dört mezhebden birinin kitâbları demektir.]

İhsânlarınızın çokluğu, bu yazılara sebep oldu. Başınızı ağrıtmak ve usandırmak düşüncesini unutturdu. Vesselâm.

214

Bu mektûb, Hân-ı Hânâna yazılmıştır. Dünyâ, âhîretin tarlasıdır. Kâfirlere, niçin sonsuz azâb yapılacağı bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, bir kimseyi hayrlı işlerde kullanırsa, ona müjdeler olsun!

Allahü teâlâ, dünyâyı âhîretin tarlası yaptı. Tohumunun hepsini yiyen ve toprak gibi olan, yaratılışındaki elverişli hâline ekemeyen ve bir dânededen yedi yüz dâne yapmağı elden geçirane yazıklar olsun! Kardeşin kardeşden ve ananın yavrusundan kaçtığı o gün için, birşey saklamıyan, dünyâda da, âhîretde de ziyân etdi. Eli boş kaldı. Dünyâda da, âhîretde de pişmân olacak, âh edecektir. Aklı olan, tâlî'li bir kimse, dünyânın birkaç yıllık hayâtını fırsat bilir, ni'met bilir. Bu kısa zemânda, dünyânın çabuk tükenen ve hepsinin sonu sıkıntı ve azâb olan, geçici zevklerine, tadına aldanmaz. Bunlarla vakti kaçırmaz. Bu kısa zemânda tohumunu eker. Bir dâne iyi iş yaparak, sayısız meyveler elde eder. Bekara sûresi, iki yüz altmış birinci âyet-i kerîmesinde meâlen, (Allahü teâlâ dilediğine katkat verir) buyuruldu. Bunun içindir ki, birkaç günlük iyi iş karşılık, sonsuz ni'metler verecektir. Allahü teâlâ, çok ihsân sâhibidir.

Süâl: Karşılığın katkat olması, iyiliklerdedir. Kötülüklerin karşılığı bire birdir. Böyle olunca, kâfirlere kısa bir zemândaki kötülükler için, sonsuz azâb yapması nedendir?

Cevâb: Dünyâda yapılan işin karşılığının nasıl olacağını Allahü teâlâdan başka kimse bilmez. İnsan bilgisi bunu anıyamaz. Meselâ, Muhsan [nâmuslu]

olan bir kimseyi kazf [iftirâ] edene seksen sopa vurulmasını emr eylemiştir. Hırsızlık haddi olarak, hırsızın sağ elinin kesilmesini karşılık eylemiştir. Zinâ haddi olarak evli olmıyanlara yüz sopa ile bir sene şehirden sürmek, evli olanlara, taş atarak öldürmek cezâsını vermiştir.

Bu cezâların sebeblerini insanlar anıyamaz. Bunun gibi, kâfirlere, kısa zemândaki küfr için, sonsuz azâbı karşılık yapmıştır. Geçici bir küfrün cezâsı, sonsuz azâbdır. İslâmiyyetin bütün emrlerini aklına uygun getirmek istiyen, aklı ile isbâta kalkışan kimse, (Peygamberliğe) inanmamış olur.

Onunla konuşmak akl işi değildir. Fârisî beyt tercemesi: Kur’ân ile hadîse, inanmazsa bir kişi,

ona hiç cevâb verme, konuşma bitir işi!

Fakîrin “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” mektûbunu getiren meyân şeyh Ahmed, merhûm şeyh sultân Tehâniserînin kıymetli oğludur. Babasına olan lutf ve ihsânlarınızı düşünerek bu fakîri araya koyarak, yüksek hizmetinizde çalışmak için gelmiştir. Babasına olan ihsânlarınızdan biri, uşrlu bir yerin uşrunun ona verilmesini emr buyurmuşdunuz. Emr sizdendir.

Hakîkatde ise, herşey Allahdandır. Selâm sizlere olsun ve doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihissalevât vetteslîmât”

izinde bulunanlara olsun!

215

Bu mektûb, mirzâ Dârâba yazılmışdır. Kötü olan dünyânın ne olduğu bildirilmektedir:

Yaradılışınızın iyi olduğunu gösteren, çok ince düşüncelerinizi açıklıyan kıymetli mektûbunuz geldi. Bir işe yaramıyan bu fakîrleri okşayan yazılarınıza, Allahü teâlâ, Habîbi hurmetine “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” iyi karşılıklar ihsân buyursun!

Yavrum! Bu dünyâyâ düşkün olanlar, mal, para peşinde koşanlar, büyük bir belâyâ yakalanmışlardır. Büyük bir derde tutulmuşlardır. Çünkü, bu dünyâda bulunan, Allahü teâlânın beğenmedikleri şeyler ve her pislikden dahâ kötü olan pislikler, bu kimselere güzel görünmektedir. Sevimli sanılmaktadır.

Necâseti yaldızlamak, zehri şekerle kaplamak gibidir. Allahü teâlâ insanlara akl verdi. Akla bu alçak dünyânın kötülüğünü anlattı. Allahü teâlânın beğenmediği şeylerin çirkinliğini gösterdi. Bunun için, âlimler buyurdu ki, (Bir kimse, öldükden sonra, malının zemânın en akllı olanına verilmesini vasiyyet etse, zâhîde vermek lâzımdır. Çünkü zâhid, dünyâyâ düşkün değildir. Onun dünyâyâ kıymet vermemesi, aklının çok olduğunu gösterir). Allahü teâlâ çok merhametli olduğu için, yalnız akl şâhidini vermekle kalmadı. İkinci ve naklî şâhid olarak da Peygamberleri

“aleyhimüsselâm” verdi. Âlemlere rahmet olarak gönderdiği Peygamberleri ile

“aleyhimüssalevâtü vettehıyyât”, bu bozuk malın iç yüzünü kullarına bildirdi. O yalancı kahpenin

cilvelerine aldanmamalarını, ona tutulmamalarını açıkça emr buyurdu. Şaşmaz, doğru olan bu iki şâhid var iken, bir kimse, şeker sanarak zehr yirse ve altına kavuşacağım diyerek necâseti avuçlarsa, elbette çok alçaklık yapmış olur. Çok pis olduğunu göstermiş olur. Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” inanmamıştır.

Müslimân olduğunu söylese de, münâfik olur. Onun müslimân görünmesi, âhiretde fâide vermez. Yalnız dünyâda cânını ve malını korumuş olur. Bugün, kulaklardan gaflet pamuğunu atmalıdır. Yoksa, âhiretde âh etmekden, pişmân olmakdan başka yapılacak şey olmaz. Hâlinizi sık sık bildiriniz!

Fârisî beyt tercemesi:

Canım yavrum! Sana sözüm, yalnız şudur:

körpeciksin, yolun da çok korkuludur.

216

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmede “rahmetullahi aleyh” yazılmış olup, Evliyânın kerâmetini bildirmekdedir:

Herşeyi yokdan var edip, her ân varlıkda durduran, cânlıları besliyen, büyüten Allahü teâlâyâ hamd ederim. Onun Peygamberlerine ve bunların en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma ve ona yakîn olanlara, salât ve selâm eylerim!

Dağlar, tepeler, dostlarla aramızda perde olduğundan, görünüşdeki uzaklık, buluşmağı, konuşmağı, Ankâ kuşu gibi, ele geçmez bir şekle sokmuştur. Ara sıra yeni bilgileri yazıp, sevdiklerime yollamağı, âcizâne düşündüm. Bunun için tektük gönderdiğim bilgilerden, usanmıyacağınızı ümmîd ederim.

Kıymetli efendim! Bugünlerde, her ağızda, Evliyânın “rahmetullahi aleyhim ecma’în” kerâmeti dolaşmakda, câhil halk, hârika, kerâmet aramakda olduğundan, bu yolda, birkaç şey yazmağı uygun gördüm. Lütfen dikkatli okuyunuz! Vilâyet ya’nî Evliyâlık, Fenâ ve Bekâ demektir. Bu dereceye yetişenlerde, hârikalar, keşfler görülür. Fekat, hârikaların çok olması, vilâyetin temâmlığını ve olgunluğunu bildirmez. Hârikaları dahâ az olduğu hâlde, vilâyeti dahâ kâmil olanlar, çok görülmüştür. Hârikaların çok olmasının sebebi ikidir:

1- Urûc ederken, pekçok yükselmek.

2- Nüzûl ederken pekaz inmek.

Hattâ, hârikaların çok görünmesinin başlıca sebebi, ikincisidir. Ya’nî yukarı makâmdan aşağıya inmenin az olmasıdır. Çünkü, aşağı dereceye inen Velî, sebebler âlemine inmiş olur. Her hâdisenin bir sebeble hâsıl olduğunu bilir. Sebebleri yaratanın “celle celâlüh”, eşyâyı sebeblerle hareket ettirdiğini görür. Hâlbuki, aşağı dereceye geri dönmeyen veyâ az inip, sebebler derecesine düşmeyen Evliyâ, yalnız sebeblerin sâhibini, sebeblere kuvvet ve te’sîr vereni görüp, sebebleri göremez. Allahü teâlâ, herkese lâayık olanı, umduğunu verdiğinden, bu iki Velîye başka dürlü ihsânda bulunur. Sebebleri görenin işlerini, arzûlarını, sebep ile yaratır.

Sebepleri görmiyene ise, sebebsiz verir. Nitekim hadîs-i kudîde, (Kullarım beni zan ettikleri gibi bulur) buyurulmaktadır. Bu ümmetde, çok Evliyâ gelip geçmiştir. Bunların içinde Muhyiddîn seyyid Abdülkâdir-i Geylânîden

“kuddise sirruh” hâsıl olan hârikalar kadar, hiçbirinden hâsıl olduğu işitilmemiştir. Bunun sebebi, uzun zemândan beri, zihnimi kurcalıyordu. Bir dürlü anlıyamıyordum. Sonra, Hak sübhânehü ve teâlâ bu bilmeceyi açıkladı.

Anlaşıldı ki, o büyük Velî “kuddise sirruh”, Evliyânın hepsinden dahâ yukarı çıkmış, inişte, Rûh makâmına kadar tenezzül etmiştir. Rûh derecesi ise, sebeblerin bulunduğu âlemin üstündedir. Hasen-i Basrî ile Habîb-i Acemînin “kuddise sirruhümâ” hâlini burada bildirmek uygun olur. Şöyle ki, birgün, Hasen-i Basrî, Dicle kenârında gemi bekliyordu. Habîb-i Acemî çıkageldi ve (Ne bekliyorsun?) dedi. (Gemiye bineceğim, onu bekliyorum) deyince, Habîb, (Gemiye ne hâcet, sen, yakîn mertebesine varmamışsın!) dedi. Hasen-i Basrî ise, (Sen de ilm-ül-yakîn derecesine ermemişsin) dedi.

Habîb, gemiyi beklemeyip, su üzerinden yürüyüp karşıya geçti. Hasen ise, gemiyi beklemekte kaldı. Çünkü, sebebler âlemine kadar inmiş olduğundan, onun işlerini, sebebler te’sîri ile yapıyorlardı. Habîb-i Acemî ise, işlerin yaratılmasında, sebepleri görmediğinden, onun isteklerini sebebsiz olarak ihsân ediyorlardı. Hasenin derecesi, Habîbin derecesinden dahâ yüksektir. Çünkü, (İlm makâmı)ndadır. Ya’nî, ayn-ül-yakîni, ilm-ül yakîn ile birleştirmiştir. Hâdiselerin husûle gelmesini, olduğu gibi, doğru görmekdedir. Allahü teâlâ, kudretini, hikmet altında gizlemekde, herşeyi sebebler te’sîri ile yapmaktadır. Habîbe gelince, O, aşk-ı ilâhînin serhoşudur. Sebepleri göremeyip, asl yapana bakmaktadır ki, bu görüşü yanlıştır. Çünkü, arada sebebler vardır.

Tâlibleri irşâd etmek vazîfesi, hârikalar göstermenin aksinedir. Çünkü Rehber, ne kadar çok inmiş olursa, irşâdı o kadar kuvvetli olur. İrşâd edebilmek için, tâlib ile rehberin birbirine yakîn olması lâzımdır. Bu da, Rehberin aşağı dereceye ya’nî tâliblerin derecesine inmiş olması ile olur.

Bir Velî, ne kadar çok yükselirse, inişi o kadar çok aşağı olur. Bunun içindir ki, Peygamberlerin son geleni “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, hepsinden yukarı gitdi. İnişte de, hepsinden aşağı geldi.

Bundan dolayı, Onun da’veti, irşâdı, hepsinden kuvvetli oldu ve bütün insanların Peygamberi oldu. Çünkü inişi fazla olduğundan, mahlûklara yakınlığı, dahâ çok oldu. Böylece, kendisinden istifâde, dahâ kolay oldu.

Tesavvuf yolunda, nihâyete varmayıp, ortalarda bulunan Velîler, tâliblere, nihâyete varmış da inememiş Velîlerden dahâ çok fâideli oluyor. Çünkü ortalardakilerin hâli, başlangıcdakilere dahâ uygundur. Bunun içindir ki, şeyh-ul-islâm Hirevî Abdüllah-i Ensârî buyurdu ki, (Eğer Ebül-Hasen-i Harkânî ile Muhammed Kassâb bir şehirde bulunsaydı, sizi Muhammed Kassâba gönderirdim. Çünkü o, tâliblere, Harkânîden dahâ fâideli olur). Harkânî, nihâyete varmışdı. Tâlibler, ondan, pek istifâde edemezdi. Ya’nî aşağı dönmeyen Velî, nihâyete varmakla, tâlibleri iyi yetiştiremez. Fekat, nihâyete varan Velîler, geriye indikden sonra, kuvvetli ifâde ve terbiye edicidir. Çünkü, Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem”, herkesden dahâ yükselmiş iken, ifâde, terbiye etmesi, herkesden çok

idi. Görülüyor ki, ifâdenin, terbiye etmenin azlığı, çokluğu iniş mikdârına bağlı olup, nihâyete varıp varmamağa bağlı değildir. Burada, dikkat edilecek bir incelik vardır ki, o da, Velînin “rahmetullahi aleyhim ecma’în”, kendi vilâyetini bilmesi lâzım olmadığı gibi, kendisinden hârîka, kerâmet hâsıl olduğunu bilmesi de şart değildir. Çok olur ki, herkes onun kerâmetini görür. Onun bu kerâmetlerden hiç haberi olmaz. İlm ve keşf sâhibi olan Evliyânın da, kendi kerâmetlerinden ba’zısını bilmemesi câizdir. Ba’zan, bunların Âlem-i misâldeki şekillerini, sûretlerini bir ânda, çeşidli memleketlerde, herkese gösterirler. Uzak yerlerde, şaşılacak işleri yaptıkları görülür. Hâlbuki kendisi, bunları hiç bilmez. Hazret-i Mahdûmî, mevlânâ Nûreddîn-i Câmî “kuddise sirruh” buyurdu ki, (Büyüklerden birine, çeşidli yerlerden gelen tanıdıkları, seni Mekke-i mükerrermede gördük ve birlikde hac yaptık. Başkaları da, seni Bağdâdda gördük ve birlikde şöyle şöyle şeyler yaptık derlerdi. Hâlbuki, o kimse, o günlerde evinden çıkmamışdı ve o kimseleri görmemişti. Acabâ niçin böyle söylüyorlar) derdi.

[O kimse mevlânâ Câmî’in kendisi idi.] Her işin doğrusunu, yalnız Allahü teâlâ bilir. Dahâ fazla yazmağa lüzûm yok. Merâk ettiğinizi, dahâ çok anlamak istediğinizi öğrenirsem, inşaallah, dahâ çabuk ve dahâ çok yazarım.

Vesselâm.

217

Bu mektûb, molla Tâhir-i Bedahşîye yazılmış olup, bâtının [kalbin, rûhun]

hâli ne kadar bilinmezse, o kadar iyidir ve Evliyânın keşflerinde hatâ olmasının sebebini, (Kazâ-i mu’allak) ile (Kazâ-i mübrem)i ve dinde güvenilecek şeyin yalnız Kitâb ve Sünnet olduğu bildirilmektedir: Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd ederim ve Peygamberlerin seyyidine

“aleyhimüsselâm” salât ve tertemiz Akrabâsına ve Eshâbına selâm ederim!

Uzun zemândan beri, hâlinizi bildirmediğiniz. Her ne şekilde olursanız olunuz, doğru yoldan sapmamalısınız. İmân edilecek şeylerde ve ibâdetlerde ve her işde, islâmiyyetden kıl kadar ayrılmamağa, çok dikkat etmelisiniz. Kalbin nisbetini [bağlılığını] korumak ve büyüklerimizin gösterdiği şekilde temizlenmesine çalışmak da, çok mühimdir. Kalbin hâli ne kadar gizli kalırsa, o kadar iyidir ve cehâlet, hayret arttıkça, güzel olur. Çünkü, Allahü teâlâyâ âid bilgiler ve isimlerinden kalbe doğan ma’rifetler, tesavvuf yolunun ortalarında hâsıl olup, nihâyete doğru azalır. Vâsıl olduktan sonra, büsbütün yok olur. Allahü teâlâyı tanıyamamak ve Ona kavuşamamaktan başka, hiçbir kazanç kalmaz. Hele dünyâyâ, mahlûklara âid keşflere [bilgilere], ne diyelim ki, zâten bunlar, çok vakt yanlış olur.

Böyle bilgilerin olması ve olmaması müsâvîdir.

Süâl: Evliyânın “rahmetullahi aleyhim ecma’în”, mahlûklara âid bilgileri, çok vakt yanlış oluyor ve kalbine doğan bilginin tersi, hâsıl oluyor.

Meselâ, bir kimsenin bir ay sonra öleceğini veya yolcunun geleceğini haber veriyorlar. Bunlar olmuyor. Bunun sebebi nedir?

Cevâb: Velînin kalbine gelen bilgi, haber verilen iş, çok def'a şartlara bağlı olur. O Velî, o ânda, o şartları anıyamaz. O şeyin, şartsız olarak, her hâlde meydâna geleceğini sanır. Bundan başka (Levh-i mahfûz)da yazılı, ileride olacak bir işi, ârife [ya'nî Velîye] gösterirler. Fekat o iş, değiştirilebilen, silinip yeniden yazılabilen şeylerdendir. (Kazâ-i mu'allak) gibidir. Ârif, o işin, bir şarta bağlı olduğunu, silinebilecek şeylerden olduğunu anıyamayıp, elbette hâsıl olacağını sanır ve gördüğünü haber verir. Böylece, o iş de, hâsıl olmıyabilir. İştidîğimize göre, Cebrâîl "aleyhisselâm", bir gün, Peygamberimize "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât" gelip, bir gencin, yarın sabâh, erkenden öleceğini haber verir. Peygamber efendimiz "aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm", bu gence acıyıp, huzûr-i se'âdetlerine çağırır. Ne isteği olduğunu sorar. (Bir kız ile evlenmek ve bir de, tatlı isterim) der. Emr buyurup, ikisini de hemen hâzırlarlar. Genç, o gece, odasında âilesi ile oturmuş, tatlı yanlarında iken, kapıya bir fakîr gelip, (Açım, Allah rızası için bir şey verin!) der. Genç, tatlının hepsini, fakîre sadaka verir.

Sabâh olunca, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", gencin ölüm haberini bekler. Uzun zemân, haber gelmeyince, birini gönderip sorar.

Gencin sağ ve keyf yapmakda olduğunu söylerler. Hayret eder. O sırada, Cebrâîl "aleyhisselâm" gelir. Ona sorar. Cebrâîl "aleyhisselâm", (Gencin tatlıyı sadaka vermesi, gelmekte olan belâyı geri çevirdi) der ve gencin yadığı altında, büyük bir yılanı ölü olarak bulurlar. Bu haber, bu fakîre hoş gelmiyor. Cebrâîl aleyhisselâmın yanılmasını câiz görmiyorum. Yâhud, Cebrâîl aleyhisselâmın ma'sûm olması, emîn olması ve hiç yanılmaması, vahy şeklinde getirdiği şeylerdedir. Ya'nî, Allahü teâlâ tarafından indirdiği şeylerde, yanlışlık ihtimâli yokdur. Bu genç için getirdiği haber ise vahy değildir. Levh-i mahfûzda görüp öğrendiği birşeyi haber vermiştir. Levh-i mahfûzda yazılı şeyler, silinip değiştirilebildiğinden, buradan öğrenilen haberler yanlış olabilir. Allahü teâlâ tarafından getirilen şeylerin ise, yanlış olmak ihtimâli yokdur. Şehâdet ile ihbâr arasında fark vardır.

İslâmiyyetde, şâhid olmak kabûl olunur. Haber vermeğe ise güvenilmez.

Kazâ, ya'nî Allahü teâlânın yaratacağı şeyler, iki kısımdır: (Kazâ-i mu'allak), (Kazâ-i mübrem). Birincisi, şarta bağlı olarak, yaratılacak şeyler demektir ki, bunların yaratılma şekli değişebilir veyâ hiç yaratılmaz. İkincisi, şartsız, muhakkak yaratılacak demek olup, hiçbir sûretle değişmez, muhakkak yaratılır. Kaf sûresinin yirmidokuzuncu âyetinde meâlen, (Sözümüz değiştirilmez) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, kazâ-i mübremin bildirmektedir. Kazâ-i mu'allak için de, Ra'd sûresinde, (Allahü teâlâ, dilediğini siler, dilediğini yazar) meâlindeki, yirmidokuzuncu âyet-i kerîme vardır. Hocam, Muhammed Bâkî-billah "kuddise sirruh" buyurdu ki, seyyid Abdülkâdir-i Geylânî "kuddise sirruh", ba'zı kitâblarında buyurmuş

ki, (Kazâ-i mübremin kimse değiştiremez. Fekat ben, istersem, onu da değiştirebilirim). Bu söze şaşar ve olacak şey değildir derdi. Hocamın bu sözü, uzun zemândan beri, zihnimi kurcalamışdı. Nihâyet, Allahü teâlâ, bu fakîri de, bu ni'meti ihsân etmekle şereflendirdi. Bir gün, sevdiklerimden birine, bir belâ geleceği, ilhâm olundu. Bu belânın geri döndürülmesi için, cenâb-ı Hakka çok yalvardım. Bütün varlığım ile, Ona sığındım. Korkarak, sızlıyarak, çok uğraşdım. Bu belânın, Levh-i mahfûzda kazâ-i mu'allak olmadığını, bir şarta bağlı olmadığını gösterdiler. Çok üzüldüm, ümmîdim kırıldı. Abdülkâdir-i Geylânînin "kuddise sirruh" sözü hâtırıma geldi.

İkinci def'a olarak, tekrâr sığındım, çok yalvardım. Aczimi, zevallılığımı göstererek niyâz etdim. Lutf

ve ihsân ederek kazâ-i mu'allakın iki dürlü olduğunu bildirdiler: Birisinin şarta bağlı olduğu, levh-i mahfûzda gösterilmiş, meleklerle bildirilmiştir. İkincisinin şarta bağlı olduğunu, yalnız Allahü teâlâ bilir. Levh-i mahfûzda, kazâ-i mübrem gibi görülmektedir ki, bu kazâ-i mu'allak da, birincisi gibi değişdirilebilir.

Bunu anlayınca, Abdülkâdir-i Geylânînin “kuddise sirruh” sözündeki, kazâ-i mübremin, bu ikinci kısım kazâ-i mu'allak olduğunu ve kazâ-i mübrem şeklinde görüldüğünü, yoksa, hakîkî kazâ-i mübremin değişdiririm demediğini anladım.

Böyle kazâ-i mu'allakı, pekaz kimseye tanıtmışlardır. Yâ, bunu değiştirebilecek kim bulunabilir? O sevdiğim kimseye, gelmekde olan belânın, bu son kısım kazâdan olduğunu anladım ve Hak “sübhânehu ve teâlâ”nın bu belâyı geri çevirdiği ma'lûm oldu. Allahü teâlâyâ, bunun için çok şükr olsun! Ona sevdiği ve beğendiği gibi şükrlar olsun ve bütün insanların en üstünü ve Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed Mustafâyâ

“aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Ona yakın olanların ve Eshâbının hepsine “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma'in” salât ve selâm ve tehiyyetler olsun! Allahü teâlâ, Onu âlemlere rahmet olarak gönderdi. Yâ Rabbî! Kalblerimizi Onun sevgisi ile doldur. Hepimizi Onun yolunda bulundur! Bu düâyâ âmîn diyenlere, Allahü teâlâ merhamet etsin!

Evliyânın “kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz” kalbine gelen ilhâmlardan ba'zısının yanlış olması, şundan da ileri gelir ki, ilhâm olunan bilgilere benziyen, ba'zı yanlış başlangıçlar, hâtırına gelir. Bunları doğru sanır ve ilhâm olunan şeylere karışdırır. Böylece, ilhâm doğruluğunu gayb eder.

Ba'zan da, keşflerde, rü'yâlarda, gizli şeyler, kendisine gösterilir.

Bunları gördüğü gibi olacak sanır. Hâlbuki, onlara ma'nâ vermek, ta'bîr etmek lâzım geldiğini bilemez. Bunun için, söylediği şeyler meydâna çıkmaz.

İşte böyle sebeplerden dolayı, keşf ve ilhâmlar, hatâlı olmaktadır.

Hiç yanlış olmıyan, güvenilecek, yalnız Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîflerdir. Çünkü her ikisi de, elbette doğru olan, vahy ile bildirilmiştir. Ya'nî melek ile indirilmiştir. Âlimlerin söz birliği ve müctehidlerin ictihâdı da, bu iki doğru kaynakdan alınmıştır. İşte, islâmiyyetin bu dört temeli dışında kalan bilgiler, her ne olursa olsun, bu dört esâsa uygun ise, kabûl edilir. Uygun olmıyanlar, Evliyânın

“kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz” ilmleri, ma'rifetleri, keşfleri olsa da, [fen adamı olarak geçinen, fen taklîdcilerinin, tecrîbe ve isbât edilmiş bilgiler arasına, bozuk düşünceleri ile karıştırdıkları, hipotez, teori bile olmıyan sözleri olsa da], kabûl olunmaz.

[(Berîka) kitâbının doksandördüncü sahîfesinde diyor ki, (Edille-i şer'ıyyenin dört olması müctehidler içindir. Mukallidler ya'nî dört mezhebden birinde olanlar için delîl, sened, bulunduğu mezheb reîsinin ictihâdı ve sözüdür. Çünkü mukallidler, âyetden ve hadîsden ahkâm çıkaramaz. Bunun içindir ki, mezheb imâmının sözü, Nassa ya'nî âyete ve hadîse uymuyor görüldüğü zemân mezheb imâmının sözüne uyulur. Çünkü (Nass) ictihâd istiyebilir. Yâhud, başka nassla değişmesi, te'vîl edilmesi, yanlış

birşey olması, nesh edilmiş olması mümkündür. Bunları da ancak müctehid anlıyabilir)].

Tesavvuf yolunda bulunanların vecd ve hâlleri, keşf ve ilhâmları [ve fen taklîdcilerinin faraziyye ve nazariyyeleri] islâmiyyet terâzîsi ile dartılmadıkça, on para etmez. Kur’ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîf mi’yârı ile yoklamadıkça, kabûl edilmez. [Evliyânın keşf ve ilhâm ile edindikleri ba’zı bilgilerinde yanlışlık bulunabileceğini işiterek, bu büyüklerin, islâmiyyeti bildiren sözlerine inanılmaz demek, pek câhillik olur.

Bunların, Kur’ân-ı kerîmden, hadîs-i şerîflerden ve din imâmılarından verdikleri haberler şübhesiz sağlam ve doğrudur. Meselâ, Abdülkâdir-i Geylânînin “rahmetullahi aleyh”, (Beş vakt nemâzın sünnetleri yerine, kazâ nemâzlarını kılıp, kazâları bir ân önce bitirmek lâzımdır) sözü, keşf ve ilhâm olmayıp, islâmiyyeti bildirmektedir ve Ehl-i sünnet âlimlerinin yoludur “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’ın”. Din bilgilerini, ilhâm, keşf sanıp, Evliyânın sened, vesîka değerindeki sözlerine inanmıyan kimse helâk olur.]

Tesavvuf yoluna girmek ve bu yolda ilerlemek islâmiyyetin bildirdiği şeylere, kalbin yakîn hâsıl etmesi, hakîkî îmâna kavuşması içindir ve islâmiyyetin emrlerini kolaylıkla, seve seve yapmak içindir. Bu ikisinden başka şeyler kazanmak için değildir. Çünkü, Allahü teâlâyı görmek, âhiretde va’d edildi. Dünyâda görülemez. Tesavvufcuların müşâhede, tecellî diyerek övdükleri görünüşler, zıl ile, gölge ile avunmaktır. Benzeterek, sanarak, boşuna sevinmektir. Allahü teâlâ, (Verâ-ül-verâ)dır. Ya’nî ötelere ötesidir. Müşâhede ve tecellî dedikleri görünüşlerin iç yüzünü bildirirsem, bu yola yeni girenlerin çalışmaktan vaz geçmelerinden, şevk ve heveslerinin gevşemesinden korkarım. Fekat, hiç ağzımı açmazsam, bildiğim hâlde, herkesin yanlış şeyleri hakikat sanmalarına göz yummuş olmaklığımdan da korkuyorum. Onun için, tekrâr söyliyeyim ki, tesavvufcuların müşâhedelerini, tecellîlerini, kelîmullah hazret-i Mûsânın “alâ nebiyyinâ ve aleyhisselâm” şâhid olduğu, Tûr dağına olan tecellî ile karşılaştırmalı.

Ona benzemeyince, gölgenin, hayâlin, asl ve hakikat sanıldığı anlaşılmalıdır. O tecellîye benzemiyecekleri şübhesizdir. Çünkü, O ve Onun tecellîsi, mahlûklara âid sıfatlardan, kaydlardan münezzehdir. Bu dünyâda ise, bu kaydlardan sıyrılmak mümkün değildir. İster kalbe tecellî olsun, ister dışarda tecellî olsun, bu kaydlar karışacaktır. Hâtem-ül-Enbiyâ

“aleyhi ve aleyhim ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, bundan ayrıdır. O, dünyâda gördü ve kıl kadar değişmedi. Evet, Onun yolunda gidenlerin büyüklerine dünyâda, bu ni’met nasîb olur ise de, sayısız zillerden, perdelerden birinin gerisinde olmaktadır. Tecellîye kavuşan, bunu anlasa da, anlamasa da bunlara perdesiz tecellî olamaz. Kelîmullah “aleyhi ve alâ nebiyyinesselâm” kendine tecellî etmediği hâlde, Tûr dağına olan tecellîyi görünce bayıldı, düştü. Başkaları kim bilir ne olur?

Şunu da bildireyim ki, sevdiklerimizden birine, talebeyi yetiştirmek için, izin vermekten maksad, îmânın gevşediği, çok kimselerin yoldan çıktığı, din bilgilerinin unutulduğu, bu fırtınalı zemânda, müslimân evlâdlarına Allah yolunu göstermesi, kendisinin de, talebesi ile uğraşırken, onlarla birlikde, ilerlemesi içindir. Bu inceliği iyi anlamalı ve ömrde geri kalan birkaç günlük fırsatta, çalışarak, talebe ile birlikde, ni’mete kavuşmalıdır. Yoksa, bu izni, büyüklük ve olgunluk alâmeti sanıp, maksaddan mahrûm kalmamalıdır. Bizim vazîfemiz bildirmektir. Vesselâm.

Bu mektûb, Molla Dâvûde yazılmışdır. Pîrin hakkını gözetmeği bildirmektedir:

Kıymetli kardeşim Mevlânâ Dâvûdün mubârek mektûbu geldi. Bizleri sevindirdi. Hak teâlâ, zâhirinizi ve bâtınınızı, râzı olduğu şeyleri yapmakla süslesin. Sevgili Peygamberi ve Onun yüksek Âli hurmetine düâmızı kabûl buyursun “aleyhi ve aleyhimüssalâtü vesselâm”! Kalbin çeşidli şeylere dağılması yüzünden, kalb için aldığınız dersi yapmakda ve büyüklerin yolunda ilerlemekde gevşeklik olmamalıdır. Bir karartı ve bulanıklık olursa, Allahü teâlâyâ yalvararak, boynunuzu bükerek, Ona sığınarak bundan kurtulmağa çalışınız. Bundan kurtulmanın ikinci ilâcı, bu ni’mete kavuşmanıza sebep olana, sizi bu yolda yetiştirene tâm bağlanmanızdır. Bu büyük ni’mete kavuşduran zâtın haklarını, edeblerini gözetmeğe çok çalışınız. Onun rızâsını kazanmağı, Allahü teâlânın rızâsını kazanmağa vesîle biliniz. Kurtuluş yolu ancak budur. Vesselâm.

219

Bu mektûb, mirzâ Ebrece yazılmışdır. İnsan, câhil olduğu için, bedeninin hastalığını gidermeğe çalışmaktadır. Kalbin dünyâyâ düşkün olması hastalığından haberi bile olmadığı bildirilmektedir: Allahü teâlâ, sizi ayblardan, kusûrlardan korusun. Sizi lekeliyecek şeylerden, geçmiş ve gelecek bütün insanların en üstünü hurmetine “aleyhi ve alâ âlihi ve sahbihi ecma’în minessalevâtü etemmühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ” muhâfaza buyursun! Ey mes’ûd ve temiz kardeşim! İnsanın bedenine bir hastalık gelince ve uzvunda bozukluk olunca, o hastalığı gidermek ve o bozukluğu düzeltmek için, o kadar uğraşır da, kalb hastalığı kendisini sonsuz ölüme ve bitmez tükenmez azâblara sürüklediği hâlde, bu korkunç hastalıktan kurtulmağı hiç düşünmemektedir ve onu gidermek için hiç kıpırdamamaktadır. Kalbin hasta olması demek, Allahü teâlâdan başka şeylere tutulmuş olmasıdır. Eğer, kalbin bu tutulmasını hastalık bilmezse, çok alçak kimsedir. Eğer bilir de, aldırış etmezse, çok pisdir. Bu hastalığı anlamak için, (Akl-i mu’âd) lâzımdır. (Akl-ı me’âş), kısa görüşlü olduğundan, ancak, görünüşe bakar. Akl-i me’âş, dünyânın geçici lezzetlerine bakarak, kalb âfetlerini hastalık bile saymadığı gibi, akl-i mu’âd da, âhiretde verilecek sevâblara bakarak, bedendeki bozuklukları, hastalık saymaz. Akl-i me’âş, kısa görüşlü, akl-i mu’âd keskin görüşlüdür.

Akl-i mu’âd, Peygamberlerde “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Evliyâda bulunur. Akl-i me’âş, mala düşkün olanlar, dünyâyâ bağlı olanlar beğenir.

Aradaki farkı düşünmelidir. Akl-i mu’âdı kuvvetlendiren şeyler, ölümü düşünmek, âhiretde olacak şeyleri öğrenmek ve âhiret derdi ile şereflenmiş

olanlarla birlikde bulunmaktır. Fârisî beyt tercemesi: Aranılan hazînenin nişânını verdim sana, belki sen kavuşursun, biz varamadıksa da.

Bedenin hastalığı, ahkâm-ı şer’iyyenin yerine getirilmesini güçleştirdiği gibi, kalb hastalığı da, islâmiyyete uymağı güçleştirmektedir. Şûrâ sûresi, onüçüncü âyetinde meâlen, (Müslimân olmalarını istemekliğin, kâfirlere çok güç gelmektedir) ve Bekara sûresinin kırkbeşinci âyetinde meâlen, (Nemâz kılmak, ibâdet etmek, yalnız mü’minlere güç gelmez) buyuruldu. Görünen uzvların kuvvetden düşmesi, ibâdeti güçleştirdiği gibi, kalbde îmânın za’îflemesi de güçleştirmektedir. Yoksa, islâmiyyetin her emrinde kolaylık vardır. Bekara sûresinin yüzseksenbeşinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, size kolaylık yapmak istiyor, güçlük çıkarmak istemiyor) ve Nisâ sûresinin

yirmiyedinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, emrlerinin hafif olmasını diledi. Çünkü, insanlar za'îf yaratıldı) buyuruldu. Bu iki âyet-i kerîme de, sözümüzü isbât etmektedir. Fârisî mısra' tercemesi: Bir kimse kör ise, güneşin suçu ne?

Bunun için, bu hastalığı gidermek çok lâzımdır. Bunun mütehassısı olan hakîmlere sığınmak farz-ı ayndır. Resûl, ancak haber verir.

220

Bu mektûb, şeyh Hamîd-i Bingâlîye yazılmışdır. Tesavvuf büyüklerinin yanıldıkları şeylerden birkaçını bildirmektedir: Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun. Peygamberlerin en üstününe ve Onun Âline ve Eshâbının hepsine selâm ve düâlar olsun “salevâtullahi teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve sahbihi ecma'în”. Buradaki fakîrlerin hâli, hergün dahâ iyi olmaktadır. Hergün dahâ çok şükr etmek lâzım gelmektedir.

Uzaktaki sevdiklerimizin de böyle olmalarını istiyoruz.

Azîzim! Bu hiç bilinmiyen yolda, yolcuların ayağı kayacak yerler çokdur.

İ'tikâdda ve her işde, islâmiyyetin ipinin ucuna yapışmak lâzımdır. Yanımda olanlara ve uzakda olanlara yapacağım nasîhat, yalnız budur. Aman, gâfil olmayınız! Bu yolda, yolcuları şaşırtan birkaç yanlışlığı yazıyorum. Bu yanlışlıkların sebeblerini açıklıyorum. Dikkat ile, düşünerek okuyunuz!

Başka yerlerde de, bunlarla ölçerek hareket ediniz!

Tesavvuf yolundaki yanılmaların birisi, sâlik, ya'nî yolcu, makâmlara yükselirken, âlimlerin sözbirliği ile yüksekliklerini bildirdikleri kimselerden kendini dahâ yüksek bulmasıdır. Bu sâlikin makâmı, bu büyüklerin makâmlarından elbette aşağıdır. Fekat sâlik, ba'zan kendini, insanların en üstünü oldukları meydânda olan Peygamberlerin de

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” üstünde görür. Böyle görmekten Allahü teâlâyâ sığınırız. Birçoklarının böyle yanlış görmeleri şundandır ki, Peygamberler ve Evliyânın hepsi, önce, kendi varlıklarının mebde-i te' ayyünü olan ismlere kadar çıkarlar. Böyle çıkanlar (Velî) olur. Vilâyet mertebesine kavuşur. Sonra, bu ismlerde ve ismlerden, Allahü teâlânın dilediği makâmlara yükselirler. Fekat, bu yükselmelerde, hepsinin konak yerleri, vücûdlerinin mebde-i te' ayyünü olan ismlerdir. Yükselirlerken, onları arayan, çok zemân, o ismlerde bulur. Çünkü o büyüklerin, yükselirken, tabî'î yerleri, bu ismlerdir. Bu ismlerden, yukarı ve aşağı hareket etmek, sonradan te'sîr eden kuvvetlerle olur. Yaradılışı yüksek olan bir sâlik, o ismlerden yukarı ilerler. O ismlerin sâhibleri olan Peygamberlerden “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” kendini dahâ yukarı sanır.

Önce inanmış, îmân etmiş olduğunu unuttur. Peygamberlerin yüksekliğinde, Evliyânın üstünlüklerinde şübheye düşer. Bu makâm, sâliklerin ayaklarının kaydığı yerdir. Bu zemân, sâlik, o büyüklerin, bu makâmlardan sonsuza doğru yükselmiş olduklarını bilemez. O ismlerin, yükselirlerken, tabî'î yerleri olduğunu da bilemez. Kendisinin, yükselirken, tabî'î yeri bulunduğunu, kendi yerinin, o büyüklerin yerleri olan o ismlerin altında ve çok aşağıda olduğunu düşünemez. Bir kimsenin üstünlüğü, tabî'î yerinin yüksekliği ile ölçülür. O yer, kendi mebde-i te' ayyünü olan ism-i ilâhîdir. Yine bunun içindir

ki, büyüklerden birkaçı demiştir ki, ârif yükselirken, büyük aracıyı arada bulmaz. O arada olmadan yükselir. Hocam Muhammed Bâkî-billah

“kaddesallahü teâlâ sirrehümâ” hazretleri, Râbi’a-i Adviiyenin de, bunlardan biri olduğunu bildirmişdi. Bunlar yükselirken, büyük aracının mebde-i te’ayyünü olan ismden ileri çıkınca, Berzahiyet-i kübrânın arada kalmadığını sanıyorlar. (Berzahiyet-i kübrâ), hakikat-i Muhammediyyeye diyorlar. İşin doğrusunu yukarıda bildirdik.

Bu yanılmaya, sâliklerin kimisinde de, sebep şu olmaktadır: Sâlik, kendi mebde-i te’ayyünü olan ismde seyr ederken, ilerlerken, büyüklerin mebde-i te’ayyünleri olan isimleri de topluca geçmektedir. Çünkü her ismde, bütün isimler kısaca bulunmaktadır. İnsanın, herşeyi kendinde bulundurması, mebde-i te’ayyünü olan ismde, bütün isimlerin bulunduğu içindir. Sâlik kendi isminde ilerlerken, büyüklerin isimlerini de kısaca geçerek, ismin sonuna gelir. Kendinin dahâ üstün olduğunu sanır. Görmüş olduğu ve hepsinin geçmiş

olduğu, büyüklerin makâmlarının, makâmların aslı olmayıp, nümûneleri olduğunu anıyamaz. Bu makâmda, kendini, hepsini toplamış ve onları kendinin parçaları sanarak, kendini dahâ yüksek görür. Bâyezîd-i Bistâmî

“kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” bunun için, (Bayrağım, Muhammed aleyhisselâmın bayrağından dahâ yüksektir) dedi. Akı başında olmadığı için, bayrağının, Muhammed aleyhisselâmın bayrağından değil, o bayrağın görüntüsünden dahâ yüksek olduğunu anıyamadı. Kendi isminin hakikatinde, o ismin görüntüsünü görmüşdü. Yine bunun için, kalbinin çok geniş olduğunu bildirdi. (Arş ve bütün içindekiler, ârifin kalbinin köşesine konsalar, hiç duymaz) dedi. Burada da, birşeyin görüntüsünü, kendisi ile karıştırdı.

Çünkü Allahü teâlâ, Arşa (Büyük) buyurdu. Ârifin kalbinin Arş yanında ne kıymeti olur, ne mikdârı olur? Arşda olan zuhûrun yüzde biri kalbde görülmez. İsterse ârifin kalbi olsun. Cennetde olan görmek, Arşda zuhûr edecektir. Bu söz, bugün tesavvufçulardan birçoğuna ağır gelirse de, fekat yarın doğru olduğunu anlayacaklardır. Bu sözümüzü bir misâl ile açıklayalım:

İnsanda elementler bulunduğu gibi, göklerden de benzerler vardır. İnsan, bütün bunların kendinde bulunduğunu düşünür. Bütün elementleri ve gökleri kendi parçaları olarak görürse ve bu görüşü kendini kaplarsa, ben yer küresinden dahâ büyüküm ve göklerden dahâ genişim diyebilir. Akı olan kimse, bu sözü işitince, onun kendinde bulunan parçalardan dahâ büyük olduğunu, yer küresinin ve göklerin ise, onun parçaları olmadıklarını anlar. Bunların benzerleri, onun parçalarıdır. O, bu parçaları olan nümûnelerden dahâ büyüktür. Yoksa, yer küresinin ve göklerin kendilerinden dahâ büyük değildir. Birşeyin nümûnesi, ya’nî benzerini, onun kendisi zan ettiği içindir ki, (Fütûhât-i Mekkiyye) kitâbının sâhibi olan Muhyiddîn-i Arabî “kuddise sirruh”, (Cem-i Muhammedî, cem-i ilâhîden dahâ geniştir) dedi. Çünkü, (Cem-i Muhammedî)de ilâhî hakikatler ile mahlûkların hakikatleri vardır. Bunun için, dahâ geniş olur dedi. Hâlbuki, orada ancak, ülûhiyyet mertebesinin zılllarından, görüntülerinden bir zıllın bulunduğunu, o mertebenin hakikatinin bulunmadığını anıyamadı. O mukaddes mertebe, azametli ve kibriyâ sıfatlıdır. Cem-i Muhammedî bunun yanında hiç kalır.

Bir avuç toprak nerede, herşeyin sâhibi nerede?

Şunu da söyleyelim ki, sâlik kendi rabbi olan ismde seyr eder, ilerlerken, üstünlükleri sözbirliği ile belli olan büyüklerden birkaçını, kendisi yüksek derecelere çıkardığını, onları ilerlettiğini zan eder. Burası da, sâliklerin ayaklarının kaydığı yerdir. Böyle sanarak, kendini dahâ yüksek bilmekten, böylece sonsuz felâkete düşmekden, Allahü teâlâyâ sığınırız.

Büyük bir pâdişâh, şerefli bir sultân, emrindeki bir vâlîsine gider, vâlî yardımı ile, o vilâyetin güzel yerlerini gezer ve kıymetli yerleri görürse, buna şaşılır mı ve vâlî, sultândan dahâ yüksek sanılır mı? Olsa olsa, burada ufak birşeyde üstünlük düşünülebilir ki, hiç kıymeti yoktur. Çünkü, her çöpcü ve işçi, kendi işinin inceliğinde, büyük bir âlimden ve başarılı bir fen adamından üstündür. Fekat, bu üstünlüğün kıymeti yoktur. Kıymetli olan üstünlük her bakımdan üstün olmaktır. Âlim ve fen adamı, bunun için yüksektir.

Bu fakîre de, böyle yanılmak çok oldu. Yanlış görüşlere çok yakalandım. Bu hâller çok zemân sürdü. Fekat, Allahü teâlâ korudu. Önceki inancım hiç sarsılmadı. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri i'tikâdda hiç gevşeklik olmadı. Bunun için ve bütün ni'metleri için, Allahü teâlâyâ hamd ve şükürler olsun! Ehl-i sünnet i'tikâdına uymıyan görüşlere hiç kıymet vermedim. Bu i'tikâda uygun ma'nalar verdim. Kısaca, şöyle anladım ki, bu görüş doğru ise, ufak birşeyde üstün olmağı gösterir. Üstünlük Allahü teâlâyâ yakîn olmakla ölçülür. Bu yükselmenin çok olması da, kurbu, yakînlığı gösterir. O

hâlde, niçin üstünlük ufak birşeydedir diyerek küçültülsün? Bu süâl doğru ise de, önceki kuvvetli îmân yanında, böyle görüş, bu kuruntu yerleşemedi, yok oldu. Hattâ, bunun yerine, tevbe, istigfâr ve Allahü teâlâyâ sığınarak, Ehl-i sünnet i'tikâdına uymıyan böyle keşflerin, görüşlerin hâsıl olmaması için yalvardım, düâ eyledim. Birgün, böyle yanlış keşfler için beni kıyâmetde sorguya çekerlerse, azâb ederlerse diye çok korktum. Bu korku beni kapladı. Hiç râhatım kalmadı. Allahü teâlâyâ çok yalvardım. Bu sıkıntım çok zemân sürdü. Böyle bir zemânımda, bir Velînin kabri yanından geçiyordum. Bu üzüntümün çözülmesi için, o Velîden yardım diledim. O ânda, Allahü teâlânın lutfü, merhameti yetişdi. İşin içyüzü, olduğu gibi açıklandı. Âlemlere rahmet olan, sonuncu yüce Peygamberin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” rûhâniyyeti hâzır oldu. Üzüntülü kalbi tesellî buyurdu. Anlaşıldı ki, Allahü teâlâyâ yakînlik, her bakımdan üstünlük ise de, sana hâsıl olan yakînlik, senin rabbin olan ism-i ilâhî mertebesinin zıllarından bir zılla olan yakînlıktır. Bu yakînlık ise, her bakımdan üstünlüğü bildirmez. Bu makâmın Âlem-i misâldeki görünüşünü açıkladılar ki, hiç şübhem kalmadı. Bütün kuruntular yok oldu. Böyle şübhelere yol açan ve iyi ma'nalar verilmesi lâzım olan, bu gibi bilgilerden birkaçını kitâblarımda ve mektûblarımda yazmışdım. Böyle bilgilerin yanlış olmasına yol açan yerleri, Allahü teâlâ lutf ederek bildirince, bunları da yazarak, yaymak istedim. Çünkü, (YAYILMIŞ OLAN GÜNÂHIN TEVBESİNİ DE YAYMAK

LÂZIMDIR!). Böylece, herkes, bu bilgilerden, islâmiyyete uymıyan fıklara saplanmasın. Bunlara saplanarak, doğru yoldan sapmasınlar. Yâhud da, inâd ile ve gösteriş olarak, bu fakîre sapık, câhil demeğe kalkışmasınlar.

Çünkü, bu hiç bilinmiyen yolda, böyle güller çok açılmışdır. Birçoklarını doğru yola çekmiş, kimisini de yoldan kaydırmıştır. Yüksek babamdan

“kuddise sirruh” işitmişdim ki, (Dalâlet çukuruna düşen, doğru yoldan ayrılan, yetmişiki fırkanın çoğu, tesavvuf yoluna girip, yolun sonuna varmadan, yanlış görüşlere aldanarak sapıtmışlardır) buyurmuşdu. Vesselâm.

Bu mektûb, seyyid Hüseyin-i Mankpûrîye yazılmışdır. Tesavvuf yolunun üstünlüğünü bildirmekdedir:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe ve temiz olan Âline ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Kıymetli kardeşim seyyid mîr Hüseyin, bu garîbleri unutmamışsınız. Başka yollardan birçok bakımlardan ayrılmış olan bu yüksek yolun edeblerini gözetmeği elden bırakmamışsınız. Hâlbuki sizinle görüşmek, pek az nasîb olmuşdu. Bunları düşünerek, bu yüksek yolun birkaç üstünlüğünü ve ince bilgilerini ve yüksek ma’rifetlerini yazıyorum. Evet, bu ince bilgilerin ve yüksek ma’rifetlerin işitmekle anlaşılmıyacağını biliyorum. Fekat, bu ma’rifetleri, iki düşünce ile açıklıyorum: Biri, yazılan kimse, bu işlerden uzak ise de, yaradılışda isti’dâdı vardır. İkincisi, mektûb görünüşde belli bir kişiye yazılmış ise de, gerçekde, bu işe yakîn olan herkese yazılmış demektir. (Kılınç kullanan içindir) sözü meşhûrdur.

Kardeşim! Bu yüksek yol, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan gelmekdedir

“radıyallahü anh”. Kendisi, Peygamberlerden sonra “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bütün insanların en üstünüdür. Bunun içindir ki, bu yolun büyükleri, kitâblarında, (Bizim bağlantımız, bütün bağlantılardan üstündür) buyurmuşlardır. Çünkü, bu nisbet ya’nî bağlantı, huzûr ve âgâhîdir. Ya’nî, Allahü teâlâdan başka birşey düşünmemek demektir. Bu nisbet ve huzûr da, hazret-i Ebû Bekrin nisbeti ve huzûrudur. Onun huzûru, bütün huzûrların üstünüdür.

Bu yolda, nihâyet başlangıçda yerleştirilmişdir. Hâce Behâüddîn-i Buhârî

“kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”, (Biz nihâyeti bidâyete yerleştirdik) buyurdu. Fârisî mısra’ tercemesi:

Gül bağçemi gör de, behârımı anla!

Süâl: Başka yolların sonu, bunların başlangıcı olursa, bunların sonu ne olur? Her yolun sonu, Hak teâlâyâ kavuşmak olunca, bunlar Hakdan nereye ilerlerler? (Abâdândan ötede şehir yoktur) sözü meşhûrdur.

Cevâb: Bu yolun sonu nasîb olursa, (Vasl-ı uryânî)dir. Buna kavuşan, ye’s’e düşer. Matlûba kavuşmaktan ümmîdsiz olur. Bunu iyi anlamalı. Çünkü sözümüz, ancak işâretidir. Bunu, yükseklerden az kimse anlayabilir. Hattâ, en yükseklerin seçilmişleri anlayabilir. Bu büyük devlete kavuşmanın alâmetini, işâretini onun için bildirdim ki, bu yolun yolcularından (Vasl-ı uryânî)yi söyleyenler var. Matlûba kavuşmaktan me’yûs olanları da var.

Fekat, bu iki sözün birlikde olduğu söylenirse, nerde ise, böyle şey olamaz diyecekler. Vasl-ı uryânî diyenlere göre, (Ye’s), kavuşamamaktır. Ye’s’e düşenler de, (Vasl) ayrılıktır demekdedir. Böyle sözler, hep, o yüksek makâma varamamış olmak alâmetidir. Olsa olsa, kalblerine o yüksek makâmıdan bir ışık gelmiştir. Birçoğu, bunu vasl, kavuşmak sanmış, birçoğu da, ye’s’e kapılmışdır. Böyle ayrı anlamalarının sebebi, isti’dâdlarının, yaradılışlarının başka olmasıdır. Birçoğunun yaradılışına uygun olan, vasldır. Başkalarının yaradılışlarına da, ye’s uygundur. Bu fakîre göre, yaradılışlarına ye’s uygun olanlar dahâ iyidir. Bununla berâber, o makâmıda kavuşmak ve kavuşmaktan ümmîdsiz olmak,

birbirinden ayrı değildir. İkinci sūâlin cevâbı da, buradan anlaşılmış oldu. Çünkü, hiçbirşeye bağlı olmıyan vasl başkadır. Vasl-ı uryânî başkadır. Vasl-ı uryânî demek, bütün perdelerin kalkması ve bütün mâni'lerin yok olmasıdır. Perdelerin en büyüğü ve mâni'lerin en kuvvetlisi çeşidli tecellîler ve başka başka görünüşler olduğundan, bu tecellîlerin ve zuhûrların temâm olması, bitmeleri lâzımdır.

Bu tecellîler ve zuhûrlar, isterse mahlûklarda görünsünler, isterse vücûb aynalarında görünsünler, perde olmakda ayrılıkları yoktur. Aralarında şeref ve rütbe bakımından ayrılık varsa da, bu sâlik bu farkı görmez.

Sūâl: Yukarıdaki yazıdan, tecellîlerin sonu olduğu anlaşılıyor. Hâlbuki tarîkat büyükleri, tecellîlerin sonsuz olduğunu bildirmişlerdir.

Cevâb: Tecellîlerin sonsuz olması, isimlerde ve sıfatlarda, ayrı ayrı, birer birer seyr olunduğu zemândır. Böyle olan seyrde, Zât-i teâlâyâ kavuşulamaz.

Vasl-ı uryânî olamaz. Zât-i teâlâyâ kavuşabilmek için, isimleri ve sıfatları kısaca ve topdan geçmek lâzımdır. Böyle olan seyrde, tecellîlerin sonu vardır.

Sūâl: Zât-i ilâhînin tecellîleri sonsuzdur demişlerdir. Molla Câmî hazretleri “kuddise sirruh” (Leme’ât) kitâbını açıklarken böyle buyurmuştur. Böyle olunca, tecellîlerin sonu vardır demek nasıl doğru olur?

Cevâb: Zât-i ilâhînin o tecellîleri, şü’ûn ve i’tibârlardan ayrılmış

değildir. Bunlardan ayrı olan tecellîlerin olduğu düşünülemez. Bizim anlatmak istediğimiz şey, ister sıfatlı olsun, ister sıfatsız yalnız zâtî olsun, bütün tecellîlerin bulunmadığı birşeydir. Çünkü o makâmda, herhangi bir tecellî sözünü söylemek câiz değildir. Çünkü (Tecellî) demek, birşeyin, ikinci veyâ üçüncü veyâ... sonsuz olan mertebelerde görünmesi demektir.

Burada ise, hiçbir mertebe yoktur. Uzaklık, uzunluk diye birşey yoktur.

Sūâl: Bu tecellîlere niçin zâtî denilmiştir?

Cevâb: Tecellîlerde başka ma’nâlar düşünülürse, tecellî-i sıfât denir.

Başka olmıyan ma’nâlar düşünülürse, tecellî-i zât denir. Bunun için, te’ayyün-i evvel olan ve zâtdan başka olmıyan Vahdetin görünmesine, tecellî-i zât demişlerdir. Biz ise, Zât-i teâlâyı söylüyoruz. Bu makâmda, başka olsun, başka olmasın, hiçbir ma’nâyı düşünmek, hiç olamaz. Çünkü bütün ma’nâlar, kısaca ve topdan geçilmiş, Zât-i teâlâ hazretlerine kavuşulmuştur. Bu mertebede, kavuşmak sözü de, kavuşulan gibi anlaşılamıyan birşeydir. Akl ile, düşünce ile anlaşılan kavuşmanın burada yeri yoktur. O

mukaddes hazrete bu ma’nâ yakışmaz. Çünkü akla, düşünceye dayanan insan, aklın ermediği şeyleri anlıyamaz. Sultânın eşyâsını, ancak onun vâsıtaları taşıyabilir. Fârisî beyt tercemesi:

Anlaşılamıyan bir bağlılık hep,

Rabla insan arasında var elbet!

Bu yolun büyüklerinden hiçbirisi, kendi yolunun sonundan haber vermemiştir.

Yolun başlangıcını bildirmişlerdir ki, yolun sonu burada, yerleştirilmiştir. Yollarının başında, sonu karışmış olunca, sonunun da, bu başlangıca uygun olması lâzım olur. Bu da, yalnız bu fakîrin bildirmekle şereflendiği bir sondur. Fârisî beyt tercemesi:

Pâdişâh, koca-karı kapısına,

gelirse, ey yeğit, sen buna şaşma!

Bundan dolayı, Allahü teâlâyâ sonsuz hamd ve şükürler olsun!

Kardeşim! Yâ bu yoldan veyâ başka yollardan, bu son mertebeye erişen pekazdır. Eğer sayıları bildirilirse, bize yakîn olanlar belki dağılmağa başlarlar. Uzak olanların inanmamalarına hiç şaşılır mı? Bütün bu ilerlemeler ve en son kavuşmalar, Allahü teâlânın sevgilisinin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât etemmühâ ve ekmelühâ” sadakası olarak ihsân olunmaktadır.

Bu yüksek yola mahsûs olan şeylerden biri:

1- (SEFER DER VATAN)dır. Vatanda ilerlemektir. (Seyr-i enfüsî) de denir.

Seyr-i enfüsî bütün tarîkatlerde de var ise de, bu seyr, ya'nî ilerlemek, yolun sonunda olur. Seyr-i âfâkînin konaklarını geçtikten sonra, bu seyre başlarlar. Bu yolda ise, işe seyr-i enfüsî ile başlanır. Bu seyr ile, seyri âfâkî de, birlikde gidilir. İşte, bu seyrin başlangıçda yapılması, nihâyetin başlangıca yerleştirilmesidir. Bu yola mahsûs olanlardan başka biri de:

2- (HALVET DER ENCÜMEN)dir. Başkaları arasında, yalnız imiş gibi olmak demektir. Sefer der vatandan hâsıl olur. Sefer der vatan nasîb olunca, başkaları arasında düşüncenin dağılması da, vatan gibi olan yalnızlığa sefer eder, gider. Dışardaki zihn dağınıklığı, kalbe sızamaz. Bu yalnızlık, başka tarîkatlerde, sona varanlarda da hâsıl olur. Fekat, bu yolda başlangıçda hâsıl olduğundan, bu tarîka mahsûs sayılmıştır. Halvet der encümen demek, vatan gibi olan yalnızlığın kapılarını kapamak, pencerelerini örtmek demektir. Ya'nî, herkesin arasında, hiçbirini düşünmemek, kimse ile konuşmamaktır. Yoksa gözleri yummak, kıpırdamamak değildir. Bu yolda, bunlar yokdur. Kardeşim! Kendini bunları yapmağa zorlamak, yolun başında ve ortasındadır. Sona varanların, bunlar için kendini zorlaması gerekmez. Herkesin arasında iken kalbini toparlamış, gaflet arasında iken, huzûrdadır. Bunu yanlış anlamamalı. Sona varanlar için, herkesin arasında olmakla, yalnız olmak birdir sanmamalıdır. Doğrusu şöyledir ki, kalbinin huzûrda olmasında yalnızlık ve galabalık birdir.

Böyle olmakla berâber, zâhirini de, kalbi gibi yaparak, zâhirini de tefrikadan, galabalıktan kurtarırsa, elbet, dahâ iyi olur. Allahü teâlâ, Müzzemmil sûresinin sekizinci âyetinde, sevgili Peygamberine “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” meâlen, (Rabbinin esmâ-i hüsnâsını söyle ve insanlardan ayrıl, Onunla ol! Ondan başka hiçbir şeyi kalbinde bulundurma!) buyurdu.

Çok zemân olur ki, insanların arasında bulunmak lâzım olur. Çünkü, insanlara karşı olan haklar, vazîfeler vardır. Bunları yapmak lâzımdır.

Bunları yapmak için, insan arasına karışmak iyi olur. Fekat, kalbin Allahdan başka şeyleri düşünmesi hiçbir zemân câiz değildir. Çünkü kalb, yalnız Allahü teâlâ için yaratılmışdır. İnsanın kalbini ve zâhirini ikişer kısma ayırırsak, bu dört parçadan üçü, Allah içindir. Ya'nî kalbin iki kısmı da ve zâhirin bir kısmı, Allah içindir. Zâhirin ikinci yarısı, insanların haklarını ödemek içindir. Bu hakları öderken de, Allahü teâlânın emrlerine uymak lâzım olduğundan, bu yarım da, Allahü teâlâ için olur. Her iş, Onun içindir. Öyle ise, Ona ibâdet etmelidir. Ona sığınmalıdır.

İnsanların yaptıklarının hepsini Allahü teâlâ bilir.

3- Bu yolda, cezbe sülûkden öncedir. Seyre ya'nî yolculuğa, Âlem-i emrden başlanır. Âlem-i halkdan başlanmaz. Başka yolların çoğunda böyle değildir.

Bu yolda, cezbe makâmlarında ilerlerken, sülûk konakları da, geçilmiş olur.

Âlem-i emrde ilerlerken, Âlem-i halk da geçilmiş olur. Bu bakımdan da, bu yolun sonu, başlangıcında yerleştirilmiştir denilirse yeri vardır. Bu yolda, ilk ilerlemeler, son ilerlemelerle birlikde olur. Yoksa, ilk seyri yapmak için, sondan tekrâr başa gelinmez. Sondaki seyr bitince, başdaki seyr yapılır sanmamalıdır. Bundan anlaşılıyor ki, bu yolun sonu, başka yolların başıdır sanmak yanlıştır.

Süâl: Bu yolun büyükleri arasında, şöyle diyenler vardır: (İsmelerde ve sıfatlarda seyrimiz, nisbetimiz temâm olduktan sonra başlıyor). Bundan anlaşılıyor ki, bu yolun sonu, başka yolların başı olmaktadır. Çünkü, ismlerde ve sıfatlarda seyrleri, tecelliyât-i zâtiyyeden önce olmaktadır.

Cevâb: Bunların ismlerde ve sıfatlarda seyrleri, tecelliyât-i zâtiyyede seyrden sonra değildir. Bu seyr ile birlikde, o seyr de yapılmaktadır.

Böyle olmakla berâber, ismlerde ve sıfatlarda seyr, ba'zı sebeplerden dolayı belli olmakda, Tecelliyât-i zâfide seyr, gizli kalmaktadır. Bundan dolayı bu seyr biterek, ismlerde ve sıfatlarda seyr başladı sanılmaktadır.

Böyle sanmak doğru değildir. Evet, vilâyet mertebelerinde seyr temâm olduktan sonra, insanları Hak teâlâyâ çağırarak için, âleme geri inmek başlar. Bu dönüşü, onların sonu bilerek, kendi başlangıçları olarak düşünebilirler. Fekat, onun üstâdları da, sonunda, böyle geri dönmektedirler. Bundan başka, başlangıç ve son demek, vilâyetin başlangıcı ve sonu demektir. Bu geri dönüş ise, vilâyet seyri değildir. Da'vet ve teblîg mertebesinde.

Bu yol, yolların en kısasıdır. Elbette kavuşdurucudur. Hâce Behâeddîn-i Buhârî “kuddise sirruh” hazretleri buyurdu ki, (Yolumuz, yolların en kısasıdır). Yine buyurdu ki, (Allahü teâlâdan, elbette kavuşduran bir yol istedim). Bu düâsı, kabûl buyuruldu. Böyle olduğunu, hâce Ubeydullah-i Ahrâr “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz” hazretlerinin haber verdiği, (Reşehât) kitâbında yazılıdır. Nasıl kısa olmasın ve neden elbette kavuşdurmasın? Çünkü yolun sonu, başında yerleştirilmiştir. Bu yola girip de, doğru ilerlemeyip, birşey kazanamayana yazıklar olsun! Fârisî mısra'

tercemesi:

Bir kimse kör ise, güneşin suçu ne?

Evet, bir kimse, noksân olan birinin eline düşerse, tarîkın günâhı nedir ve o zevallı kimsenin suçu var mıdır? Çünkü sözün doğrusu, bu yolun yol göstereni “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” kavuşturucudur. Yoksa kavuşduran, yol değildir.

4- Bu yolda, başlangıçta, zevk ve buluşlar vardır. Sonunda tatsızlık, kavuşamamak vardır. Ye’s, böyle olur. Başka yollarda, başlarken tatsız ve başarısızdır. Sonunda tatlı ve kazançlı olurlar. Bunun gibi, bu yolun başında, kurb, yakînlik ve şühûd vardır. Sonu ise, uzaklık ve mahrûmluktur.

Başka tarîklerde ise tersinedir. Yolların başkalığını buradan ölçmelidir ve bu yüksek yolun büyüklüğünü anlamalıdır! Çünkü kurb ve şühûd ve tatlılık ve kazanç, uzaklığı ve ayrılığı gösterir. Uzaklık, başarısızlık, tatsızlık ve kavuşamamak ise, yakînliğin çokluğunu bildirir. Anlıyan anlar. Bu gizli bilgi, şu kadar açılabilir ki, hiç kimseye kendinden dahâ yakîn birşey yoktur. Kendisine karşı, kurb, şühûd, lezzet, birşey bulmak gibi kazançları yoktur. Bunları başkasına karşı kendinde bulur. Akıllı olana, bu kadar işâret yetişir.

5- Bu yolun büyükleri, ahvâli ve mevâcîdi, ahkâm-ı şer’iyyeye uydurmuşlardır. Zevkleri, ma’rifetleri, din bilgilerinin hizmetçileri yapmışlardır. İslâmiyyetin nefis cevherlerini, çocuklar gibi, vecd ve hâl, cevaz ve cam parçaları ile bir tutmazlar. Tesavvufcuların, aslı olmıyan sözlerine aldanmazlar. İslâmiyyete uymıyan ve sünnet-i seniyyeye sarılmıyan kimselerde hâsıl olan, âdet dışı hâlleri beğenmezler ve istemezler. Bunun için şarkı, çalgı ve raks, dans için izin vermezler. Yüksek sesle zikir etmeğe bile cevâz vermezler. Hâlleri, kazançları devâmlıdır. Vaktleri değişmez. Başkalarına şimşek gibi çakıp geçen, Zât-i ilâhînin tecellîleri, bunlara her ândır. Çabuk yok olan huzûra hiç kıymet vermezler. Onların makâmları, kazançları, huzûrların, tecellîlerin çok üstündedir. Buna yukarıda işâret etmiştik. Hâce Ubeydullah-i Ahrâr “kuddise sirruh”

hazretleri buyurdu ki, (Bu silsile-i aliyyenin büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” gösteriş yapanlara, hoplayıp zıplayanlara benzemezler.

Onların kazançları büyüktür).

6- Bu yolda, yol göstermek, bilmek ve öğretmekle olur. Külâh vermekle ve babadan oğula kalmakla olmaz. Başka tarîklerde böyle olmaktadır. Hattâ son zemânlarda pîrlük ve mürîdlik yalnız külâh giydirmekle ve babadan kalmakla olur diyorlar. Bunun içindir ki, birden ziyâde üstâd olmaz diyorlar ve yolu öğretilene mürşid diyorlar. Onu pîr, ya’nî şeyh bilmiyorlar. Pîre lâzım olan edebi, saygıyı ona göstermiyorlar. Böyle yapmaları, çok câhil oldukları ve yetişmemiş oldukları içindir. Bilmiyorlar ki, onların büyükleri, yolu öğretilene de, sohbetle yetiştirene de üstâd demişlerdir ve birden çok üstâd olabilir demişlerdir. Hattâ, kendi üstâdını hayâtda iken de, başka yerden dahâ çok istifâde edeceğini anlıyan bir kimse, ikinci bir üstâda gidebilir.

Fekat, birincisini kötölememek şarttır. Behâüddîn-i Buhârî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”, bunun câiz olduğunu göstermek için, Buhâra âlimlerinden, doğru fetvâ almışdır. Evet, birinden irâdet hırkası almış

ise, başkasından irâdet hırkası almaz. İkincisinden, bereketlenmek için hırka alabilir. Fekat buradan,

ikincisine hiç gidemiyeceği anlaşılmaz.

Birinci hırka-i irâdet alması ya'nî yoluna girmesi, başkasından öğrenmesi, üçüncüsünün de sohbetinde yetişmesi câiz olur. Bu ni'metin üçüne de bir yerde kavuşursa büyük kazanç olur. Öğrenmesi ve sohbetde yetişmesi, birçok yerden olması da câizdir.

Pîr, ya'nî şeyh ne demektir? Pîr, isteyene, Allahü teâlânın yolunu gösterendir. Bu iş, öğretmekle başlar. Tarîkatî öğreten, hem de islâmiyyeti öğreten bir üstâddır. Hırka veren, böyle değildir. Bunun için, öğreticiye karşı çok edebli olmak lâzımdır. Üstâd ismi, bunun hakkıdır.

7- Bu yolda, riyâzet çekmek ve nefs-i emmâre ile cihâd etmek, ahkâm-ı şer'ıyyeye uymakla ve sünnet-i seniyyeye yapışmakla olur. Çünkü, Peygamberlerin gönderilmesi ve kitâbların indirilmesi, hep nefs-i emmârenin isteklerini yok etmek içindir. Çünkü, nefs-i emmâre, Allahü teâlâyâ düşmanlık etmektedir. Nefsin isteklerini yok etmek, ancak islâmiyyete uymakla olur. Bir kimse islâmiyyete ne kadar çok uyarsa, nefsin arzûları o kadar azalır. Bunun içindir ki, nefse en zor gelen şey, en ağır gelen yük, islâmiyyetin emrlere ve yasaklarına uymaktır. Nefsi ezmek için, islâmiyyete uymaktan başka yol yoktur. Sünnet-i seniyyeye uymadan çekilen riyâzetlerin ve yapılan mücâhedelerin hiç kıymeti yoktur. Hindistândaki Cûkiyye ve Berehmen denilen din adamları ve eski Yunan felesofları böyle idiler. Çekdikleri riyâzetler, sapıtmalarını artırdı ve onları zarara soktu.

8- Bu yolda ilerlemek, üstâdın tesarrufu, kuvveti ile olur. O sevk ve idâre etmedikçe, hiç ilerliyoruz. Çünkü nihâyetin, başlangıçta yerleştirilmesi, onun şerefli teveccühü, merhameti ile olur. Anlaşılamıyan, bilinmiyen hâllere, hep onun üstün, başarılı idâresi ile kavuşulur. Gizli yol dedikleri, kendinden geçme hâli, tâlibin elinde olmiyan birşeydir.

Zemânsız, cihetsiz olan teveccüh tâlibin anlayabileceği şey değildir.

Fârisî beyt tercemesi:

Öyle usta sürücüdür ki Nakşibendiyye;

yolcuları götürür gizli yoldan evlerine.

9- Bu büyükler “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”, birisini, bu yola sokmağa ve tâlibe az zemânda huzûr ve âgâhlık kazandıрмаğa güçlü oldukları gibi, bunları geri almağa da, çok güçlüdürler. Kalblerinin bir incinmesi, sâlikin bütün kazançlarını sıfıra indirir. Evet, vermesini bilen, geri almasını da bilir. Allahü teâlâyı gücendirmekden ve Onun Evliyâsını gücendirmekden, Allahü teâlâyâ sığınırız.

10- Bu yüksek yolda, fâide vermenin ve istifâde etmenin çoğu, sessizce olur. (Bizim susmamızdan fâidelenmiyen, sözümüzden de birşey edinemez!) buyurmuşlardır. Kendilerini susmağa zorlamazlar. Belki bu sessizlik, bu yolda, kendiliğinden olmaktadır. Çünkü dahâ başlangıçta, bu büyükler

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” Zât-i ilâhiyyeyi özlemektedirler.

İsmleri, sıfatları bırakıp, Zâtı isterler. Böyle olanların, elbette sesi çıkmaz. (Allahü teâlâyı tanıyanın, dili tutulur) sözü de, bunu göstermektedir.

Allahü teâlâyâ hamd ederek ve sevgili Peygamberine “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” salât ve selâm söyliyerek, bu yazımı temâmlıyorum: Elhamdü lillahi rabbilâlemîn vessalâtü vesselâmü alâ seyyidilmürselîn ve âlihittâhirîn ve aleyhim ecma’în. Vesselâm.

222

Bu mektûb, hâce Muhammed Eşref-i Kâbilîye yazılmışdır. Vilâyetde kendini kusûrlu görmek lâzım olduğu bildirilmektedir:

Yâ Rabbî! Bizleri, beğendiğin işleri yapmağa kavuşdur. Önce gelenlerin ve sonra geleceklerin en üstünü hurmetine “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” bizleri sana hep itâ’at edenlerden eyle! Büyüklerden biri buyuruyor ki, (Sözünün eri olan mürîd şöyledir ki, sol omuzundaki melek, yirmi sene içinde, yazacak birşey bulmaz). Bu kusûrları çok, pek muhtâc olan [İmâm-ı Rabbânî hazretleri] kendimi iyi anlıyorum ki, sağ omuzumdaki melek, yirmi seneden beri, yazacak bir iyilik bulamamışdır. Allahü teâlâ biliyor ki, bu sözü gösteriş olarak söylemiyorum. İçimden geleni söylüyorum. Yine iyi anlıyorum ki, firenk kâfiri, kendimden katkat dahâ iyidir. Eğer sorsalar, cevâbını verebilirim. Yine iyi anlıyorum ki, hatâlarla, kusûrlarla çevrilmişim ve günâhlarımın altında ezilmişim.

Yapdığım ibâdetleri, iyilikleri, sol omuzumdaki melek yazsa, yeridir. Sol omuzumdaki melek, hep yazmaktadır. Sağ omuzumdaki ise işsiz, boş

durmaktadır. Sağdaki amel defterim bomboşdur. Soldaki ise, dolu ve simsiyâh olmuş. Ümmîdim yalnız Allahın rahmetindedir. Ancak Onun magfîretine sığınıyorum. (Allahümme magfîretüke evsa’u min zünûbî ve rahmetüke ercâ indî min amelî) düâsını kendime tâm uygun görüyorum ki, (Yâ Rabbî!

Magfîretin, benim günâhlarımdan dahâ geniştir. Rahmetin, bence, amelimden dahâ ümmîd vericidir) demektir. Şaşılacak şeydir ki, yüksek derecelerde, durmadan gelen feyzler, ni’metler, bu kusûrları görmeğe yardım ediyorlar.

Aybları görmek kuvvetini arttırıyorlar. (Ucb), ya’nî kendini beğenmek yerine, aşağılık gösteriyorlar. Yüksek yerde, (Tevâzu’), aşağı gönüllülük yolunu açıyorlar. Bu ân içinde, hem vilâyetin en yüksek derecesini ihsân ediyorlar, hem de, kendini kusûrlu görmeği sağlıyorlar. Ne kadar çok yükselirse, kendini o kadar çok aşağı görüyor. Çok yükselmek, kendini çok aşağı görmeğe sebep oluyor. Yabancılar, buna ister inansın, ister inanmasınlar. Eğer, bunun içyüzünü anlamış olsalar, inanırlar.

Süâl: Birbirine uymıyan iki şeyin birarada bulunması nasıl oluyor?

Birbirinin tersi olan iki şeyden birinin bulunması, ötekinin bulunmasına nasıl sebep olmaktadır?

Cevâb: İki zıd şeyin bir arada bulunmaması, aynı zemânda, aynı yerde bulunamaması demektir. Yukarıda söylenilende ise, yerler başkadır. Âlem-i emrin latîfeleri yukarı yükselmekte, Âlem-i halk ise aşağı inmektedir.

İnsan-ı kâmilin latîfeleri, ne kadar çok yükselirse, Âlem-i halkdan o kadar çok uzaklaşırlar. Bu

uzaklaşma da, Âlem-i halkın çok alçalmasına sebep olur. Âlem-i halk, çok alçalınca, sâlik o kadar çok tatsız olur. Ayblarını, kusûrlarını görmesi artar. Bunun içindir ki, geri dönmüş olan büyükler, başlangıçta duydukları ve yolun sonunda elden kaçırmış oldukları lezzetlerin, yine gelmesini isterler. Yine bunun içindir ki, (Ârif), ya'nî yolun sonuna varmış olan, firenk kâfirini kendinden dahâ iyi bilir. Çünkü, kâfirin Âlem-i emri ile âlem-i halkı karışık olduğundan, nûrlu görünür.

Ârifde bu karışıklık kalmadığı için, kendini yalnız Âlem-i halk olarak görür.

Bu ise, başdan başa bulanık ve karanlıktır. Âlem-i emrin latîfeleri geri gelince, artık Âlem-i halka karışmazlar. Başlangıçta olduğu gibi birleşmezler.

Kardeşim hâce Muhammed Tâhir ile gönderdiğiniz mektûb geldi. Râbıtanın hâsıl olması büyük bir ni'metdir. Uzakda iken de bağlılığın tâm olduğunu göstermekdedir. Buluşuncaya kadar, gönüllerin bir olmasını sağlayınız!

Bununla berâber, buluşmağa çalışınız. Çünkü ni'metin hepsi, ancak bir arada olunca ele geçer. Veysel Karânî “rahmetullahi aleyh” gönlü olduğu hâlde, yanında olmadığı için, yanında olanlardan en aşağıdakinin derecesine yükselemedi. Bunun için de, onun dağ kadar altın sadaka vermesi, bir avuç arpa sadakalarının sevâbı gibi olamadı. Hiçbir şeref, sohbet şerefi gibi olamaz! Vesselâm.

223

Bu mektûb, hâce Cemâleddîn Hüseyin-i Külâbîye yazılmışdır. Hâllerini ve rü'yâlarını bildirmesini istemekdedir:

Kardeşim hâce Cemâleddîn-i Hüseyin, çok zemândan beri, hâllerini bildirmedi.

İşitmediniz mi, Kübreviyye tarîkatinin büyükleri “rahmetullahi aleyhim ecma'in”, hâllerini ve rü'yâlarını üç gün içinde şeyhine bildirmiyen mürîdi cezâlandırırlar. Bir dahâ böyle yapmasını önlerler. Olan oldu; bir dahâ olmasa iyi olur. Hâsıl olan herşeyi yazınız! Kıymetli kardeşimin oraya gelmesini büyük ni'met sayınız! Hizmet etmek ve gönlünü kazanmak için çok çalışınız! Onun mubârek sohbetinin kıymetini biliniz! Fârisî mısra'

tercemesi:

Aranılan hazîneyi gösterdim sana!

Vesselâm.

İslâmiyyet enbiyânın sünnetidir,

Cümlenin ihtidâsıdır, islâmiyyet.

Hudânın, leyle-i mi'râc içinde,

Habîbine atâsıdır islâmiyyet.

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân-ı Bedahşîye yazılmışdır. Edebleri gözetmek, fakre ve isteklere kavuşamamağa sabr etmek lâzım olduğu bildirilmektedir: Kıymetli kardeşim seyyid mîr Muhammed Nu'mânın mubârek mektûbu geldi.

Başında yazılı olanları ve kuruntu, sıkıntı bildiren yerleri anlaşıldı.

Birçokları size, zemânın en akıllısıdır diyormuş. Kendisinden vazgeçemeyeceğiniz, görüşmeyi kesemeyeceğiniz kimselerle aranızda böyle sözler olmasını önleyemezsiniz! Böyle şeyler söylendiği için, gönlümüzün size karşı bulanacağını, incineceğimizi düşünmeyiniz! Nerde kaldı ki, kalbimiz kırılmış olsun. Bize hep iyi görünmekdesiniz. Hatâlarınız gözümüze çarpmıyor. Hiç üzülmeyiniz! Bizim de üzüleceğimizi sanmayınız! Kalbimizde size karşı hiçbir kırıklık yoktur. Niçin kırılalım? Ortada kalb kıracak hiçbirşey yoktur. İnsanlık dolayısı ile, unutarak, şaşırarak yapılan şeyler, göze görünmez. İncinmeği hâtırdan çıkararak, tarîkati öğretmeğe ve talebeye fâideli olmağa çalışınız! İstihâre yapılmasını istemek, bu işi kuvvetlendirmek içindir. Yoksa, gevşetmek için değildir. Mel'ûn şeytân ve kötü nefis gibi iki düşmân, pusuda beklemektedirler. Bunun için titiz ve önem vererek davranmalıyız! Aldatarak yoldan sapdırmaması için uyanık olmalıyız! Kötülükleri süsleyerek güzel göstermelerine aldanmamalıyız!

Büyükler buyuruyor ki, mel'ûn iblîs ibâdet yolundan ve nasîhat yapılarak insanı aldatırsa bundan kurtulmak çok güç olur. Bunun için her ân Allahü teâlâyâ sığınmalıyız! Ona boyun bükmeliyiz! Düşmanın bizi bu yoldan yıkmaması için, kırık kalble ve göz yaşı ile Hak teâlâyâ yalvarmalıyız!

İnsanları sonsuz se'âdete kavuşturmak en iyi işdir. Bundan da vaz geçmemelidir. Bu yolda hem çalışmalı, hem de istidrâc olmaması için Hak teâlâyâ yalvarmalıdır.

Fakr, ihtiyâc ve isteklerine kavuşmamak, bu yolun zînetidir ve dünyâ ve âhîretin efendisine benzemekdir “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”. Hak teâlâ, çok merhametli ve ihsânî bol olduğundan, kullarının rızkına kefil olmuştur. Ya'nî kendi üzerine almıştır. Bizi ve sizi bu düşünceden kurtarmıştır. Evde bulunanların sayısı çok ise rızkı çok gönderir. Biz kullar, bütün düşüncemizi, bütün gücümüzü Hak teâlânın râzı olduğu şeyleri yapmak için kullanacağız. Evdekilerin yükünü Onun ihsânına bırakacağız.

Buluşduğumuz zemân bunun üzerinde dahâ konuşuruz.

Sizin yanınızdan gelenlerden işitdiğimizize göre, size karşı üzüntülü olduğumuzu, dahâ hâlâ düşünüyormuşsunuz. Bu sebeble çok üzülmüyormuşsunuz.

Bunun için tekrâr ve kuvvetle bildiriyorum ki, böyle düşünmekten vaz geçiniz.

Molla Yâr Muhammed Kadîme nasîhat ve va'z olarak yazdıklarımızı uygun bulmamış olacak ki; cevâb yazmadı. Hattâ, bu yüzden düâ bile göndermedi.

Belki bundan üzülecektir. Bu fakîre bağlı olanlardan biri yanlış, bozuk bir şey yapınca, bu kendisine bildirilmezse ve yanlışları doğrulardan ayrılmazsa, vazîfe yapılmış olmaz ve âhîretde sorulunca

altından kalkılamaz. Ona söyleyiniz. Fârisî beyt tercemesi: Bildirilmesi lâzım olanı söyledim sana,

Yâ fâidelenirsin, yâ da çarpar kulağına.

Yol göstermek, insanları Hak teâlâyâ çağırmak makâmıdır. Çok yüksek bir makâmıdır. (İnsanların arasında şeyh, ümmeti arasında olan Peygamber gibidir) hadîs-i şerîfdir. Câhil, âciz kimselerin bu yüksek makâmı ne işi vardır. Fârisî beyt tercemesi:

Her dilenci, olur mu bir kahramân,

Nerde sivrisinek, nerde Süleymân?

Yol göstermek için, talebenin hâllerini, makâmlarını ayrı ayrı, inceden inceye bilmek lâzımdır. Müşâhedelerin, tecellîlerin hakîkatini anlamak ve keşflere, ilhâmlara kavuşmuş olmak ve rü'yâların ta'bîrlerini anlamak lâzımdır. Böyle kâmil olmayanlar bu yüksek makâma yakışmaz. Böyle olmakla berâber, bu yolun büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” yol göstermek makâmına yetişmeyen birine ba'zı fâideleri düşünerek, izin verirler.

Yolculuğu öğretmek için vazîfe verirler. Onların hâllerini ve rü'yâlarını teftîş eder. İzni verenin, izin verilene nasîhat etmesi, çok ihtiyâtlı hareket etmesini söylemesi ve tehlikeli olan yerleri göstermesi ve kendisinin dahâ bu makâma yaklaşmamış olduğunu bildirmesi lâzımdır.

Kendisinin noksân olduğunu, çok sıkı olarak anlatmalıdır. Bu hakîkatleri ona bildirmezse, vazîfesini yapmamış olur. Eğer sözleri ona ağır gelirse, yıkılmasına sebep olur. Çünkü Allahü teâlânın rızası, rehberin rızasına bağlıdır. Allahü teâlânın beğenmemesi de, rehberin beğenmemesine bağlıdır.

Ne büyük belâdır ki, ayrılmanın kötülüğü nerelere varıyor. Ayrılırsa, acabâ nereye sığınacak. Eğer Allah göstermesin böyle bir düşünceye yakalandı ise, kendisine söyleyiniz ki, hemen tevbe ve istigfâr etsin! Böyle büyük belâlara ve tehlikelere düşmemesi için, Allahü teâlâyâ yalvarsın! Allahü teâlâyâ çok hamd ve şükr olsun ki, sevdiklerimizin saygısızlıkları ve sıkıntı vermeleri, gönlümüze hiç toz kondurmamakda ve bizi üzmemekdedir.

Bizim hâlimizi ve durumumuzu, kıymetli kardeşim mevlânâ Muhammed Sâlih

“rahmetullahi aleyh” sizlere uzun uzadıya anlatacaktır. İyi anlaşılmayan yerleri kendisinden sorarsınız. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun” aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”!

225

Bu mektûb, molla Tâhir-i Lâhorîye yazılmışdır. Bu yolun başında olanlara, sondakilerin hâlleri ihsân olunur. Bunun olgunluk alâmeti olmadığı bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd ederiz. Onun Peygamberine ve Âline ve Eshâbına salât ve selâm eyleriz! Kıymetli mektûblarınız, ard arda geldi. Talebenin ilerlemekte oldukları, bizi çok sevindirdi. Bu yolun sonu başlangıçta yerleştirilmiş olduğundan, bu yüksek yola başlayanlarda, sona varmış

olanların hâllerine benziyen hâller hâsıl olur. Bunların hâllerini, o büyüklerin hâllerinden ayırmak güçdür. Ancak, keskin görüşlü ârif ayırabilir. Böyle olunca, hâllerin görülmesine güvenerek, hâl sâhibine yol gösterici olarak izn vermemelidir. İzn verilirse, onun zararı, talebelerinin zararından dahâ çok olur. Belki de, kendini olgun sanarak, ilerlemesi büsbütün durur. Belki de, büyüklere nasîb olan mevki' ve saygıya kavuşmak arzûsu, onu büsbütün belâyâ sokar. Çünkü nefs-i emmâresi, dahâ îmâna gelmemiştir ve tezkiye bulmamış, temizlenmemiştir. Olan olmuştur.

İcâzet, izn verdiğiniz kimselere, tatlılıkla anlatınız ki, böyle izn almak, olgunluğu göstermez. Dahâ yapılacak çok iş vardır. İşin başında ele geçenler, sondakilerin başlangıca yerleştirilmesindendir. Uygun gördüğünüz nasîhatları yaparsınız. Eksik olduklarını kendilerine bildiriniz. İcâzet vermiş olduklarınızın yol öğretmelerini önlemeyiniz. Belki, sizin nefesinizin bereketi ile, hakîkî rehber olmakla şereflenebilirler. Bu büyük işe başlamış bulunuyorsunuz. Mubârek olsun. Çok çalışınız! Sizin çalışmanız, tâliblerin de çalışmalarını arttırır. Vesselâm.

226

Bu mektûb, kardeşi meyân şeyh Mevdûda yazılmışdır. Dünyânın kısa sürdüğü, buna karşılık olan azâbın sonsuz olduğu bildirilmektedir: Kardeşimin kıymetli mektûbu geldi. Bizleri sevindirdi. Kardeşim! Allahü teâlâ, bize ve size başarılar versin! Dünyâ hayâtı çok kısadır. Sonsuz azâblar, buna karşılıktır. Bu zemânı, lüzûmsuz, boş şeyleri ele geçirmekde kullanan ve böylece sonsuz acılara yakalanan kimseye yazıklar olsun!

Kardeşim, insanlar, dünyâ kazançlarını bırakıp, her yerden, karıncalar gibi, çekirge sürüleri gibi yanımıza üşüşüyor. Siz ise, bir evden olmak şerefının kıymetini de düşünmiyerek, dünyânın alçak kazançlarına, seve seve dalmaktasınız. Onlara kavuşmak için çabalıyorsunuz. (Hayâ, îmandan bir parçadır) hadîs-i şerîfidir.

Kardeşim! Allah adamlarının böyle toplanması ve bugün Serhendde nasîb olan Allah için toplanmalar, bütün dünyâ dolaşılsa, bu ni'metin yüzdebiri bulunmaz. Buradaki kazançlar ele geçmez. Siz, bu ni'meti, boş yere elden kaçırdınız. Çocuklar gibi, kıymetli cevherleri, cam parçaları ile ve cevizlerle deşirdiniz. Fârisî mısra' tercemesi: Utanmalı, binlerle utanmalı!

Kardeşim! Bu fırsat, bir dahâ ele geçmez. Fırsat bulunsa da, böyle toplantılar bulunamaz. O zemân, bu ni'meti, nasıl ele geçirirsin? Elden kaçırılanı nerden bulabilirsin? Zararları, ne ile yerine koyabilirsin?

Yanıyorsunuz! Yanlış anlıyorsunuz. Tatlı, yağlı lokmalara gönül kapdırmayınız! Süslü, renkli elbiselere aldanmayınız! Bunlara düşkün olmanın sonu, dünyâda da, âhiretde de pişmân olmağıdır, inlemektir. Eşin, dostların gönüllerini yapmak için, kendini belâyâ sokmak ve âhiretin sonsuz azâblarına atılmak, akı olanın yapacağı iş değildir. Allahü teâlâ, akl versin ve gafletten uyandırsın!

Kardeşim! Dünyânın vefâsızlığı dillerde dolaşmaktadır. Dünyâyâ düşkün olanların alçaklıkları, cimrilikleri herkesce bilinmektedir. Kıymetli ömrünü, böyle fâidesiz, yalancı için elden kaçırana yazıklar olsun!

Haberciye ancak haber vermek düşer. Vesselâm.

Bu mektûb, molla Tâhir-i Lâhorîye yazılmışdır. Yol göstermek makâmına lâzım olan va'z ve nasîhatları bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçdiği kullarına selâm olsun! Kıymetli mektûbunuz geldi. Bizleri sevindirdi. Oradaki kardeşlerimizin zevklerini ve lezzet aldıklarını yazıyorsunuz. Çok sevindik. Kardeşim! Hak teâlânın size ihsân ettiği bu makâm için çok şükr ediniz! Halkı kendinizden soğutacak bir şey yapmamak için çok dikkat ediniz! Yoksa, büyük günâha girersiniz.

İnsanları kendinden kaçırmak, melâmîlik yoludur ki, emr-i ma'rûf ile ilişkileri yokdur. Hattâ, melâmîlik, bu makâmın tâm tersidir. Bu iki makâmı birbiri ile sakın karışdırmayınız! Bu makâmda iken melâmîlik yapmak istemeyiniz. Zulm etmiş olursunuz. Talebe yanında, temiz, iyi giyinmiş

olunuz. Onlara çok sokulmayın, aralarına karışmayınız! Kendinizi küçültmüş

olursunuz. Sizden istifâde edemezler. Her sözünüzün, her işinizin islâmiyyete uygun olmasına çok dikkat ediniz! Elden geldiği kadar ruhsatlardan sakınınız! Ruhsatları yapmak, hem bu yolumuza uygun değildir.

Hem de, sünnet-i seniyyeye yapışalım demeğe yakışmaz. Büyüklerden biri, (Âriflerin gösteriş yapması, avâmın ihlâsından dahâ iyidir) buyurdu. Çünkü, âriflerin iyi işlerini göstermeleri, talebeyi Allahü teâlâyâ çekmek ve onlara öğretmek içindir. Bunun için, avâmın hâlis, Allah için olan işlerinden dahâ fâideli ve dahâ sevâb olur. Talebe, âriflerin işlerini göre göre öğrenirler ve yaparlar. Ârifler “rahmetullahi aleyhim” amellerini, ibâdetlerini onlara göstermezlerse, öğrenemezler. Demek ki, ârifler talebeye göstermek ve öğretmek niyyeti ile yaptıkları için, bu gösterişleri, Allah rızâsı için olmaktadır. Ya'nî ihlâs olmaktadır. Hattâ, ihlâsdan dahâ iyi olmaktadır. Çünkü ihlâsın fâidesi, kendinedir. Bu sözümüz yanlış anlaşılmasın. Âriflerin her işlerinin, her ibâdetlerinin talebeye gösteriş olmak için yapıldığı, ibâdet etmek, kendilerine lâzım değildir sanılmasın! Allahü teâlâ korusun! Böyle düşünmek zındıklık olur. İlhâd, ya'nî doğru yoldan ayrılmak olur. Ârifler de talebe gibi, ibâdet yapacaktır. Hiçbir kimse ibâdet yapmakdan kurtulamaz. Böyle olmakla berâber, âriflerin ibâdetlerinden talebenin fâidelenmesi de düşünülür.

Bunun için, siz de, sözlerinize ve işlerinize çok dikkat ediniz! Çünkü, bu zemânda çok kimse, tesavvuf yoluna girmek istiyor. Bu makâma yakışmayan birşey yapmakdan çok sakınınız! Câhillerin, büyüklere dil uzatmalarına sebep olmayınız! Her işinizin islâmiyyete uygun olması için, Allahü teâlâyâ yalvarınız!

Başka yolların büyüklerinin nisbetleri hâsıl olduğunu yazıyorsunuz. Bunun neden olduğunu, size uzun anlatmışdım. Bunlardan başka şeyler olduğunu sanmayınız! Sonra iyi olmaz. Dahâ yazmağa lüzûm yok. Vesselâm.

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mâna yazılmışdır. Öğretmek, insanları yetiştirmek için lâzım olan birkaç şeyi bildirmekdedir: Kıymetli seyyid kardeşimin mubârek mektûbu geldi. Bizleri sevindirdi.

Kardeşim! Size çok bildirdim ki, bu yol iki temel üzerine kurulmuştur: Birincisi, islâmiyyete uymaktır. Öyle ki, islâmiyyetin bir edebini elden kaçırmaya gönlü râzı olmamalıdır. İkincisi, yol göstereni sevmek ve ona öyle bağlanmaktır ki, onun her şeyini begenecektir. Onun her sözünü, her işini güzel görecektir. Allahü teâlâ korusun. Bu iki temel işde ufak bir sarsıntı olmasın! Allahü teâlânın ihsânı ile, bu iki temel sağlam olursa, dünyâ ve âhıret se'âdetleri ele girmiş demektir. Bunlardan sonra lâzım olan şeyleri de, siz çok işitdiniz. Bunları da gözetmelisiniz! Şimdiye kadar olan kusûrların bağışlanması için de, Allahü teâlâyâ çok yalvarınız!

Ramezân-ı şerîfin son on günü yapamamış olduğunuz i'tikâfin kazâsı olmak için niyyet ederek, önümüzdeki Zilhicce ayının ilk on günü i'tikâf ediniz.

Böyle niyyet ederek, sünnet sevâbına kavuşursunuz. Bu i'tikâfda, Allahü teâlâyâ, boyun bükerek, ağlıyarak, sızlayarak, kusûrların afvı için çok yalvarınız! Fakîr de “kuddise sirruh” bu on günde, size yardımcı olmağa çalışacağım. İnşâallahü teâlâ. İzn verdiğimizizi yazılı olarak da istiyorsunuz. Bunun üzerine çok düşünüyorsunuz. Size izn verilmiştir. Eğer bu izn yetişmezse, yazılı iznin ne fâidesi olur. Her akla gelenin yapılması lâzım gelmez. Akla öyle şeyler gelir ki, onları yapmamak dahâ iyi olur.

Nefs, inâdcıdır. İstediginden vaz geçmez. Ona elbette kavuşmak için diretir. Onun iyi mi, kötü mü olduğunu hiç düşünmez. Gönlünüzü kırmamak için, izn olarak, birkaç kelime yazdım. Hak teâlâ, fâideli eylesin!

Kendinizi, son nefesde îmân selâmetine kavuşmanızı düşününüz! İcâzetnâme ve mürîdler, o ânda işe yaramaz. Kendi işinizi yaparken, eğer bir kimse, cândan istekle gelirse, ona tarîkatı öğretirsiniz. Öğretmeği birinci vazîfe sanıp, kendi işinizi, bunun gerisinde bırakırsanız, kendinizi başdan başa felâkete sürüklemiş olursunuz.

229

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmede “kuddise sirruh” yazılmışdır. Bu yolun, büyüğümüzün yolu olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına, selâm olsun! Sizi özliyenlere göndermiş olduğunuz kıymetli mektûblar, ard arda gelmekte, sevincimizi arttırmakta ve sevgimizi çoğaltmaktadır. Allahü teâlâ, buna karşılık olarak size, bizim tarafımızdan bol bol iyilikler versin!

Bildirmiş olduğunuz şübhelerden, örtülü kalmış şeylerden birkaçı için kısaca cevâb yazıyorum.

Bizim bulunduğumuz yol, tâm o büyüğümüzün yoludur “kaddesallahü sirrehül akdes”. Nisbetimiz, tam onun mubârek nisbetidir. O yoldan dahâ yüksek ve o nisbetden dahâ uygun ve üstün bir yol ve bir nisbet yokdur ki, insan onu seçmiş olsun. Böyle olmakla birlikde, san'atlerin olgunlaşması ve her nisbetin temâmlanması, düşüncelerin, buluşların birbirlerine eklenmeleri ile olur. Meselâ, Sîbeveyh zemânında olan nahv bilgisi, sonra gelenlerin düşüncelerinin eklenmesi ile, binlerce kat artmış, dahâ düzgün ve temiz olmuştur. Özü yine, Sîbeveyhin ortaya koyduğu nahv bilgisidir. Sonra gelenler, bu özü genişletmiş, süslemişlerdir. Şeyh Alâüddevle “kuddise sirruh” buyurdu ki, (Vâsıtarlar çoğaldıkça, yol dahâ kısalır ve düzgün olur). Böyle, yolu temizlemek, süslemek şeklinde olan yenilikler ve bilgiler, birkaç kimsenin böyle hayâller kurmasına yol açmış. İyi incelenirse, bütün bunların

kendiliğinden olduğu, yorularak, uğraşarak yapılmadığı görülür. Bu fakîrin “kuddise sirruh” mektûblarına ve risâlelerine bakacak olursanız, bu yolun, Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân”

yolu olduğu anlatılmaktadır. Bu nisbetin, her nisbetden dahâ üstün olduğu gösterilmektedir. Bu yol ve bu yolun büyükleri, öyle övülmektedir ki, bu büyüklerin yetiştirdiklerinden hiçkimse, bunun yüzde birini bile söylememiştir. Bundan başka, bu fakîr, hergün ve geceleri, her hareketimde ve sözlerimde, bu yolun edeblerini ve emrlerini titizlikle gözetmekdeyim.

Kıl kadar ayrılığa ve yeniliğe göz yumulmamaktadır. Ne kadar şaşılır ki, bütün bu iyi taraflar görülmemektedir. Eğer, üzüntülü bir günde, dostlardan birine biraz sert söylenmiş ise, bu göze çarpmıştır. Şuna dahâ çok şaşılır ki, siz de böyle boş sözlere inanmakdasınız. İştir işitmez râhatınız kaçıyor. İyi gözle bakmak lâzım ise bu iyi gözlülük, yalnız, böyle söyliyener için midir? Bize hüsn-i zan olunmaz mı? Sözü'n kısası şudur ki, dedi-kodu sözlere inanılacak, dostluk bunlara göre olacaksa, söz taşıyanların ellerinden kurtuluş olamaz. Bunun için de sağlam dostluk kurulamaz. Dedi-kodulara kulak vermeyiniz ve geçmişleri unutunuz! Böylece dostluk yıkılmasın, eski sıkıntılar aradan kalksın!

Büyük hocamızın çocuklarının yetiştirilme, okuma çağları geldi ve geçmek üzeredir, diyorsunuz ve kıymetli vasıyyetlerini hâtırlatıyorsunuz. Kıymetli efendim! Başımızın tâcı olan çocuklarına hizmetçilik etmekle şereflenmek, biz hizmetçileri için büyük se'âdetdir. Ne yazık ki, bildiğiniz engellerden dolayı, görünen hizmetleri yapmakla şereflenemiyoruz. Yüksek vasıyyetin vaktini bekliyoruz. Engellerin ortadan kalkdığını ve dedi-kodu yollarının kapandığını anlarsanız, hemen işâret buyurunuz. Oraya gelip, birkaç gün orada bu hizmetimizi yapmağa çalışalım. İyi düşünülürse bu işde hemen vasıyyet emrini yerine getirmek için gelmeğe çalışacağız. Yoksa, zâhirlerini ve bâtınlarını sizin terbiye etmeniz, onlar için bulunmaz bir kazandır. Başkasının yardımı lâzım değildir. Mevlânâ Abdüllatîfden işitdiğimize göre, çocukların okutulmasını, yetiştirilmesini meyân Muhammed Kılinc kendi üzerine almış, siz de bunu uygun görmüşsünüz. Bunu işitince şaşırdık. O, bilmiyerek, birşeyler düşünebilir. Fekat siz bunu nasıl uygun buldunuz? Muhammed Kılincin üzücü hâllerinin, başka yere de bulaşacağından korkuyorum. Vesselâm.

Kamış boşum dedi, şekerlendi,

Ağaç yükseldi, baltayı yedi.

230

Bu mektûb, şeyh Yûsûf-i Berkîye yazılmıştır. Hâsıl olan ile doymayıp, dahâ yüksek şeyleri istemek lâzım olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Mubârek hâllerinizden birkaçını meyân Bâbû bildirdi. Bunların neleri gösterdiğinin bildirilmesini istedi. Bunun için birkaç kelime yazıyorum. Yavrum! Böyle hâller, bu yolun başlangıcında bulunan acemîlerde çok hâsıl olur. Bunların hiç kıymeti yoktur. Bunları yok etmek lâzım olur. Sona kavuşmağı göstermezler. Son nerede, kavuşmak nerede? Arabî beyt tercemesi:.

Sevgiliye kavuşmak ele geçer mi acabâ?

yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada.

Allahü teâlâ, bilinemez, anlaşılamaz. Görülebilen, anlaşılabilen, şühûd ve mükâşefe yolu ile belli olan herşey, o değildir. Allahü teâlâ, ötelerin ötesidir. Sakın, bu yolda ceviz gibi, cam parçaları gibi parlak görünen değersiz şeylere, çocuklar gibi aldanmayınız ve yolun sonuna kavuşdum sanmayınız! Hâsıl olan hâlleri ve rü'yâları, câhil olan şeyhlere bildirmeyiniz! Onlar, anlamadıkları için, az birşeyi çok sanırlar.

Başlangıçda olanları, sona kavuşmuş sayarlar. Elverişli olan tâlib, böylece kendini sona ermiş sanır, çalışması gevşer. Olgun kimseyi aramalıdır. Gönül hastalıklarının ilâcını ondan sormalıdır. Kâmil olanı buluncıya kadar, hâsıl olan hâlleri (Lâ) derken yok etmelidir. (Lâ), yok demektir. Sonra, hiçbirşeye benzemiyen, düşünülemediyen Hak teâlânın varlığını düşünmelidir.

Hâce Nakşibend-i Buhârî hazretleri buyurdu ki, (Görülen, bilinen, işitilen herşey, O değildir. (Lâ) derken, bunların hepsini yok etmelidir!). Hâsıl olan şeylerin hepsini yok ediniz! Hak teâlâ, verâların verâsı, ötelerin ötesidir. (İllallah) derken, hiçbirşey düşünmemelidir. Bu yolun büyükleri böyle yaparlardı. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafâya “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” uyanlara selâm olsun!

Evliyâyâ kim bakarsa, ten gözü ile serseri,

Bî basardır, cânı yokdur, ölüdür, değil diri.

Evliyâ candır, gerekdir can gözîle bakıla,

Zîrâ ki, canlı kişiler, cânâ olur, müşteri.

231

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mâna “kuddise sirruh” yazılmışdır. Yüksek sesle zikrin bid'at olması sebebi açıklanmaktadır:

Allahü teâlâyâ hamd ederiz. Onun sevgili Peygamberine “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” ve Âline ve Eshâbına salât ve selâm ederiz! Birinci mektûb, her ne kadar sıkıntılı idi ise de, ikincisi yumuşak ve uygun yazılmış idi ve çalışdığınızı bildiriyordu.

Sevgili Kardeşim! Mîr Sa'deddîn yola çıkarken mektûb istedi. O günlerde, gönlümde darlık vardı. Aklım başımda değildi. Birşey yazamadım. Mevlânâ yâr Muhammed Cedîde, yazmasını söylemişdim. Aklım başımda olmadığı o zemânda, eğer uygunsuz bir kelime yazılmış ise, kusûra bakmayınız. Bununla berâber, az birşey sizi incitmemelidir. İşinizi karışdırmamalıdır. Allahü teâlâ göstermesin aramızda hiçbir kırıklık yokdur. Kırılmış, üzölmüş olarak birşey yazılmış değildir. Nasîhat olarak bir şey yazılmış ise, sevinmek lâzım gelir. İkinci mektûbunuza çok sevindik. Her işde ateşli olmalıdır.

Soğukluk ve gevşeklik düşmanlara olsun!

Süâl: Husûl ile vüsûl arasındaki fark nedir?

Cevâb: Kardeşim! Husûlde uzaklık vardır. Vüsûl ise çok gücdür. Ankâ kuşunu, kendimize göre bir şekl vererek düşünürsek, hâfızamızda Ankâ hâsıl oldu denebilir. Fekat, Ankâya vâsıl olunmamıştır. Çünkü birşeyin zıllı, ya'nî ikinci bir mertebede görünmesi, hâsıl olmasına mâni' olmaz. Fekat, vâsıl olmak için, zılden kurtulmak lâzımdır.

Süâl: Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” mebde-i te'ayyünleri olan isimler, Evliyânın da, mebde-i te'ayyünleri midirler? Böyle ise, aralarındaki fark nedir?

Cevâb: Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, mebde-i te'ayyünleri, Allahü teâlânın isimlerinin bütünüdür. Evliyânın mebde-i te'ayyünleri ise, bu isimlerin parçalarıdır. Bu parçalar, o bütünlerin altındadır. Parçalarıdır demek, yalnız bir bakımdan düşünölmekdedir demektir. Meselâ, bütün irâde ile, yalnız birşeyi irâde gibidir. Evliyâ

“rahmetullahi aleyhim ecma'in” Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uymakla yükselebildikleri için, o bir bakımı, ortadan kaldırarak, bütüne kavuşabilirler. Bu ayrılığı, birkaç mektûbunda açıklamışdım. Düşünönce hâtırlarsınız.

Süâl: Yüksek sesle zikr bid'at olduğu için yasak ediliyor. Hâlbuki, böyle zikr etmek tatlı oluyor. İnsan bırakmak istemiyor. Cübbe, kuşak, don ve pantolon ve birçok başka şeyler de, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânında yokdu. Onları niçin yasak etmiyorlar?

Cevâb: Yavrum! Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” kullandığı şeyler, yaptığı işler, iki dürlü idi: Biri ibâdet olarak yaptığı işler idi.

İkincisi, âdet olarak yaptıkları idi. İbâdet olarak yaptığı işlerin tersi, (Bid'at) olur. Böyle uygunsuz işleri yasak ederiz. Bunlar, dinde reform, değışiklik olur ki, buna hiç izn yokdur. Bir şehrin, bulunduğu memleketin âdetine uyarak yaptığı işlerin tersine, bu işlerin aksine olan şeyler bid'at olmaz. Bunları yasak etmeyiz. Böyle işlerin dinle ilgisi yokdur.

Âdet olunca yapılır, âdet olmazsa yapılmazlar. Din ve ibâdet olarak yapılmazlar. Çünkü, her memleketin âdetleri başkadır. Birbirlerine uymaz.

Bir memleketin âdetleri bile, zemânla değışir. Böyle olmakla berâber, âdetlerde de sünnete uymak fâideli olur. Se'âdetlere yol açar. Allahü teâlâ bizi ve sizi, Peygamberlerin efendisinin yolunda bulundursun “aleyhi ve aleyhim ve alâ tâbi'i küllin minessalevâti efdalühâ ve minetteslîmâti ekmelühâ”. Vesselâm.

232

Bu mektûb, Hân-ı Hânâna “rahmetullahi teâlâ aleyh” yazılmışdır. Dünyânın nasıl olduğu bildirilmekdedir:

Hak sübhânehü ve teâlâ, hiç sevmediği bu alçak dünyânın içyüzünü ve onun aşağı olan süslerinin ve

yaldızlarının çirkinliğini, gönül gözünüze göstereyim. Âhiretin güzelliğini, tatlılığını, Cennetlerinin ve nehrlerinin tâzeliğini ve hepsinden dahâ tatlı olan Allahü teâlânın cemâlini görmeği gönlünüze yerleştireyim! Peygamberlerin en üstünü “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhim minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ” hurmetine bu düâmı kabûl buyursun! Böylece, bu çabuk biten çirkinden iğrenesiniz. Allahü teâlânın râzı olduğu sonsuz âlemi özleyesiniz. Bu alçağın çirkinliği anlaşılmadıkça, ona düşkünlükten kurtulunamaz. Ona bağlanmaktan kurtulunmadıkça, âhirette felâketten kurtuluş ve se’âdete kavuşmak olamaz.

(Dünyâyı sevmek günâhların başıdır) hadîs-i şerîfi şaşmaz bir formüldür.

Zararları gidermek, tersini yapmakla olduğundan, bu alçağın sevgisinden kurtulmak için, âhirete yarıyan işlere yapışmak, islâmiyyetin iyi olarak bildirdiği işleri yapmak lâzımdır. Hak sübhânehü ve teâlâ, dünyânın beş

şey, hattâ dört şey olduğunu bildirdi. Hadîd sûresinin yirminci âyetinde meâlen, (Dünyâ hayâtı, elbette la’b, ya’nî oyun ve lehv ya’nî eğlence ve zînet ya’nî süslenmek ve tefâhur ya’nî öğünmek ve malı, parayı, evlâdı çoğaltmaktır) buyuruldu. İslâmiyyetin (A’mâl-i sâliha) diyerek övdüğü şeyler yapılmıyınca, dünyânın büyük parçası olan lehv ve la’b için zemân kalmaz. Bu ikisi azalır. Erkekler ipek elbise giymez ve zînet eşyâsının yapıldığı madde olan altını ve gümüşü kullanmazsa, dünyânın üçüncü parçası olan zînet de azalır. Allahü teâlâ, üstünlüğün ve kıymetin vera’ ve takvâ ile olduğunu, sa’y ile, mal ile olmadığını bildirmişdir diyen kimse, hiç öğünmez. Evlâdın ve malın, mülkün artması, Allahü teâlâyı zikir etmeği azaltacağını ve Onu unutturacağını bilen, bunları çoğaltmak için uğraşmaz, bunların çoğalmasını ayb sayar. Sözü’nün kısası, zararlardan kurtulmak için, Haşr sûresinin yedinci âyetinin, (Resûlullahın emrlerini yapınız ve yasaklarından kaçınınız!) meâl-i âlîsine uyarak yaşamalıdır. Fârisî beyt tercemesi:

Aranılan hazînenin nişânını verdim sana,

belki sen kavuşursun, biz varamadıksa da!

Meyân şeyh Abdülmü’min, temiz âiledendir. İlm öğrendi. Tesavvuf yoluna girdi. Şaşılacak hâllere kavuştu. Çoluk çocuğun çokluğundan, insanlık dolayısı ile sıkılmaktadır. Sıkıntısını gidermek için, size başvurmasını söyledim. İhsân sâhibinin kapısı çalınıncaya açılır. Vesselâm.

233

Bu mektûb, yüksek, nakîb seyyid şeyh Ferîde “rahmetullahi teâlâ aleyh”

yazılmıştır. Birkaç fâideli bilgi verilmektedir: Allahü teâlâ, bizi ve sizi, yüksek ceddinizin yolunda bulundursun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ”! Hâce Ciyûnun nikâh yemeği günlerinde, mubârek Dehli şehrine gelmişdim. Yüksek hizmetinizde bulunmağı da düşündüm. O gün, yola çıkılacağını işittik. Elde olmıyarak, bu düşüncemize kavuşamadık. Derme çatma birkaç kelime ile başınızı ağrıtıyorum. Yanınızda olsak da, uzakda bulunsak da, bütün gücümüzle selâmetinize, yüksek varlığınıza yakışmıyan herşeyden uzak kalmanıza düâcınız. Size karşı olan iyi düşüncelerimiz kapladığı zemân, öyle oluyor ki, yüksek meclisinize geleyim, temiz kapınızda bekliyerek, size lâyıf olmıyan birşeyi içeri bırakmıyayım. Uygunsuz kimseleri, kıymetli sohbetinize

yaklaşdırmıyayım diyorum. Bununla berâber, her istenilen şeye kavuşulamıyacağını da bilmekdeyim. Boynumu bükerek, arkadan âcizâne düâ etmekdeyim. Cenâb-ı Hak, belki kabûl buyurur. Hâce Ubeydullah-i Ahrâr

“kuddise sirruh” hazretleri, Hak teâlânın kendisine vermiş olduğu büyüklükle buyurdu ki, (Bir kimse, öyle büyük olsa ki, Onun yıkılması ile bütün âlem yıkılmış olsun. Böyle olmağı istemek her ne kadar küfr olur ise de, ne yapalım ki, hiçbirimizin elimizde olmıyarak, beni böyle büyük yapmışlardır). Bugün böyle bir büyüklük ve genişlik, hemen hemen, sizin yüksek varlığınızda bulunmaktadır. Çünkü sizin iyi, râhat olmanız, herkesin râhat olması demektir. Aksi de böyledir. Bunun için insanların sizin iyiliğinize düâ etmeleri, yağmur düâsı etmek gibi, herkese iyilik istemektir. Fekat çok yazık oldu ki, o büyüklük ve yükseklik, şimdi haşhaş

dânesi ve parmak yeri kadar kaldı. Bu haşhaş dânesi, dostların ve düâcıların gönlünde büyük bir üzüntü olmaktadır. Lutf ediniz! Bunların üzüntülerini gideriniz! Bu düâcınız, çok zemândan beri, böyle şeyler yazmamışdım. Çok gelmesinden, usanç vermesinden çekinmişdim. Fârisî beyt tercemesi:

Nazlı yârim, esen havadan incinir,
gül gibi, sabâh rüzgârından incinir.

Fekat, üzmemek için susmak, sevmeğe yakışmaz. Fârisî beyt tercemesi: Hâfız, senin vazîfen, yalnız bir düâ,

duyar mı, hiç duymaz mı düşünme aslâ!

Çok zemân olur ki, Mekke-i mükerreme ve Medîne-i münevvere “harese-hümallahü anil-âfât” şehirlerini ziyâret etmek istiyorum. Dehli yolculuğumuzun sebebi de, bu istek olmuşdu. Bu isteğimizin yerine gelebilmesi, sizin uygun bulmanıza ve rızânızı almamıza bağlı olduğundan, Dehliden yola çıkmanız, bu ziyâret arzûmuzu da geriye bıraktı. İyilik, fâide, Allahü teâlânın yarattığındadır. Vesselâm.

Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime,
titrerim mücrim gibi, bakdıkca istikbâlime!

234

Bu mektûb, hakîkatleri bilen, ma’rifetler kaynağı, Allahü teâlâyı tanıtan bilgilerin sâhibi olan büyük oğlu şeyh Muhammed Sâdık “rahmetullahi teâlâ aleyh” yazılmışdır. Allahü teâlânın kendisi varlıktır. Mahlûkların aslları ise yoklukdur. Kendini anlıyan, Allahü teâlâyı bilir. Tecellî-i zâtîyi ve Nûr âyetindeki incelikleri bildirmekdedir:

[İmâm-ı Rabbânî hazretleri “rahmetullahi teâlâ aleyh”, bu mektûbda, Allahü teâlânın hakîkatî vücûddür demiş ise de, birinci cildin ikiyüzaltmışıncı

[260] mektûbunda, bu sözüne tevbe etmiş, (Böyle olmadığını sonradan anladım) buyurmuşdur].

[Bu mektûb ve bundan evvelki birkaç mektûb, akl ile hiç anlaşılamıyacağı için, bunları okumak şâyan-ı tavsiye değildir.]

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun sevgili Peygamberine salât ve selâm olsun! Kıymetli oğlum! Hak teâlânın hakîkati, yalnız vücûddür. [(Vücûd) var olmak demektir.] Allahü teâlânın bu vücûdü, her hayrın, her kemâlin kaynağıdır ve her güzelliğin başlangıcıdır. Bu vücûd, bir hakîkî cüz'dür. Bir basîtdir ki, buna hiçbirşey karışmış, hiçbirşeyle birleşmiş değildir. Böyle olmadığı gibi, olması düşünülemez de.

İnsan, Allahü teâlânın bu vücûdünü anlıyamaz. Zât-i teâlânın aynıdır. Ondan başka değildir. Aynıdır demek bile, başkalığı düşündürebilir. Aynıdır da denilemez. Zât ile birlikde olan vücûd, bu anlaşılamıyan vücûdün zıllı, görüntülerindendir. Bu ikinci vücûd, Zât-i teâlânın ve mahlûkların varlıklarından başka bir varlıktır. Bu ikinci vücûd, Allahü teâlânın hakîkati olan vücûdün, aşağı mertebelerde meydâna çıkmasıdır. Bu çeşidli görüntülerin en yükseği, en birincisi ve en üstünü, Zât-i teâlânın vücûdüdür. Demek ki, Allahü teâlânın hakîkati vücûddür denilebilir. Fekat, Allahü teâlâ, o mertebede mevcûddür denilemez. Zıl mertebesinde, Allahü teâlâ mevcûddür denilebilir. Fekat, Allahü teâlâ vücûddür denilemez.

Tesavvufculardan vücûd, zâtdan başka değildir diyenler, ikisi arasındaki başkalığı göremediler, zıllı asldan ayıramadılar. Bunlar ve felsefeciler, zâtdan başka olan ve olmıyan vücûdleri birbirlerinden ayıramadılar. Vücûdün başka olduğunu çok güc söylediler. İşin doğrusu, Allahü teâlânın bize ilhâm eylediğidir. Vücûdün böyle asl ve zıl olarak başka başka olması, öteki sıfatların da asl ve zıl olmaları gibidir. Aslların mertebesi, icmâl, topluluk ve anlaşılamamak mertebesidir. Sıfatların bu aslları, Allahü teâlâdan başka değildirler. Bu mertebede, Allahü teâlâ ilmdir denilebilir.

Fekat böyle söylemek de, bir zıl mertebesi olur. Çünkü zât mertebesinde, Allahü teâlâyâ hiçbirşey söylenemez. Allahü teâlâ âlimdir de denilemez.

Çünkü ilmin Ondan başkalığını gösterir. Bu makâmda başkalık hiç yoktur.

Başkalık, zıl mertebelerinde olur. Burada zıl yoktur. Çünkü, te'ayyün-i evvelin pekçok üstündedir. Çünkü topluca bir bağlantı, bu te'ayyünde bulunur. Bu makâmda, hiçbir bakımdan, hiçbirşey düşünülemez. Bu topluluğun açıklanması demek olan zıl mertebesinde, başkalık söylenebilir. Uygunluk söylenemez. Fekat bu mertebede, sıfatların uygunluğu, vücûdün uygun olmasından ileri gelir. Bu vücûd, her iyiliğin ve kemâlin başlangıcıdır.

Her güzelliğin ve düzenin kaynağıdır. Bu fakîr “kuddise sirruhül'azîz”

mektûblarımda ve kitâblarımda, vücûd zâtdan başkadır dediğim zemân, zıl olan vücûdün başka olduğunu bildirmişdim. Bu zıl olan vücûd de, dışardaki

[ilmdeki değil] her varlığın başlangıcıdır. Bu vücûde mâlik olan mâhiyyetler, hâricde var olan mertebelerin her mertebesinde bulunurlar.

Bunu iyi anlamalı. Birçok yerde işe yarar.

Görölüyor ki, Allahü teâlânın sekiz sıfatı da dışarda vardır. Mahlûklar da dışarda vardır.

Ey oğlum! İnce bilgileri dinle! Allahü teâlânın kemâlleri, Zât-i ilâhî mertebesinde, zâtdan başka değildirler. Meselâ ilm sıfatı, o mertebede, Zât-i teâlâdan başka değildir. Bunun gibi, zâtın hepsi kudretidir. Zâtın bir parçası ilm, başka bir parçası kudret değildir. Orada parçalanmak, ayrılmak yoktur. Zâtta böyle olan bütün kemâller, ilm mertebesinde genişlemişler, birbirinden ayrılmışlardır. Zât-i ilâhîde, o basîtlilik, o toplu kemâller hiç değişmeksizin, ilm sıfatında hepsi dağılmışlardır. Zâtta bulunan bütün kemâller, üstünlükler, ilmde de yerleşmişlerdir. İlmdeki bu kemâllerin de, zılleri vardır. Bu zıllere (Sıfatlar) denilmiştir. Bunların da asl kaynağı Zât-i teâlâ olduğundan, Zât-i teâlânın varlığı ile vardırılar. (Füsûs) kitâbının sâhibi, birbirlerinden ayrı olarak ilmde bulunan, ya'nî (Vücûd-i ilmî)leri olan kemâllere, (A'yân-i sâbite) demiştir. Bu fakîre göre, mümkünlerin, ya'nî mahlûkların hakîkatleri, ademlerle bu ademlere yerleşmiş

olan kemâllerin zılleri (Adem), yokluk demek olup, her kötülüğün, her bozukluğun kaynağıdır. Bunu biraz açıklayalım. Cân kulağı ile dinleyiniz!

Adem, vücûdün karşılığıdır. Ya'nî yokluk, varlığın tâm tersidir. Ona bütün bütün aykırıdır. Bunun için, her kötülüğün, her bozukluğun başlangıcıdır.

Hattâ kötülüklerin, bozuklukların tâ kendisidir. Vücûd, toplu iken, her iyiliğin, her üstünlüğün tâ kendisi olduğu gibidir. O asl mertebede, vücûd, zâtdan başka olmadığı gibi, o vücûdün tersi olan adem de, yokluk mâhiyyetinden başka değildir. O mertebede, o mâhiyyete yok denilemez. Tâml yoklukdur. Bu yokluk mâhiyyetinin ilm-i ilâhîde ayrıldığı mertebelerde, bu mâhiyyetden hâsıl olan parçalara yok denilebilir. Bunlar o mâhiyyetden başkadırlar denilebilir. O toplu olan yokluk mâhiyyetinden meydana gelmiş

gibi olan ve bu mâhiyyetin zıllı gibi olan adem, o zıllerin her parçasında başka başkadır. Bunu daha aşağıda açıklayacağız. Bu adem, o toplu mertebede, her kötülüğün, her bozukluğun tâ kendileri olduğundan ve ilm-i ilâhîde, her kötülük, başka kötülüklerden ayrı olduğundan, ilm-i ilâhîde birbirlerinden ayrılmış olan herbir kemâl ve her bir hayr karşılarında bulunan herbir kötülük üzerine aks etmiş, birbirleri ile birleşmişlerdir.

Herbiri kötülük ve bozukluk olan ademler, kendileri ile birleşmiş olan kemâller ile birlikde, mümkünlerin, ya'nî mahlûkların mâhiyyetleri, ya'nî aslları olmuşdurlar. Böyle olmakla beraber, bu ademler, bu mâhiyyetlerin aslları, özleri gibidirler. Bu kemâller ise, bunların özellikleri gibidirler. İşte bu fakîre göre, (A'yân-ı sâbite), bu ademler ve bunlarla birleşmiş olan kemâllerin her ikisidir. Her dilediğine gücü yeten Allahü teâlâ, bu yokluk mâhiyyetlerini bütün lüzûmlu şeyleri ile birlikde ve ilm-i ilâhîde bu ademlere aks etmiş olan vücûd zılllerinin kemâlleri ile birlikde, mümkünlerin, mâhiyyetleri yapmıştır. Dilediği zemân, bu mâhiyyetleri, ilmdeki vücûd zılline yaklaştırmak, dışardaki varlıkları yaratmıştır. Bu mâhiyyetleri, dışardaki varlıklara başlangıç eylemiştir.

Mümkünlerin a'yân-ı sâbitesi olan ve onların mâhiyyetleri olan, ilm-i ilâhîdeki bu sûretleri, ilmdeki vücûd zılllerine yaklaştırmak demek, ilmdeki sûretlerin ilmden çıkarak dışarıda var olmaları demek değildir. Böyle şey olamaz. Allahü teâlânın ilminden dışarda olmak, Allahü teâlânın câhil olması demektir. Mümkünler dışarıda, ilmdeki sûretlere tâml uygun olarak, dışarda ayrıca var olurlar demektir. İlmdeki varlıktan başka, onlara tâml uygun olarak, dışarda da, ayrıca var olurlar. Sanki,

marangoz ustası, masanın şeklini zihnde düşünür. Onun gibi bir masayı dışarda yapması gibidir. Masanın zihndeki şekli, masanın mâhiyyeti demektir. Bu mâhiyyet marangozun zihninden dışarı çıkmamıştır. Zihndeki o şekle tâm uygun olarak, dışarda da, ayrıca bir masa vücûde gelmiştir.

Her adem, vücûdün kemâllerinin, kendine tâm karşı bulunan ve kendisine aks etmiş olan zıllarından bir zılle yaklaşarak, dışarda var olmuş, zînet hâsıl etmiştir. Tâam adem, böyle değildir. Bu kemâllerin zıllarına karşı olmaz.

Onlarla birleşerek, dışarda bir vücûd kazanamaz. Çünkü, bu zılların karşısında değildir. Eğer, karşılığı bulunmasaydı, asl vücûde karşı olurdu.

Hâlbuki, zâtdan başka olmıyan bu asl vücûdün karşısında birşey bulunamaz.

Tâam ma’rifet sâhibi olan bir ârif, asl vücûde ilerlerse, tam ademe iner.

Böylece, bu ademin de, o hazretle bağlantısı olur. Zînetlenmiş olur.

Güzelleşmiş olur. O vakt, ârifin kendi mertebeleri demek olan, kendi ademlerinin bütün mertebeleri, topluca olsun, ayrı ayrı olsun, hepsi güzel ve iyi olurlar. Kemâl ve cemâl hâsıl ederler. Bütün mertebelerinin iyi, güzel olması, yalnız böyle ârif içindir. Ondan başkasında, iyilik olursa, yâ ayrı ayrı ayrılmış ademlerin birkaç mertebesinde olur veyâ ayrı ayrı bütün mertebelerinde görülür. Bu ikincisi de, çok az bulunur. Fekat, her çeşid kötülük ve bozukluktan başka birşey olmıyan tâam ve toplu ademin iyi ve güzel olması, yalnız bu ârif içindir. Bu ârifin şeytânı da, tâam iyi olarak, islâmın güzelliğine kavuşur. Nefs-i emmâresi mutmeinne olur.

Mevlâsından râzı olur. Bunun içindir ki, Peygamberlerin efendisi “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, (Benim şeytânım müslimân oldu) buyurdu.

Bundan sonra, gazâda, hiçbir gâzî ondan dahâ ileri olamaz. İyilikleri şeytân kadar gösteremez. Sübhânallah! Bu fakîrden elinde olmıyarak öyle ma’rifetler hâsıl oldu ki, çokları toplanarak çalışsalar, bir benzerine kavuşamazlar. Geleceği haber verilmiş olan hazret-i Mehdînin de bu ma’rifetlerden çok pay alacağı umulur. Fârisî beyt tercemesi: Pâdişâh, koca karı kapısına,

gelirse ey yeğit, sen buna şaşma!

En güzel yaratıcı olan Allahü teâlâ, çok mubârek, pek mukaddesdir. Yaratıcı sanılanlara benzemez. Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun!

Görülüyor ki, mümkünlerin zâtları, aslları, ademlerdir. Vücûdün kemâllerinin zılları bu ademlere aks ederek, bunları süslemiştir. Böyle olduğu için, mümkünlerin zâtları, her kötülüğün, bozukluğun kaynağıdır. Her çirkinliğin, kusûrun yeri olmuşlardır. Mümkünlerde yerleştirilmiş olan her iyilik, her kemâl, asl vücûddan ödünç olarak gelmiştir. Nisâ sûresinin yetmişsekizinci âyetinde meâlen, (Sana gelen her iyilik, Allahü teâlâdandır. Sana gelen her çirkinlik de, kendindendir) buyuruldu. Allahü teâlânın ihsânı ile, bir kimse, kendindeki iyiliklerin ödünç olarak verilmiş olduklarını görürse, üstünlüklerinin başkasından olduğunu anlarsa, kendini yalnız kötülük bulur. Tâam kusûr bilir. Kendinde hiçbir kemâl göremez. Aks yolu ile geldiklerini bile göremez. Çıplak kimsenin ödünç

çamaşır giymesi gibi olur. Çamaşırların ödünç olduğu, kendisini o kadar kaplamışdır ki, hepsini sâhibinde sanır. Kendini çıplak bulur. Üzerinde çamaşır var ise de, kendini çıplak sanır. Böyle görüş sâhibi olan zât (Abdiyyet) kulluk, makâmı ile şereflenir. Bu makâm, vilâyet makâmlarının en üstünüdür.

TENBÎH: Kötülükle iyiliğin ve aşağılıkla üstünlüğün böyle biraraya gelmeleri, vücûd ile ademin bir araya gelmesidir. Bu ise, iki ters şeyin biraraya gelmesi değildir. Bunun için, olmayacak şey sanılmamalıdır. Çünkü tâm vücûdün tersi, tâm ademdir. Zıl mertebelerinde ise, tâm vücûdden aşağı doğru, derece derece inilmişdir. Adem tarafında da, en aşağı olan tâm ademden yukarı doğru basamak basamak yükselmişlerdir. [Bunların birleşmeleri, metal atomları ile ametal atomlarının birleşmeleri gibi, çekirdeklerindeki artı elektriklerin birbirlerini itme kuvvetleri, elektron kuvvetleri ile azalarak birbirlerini çekmeğe başlamışlar, iyon şebekesi hâsıl etmişlerdir. Atom çekirdeklerindeki protonları biraraya toplayan ve]

İyilik nûrları ile kötülük karanlıklarını biraraya getiren Allahü teâlâyı tesbîh ederiz. Hiçbir ayb ve kusûru Ona kondurmayız.

Süâl: Biraz yukarıda, tâm ademin de, tâm vücûde yakın olduğu yazılı idi.

Tâm iki zıd, iki ters birleşmiş olmuyor mu?

Cevâb: İki zıd şey, bir yerde birleşemez. Birinin, öteki yardımı ile durması ve birinin öteki tersi ile sıfatlanması olamaz değildir. Adem, mevcûd olabilir. Vücûd ile yakînlık hâsıl edebilir.

Süâl: Adem, nazarî, teorik birşeydir. Bunun dışarda var olması, ne demektir?

Cevâb: Adem, ya'nî yokluk deyince, hâtıra gelen şey teorikdir, hayâldedir.

Fekat, ademin çeşidlerinden birinin sonradan var olmasını söylemek niçin bozuk olsun? Eski Yunan felsefecilerinin vücûd için söyledikleri de böyledir ki, vücûd, Vâcib-ül-vücûdün zâtından başkadır. Çünkü vücûd, teorik birşeydir, dışarda bulunamaz. Vâcib-ül-vücûdün kendisi ise, dışarda vardır.

Bunun için ikisi başka başkadır diyorlar. Bunlara cevâb olarak da deniliyor ki, vücûd deyince akla gelen şey nazarîdir, dışarda yokdur. Fekat, vücûdün çeşidlerinden biri böyle değildir. Bunun için, vücûdün parçalarından biri dışarda bulunabilir.

Süâl: Yukarıda bildirilenlerden anlaşılıyor ki, Allahü teâlânın sekiz hakîkî sıfatı, zıl mertebelerinde vardır. Asl mertebesinde vücûdleri yokdur. Bu ise, doğru yolun âlimlerinin bildirdiklerine uygun değildir.

Allahü teâlâ, o âlimlerin çalışmalarına karşılık bol bol iyilikler versin!

Çünkü, bu âlimler sıfatların Zâtdan hiç ayrılmadıklarını ve hiç ayrılamıyacaklarını bildirmişlerdir.

Cevâb: Söylediklerimizden, ayrılacakları anlaşılmaz. Çünkü bu zıl, o asla lâzımdır. Ondan ayrılamaz. Böyle olmakla berâber, yalnız Zât-i teâlâyı arayan, isimleri ve sıfatları hiç düşünmiyen bir ârif, o mertebede yalnız zâtı bulur. Hiçbir sıfatı düşünmez. Bu, o zemân sıfatlar bulunmaz demek

değildir. Görülüyor ki, ârife göre, sıfatlar, Zât-i ilâhîden ayrılmış gibi sanılmaktadır. Dışarda ayrılmış değildirler. Bunun için, Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” bildirdiklerine uygun olur. Bunu iyi anlamalıdır.

Bu açıklamalardan sonra, (Kendini tanıyan, Rabbini tanır) sözü iyi anlaşılır. [İbni Hacer-i Mekî “rahmetullahi aleyh”, bu sözün sâhibinin hazret-i Alî “radıyallahü anh” olduğunu bildiriyor. Mâverdî, (Edeb-üd-dünyâ) kitâbında bunun hadîs-i şerîf olduğunu yazmaktadır. Demek ki, ibni Hacerin sözü, bunun hadîs-i şerîf olmadığını göstermemekdedir.] Çünkü bir kimse, kendisini kötü olarak ve aşağı olarak tanıyınca ve kendisinde bulunan her iyiliğin ve üstünlüğün Vâcib-ül-vücûd hazretleri tarafından ödünç verilmiş olduğunu anlayınca, Hak teâlâyı iyi ve üstün ve güzel olarak tanır.

Buraya kadar yapılan açıklamalar anlaşılınca, Nûr sûresindeki, (Allahü teâlâ, yerin ve göklerin nûrudur) meâlindeki âyet-i kerîmenin özü meydâna çıkar. Çünkü, mümkünlerin hepsi ademlerdir. Ademler de hep kötülük ve aşağılıktır. Mümkünlerdeki iyilik ve üstünlük ve güzellik ve düzgünlük, Allahü teâlânın kendisi olan vücûddan gelmiştir. Bu vücûd, iyiliklerin ve üstünlüklerin kaynağıdır. Bu anlaşılınca, göklerin ve yerin nûru bu vücûddur. Bu vücûd, Vâcib-i teâlânın kendisidir. Bu nûr, göklerde ve yerde, zıllarının yardımı ile bulunduğu, zılların yardımı olmaksızın, doğrudan doğruya bulunduğunu sanmamak için, bu nûru bir misâl ile anlatmaktadır.

(Onun nûru bir fenere benzer. O fenerin içinde zeytinyağındaki fitilde yanan ışık vardır. Bu ışıklı fitil cam bir kandil içindedir...) meâlindeki âyet-i kerîmeyi inşaallah başka bir mektûbda uzun açıklayacağız. Çünkü, uzun yazılacak şeyler vardır. Bu mektûbumuza sığdıramayacağız. Âyet-i kerîmeleri böyle açıklamaya (Te’vîl) denir.

Kur’ân-ı kerîmin tefsîri, ancak Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem”

işitildiği gibi yapılabilir. (Kur’ân-ı kerîmi, kendi görüşüne, anlayışına göre tefsîr eden kâfir olur) hadîs-i şerîfi, bunu bildirmekdedir. (Te’vîl) böyle değildir. Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uygun olmak şartı ile, her âlim, anladığı gibi te’vîl yapabilir.

Mümkünlerin aslları, kendileri ademlerdir dedik. Mümkünlerin aşağı, bozuk sıfatları, bu ademlerden, Allahü teâlânın îcâd etmesiyle hâsıl olur.

Mümkünlerdeki iyilikler ve üstünlükler, vücûdün kemâllerinin zıllarından ödünç olarak alınmıştır ve Allahü teâlânın îcâdı ile hâsıl olmaktadır.

Birşeyin iyi veyâ kötü olduğunu anlamak kolaydır. Âhıret için olan şeyler, güzel görünmeseler bile, güzeldir. Dünyâ için olan şeyler, güzel görünseler, tatlı ve iyi anlaşılırsalar bile çirkindir. Dünyânın yaldızlı güzellikleri, hep böyledir. Bunun içindir ki, islâmiyyetde oğlanların ve yabancı kadınların güzelliğine istek ve şehvetle bakmak yasak edilmiştir.

Dünyânın yaldızlı, güzel görünen bütün pislikleri böyledir. Bunlar hep ademden hâsıl olur. Ademden ise, hep kötülük ve bozukluk meydâna gelir.

Eğer bu güzellikler, bu iyilikler, vücûdün kemâllerinden olsa idi, yasak edilmezlerdi. Yalnız şurası var ki, asl dururken zılle bakmak çirkin olacağı için, yasak edilebilir ise de, bu yasaklık, ademden

olan kötülüklerin yasaklığı gibi harâm olmaz, yapmaktan ise, yapmamak dahâ iyi olur. Görülüyor ki, dünyâdaki güzellerin güzellikleri, vücûdün güzelliğinin zılleri değildir. Ademler, kemâllerin yanında bulunmakla güzel görünmeğe başlamışlardır. Ademin herşeyi gibi, bu güzel görünüşü de çirkin ve kötüdür. Şeker kaplanmış zehre benzer. Yaldızlanmış necâset gibidir.

İslâmiyyetin, nikâh edilen güzel kadınlarla ve güzel câriyelerle eğlenmeğe izn vermesi, çocuk elde etmek ve insanları üretmek içindir. Âlemdeki düzenin bozulmaması için buna izn verilmiştir.

Tesavvufculardan birçoğu, güzel yüzlere, tatlı seslere bağlanmışlar. Bu güzelliklerin, Vâcib-ül-vücûd teâlâ ve tekaddes hazretlerinin kemâllerinden ödunc verilen güzellikler olduğunu sanarak, bunlara bağlanmağı iyi ve güzel bilmişler. Hattâ, tesavvuf yolunda ilerlemek için yardımcı sanmışlardır. Bu fakîrin anladığı böyle değildir. Yukarda biraz bildirilmiştir. Şuna çok şaşılır ki, bunlardan birkaçı, bu yanlış hareketlerini haklı göstermek için vesîka da göstermeğe kalkışıyor. (Oğlanlardan sakınınız! Çünkü onlardaki güzellik, Allahü teâlânın güzelliği gibidir) sözünü ileri sürüyorlar.

Allahü teâlânın güzelliği gibidir sözü, bunları şübheye düşürmekdedir.

Hâlbuki bu söz, onlara yardımcı olmuyor. Onların yanlış anladıklarını bildiriyor. Bu fakîrin anlayışının da doğru olduğunu gösteriyor. Çünkü (Sakınınız!) buyurmakda, onlara bakmayı yasak etmektedir. Bunun yanlış

anlaşılabileceğini de anlatmak için (Onların güzelliği, Hak teâlânın güzelliği gibidir. Onun güzelliği değildir) buyurmaktadır. Böylece, yanlış

anlaşılmasını önlemekdedir. Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”, (Dünyâ ve âhiret, birbirinin zıddı, tersidir. Bu ikisinden birisini râzı edersen, öteki gücenir) buyurdu. Bu hadîs-i şerîf de gösteriyor ki, dünyânın güzelliği ile âhiretin güzelliği birbirinin zıddıdır. Birbirine uymaz. Herkes bilir ki, dünyâ güzelliğini, islâmiyyet beğenmez. Âhiret güzelliğini beğenir. O hâlde, dünyâ güzelliği kötüdür. Âhiret güzelliği iyidir. Birincisi ademden, ikincisi vücûdden hâsıl olmaktadır. Evet, ba’zı şeyler vardır ki, bir bakımdan dünyâdandır, başka bir bakımdan âhiretdendir. Bu şeyler, birinci bakımdan çirkindir. İkinci bakımdan güzeldir. Bu iki bakımı birbirinden ayırmak ve herbirinin güzelliğini ve çirkinliğini anlamak, islâmiyyeti bilmekle olur. Haşr sûresinin yedinci âyetinde meâlen, (Resûlullahın emr etdiklerini yapınız! Yasak etdiklerinden sakınınız!) buyuruldu. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Dünyâ yaratıldığı zemândan beri, Hak teâlâ ona beğenerek bakmamıştır. Hak teâlâ onu beğenmez). Bu hadîs-i şerîfde dünyâda ademden hâsıl olan kötülüklerin, çirkinliklerin ve bozuklukların beğenilmediği bildirilmektedir. Adem her kötülüğün ve her bozukluğun yeridir. Bunun için dünyânın güzelliği, tatlılığı ve tâzeliği kıymetsizdir. Allahü teâlâ, bunlardan râzı değildir. Allahü teâlâ, âhiretin güzelliğinden râzıdır.

Âhiret güzelliğine bakar. Enfâl sûresinin altmışyedinci âyetinin meâl-i şerîfi, (Siz dünyâyı istiyorsunuz. Allahü teâlâ ise, âhireti istiyor) olup, Allahü teâlânın dünyâyâ düşkün olanları beğenmediğini bildirmektedir. Yâ Rabbî! Dünyâyı, gözümüzde küçült! Âhireti de kalblerimizde büyült! Fakr ile öğünen ve dünyâ güzelliğinden sakınan Muhammed “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ” hurmetine, bu düâmızı kabûl eyle! Büyük âlim şeyh Muhyiddîn-i Arabî dünyâdaki kötülüklerin, aşağılıkların ve bozuklukların özüne bakmadığı için, (Mümkünlerin hakîkatleri, Hak teâlânın kemâllerinin ilmdeki zılleri, sûretleridir) dedi. (Bu sûretler, dışarda

biricik varlık olan Zât-i teâlâ aynasında aks ederek dışarda görünmüşlerdir) dedi. (İlmdeki sûretler, Hak teâlânın şü'ûn ve sıfatlarından başka birşey değildirler) dedi. Bunun için de, (Vahdet-i vücûd) dedi. Mümkünlerin varlığını, Vâcibin varlığı sandı “teâlâ ve tekaddese”. Kötülük ve aşağılık, iyiliğe ve yüksekliğe göre meydâna çıkar.

Tâm kötülük ve yalnız aşağılık diye birşey yokdur dedi. Hiçbirşeyin kendisi kötü değildir. Küfr ve dalâlet, sapıklık bile, îmâna ve hidâyete bakınca kötü olur. Yoksa kendileri kötü değil, iyi ve yarar olduklarını sandı.

Kâfirlerde ve fâsıklarda bunların bulunması, doğruluk olur, sapıklık olmaz, dedi. Hûd sûresinin ellialtıncı âyetinin, (Allahü teâlâ, her hayvanı dilediği gibi kullanmağa kâdirdir. Benim Rabbim hak ve adâlet üzeredir) meâl-i şerîfini kendine şâhid göstermekdedir. Evet, vahdet-i vücûde inanan herkes böyle sözlerden çekinmez. Bu fakîre bildirildiğine göre, mümkünlerin mâhiyyetleri, hakîkatleri, aslları, ademlerle, vücûdün bu ademlere aks etmiş ve birleşmiş olan kemâlleridir. Bunu yukarıda uzun bildirdik. Doğruyu meydâna çıkaran, ancak Allahü teâlâdır. Doğru yola kavuşduran ancak Odur.

Oğlum! Allah adamlarının hiçbirinin ne açık olarak ve ne de işâret ederek söylememiş oldukları bu bilgiler ve ma'rifetler, çok şerefli, çok kıymetli bilgilerdir. Bin sene sonra meydâna çıkan ve Vâcib-i teâlânın hakîkati ile mümkünlerin hakîkatlerini tâm uygun olarak anlatan yüksek bilgilerdir.

Kitâba ve sünnete uymayan ve doğru yolun âlimlerinin sözlerine benzemiyen bir yerleri yokdur. Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”

sanki ümmetine öğretmek için yaptığı, (Yâ Rabbî! Herşeyin doğrusunu, bize olduğu gibi tâm göster!) düâsı, belki de, yukarıda bildirilen hakîkatlerin, mâhiyyetlerin gösterilmesi içindir. Bunlar (Ubûdiyyet), kulluk makâmında anlaşılır. Aşağılığı ve alçaklığı ve kırıklığı görmeğe de işâret buyurmaktadır. Bunları görmek, kulluğa uygundur. Zevallı bir kulun, kendini sâhibi gibi bilmesi, hiç yakışır mı? Pek edepsizlik olur.

Oğlum! Şimdi o zemândayız ki, geçmiş ümmetlerde, böyle çok karanlık zemân gelince, büyük bir Peygamber gönderilerek, yeni bir din kurulurdu. Bu ümmet, ümmetlerin en iyisi olduğu için ve bu ümmetin Peygamberi, Peygamberlerin sonuncusu olduğu için “aleyhi ve alâ âlihi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, bunların âlimlerine, İsrâîl oğullarının Peygamberlerinin mertebesi verilmiştir. Peygamberlerin “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma'in” vazîfeleri, bu âlimlere yapılmaktadır. Bunun için, her yüz sene başında, bu ümmetin âlimleri arasından bir (Müceddid) yenileyici, kuvvetlendirici seçerler. Bununla islâmiyeti tâzelerler. Hele bin sene geçince, geçmiş ümmetlerde bir (Ülül'azm) Peygamber gönderdikleri ve Onun işini bir Nebîye bırakmadıkları gibi, bu ümmetde de, tâm ma'rifetli, bilgili bir âlim, ârif seçilir. Bu zât, geçmiş ümmetlerdeki Ülül'azm Peygamberlerin işini yapar. Fârisî beyt tercemesi: Rûhül-kudsün yardımını, imdâda yetişirse,

Mesîhin yaptıkları, nasîb olur herkese.

Oğlum! Tâam varlık, tâam yokluğun karşılığıdır. Mektûbun başında tâam varlık, Vâcib-ül-vücûdün hakîkatidir. Her iyiliğin ve üstünlüğün de tam kendisidir demişdik. Böyle söylemek, topluca düşünerek olsa bile, o makâm için yakışık alamaz. Çünkü, zıl olmak anlaşılır. Bu vücûdün karşılığı

olan ademin de, hiçbirşeye bağılılığı, benzerliği yoktur. Bu ademin de, her kötülüğün, her aşağılığın tām kendisi olduğunu söylemek de burada yakışmaz. Çünkü, bir bağılılık anlaşılabilir.

Birşey, tām olarak ancak kendine tām zıd, tām karşı olan şey üzerinde meydâna çıkar. [Meselâ ılık su, soğukda sıcak görünür. Siyâh nokta, beyâz üzerinde belli olur. Yıldız gece karanlığında görülür.] Herşey, zıddı arasında belli olur. Bunun için tām vücûd, tām olarak, tām yokluk üzerinde belli olur. Tām yokluk, tām varlığa bir ayna olur.

Tesavvuf yolunda, geri dönüp inmek, ilerlerken yükselmek kadar olur. [Çok çıkan, geri dönünce, çok iner.] Bir kimse, Allahü teâlânın yardımı ile tām vücûde yükselirse, bu kimse dönüşde, tām ademe kadar iner. Yükselirken ârifin şü’ûru gider, bilgisi kalmaz. İnerken şü’ûruna ve bilgisine kavuşur.

Bu şü’ûr ve ma’rifet makâmında, onu hiç zıl bulunmayan ve zâtın şü’ûn ve i’tibârlarından da uzak olan (Tecellî-i zâtî) ile şerefendirirler. Bundan önce olan bütün tecellîlerin, isimler, sıfatlar, şü’ûn ve i’tibârât zıllarından bir zıllın perdesi arkasında olduğunu ona bildirirler. Her ne kadar ârif, o tecellîleri, isimlerin ve şü’ûnun arada perde olmayarak hâsıl olduğunu, tām vücûdün perdesiz olarak tecellî ettiğini sanır ise de, bir zıllın perdesi arkasında tecellî etmektedir. Sübhânallah! Her kötülüğün, her aşağılığın yeri olan bu adem, vücûdün tam zûhuruna vâsıta olduğu için, güzellik kazanmakta, hiç kimsenin bulamadığına kavuşmaktadır. Kendisi kötü olan şey, araya güzelliğin karışması ile, güzel olmaktadır. İnsanın nefs-i emmâresi de, hep kötülüğe kayar. Ademe her şeyden dahâ çok yakîndir. Bunun için, tām tecellîye herşeyden dahâ çok kavuşmaktadır. Herşeyden dahâ yukarı çıkmaktadır. Fârisî mısra’ tercemesi:

İhsâna en uygun olan, günâh işleyenlerdir!

Ma’rifeti tām olan bir ârif, bütün makâmlardan ileri yükseldikten ve her mertebeden geçerek indikten sonra, tām ademe inerek Vücûd-i teâlâyâ ayna olunca, sıfatların ve isimlerin bütün kemâlleri onda görünür. Tām vücûdde bulunan bütün latîfeler onda görünür. Ondan başka kimse bu ni’mete kavuşamaz. Bu ayna olmak ni’meti, onun boyuna göre biçilip dikilerek, üzerine giydirilmiş kıymetli bir elbiseye benzer. Kemâllerin, üstünlüklerin zılları, sûretleri, her ne kadar ilm-i ilâhîde birbirlerinden ayrılmışlar ise de ve ârifin ayna olması da, ilm mertebesinde ise de, ârifin aynası dışarıda vardır ve bütün kemâlleri dışarda göstermektedir.

Süâl: Ademin ayna olması ne demektir? Adem, hiçbirşey değildir. Hangi bakımdan vücûdün aynası olmaktadır?

Cevâb: Adem dışardaki varlıklara göre hiçdir. Fekat ilmde bir ayrılık kazanmıştır. Hattâ, ilmde bir varlık da olmuştur. Tesavvuf yolunun sonuna varanlar “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz”, ademin zihndeki varlığına, vücûdün aynası, şundan dolayı demişlerdir ki, adem mertebesinde bulunan bütün kötülüklerin ve aşağılıkların hiçbirisi, ademin karşılığı olan vücûdde bulunmaz. Ademde bulunmayan her üstünlük de, vücûdde vardır. Bu inceliğe dikkat edilirse, adem vücûddeki kemâllerin görünmesine sebep olmaktadır.

Ayna olmak demek de, işte budur. Burasını iyi anla! İşine çok yarayacaktır.

Her şeyin doğrusunu bildiren ancak Allahü teâlâdır.

Oğlum! Bu yazılan ma'rifetlerin hepsinin Allahü teâlâ tarafından ilhâm edilmiş olduklarını, şeytân vesveselerinin hiç karışmadığını umarım. Buna delîl, sened olarak şunu da söyleyeyim ki, bu bilgileri yazmak istediğim ve Allahü teâlâyâ sığındığım zemân, meleklerin “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalâtü vesselâm” sanki şeytânları buralardan kovdukları görüldü.

Onları buralara yaklaştırmadılar. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir.

Kıymetli ni'metleri meydâna çıkarmak, hamd yollarının en büyüklerinden biridir. Bu büyük ni'metleri açıklamağa kalkışdım. (Ucb), kendini beğenmek sanılmasından uzak olacağını umarım. Ucb nasıl olabilir ki, Allahü teâlânın yardımı ile, kendi kötülüğüm ve alçaklığım hep gözümün önündedir. Bütün kemâller, iyilikler de Allahü teâlânındır. Geçmişde ve gelecekte olan her hamd âlemlerin Rabbi içindir. Onun Peygamberlerine ve Peygamberinin kerîm olan Âline ve yüksek Eshâbının hepsine iyi düâlar ve selâmlar olsun

“salevâtullahi teâlâ aleyhi ve alâ Âlihi ve Eshâbihi ecma'în”! Doğru yolda bulunanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere de selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü efdalühâ vetteslîmâtü ekmelühâ”!

İlâve: Vücûd ve adem ve Allahü teâlânın sıfatları, akl ile anlaşılamaz.

Allahü teâlâ, akl ile anlaşılamıyan şeyleri görüp anlıyabilen başka bir kuvvet, sevdiği kullarına verir. Bu kuvvete (Basîret=Kalb gözü) ve bu kullara (Evliyâ) denir. Evliyâ, kalb gözleri ile görüp anlar ve birbirlerine anlatırlar. Başkalarının, bu şeyleri akl ile araştırmalarına izn verilmedi. Kalb gözüne kavuşmak için, müslimân olmak ve tesavvuf yolunda çalışmak lâzımdır. Tesavvuf yolunda çalışmıyan müslimânın kalbi hastadır. Müslimân olmıyan bir kimsenin kalbi ölüdür. Kalb gözü kördür.

Otuzdördüncü mektûba bakınız!

235

Bu mektûb, molla Abdülgafûr-i Semerkandî, Hâci bey Firketi ve hâce Muhammed Eşref Kâbilîye yazılmışdır. Bu yolun büyüklerini sevmek, dünyâ ve âhîret se'âdetinin sermâyesi olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun sevgili Peygamberine ve Âline ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Bizi sevenler, iyi biliniz ki, arka arkaya gelen kıymetli mektûblarınız, sevginizin çokluğunu, bir ân önce kavuşmak istediğinizi bildirdiği için, bizleri çok sevindirdi. Allahü teâlâ, bu yolun büyüklerine olan muhabbetinizi arttırsın. Bu sevgiyi, dünyâ ve âhîret se'âdetinin sermâyesi biliniz! Bu sevginizin artması için, Allahü teâlâyâ düâ ediniz! Bu sevgi, insanın islâmiyyete uymasını kolaylaştırır. Bâtının cem'ıyyeti ya'nî, kalbin her ân Allahü teâlâ ile olması, bu sevgi ile elde edilir. Eğer dünyânın bütün sıkıntılarını ve zulmetlerini, lekelerini kalbe doldursalar, bu sevgi bulunursa, hiç üzülmemelidir. Ümmîdli olmalıdır. Eğer kalbe dağlar gibi çok hâller ve nûrlar yağdırsalar, fekat bu sevgi kıl kadar azalsa, bunları harâblık, felâket bilmelidir ve istidrâc olduğunu anlamalıdır. Buna sıkı yapışıp sonra, işinize bakınız! Kıymetli ömrü lüzûmsuz şeylerle boş yere geçirmeyiniz! Fârisî beyt tercemesi: Sana söyleyeceğim hep budur:

Çocuksun, yol ise korkuludur!

Size ve doğru yolda gidenlere ve Muhammed aleyhisselâmın yolunda bulunanlara selâm olsun!

236

Bu mektûb, kıymetli oğlu Muhammed Sâdıkâ “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”

yazılmışdır. Ba’zı sırları bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine salâtü selâm olsun!

Çok kıymetli oğlum! Hâlinizi açıkladığınız mektûbunuzdan, Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyyeye “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehıyye” bağlı olduğunuz anlaşılmaktadır. Bunun için Allahü teâlâyâ çok şükr ediniz! Çok zemândan beri, bu ni’mete kavuşmak istiyordunuz. Şimdi, cenâb-ı Hakdan ümmîd ederek, gönlümü size verdim. Sizi bu devlete çekmeğe uğraşdım. Önce, sizi Vilâyet-i Mûsevîde buldum. Oradan çekerek, Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye içine almak nasîb oldu. Bundan dolayı Allahü teâlâyâ sonsuz hamd ve şükrlersun! Siz, bu vilâyete çekerek getirildiğiniz için, yirmi günden çok oluyor ki, koynumdasınız, yetişiyorsunuz. Bağlantınız kuvvetli olmadığından, belki sizin hiç haberiniz olmamışdır. Şimdi kuvvetlendiği için sizin de, anladığınızı sanırım. Allahü teâlânın bu günâhı çok kuluna, her ân durmadan yağan ni’metlerinden hangi birini yazayım? Fârisî iki beyt tercemesi: Ben o toprağım ki, ilk behâr bulutu,

lutf eder, verir bereketli yağmuru.

Vücûdümün her kılı, dile gelse de,

şükr edemem ni’metlerinin hiçbirine.

Kıymetli oğlum Muhammed Sa’îdin mektûbunda bildirdiği hâlleri pek doğru, çok kıymetlidir. Böyle kıymetli hâller, tanıdıklardan pekaz kimseye nasîb olmaktadır. Allahü teâlânın, onu da, Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye ile şereflendirmesini ümmîd ederim. Oğlum Muhammed Ma’sûm, Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, yaradılışında bu devlete elverişlidir. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberinin sadakası olarak, onda bulunan bu kuvveti meydâna çıkarsın! Âmîn.

237

Bu mektûb, molla Muhammed Tâlib-i Beyânegîye yazılmışdır. Sünnet-i seniyyeye yapışmağı istemekde, büyüklerin yolunu övmekdedir: Allahü teâlâ, bizi ve sizi islâmiyyetin doğru yolunda bulundursun! Kıymetli kardeşim! Nakşibendiyye yolunun büyükleri, sünnet-i seniyyeye uymuş, azîmet yolunu tutmuşlardır. Sünnet-i seniyyeye uymakla ve azîmet yolunu seçmekle birlikte, eğer ahvâl ve mevâcid ile şereflenirlerse, büyük ni’met bilirler.

Eğer, ahvâl ve mevâcide kavuşurlar, fekat sünnete yapışmakda ve azîmeti seçmekde gevşeklik olursa, bu ahvâli hiç beğenmezler ve böyle mevâcidi, ya’nî kendinden geçmeği istemezler. Bu gevşekliği, felâketin başlangıcı bilirler. Çünkü, Hindistândaki din adamları olan Cûkiyye ve Berehmenler ile eski Yunan felesofları da böyle tecellî sanılan tecellîlere ve Âlem-i misâldeki keşflere ve vahdet-i vücûd

bilgilerine mâlik oldular. Fekat, rezîl ve rüsvâ olmakdan ve felâkete sürüklenmekden kurtulamadılar.

Se'âdetden mahrûm kalmakdan başka, ellerine birşey geçmedi. Kardeşim!

Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, bu büyüklerin yoluna girdiğimize göre, onlar gibi olmanız lâzımdır. Onların yolundan kıl kadar ayrılmamalısınız!

Ancak, böylece, onların yüksekliklerinden, birşeylere kavuşabilirsiniz.

Önce, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at mezhebi âlimlerinin kitâblarında bildirilenlere uygun olarak, i'tikâdî düzeltmek lâzımdır. Bundan sonra, farzları, vâcibleri, sünnetleri, müstehabları, halâl ve harâmları, mekrûhları ve şübheli olanları, Ehl-i sünnet âlimlerinin fikh kitâblarından öğrenmeli ve işler, bu bilgiye uygun olmalıdır. Bunlar yapıldıktan sonra, sıra üçüncüsüne gelir ki, bu da, tesavvuf bilgileridir. Ehl-i sünnet i'tikâdî ve fikh bilgilerine uygun işler, tayyârenin iki kanadı gibidir. Bu iki kanad sağlam olmadıkca, maddesiz, zemânsız âleme uçulamaz. Bu iki kanad elde edilmeden, ahvâl ve mevâcid hâsıl olursa, felâket uçurumuna doğru yuvarlanıldığı anlaşılmalıdır. Böyle hâllerden ve vecdlerden kurtulmak için Allahü teâlâyâ sığınmalıdır. Fârisî mısra' tercemesi: İş budur. Bundan başkası hiçdir!

Arabî mısra' tercemesi:

Habercinin işi, yalnız haber vermektir.

Kıymetli kardeşim meyân şeyh Dâvüd oraya gelmiştir. Onun sohbetini büyük ni'met biliniz. Nasîhatlarına kıymet veriniz. Gösterdiği yolda bulununuz!

Kendisi, bu yolun büyüklerinin talebesi yanında çok bulunmuştur. O

büyüklerin yolunu ve gidişlerini iyi öğrenmiştir. Orada bulunan kardeşlerimiz ve mîr Nu'mân hazretlerinin yardımı ile bu yüksek yola girmiş

olanlar, şeyh hazretlerinin sohbetini ganîmet bilsinler. Onun halkasında, bir yere otursunlar. Birbirlerinde yok olsunlar. Böylece cem'ıyyete kavuşurlar. Ya'nî gönülleri Allahü teâlâyâ bağlanır. Bu yolda ilerler, yükselirler. (Mektûbât)ı okuyunuz! Çok fâidelidir. Fârisî mısra' tercemesi: Aranılan hazînenin nişânını verdim sana!

Size ve doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde olanlara selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”!

238

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mâna yazılmışdır “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”. Din kardeşlerinin çoğalmasında iyi ümmîdler vardır.

Mürîdlerin ma'rifetlere, hâllere kavuşması, pîrlerin gevşekliğine ve (Ucb)a sebep olmaması bildirilmektedir:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin efendisine ve Onun temiz olan Âline ve güzel Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun!

Hâce Rahmînin adamı ile gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizi çok sevindirdi. Talebenin hâlleri uzun yazılmış olmakla sevincimiz katkat artdı. (Din kardeşlerinizi çoğaltınız!) hadîs-i şerîfnde buyurulduğu üzere, din kardeşlerinin çoğalması ümmîd vericidir. (Kasas) sûresinin otuzbeşinci âyetinin, (Seni kardeşinle kuvvetlendiririz) meâl-i şerîfi de, bu ümmîdi kuvvetlendirmekdedir. Fekat, önce kendi hâllerine ve işlerine bakmak lâzımdır. Kendi hareketini, duruşunu düşünmelidir. Talebenin ilerlemesi, rehberlerin işini gevşetmemelidir. Talebenin harâretli çalışması, rehberlerin çalışmalarını soğutmamalıdır. Bundan dolayı, çok korkmak ve titremek lâzımdır. Talebenin hâllerini ve makâmlarını, kendisi için aslan gibi ve kaplan gibi tehlikeli bilmelidir. Onlarla öğünmek ve sevinmek nerede kalır. Ucb kapısının bu yoldan açılmamasına çok dikkat etmelidir. (Hayâ, îmândan bir parçadır) hadîs-i şerîfi gözönünde tutularak, mürîdlerin ilerlemesinden utanmalı ve yüz kızarmalıdır. Tâliblerin çalışmalarının kızışmasından ibret almalı, çalışmayı artdırmalıdır. İşleri, ibâdetleri bozuk görmeli, niyyetleri düzeltmeğe çalışmalıdır. Söz ile ve hâl ile, dahâ var mı demelidir. Sizin güzel hâllerinizden bunların umulduğu açıkca belirlidir. Fekat, nefs-i emmâre ve iblîs-i la’în gibi din düşmanları düşünülerek ağır yazıldı. Tâliblere olan teveccühünüzün, yardımlarınızın bu yoldan gevşememesi için cevâbımız aşırı oldu. İki ni’metin de bir arada bulunması lâzımdır. Yalnız birini yapmak, aşağıda kalmak olur. Hâce Rahmî kardeşimizin ve seyyid Ahmedin hep yanınızda bulunması lâzımdır. Siz de onlara çok yardım ediniz. Mîr Abdüllatîf de, tevbe edebildi ise, ona da yardımınızı esirgemeyiniz. Doğru yolda ilerlesin. Birkaç tâlibin Kâdirî yolunu istediklerini yazıyorsunuz. Ebû Bekr-i Sıddîkın yolundan başka hiçbir yolu, hiçbir kimseye bildirmeyiniz!

İki yol birbirleri ile karışdırılmasın! Fekat, yalnız külâh ve şecere isterlerse ve istihâre uygun çıkarsa, kabûl edersiniz ve nasîhat verirsiniz. Allahü teâlâ size ve arkadaşlarınıza ve sevdiklerimize ve talebenize ve doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde bulunanlara selâmet versin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”!

239

Bu mektûb, molla Ahmed-i Berkîye yazılmışdır. Dostların kusûrları afv olunacağı ve istihâre yapmak bildirilmekdedir:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun. Peygamberlerin en üstününe ve Onun Âline ve temiz Eshâbının hepsine ve bütün Peygamberlere salât ve selâm olsun!

Merhamet ederek göndermiş olduğunuz kıymetli mektûbu okumakla sevindik. Hâl hâsıl olursa bildirilir... buyuruyorsunuz. Yavrum, hâl hâsıl olmasını istemek, hâlleri veren sevgili olduğu içindir. Onun sevgisi var ise, hâl olsa da, olmasa da birdir. Burada iken, size çok tohum ekildiğini söylediğimizi yazıyorsunuz. Yavrum! Evet, yazdığınız gibidir. Fekat, bunların meyvelerini toplamak için, çok zemân ister. Fâidesi, belki de öldükden sonra görünür. Sevin, fekat acele etme!

Mevlânâ Muhammed Sâlihın sözlerini yazıyorsunuz. Şimdi yanımızda olmadığından, onları niçin söylediğini kendisinden anlıyamadık. Onun için, birşey yazamıyacağım. Herhâlde hayrdır. Kalbinize birşey gelmesin. Edebe uymıyan şey yapıldığını yazıyorsunuz. Kalbi temiz kimselerin hatâları afv

olunur. Gönlünüze hiçbir şey gelmesin! Hâllerinizin nasıl olduğunu soruyorsunuz. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun ki, kabûl olunmuşlardansınız. Kabûl edilmiş olanlar, sebebsiz kabûl olunurlar.

İki şeyhzâde gelerek, zıkr öğretilmesini istiyorlar diyorsunuz. Yavrum!

Yapılacak her iş için istihâre yapmak sünnetdir ve mubârekdir. Fekat, istihâre yaptıktan sonra, o işin yapılmasını veyâ yapılmamasını gösteren bir şeyin, uykuda veyâ rü'yâda yâhud uyanık iken görünmesi lâzım değildir.

İstihâreden sonra, kalbine bakmak lâzımdır. O işi yapmak arzûsu, eskisinden dahâ çok olmuş ise, o işi yapmağı gösterir. Eğer arzû, çoğalmamış ve eskisinden dahâ da azalmamış ise, yine yasak olmaz. Böyle olunca, yapmak arzûsu artıncıya kadar, istihâreleri tekrâr tekrâr yapmalıdır. İstihâreler yediye kadar tekrâr olunur. İstihâreden sonra, o işi yapmak arzûsunun azaldığı anlaşılırsa o işin yapılmamasını gösterir. Böyle olunca da, istihâreler tekrârlanabilir. Hattâ, nasıl olursa olsun, istihâreleri her zemân tekrârlamak, dahâ uygun ve dahâ iyi olur. O işi yapmak veyâ yapmamakta ihtiyâtlı davranılmış olur.

(Mebde' ve Me'âd) risâlesindeki, (Rûhun cesed şeklini alarak) yazısının açıklanmasını istiyorsunuz. Cânlı insanın yaptığı işleri, rûhun yapması, cesed hâlini alarak olur. Büyüklerin “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”

rûhlarının, cânlı insanlar gibi yaptıkları yardımlar, hep böyle olmaktadır.

Düşmanları helâk etmeleri ve sevdiklerine çeşidli yardımlarda bulunmaları ve sıkıntıda olanları kurtarmaları hep böyledir.

Zâlimlerin fitnesinden, zararından kurtulmak için düâ istiyorsunuz. Allahü teâlâ, sizi ve evinizdekileri, belki o mahalledekileri, o zâlimlerin şerrinden korumuştur. Gönlünüz hoş olarak, Allahü teâlâyâ teveccüh ediniz!

Bu korumak kısa bir zemân için değildir sanırım. Allahü teâlânın rahmeti, magfireti elbette çok geniştir. Yalnız, orada bulunan kardeşlerimize nasîhat ediniz ki, iyi hâllerini ve müslimânlara yardımlarını bozmasınlar.

Ra'd sûresi onikinci âyetinde meâlen, (İnsanlar kendilerini değiştirmeyince, Allahü teâlâ da, onlarda olanı elbette değiştirmez) buyruldu. Vesselâm.

Kim bulur, zor ile, maksûduna her zemân zafer?

Gelir elbet zuhûra, ne ise, hükm-i kader.

240

Bu mektûb, şeyh Yûsûf-i Berkîye yazılmışdır. Bu yolun sonsuz olduğunu ve kelime-i tevhîdin fâidelerinden birkaçını bildirmekdedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği iyi kullara selâm olsun! İyi hâllerinizi bildiren mektûbunuzu okumakla sevindik. Fârisî mısra'

tercemesi:

Aşkda böyle şaşılacak şeyler olur!

Hâllerden ileri geçerek, hâlleri verene ulaşmak lâzımdır. Orada cehâlet, anıyamamak, bilmemek vardır. Ondan sonra, eğer ma’rifet ihsân ederlerse, çok büyük ni’met olur. Görülebilen, anlaşılabilen herşey bırakılır, yok edilebilir. Bu çoklukda, birliği görmek olsa da, kıymet vermemeli, yok etmelidir. Çünkü, o vahdet hiçbir çoklukda, hiç bulunamaz. O görünen, vahdetin kendi değil, benzeri, görüntüsüdür. Böyle olduğu zemân (Lâ ilâhe illallah) güzel kelimesini söylemeniz uygun olur. Bu güzel kelimeyi o kadar çok söyleyiniz ki, hiçbirşeyi görmez ve bilmez olunuz. Hayret, bilgisizlik mertebesine yükseliniz. Fenâ denilen hâle geliniz. Hayret, bilgisizlik mertebesine erişmedikçe, Fenâ hâsıl olmaz. Sizin Fenâ mertebesi dediğiniz şey, Fenâ değildir. Ona (Adem) denir. Bilgisizlik mertebesine erişip, Fenâ hâsıl olunca, bu yola ilk adım atılmış olur. Vâsıl olmak nerede? Kavuşmak kime? Arabî beyt tercemesi:

Sevgiliye kavuşmak ele geçer mi acabâ?

yüksek dağlar ve korkunç tehlükeler var arada.

Hâlleriniz doğrudur. Fekat, bunları bırakıp ilerlemek lâzımdır. Allah yolunda olanlara selâmlar olsun!

İkinci nasîhatim, islâmiyyetden hiç ayrılmayınız! Hâllerinizi islâmiyyet ile ölçünüz. Allah korusun, eğer islâmiyyete uymıyan söz ve iş olursa, bunu felâketin başlangıcı biliniz! Vesselâm.

241

Bu mektûb, mevlânâ Muhammed Sâlihe yazılmışdır. Dostlardan çoğunun ilerledikleri bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine salât ve selâm olsun!

Kıymetli kardeşim! Hamd olsun, hepimiz iyiyiz. Mevlânâ Muhammed Sıddîk

“kuddise sirruh” bugünlerde, Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye ile şerefledi.

İsmin parçalarını geçerek bütününe kavuştu. Bununla berâber, gözü dahâ yukarılardadır. Oradan çok şeyler edindi. Geri dönmesi umulur. Allahü teâlâ, dilediğini rahmetine kavuşturmakdadır. Kendi hâllerinizi ve tarîkate girmiş olan ve girmekde olan kardeşlerin hâllerini yazınız! Birkaç günü orada doğru yolda geçiriniz! Vesselâm.

Ey, insan adını taşıyan varlık,

Kendine gel, uyan gafletten artık!

Se’âdet yolun, göremezsen nâdân,

Niye vermiş sana, bu akli Yezdân?

242

Bu mektûb, molla Bedî'uddîne yazılmışdır. Zikr-i zât ve zikr-i nefy-ü isbât bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd ve Resûlüne salât ve selâm olsun. Size ve bütün din kardeşlerime hayrlı düâlar olsun!

Kıymetli kardeşim! Dervîş Muhammed, şerefli mektûbunuzu getirdi. Bizleri sevindirdi. Kendinizi kusûrlu gördüğünüzü ve niyyetlerinizi ve ibâdetlerinizi beğenmediğinizi yazıyorsunuz. Allahü teâlâ, bu görüşünüzü arttırsın ve beğenmemenizi çoğaltsın! Bu yolda, bu iki ni'met işlerin temelidir.

Süâl: İsm-i zât ile ne zemâna kadar çalışılacağını soruyorsunuz. Bu isme devâm etmekle, ne mikdâr perdelerin ortadan kalkacağını ve nefy-ü isbât ne vakte kadar yapılır ve bu mubârek kelime ile nelere kavuşulur ve ne kadar perde kalkar diyorsunuz?

Cevâb: (Zikr) demek, gafleti gidermek demektir. Başlangıçta da, yolun sonunda da, insanın zâhiri, ya'nî bedeni, gafletten kurtulamaz. Bunun için, zâhir her zemân zikre muhtâcdır. Ba'zı zemân, ism-i zât olan (ALLAH) kelimesi ile zikr, dahâ fâideli olur. Ba'zan da, nefy-ü isbât zikri, ya'nî kelime-i tevhîd söylemek dahâ uygun olur. Bâtına, ya'nî kalbe gelince, burada da, gaflet büsbütün gidinceye kadar zikr etmek elbette lâzımdır. Şu kadar var ki, başlangıçta, herkesin bu iki zikre devâm etmesi lâzımdır.

Yolun ortasında ve sonunda, bu iki zikr şart değildir. Kur'ân-ı kerîm okumakla ve nemâz kılmakla da gaflet giderilebilirse, bunlarla da olur.

Yolda olanlara, Kur'ân-ı kerîm okumak, sonda olanlara ise, nâfile nemâzları kılmak dahâ uygundur.

Şunu da biliniz ki, ancak Zât-i teâlâyâ kavuşmak isteyenler için, Zât-i teâlânın isimlerle ve sıfatları düşünmekle birlikde hâzır olması da, gaflet sayılır. Bu gafleti yok etmeleri lâzımdır. Ötelerin ötesine ilerlemelidirler. Fârisî beyt tercemesi:

Dost ayrılığı, az olsa da, az değildir.

Gözde, kıl parçası da olsa, çok görünür.

Rû'yâları yazmışsınız. Bundan önce de bildirmişdim ki, bunlar müjdecidirler. Müjde edilen şeylerin meydâna çıkmaları zemânı, dahâ gelmemiştir. Bekleyiniz ve çalışınız! Arabî beyt tercemesi: Sevgiliye kavuşmak ele geçer mi acabâ?

yüksek dağlar ve korkunç tehlükeler var arada!

Vesselâm.

243

Bu mektûb, molla Eyyûba yazılmışdır. Tarîkat-i aliyye-i Nakşibendiyyeyi tergîb etmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd ve Peygamberine salâtü selâm ederim. Sizlere ve bütün mü'minlere iyi düâlar ederim.

Kıymetli kardeşim! Çeşidli mektûblarınız ile, birkaç def'a nasîhat istediniz. Fekat, bu aşağılığımı düşünerek, kendi çöküntülerime bakarak, cevâb yazmağa kalkışamadım. Fekat, tekrâr istediğiniz için, bir kaç şey yazmağa kendimi zorluyorum.

İnsanlara önce lâzım olan, herkesin birinci vazîfesi, emrlere uymak ve yasaklardan kaçınmaktır. Haşır sûresinin yedinci âyetinde meâlen, (Resûlümün getirdiklerini alınız ve yasak etdiklerinden kaçınız!) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, islâmiyyete uymanın lâzım olduğunu göstermektedir.

Zümer sûresinin üçüncü âyetinde meâlen, (Biliniz ki, Allahü teâlâ, hâlis olan din ister) buyuruldu. Böylece, herkese, ihlâs kazanması emr olundu.

Fenâ hâsıl olmadıkça, ihlâs elde edilemez. Zât-i ilâhî sevilmedikce ihlâsın varlığı düşünülemez. Fenâyı hâsıl eden ve insanı, Zât-i ilâhînin sevgisine kavuşduran şey de, tesavvuf yolunda ilerlemektir. Görülüyor ki, bu yolda ilerlemek, herkese lâzım olmaktadır. Çünkü, ihlâsa kavuşmak, herkese lâzımdır. Yüksek mertebeleri ve bu mertebelere ulaştırmaları bakımından, tesavvuf yolları çeşidlidir. Bunlar arasında, sünnet-i seniyyeye uymağı ve islâmiyyete yapışmağı emr edenleri seçmek dahâ iyi ve uygundur. Bu yol da, Ebû Bekr-i Sıddîkın yoludur “kaddesallahü teâlâ esrârehümül aliyye”. Çünkü bu yolun büyükleri, bu yolda, sünnet-i seniyyeye yapışmışlar, bid'atden sakınmışlardır. Elden geldiği kadar ruhsatla iş görmeğe izn vermezler.

Ruhsat verilen işler, kalbe fâideli görünseler de, bunlara izn vermezler.

Azîmet olan işler, kalbe zararlı görünseler de, azîmetle iş görmeği elden bırakmazlar. Ahvâl ve mevâcîdi, islâmiyyet terâzîsi ile ölçerler. Zevkleri ve ma'rifetleri, din bilgilerinin hizmetçileri bilirler. Çok kıymetli cevâhir gibi olan fikh bilgilerini, ceviz ve cam parçaları gibi değersiz olan vecd ve hâl ile, çocuklar gibi değişmezler. Tesavvufcuların, ma'nâsız sözlerine kıymet vermez, aldanmazlar. (Nass)ı bırakıp (Fuss)a bağlanmazlar.

[Ya'nî fikh bilgilerini bırakıp, (Füsûs) kitâbına bağlı kalmazlar.]

Medînede olan fütûhâtı bırakıp, (Fütûhât-i Mekkiyye)ye sarılmazlar. [Ya'nî çoğu Medîne-i münevverede gelmiş olan fikh bilgilerini bırakıp da, Muhyiddîn-i Arabî hazretlerinin (Fütûhât-i Mekkiyye) adındaki kitâbında yazılı, fikh bilgilerine uymıyan, ma'rifetlere sarılmazlar.] Bunun için, bu büyüklere hâsıl olan hâller gelip geçici değildir. Gafletsiz geçen vaktleri çok uzun sürer. [Allahü teâlâdan başka herşeye (Mâ-sivâ) denir.] Mâ-sivâ sevgisi, kalblerinden öyle silinmiştir ki, mâ-sivâyı düşünmek için bin sene uğraşsalar, kalblerine getiremezler. Başkalarına şimşek gibi çakıp geçen (Tecellî-i zâtî) bu büyüklerden hiç ayrılmaz. Çabuk biten huzûra hiç kıymet vermezler. Nûr sûresinin otuzyedinci âyetinde meâlen, (Ticâret, satış

yapmak, o büyük insanları, Allahı hâtırlamakdan alıkoymaz) buyuruldu. Bu âyet-i kerîmede buyurulan kimseler bunlardır. Böyle olmakla berâber, bu büyüklerin yolu, yolların en kısasıdır. Elbette

kavuşdurucudur. Başka yolların sonunda ele geçenler, bu büyüklere başlangıçta verilir. Bunların kalbleri, hazret-i Ebû Bekrin “radıyallahü anh” mubârek kalbine bağlıdır.

Kalblerini bağlayan bu zincir, bütün başka meşâyihın bağlarından üstündür.

Fekat herkesin aklı, bu büyüklerin aldığı zevkı anıyamaz. Bu yolda bulunan kısa görüşlü kimseler bile, bunların yüksekliklerine inanamazlar. Fârisî beyt tercemesi:

Kötülerse, anlamayan bu büyükleri eğer,

Hâşâ! Bu iftirâdır; cevâb vermesem değer.

Hâce Ubeydullah-i Ahrâr “kuddise sirruh” hazretleri buyurdu ki, (Bu yüksek zincirin halkaları olan büyükler, her gösteriş yapanlara, oynayanlara benzetilemezler. Onların kazançları çok yüksektir). Fârisî beyt tercemesi: Yazık olur açıklamak onu,

gizli kalsın gönül aşkı gibi.

Fekat gösterdim ki, yol bulalar,

bulmayıp üzülmeden yeğitler.

Bu büyüklere “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” verilen ni’metlerle ve üstünlükleri ile defterler doldurulsa, sonsuz denizler yanında bir damla gibi olur. Fârisî mısra’ tercemesi:

Aranılan hazîneden nişân verdim sana.

Doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde olanlara selâm olsun

“aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti efdalühâ ve minetteslîmâti ekmelühâ”!

244

Bu mektûb, molla Muhammed Sâlih-i Külâbîye yazılmışdır. Hâlinin harâb olduğunu bildiren mektûbuna cevâbdır:

Kıymetli kardeşim hâce Muhammed Sâlih’in mubârek mektûbu geldi. Hâllerinin harâb olduğu yazılı idi. Ondan dahâ çok harâb olmasını umarız. Bu harâblıkların sonunun nereye varacağını, kıymetli oğlum Muhammed Sâdıkâ

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” bugünlerde yazmışdım. Oradan arayınız.

Orada kalmanızın, arkadaşlar için fâideli olduğunu anladınızsa, eğer uygun görürseniz birkaç gün dahâ kalınız! Bu fakîr de bugünlerde mubârek Dehli şehrine yolculuk yapmak üzereyim. İstihâreler ve teveccühler, bu yolculuğu gösterdi. Bu makâmı olgun oğluma ihsân eylediler. Kendi vilâyeti içine aldılar. Fakîr burada müsâfirler gibi, onun vilâyetinde oturmakdayım. Bu yüksek yola girmiş olan kardeşlere ve önce mîr Seyyid Mürtezâya ve mevlânâ Şükrullah ile mîr Seyyid Nizâma düâlar

ederim. Oğlum Hâce Muhammed Sâdık ve diğer kardeşlerimiz size ve arkadaşlarınızın hepsine düâ ederler.

245

Bu mektûb, Seyyid Enbiyâya yazılmışdır. Zikri, Fenâ ve Bekâyı ve Ebû Alî Sînâyı bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd ve yüce Peygamberine “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” salât ve selâm olsun! Size ve bütün müslimânlara düâ ederim.

Gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizleri sevindirdi. Nefyü isbât zikrinin yirmibire ulaştığını, fekat devâm hâsıl olmadığını, ara sıra şü’ûrsuzluk olduğunu yazıyorsunuz.

Sevgili yavrum! Zikr etmenin şartlarından bir şart eksik olmalıdır ki, o sayıya çıktığınız hâlde bir te’sîri görülememiştir. Görüşdüğümüz zemân hâtırlatınız da uzun anlatırım, İnşâallahü teâlâ.

Süâl: Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh” işini sona getirdikten sonra, (Zikr söylemek laklakadır. Ya’nî fâidesizdir. Kalb ile zikr etmek vesvesedir. Ya’nî fâidesiz düşüncedir. Rûhun zikr yapması, şirk olur. Sır denilen latîfenin zikri de küfrdür) buyurdu. Bu söz ne demektir?

Cevâb: Zikrde, bir zikr eden, bir de zikr olunan vardır. Hangi zikr olursa olsun, zikr edenin ve zikrin zikr olunanda yok olmaları için yapılır. Ya’nî zikr eden ve zikr yok olacaklar, yalnız, zikr olunan kalacaktır. Bunun için, zikre laklaka, vesvese, şirk ve küfr buyurmuştur. Fârisî iki beyt tercemesi:

Dostdan seni geri bırakmasın,

o şey, küfr veyâ îmân olsa da,

seni bu yolda oyalamasın,

hiçbirşey, mâh-i cihân olsa da!

Zikre böyle çirkin isimler verilmesi, Fenâ ve Bekâ hâsıl olmadan öncedir.

Çünkü, Fenâ ve Bekâ hâsıl olduktan sonra, zâkirin varlığı ve zikr etmesi, hiç çirkin değildir. Bu sözümüzde, anlaşılamayan yer kaldı ise, buluşduğumuz zemân, yine sorunuz. Çünkü, mektûbla bundan fazlası açıklanamaz. Şunu da bildirelim ki, bu sözü, Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh” hazretlerinin söylediğini ve hele işini sona erdirdikten sonra söylediğini sanmak doğru birşey değildir.

Süâl: Şeyh Ebû Saîd-i Ebül-hayr, Allahü teâlâyâ kavuşduran bir vâsıta bildirmesini Ebû Alî Sînâdan istedi. İbni Sînâ da, (Görünüşde müslimân olmağı bırak. Tâmm kâfir ol) dedi. Şeyh hazretleri, Aynülkudât-ı Hemedânîye yazarak, (Bir sene ibâdet etseydim, ibni Sînânın sözünden etdiğim istifâdeyi elde edemezdin) dedi. Aynül-kudât da buna, (Eğer anlamasaydın, o zevallı gibi kötülenir ve ayblanırdın) diye cevâb yazdı. Bunun açıklamasını istiyorsunuz?

Cevâb: Tam veyâ hakîkî küfr, ikiliği kaldırmak demektir. Çokluğun, ya’nî mahlûkların

görünmemeleridir. Bu da, Fenâ makâmıdır. Bu makâmın üstünde, hakîkî islâm makâmı vardır ki, Bekâ makâmıdır. Küfr-i hakîkî, islâm-ı hakîkîden çok aşağı derecedir. İbni Sînâ, kısa görüşlü olduğu için, islâm-ı hakîkîye yol göstermedi. Sözün doğrusu şudur ki, onun küfr-i hakîkîden de haberi yoktur. Bu sözü, ağızlardan alarak, başkalarına uyarak söylemiş ve yazmıştır. Onun, görünüşde müslimân olmakdan başka birşeyi yoktur. Sonunda, felsefe pisliklerinde kalmıştır. İmâm-ı Muhammed Gazâlî “rahmetullahi aleyh”, onun kâfir olduğunu bildiriyor. Doğrusu da, onun felsefeye dayanan bilgileri, islâmiyyetin temel bilgilerine uygun değildir. Şunu da bildirelim ki, şeyh Ebû Saîd “rahmetullahi aleyh”, Aynül-kudâtan “kuddise sirruh” çok zemân önce idi. Ona mektûb yazması nasıl olabilir?

Anlaşılamayan yer kaldı ise görüşdüğümüz zemân sorunuz! Vesselâm.

246

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mâna “kuddise sirruh” yazılmıştır. Aradığı makâma kavuştuğu ve kemâl ve tekmîl mertebeleri ve zemân zemân olan gevşekliğin sebebi bildirilmektedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun.

Peygamberlerin efendisine ve Onun temiz Âlinin ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Arka arkaya gelen kıymetli mektûblarınız bizleri çok sevindirdi. Oraya giden bulunmadığı için, herbirine ayrı ayrı cevâb gönderilemedi. Afvınızı dilerim. Mîr Dâvûd ile gönderdiğiniz mektûb geldikten sonra, bir sabâh nemâzından sonra kardeşlerimizin arasında oturdum. İsteyerek veyâ istemeyerek sizi düşündüm. Eskiden kalanlardan görülebilenlerin de yok olması için ve his olunan karanlıkların ve bulanıklıkların giderilmesi için çalıştım. Hilâl şeklindeki kemâliniz, tâm bedr hâline geldi. Hidâyet güneşinde bulunanların hepsi bu tâm ay üzerinde göründü. Öyle oldu ki, aranılan ve umulan kemâllerden, verilmedik hiçbirisi kalmadı. Kabın alabildiği kadar dolduruldu. Bundan sonra, yavaş yavaş dahâ da alır. Bu hâlin Âlem-i misâldeki görüntüsü, uzun zemân karşımda kaldı.

Böylece, doğruluğu iyice anlaşıldı. Bundan dolayı Allahü teâlâyâ hamd olsun! Bu ni'mete kavuşacağınızı, dahâ önce gördüğünüz bir rû'yâ haber vermişti. Bu kavuşmağı çok istiyordunuz. Allahü teâlâyâ hamd olsun ve şükr olsun ki, size karşı olan borcumu temâm ödemiş oldum. Sözümü yerine getirmiş oldum. Bu kemâle uygun olarak, tâliblere çok fâideli olacağınızı ve oralarda, çöllerde bulunanların bile, mubârek varlığınıza nûrlanacaklarını ümmîd ederim.

Arasıra çalışmanızda gevşeklik olduğunu yazıyorsunuz. Aşırı kabz hâlinin buna sebep olduğu görünüyor. Sizin kabz hâliniz, çok ve uzun sürdüğü için bundan hâsıl olan durgunluk da uzun sürmektedir. Bununla berâber, ibâdetleri yapmak ve vazîfeleri yerine getirmek için kendinizi zorlayınız!

Bu sene, yüksek bilgiler ve kıymetli ma'rifetler ihsân edildi. Bunları bildiren iki müsveddeyi kardeşimiz mevlânâ Muhammed Emîn götürdü. Orada, Hâcemiz hazretlerinin “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”

(Rubâ'ıyyât)larından birkaçının açıklaması vardır. O rubâ'îleri Fîrûzâbâddaki kardeşlerimiz okurken yazmışdım. Rubâ'îleri açıklarken vahdet-i vücûd bilgileri de yazıldı. Âlimlerin sözleri ile Sôfiyyenin vahdet-i vücûd sözleri birbirlerine uygun getirildi. İki tarafın ayrılığı yalnız sözde bırakıldı.

Müşveddelerden ikincisi, kıymetli oğlum Muhammed Sâdık yazılan bir mektûbdur. Çok uzun ve geniş yazılmışdır. Bu bilgilerin derecelerinin yüksekliği okunduğu zemân anlaşılır. Bir yerinde şübheye düşerseniz sorunuz!

247

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmed hazretlerine yazılmışdır. Allahü teâlânın varlığını gösteren, yine kendisi olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyı delîlsiz, vesîlesiz olarak tanıdım. Dahâ doğrusu, delîlleri, Allahü teâlâ vâsıtası ile tanıdım. Çünkü, herşeyin delîli, herşeyin varlığını gösteren Onun varlığıdır. Onu gösteren birşey yoktur. Çünkü delîl olanın, gösterenin, gösterilenden dahâ çok meydânda olması lâzımdır. Ondan dahâ açıkda ne vardır? Çünkü herşey, Onunla meydândadır. Herşeyin varlığı Ondandır. O, kendini de, herşeyi de göstermektedir. Bunun içindir ki, Rabbimi, Rabbim vâsıtası ile tanıdım ve herşeyi Onunla tanıdım deriz. Böyle olduğu münâzara ilmindeki (Limmî) üsûlü ile anlaşılmalıdır. Âlimlerin çoğuna göre (İnnî) delîli ile anlaşılır. [(Limmî), Limmeli ya'nî (Niçinli) demektir. Niçin sorularını cevâblandırmak lâzım olur. İnnî, inneli ya'nî (Elbetteli) demektir.] Belli olduğu için, niçin demeğe lüzûm yoktur.

Delîlin Limmî veyâ innî olması görüş ayrılığındandır. Doğrusu ise, burada delîl aramanın yeri yoktur. Çünkü, Allahü teâlânın varlığı meydândadır.

Meydânda olmasında hiç şübhe yoktur. Herşeyden dahâ açıktır. Ancak, kalbi hasta, gözünde perde olan anormal kimse göremez. Herşey, açıkdaki beş

duygumuz ile anlaşılır. Hepsinin varlığı, Allahü teâlâdandır. Böyle olduğunu anlamıyanların çoğu, hasta kimselerdir. Onların hasta olması, böyle olmasına zarar vermez. Size ve doğru yolda olanların ve Muhammed aleyhisselâmın izinde gidenlerin hepsine selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”!

248

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn-i Ahmed hazretlerine “kaddesallahü teâlâ sirrehul'azîz” yazılmışdır. Peygambere tâm tâbî' olanların, onların bütün olgunluklarına kavuşacakları ve hiçbir Velînin hiçbir Nebî derecesine çıkamayacağı bildirilmektedir:

Bizi bu hâle kavuşduran Allahü teâlâyı hamd olsun! Allahü teâlâ bize doğru yolu göstermeseydi, biz bulamazdık. Allahü teâlânın Peygamberleri doğru yolu göstermek için gelmiştir “salevâtullahi teâlâ ve teslîmâtü sübhânehü aleyhi ve alâ etba'ihim ve ensârihim ve a'vânihim ve hazneti esrârihim”.

Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uyanların en üstünleri, onlara, çok uydukları ve aşırı sevdikleri için, dahâ doğrusu, yalnız Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı olarak, izinde bulundukları Peygamberlerin, bütün kemâlâtını, üstünlüklerini, kendilerine çekerler. Büsbütün onlar gibi olurlar. O kadar benzerler ki, yalnız uyan ve uyulan, önce olan sonra olan ayrılığından başka, aralarında hiç ayrılık kalmaz. Böyle olmakla berâber, uyanlardan hiçbirisi, Peygamberlerin en üstününe uyanlardan olsa da, hiçbir Peygamberin, Peygamberlerin en aşağıda olanının bile, derecesine yükselemez. Bunun içindir ki, Peygamberlerden sonra, bütün insanların en üstünü olan, Ebû Bekr-i Sıddîk “radiyallahü anh” hazretleri, Peygamberlerin derecesi en aşağıda olanından da çok aşağıdadır. İşte bunun için,

Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” mebde-i te’ayyünleri ve rableri olan [ya’nî onları terbiye eden, yetiştiren] isimler, asldan, kaynakdandır. Ümmetlerin en üstünleri olsun, en aşağıları olsun, hepsinin mebde-i te’ayyünleri ve rableri olan isimler, o aslların çeşidli zılleri, görüntüleridir. Asl ile gölgesi nasıl müsâvî olabilir? Sâffâtî sûresinin yüzyetmişbirinci âyetinde meâlen, (Elbette kelimemiz, çok önce yapıldı. Ya’nî Levh-i mahfûzda, Peygamberlerimiz için yazdık. Onlara elbette yardım olunacaktır. Onların yolunda gidenler, gâlib olacaklardır) buyuruldu. Allahü teâlânın zâtının tecellîsi, yalnız Peygamberlerin sonuncusuna olur “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât vettehiyyât”. Bu yüce Peygamberin yolunda gidenlerin yüksekleri de, bu tecellîden pay alır. Fekat, bu söz, başka Peygamberlere zâtın tecellîsi olmaz, bu ümmetin yükseklerine olur demek değildir. Böyle düşünmekden Allahü teâlâ korusun! Bu söz, Evliyânın Peygamberlerden dahâ üstün olduğunu anlatmıyor. Çünkü, bu tecellî, o yüce Peygambere olur demek, bütün Peygamberlere de onun vâsıtası ile, Ona uydukları için olur demektir “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”. Bu tecellî, bütün Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” o yüce Peygamberin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” aracılığı ile olur. Bu ümmetin Evliyâsının büyüklerine ise, Ona “aleyhissalâtü vesselâm” uydukları için bu tecellînin zılleri nasîb olur. Peygamberler, bu büyük ni’metin sofrasında Onunla birlikde oturmaktadırlar “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vettehiyyât”. Evliyâ ise, o sofranın artıklarını yiyen hizmetçilerdir.

Sofrasında oturanla, artık yiyen hizmetçi arasında çok fark vardır. Bu makâm tesavvuf yolcularının ayaklarının kaydığı yerlerden biridir. Bunu açıklamak ve şübheleri gidermek için, bu fakîr [ya’nî imâm-ı Rabbânî hazretleri] kitâblarında, mektûblarında çeşidli bakımları bildirmişdir.

Sözün doğrusu, bu mektûbda, Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile yazılmış

olandır. Ma’lûm-i şerîfiniz olsun ki, bu tecellî her ne kadar o yüce Peygamberin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” aracılığı ile bütün Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” hâsıl olmuş ise de, bu üstün vilâyet onların ümmetlerinin Evliyâsına nasîb olmamıştır. Bu tecellîye kavuşmamışlardır. Bunların asllarına nasîb olan tecellî, aracı ile ve görüntü olarak olunca, zıllere, artıklara ne kalabilir. Bunları açık keşfle anlıyoruz. Akl yolu ile değil.

Yukarıda bildirdik ki, Peygamberlere uyanların büyükleri, onların üstünlüklerinin hepsini kendilerine çekerler. Bu üstünlükler, uydukları Peygamberin üstünlükleridir. Her Peygamberin üstünlüğü demek değildir.

Kendi Peygamberlerinin vilâyetinden pay alırlar. Zât-i ilâhînin tecellîsi, ümmetler arasında, yalnız bu ümmete olmaktadır. Bunun için, ümmetlerin en hayırlısı olmuşlardır. Bu ümmetin âlimleri, Benî İsrâîlin Peygamberleri gibi olmuştur. Bu, Allahü teâlânın öyle ihsânıdır ki, dilediğine verir. Onun ihsânları pek çoktur.

Bu vilâyetin üstünlüklerinden biraz yazmak istedim. Vakt dar olduğundan ve kâğıd yetişmediğinden yazılamadı. Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı olarak, ilmler, ma’rifetler yağmur gibi yağmaktadır. Şaşılacak gizli bilgilerin incelikleri açıklanmaktadır. Bu gizli ve ince bilgileri yalnız, kıymetli oğullarıma, anlayabildikleri kadar açıklamakdayım. Sevdiklerimiz birkaç gün huzûrdadır. Birkaç gün de, gaybet hâlinedirler. Bunun için, Velî hiçbir Sahâbînin mertebesine ulaşamaz demişlerdir. Size kavuşmak arzûmuz çoktur.

Bu aşıağı kimseye yazdığınız mubârek mektûbunuz gelerek şereflendik.

Amellerini, ibâdetlerini kusûrlu görmek, Allahü teâlânın ni'metlerinin en büyüklerindenidir. Fekat, hâllerin orta derecede olması, her işde güzeldir.

Sınırı aşmak, pekaz yapmak gibi, adâletden uzaktır. Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde bulunanlara selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihissalevât vetteslîmât”!

249

Bu mektûb, mirzâ Dârâba yazılmışdır. Gelmiş ve gelecek bütün varlıkların en üstününe uymanın fazîletlerini bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçdiği, sevdiği kullarına selâm olsun!

Âhıretde azâblardan kurtulmak ve sonsuz se'âdete kavuşmak, ancak geçmiş ve gelecek bütün varlıkların en üstününe uymakla olur “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”. Bunun için, Ona uymakla, (Mahbûbiyyet makâmı)na erişirler. Onun yolunda bulunmakla, Allahü teâlânın zâtının tecellîsine kavuşurlar. Onun izinde ilerlemekle, bütün mertebelerin en üstünü olan ve Mahbûbiyyet makâmından sonra hâsıl olan, (Abdiyyet) mertebesine ulaşırlar. Onun izinde ilerliyenlerin büyükleri, İsrâîl oğullarının Peygamberlerine benzetildi. Peygamberlerin en üstünleri olan ülül'azm Peygamberler “salevâtullahi aleyhim ecma'in” Onun yolunda olmağı istemişlerdir. Mûsâ “aleyhisselâm” Onun zemânında bulunsaydı, Onun yoluna girmekten başka birşey yapmazdı. İsâ aleyhisselâmın gökden ineceğı ve Allahü teâlânın sevgilisine ümmet olacağı herkesin bildiğı bir şeydir. Onun ümmeti, Onun yolunda bulundukları için, ümmetlerin en iyileri oldular ve Cennetdekilerin çoğı bunlar oldu. Ona uydukları için, âhıretde, bütün ümmetlerden önce Cennete girecekler, Cennet ni'metlerine kavuşacaklardır.

Böyle dahâ nice üstünlükleri vardır. Bunun için, O yüce Peygamberin sünnetine uyunuz ve ahkâm-ı islâmiyyeye yapışınız! Ona ve Onun Peygamber kardeşlerinin hepsine en üstün düâlar ve en yüksek selâmlar olsun!

Ayrıca şeyh İsmâ'il, size havâle olunur. Kendisi, ma'rifetler sâhibi hâcî Abdülhakkın ahabâblarındandır. Vesselâm.

Yüzbin ok ve kılinc yapamaz aslâ,

Göz yaşının seher vakti yaptığını.

Düşmanı kaçırın, süngüleri, çok def'a,

Toz hâline getirir, bir mü'minin düâsı.

250

Bu mektûb, molla Ahmed-i Berkîye “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Tesavvuf yolundaki hâlleri ve haccın şartlarından birinin, yolun tehlikesiz olması olduğu bildirilmektedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun yüce Peygamberine ve Âline ve Eshâbına salât ve selâm olsun! Din ve dünyânızın iyi olması için düâ ederim. Biz fakîrler çok iyiyiz. Allahü teâlâyâ hamd olsun! Sizin de âfiyetde olmanızı Allahü teâlâdan dilerim. Kıymetli mektûbunuz geldi.

(Önce olan zevkleri ve ferâhlıkları şimdi kendimde bulamıyorum. Bunun için, eski derecelerimden düşdüğümü anlıyorum) diyorsunuz.

Kardeşim! Önceki hâller, vecd ve simâ' sâhiblerinin hâlleri gibi idi. Bu hâller, cesedde hâsıl oluyordu. Şimdi hâsıl olan hâller ile cesedin ilgisi pekazdır. Dahâ çok kalbe ve rûha bağlıdırlar. Bunu anlatabilmek için, uzun açıklamak ister. Kısacası, şimdiki hâller, önceki hâllerden katkat üstündür. Bunlardan zevk duyamamak, tat alamamak, zevk ve tat almakdan dahâ üstündür. Çünkü, büyüklere “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” olan bağlılık, insanı ne kadar cehâlete çeker, ne kadar hayrete düşürürse, o makâmdaki câhilliğe (Ma'rifet) denilir. Anlıyamamağa da idrâk etmek, anlamak denir.

Nisbetin [bağlılığın], önce olan tadı, te'sîri şimdi kalmadı diyorsunuz.

Evet, şimdi, rûha olan te'sîri artmışdır. Fekat, herkes bunu anlıyamaz. Ne yapalım ki siz, bu fakîrin yanında az bulundunuz. Nasîb olan ilmleri, ma'rifetleri az işitdiniz. Allahü teâlâ ihsân eder de, ikinci olarak buluşulursa, birkaç gün birarada kalırız.

Süâl: (Yol ve yiyecek parası olan kimsenin bu zemânda, hac yapmak için, Mekke-i mükerremeye gitmesi farz olur mu, olmaz mı?) diyorsunuz.

Cevâb: Yavrum! Fıkh kitâblarında, buna cevâb olarak gelen haberler çok çeşidlidir. Bunlar arasında, fikh âlimi Ebülleys-i Semerkandînin

“rahmetullahi aleyh” fetvâsı seçilmiştir. Bunun bildirdiğine göre, yolda ölüm, hastalık tehlikesi ve düşman korkusu olmadığı düşüncesi çok ise, gitmek farz olur. Böyle zan etmesi çok değilse, farz olmaz. Fekat, bu şart, haccın edâsının, gitmenin şartıdır. Haccın vücûbünün ya'nî farz olmasının şartı değildir. En doğru haber de budur. Bu sebeble gidemiyenin, hac parasını bırakarak, başkasının gönderilmesi için vasiyyet etmesi vâcibdir.

Vakt dar olduğundan, geri kalan süâllerinizi cevâblandıramadım. Başka zemân yazarım. Vesselâm.

251

Bu mektûb, mevlânâ Muhammed Eşrefe yazılmışdır. Dört halîfenin üstünlüklerini ve Eshâb-ı kirâmın büyüklüğünü bildirmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun sevgili Peygamberine ve temiz Ehl-i beytine ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun “salevâtullahi aleyhi ve alâ Âlihi ve Eshâbih”! Din ve dünyâ se'âdetinize düâ ederim.

Kıymetli kardeşim! Birkaç şaşılacak bilgi ve işitilmemiş gizli şeyler ve cenâb-ı Hakkın ihsân etdiği hoş şeyleri bildireceğim. Bunların çoğu, Şeyhaynın [ya'nî, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömerin] ve hazret-i Osmân-

ı Zinnûreynin ve Allahın arslanı hazret-i Alînin üstünlüklerini ve yüksekliklerini göstermekdedir. Kısa anlayışıma göre yazıyorum. Dikkatle dinleyiniz! Hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk ve hazret-i Ömer-ül Fârûk

“radıyallahü anhumâ”, Muhammed aleyhisselâmın yüksekliklerine ve vilâyet-i Mustafâvînin derecelerine kavuşdukları gibi, vilâyet bakımından, hazret-i İbrâhîm aleyhisselâma ve insanları dîne çağırmak bakımından da, Mûsâ aleyhisselâma bağlıdırlar. Hazret-i Alî ise, her iki bakımdan da, hazret-i Îsâ aleyhisselâma bağlıdır. Hazret-i Îsâ, rûhullahdır ve kelimetullahdır.

Bunun için kendisinde vilâyet yüzü, Peygamberlik yüzünden dahâ kuvvetlidir.

Hazret-i Alî de, Ona bağlı olduğu için, Onda da, vilâyet yüzü dahâ kuvvetlidir. Dört Halîfenin “radıyallahü teâlâ anhum ecma’în” mebde-i te’ayyünleri [ya’nî rableri, kendilerini yetiştiren], ilm sıfatıdır.

Topluca veyâ açıkca çeşidli yönlerden ayrılırlar. Bu sıfat, topluluk bakımından, Muhammed aleyhisselâmın terbiyecisidir. Genişlik bakımından ise, İbrâhîm aleyhisselâmın rabbidir. Her iki bakımdan ise, Nûh aleyhisselâmın rabbidir. Mûsâ aleyhisselâmın rabbi, kelâm sıfatıdır. Îsâ aleyhisselâmın rabbi, kudret sıfatıdır. Âdem aleyhisselâmın rabbi, tekvîn sıfatıdır.

Hazret-i Ebû Bekrle hazret-i Ömer, Resûlullahın Peygamberlik yükünü taşımaktadırlar. Fekat burada da, her ikisinin mertebesi ayrıdır. Hazret-i Alî, Îsâ aleyhisselâma bağlı olduğundan ve vilâyet yüzü dahâ kuvvetli olduğundan, Muhammed aleyhisselâmın vilâyet yükünü taşımaktadır. Hazret-i Osmân-ı Zinnûreyn, ortada olduğu için, her iki yükü de taşımaktadır.

Hazret-i Mûsâ aleyhisselâma bağlılığı dahâ çokdur. Çünkü, herkesi dîne çağırmak, Peygamberlik makâmına uygun bir işdir. Bu iş, bizim Peygamberimizden sonra, Peygamberler arasında, Onda dahâ çok ve dahâ geniştir. Onun kitâbı, Kur’ân-ı kerîmden sonra, gökden inen kitâbların en iyisidir. Bunun içindir ki, Onun ümmeti, geçmiş ümmetler içinde, Cennete en önce girecektir. İbrâhîm aleyhisselâmın dîni ve milleti, bütün dinlerin ve milletlerin en üstünü ve yükseği idi. Bunun için, Peygamberlerin en üstününe, Onun milletine uymak emr olunmuşdur. Nahl sûresi, yüzyirmiüçüncü âyetinin, (Sonra, sana bildirdik ki, İbrâhîm aleyhisselâmın milletine tâbi’

olasın!) meâl-i şerîfi, böyle olduğunu göstermekdedir. Geleceği haber verilmiş olan hazret-i Mehdînin rabbi de, ilm sıfatıdır. Bu da, hazret-i Alî gibi Îsâ aleyhisselâma bağlıdır. Sanki, Îsâ aleyhisselâmın iki ayağından biri, hazret-i Alînin başı üzerinde, ikinci ayağı hazret-i Mehdînin başı üzerindedir.

Mûsâ aleyhisselâmın vilâyeti, Muhammed aleyhisselâmın vilâyetinin sağındadır. Îsâ aleyhisselâmın vilâyeti ise, solundadır. Hazret-i Alî, Muhammed aleyhisselâmın vilâyeti yükünü taşıdığı için, Evliyâ yollarının çoğu Ona bağlıdır. Vilâyetin yüksek derecelerine kavuşmuş olan ve insanlar arasına karışmıyan Evliyânın çoğuna, hazret-i Alînin yüksekliği, hazret-i Ebû Bekrle hazret-i Ömerin yüksekliklerinden dahâ çok bildirildi

“radıyallahü teâlâ anhum ecma’în”. Eğer, Ehl-i sünnet âlimleri, bu ikisinin hazret-i Alîden dahâ üstün olduğunu sözbirliği ile bildirmemiş olsalardı, bu Evliyânın çoğu, hazret-i Alînin dahâ üstün olduğunu

bildirirlerdi.

Çünkü, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömerin üstünlükleri, Peygamberlerin üstünlükleri gibidir “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Vilâyet yolunda olanların elleri, o üstünlüklerin eteklerine yetişemez. Bunların, nübüvvetin yüksekliklerinde dereceleri o kadar yüksektir ki, keşf sâhiblerinin keşfleri, o derecelerin yoluna bile varamaz. Vilâyetin yüksek dereceleri, Peygamberliğin yüksek derecelerine çıkabilmek için merdiven gibidir. Vâsıtanın, aracının, aranılandan ne haberi olabilir? Başta olanlar, sonda bulunanlardan ne anlıyabilir? Peygamberlik zemânı çok uzaklaştığı için, bugün, bu sözümüz, çok kimseye ağır gelir. İnanmak istemezler. Fekat, ne yapılabilir? Fârisî beyt tercemesi: Ayna arkasındaki papağan gibiyim, ezelî üstâd ne derse, onu söylerim.

Allahü teâlâyâ çok hamd ve şükürler olsun ki, bu sözlerimin hepsi, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uygundur. Onların sözbirliği ile berâberdir. Onların akl ile, ilm ile buldukları, bana keşf yolu ile bildirilmektedir. Onların kısaca anladıkları, bu fakîre geniş olarak açıklanmaktadır. Resûlullahı uyarak, Peygamberlik makâmının yüksek derecelerine kavuşturulmadan ve o yüksekliklerden doyurucu bir pay verilmeden önce, iki halîfenin üstünlüklerini, bu fakîre, keşf yolu ile bildirmemişlerdi. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uymaktan başka kurtuluş yolu yok idi. Bize doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun!

O, bize doğru yolu göstermeseydi, biz bulamazdık. Rabbimizin Peygamberleri hep doğru söylemişlerdir.

Hazret-i Emîrin “radıyallahü anh” ismi Cennet kapısının üzerinde yazılı olduğunu öğrenince, Şeyhayn hazretlerinin [ya’nî Ebû Bekr ile Ömerin]

“radıyallahü anhüma” Cennet kapısındaki husûsiyyet ve i’tibârlarının nasıl olduğunu merâk etdim. Anlamak için çok uğraşdım. Nihâyet anladım ki, bu ümmetin [ya’nî müslimânların] Cennete girmeleri bu iki büyük zâtın emri ve izni ile olacaktır. Sanki Ebû Bekr “radıyallahü anh” Cennet kapısında durup, içeri girmeğe, izin verecek ve Ömer “radıyallahü anh” ellerinden tutarak içeri götürecektir. Bütün Cennetin, sanki Ebû Bekrin “radıyallahü anh” nûru ile dolu olduğunu his ediyorum. Bu fakîre göre, Şeyhayn hazretlerinin bütün Sahâbe-i kirâm “aleyhimürrıdvân” arasında ayrı bir şân ve üstünlükleri vardır. Başka hiçbirisi, bunlara ortak değildir. Sıddîk

“radıyallahü anh”, Peygamber efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” ile sanki aynı bir evin sâhibidir. Farkları, bir evin iki katı arasındaki fark gibidir. Fârûk “radıyallahü anh” da, Ebû Bekre “radıyallahü anh” tufeyl olarak, bu devlethânede bulunmaktadır. Diğer Sahâbe-i kirâmın, Server-i âleme “sallallahü aleyhi ve sellem” yakınlıkları, sünnet-i seniyyesine

[ya’nî islâmiyyetine] uydukları kadar, mahalle komşusu veyâ hemşehri gibidirler. Bunlar, böyle olunca, sonra gelenlerin Evliyâsı, nerede kalır, artık düşünmeli! Fârisî mısra’ tercemesi:

Seslerini uzakdan işitmek de büyük ni’metdir.

O hâlde onlar Şeyhaynin büyüklüğünden ne anlıyabilirler? Her ikisinin büyüklüğü, o kadar çoktur ki,

Peygamberler “aleyhimüsselâm”

sırasındadırlar. Peygamberlik makâmından başka, bütün üstünlüklerine mâlikdirler. Nitekim Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: (Benden sonra Peygamber gelseydi, Ömer Peygamber olurdu). İmâm-ı Gazâlî

“rahmetullahi aleyh” buyuruyor ki, halîfe Ömer “radıyallahü anh” şehîd olunca, Abdullah ibni Ömer, Sahâbe-i kirâma dedi ki: (İlmin onda dokuzu, Ömer “radıyallahü anh” ile berâber öldü). Ba’zılarının bu sözü anlamıyarak durakladıklarını görünce, (İlmden maksadım Allahü teâlâyı bilmektir. Abdest ve guslün bilgileri değildir) dedi. Ömer böyle olunca Ebû Bekrin büyüklüğü nasıl anlaşılır ki, Ömerin bütün iyilikleri onun bir iyiliğidir. Böyle olduğu, hadîs-i şerîfde bildirilmektedir. Ömer ile Sıddîk “radıyallahü anhümâ” arasındaki fark, Sıddîk ile Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” arasındaki farkdan ziyâdedir. Başkalarının Sıddîkdan “radıyallahü anh” ne kadar aşağıda olduğunu bundan anlamalıdır. Şeyhayn “radıyallahü anhümâ” öldükden sonra da, Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem”

ayrı kalmadılar. Mahşere de onlarla berâber kalkıp gideceğini haber vermiştir. O hâlde efdâliyyet, üstünlük, Ona dahâ yakınlık demek olup, bu da, ikisine mahsûsdur. Bu fakîrliğim ve aşağılığım ile, onların yüksekliğinden ne anlıyabilir ve söyleyebilirim ve üstünlüklerinden ne anlatabilirim? Tozun, dumanın, güneşi anlatmağa gücü yeter mi? Bir damla su, büyük denizleri söyleyebilir mi?

İnsanlara nasîhat etmek, herkese yol göstermek için geri dönmüş olan Evliyâ, hem vilâyet, hem de da’vet bilgilerini ve kıymetlerini taşıdıklarından, keşflerinin nûru ile ve Tâbi’în ve Tebe’i tâbi’inden ictihâd derecesine yükselen âlimler, hadîs-i şerîflerin derinliklerindeki ma’nâları bulup anlamak ile, Şeyhaynın “radıyallahü anhümâ” kemâlâtından biraz anlayarak, hakîkatlerinden az birşey ele geçirerek üstünlüklerini bildirmişler ve bunda söz birliği hâsıl olmuştur. Bu sözlerine uymıyan keşflerin, buluşların yanlış olduğunu söyleyerek bunlara kıymet vermemişlerdir. Bu ikisinin üstünlüğü Sahâbe-i kirâm arasında zâten şöhret bulmuşdu. Meselâ, (Buhâri-i şerîf)de Abdullah ibni Ömer “radıyallahü anhümâ” diyor ki, (Biz, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânında Ebû Bekr gibi kimseyi bilmezdik. Ondan sonra, Ömeri, ondan sonra da Osmânı

“radıyallahü anhüm” bilirdik, onlardan sonra kimseyi kimseden üstün tutmazdık). Ebû Dâvûdün bildirdiğine göre, yine Abdullah ibni Ömer

“radıyallahü anhümâ” diyor ki: (Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”

zemânında bizler, en üstün Ebû Bekrdir, sonra Ömer, sonra Osmân

“radıyallahü anhüm” derdik).

Evliyâlık, Peygamberlikden dahâ yüksekdir sözü, (Erbâb-ı sekr)in, [ya’nî zan ve hayâl ile konuşanların] sözüdür. Ya’nî geri dönmeyen, Peygamberlik makâmının kemâlâtından haberi olmıyan Evliyânın sözüdür. Bu fakîr birçok mektûblarımda, uzun uzadıya bildirdim ki, Peygamberlik, vilâyetin üstündedir. Hattâ Peygamberin kendi vilâyetinin üstündedir. Sözün doğrusu da budur. Bunun aksini söyleyen, Peygamberlik makâmının yüksekliğini bilmiyendir. Evliyâlık yolları arasında Silsile-tüz-zeheb yolu, Sıddîk-i ekberin “radıyallahü anh” yolu olduğundan, bu yolun yolcuları uyanık olur.

Onun için de, yolların en üstünüdür. Başka yoldaki Evliyâ, bunların kemâlâtına nasıl yetişebilir? Onların içyüzünü nasıl anlıyabilir? Bu yolun yolcularının, bu işde kârları müsâvîdir demek istemiyorum. Belki milyonda biri böyle olabilirse ni’metdir, se’âdetdir. Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” haber verdiği hazret-i Mehdî, vilâyetin en yüksek derecesinde olacağına göre, o da bu yoldan yetişmiş ve bu yolu temâmlamış

ve düzeltmiş olacaktır. Çünkü bütün vilâyet yolları, bu yoldan aşağıdır ve ulaştıkları vilâyetlerde, Peygamberlik makâmının kemâllerinden az birşey vardır. Bu yoldan kazanılan Evliyâlıkda ise, Sıddîk-ı ekberin “radıyallahü anh” yolu olduğu için, o kemâlâtdan pekçok bulunur. Fârisî mısra’

tercemesi:

Gör ki, yollar arasındaki fark ne kadar çokdur.

Hazret-i Emîr “radıyallahü anh” Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” vilâyetini aldığı, taşıdığı için, geri dönmeyen ya’nî halk arasına karışmıyan, ya’nî vilâyetin kemâlâtı kendilerinde fazla bulunan Evliyânın, meselâ Kutbların, Ebdâlin ve Evtâdın terbiyeleri onun imdâdı ve yardımı ile dir. (Kutb-ül-aktâb) ya’nî (Kutb-i medâr) onun emrinde ve terbiyesindedir [ya’nî vazîfesini onun imdâdı ve yardımı ile yapar].

Fâtıma-tüz-zehrâ ile Hasen ve Hüseyin de bu makâmda hazret-i Emîr

“radıyallahü anhüm” ile ortakdırlar.

Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem”, Eshâbının hepsi “radıyallahü anhüm” büyükdür. Her birini büyük bilmek ve söylemek lâzımdır. Enes bin Mâlik “radıyallahü anh” buyuruyor ki, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Allahü teâlâ, bütün insanlar arasından beni seçti, ayırdı. İnsanların en iyisini bana Eshâb olarak seçti. Bunların arasından da bana akrabâ ve yardımcı olarak en üstünlerini ayırdı. Bir kimse, Beni sevdiği için, bunlara hurmet ederse, Allahü teâlâ, onu her tehlikeden korur. Onlara hakâret ederek, Beni incitenleri de incitir). Abdüllah ibni Abbâs buyuruyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: (Eshâbıma dil uzatanlara, onları söğenlere, Allah la’net eylesin. Bütün meleklerin ve insanların la’netleri onların üzerine olsun!) Âişe-i Sıddîka

“radıyallahü anhâ” buyuruyor ki, Resûl “sallallahü aleyhi ve sellem”

buyurdu ki: (Ümmetimin en kötüsü, Eshâbıma dil uzatmağa cesâret edenlerdir).

Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” arasında olan muhârebeleri iyi sebeplerden, güzel düşüncelerden ileri geldi bilmek, dünyâlık için, menfe’at için bilmemek lâzımdır. Çünkü, onların ayrılığı ictihâd ve te’vîl ayrılığı idi.

Hevâ ve hevesden doğan ayrılık değildi. Ehl-i sünnet âlimleri hep böyle söylüyor. Şu kadar var ki, hazret-i Emîr ile muhârebe edenler, hatâ etdi.

Hak, hazret-i Emîr “radıyallahü anh” tarafında idi. Fekat hatâları, ictihâd hatâsı olduğundan, birşey denemez ve dil uzatılamaz. (Şerh-ı mevâkıf) kitâbına göre, Âmidî diyor ki, (Cemel ve Sıffîn vak’aları

ictihâd yüzünden idi). Ebû Şekûr-i Sülemî, (Temhîd) kitâbında diyor ki, (Ehl-i sünnet velcemâ’ate göre hazret-i Mu’âviye ve Onunla berâber olanlar “radıyallahü anhüm” hatâ etmişlerdi. Fekat hatâları, ictihâd hatâsı idi). İbni Hacer-i Mekkî (Savâ’ık) kitâbında diyor ki: (Hazret-i Mu’âviyenin hazret-i Emîr ile

“radıyallahü anhümâ” muhârebesi, ictihâd sebebi ile idi. Ehl-i sünnet âlimleri böyle biliyor). (Mevâkıf)ı şerh edenin, (Eshâbımızın çoğuna göre, o muhârebeler, ictihâd sebebiyle değildi) sözünde Eshâbımız diyerek, kimleri anlatmak istemiştir? Ehl-i sünnet âlimleri böyle söylemiyor, aksini söylüyor. Büyüklerin kitâbları hep ictihâdda hatâ olduğunu bildirmektedirler. İmâm-ı Gazâlî ve kâdî Ebû Bekr ve diğer imâmlar

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” bunlar arasındadır. O hâlde Hazret-i Emîr “radıyallahü anh” ile muhârebe edenlere fâsık, yoldan çıkmış gibi şeyler söylemek câiz değildir.

Kâdî İyâdın (Şifâ) kitâbında, imâm-ı Mâlik “radıyallahü anh” diyor ki: (Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbından birine, meselâ Ebû Bekre veya Ömere veya Osmâna veya Mu’âviyeye veya Amr ibni Âsa

“radıyallahü anhüm” söğen ve onları kötülüyen bir kimse, eğer yoldan çıkdılar, kâfir oldular dedi ise, bu kimseyi öldürmelidir. Yok eğer başka bir ayb ve kusûr ile kötüledi ise, şiddetli dövmelidir). Hazret-i Alî

“radıyallahü anh” ile muhârebe edenler, şî’îlerin taşkın olanlarının dedikleri gibi, kâfir değildir. Fâsık da değildir. Çünkü, Âişe-i Sıddîka

“radıyallahü anhâ” ve Talha ve Zübeyr ve Sahâbe-i kirâmdan birçoğu onlardandır “rıdvânullahi aleyhim ecma’în”. Talha ile Zübeyr “radıyallahü anhümâ” Cemel muhârebesinde, onüçbin kişi ile berâber öldürülmüşdü. Hazreti Mu’âviye “radıyallahü anh” bu zemân işe karışmamışdı. Bir müslimân, bunlara yoldan çıkdı ve günâha girdi gibi sözler söyleyemez. Kalbi bozuk, rûhu pis olan, söyler. Fıkıh âlimlerinden ba’zısı hazret-i Mu’âviye

“radıyallahü anh” için (Cevr), ya’nî zulm etdi, demiş ise de, bundan maksadları, hazret-i Emîrin hilâfeti zemânında kendini halîfe i’lân etmesi haksız idi, demektir. Yoksa, yoldan çıkmak ve günâh alâmeti olan zulm demek değildir. Bu sûretle sözleri, Ehl-i sünnet büyüklerinin sözlerine uymuş

olur. Bununla berâber, hakîkî din âlimleri, böyle yanlış ma’nâlar anlaşılabilir sözleri söylemezler. Hazret-i Mu’âviye için “radıyallahü anh” zâlim, nasıl denilebilir? Bunun, Allahü teâlânın emrlerini ve müslimânların haklarını gözetmekde âdil bir halîfe olduğunu (Savâ’ık-ul-muhrika) kitâbında, allâme İbni Hacer-i Mekkî yazıyor. Çirkin hatâ da dememelidir. Hatâ sözüne eklenen herşey hatâ olur. Hele la’net sözünü kullanmak, zan ve şübhe ile olsa bile hiç doğru değildir. Böyle sözleri Yezîd için söylemeler yeridir. Fekat, Mu’âviye “radıyallahü anh” için söylemek çok şenî’, çok çirkin olur. Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem”, hazret-i Mu’âviyeye “radıyallahü anh” hayrlı düâlar ettiğini, hadîs âlimlerinin hepsi söylüyor. Meselâ, (Yâ Rabbî! Ona kitâb [ya’nî yazı ile ilm ile], hesâb öğret ve Onu azâbdan koru!) ve bir kerre de, (Yâ Rabbî!

Onu doğru yola götür ve doğru yola götürücü yap!) buyurdu. Resûlullahın

“sallallahü aleyhi ve sellem” düâsının kabûl olunacağı ise şübhesizdir.

[Ona beddüâ etdi diyen, yeni din adamlarının (!), din kitâblarından hiç de haberi olmadığı anlaşılıyor mu?] Eshâb-ı kirâmın herhangi biri için, böyle uygunsuz sözler söylemek hiç iyi değildir. Yâ Rabbî! Unutarak, yâhud yanılarak yaptıklarımızı bizlere sorma! İmâm-ı Şa’bî hazretlerinin hazret-i Mu’âviyeyi “radıyallahü anh” kötülediği yolundaki sözleri de doğru değildir. Böyle birşey olsaydı, Şa’bînin talebesi olan imâm-ı a’zam Ebû Hanîfenin bu sözleri söylemesi lâzım gelirdi. İmâm-ı Mâlik “radıyallahü anh”, Tebe’i tâbi’indendir ve hazret-i Mu’âviyenin “radıyallahü anh”

asrında yaşamışdır. Medîne-i münevvere âlimlerinin en yükseği olduğu muhakkaktır. İşte o büyük âlim, Mu’âviyeyi ve Amr bin Âsı “radıyallahü teâlâ anhümâ” söğenleri öldürünüz der mi idi? Demek ki, onu söğmeği büyük günâhlardan sayarak söğenleri öldürmeği emr etmiştir. Onu söğmeği, Ebû Bekr ve Ömeri ve Osmânı “radıyallahü anhüm” söğmek gibi bilmiştir.

O hâlde hazret-i Mu’âviyeyi “radıyallahü anh” söğmek aslâ câiz değildir.

İyi düşünmek lâzımdır ki; hazret-i Mu’âviye “radıyallahü anh” bu işlerde yalnız başına değildi. Eshâb-ı kirâmın hemen hemen yarısı onunla berâberdi.

Eğer hazret-i Emîr “radıyallahü anh” ile muhârebe edenlere kâfir veyâ fâsık denirse, dîn-i islâmın yarısı yıkılır. Zîrâ dîn-i islâmı dünyâya yayan, bizlere bildiren onlardır. O hâlde, onları ancak zındık, ya’nî dîn-i islâmı yıkmak için uğraşan kimse kötüler. O muhârebelerin, karışıklıkların ortaya çıkması hazret-i Osmânın “radıyallahü anh” şehâdeti ile başladı.

Kâtillerden kısâs istenmesi ile başladı. Talha ile Zübeyr “radıyallahü anhümâ” kısâs gecikdiği için Medîne-i münevvereden çıkdılar. Âişe

“radıyallahü anhâ” de bu işde bunlarla berâberdi. Cemel muhârebesi, hazreti Osmânın “radıyallahü anh” kâtillerine kısâs yapılmasının gecikdiği için oldu. Bu muhârebelerde onüçbin kişi ve Talha ile Zübeyr “radıyallahü anhümâ” da öldürüldü. Mu’âviye “radıyallahü anh” sonradan Şâmdan işe karışdı, bunlarla birleşdi. Sıffîn muhârebesi yapıldı. İmâm-ı Gazâlî diyor ki, bu muhârebeler halîfe olmak için değildi. Hazret-i Emîrin “radıyallahü anh” hilâfeti başlangıcında, kâtillere kısâs yapılması içindi. Allâme İbni Hacer-i Mekkî hazretleri de, (Ehl-i sünnet böyle buyuruyor) diyor. Hanefî âlimlerinin büyüklerinden olan Ebû Şekûr-i Sülemî “rahmetullahi teâlâ aleyh” diyor ki, (Hazret-i Mu’âviyenin hazret-i Emîr ile muhârebesi hilâfet için idi “radıyallahü anhümâ”. Çünkü, Peygamber “aleyhissalâtu vesselâm”

ona, (İnsanların başına geçdiğin zemân, onlara yumuşak davran!) buyurmuşdu.

Bunu işitdiği günden beri içinde hilâfet arzûsu uyanmışdı. Fekat, ictihâdında hatâ etmişdi. Hazret-i Emîrin “radıyallahü anh” ictihâdı doğru idi. Çünkü, onun hilâfeti zemânı, hazret-i Emîrin “radıyallahü anhümâ”

hilâfetinden sonra idi. Bundan anlaşılıyor ki, karışıklığın başlaması kısâsın gecikmesi idi. Sonradan halîfe olmak fikri de, ortaya çıkdı. Her ne olursa olsun, ictihâd yerinde idi. Hatâ eden bir derece,

doğru olan iki derece sevâb kazandı. Bu işde, bize düşen en iyi yol, Peygamber efendimizin

“sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbının “radıyallahü anhüm” kavgalarına karışmamalıyız. Bunları konuşmamalıyız. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyuruyor ki, (Eshâbım “rıdvânullahi aleyhim ecma’in” arasında olan işlere karışmayınız!) Yine buyurdu ki, (Eshâbım “aleyhimürrıdvân”

konuşulurken dilinizi tutunuz!) ve bir hadîs-i şerîfde, (Eshâbım için Allahü teâlâdan korkunuz, Eshâbım için dil uzatmayınız!)) İmâm-ı Muhammed Şâfi’î “radıyallahü anh” diyor ki: (Allahü teâlâ, ellerimizi o kanlara bulaştırmadığı gibi, biz de, dilimizi karışdırmıyalım). Bundan anlaşılıyor ki, onlara hatâ etdi demek bile câiz değildir. Hepsi için hep iyi ve hayrlı söylememiz lâzımdır.

Evet, alçak Yezîd inâdcı ve fâsık idi. Ona da la’net edilmemesi, Ehl-i sünnetin, kâfir bile olsa bir kişiye la’nete izn vermediği içindir. Ancak kâfir olarak öldüğü bilinen kimseye la’net câizdir demişlerdir. Ebû Leheb ve eşi gibi. Yoksa Yezîde la’net edilmemeli, demek değildir. Allahü teâlâyı ve Onun Resûlünü “sallallahü aleyhi ve sellem” incitenlere dünyâda ve âhıretde, Allah la’net eylesin!

Zemânımızda birçok kimse, hilâfet mes’elesini dillerine dolamışlar. Sözü evirip çevirip Eshâb-ı kirâm arasındaki muhârebelere getiriyorlar.

Câhillerin yazdığı târîhleri okuyarak ve bid’at sâhiblerinin yalanlarına inanarak, Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” çoğunu kötülüyorlar. Onlara lâıyk olmıyan şeylerle lekeliyorlar. Onun için, bu bakımdan bildiğim hakîkatleri yazarak dostlarıma göndermeği lüzûmlu gördüm. Peygamberimiz

“sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: (Ortalık karışıp, yalanlar yayılıp, dinden olmıyan şeyler ortaya çıkınca, âdetler, ibâdetlere karışdırılır ve Eshâbıma “aleyhimürrıdvân” dil uzatılınca, doğruyu bilenler, herkese bildirsın! Allahü teâlânın ve meleklerin ve bütün insanların la’neti, doğruyu bilip de, gücü yetdiği hâlde, bildirmiyenlere olsun! Allahü teâlâ, böyle âlimlerin ne farzlarını, ne de başka ibâdetlerini kabûl etmez.)

Allahü teâlâyı ne kadar hamd etsek azdır ki, zemânımızın âlimleri

“rahmetullahi aleyhim” hanefî mezhebındendir ve Ehl-i sünnetdir. Yoksa iş, müslimânlara çok güç olurdu. Bu büyük ni’mete şükr etmek her müslimâna lâzımdır.

[Her müslimânın, Ehl-i sünnet i’tikâdını öğrenip, îmânını ona göre düzeltmesi, şunun bunun sözüne ve uydurma kitâblara aldanıp da, doğru yoldan kaymamağa çalışması lâzımdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını bırakıp da, dînini, îmânını, din düşmanlarının hîleler ile, yalancı, okşayıcı kelimeler ile yazdığı kitâblardan ve mecmû’alardan öğrenmeğe kalkışmak, kendini Cehenneme atmaktır]. Ehl-i sünnet vel-cemâ’at âlimlerinin sözlerini bildiren kitâbları okuyup, onlara uymaktan başka kurtuluş yolu yokdur. [Bunun için de, (Se’âdet-i Ebediyye) ve (İslâm Ahlâkı) ve (Eshâb-ı Kirâm) ve (Hak Sözü’n Vesîkaları) ve (Fâideli Bilgiler) kitâblarını okumağı tavsiye ederiz.]

Süâllerine cevâbdır:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği iyi kullarına selâm olsun! Kıymetli kardeşimin güzel mektûbu geldi. Bizi çok sevindirdi. Sorularınız anlaşıldı.

Hazret-i Nûh ile hazret-i İbrâhîmin (Mebde-i te' ayyün)leri, ilm sıfatıdır

“salevâtüllahi teâlâ ve teslîmâtühü sübhânehü alâ nebiyyinâ ve aleyhimâ”.

Muhammed aleyhisselâmın mebde-i te' ayyünü de, yine bu sıfatdır. Birçok bakımlardan, birbirlerinden ayrılmaktadırlar. Çünkü bu sıfatın bir yüzü âlime karşı, öteki yüzü ise, bilinen şeye karşıdır. Birinci bakımdan vahdete uygundur. İkinci bakımdan kesrete uygundur. Bu sıfat da, toplu ve dağınık olur. Herbiri, başka bakımlardan, bir büyüğün mebde-i te' ayyünü olmuştur.

Nübüvvet ve vilâyet yüklerini taşımak için olan, başka süâllerinizin cevâbı, hâce Muhammed Eşrefe gönderilen mektûbda uzun yazılmışdır. Bir dahâ yazmıyorum. Oradan arayınız! Kutb, gavs ve halîfe arasındaki farkları soruyorsunuz. Cevâbını yazmak istedim. Fekat izn olmadı. Başka zemâna bırakıldı. Vesselâm.

253

Bu mektûb, şeyh İdrîs-i Sâ mânîye yazılmışdır. Tesavvuf yolunu ve beş

latîfeyi kısaca bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun sevgili Peygamberine ve temiz Âline ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Din ve dünyâ se'âdetiniz için düâ ederim. Buradaki fakîrlerin hâli çok iyidir. Allahü teâlâyâ hamd olsun.

Allahü teâlâ size de selâmet ve âfiyet versin. Muhammed aleyhisselâmın yolunda bulundursun! Hâllerinizi ve mevâcidi, mevlânâ Abdülmü'min anlattı ve cevâbını beklediğinizi de söyledi. Buyurmuşsunuz ki, yer yüzüne baksam, yeri göremiyorum. Göke baksam, gökü bulmuyorum. Bunun gibi, Arşın, Kürsînin, Cennetin, Cehennemin var olduklarını bulamıyorum. Bir kimsenin önüne gitsem, onun varlığını bilmiyorum. Kendi varlığımı da bilmiyorum.

Allahü teâlânın varlığı sonsuzdur. Onun sonunu kimse bulamamışdır. Tesavvuf büyükleri de, buraya kadar haber verdiler. Buraya kadar ilerleyip, dahâ ileri gidemediler. Bundan ilerisini bildirmedi. Siz de, yükselmeği buraya kadar biliyorsanız ve bu makâmda iseniz, sizin yanınıza gelmiyelim.

Sizi râhatsız etmiyelim. Yok eğer, bundan dahâ yüksek bir makâm varsa, bize bildiriniz de, bu fakîr ve bu yolu çok özliyen bir arkadaşım ile yanınıza gelelim. Birkaç seneden beri yanınıza gelmediğimiz, hep bunun içindir.

Yavrum! Bu hâller ve böyle birçok hâller, hep kalbin hâlleridir. Böyle hâlleri bulan kimsenin, kalbin makâmlarından dahâ dörtde birini geçmemiş

olduğu görülüyor. Kalbin makâmlarından, geri kalan üç kısmını da geçmek lâzımdır. Böylece kalbin

işî biter. Kalbden sonra rûh vardır. Rûhdan sonra, sır vardır. Sırdan sonra hafî vardır. Bundan sonra ahfâ vardır. Bu dört latîfeden herbirinin de ayrı ayrı hâlleri ve mevâcidi vardır. Herbirini ayrı ayrı geçmek lâzımdır. Herbirinin yüksek derecelerine ulaşmak lâzımdır.

Âlem-i emrin, bu beş latîfesinden sonra, bunların aslları olan dereceler birer birer geçilir. Sonra, Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının zılleri, görüntüleri derece derece geçilir. Bu zıllar, beş aslın da asllarıdır. Bunlardan sonra, isimler ve sıfatlar tecellî eder. Sonra şüûn ve i'tibârât görünürler. Bu tecellîlerden sonra, Zât-i ilâhî tecellî eder.

Bu zemân itmînân-i nefis hâsıl olur. Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak müyesser olur. Burada hâsıl olan kemâlât ya'nî yüksek dereceler yanında, önceki kemâlât hiç kalır. Sonsuz bir deniz yanında bir damla su gibidir. Bu makâmda (Şerh-ı sadr) olur ve (İslâm-ı hakîkî) ile şereflenir. Fârisî mısra' tercemesi:

İş budur. Bundan başkası hiçdir.

Âlem-i emrin bu beş latîfesinin derecelerini ve bunların asllarını ve aslların da asllarını geçmeden önce isimlerin ve sıfatların tecellîleri sanılanlar, Âlem-i emrin hâssalarından birkaçının görünüşleridir. Âlem-i emr, Allahü teâlâ gibi anlaşılamaz, nasıl olduğu bilinemez olduğundan ve maddesiz, mekânsız olduğundan, sâlik bu zuhûrları, isimlerin ve sıfatların tecellîleri sanarak aldanır. Bir sâlik, bunun için demişdir ki, (Otuz seneden beri, rûhumu, Allah sanarak, ona tapındım). Nereye kavuşulduğu, kime gidildiği artık anlaşılsın! Arabî beyt tercemesi: Sevgiliye kavuşmak, ele geçer mi acabâ?

yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada!

Lutf ederek, bu yolun açıklanmasını istediğiniz için, kısaca az birşey yazıldı. Herşey, Allahü teâlânın emrindedir. Size ve yanınızda olanlara selâm ederim.

Bir göz ki, nazarında, ibret olmasa anın,

Başının üzerinde düşmanıdır insanın.

Kulak ki, öğüt almaz, her dinlediği şeyden,

Akıtsan yeri vardır, kurşunu deliğinden.

254

Bu mektûb, molla Ahmed-i Berkîye “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Birkaç sūâline cevâbdır:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği, sevdiği iyi insanlara selâm olsun!

Sûâl: İnsan her ne yaparsa, zemânın sâhibinin emri ile yapmalıdır ki, hayrlı sonuç alabilsin. Tâ’atleri, ibâdetleri yapmak da böyledir demişlerdir. Eğer bu söz doğru ise, bize, her hayrlı işi yapmak için emr ve izn buyurmanızı dileriz diyorsunuz?

Cevâb: Büyüklerin bu sözü doğrudur. Size izn verilmiştir. Fekat hayrlı sonuç demek, o işin sonucu olan şey demektir. Her istenilen şeyi elde edebilmek demek değildir.

Sûâl: Kitâbda diyor ki, hâce Ubeydullah-i Ahrâr “kuddise sirruh” hazretleri buyurdu ki, (Kur’ân-ı kerîmin hakîkati, cem’ mertebesindedir. Ya’nî Zât-i teâlânın ehadiyyet mertebesindedir). Böyle olunca, (Mebde’ ve Me’âd) kitâbındaki, (Kâ’benin hakîkati, Kur’ân-ı kerîmin hakîkatinin üstündedir) yazısının ma’nâsı nedir?

Cevâb: Burada, ehadiyyet mertebesi demek, hiçbirşeyin bulunamayacağı Zât-i ehadiyyet değildir. Onun için, bu ehadiyyet mertebesinde, sıfat ve şân bulunur. Çünkü Kur’ân-ı kerîmin hakîkati, kelâm sıfatındandır. Kelâm sıfatı da, Allahü teâlânın sekiz sıfatından biridir. Kâ’benin hakîkati ise, sıfatların ve şânların bulunamayacağı, dahâ üstün bir mertebededir. Bunun için, Kâ’benin hakîkati dahâ yüksek olmaktadır.

Sûâl: Birkaç tefsîrde diyor ki, (Ben Kâ’beye secde ediyorum diyen kimse kâfir olur. Çünkü secde, Kâ’beye doğru yapılır. Kâ’beye yapılmaz). Başka yerlerinde de diyor ki, (Müslimânlığın başlangıcında, secdede, senin için secde olsun derlerdi). Senin için demek Zât-i teâlâ için demektir. Böyle olunca, (Mebde’ ve Me’âd) kitâbındaki, (Eşyânın maddeleri, cisimleri, Kâ’benin binâsına secde etdikleri gibi, eşyânın hakîkatleri de, Kâ’benin hakîkatine secde eder) sözü ne demektir?

Cevâb: Sözüün gelişi böyle olmuştur. Melekler, Âdem aleyhisselâma secde etdiler demek de böyledir. Secde, Allahü teâlâyâ yapılır “celle şânüh”.

Hiçbir mahlûka secde edilmez. Size ve yanınızda olanlara ve sevdiklerinize ve öncelikle molla Pâbende ve şeyh Hasene selâm ederim.

255

Bu mektûb, molla Muhammed Tâhir-i Lâhorîye yazılmışdır. Sünnet-i seniyyeyi her yere yaymağı ve

bid’atleri yok etmek lâzım olduğunu bildirmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun ve Onun seçtiği sevdiği iyi insanlara selâm olsun! Hâfız Behâeddîn ile göndermiş olduğunuz kıymetli mektûb geldi.

Bizleri çok sevindirdi. Ne büyük ni’metdir ki, yanınızda olanlar ve sevdikleriniz, bütün güçleri ile, Resûlullahın sünnetlerinden bir sünneti diriltmeğe çalışmaktadırlar ve bütün varlıkları ile, kötü ve beğenilmeyen bid’atlerden bir bid’ati yok etmeğe uğraşmaktadırlar. Sünnet ile bid’at, birbirlerinin zıddıdır, tersidir. Birinin bulunduğu yerde, ikincisi bulunamaz, gider. Birini diriltmek, ötekini yok etmektir. Sünneti diriltmek, bid’ati yok eder. Bid’ati diriltmek de, sünneti yok eder. İster hasene, ya’nî güzel desinler, ister seyyie, çirkin desinler, her bid’at, sünneti yok eder. Belki, bir bakımdan güzel denilmiş olabilir. Hiçbir bid’atin kendisi güzel olamaz. Çünkü Allahü teâlâ, sünnetlerin hepsini beğenir. Sünnetlerin zıddı ise, şeytânın beğendiği şeylerdir. Bugün, bid’atler, her yere yayılmış olduğundan, bu sözümüz çok kimseye ağır gelir.

Fekat, âhiretde, hangimizin doğru olduğunu anlayacaklardır. İşittiğimize göre, hazret-i Mehdî, hükûmet sürdüğü zemân, dîni yayarken ve sünneti diriltirken, bid’at işlemeğe alışmış olan Medînedeki âlim, bid’ati güzel sandığı ve ibâdet olarak yaptığı için, hazret-i Mehdînin emrlerine şaşarak, (Bu adam, bizim dînimizi yok etdi ve milletimizi öldürdü) diyecektir.

Hazret-i Mehdî “rahmetullahi aleyh” bu âlimi öldürecektir. Onun güzel sandığı bid’atin, kötü olduğunu bildirecektir. Bu, Allahü teâlânın ni’metidir. Dilediğine verir. Onun ihsânı çoktur. Size ve yanınızda olanlara selâm ederim. Çok unutkan oldum. Mektûbunuzu kime verdiğimi hâtırlıyamıyorum. Süâllerinize cevâb veremediğim için afvınızı dilerim.

Meyân şeyh Ahmed-i Garmelî, sevdiklerimizdendir. Size yakındır. Kendisine teveccüh buyurunuz!

256

Bu mektûb, meyân şeyh Bedî’uddîne yazılmışdır. Kutb ve Kutb-ül-aktâb ve Gavs ne demek olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği, sevdiği insanlara selâm olsun. Bir dervîşle gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizleri çok sevindirdi.

Süâl: Kutb, kutb-ül-aktâb, Gavs ve Halîfe ne demektir? Herbirinin vazîfesi nedir? Vazîfelerinin neler olduğunu bilirler mi, bilmezler mi? Bir kimsenin Kutb-ül-aktâb olduğu gaybdan müjdelenirmiş. Bu doğru mudur, yoksa hayâl midir?

Cevâb: Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâm” izinde ilerliyenlerin büyükleri, Ona uyarak Nübüvvet makâmının derecelerini geçtikten sonra, içlerinden bir kaçına (İmâmet) makâmını verirler. Başkalarını, o dereceleri geçirmekle bırakıp, bu makâmı vermezler. Bu büyükler de, onlar gibi bu dereceleri geçmişlerdir. İmâmet makâmını almadıkları için, onlardan ayrılırlar. Bu makâma bağlı olan şeylerden mahrûmdurlar. Resûlullah

“sallallahü aleyhi ve sellem” tâbi’ olanların büyükleri, peygamberliğin vilâyet derecelerini temâmlayınca, bunlardan bir kaçına (Hilâfet) makâmını verirler. Geri kalanlara bu makâmı vermeyip, yalnız o dereceleri geçirirler. İmâmet ve hilâfet makâmları, o derecelerin kendilerini geçerek elde

edilir. Bu derecelerin zıllarında, görüntülerinde, imâmet makâmının karşılığı (Kutb-i irşâd) makâmıdır. Hilâfet makâmının karşılığı ise (Kutb-i medâr) makâmıdır. Aşağıda bulunan bu iki makâm, yukardaki o iki makâmın sanki zıllı, gölgesi gibidir. Muhyiddîn-i Arabî hazretlerine göre, (Gavs), Kutb-i medâr demektir. Kutb-i medârdan başka bir Gavslik makâmı olmadığını söylemektedir. Bu fakîre göre, Gavs başkadır. Kutb-i medâr başkadır. Gavs

[dahâ üstün olup] Kutb-i medârın yardımcısıdır. Kutb-i medâr, birçok işlerinde, ondan yardım bekler. (Ebdâl) denilen makâmlara getirilecek Evliyâyı seçmekte bunun rolü vardır. Kutbun yardımcıları, hizmet edenleri çok olduğundan kutba, (Kutb-ül-aktâb) da denir. Çünkü, Kutb-ül-aktâbın yardımcıları, hizmet edenleri, Onun vekîlleri demektir. Bunun içindir ki, Muhyiddîn-i Arabî “rahmetullahi aleyh” buyuruyor ki, (Müslimânların olsun, kâfirlerin olsun, her şehirde bir kutb bulunur).

Makâm sâhibi olan, bilgi sâhibi olur. Makâm derecesi verilen, fekat makâm verilmiyen Velînin ilm sâhibi olması lâzım değildir. Yapdığı hizmetleri bilse de olur, bilmese de olur. Gaybden gelen müjde, o makâmın derecesine yükseldiğini bildirir. O makâmın verildiğini göstermez.

Süâl: (Ebû Bekrin “radıyallahü anh” îmânı ile, bütün ümmetimin îmânı dartılsa, Ebû Bekrin îmânı dahâ ağır gelir) hadîs-i şerîfindeki îmân nedir?

Onun îmânı niçin dahâ yüksektir?

Cevâb: İmânın üstün olması, îmân edilecek şeyler üstün olduğu içindir. Ebû Bekrin îmân ettiği şeyler, ümmetin îmân ettiği şeylerin üstünde olduğu için, hepsinden ağır olmaktadır.

Yavrum! Tesavvuf yolunda yükselirken, öyle bir yere çıkılır ki, bir nokta dahâ çıkılsa, o noktaya çıkmakla geçilen dereceler, oraya kadar olan bütün derecelerden dahâ yüksektir. Çünkü o nokta, aşağısında olanların hepsinden dahâ çoktur. Bu noktanın üstündeki nokta da, bu noktadan öylece dahâ yüksektir. Çünkü altdaki nokta, kendi altındakilerin hepsi ile birlikte, üstündeki noktadan çok küçükdürler. Dahâ yukardaki bütün noktalar da, hep böyledirler. İşte, bir kimsenin îmân ettiği şeylerin derecesi yukarda ise, altındaki derecelerde olanların hepsinden ağır gelir. Bunun içindir ki, Ârif ilerlerken bir yere gelir ki, bir ânda, o âna kadar kazandıklarının hepsini kazanır. Bu fakîrin “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” ölçüsüne göre, bir ânda, önceki derecelerin hepsinden dahâ çok dereceleri geçmektedir. Bu, Allahü teâlânın ihsânıdır. Allahü teâlâ bunu, dilediğine ihsân eder. Allahü teâlâ, çok büyük ihsân sâhibidir.

Süâl: Şeyh Muhyiddîn-i Arabî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” hazretleri ve Ona tâbî’ olanlar diyorlar ki, (Hazret-i Mûsâ “aleyhisselâm” için öldürülen çocukların isti’dâdlarının hepsi, hazret-i Mûsâ aleyhisselâma verildi). Bu söz ne demektir?

Cevâb: Bu söz doğrudur. Çünkü iyi belli olmuştur ki, çok kimselerin yükselmelerine bir kimseyi sebep eyledikleri gibi, bir kimsenin yüksek derecelere varması için, çok kimseleri sebep kılarlar. Rehber, mürîdlerin yükselmesi için sebep olduğu gibi, mürîdler de, rehberin yükselmesi için sebebedirler. Bu fakîr, bu sözün doğru olduğunu, yinilen, içilen, bedenden birer parça olan şeylerde de his ediyorum. Yinilen, içilen, herşey, isti’dâdı da arttırmaktadır. Başka kâbiliyetler de kazandırmaktadır. Tatlı şeyler yimek istemediğim zemânlar, isdi’dâdın artması için yimek emr olunmaktadır. Yimemeğe izn verilmemektedir. Bir kimsenin isti’dâdının başkasına geçdiği çok

görülmüşdür. Biri boş kalmış, ötekinin cem'ıyyeti artmışdır.

Süâl: Şeyh Necmeddîn-i Kübrâ “rahmetullahi aleyh”, bir mürîdini, bir Velînin yanına gönderdi ki, kendisinin hangi Peygamberin “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma'în” terbiyesi altında bulunduğunu anlamış olsun. O zât, mürîde (Cühûdün ne yapıyor?) dedi. Şeyh Necmeddîn-i Kübrâ, bu sözden, kendisinin Mûsâ aleyhisselâmın terbiyesi altında olduğunu anladı. O sözden bunu nasıl anladı?

Cevâb: (Cühûd), yehûdî demektir. Mûsâ aleyhisselâmın ümmetine verilen isimdir. Buradan anladı.

Süâl: (Nefehât) kitâbında diyor ki, bütün Velîler ölünce, vilâyetleri ellerinden alınır. Yalnız dört kişinin alınmaz. Bu ne demektir?

Cevâb: Burada vilâyet demek, Velînin “kuddise sirruh” tesarrufları, kerâmetleri demektir. Vilâyetin kendisi alınır demek değildir. Vilâyet, Allahü teâlâyâ yakınlık demektir. Kerâmetleri alınır demek de, çok kerâmet göstermez demektir. Kerâmet gösteremez demek değildir. Şunu da bildirelim ki, bu söz keşf yolu ile anlaşılan birşeyi anlatmaktadır. Keşfde hatâ, çok olur. Ne görmüş, nasıl anlamışdır? Birkaç kerâmetin zuhûrunu istiyorsunuz.

Bekleyiniz! Allahü teâlâ, her güçlüğün sonunu kolaylaştırır.

Süâl: (Nişâpûrî tefsîri)nde diyor ki, (İnne şâniyeke hüvel-ebter), yâ harfî ile yazıyor. Bunun doğrusu nasıldır. Yâ ile midir, Hemze ile midir?

Cevâb: Doğrusu hemze iledir. Yâ ile yazılı olanlar, Kur'ân-ı kerîmin meşhûr olmıyan okunmasıdır.

Süâl: Birkaç kadın vazîfe istiyor. Nasıl yapalım?

Cevâb: Mahrem iseler, zararı yokdur. Yabancı iseler, perde arkasında oturarak tarîkatî alırlar.

Süâl: Hadîs âlimleri, her ayda, yasak günler bildirmişlerdir. Bunun için, hadîs-i şerîf de söylüyorlar. Ne yapalım?

Cevâb: Bu fakîrin babası, Abdül-ehad “rahmetullahi aleyh” buyurdu ki, şeyh Abdüllah ve şeyh Rahmetullah hadîs âlimi idiler. Haremeynde, [ya'nî Mekke ve Medînede] bu ikisine şeyhayn denirdi. Bir iş için, Hindistâna gelmişlerdi. Bu hadîsi, (Buhâri) şârihlerinden Kermânî “rahmetullahi aleyh” yazıyor. Fekat, za'îfdir. Bu işde doğru hadîs, (Günler, Allahın günleridir.

Kullar da Allahın kullarıdır) dediler. Yine buyurdular ki, (Günlerin uğursuzluğu, âlemlere rahmet olan Muhammed aleyhisselâmın gelmesi ile bitmiştir. Uğursuz günler, eski ümmetlerde vardı). Bu fakîrin anladığı da böyledir. Hiçbir günü başka günlerden üstün tutmam. Cum'a ve Ramezân ve benzerleri günleri, islâmiyyet üstün tutmuş olduğu için üstün biliriz.

Peygamberlik yükünü taşımak üzerinde yazılan bilgileri, hâce Muhammed Eşrefdeki mektûblarda bulamadığınızı yazıyorsunuz. Nasıl bulabilirsiniz? O

mektûb, bugünlerde yazıldı. Henüz size varmamıştır. Çok uzun bir mektûbdur.

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân "rahmetullahi aleyh" hazretlerine yazılmışdır. Tesavvufu kısaca bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun ve Onun sevgili Peygamberi, insanların her bakımdan en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma düâ ve selâm olsun! Kıymetli mektûbunuz geldi. Okuyunca, çok sevindirdi. Tesavvuf yolunun bildirilmesini istiyorsunuz. Bu konuda birşeyler yazmışdım. Nasîb olursa temize çeker, gönderirim. Şimdilik, bu yolu kısaca yazıyorum. Dikkatli okuyunuz! Kıymetli seyyid kardeşim! Bizim seçtiğimiz yolda ilerlemeğe kalbden başlanır. (Kalb) madde değildir. Maddesiz, ölçüsüz olan Âlem-i emrdendir. Bu yolda kalbi geçdikden sonra, kalbin üstünde olan (Rûh) mertebelerinde ilerlenir. Rûh mertebeleri bitince (Sır) denilen mertebelerde ilerlenir. Sır denilen yerler, Rûh mertebelerinin üstüdür. Bundan sonra (Hafî) denilen makâmlarda, ondan sonra (Ahfâ) mertebelerinde ilerlenir. Bu beş latîfe geçildikden sonra ve herbirine mahsûs olan ilmlere ve ma'rifetlere kavuşulduktan sonra ve herbirinde başka başka hâller, vecdler hâsıl oldukdan sonra, bu beş

cevherin asllarında, kaynaklarında ilerlemeğe başlanır. Bu beş asl, Âlem-i kebîrdedir. Âlem-i sagîrde bulunan herşeyin aslı, Âlem-i kebîrdedir. Âlem-i sagîr demek, insanda bulunan şeyler demektir. Âlem-i kebîr demek, insanın dışında bulunan herşey demektir. Bu beş aslda ilerlemeğe (Arş)dan başlanır.

Arş, insan kalbinin aslıdır. Arşdan sonra, rûhun aslı olan mertebelerde ilerlenir. Bu mertebeler Arşdan üstündür. Bu ikinci aslın üstü, Sırrın aslı olan makâmlardır. İnsan Sırrının aslı olan mertebelerin üstü, Hafî denilen latîfenin aslıdır. Bunun üstü de, Ahfâ denilen cevherin aslı olan makâmlardır. Âlem-i kebîrdeki bu beş aslı her bakımdan geçdikden, son noktasına erdikden sonra, imkân dâiresi temâm olmuş, bütün mahlûklar geçilmiş olur. Böylece (Fenâ) denilen konaklardan birincisine ayak basılmış

olur. Bundan sonra, ilerlemek nasîb olursa, Allahü teâlânın isimlerinin, sıfatlarının zılleri, gölgeleri, görüntülerinde ilerlenir. Bu görüntüler, vücûb ile imkân arasında ya'nî Allahü teâlânın sıfatları ile mahlûklar arasında köprü, ortak gibidirler ve Âlem-i kebîrde bulunan beş aslın da aslı, temeli, kökü gibidirler. Bu temellerde ilerlemek de, bunlardan hâsıl olan beş aslda ve bunların görüntüsü gibi olan beş cevherde ilerlemek sırası ile olur. Allahü teâlâ, lutf ederek, ihsân ederek, bu beş zıllin her mertebesi temâmen geçilip, sonuna varılırsa, Allahü teâlânın isimlerinde ve sıfatlarında ilerlemek nasîb olur. İsmiler, sıfatlar tecellî etmeğe başlar.

Allahü teâlânın şü'ûnâtı ve i'tibârâtı zuhûr eder. Burada, Âlem-i emrin de hepsi geçilmiş, hepsinin hakkı verilmiş olur. Eğer Allahü teâlâ ihsân ederek, bu makâmdan da ilerlemek nasîb olursa, nefis itmînâna kavuşur ve ilerliyerek kavuşulan makâmların sonu olan (Rızâ) makâmı hâsıl olur. Bundan sonra (Şerh-i sadr) hâsıl olur ve (İslâm-ı hakîkî) ile şereflenir. Bu kemâlâtın, üstünlüklerinin yanında, Âlem-i emrde olan beş latîfenin üstünlükleri, çok aşağı kalmaktadır. Okyânus yanında bir damla su gibi bile değildir. Bütün bu kemâller, üstünlükler, (İsm-i zâhir) kemâlleridir. (İsm-i bâtın) kemâlleri başkadır. Bunlar, yazılamaz, anlatılamaz. Bu iki ismin bütün kemâlleri, üstünlükleri hâsıl olursa, sâlik, iki kanada kavuşmuş

olur. Bu iki kanadla, (Âlem-i kuds)de, ilâhî âlemde, sonsuz uçabilir.

Bunları, birkaç mektûbda dahâ yazmışdım. Kıymetli oğlum, hepsini biraraya toplamaktadır. Kolayını bulursanız, buraya geliniz. Fekat, orayı boş

bırakmayınız. Oranın düzeni bozulmasın. Seçtiğiniz birisini yerinize bırakıp, yalnız geliniz! Bir dahâ buluşabilir miyiz, ancak Allahü teâlâ bilir. Vesselâm.

258

Bu mektûb, Şerîf hâna yazılmışdır. Allahü teâlânın yakın olduğunu açıklamaktadır:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği temiz insanlara selâmlar olsun!

Lutf ederek göndermiş olduğunuz kıymetli mektûbunuz gelerek, biz fakîrleri çok sevindirdi. Allahü teâlâ da sizi sevindirsin!

Yavrum! Allahü teâlânın bizlere, kendimizden dahâ yakın olduğu, Kur’ân-ı kerîmde bildirilmiştir. Ammâ ne yapalım ki, Allahü teâlâ, akllarımızın, düşüncelerimizin ve bilgimizin ve anlayışımızın ötesindedir. Ötelerin ötesidir. Şunu da biliyoruz ki, bu ötelik, uzaklık, yakınlık bakımından olup, uzaklık bakımından değildir. Allahü teâlâ, her yakından dahâ yakındır. Hattâ, Onun bir olan zâtı ya’nî kendisi, bize sıfatlarından dahâ yakındır. Hâlbuki bizler, o sıfatlarla var olduk ve varız. Bunu akl anıyamaz. Çünkü birşeye başkasının, kendinden dahâ yakın olmasını düşünemez. Bunu açıklıyabilmek için, bir misâl aradım ise de, bulamadım. Bu bilgi, kesin olarak (Nass)a, ya’nî Kur’ân-ı kerîme dayanmaktadır. Doğru olan keşfler de, böyle olduğunu gösteriyor. Tarîkat sâhibleri, tevhîdden ve birleşmekden söz etmişlerdir. Yakınlıktan, berâber olmakdan uzun uzun konuşmuşlardır. Fekat, Allahü teâlânın çok yakın olduğunu hiç söylemediler.

İnsanları şaşkınlıktan kurtaracak bir açıklama yapmamışlardır. Şaşılacak şeydir ki, Allahü teâlânın bize çok yakın olması, bizim Ona çok uzak olmamıza sebep olmuştur. Bunu iyi anlayınız. Sözümlerde işâretler ve beşâretler vardır. Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın

“aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ” izinde gidenlere selâm olsun!

259

Bu mektûbu oğlu, aklî ve naklî ilmlerde yükselmiş, hâce Muhammed Sa’îd

“rahmetullahi aleyh” hazretlerine yazmıştır. Peygamberler

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” gönderilmesinin fâideleri ve aklın yalnız başına Allahü teâlâyı tanıyamıyacağı ve dağda büyümuş ve câhillik zemânında ya’nî Peygamber gönderilmemiş olan zemânlarda yaşamış kâfirlerin ve kâfir memleketlerinde ölen kâfir çocuklarının âhîretde ne olacakları ve dünyânın her yerine, meselâ eski hindlilere Peygamberler gelmiş olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ sonsuz hamd olsun ki, bizleri müslimân olmakla şereflendirdi. O, doğru yolu göstermeseydi, kim bulabilirdi? Onun Peygamberlerine “aleyhimüssalevâtü vesselâm” inanırız.

Hepsi doğru söylemiştir.

Allahü teâlânın, insanlara Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vesselâm”

göndermesi en büyük ni’metdir. Bu iyiliğin şükrü, hangi ağız ile yapılabilir? Hangi kalb, onları göndermenin iyiliğini kavrayabilir? Hangi vücûd ve a’zâ, o iyiliklere şükr olabilecek birşey yapabilir? O büyük insanların mübârek varlıkları olmasaydı, bu âlemi yaratanın varlığını, biz kısa aklı insanlara kim gösterirdi? Eski yunânlıların ilk felesofları, [ve her zemân, her yerde bulunan fen taklîdcileri] o kadar zekî ve kurnaz oldukları hâlde, yaratanın varlığını anlıyamadılar. Bu kâinât, böyle gelmiş, böyle gider, cânlılar da birbirlerinden meydâna gelip ürer. Bu böylece devâm eder, dediler. Câhillik devri geçip, yeni Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” da’vetlerinin nûrları ile, âlem aydınlanınca, sonra gelen yunân felesofları, o nûrların ışıkları ile uyanarak, üstâdlarının sözlerini red etdi. Bir yaratanın bulunduğunu kitâblarına yazdılar ve bir olduğunu isbât etdiler. O hâlde, insan aklı, o büyüklerin nûrları ile aydınlanmadıkça, bunu bulamıyor. Peygamberler

“aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” olmadıkca, bizim düşüncelerimiz, doğru yola yaklaşıyor. Ebû Mensûr-i Mâ-Türîdî “rahmetullahi aleyh” ve yetiştirdiği büyükler, acabâ neden Allahü teâlânın varlığını ve birliğini, aklın yalnız başına bulabileceğini söylediler? Dağda, çölde yetişip de putlara tapanların, Peygamberlerden haberi olmasa bile Cehenneme gideceklerini söylediler. Aklları ile bulmaları lâzım idi, dediler. Biz böyle anlamıyoruz. Bunların kendilerine, hakikat duyurulmadıkca, kâfir olmayacaklarını söylüyoruz. Bu haber de, Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” ile gönderilmektedir. Evet, Allahü teâlâ, aklı, doğru yolu bulmak için yaratmış ise de, yalnız başına bulamaz. Akla, o yol haber verilmedikçe, şiddetli azâb yapılmaz.

Süâl: Dağda yetişip, hiçbir din duymayıp puta tapan müşrikler, Cehennemde sonsuz kalmazsa, Cennete girmesi lâzım gelir. Bu da olamaz. Çünkü müşriklere, Cennet harâmıdır, ya’nî yasaktır. Bunların yeri Cehennemdir.

Nitekim, Allahü teâlâ, Mâide sûresi yetmişbeşinci âyetinde, Îsâ aleyhisselâmın meâlen, (Allahü teâlâdan başkasına tapanlar, başkalarının sözlerini Onun emrlerinden üstün tutanlar, Cennete giremez. Onların konacağı yer Cehennemdir) dediğini beyân buyurdu. Âhıretde Cennet ile Cehennemden başka yer de yoktur. (A’râf)da kalanlar, bir müddet sonra Cennete gideceklerdir. Sonsuz kalınacak yer, yâ Cennettir, yâ Cehennem!

Bunlar hangisinde kalacaktır?

Cevâb: Buna cevâb vermek çok güç! Kıymetli yavrum! Biliyorsun ki, çok zemân bunu, bana sormuşdun. Kalbe râhat verecek bir cevâb bulunmamışdı. Bu süâli, hal etmek için, (Fütûhât-i mekkiyye) sâhibinin [Muhyiddîn-i Arabî]: (Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, kıyâmet günü, bunları dîne da’vet eder. Kabûl eden Cennete, etmiyen Cehenneme sokulur) sözü, bu fakîre iyi gelmiyor. Çünkü âhıret, mükâfat yeridir, hesâb yeridir. Emr yeri, iş

yeri değildir ki, oraya Peygamber gönderilsin! Çok zemân sonra, Allahü teâlâ, merhamet ederek, bu mes’elenin hâllini ihsân eyledi. Şöyle bildirdi ki, bu müşrikler, ne Cennetde, ne Cehennemde

kalmıyacak, âhiretde dirildikten sonra, hesâba çekilip, kabâhatleri kadar mahşer yerinde azab çekecektir. Herkesin hakkı verildikten sonra, bütün hayvanlar gibi, bunlar da, yok edileceklerdir. Bir yerde sonsuz kalmıyacaklardır. Bu cevâbımız Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” huzûrunda söylenseydi, hepsi beğenir, kabûl buyururdu. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir. Herkesin aklı, birçok dünyâ işlerinde bile, şaşırıp yanılırken, iyiliklerine, merhametine son bulunmayan sâhibimizin, Peygamberleri ile haber vermeden, yalnız aklları ile bulamadıkları için, kullarını sonsuz olarak ateşde yakacağını söylemek, bu fakîre ağır geliyor. Böyle kimselerin sonsuz olarak Cennetde kalacaklarını söylemek, nasıl çok yersiz ise, sonsuz azâb çekeceklerini söylemek de, öyle yersiz oluyor. Nitekim, i'tikâdda ikinci imâmımız Ebül-Hasen-i Alî Eş'arî, bunların Cehennem girmeyeceklerini söylüyorsa da, bu sözünden, Cennetde kalacakları anlaşılıyor. Çünkü, ikisinden başka yer yoktur. O hâlde, cevâbın doğrusu bize bildirilendir.

Ya'nî mahşer günü, hesâbları görüldükten sonra, yok edileceklerdir. Bu fakîre göre, kâfirlerin çocukları da böyle olacaktır. Çünkü Cennete girmek, îmân ileidir. Yâ kendisi îmân etmiş olacak veya îmânlının çocuğu olduğu için, yâhud ana-babası birlikde mürted olunca, kendisi Dâr-ül-islâmda kaldığı için îmânlı sayılmış olacaktır. Dâr-ül-islâmda bulunan müşriklerin çocukları ve zimmîlerin çocukları da Dâr-ül-harbdeki kâfirlerin çocukları gibidir. Çünkü bu çocuklarda îmân yoktur. Bunlar Cennete giremez.

Cehennemde sonsuz kalmak da, teklîfden sonra, inanmamanın cezâsıdır. Çocuk ise, mükellef değildir. Bunlar hayvanlar gibi, diriltilip, hesâbları görüldükten sonra, yok edileceklerdir. Eskiden, bir Peygamberin vefâtından sonra, çok vakt geçip, zâlimler tarafından din bozulup, unutulduğu zemânlarda yaşayıp, Peygamberlerden haberi olmayan insanlar da kıyâmetde böyle sonradan, tekrâr yok edileceklerdir.

Ey yavrum! Bu fakîr, çok geniş ve çok derin düşünüyorum da, Peygamberimizin

“aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” haberi yetişmiyen, yer yüzünde, hiçbir yer kalmadığını anlıyorum. Bütün dünyânın, Onun da'vet nûru ile, güneş gibi aydınlandığı görülüyor. Hattâ, dıvâr arkasında bulunan, Ye'cûc ve Me'cûca bile ulaşmış bulunuyor.

Eski zemânlarda da, bütün dünyâda Peygamber gönderilmedik bir yer kalmamış

gibidir. Hattâ, bundan en mahrûm zan edilen, Hindistânda bile hindlilerden bir Peygamber yapılmış; Allahü teâlânın emrleri bildirilmişdir. Hindistânın ba'zı kısımlarında, anlaşılıyor ki, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” nûrları, küfr karanlıkları içinde, yıldızlar gibi parlamıştır.

Eğer merâk ediyor isen, bu şehirleri söyleyebilirim. Ba'zı Peygamberlere bir kişi bile inanmamış, kimse kabûl etmemiştir. Yalnız bir kişinin inandığı Peygamberler de olmuştur. Ba'zılarına da, iki veya üç kimse îmân etmiştir.

Hindistânda bir Peygambere, üç kişiden çok inanan olduğu görülemiyor.

Ya'nî, dört dâne ümmeti bulunan Peygamber olmamıştır. Hindlilerin tapındıkları kimselerden ba'zılarının kitâblarında, Allahü teâlânın varlığı ve sıfatları hakkında görülen yazıları, hep o Peygamberin ışıklarının aksleridir. Çünkü her asrda, her ümmete Peygamber “aleyhimüssalâtü

vesselâm” gelerek Allahü teâlânın varlığını ve sıfatlarını bildirmişdir.

Onların mubârek varlıkları olmasaydı, küfr ve günâh pislilikleri ile kirlenmiş olan akllar, î mân devletine kavuşamazdı. Bu ahmaklar, çürük aklları ile, herkesi kandırıp, kendilerine tapmağa zorlamış, [Sizi biz kurtardık, bizim sâyemizde yaşıyorsunuz diyerek,] kendilerinden başka bir kuvvetin bulunmadığını sanmışlardı. Nitekim, Mısır fir’avnları: (Eğer benden başkasına taparsan, seni habs ederim) demişdi. Ba’zıları da, bu kâinâtın bir yaratıcı olduğunu işitdiklerinden, kendilerine yaratıcı [ebedî lider], dediremiyeceklerini anlıyarak, bir yaratanın varlığını söylemiş, fekat bunun kendilerine sirâyet etdiğini bildirerek, bu hîle ile insanları kendilerine tapdırmağa uğraşmışlardır.

[Bugün Hindistânda yayılmış olan, Berehmen ve Buda dinlerinde, oradaki eski Peygamberlerin kitâblarından, sözlerinden alınmış kıymetli bilgilerin bulunduğu görülmektedir. Berehmen ve Buda dinleri, hıristiyanlık dîni gibi, eski Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” bildirdiği doğru dinlerin bozulmuş, değiştirilmiş bir hâlidir. Bunların hepsi, Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğuna inanmadıkları için kâfirdir. Seyyid şerîf-i Cürcânî

“rahmetullahi aleyh”, (Şerh-i mevâkıf) sonunda, üçüncü maksadda, buyuruyor ki: (Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğuna inanmıyan kâfir olur.

Bunlardan, yehûdî ve nasârâ [hıristiyan], başka Peygamberlere inanıyor.

[Semâvî dinlere inananlara (Ehl-i kitâb), ya’nî (Kitâblı kâfir) denir.]

Başka Peygamberlere de inanmıyanlardan, berehmenler, Allahü teâlânın varlığına inanmaktadır. Dehriyye ise, Allahü teâlâyâ da inanmıyor. Herşey tabî’at kanûnları ile var oluyor. Bir yaratıcı yoktur. Dehr, ya’nî zemân ilerledikçe, herşey değişmektedir diyor). Mecûsîler, Allahü teâlânın iki olduğuna, müşrikler ve putperestler ise, çok olduğuna inanıyor. Berehmen, mecûsî ve putperestler, kitâbsız kâfirdir. Çünkü bir Peygambere inanmıyor.

Bir semâvî kitâb okumuyorlar. Komünistler ise, dinsiz, tanrısız kâfir olup, dehriyye kısmındandır. Şimdi, yeryüzünde, değiştirilmemiş bulunan hak din, yalnız Muhammed aleyhisselâmın getirdiği islâm dînidir. Bu dînin, kıyâmete kadar bozulmayacağını, doğru olarak kalacağını Allahü teâlâ söz vermiştir].

Süâl: Hindistânda, Peygamber “aleyhimüssalevâtü vesselâm” gönderilmiş

olsaydı, biz de işitirdik. Dilden dile, her tarafa yayılırdı?

Cevâb: Bunlar, bütün Hindistâna gönderilmiş değildi. Ba’zıları, bir şehre, hattâ bir köye idi. Allahü teâlâ, bir millet veya bir şehir ehâlîsinden en iyisini bu devletle şereflendiriyor, o da, Allahü teâlânın varlığını, birliğini ve emrlerini, Ondan başka kimsenin birşey yaratamayacağını insanlara bildiriyordu. Onlar da, ona inanmıyor, inkâr ediyordu. Câhil, yalancı, deli diye alay ediyorlardı. Azgınlıkları, ona eziyetleri artınca, Allahü teâlâ da, onları helâk ediyordu. Uzun zemân sonra, başka bir Peygamberi, böylece gönderiyor ve yine böyle oluyordu. Hindistânda böylece yıkılmış, şehir harâbeleri çok görülmektedir. Şehirlerin bu sebepten harâb oldukları ve Peygamberlerin da’vetleri, etrâfdaki insanlar arasında yayılıp, uzun zemân dillerde dolaşıyordu. Peygamberlere

“aleyhimüssalevâtü vesselâm” çok kimse inansaydı ve mü’minler hâkim olarak kalsalardı, o zemân, bizim de haberimiz olurdu. Fekat bir kişi, birkaç gün nasihat edip gider, buna kimse inanmaz ve bir başkasına, ancak bir kişi, iki kişi inanırsa, bize nasıl haber gelebilir. Çünkü kâfirler, dîni söndürmeğe çalışıyor, babalarının yoluna uymıyan dîni beğenmiyorlardı. Kim haber verecek ve kime söyleyecek. Sonra Resûl, Nebî ve Peygamber kelimeleri, fârisî ve arabîdir. Hind lüğatinde bu kelimeler yok idi ki, o Peygamberlere de, bu isimler verilmiş olsun. Nihâyet şunu da söyleyelim ki, Hindistânın Peygamber gelmiyen ve doğru yol gösterilmiyen yerleri de var dersek, buralardaki insanlar, dağda, çölde yetişen müşrikler gibi olup, inâd etdikleri ve herkesi kendilerine tapdırdıkları hâlde bile, Cehenneme girmez ve ebedî azâb görmezler. Böylelerin Cehenneme girmesi, akl-ı selîme, ya’nî şaşmıyan akllara uygun olmadığı gibi, yanılmıyan keşfler de, buna müsâ’ade etmez. Fekat, bunlardan inâd edenlerin bir kısmının Cehenneme gitdiklerini görmekteyiz. Herşeyin doğrusunu, ancak Allahü teâlâ bilir.

Gelin nemâz kılalım, kalbden pası silelim,

Allaha yaklaşılmaz, nemâz kılınmadıkça!

Nerde nemâz kılınır, günâhlar hep dökülür,

İnsan kâmil olamaz, nemâzı kılmadıkça!

260

Bu mektûb, hakikatleri bilen, ma’rifetler sâhibi, ilâhî feyzlere, sonsuz rahmetlere kavuşmuş oğlu şeyh Muhammed Sâdık yazılmışdır. İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin yolunu ve Vilâyet-i evliyâ, Vilâyet-i enbiyâ ve Vilâyet-i ulyâyı ve insandaki on latîfeyi bildirmekdedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun!

Peygamberlerin en üstününe salât ve selâm olsun! Ey oğlum, Allahü teâlâ, seni mes’ûd eylesin! İnsana (Âlem-i sagîr) ya’nî küçük âlem denir. Bu Âlemi sagîr, on parçadan meydâna gelmiştir. Bu on parçanın beşi (Âlem-i emr)dendir. [Bu âlemde madde ve ölçmek yoktur.] Bu beş latîfe, (Kalb), (Rûh), (Sır), (Hafî) ve (Ahfâ)dır. Bu beş latîfenin aslları, kökleri (Âlemi kebîr)dedir. [(Âlem-i kebîr), büyük âlem demektir. İnsandan başka herşey demektir.] İnsanı meydâna getirmiş olan on parçadan dördü katı, sıvı, gaz maddeleri ve enerjidir. Bunların aslları da Âlem-i kebîrdedir. Beş

latîfenin aslları, Arşın dışında görülür. Arşın dışı, Âlem-i emrdir. Ya’nî maddesiz, hacmsizdir. Bunun için, Âlem-i emre (Lâ-mekânî) denir. İmkân dâiresi, ya’nî mahlûklar, bu beş aslın sonunda biter. [Arşın içindeki mahlûklar maddeden yapılmıştır. Zemânlı ve hacmlidirler. Bunlara (Âlem-i halk) ya’nî ölçü âlemi denir. Halk, ölçü de demektir.] Mahlûklar, ademle vücûdün birleşmesinden meydâna gelmiştir. Ademle vücûdün birleşmesi, beş

aslın sonuna kadardır.

Aklı, uyanık bir sâlik [ya’nî tesavvuf yolcusu], yaradılışında Muhammedî ise, Âlem-i emrin beş latîfesini, sıraları ile geçdikden sonra, bunların Âlem-i kebîrdeki asllarında seyr eder. Ya’nî ilerler.

Allahü teâlânın lutfü ile, bu beş aslın herbirini inceden inceye geçerek sonuna gelir. Böylece, imkân dâiresini (Seyr-i ilallah) ile bitirmiş olur. (Fenâ) hâsıl oldu denir. Şimdi (Vilâyet-i sugrâ)ya başlamış olur. Bu vilâyete (Vilâyet-i evliyâ) da denir. Bundan sonra, bu beş aslın da aslı olan, Allahü teâlânın isimlerinin zıllarında seyre başlar. Bu zıllarda adem bulunmaz. Allahü teâlânın ihsâmı ile bu zılları birer birer (Seyr-i fillah) ile geçerek sonuna varır. Böylece, isimlerin zılları biterek, Allahü teâlânın isimleri ve sıfatları mertebesine erişir. Vilâyet-i sugrâda yükselmek, buraya kadardır.

Burada tâm Fenâ hâsıl olmağa başlar. (Vilâyet-i kübrâ)ya ayak basılmış

olur. Bu vilâyete, (Vilâyet-i enbiyâ) da denir.

Peygamberlerden ve meleklerden başka, bütün mahlûkların (Mebde-i te' ayyün)leri, bu zıl dâiresinde bulunur. Her ismin zıllı, bir insanın mebde-i te' ayyünüdür. Peygamberlerden sonra, insanların en üstünü olan hazret-i Ebû Bekrin mebde-i te' ayyünü, bu dâirenin en üstündeki noktadır.

Sâlik, kendinin mebde-i te' ayyünü olan isme varınca (Seyr-i ilallah)ı bitirir demişlerdir. Buradaki ism, Allahü teâlânın isminin kendi değildir.

Bu ismin zıllına varınca demektir ki, o ismin, zıllarından bir zıldır. Bu zıllar, isimlerin ve sıfatların tafsîlidirler. Meselâ ilm sıfatının parçaları vardır. Bu parçalar, birer birer bu sıfatın zıllıdırler. Bu sıfat, o zılların icmâli, topluluğudur. Bu parçalardan herbiri, Peygamberlerden başka, bir insanın mebde-i te' ayyünüdür. Peygamberlerin ve meleklerin mebde-i te' ayyünleri, bu parçaların aslları, bütünleri olan isimlerdir. Meselâ, ilm, kudret ve irâde gibi sıfatlardır. Birçok kimsenin mebde-i te' ayyünleri, tek bir sıfatdır. Fekat çeşidli bakımlardan ayrılırlar. Meselâ, Muhammed aleyhisselâmın mebde-i te' ayyünü ilm şânıdır.

Yine bu ilm sıfatı, başka bir bakımdan, İbrahîm aleyhisselâmın da mebde-i te' ayyünüdür “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vetteslîmât”. Yine bu sıfat, başka bir bakımdan da, Nûh aleyhisselâmın mebde-i te' ayyünüdür. Bu çeşidli bakımlar, hâcî Muhammed Eşrefe yazılan mektûbda açıklanmıştır. Büyüklerden kimisi, hakikat-i Muhammedî, (Te' ayyün-i evvel)dir. Her kemâlin bir arada bulunduğu hazretidir. Buna (Vahdet) denir demişlerdir. Bu fakîrin anladığına göre, bu vahdet mertebesi, bu zıl dâiresinin merkezi, topluluğudur. Bu sözümü, şu da kuvvetlendiriyor ki, insanların mebde-i te' ayyünleri, isimlerin ve sıfatların ilmdeki sûretleri, görüntüleridir demişlerdir.

İlmdeki varlık, kendisi değil, kendinin zıllıdır, görüntüsüdür. Bunun için, ilmdeki bu sûretler, isimlerin ve sıfatların zıllıdır. Bizim bu dâiremiz, zıllar dâiresinin çevresi ve merkezidir. Asl dâire değildir. Bu zıl dâiresini, te' ayyün-i evvel sanmışlar. Bunun merkezini topluluk bilerek (Vahdet) demişlerdir. Bu merkezin açılmasını, ya'nî çevresini Vâhidiyyet sanmışlardır. Zıl dâiresinin üstü olan isimlerin ve sıfatların dâiresini, te' ayyünlerle bağılılığı olmıyan Zât-i teâlâ sanmışlardır. Hâşâ! Öyle değildir. Çünkü o büyüklere göre, isimler ve sıfatlar, zâtın kendisidirler.

Zâtdan ayrı, başka değildirler. Bunun için, zıl dâiresinin üstü, ya'nî isimlerin ve sıfatların mertebesi, zâtın kendisi olur. Ondandır olmaz.

Hâlbuki, sıfatlar zâtdan ayrı olarak var olduklarından, isimlerin ve sıfatların dâiresi, Zât-i teâlâdan ayrı olur. Sıfatları zâtın kendisi demişler, böyle olmadığını bilememişler.

Zıl dâiresinin merkezi, bu dâirenin aslı olan üst dâirenin merkezinin zıllıdır. Üst dâire, isimlerin, sıfatların, şânların ve i'tibârâtın dâiresidir. Hakikat-i Muhammedî, bu asl dâiresinin merkezi'dir. İsmilerin ve şânların topluluğudur. Bu dâirede isimlerin ve sıfatların yayılması, vâhidiyyet mertebesidir. İsmilerin zıllarının mertebesinde vahdet ve vâhidiyyet kelimelerini kullanmak, zıllı asl ile karıştırmaktan ileri gelmektedir. Buradaki seyr, (Seyr-i fillah) demek de böyledir. Çünkü bu seyr, (Seyr-i ilallah)dır. Bu seyrden sonra, eğer yükselmek nasîb olursa, zıl dâiresinin aslı olan, isimlerin ve sıfatların dâiresinde Seyr-i fillah ile seyr olur. Vilâyet-i kübrâ derecelerine başlar. Bu vilâyet-i kübrâ, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” mahsûsdur. Onların izlerinde gittikleri için, Eshâb-ı kirâmı da, bu ni'mete kavuşurlar. Bu düşey durumdaki dâirenin yatay çapının altında bulunan yarım dâirede isimler ve (Sıfât-i zâide) bulunur. Üstteki yarım dâirede şü'ûn ve i'tibârât-i zâtîyye bulunur. Âlem-i emrin beş latîfesi, bu isimler ve şânlar dâiresinin sonuna kadardır. Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, eğer sıfatlar ve şânlar makâmından yukarı çıkılırsa, bunların aslı olan dâirede seyr olur. Bu asılların dâiresinden sonra, bunların da asılları dâiresinde seyr olur. Bu dâireyi de geçtikten sonra, bunun üstündeki dâireden bir kavs, bir yay görünür. Bunu da geçmek lâzımdır. Bu üst dâireden, bir yaydan başka birşey görünmediğinden, yalnız kavs diyerek sözü kesiyoruz. Burada ince bir sır vardır. Bu sırrı bildirmediiler. İsmilerin ve sıfatların ve şü'ûnların mebdeleridirler. Bu üç asıllardaki dereceler, nefis-i mutmeinne'ye mahsûsdur.

Nefs, bu mertebelerde itmînâna kavuşur. Yine bu makâmda, (Şerh-i sadr) olur. Sâlik, (İslâm-ı hakîkî) ile şereflenir. Bu makâmda, nefis-i mutmeinne, göğse yerleşir ve (Rızâ makâmı)na kavuşur. Bu makâm, Vilâyet-i kübrânın sonudur. Bu vilâyete, (Vilâyet-i enbiyâ) da denildiğini yukarıda bildirmiştik.

Seyr, buraya kadar varınca, iş bitdi sanıldı. (Bunların hepsi, ism-i zâhirin açıklanmasıdır. Bu ism, uçmak için lâzım olan bir kanattır.

Mukaddes âleme uçmak için lâzım olan ikinci kanat olan ism-i bâtın da, böyle birer birer geçilirse, iki kanat elde edilmiş olur) sesini duyurdular. Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, ism-i bâtında da seyr bitince, iki kanat elde edilmiş oldu. Bize doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! O bize doğru yolu göstermeseydi, biz bulamazdık.

Rabbimizin Peygamberleri doğru sözlü olarak gelmişlerdir.

Ey oğlum! İsm-i bâtındaki seyrden ne yazayım ki, o seyri örtmek, gizlemek lâzımdır. O makâmıdan şu kadar açıklanabilir ki, ism-i zâhirde seyr, sıfatlarda seyr olup, Zât-i teâlâ ile hiç ilgisi yoktur. İsm-i bâtında seyr de, her ne kadar isimlerde seyrdir. Fekat bu seyr, Zât-i teâlâ ile ilgilidir. Bu isimler, Zât-i teâlâyı örten perdeler gibidir. Meselâ, ilm sıfatında Zât-i teâlâ hiç akla gelmez. Alîm ismi ise, sıfat perdesi gerisinde, Zât-i teâlâyı bildirmektedir. Çünkü âlim, ilm sâhibi olan zâtdır. O hâlde ilimde seyr, ism-i zâhirde seyrdir. Alîmde seyr, ism-i bâtında seyrdir. Öteki sıfatlar ve isimler de böyledir. İsm-i bâtınla ilgili olan isimler, meleklerin mebdeleri te'ayyünleridir. Bu isimlerde seyre başlamak (Vilâyet-i ulyâ)ya ayak basmak olur. Bu vilâyete, (Vilâyet-i mele-i a'lâ) da denir. [(Mele') cemâ'at, galabalık demektir.] İsm-i zâhir ile ism-i bâtını anlatırken bildirdiğimiz, ilm ile alîm arasındaki farkı az sanmayınız! İlmden alîme az yol vardır dememelidir. Yer küresi ile Arş

arasındaki uzaklık, o iki ism arasındaki uzaklık yanında, okyânus yanında bir damla su gibidir. Söylemeleri yakın, kendileri çok uzaktır. Kısaca söylediğimiz her makâm da böyledir. Meselâ,

Alem-i emrin beş latîfelerini geçip, bunların asllarında seyr olunur. Böylece, imkân [ya'nî mahlûklar]

dâiresi biter sözü ile, Seyr-i ilallah, başından sonuna kadar anlatılmışdır. (Bu seyrin yapılması için, ellibin senelik yol geçilir) demişlerdir. Me'âric sûresinin dördüncü [4] âyetinde meâlen, (Melekler ve Rûh oraya ellibin senelik bir günde çıkarlar) buyurulmaktadır ki, bu sözümüze işâret etmektedir. Böyle olmakla berâber, Allahü teâlânın ihsânının çekmesi ile, bu uzun zemânlık iş, göz açıp kapayıncaya kadar yapılabilir. Fârisî mısra' tercemesi:

Kerîmlerle yapılan işlerde güçlük yoktur!

Yine bunun gibi, işlerin ve sıfatların ve şü'ûnların ve i'tibârâtın dâiresini geçerek, bunların asllarında seyr olunur denildi. İsmilerin, sıfatların, şü'ûn ve i'tibârâtın hepsini geçmek, söylemekle kolaydır.

Fekat, bunları geçmek çok zordur. O kadar çok zordur ki, tesavvuf büyükleri

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in”, (İnsanı kavuşduran konaklar sonsuzdurlar. Bitmez tükenmezler) demişler. (Mertebelerin hepsi seyr edilemez) buyurmuşlardır. Fârisî beyt tercemesi: Onun güzelliği bitmez, Sa'dînin sözü tükenmez,

İstiskali susuz ölür, denizin suyu eksilmez.

Kavuşmak için geçilecek konakların sonsuz olmasını, sıfatların tecellîleri bakımından değil de, Zât-i ilâhînin tecellîleri sonsuz olduğu için söylenmiştir sanmayınız! Bunun gibi, bitmiyen güzelliğin, sıfatların güzelliği olmayıp, zâtın güzelliğidir demeyiniz! Çünkü zâtın bu tecellîleri, şü'ûn ve i'tibârât olmaksızın değildir. Zâtın o güzelliği, cemâl sıfatlarının arkasında olmaksızın değildir. Çünkü bu mertebede, sıfatların perdeleri olmaksızın söz edilemez. Allahü teâlâyı tanıyan kimsenin dili tutulur, söyliyemez olur. Her tecellîde, biraz zıl, görüntü bulunur. O makâmda, şü'ûnu araya katmadan olamaz. Bunun içindir ki, o vüsûl konakları ve güzellik mertebeleri, ismlerin ve şü'ûnların dâiresindedir ve onlara göre sonsuzdur.

Bu fakîre “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz” gösterdikleri ise, tecellîlerin ve zuhûrların ötesindedir. İster zâtın tecellîsi desinler, ister sıfatların tecellîsi desinler, hepsinin ötesidir. İster zâtın, ister sıfatların güzelliği desinler, bütün güzelliklerin ötesidir. Bunun için, yüksek istekleri, çok kıymetli maksadları bu dar kelime kadrosu ile, kısaca anlatmış bulunuyorum. Sonsuz denizleri, birkaç şişeye doldurmuş gibi oluyorum. Öyle ise, anlamamazlık etme!

Yine sözümüze dönelim! İsm-i zâhir ve ism-i bâtın iki kanadı ele geçdikden sonra, uçmak nasîb olursa, yukarı çıkılırsa, buraya çıkan, insanın enerji, hava ve su parçaları olduğu anlaşılır. Melekler de, bu üç parçadan yapılmıştır. Hadîs-i şerîfde bildirildi ki, (Meleklerin bir kısmı ateşden ve kardan yaratılmışdır. Bunlar, ateşle karı birarada bulunduran Rabbimizde hiçbir noksânlık yoktur derler). Bu seyrde iken rû'yâda gösterdiler ki, sanki bir yolda gidiyorum. Çok gitmekten yorulmuşum. Yürüyebilmek için bir sopa, baston arıyorum. Bulamıyorum. İlerliyebilmek için, çalı çırpıya yapışıyorum. Bu da olmuyor. Öylece yürümek zorunda kalıyorum. Bir zemân, böyle ilerledim. Bir şehir göründü. Yaklaştım. Şehre girdim. Bu şehrin, (Te'ayyün-i evvel) olduğu bildirildi. Bu te'ayyün, bütün ismlerin, sıfatların, şü'ûn ve i'tibârâtın mertebelerini ve bu mertebelerin asllarını ve bu

aslların da asllarını kendinde toplamışdır ve Zât-i ilâhînin i'tibârâtının sonudur. Bu i'tibârât, ilm-i husûlîde, birbirlerinden ayrıldılar. Bundan sonra seyr olursa, ilm-i huzûrî ile ilgili olur.

Ey oğlum! O makâmda, ilm-i husûlî ve ilm-i huzûrî demek, misâl ve benzetmek yolu ile söylenir. Çünkü, Zât-i ilâhîden ayrı olan sıfatlar, ilm-i husûlî ile bilinir. İ'tibârât-i zâtîyye, Zât-i teâlâdan hiç ayrı değildirler ve ilm-i huzûrî ile bilinirler. Çünkü bu makâmda, ilm, bilinen şeye yalnız bağlanır, bilinen şeyden hiçbirşey ilmde bulunmaz. Te'ayyün-i evvel demek olan, o büyük şehirde, Peygamberlerin ve meleklerin bütün vilâyetleri vardır. Mele-i a'lâ denilen meleklerin yükseklerinin (Vilâyet-i ulyâ)sının sonu bu makâmıdır. Bu makâmda, bu te'ayyün-i evvelin, hakikat-i Muhammedî olup olmadığı düşünöldü. Hakikat-i Muhammedînin, yukarıda söylenilen gibi olduğu anlaşıldı. Ona te'ayyün-i evvel denilmesi, bu te'ayyün-i evvelin zıllının merkezi olduğu içindir. İsmi, sıfatları, şü'ûn ve i'tibârâtı kendinde toplamışdır. Bu şehrin üstünde seyr edilince, (Kemâlât-ı nübüvvet)e, ya'nî Peygamberlik derecelerine başlanır. Bu derecelerde, yalnız Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” seyr eder. Peygamberlik makâmının dereceleridir. Peygamberlerin izinde gidenlerin büyüklerine de, tatdırılır. İnsanı meydâna getiren on parça içinde, bu derecelere yükselen toprak maddeleridir. İster Âlem-i emrden olsun, ister Âlem-i halkdan olsun, dokuz parçadan herbiri, bu makâmda, toprak maddesinin yolunda ilerler. Onun yanı sıra, bu ni'metle şereflenirler. Toprak maddeleri yalnız insanda bulunduğundan, insanların üstünleri, meleklerin üstünlerinden dahâ üstün oldu. Toprak maddelerinin kavuşduklarına, hiç kimse kavuşmamışdır. Âyet-i kerîmede bildirilen (dünüv) hâsıl olduktan sonra, tedellâ sırrı bu makâmda hâsıl olur. (Kabe-kavseyn ev ednâ)nın içyüzü meydâna çıkar. Bu seyrde iyice anlaşıldı ki, Vilâyet-i sugrâ, Vilâyet-i kübrâ ve Vilâyet-i ulyânın hepsi, Peygamberlik makâmının kemâlâtının zılleri, gölgeleridir. Bütün o kemâlât, o dereceler, bu dereceler misâlleri, görüntüleridir. İyi anlaşıldı ki, bu seyrde, bir nokta ilerlemek, Vilâyet makâmının bütün derecelerinden dahâ çokdur. Bu kemâlâtın hepsinin ne kadar olacağını bundan anlamalıdır.

Geçilmiş dereceler hepsi, bunun yanında, okyânus yanında bir damla gibi kalır. Burada, bu orantı bile yokdur. Diyebiliriz ki, (Peygamberlik makâmı) yanında, (Vilâyet makâmı), sonsuz yanında, ufak birşey gibidir.

Sübhanallah! Câhilin biri, bu sırdan haber vererek, evliyâlık, Peygamberlikden dahâ yüksekdir der. Bunları anlamıyan, bir başkası da, bu sözü düzeltmek için, Peygamberlerin vilâyeti, kendi Peygamberliğinden dahâ yüksekdir der. Ağızlarından çıkan, çok büyük oldu. Allahü teâlânın ihsânı ile ve Peygamberinin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” sadakası olarak, bu seyr bitince, bir adım dahâ ileri atılacak olsa yok olunur. Bunun ötesinin yalnız adem olduğu anlaşıldı.

Ey oğlum! Bu sözlerden, sanmayasın ki, Ankâ kuşu avlanıla. Hayır, hayır.

Öyle değil! Fârisî beyt tercemesi:

Ankâ avlanılmaz tuzağı topla!

tuzağa giren, olur yalnız hava!

Allahü teâlâ, her düşüncenin ötesindedir. O, ötelere ötesi, ötelere ötesidir. Fârisî beyt tercemesi:

Hiç noksanı olmıyan çok uzaktır,

ona yetişiriz sanmak tuhafdır!

Uzak demekle, arada perdeler var sanılmasın! Çünkü bütün perdeler aşılmış, hiç perde kalmamıştır. Uzaklık, büyüklükdendir. Anlaşılamaz. Kavranılamaz.

Bulunamaz. Allahü teâlânın varlığı, her mahlûka çok yakındır. Anlamakdan, bulmakdan çok uzaktır. Evet, seçilmişlerden çok az kimseyi, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” yanı sıra, büyüklük perdelerinin içine alırlar. Onlara yapılan ihsânlar bilinemez.

Ey oğlum! Bu işler, yalnız insanın (Hey’et-i vahdânî)sine olur. Bu hey’et, on parçadan yapılmıştır. Âlem-i halk ile, Âlem-i emrin hepsinden meydâna gelmiştir. Bununla berâber, bu makâmda, hepsinin başı, toprak maddeleridir.

Ondan ötesi, ancak yoklukdur denildi. Çünkü, dışarda ve ilmde olan varlıkların mertebeleri geçildikten sonra, bunların tersi olan adem hâsıl olur. Allahü teâlânın kendisi, bu varlıkların ve ademin ötesidir. O makâmda adem bulunmadığı gibi, varlıklar da yokdur. Çünkü, tersi adem olan bir vücûd, Zât-i ilâhîye lâıyk değildir. Başka kelime bulunamadığı için, o mertebede vücûd, ya’nî varlık dersek, tersi, karşılığı adem, ya’nî yokluk olmıyan vücûd demektir. Bu fakîr, bir mektûbunda [ikiyüzotuzdördüncü (234) mektûbda], (Allahü teâlânın kendisi vücûddür) demişdim. Bunu, anlamıyarak yazmışdım. İşin iç yüzüne varamamışdım. Vahdet-i vücûd gibi birkaç bilgi de, böyle yazılmışdı. İşin içyüzünü bildirdikleri zemân, başlangıçda ve yolda iken yazdıklarına ve söylediklerime pişmân oldum. Tevbe ve istigfâr eyledim. Estagfirullah ve etûbü ilâllah min cemî’i mâ kerihallah “sübhânehu ve teâlâ”.

Buraya kadar olan açıklamadan anlaşıldı ki, Peygamberlik dereceleri, çıkarken geçilmektedir. Peygamberlik yükselmelerinde, insan Hakka doğrudur.

Çokları, vilâyetde yükselirken, insan Hakka doğrudur. Nübüvvetde, mahlûklara karşıdır. Yükselirken, vilâyet dereceleri, inerken Peygamberlik dereceleri vardır demişlerdir. Bunun için, evliyâlığı, Peygamberlikden dahâ yüksek sanmışlardır. Evet, Vilâyetde de, Nübüvvetde de, hem çıkış, hem de iniş vardır. Her iki çıkışda da, insan Hakka doğrudur. İnişlerinde ise, mahlûklara doğrudur. Böyle olmakla birlikte, Peygamberlikteki inişte, insan bütün bütün mahlûklara karşıdır. Evliyâlıkdaki inişte, bütün bütün mahlûklara doğru değildir. Bâtını Hak ile, zâhiri halk ile olur. Çünkü vilâyet sâhibi, ya’nî Velî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” çıkış

makâmlarını bitirmeden, inişe başlamıştır. Bunun için, gözü hep yukarıdadır. Bütün varlığı ile halka bakamamaktadır. Nübüvvet sâhibi ise, yükselme makâmlarının hepsini bitirip de indiği için, bütün varlığı ile insanları Hak teâlâyâ çağırmağa bakmaktadır. Bunu iyi anla! Bu şerefli bilgileri, şimdiye kadar, hiçbir kimse söylememiştir.

Yukarı çıkışda, toprak maddeleri, insanın bütün parçaları içinde, en yukarı yükseleni olduğu gibi, inişte de, en aşağı inerler. Çünkü bunların yaratıldığı yer, hepsinden dahâ aşağıdır. Hepsinden dahâ

aşağı indiği için, onun sâhibinin da'veti, dahâ kuvvetli olur. O, herkesden dahâ çok fâide verici olur.

Ey oğlum! Bizim yolumuzda seyr kalbden başlar. Kalb de, Âlem-i emrdendir.

Bunun için, söze Âlem-i emrden başlandı. Başka tarîkatlerde, önce nefsin tezkiyesinden, temizlenmesinden başlanır. Cesedi temizlerler. Bundan sonra, Âlem-i emre sıra gelir. Allahü teâlânın dilediği kadar yükselirler. Bunun içindir ki, başkalarının sonu, bu büyüklerin başında yerleştirilmiştir. Bu tarîk, yolların en çok yaklaşıdırıcısı olmuştur. Çünkü bu seyrde, nefsin tezkiyesi ve cesedin temizlenmesi de birlikde olmaktadır. Böylece, yol kısa olur. Bunun içindir ki, bu büyükler, Âlem-i halkın seyrini boşuna vakt geçirmek bilirler. Hattâ, zararlı, işi bozucu olduğunu anlamışlardır. Çünkü başka tarîkatlerin sâlikleri, sıkıntılı riyâzetler ve ağır mücâhedelerle tezkiye yaparak, Âlem-i halkın sûretinin çöllerini geçtikten sonra, Âlem-i emrin seyrine başlayınca ve kalbin çekilmesi ve rûhun lezzet alması hâsıl olunca çok olur ki, bu çekilmeğe ve lezzete bağlanıp kalırlar. Âlem-i emrin mekânsız, maddesiz olması bunları aldatır. Bu âlemin nasıl olduğu anlaşılmaması karşısında, nasıl olduğu hiç anlaşılamıyan maksada, hedefe gitmeği unuturlar. Bunun içindir ki, bir sâlik, (Otuz senedir rûhumu Hak sanarak tapındım) demiştir. Bir başkası, âyet-i kerîmedeki (İstivâ)nın iç yüzü ve Arşın üstündeki münezzeh mertebenin görünmesi, anlaşılmaması güc olan ma'rifetlerdir demiştir. Hâlbuki, yukarıda bildirilenlerden anlaşıldı ki, münezzeh dedikleri o mertebe, mahlûklar dâiresindedir. Hiçbirşeye benzemez görünür ise de, benzetilir. Tenzîh gibi görünen teşbîhtir. Bu yüksek yolun büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz” böyle değildirler. Seyre, Cezbe makâmından başlarlar. Lezzetlerin yardımı ile, ilerlerler. Bu çekiliş

ve lezzet bunlar için başkalarının riyâzetleri ve mücâhedeleri gibi olur.

Başkalarının kavuşmalarını bozan şeyler, bu büyüklerin kavuşmalarına yardımcı olurlar. Âlem-i emrin mekânsızlığını, maddesizliğini, mekânlı, maddeli bulur; tâm mekânsız olanı ararlar. O âlemin anlaşılamazlığını anlaşılabilir bularak, hiç anlaşılamıyana yükselirler. Bunun için de, başkaları gibi, vecde, hâle aldanmazlar. Bu yolun cevizine, cam parçalarına, çocuklar gibi bakmazlar. Tesavvufcuların, yaldızlı boş sözleri ile öğünmezler. Onların anladık sanarak söyledikleri ile iftihâr etmezler.

Yalnız bir olanı isterler. İsm ve sıfatları değil, yalnız zâtı ararlar.

Yukarıda bildirilen yükselme, yaradılışda, tâm uygun, Muhammedî olanlar içindir. Bunlar, Âlem-i emrin, hem Âlem-i sagîrde olan, hem de Âlem-i kebîrde olan, beş cevherinin bütün derecelerine yükselebilirler. Bunların aslları olan, Allahü teâlânın isimlerinin zılleri dâiresinden de pay alırlar. Bu zıllerin aslları olan isimlerin ve sıfatların makâmında da seyr ederler. Yaradılışda tâm uygun dedim. Çünkü Muhammedî olduğu hâlde, Âlem-i emr latîfelerinin sonuncusu olan hafînin derecelerine yükselen, fekat bu dereceler hepsini geçemiyen, sonuna varamıyanlar, başında veyâ ortasında kalanlar çokdur. Ahfâyı bitiremeyince, bunun asllarını da, böylece bitiremez. İş sonuna götüremez. Âlem-i emrin başka dört latîfelerinde de böyle olur. Yaradılışda, her bir mertebeye uygun olan kimse, o mertebenin sonuna kadar ilerler. Bir mertebenin başında veyâ ortasında kalmak, noksân olmağı gösterir. Sona kıl kadar bile varamamak, noksânlıktır. Fârisî beyt tercemesi:

Dostun ayrılığı az olsa da, az değildir.

göz içinde yarım kıl olsa da çok görünür.

Bu noksânlık, aslların asllarında da kendini gösterir. Aranılana kavuşmağı engeller. Yukarıda yazılanlar, Muhammedî yaradılışlı olanlar içindir demişdik. Çünkü, yaradılışda Muhammedî olmıyanlardan birinin çıkacağı en yüksek derece, vilâyet derecelerinin birincisi olur. Birinci derece demek, kalb mertebesi demektir. Bir başkası, ikinci dereceye kadar yükselebilir.

İkinci derece, rûh makâmıdır. Üçüncü bir kimse, üçüncü dereceye kadar çıkabilir. Üçüncü derece, sır makâmıdır. Bir dördüncü kimse dördüncü dereceye kadar yükselebilir. Dördüncü derece, hafî makâmıdır. Birinci derecede, Allahü teâlânın (Sıfât-ı ef'âliyye)si tecellî eder. İkinci derecede (Sıfât-ı sübûtiyye)si tecellî eder. Üçüncü derecede, (Şü'ûn ve i'tibârât-i zâtiyye) tecellî eder. Dördüncü derece, selbî olan sıfatlara uygundur. Tenzîh ve takdîs makâmına uygundur. Vilâyetin her derecesi, ülül'azm bir Peygamberin altındadır. Vilâyetin birinci derecesi, Âdem aleyhisselâmın “alâ nebiyyinâ ve aleyhisselâm” altındadır. Onun terbiye edicisi, tekvîn sıfatıdır. İnsanların her işini, her hareketini bu sıfat yapar. İkinci derece, İbrâhîm aleyhisselâmın altındadır. Nûh “aleyhisselâm”

da, bu makâmda ortakdır “alâ nebiyyinâ ve aleyhimessalevâtü vetteslîmât”.

Bunların rabbi, ilm sıfatıdır. Bu sıfat, (Sıfât-i zâtiyye)nin en genişidir.

Üçüncü derece, Mûsâ aleyhisselâmın ayağı altındadır. Onun rabbi, şü'ûnların makâmından, kelâm şânıdır. Dördüncü derece, Îsâ aleyhisselâmın ayağı altındadır “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm”. Onun rabbi, selb sıfatlarındandır, sübût sıfatlarından değildir. Bu derece, takdîs ve tenzîh makâmıdır. Meleklerin çoğu, bu makâmda, Îsâ aleyhisselâmla ortakdırlar. Bu makâmda büyük şân vardır. Beşinci derece, Peygamberlerin sonuncusunun ayağı altındadır “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Onun rabbi, rablerin rabbidir ve sıfatları, şü'ûnları, takdîsleri ve tenzîhleri kendinde toplamaktadır. Bütün yüksek derecelerın merkezidir. Hepsinin üstünde olan bu rabbe, sıfatların ve şü'ûnların mertebesinde (Şân-ül-ilm) adını vermek uygun olur. Çünkü bu şân, bütün derecelerın üstündedir. Bu bağıllık içindir ki, onun milleti, İbrâhîm aleyhisselâmın milleti oldu. Onun kıblesi, bu ümmete de kible oldu.

Vilâyet mertebelerinin üstünlüğü, derecelerın önde ve arkada olmalarına bağıl değildir. Ahfâ sâhibinin dahâ üstün olması lâzım gelmez. Üstünlük, asla olan yakınlığa, uzaklığa ve zıl derecelerinin az veyâ çok konaklarını geçmeğe bağılıdır. Kalb latîfesinin sâhibi olan bir Velî, asla dahâ yakın olduğu için, o kadar yakın olmıyan ahfâ sâhibinden dahâ üstün olur. Birinci derecede olan bir Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” vilâyeti, sonuncu derecede olan bir Velînin derecesinden elbette dahâ yüksektir.

Latîfelerin, kalbden rûha ve rûhdan sırra ve sırdan hafîye ve hafîden ahfâyâ doğru sülûkü, yaradılışında Muhammedî olanlar içindir. Bu beş

latîfeyi sıra ile bitirerek, bunların asllarında da, bu sıra ile seyr eder.

Dahâ sonra, bu aslların da asllarında, bu sıra ile, seyrini bitirir. Bu sıra ile olan yol, yolların en kıymetlisidir. Çabuk kavuşdurur. Ehadiyyete seyr edenler için, Sırât-ı müstakîmdir. Başka vilâyetlerde böyle değildir.

Onlarda, maksada kavuşmak için, her dereceden birer dar yol açılır. Meselâ, kalb makâmından bir yol açarak, kalbin aslının aslı olan Sıfât-i ef'âle gidilir. Bunun gibi, rûh makâmından sanki bir yol açılıp, Sıfât-i zâtîyyeye gidilir. Allahü teâlânın fi'lleri ve sıfatları, zâtından ayrı değildirler.

Ayrılıkları varsa, zillerde ayrılıktır. Bunun için, fi'llere ve sıfatlara vâsıl olanlara, Zât-i teâlânın tecellîlerinden de biraz hâsıl olur.

Hâlbuki, ahfâ sâhiblerine, seyrleri bitince, bu tecellîler hâsıl olmaktadır. Bu tecellîlerin aşağı ve yukarı derecelerde olmaları birbirlerine benzemez. Kalb sâhibinin tecellîsi ile, ahfâ sâhibinin tecellîsi müsâvî olmaz. Fekat, burasını yanlış anlamamalıdır. Bu ayrılık, Velîler arasında, birbiri ile olur. Kalb sâhibi ile ahfâ sâhibleri, kemâle vâsıl olduklarından sonra, kalb vilâyetinin sâhibi, ahfâ vilâyetinin sâhibinin vilâyetinden dahâ aşağıdır. Fekat, Velîler ile Peygamberler arasında bu ayrılık yoktur. Çünkü, bir Peygamberin (Kalb makâmı)ndan olan vilâyeti, bir Velînin (Ahfâ makâmı)ndan olan vilâyetinden dahâ üstündür. O

Velî, ahfâ derecelerinin sonuna varmış olsa da, O Nebînin derecesine varamaz. Bu Velînin başı, her zemân, yine bu vilâyetin sâhibi olan bir Peygamberin ayağı altındadır. Sâffâtî sûresinin yüzyetmişbirinci âyetinde meâlen, (Peygamberlere yardım edileceğini, onların üstün olacağını ezelde yazdık) buyuruldu. Bu ayrılık, Peygamberlerin birbiri arasında da vardır.

Yüksek derece sâhibi, aşağı derece sâhibinden dahâ yüksektir. Fekat, Peygamberler arasında olan bu ayrılık da, Âlem-i emr kemâlâtının dâiresinin sonuna kadardır. Bundan sonra, üstünlük, yüksekliğe ve alçaklığa bağlı olmaz. Bu makâmda, aşağı derece sâhibi, yukarı derece sâhibinden dahâ üstün olabilir. Meselâ, bu makâmda, Mûsâ aleyhisselâmla Îsâ “aleyhisselâm”

arasında üstünlük farkı olduğunu görüyoruz. Burada, Mûsâ “aleyhisselâm”

dahâ büyüktür ve dahâ şânlıdır. Îsâ aleyhisselâmda bu büyüklük ve böyle şân yoktur. Bu mertebede üstünlük başka birşeye bağlıdır. Bu derecelerin yukarı, aşağı olmasına bağlı değildir. Bunu, dahâ ileride inşâallah geniş

olarak bildireceğim. Bunun gibi, İbrâhîm “aleyhisselâm” ile, başka peygamberler arasında da, Kâ'benin hakîkatine bağlı kemâlâtda ayrılık bulduk. Kâ'benin hakîkati, insan ve melek hakîkatlerinin hepsinden dahâ üstündür. İbrâhîm aleyhisselâmın o makâmda büyük şânı ve yüksek mertebesi vardır ki, Muhammed aleyhisselâmdan başka hiçbir Peygamber, bu şâna ve rütbeye yetişememiştir. Bu çok yüksek makâm Allahü teâlânın azamet ve kibriyâlık perdelerinin görüldüğü makâmıdır. Bu makâmın merkezinde bütün kemâlât toplanmıştır. Bu merkezin kemâlâtı, Peygamberlerin sonuncusu içindir. Bu makâmın başka yerleri, İbrâhîm aleyhisselâmındır.

Peygamberlerden ve Evliyânın yükseklerinden bu makâmda görünenler, bu ikisinin yanı sıra gelebilmiş olanlardır. Belki bunun için olmalıdır ki, Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, o merkezdeki topluluğun, açıklanmasını istiyerek, İbrâhîm aleyhisselâma yapılan salevât ve berekât gibi, kendisine de salevât ve berekât okunmasını emr buyurmuştur. Bu fakîre gösterdiler ki, bin sene geçdikden sonra, o topluluğun tafsîli kendisine de verildi. Arzûsu kabûl olundu. Bundan dolayı ve bütün ni'metleri için, Allahü teâlâyâ hamd olsun! O yüksek makâmın kemâlâtı, Vilâyetlerin kemâlâtının ve Nübüvvet ve Risâletin kemâlâtının üstündedir. Nasıl yüksek olmasın ki, o makâm,

Peygamberlerin “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în” ve meleklerin, kendisine karşı secde etdikleri şeyin hakîkatidir. Bu fakîrin (Mebde’ ve Me’âd) kitâbında yazdığım; hakîkat-i Muhammedî, kendi makâmından yükselerek, üstündeki, Kâ’benin hakîkatî makâmına çıkar ve onunla birleşir. Hakîkat-i Muhammedînin ismi, hakîkat-i Ahmedî olur demişdim. Burada yazılı olan, Kâ’benin hakîkatî, bu hakîkatin zıllarından bir zıldır. Kâ’benin hakîkatî, görünmemiş olduğu için, bu zıllı hakîkat sanmışdım. Böyle karışıklık, çok olmaktadır. Birşeyin hakîkatî görünmediği zemân, zıl asl sanılmakta, hakîkat diyerek adlandırılmaktadır.

Bunun içindir ki, bir makâm, birkaç kerre görünmektedir. Çünkü bu makâmın çok görünmesi, zıllarının görünmesidir. O makâmın hakîkatî, en son görünenidir. Bir görünüşün, son görünüş olduğu nasıl anlaşılır denirse, ondan önceki görünüşlerin zıl olduklarını anlamak, buna en güzel şahiddir.

Çünkü bu bilgi, önceki görünüşler zemânında yokdu. Her görünüş hakîkat sanılıyordu. Hiçbiri zıl bilinmiyordu. Bu hakîkatlerin birbirlerine niçin benzemedikleri bilinmediği hâlde, hiçbiri zıl olarak bilinmiyordu.

Ey oğlum “rahmetullahi aleyh”! Yukarıda yazılı ma’rifetlerden anlaşıldı ki, Âlem-i emrin kemâlâtı, başlangıçtır. Âlem-i halkın kemâlâtına ulaştıran merdiven gibidir. Âlem-i emrin kemâlâtında hep zıl bulunur. Vilâyet makâmlarında ele geçer. Âlem-i halkın kemâlâtında zıl bulunmaz. Nübüvvet makâmlarında ele geçer. Zıl, dünyâda görünenlerde bulunur. Görülüyor ki, tarîkat ve hakîkat, vilâyetde olur ve islâmiyyetin yardımcılarıdır.

İslâmiyyet, Nübüvvet mertebesinde olur. Vilâyet, Nübüvvet kavuşduran köprü gibidir.

Yukarıda bildirilenlerden anlaşılıyor ki, Nakşibendiyye büyüklerinin seçtikleri yolda, seyre Âlem-i emrden başlanarak, aşağı olan Âlem-i emrden, yukarı olan Âlem-i halka çıkılmaktadır. Bunun için, en uygun, en iyi yoldur. Yukarıdan aşağı olan başka seyrlerde, ne kazanılır? Bu inceliği herkese bildirmediler. Başkaları görünüşe bakarak, Âlem-i halkı aşağı sandı. Bu aşağıdan yukarı çıkmağı, yükselmek bildiler. İşin doğrusunun böyle olmadığını anlamadılar. Aşağı sandıkları, hakîkatde yükseklikdir.

Yüksek gördükleri de aşağıdır. Evet, Âlem-i halk, dâirenin sonu olduğundan, aslların aslı olan birinci noktanın yanında bulunmakdadır. Başka hiçbir nokta, böyle yakın değildir. Fârisî mısra’ tercemesi: Afva kavuşan, günâhkârlardır

Bu bilgiler, ancak Nübüvvet aynasından görülür. Vilâyet sâhiblerinden, bu ma’rifete kavuşanlar pekazdır.

Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” seyre Âlem-i emrden başlamışlardır. Hakîkatdan islâmiyyete gelmişlerdir. Seyrleri, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” seyrlerine benziyen Evliyânın büyüklerinin “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz” seyrleri, islâmiyyetin sûretinden, görünüşünden başlar. Yolun ortasında, tarîkat ve hakîkat vardır. Bu ikisi, vilâyetde olur ve Âlem-i emre bağlıdır. Yolun sonunda, islâmiyyetin hakîkatine, özüne varırlar ki, Peygamberliğin meyvesidir. Görülüyor ki, tarîkatin ve hakîkatin hâsıl olması, islâmiyyetin hakîkatinin hâsıl olması için başlangıçtır. Bunun için, Evliyânın büyüklerinin başlangıcı hakîkatdir. Her ikisinin sonu, islâmiyyetdir.

(Evliyânın başlangıcı, Peygamberlerin sonudur) sözü yanlıştır. Bu söz ile, Evliyânın başlangıcı ve Peygamberlerin sonu, islâmiyyet demek istemişler ise de, işin özünü anlamadıkları için, bu yaldızlı sözü söylemişlerdir. Bu sözümüzü başka kimse söylememiş, hattâ çokları, bunun tersini söylemiştir.

Çünkü, anlaşılması pek güçtür. Fekat, insâflı bir kimse, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” büyüklüğünü düşünürse ve islâmiyyetin kıymetini anlarsa, bu derin inceliği belki kabûl eder. Bunu kabûl etmesi, îmânının artmasına sebep olur.

Ey oğlum, iyi dinle! Peygamberler yalnız Âlem-i halkın ibâdet etmesini istemişlerdir. (İslâmiyyet, beş şey üzerine kurulmuştur...) hadîs-i şerîfi bunu göstermekdedir. Kalb Âlem-i halka çok yakın olduğu için, kalbin tasdîkını da istemişlerdir. Âlem-i emrin öteki dört latîfesinin sözünü etmemişlerdir. Bunları hesâba katmamışlardır. Doğrusu da budur. Çünkü, Cennet ni'metleri, Cehennemdeki azâblar ve Allahü teâlâyı görmek ni'meti ve buna kavuşmamak felâketi hep Âlem-i halka olacaktır. Âlem-i emrin bunlarla ilgisi yoktur. Bundan başka, farz, vâcib ve sünnet ile ibâdetler, Âlem-i halkdan olan cesed ile yapılmaktadır. İbâdetlerden, Âlem-i emr ile ilgili olanı, nâfilelerdir. İbâdetlerin sevâblarının mikdârı, ibâdetin mikdârı ile ölçülür. Bunun için, farzlardan hâsıl olan yakınlık, Âlem-i halkın yaklaşmasıdır. Nâfileler de, Âlem-i emrin yaklaşmasına sebep olur. Elbette nâfilenin kıymeti, farzın kıymeti yanında hiç gibidir. Okyânûs yanında, bir damla kadar bile değildir. Nâfilenin kıymeti, sünnetin yanında bile böyledir. Sünnet de, farzın yanında, okyânûs yanındaki bir damla su gibidir. Bu ikisinin yaklaştırması arasındaki büyük farkı, buradan anlamalıdır. Âlem-i halkın, Âlem-i emrden üstünlüğünü, bu farkdan ölçmelidir. Çok kimseler, bu inceliği bilmedikleri için, farzları bırakıp, nâfilelerin yayılmasına çalışıyorlar. Câhil sôfiler, zikre, fikre sarılıp, farzları ve sünnetleri yapmakda gevşek davranıyorlar. Kırk gün çile çekmeği ve riyâzetler yapmağı beğeniyor, Cum'a nemâzına ve cemâ'ate gitmiyorlar.

Hâlbuki, bir farz nemâzı cemâ'at ile kılmak, onların binlerle, kırk günlük çilelerinden dahâ fâideli olduğunu bilmiyorlar. Evet, islâmiyyetin edeblerini gözetmek şartı ile, zikr ve fıkır çok fâideli ve pek kıymetlidir.

Câhil hocalar da, nâfilelerin yayılmasına çalışıyor, farzların yapılmasına aldırış etmiyor, terk edilmesine sebep oluyorlar. Meselâ, Aşûre nemâzının, Resûlullahdan “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” haber verildiği iyi bilinmiyor. Bunu cemâ'at ile ve ehemmiyyet vererek kılıyorlar. Hâlbuki, nâfile nemâzı cemâ'at ile kılmanın mekrûh olduğunu fikh kitâblarında okuyorlar. Farzları kılmakda gevşek davranıyorlar. Farzları müstehâb olan zemânlarında kılanları pekazdır. Vaktinde bile kılmıyorlar. Farzları cemâ'at ile kılmağa ehemmiyyet vermiyorlar. Bir iki kişiden fazla cemâ'at toplandığı az görülüyor. Çok zemân da yalnız kılıyorlar. Din adamları böyle olursa, başkalarının nasıl yaptıklarını artık düşünmelidir. Bu kötü hâllerden dolayı, müslimânlık za'îflemeğe başladı. Böyle işlerin zulmeti ile, günâhlar, bid'atler çoğaldı. Fârisî beyt tercemesi: Az söyledim, dikkat etdim, kalbini kırmağa,

bilirim üzülsün, yoksa sözüm çokdur sana!

Nâfile ibâdetleri yapmak, insanı zıllere kavuşturur. Farzları yapmak ise, asla ulaştırır. Ancak, farzları temâmlıyan nâfileler [meselâ, farz nemâzlardan önce ve sonra kılınan sünnetler], asla kavuşdurmağa yardım ederler. Farzlardan sayılırlar. İşte, farzları yapmak, Âlem-i halka uygun oldu

ki, asla götürür. Bütün farzlar asla yaklaşıdırılar ise de, farzların en üstünü, en yükseği nemâzdır. (Nemâz, mü'minin mi'râcıdır) ve (Kulun, Rabbine en yakın olduğu zemânı, nemâzda olduğu zemândır!) hadîs-i şerîfleri bunu haber vermektedir. (Allahü teâlâ ile öyle vaktlerim vardır ki...) hadîs-i şerîfinde bildirilen, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”

efendimizin en kıymetli zemânları, bu fakîre göre, nemâzdaki zemânıdır.

Günâhları örten nemâzdır. İnsanı kötü, çirkin şeyleri yapmaktan koruyan, nemâzdır. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” (Yâ Bilâl, beni ferâhlandır!) buyurarak, râhatlandırılmak istediği şey nemâzdır. Dînin direği, nemâzdır. Müslimânlık ile, kâfirliği birbirinden ayıran nemâzdır.

Yine sözüme gelelim. Âlem-i halkın, Âlem-i emrden dahâ üstün olduğunu açıklıyalım: Âlem-i emr, bu dünyâda nasîbine kavuşmaktadır. Müşâhede, rü'yet hâsıl etmektedir. Yarın, Cennet ni'metleri, Âlem-i halka olacaktır.

Nasıl olduğu anlaşılamıyan tâm rü'yet ona nasîb olacaktır. (Müşâhede), zıllı görmektir. Kıyâmetde, Allahü teâlânın kendi görülecektir. Müşâhede ile rü'yet arasında ve zıl ile asl arasında ne kadar ayrılık varsa, Âlem-i emr ile Âlem-i halk arasında da o kadar fark vardır. (Müşâhede), Vilâyetde olur. (Rü'yet) ise Nübüvvetdedir ve Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uymakla şereflenenlere, onlara uydukları için nasîb olur.

Vilâyet ile Nübüvvet arasındaki farkı, buradan da anlamalıdır.

TENBÎH: Âlem-i emr ile bağılılığı dahâ çok olan bir ârif, Vilâyetin derecelerine dahâ çok kavuşur. Âlem-i halk ile ilgisi dahâ çok olan da, Nübüvvetin derecelerine dahâ çok kavuşur. Bunun içindir ki, Îsâ

“aleyhisselâm”, Vilâyetde dahâ ileri gitmiştir. Mûsâ “aleyhisselâm” da, Nübüvvetde dahâ ileri gitmiştir. Çünkü Îsâ aleyhisselâmda, Âlem-i emr kuvvetlidir. Bunun için, melekler gibi oldu. Mûsâ aleyhisselâmda, Âlem-i halk kuvvetli olduğu için müşâhede ile doymayıp, rü'yeti istedi. Bu mektûbun başında, Peygamberlerin, Peygamberlik derecelerindeki ayrılıklarının sebebini, ileride bildireceğiz demişdik. İşte, şimdi anlaşılmış oldu. Latîfelerinin aşağı veya yüksek olması, burada sebeb olmamıştır. Latîfelerin aşağı veya yukarı olması, vilâyetde te'sîrli olur.

Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bildirir.

Ey oğlum “rahmetullahi aleyh”! Peygamberlik bilgileri, dinlerdir ve dinlerle bildirilen hükmlerdir. Bunlar, dahâ çok insanın bedeni ile ilgili bilgilerdir. Peygamberlerin de “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Âlem-i halk ile ilgileri dahâ çok olduğu için, Peygamberliği, insanları çağırmak için, aşağı inmekdir sanmışlardır. Vilâyetde olan derecelere yükseldikten sonra inmekdir demişlerdir. Yükselmenin sonu ve yakınlığın çokluğu, bu inmekde olduğunu anlamamışlardır. Vilâyetin yüksek derecelerindeki yakınlık, bu yakınlığın zıllarından bir zılla olan yakınlıktır. Bu yakınlık, görünüşde uzaklık sanılmaktadır. Vilâyetde olan yükselme, buradaki yükselmenin görüntülerinden biridir. Buradaki yükselme, görünüşde, iniş sanılmaktadır.

Meselâ, dâirenin merkezi, çevresinden en uzak olan noktadır. Hâlbuki, dâirenin hiçbir noktası,

çevreye, merkezinden dahâ yakın değildir. Çünkü çevre, merkezin genişlenmiş, açıklanmış hâlidir. [Çevrenin ta'rîfi bile, merkez noktasının yardımı ile yapılır. Çevrenin çizilebilmesi için, pergelin ayağını merkeze koymak lâzım gelir. Merkez olmazsa, çevre olamaz.]

Bu bağıllık, merkezden başka, hiçbir noktada yoktur. Görünüşe bakan câhillere, bu yakınlığı anıyamazlar. Merkez, çevreye en uzak noktadır derler. Merkezin en yakın olduğunu söyliyene câhil ve ahmak derler.

Vilâyet-i kübrâ derecesinde, Şerh-i sadr olunca, nefs-i mutmeinne, makâmından yükselerek, göğüs makâmına çıkar. Buraya yerleşir. Böylece, yakınlığın sonuna ulaşmış olur. Vilâyet-i kübrâ mertebesinin yükselmesindeki makâmların en üstünü, işte bu (Göğüs makâmı)dır. Bu makâma yükselenin görüşü keskin olur ve gizli şeyleri görür. Evet, en yükseğe çıkan, en uzağı görür. Nefs-i mutmeinne, makâmına oturduktan sonra, akl da, yerinden çıkarak, nefsin yanına gider ve (Akl-i mu'âd) ismini alır. Her ikisi birleşerek, çalışmağa başlarlar.

Ey oğlum “rahmetullahi aleyh”! Bu mutmeinne, islâmiyyete karşı gelemez. Baş

kaldıramaz. Bütün varlığı ile, Rabbine dönmüştür. Ona tutulmuştur. Onun rızâsını kazanmaktan başka, hiçbir düşüncesi yoktur. Ona itâ'at ve ibâdet etmekten başka bir düşüncesi yoktur. Önce, mahlûkların en kötüsü olan nefsi emmâre, şimdi itmînân kazanmış ve Allahü teâlâyı râzı ederek, Âlem-i emrin latîfelerinden üstün olmuştur. Arkadaşlarının şefi olmuştur. Evet, muhbir-i sâdık [ya'nî hep doğru söyleyici] “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”, (Câhillikte en ileride olanınız, islâm âlimi olunca, en ileriniz olur!) buyurmuştur. Bundan sonra, insanda islâmiyyete uymamak, başkaldırmak gibi şeyler görülürse, bunlar cesedi meydâna getiren maddelerden hâsıl olur. Gadab, şehvet, hırs gibi aşağı düşünceler bu maddelerden ileri gelmekdedir. Birşeye düşkün olmak, cimrilik, bayağı işler hep onlardan doğmaktadır. Hayvanlarda nefs-i emmâre yoktur. Hâlbuki bu kötülükler, hayvanlarda dahâ çok vardır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Küçük cihâddan döndük, cihâd-ı ekbere geldik!) buyurduğunda, cihâd-ı ekber olarak, çok kimselerin dediği gibi nefisle cihâd değil, belki cesed ile cihâdı bildirmiştir. Çünkü nefsleri itmînâna kavuşmuş, Rablerinden râzı olmuş, Rableri de o mubârek nefslerden râzı olmuştur. Bu nefslere islâmiyyetden ayrılamaz. Rablerine karşı baş kaldıramazlar. Cesedi meydâna getiren maddelerin islâmiyyete uymuyor görünen arzûları ve baş

kaldırmaları, dahâ iyisini yapmağı istememeleridir. İzn verilen şeyleri yapmalarıdır. Azîmeti ya'nî en iyisini terk etmeleridir. Yoksa, harâm işlemeğı ve farzları, vâcibleri terk etmeğı istemezler.

Ey oğlum “rahmetullahi aleyh”! Toprak maddeleri, nefs-i mutmeinneden dahâ yukarı derecelere yükselirse de, nefs-i mutmeinne, Vilâyet makâmı ile ilgili olduğu için, Âlem-i emrden olmuştur. Sekr sâhibidir [kendini unuttur]. Herşeyi unutacak makâmdadır. Bunun için, nefsde islâmiyyetden ayrılacak tâkat kalmamıştır. Toprak maddeleri ise, Peygamberlik makâmı ile ilgili olduklarından, şü'ûr, uyanıklıkları dahâ çoktur. Bunun için islâmiyyetden ayrılık gibi şeyler, bunlarda bulunur. Böyle olmalarının fâideleri vardır.

Peygamberlik makâmı, Peygamberlerin sonuncusu ile sona ermiştir “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Fekat, bu makâmın derecelerine, ümmetinden Ona çok uyanları kavuşurlar. Bu olgunluklar, yüksek dereceler, Eshâb-ı kirâmda çoktur. Tâbi'în ve Tebe-i tâbi'inden çokaz kimseye de nasîb olmuştur. Onlardan sonra örtülü kalmıştır. Bunun yerine, zıl ile olan vilâyet dereceleri çok

görülmüşdür. Bununla berâber, Resûlullahın

“sallallahü aleyhi ve sellem” vefâtından bin sene geçdikden sonra, nübüvvet makâmının derecelerinin yeniden meydâna çıkması umulur. Asla bağı makâm ve dereceler, yine yayılır. Zıl ile olanlar gizlenirler. Hazret-i Mehdi

“aleyhirrıdvân”, asla bağı olan bu yüksek yolu, zâhir ve bâtın ile yayar.

Ey oğlum! Resûlullaha “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” tâm uyan bir kimse, Ona uymakla, nübüvvet derecelerini bitirince, mansab, makâm ehlinden ise, (İmâmet makâmı) verilir. Vilâyet-i kübrâ derecelerini bitirene, (Hilâfet makâmı)nı verirler. Zıl derecelerinde, İmâmet makâmına uygun olan, (Kutb-i irşâd makâmı)dır. Hilâfet makâmına uygun olan da, (Kutb-i medâr makâmı)dır. Aşağıda bulunan bu iki makâm, sanki, yukarıda olan o iki makâmın zılli gibidirler. Muhyiddîn-i Arabî hazretlerine göre, Gavs, Kutb-i medâr demektir. Ayrıca bir (Gavslık makâmı) yokdur demişdir. Bu fakîrin inandığına göre (Gavs), Kutb-i medârdan başkadır. Kutb, işlerinin birçoğunda, Gavsdan yardım ister. Ebdâlin makâmlarına getirilmesinde, Gavsın de te’sîri vardır. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ihsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlânın ihsânları pekçokdur.

EK: Peygamberlik makâmına uygun olan ve Peygamberliğin vilâyetine uygun olan ilmler ve ma’rifetler, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

bildirdikleri dinlerdir. Peygamberlerin dereceleri ayrı ayrı olduğu için, dinler de, birbirlerinden ayrı olmuştur. Evliyânın, Vilâyet makâmına uygun olan ma’rifetler ve tevhîdi, ittihâdı bildiren ilmler ve ihâta, sereyân haberleri ve yakînlik, berâberlik ve aynalık ve görüntülük ve şühûd ve müşâhede sözleri ise tesavvufcuların Şathıyâtı, hikâyeleridir. Kısacası, Peygamberlerin ilmleri, ma’rifetleri, Kitâb ile sünnetdir. Evliyânın ma’rifetleri ise, (Füsûs) ile (Fütûhat-i Mekkiyye)dir. Fârisî mısra’

tercemesi:

Gülbağçemi gör de, behârımı anla!

Evliyânın vilâyeti, Allahü teâlâyâ yaklaşıdırır. Peygamberlerin vilâyeti, Allahü teâlânın çok yakîn olduğunu gösterir. Evliyânın vilâyeti, şühûd hâsıl eder. Peygamberlerin vilâyeti, anlaşılamiyan şeylere kavuşdurur.

Evliyânın vilâyeti, Allahü teâlânın pek yakın olduğunu anlıyamaz. Buradaki câhilliğin ne demek olduğunu bilemez. Peygamberlerin vilâyeti, çok yakın olduğu hâlde, yakınlığı uzaklık bilir. Şühûdü, görememek sayar. Fârisî mısra’ tercemesi:

Eğer söylersem, sonu gelmez!

Ey oğlum “rahmetullahi teâlâ aleyh”! Nübüvvetin kemâlâtı, ya’nî yüksek dereceleri ve bunun vilâyetden üstün olduğu ve üç vilâyet, ya’nî, Vilâyet-i sugrâ ve Vilâyet-i kübrâ ve Vilâyet-i ulyâ arasındaki farklar ve herbir vilâyetin ayrı ayrı ma’rifetleri ve herbirine uygun olan yerler anlatılırken, söz çok uzadı. Çok şeyler ve tekrâr tekrâr yazıldı. Böylece, bu pek şaşırtıcı, yadırgayıcı bilgilerin anlaşılması kolaylaştırılmış oldu.

Okuyucular, inanmamak tehlikesinden kurtarıldı. Bu bilgiler, keşf yolu ile ve zarûrî anlaşılan şeylerdir. Fikir yorarak ve teori kurarak elde edilmiş

değildirler. Yapılan açıklamalar, câhillerin kolay anlıyabilmeleri içindir.

Belki de ilm adamlarının, zekî kimselerin kavrayabilmelerini kolaylaştırmak içindir.

Allahü teâlânın bu fakîre “rahmetullahi teâlâ aleyh” bildirmiş olduğu tesavvuf yolu, işte anlaşılmış oldu. Başından sonuna kadar bildirildi. Bu yolun ana caddesi Sıddîkıyye yoludur. Bu yolda, nihâyet, bidâyetde yerleştirilmiştir. Bu caddede konak yerleri yapılmıştır. Bu cadde olmasaydı, o kadar ileri gidilemezdi. Elimize geçen bu lezîz meyvenin tohumu, Buhârâ ve Semerkanddan getirildi. Hindistân toprağına ekildi. Bu toprak, Medîne ve Mekke bağçelerinden alınmıştır. Senelerce, fadl suyu ile sulandı. İhsân ile terbiye olundu. Böylece yetişerek, bu ilm ve ma’rifet meyveleri hâsıl oldu. Bize bu doğru yolu ihsân eden, Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ, bizi doğru yola kavuşturmasaydı, kendimiz bulamazdık.

Rabbimizin Peygamberleri doğru sözlü olarak gelmişlerdir.

Bu yüksek yola sülûk etmek, girip ilerlemek, yol gösteren Rehberi

“kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” sevmeğe bağlıdır. O, (Seyr-i murâdî) ile, ya’nî çekilerek, bu yoldan geçirilmiştir. Kuvvetle çekilerek, bu kemâlâta kavuşturulmuştur. Onun bakışları, kalb hastalıklarına şifâdır.

Onun teveccühü, ya’nî sevgisine kavuşmak, ma’nevî hastalıkları giderir.

Böyle kemâl sâhibi bir zât, zemânının imâmıdır. Asrının halîfesidir.

Kutblar ve büdelâ onun bulunduğu makâmın zıllarına kavuşmak için cân verirler. Evtâd ve nücebâ, onun kemâlâtı denizinden bir damlası ile doyarlar. Onun hidâyetinin ve irşâdının nûru, güneş ışıkları gibi, o istese de, istemese de, herkese gelmekdedir. Fekat, istediklerine dahâ çok gönderir. Fekat, onun istemesi de, kendi elinde değildir. Çok olur ki, birşeyi yapmak isteğinde bulunur. Fekat, içinden o istek gelmez. Onun nûru ile aydınlanarak, doğru yolu bulanların ve onun istemesi ile yükselenlerin, bu kazançlarını bilmeleri lâzım gelmez. Çok olur ki, uydukları şeyhin kemâlâtına kavuşdukları ve herkese yol gösterdikleri zemân bile, kendi hidâyet ve rüşdlerini de, olduğu gibi anlıyamazlar. Çünkü, herkese ilm vermezler ve makâmları birer birer geçmenin ma’rifetini herkese ihsân etmezler. Evet, kavuşduran yollardan birinin önderliği kendisine verilmiş

olan bir zâtın ilm sâhibi olması, elbette lâzımdır. Bunun, yolun inceliklerini bilmesi şarttır. Bu bildiği için, yolcuların da bilmesine lüzûm görülmemiştir. Onlar, bunun önderliği ile kemâle kavuşurlar ve başkalarının kavuşmalarına da yardım ederler. Fenâ ve Bekâ ile şereflendirirler. Fârisî mısra’ tercemesi:

Herkesin işini bitirmek için, birini seçer.

Bu yolda yetişmek ve başkalarını yetiştirmek aks ile, uzakdan te’sîr ederek olur. Tâlib, yol gösteren Rehberine “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”

karşı kalbindeki muhabbet bağı ile, her ân onun gibi olmaktadır. Ondan aks eden, yayılan nûrlar ile temizlenir. Bunları anlamasına lüzûm yoktur.

Nûrları saçan da, alan da bilmez. Güneş ışınları karşısında, her ân olgunlaşan, tatlılaşan karpuzun, bu değişikliğini bilmesine ne lüzûm vardır? Güneş de, karpuzu olgunlaştırdığını bilmez. Evet, başka yollarda çabalayarak ilerliyenlerin, bunu bilmesi lâzımdır. Eshâb-ı kirâmın yolu olan bizim yolumuzda, ilerlemeği ve çekip götürmeği bilmek hiç lâzım değildir. Bununla berâber, bu yolun sürücüsü gibi olan önderi, derin ilm ve çok ma’rifet sâhibidir. Bunun içindir ki, bu yüksek yolda, diriler ve ölümler, büyükler ve çocuklar, gençler ve ihtiyârlar, kavuşmakda müsâvîdirler. Hepsî, sevgi bağları ile veyâ o ni’met sâhibinin kalbi ile çekmesi ile, isteklerinin sonuna varırlar. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ihsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, çok büyük ihsân sâhibidir.

Sona varmış olanın bilgisi olmaz ise de, hârikalar, kerâmetler gösterir.

Çok olur ki bunların hâsıl olması, kendi isteği ile değildir. Çoğundan haberi bile olmaz. Herkes, Onun “rahmetullahi teâlâ aleyh” kerâmetlerini görür. Onun ise haberi yoktur. Sona ermiş olanda ilm yoktur demek, hiçbir hâlini bilmez demek değildir. Her birini ayrı ayrı inceden inceye bilmez demektir. Bunu yukarıda kısaca bildirmişdik. Onun hidâyet nûru, mürîdlerine vâsıtasız olarak veyâ bir, yâhud birkaç vâsıta ile, onun yoluna bağlı kaldıkları müddetçe akar. Onun yolunu değiştirerek, bozarak kirlletirlerse

[ve reformlar, bid’atler yaparak yıkmağa başarlarsa], feyz kesilir. Ra’d sûresinin onikinci âyet-i kerîmesinde meâlen, (Bir millet, kendi işlerini bozmazsa, Allahü teâlâ da, onlara olan ni’metlerini değiştirmez!) buyuruldu. Ne kadar çok şaşılır ki, tarîkâtçılar yaptıkları değişiklikleri, reformları, bu yolu düzeltmek, olgunlaştırmak sanıyorlar. Noksânlarını temâmlıyorlar diyorlar. Bilmiyorlar ki, temâmlamak ve olgunlaştırmak, her câhilin yapacağı iş değildir. Birşey eklemek, her ahmağa yakışacak şey değildir. Fârisî beyt tercemesi:

Kıldan ince ma’nâlar var, kulağını eyle yakın!

her kürsîde nutk çekenî, birşey bilir sanma sakın!

Sünnetlerin nûrunu, bid’atlerin zulmetleri ile örttüler. Resûlullahın milletinin parlaklığını “alâ masdarihessalâtü vesselâmü vettehıyye” yeni yeni işlerin kirleri ile söndürdüler. Dahâ da çok şaşılır ki, birçokları, bu yenilikleri, bu reformları, güzel görüyorlar. Bid’atlere (Hasene) adını takıyorlar. Bu bid’atlerle, dîni yükseltiyoruz, islâmiyyetin noksânlarını temâmlıyoruz diyorlar. Herkesin bu bid’atleri yapmasını körüklüyorlar.

Allahü teâlâ bunları doğru yola getirsin! Bilmiyorlar ki, din bu bid’atlerden önce kâmil olmuşdu. Allahü teâlânın ni’meti temâm olmuşdu.

Allahü teâlâ, bu dinden râzı olmuşdu. Mâide sûresinin üçüncü [3] âyetinde meâlen, (Bugün dîninizi sizin için ikmâl eyledim. Üzerinize olan ni’metimi temâmladım ve size din olarak islâmiyyeti vermekle râzı oldum) buyuruldu.

Dînin olgunlaşmasını, bu bid’atlerden, bu reformlardan beklemek, bu âyet-i kerîmeye inanmamak olur. Fârisî beyt tercemesi:

Az söyledim, dikkat etdim kalbini kırmamağa,

bilirim üzülsün, yoksa sözüm çokdur sana!

İctihâd derecesinde olan yüksek âlimler, dînin hükmlerini açığa çıkarmışlardır. Dinden olmıyan şeyleri meydâna çıkarmış değillerdir.

Görülüyor ki, ictihâd yolu ile bildirilen hükmler, sonradan meydâna çıkarılmamışlardır. Dinden olan, dînin temeli olan şeylerdir. Çünkü, din bilgilerinin temelleri dördtür. Dördüncüsü, kıyâs ya’nî ictihâddır.

Ey oğlum! Kutb-i irşâdın feyz vermesi ve ondan feyz almakla ilgili ma’rifetler, (Mebde’ ve Me’âd) risâlesinde, (İfâde ve istifâde) bâbında yazılmışdı. Sırası gelmiş iken, fâideli olan bu ma’rifeti de, buraya yazıyorum. Orada yazılı olan ile karşılaştırınız! Kutb-i irşâd, kemâlât-ı ferdiyyeye de mâlikdir. Çokaz bulunur. Asrlardan, çok uzun zemân sonra, böyle bir cevher dünyâyâ gelir. Kararmış olan âlem, onun gelmesi ile aydınlanır. Onun irşâdının ve hidâyetinin nûrları, bütün dünyâyâ yayılır.

Yer küresinin ortasından tâ Arşa kadar, herkese rüşd, hidâyet, îmân ve ma’rifet Onun yolu ile gelir. Herkes, ondan feyz alır. Arada o olmadan, kimse bu ni’mete kavuşamaz. Onun hidâyetinin nûrları, bir okyânûs gibi,

[çok kuvvetli radyo dalgaları gibi] bütün dünyâyı sarmışdır. O deryâ, sanki buz tutmuşdur. Hiç dalgalanmaz. O büyük zâtı tanıyan ve seven bir kimse, onu düşünürse, yâhud o, bir kimseyi sever, onun yükselmesini isterse, o kimsenin kalbinde, sanki bir pencere açılır. Bu yoldan, sevgisi ve ihlâsına göre, o deryâdan kalbi feyz alır. Bunun gibi bir kimse, Allahü teâlâyı zikr ederse ve bu zâtı hiç düşünmezse, meselâ onu tanımazsa, yine ondan feyz alır. Fekat, birinci feyz dahâ fazla olur. Bir kimse, o büyük zâtı inkâr eder, beğenmezse, yâhud o büyük zât, bu kimseye incinmiş ise, bu kimse, Allahü teâlâyı zikr etse bile, rüşd ve hidâyete kavuşamaz. Ona inanmaması veyâ onu incitmiş olması, feyz yolunu kapatır. Ozât “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” bu kimsenin zararını istemese bile, hidâyete kavuşamaz. Rüşd ve hidâyet, var görünür ise de yokdur. Fâidesi çok azdır. O zâta inanan ve sevenler, onu düşünmeseler de ve Allahü teâlâyı zikr etmeseler de, yalnız sevdikleri için, rüşd ve hidâyet nûruna kavuşurlar. Mektûb burada temâm oldu. Fârisî beyt tercemesi:

Susdum artık, zekîlere bu yeter,

çok bağırdım, dinleyen varsa eğer.

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! O, rahmândır ve rahîmdir.

Onun resûlü Muhammed aleyhisselâma ve Âline ve Eshâbına sonsuz salât ve selâm olsun!

kıymetini ve nemâza mahsûs kemâlâtı bildirmekdedir: Allahü teâlâyâ hamd ederim. Onun sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâma, salât-ü selâm eder ve sizlere düâ eylerim. Sevgili kardeşim! Allahü teâlâ seni hakîkî rütbelere yükseltsin! Bilmelisin ki, nemâz, islâmın beş

şartından, dînin beş esâsından ikincisidir. Bütün ibâdetleri kendisinde toplamıştır. İslâmın beşde bir parçası ise de, bu toplayıcılığından dolayı, yalnız başına, müslimânlık demek olmuştur. İnsanı Allahü teâlânın sevgisine kavuşturacak işlerin birincisi olmuştur. Âlemlerin efendisi ve Peygamberlerin “aleyhi ve aleyhimüssalâtü vesselâm” en üstünü olana mi’râc gecesi, Cennetde nasîb olan rü’yet şerefi, dünyâyâ indikden sonra, dünyânın hâline uygun olarak kendisine yalnız nemâzda müyesser olmuştur. Bunun içindir ki, (Nemâz mü’minlerin mi’râcıdır) buyurmuştur. Bir hadîs-i şerîfde, (İnsanın Allahü teâlâyâ en yakın olması nemâzdadır) buyurmuştur.

Onun yolunda, tâm izinde giden büyüklere, o rü’yet devletinden, bu dünyâda büyük pay, nemâzda olmaktadır. Evet, bu dünyâda Allahü teâlâyı görmek mümkün değildir. Dünyâ buna elverişli değildir. Fekat, Ona tâbi’ olan büyüklere, nemâz kılarken rü’yetden birşeyler nasîb olmaktadır. Nemâz kılmağı emr buyurmasaydı, maksadın, gâyenin güzel yüzünden perdeyi kim kaldırırdı? Âşıklar, ma’şûku nasıl bulurdu? Nemâz, üzüntülü rûhlara lezzet vericidir. Nemâz, hastaların, râhat vericisidir. Rûhun gıdâsı nemâzdır.

Kalbin şifâsı nemâzdır. (Ey Bilâl, beni ferâhlandır!) [diye ezân okumasını emr buyuran] hadîs-i şerîf, bunu göstermekde, (Nemâz, kalbimin neş’esi, gözümün bebeğidir) hadîs-i şerîfi, bu arzûya işâret etmektedir. Zevkler, vecdler, bilgiler, ma’rifetler ve makâmlar, nûrlar ve renkler, kalbdeki telvînler ve temkînler, anlaşılan ve anlaşılamıyan tecellîler, sıfatlı ve sıfatsız zuhûrlardan hangisi, nemâz dışında hâsıl olursa ve nemâzın hakîkatinden birşey anlaşılamazsa, bu hâsıl olanlar, hep zılden, aksden ve sûretten meydâna gelmiştir. Belki de, vehm ve hayâlden başka birşey değildir. Nemâzın hakîkatini anlamış olan bir kâmil, nemâza durunca, sanki, bu dünyâdan çıkıp âhîret hayâtına girer ve âhîrete mahsûs olan ni’metlerden birşeylere kavuşur. Araya aks, hayâl karışmaksızın, asldan haz ve pay alır.

Çünkü, dünyâdaki bütün kemâlât, ni’metler zılden, sûret ve görünüşden hâsıl olmaktadır. Zıl, görünüş arada olmadan, doğruca asldan hâsıl olmak, âhîrete mahsûsdur. Dünyâda asldan alabilmek için, mi’râc lâzımdır. Bu mi’râc, mü’minin nemâzıdır. Bu ni’met, yalnız bu ümmete mahsûsdur. Peygamberlerine tâbi’ olmak sâyesinde, buna kavuşurlar. Çünkü, bunların Peygamberi

“sallallahü aleyhi ve sellem” mi’râc gecesi [Receb-i şerîfin yirmiyedinci kandil gecesi] dünyâdan çıkıp âhîrete gitti. Cennete girdi ve rü’yet devleti ile şereflendi. Yâ Rabbî! Sen o büyük Peygambere “sallallahü aleyhi ve sellem” bizim tarafımızdan, Onun büyüklüğüne yakışan iyilikleri ihsân eyle! Bütün Peygamberlere de “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” hayrlar, iyilikler ver ki, onlar insanları, seni tanımağa ve rızâna kavuşmağa çağırmış ve beğendiğin yolu göstermişlerdir. Tesavvuf yolunda bulunanların birçoğu kendilerine nemâzın hakîkati bildirilmediği ve ona mahsûs kemâlât tanıtılmadığı için, derdlerinin ilâcını başka şeylerde aradı. Maksadlarına kavuşmak için, başka şeylere sarıldı. Hattâ bunlardan ba’zısı, nemâzı bu yolun dışında, maksadla ilgisiz sandı. Orucu nemâzdan üstün bildi. (Fütûhât) kitâbının sâhibi [Muhyiddîn-i Arabî “kuddise sirruh”] dedi ki: (Oruc, yiyip içmeği bırakmak olduğu için, Allahü teâlânın sıfatları ile sıfatlanmak, Ona yaklaşımdır. Nemâz ise, başkalaşmak, uzaklaşmak, ibâdet edici ve ibâdet edilen ayrılığını kurmaktır). Bu söz de, görüldüğü gibi, Tevhîd-i vücûdî mes’elesinden doğmaktadır. Bu mes’ele ise, aşk-ı ilâhî

serhoşluğunun bir tezâhürüdür. Nemâzın hakîkatini anlıyamıyanlardan birçoğu da, ızdırâblarını teskîn ve rûhlarını ferâhlandırmağı, simâ' ve nağmede, ya'nî mûsikîde, vecde gelmekde, kendinden geçmekde aradı. Maksudı, ma'sûku, mûsikî perdelerinin arkasında sandı. Bunun için raksa, dansa sarıldılar. Hâlbuki, (Allahü teâlâ harâmda şifâ te'sîri yaratmamışdır) hadîs-i şerîfini işitmişlerdi. Evet, boğulmak üzere olan bir acemî yüzücü, her ota da sarılır. Birşeyin aşkı, âşıkı sağır eder ve kör eder. Bunlara eğer nemâzın kemâlâtından birşey tatdırılmış

olsaydı, simâ' ve nağmeyi ağızlarına almaz, vecde gelmeği hâtırlarına bile getirmezlerdi. Fârisî mısra' tercemesi:

Doğru yolu göremeyince, çöle sapdılar.

Ey kardeşim! Nemâz ile mûsikî arasında ne kadar uzaklık varsa, nemâzdan hâsıl olan kemâlât ile mûsikîden hâsıl olan teessür de, birbirinden o kadar uzaktır. Aklı olan, bu kadar işâretten çok şey anlar! Bu, öyle bir üstünlükdür ki, Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem” bin sene sonra meydâna çıkıyor. Öyle bir sondur ki, baştarafa benzemekdedir.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” belki de bunun için, (Başlangıcı mı dahâ iyidir, yoksa sonu mu?) buyurdu da, (Başlangıcı mı dahâ iyidir, yoksa ortası mı?) buyurmadı. Demek ki, sonra gelenlerin öndekilere dahâ çok benzediğini görerek, şübhelendi de, böyle buyurdu. Diğer bir hadîs-i şerîfde: (Bu ümmetin en fâidelileri, önce ve sonunda gelenlerdir. İkisinin arası bulanıktır) buyurdu. Evet, bu ümmetin sonuncuları arasında, başdakilere çok benziyenler olacaktır. Fekat, adedleri azdır. Hattâ pekazdır. Ortadakilerde o kadar benzeyiş yok ise de, mikdârları çokdur. Hem de pekçokdur. Fekat, sondakilerin az oluşu kıymetlerini dahâ da artdırmış, öndekilere dahâ yaklaştırmışdır.

Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” buyurdu ki, (İslâm dîni garîb başladı. Sonu da böyle garîb olacaktır. Bu garîblere müjdeler olsun!). Bu ümmetin sonu, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem”

vefâtından bin sene sonra, ya'nî ikinci bin ile [ya'nî binonbir (1011) hicrî senesinde] başlamışdır. Çünkü bin sene geçmesi ile, insanlarda büyük değişiklik ve eşyâda kuvvetli tebeddül olur. Allahü teâlâ, bu dîni kıyâmete kadar değışdirmeyeceğı, [din düşmanlarının çalışmalarına rağmen, bozulmakdan koruyacağı] için, ilk zemânda gelenlerin tâzelikleri, kuvvetleri sondakilerde de görülmekde ve böylece ikinci bin başında islâmiyyetini kuvvetlendirmekdedir. Bu sözümüzü isbât etmek için, kuvvetli şâhid olarak, Îsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” ile hazret-i Mehdîyi “rahmetullahi teâlâ aleyh” gösteririz. Fârisî beyt tercemesi: Rûhul kudsün feyzine eğer kavuşursan,

Mesîhin yaptıkları senden de meydâna gelir.

Ey kardeşim! Bugün bu sözler, çok kimselere ağır gelir. Akllarına uygun gelmez. Fekat bilgileri, ma'rifetleri insâf ile ölçerlerse ve islâmiyyetle karşılaşırlarsa, islâmiyyete hangisinin dahâ çok ta'zîm ve hurmet etdiğini görüp kabûl ederler.

Bu fakîr “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”, bütün kitâblarımda ve mektûblarımda tarîkatin ve hakîkatin, islâmiyyete hizmet etdiklerini ve Peygamberliğin evliyâlıktan yüksek olduğunu, bir

Peygamberin vilâyetinin bile, kendi nübüvvetinden aşağı olduğunu yazdım. Vilâyet derecelerinin, Peygamberlik kemâlâtı yanında hiç olduğunu, büyük bir denize nazaran, bir damla kadar bile edemiyeceğini ve bunun gibi dahâ birçok şeyler bildirdim.

Hele oğluma gönderdiğim mektûbda, [Muhammed Sâdık yazdıkları bundan önceki ikiyüzaltmışıncı (260) mektûbdur] tesavvufu nasıl anlatdığımı görürlerse, insâfa gelirler. Bunları söylemekden maksadım, cenâb-ı Hakkın ni’metini göstermek ve gençleri teşvîk içindir. Yoksa hâşâ ki, kendimi başkalarından üstün göstermek için değildir. Kendini frenk kâfirlerinden dahâ üstün bilen bir kimsenin Allahü teâlâyı tanıması harâmıdır. Yâ, din büyüklerinden üstün görenin hâli ne olur? Fârisî beytler tercemesi:

Beni sultân tutup kaldırsa topraktan,

Yakışır başımı yüksek görsem göklerden.

Ben o toprağım ki, nisân bulutu,

Acıyıp üzerime serper bereketli yağmuru.

Yüzlerle dile mâlik olsa, eğer vücûdüm,

Lutfünün şükrünü, nasıl yapabilirim?

Bu mektûbu okuyunca, içinizde nemâzın hakikatini öğrenmek ve ona mahsûs kemâlâtdan birkaçına kavuşmak arzûsu uyanır ve bu arzû, sizi râhatsız edecek kadar çoğalırsa, istihâreler yaptıktan sonra, bu tarafa gelip ömrünüzün bir parçasını da nemâzı öğrenmek için harc ediniz! İnsanlara doğru yolu, se’âdet-i ebediyye caddesini gösteren ancak Allahü teâlâdır.

Doğru yolda yürüyenlere ve Muhammed Mustafâya “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” tâbi’ olmakla şereflenen bahtiyârlara, Allahü teâlâ selâmet versin!

262

Bu mektûb, mevlânâ Muhib Alîye yazılmıştır. Bu yolun bağliyan bağı, muhabbet olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçtiği insanlara selâm olsun! Lutf edip yazmış olduğunuz mektûb gelerek, bizleri sevindirdi. Çok sevdiğinizi ve ihlâsınızı bildirdiği için râhatlık verdi. Eski günleri anlatıyorsunuz.

Yavrum! İslâmiyyete uygun hâllerden hangisi üzerinde olursanız olunuz, hiç sıkılmayınız. Ancak, bu sevgi bağının da kopmaması lâzımdır. Hattâ muhabbet, hergün artmalıdır. Bu ateş sönmemelidir, soğumamalıdır. Her ân alevlenmelidir. Çünkü bizleri bağliyan bağ, (Muhabbet)dir. Bu yolun feyzi, (İn’ikâs) ile, kalbden kalbe akararak ulaşır. Bu akışda, yakınlık uzaklık farkı yoktur. Ancak, feyzin hızlı veyâ yavaş olmasına ve bu yolun inceliklerini öğrenmeğe te’sîr eder. Bu noktayı, kıymetli oğluma, tarîkatî anlatan uzun mektûbun [260. cı mektûbun] sonunda açıklamışdım. Oradan isteyiniz. O mektûbun bir sûretini, kardeşim seyyid mîr Muhammed Nu’mânın arkadaşları da götürdü. Onlardan

da isteyiniz! Dahâ uzatmıyorum. Vesselâm.

[Evliyânın kalbleri ayna gibidir. Aynaya gelen ışıklar, karşısında bulunan cisimler, şekiller aynada görülür. Aynanın karşısında bulunan ikinci bir aynada ve bunun karşısındaki üçüncü aynada da görünürler. Resûlullahın mubârek kalbinden yayılan feyzler, ma’rifet nûrları da, bu kalbe bağlı olan kalblere gelir. Kalbleri bağlayan bağ, muhabbetdir. Eshâb-ı kirâm, Resûlullahı çok sevdikleri için, bu nûrlara kavuşdular. Sevgi ne kadar çok olursa, gelen feyz de çok olur. Sevmek, inanışı ve işleri ve ahlâkı, onun gibi olmaktır. Eshâb-ı kirâmın kalblerine gelen feyzler, sonraki asrdaki bunları seven gençlerin kalblerine de geldi. Bunların da islâmiyyete uymaları kolay ve tatlı oldu. Her biri birer Velî oldu. Uzak memleketde ve mezârda olan Velîden de feyzler yayılmakta, âşıklarının kalblerine gelmekte, kalbleri nûrlanmaktadır. Resûlullahın mubârek kalbinden yayılan feyzler, her asrdaki âşıkların kalblerinden yayılarak, zemânımızdaki Velîlerin kalblerine geliyor ve bunların kalblerinden kendilerini sevenlerin kalblerine ve bu arada bizlere de geliyor.]

263

Bu mektûb, meyân şeyh Tâc için yazılmışdır. Kâ’be-i rabbânî hakkındadır ve nemâzın ba’zı üstünlükleri bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd ve senâlar olsun. Onun seçtiği, beğendiği iyi insanlara selâm olsun! Herkesi sevindiren teşrîfiniz haberi, bu âşıklarınızı, sevenlerinizi çok sevindirdi. Bunun için de, Allahü teâlâyâ hamdler ve şükrler olsun! Fârisî iki beyt tercemesi:

Ey mâvi semâ! İnsâf et de öyle söyle!

Bu ikisinden hangisi, dahâ hoşdur şöyle:

Işık saçan güneşinin, çıkışımı şarkdan,

Cihân dolaşan ayımın, doğuşu mu Şâmdan?

Buraya kadar zahmet etmeği arzû buyurduğunuza göre, bâri çabuk teşrîf ediniz ki, sevenlerinizin gözleri yoldadır. Beytullahdan yeni haberler dinlemek istiyoruz. Bu fakîre göre, insanların ve meleklerin şekilleri, vücûdleri, Kâ’benin şekline, sûretine secde etdikleri gibi, bu sûretlerin hakîkatleri, asılları da, onun hakîkatine secde etmektedir. Onun hakîkatî bütün hakîkatlerin üstü ve ona bağlı olan kemâlât, diğer bütün hakîkatlere bağlı kemâlâtın üstüdür. Bu hakîkat, sanki mahlûkların hakîkatleri ile, ilâhî hakîkatler arasında bir geçiddir. İlâhî hakîkatler demek, onun azametinin, büyüklüğünün dereceleri olup, orada sıfat ve keyfiyyet yoktur.

Ya’nî, nasıl diye sorulamaz ve hiç zıl ve sûret yoktur. Dünyâda olan terakkîler, yükselmeler ve zuhûrlar, görünüşler, mahlûkların hakîkatlerinin sonuna kadardır. İlâhî hakîkatlerden “celle sultânühü” nasîb almak, ancak âhirette olacaktır. Dünyâda bunlardan nasîb, ancak nemâzdadır ki, nemâz, mü’minin mi’râcıdır. Ya’nî dünyâdan âhirete yükselten bir merdiven gibidir.

Nemâzda sanki dünyâdan çıkıp, âhirete gidilir ve âhirette kavuşulacak olan şeylerden haz, zevk alınır. Öyle zan ediyorum ki, nemâzda bu devletin hâsıl olması, Kâ’beye dönüldüğü içindir. Çünkü

orası, ilâhî hakikatlerin “teâlâ ve tekaddeset” zuhûr ettiği yerdir. Görülüyor ki, Kâ’be, dünyâda şaşılabacak birşeydir. Görünüşde dünyâdaki evlerden biridir. Hakikatde ise, âhiretdendir. Kâ’be dolayısı ile nemâzda da, bu hâl hâsıl olmuş, sûreti de, hakikati de, dünyâ ve âhireti kendinde toplamıştır. Muhakkak olarak anladım ki, nemâz kılariken hâsıl olan hâller, nemâz dışında hâsıl olan bütün hâllerin üstündedir. Çünkü bu hâllerin hepsi, zıl ve sûretten kurtulamamış, ne kadar yüksek ve kıymetli olsalar da, asıldan nasîb alamamışlardır.

Nemâzdaki hâller ise, asıldan nasîblidir. Zıl ile asl ve birşey ile gölgesi arasında ne kadar fark varsa, bu iki hâl arasında da, o kadar fark vardır.

Allahü teâlânın lutf ve ihsânı ile mü’minlere ölüm zemânında hâsıl olan hâl, nemâzdaki hâllerin üstüdür. Çünkü ölüm, âhiret hâllerinin başlangıcıdır. Âhirete yakın olan herşey, dahâ temâm ve dahâ üstündür.

Çünkü dünyâda sûret görünüyor. Âhiret ise, hakikatin zuhûr ettiği yerdir.

Aradaki farkı bundan anlamalıdır. Bunun gibi, Allahü teâlânın ihsânı ile, mezârda hâsıl olan hâller, ölüm zemânında hâsıl olan hâllerden üstündür.

Kıyâmet gününün hâli de, kabr hâline göre böyledir. Çünkü orada görülen, dahâ temâm ve dahâ kâmilidir. Cennetde görülenler, kıyâmet günündekinden dahâ temâm ve dahâ kâmilidir. Hâllerin en üstünü ise Peygamberimizin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” haber verdiği ya’nî, (Allahü teâlâ, ayrıca bir Cennet yaratmıştır ki, burada Hûrîler ve köşkler yoktur. Burada Allahü teâlâ, güler gibi tecellî eder, görünür) buyurduğu yerdir.

Âhiretdeki hâller, dünyâdaki hâllerin, görünenlerin üstündedir. Bunların da en üstünü, hadîs-i şerîfde bildirilen Cennettir. Hattâ dünyâ aslın, hakikatin zuhûr edeceği, görüneceği yer değildir. Dünyâya mahsûs olan, zıllerin, benzerlerin görünmeleri, bu fakîre göre, dünyâ işlerindendir ve hakikatde, mahlûklara, mümkünlere âid şeylerdir. Bunlardan bir kısmına Sıfât-i ilâhiyyenin tecellîsi, ba’zısına da, Zât-i ilâhînin tecellîsi gibi isimler vermişlerse de, hepsi dünyâ şeyleri, zıl ve sûretler tecellîsi, görünüşüdür. Bu fakîre göre bu dünyâda olan herşey, sûret ve hayâldir.

Burada matlûbun, maksûdun kokusunu bile duymuyorum. Dünyâ âhiretin tarlasıdır ve tohum ekecek zemândır. Matlûbu burada aramak, boşuna uğraşmaktır. Ele birşey geçmez. Yâhud başka şeyleri matlûb sanarak, insan rü’yâ ile, hayâl ile oyalanıp kalır. Nitekim birçok kimse, bu hâle düşmüştür. Dünyâda asıldan haber veren yalnız nemâzdır. Matlûbun kokusu, yalnız nemâzda duyulur. Nemâzdan başka şeylerde, bu koku yoktur.

264

Bu mektûb, mîr seyyid Bâkır-i Sârenpûrîye yazılmıştır. En sonda hayret ve cehâlete varmak lâzım olduğu, keşf ve kerâmetlere güvenilmemesi lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâmlar olsun! Aşırı sevginizi ve kavuşmak istediğinizi bildiren kıymetli mektûbunuz gelerek bizleri çok sevindirdi. İşinize bakınız! İsimleri ve sıfatları düşünmeksizin, Zât-i teâlânın ismini çok zikr ediniz! O makâmdan câhil ve anlamakdan

şaşkın oluncıya kadar, bu mubârek ismi zikr ediniz! Çünkü zikr ederken, Allahü teâlânın isimleri ve sıfatları düşünülürse, çok olur ki, hâller hâsıl olur. Mevâcidin zuhûr etmesine sebep olur. Hâllerde ve mevâcidde yanlışıklar olduğu çok görülmüştür. Burada, bâtılın hak ile karıştığı çok vâkı’ olmuşdur. Bu günlerde, başka yerde bulunan şeyhlerden biri, bu fakîre mektûb yazarak hâlini bildirdi. Dedi ki, Fenâ hâli beni öyle kapladı ki, her neye baksam, hiçbirşey göremem. Yere, göke baksam, hiç göremem. Arşı, Kürsîyi de bulamam. Kendimi düşünsem hiç bulamam. Birinin yanına gitsem, onu da bulamam. Allahü teâlâ sonsuzdur. Onun sonunu kimse bulamamışdır. Tesavvuf büyükleri “rahmetullahi aleyhim”, bu hâlimi kemâl olarak bildirmişlerdi. Sen de, bunu kemâl biliyorsan, Allahü teâlâyâ kavuşmak için senin yanına gelmekliğime lüzûm yok. Eğer sen, başka birşeyi kemâl biliyorsan bana yaz!

Fakîr, ona şöyle cevâb yazdım: Bu hâller, kalbin değişiklikleridir. Kalb, bu yolun dahâ birinci basamağıdır. Bu hâller bulunan kimse, kalbin dahâ dörtde birini geçmiştir. Kalbin geri kalan üç parçasını geçmesi lâzımdır.

Bundan sonra, ikinci basamak olan rûha sıra gelir. Bu mektûbdan bir zemân sonra, bu fakîrden tarîkat dersi alarak memleketine gitmiş olan, sevdiklerimizden birisi, birgün yanımıza gelip, hâsıl olan hâllerini anlattı. Hâli, o mektûbu yazan şeyhin hâline benziyordu. Hattâ bu, o makâmda, ondan birkaç adım dahâ ilerde idi. Bunun hâline teveccüh olundukda, onun bu Fenâsı, hava maddesinde idi. Hava, her boşlukda bulunduğu için, onun gördüğü hep hava idi. Bunu, sonsuz olan Allahü teâlâ sanmışdı. Allahü teâlâ, böyle şeylerden münezzehdir. Onu ikinci olarak çağırarak hâlini araştırdığımda, havadan başka hiçbir şeye tutulmuş

olmadığını iyi anladım. Böyle olduğunu kendine de bildirdim. O da, vicdânına danıştığında, havadan başka hiçbir kazancı olmadığını kendisi de anladı. O hâllerinden tevbe ve istigfâr eyledi. İlerlemeğe çalışdı.

Kalb, Âlem-i halk ile Âlem-i ervâh arasında bir vâsıtaadır. Bu her iki âleme de benziyen tarafları vardır. Sanki kalbin yarısı Âlem-i halkdan, yarısı da Âlem-i ervâhdan gibidir. Âlem-i halkdan olan yarısının da yarısı hava olur.

Buna göre kalbin dörtde biri hava olur. Bu son bildirdiğimiz de, birinci cevâba uygun olmaktadır. Bundan fazla yazacak zemân olmadı. Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun! [(Âlemi halk) madde âlemi demektir. Çünkü halk, ölçmek ma’nâsına da kullanılır].

265

Bu mektûb, şeyh Abdülhâdî Bedavânîye yazılmışdır. Uzlete çekilirken, müslimânların haklarını gözetmeği elden bırakmamak lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Sevgili Peygamberine ve Âline ve Eshâbına salâtü selâm olsun ve doğru yolda olanlara düâlar olsun!

Kıymetli kardeşimin güzel mektûbu geldi. Bizleri çok sevindirdi. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun ki, ayrılık günlerinin uzaması, muhabbeti ve ihlâsı sarsmamış. Bununla berâber, buraya gelseydiniz,

dahâ iyi olurdu. (El hayru fî mâ sana’ Allahü teâlâ!). Ya’nî Allahü teâlânın yaptığında hayr vardır. İnsanlar arasından ayrılmak, uzlet etmek istiyorsunuz. Evet uzlet, Sıddîkların aradığı şeydir. Mubârek olsun! Uzleti isteyiniz! Bir köşeye çekiliniz! Fekat, müslimânların haklarını gözetmeği elden kaçırmayınız!

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Müslimânın, müslimân üzerinde beş hakkı vardır: Selâmına cevâb vermek, hastalığında dolaşmak, cenâzesinde bulunmak, da’vetine gitmek ve aksırdığı zemân elhamdülillah deyince, yerhamükallah demek) buyurdu. [Bu hadîs-i şerîfi Ebû Hüreyre “radıyallahü anh” haber vermiştir. (Buhârî’de ve (Müslim)’de yazılıdır.] Fekat, da’vet ettiği zemân gitmek için şartlar vardır. (İhyâ’ül-ulûm) kitâbında buyuruyor ki, (Çağıranın yemeği şüpheli ise veya islâmiyyetin yasak ettiği şey, meselâ ipek sofrâ örtüsü, gümüş kap ve tavanda, dıvârda cânlı resmi varsa veya çalgı çalınıyorsa, oyun, kumar gibi şeyler varsa, o çağrılan yere gidilmez). [Bu yasaklar, (Kimyâ-i se’âdet) kitâbında da yazılıdır]. Böyle yasaklar bulunan yemeğe gitmek harâm veya mekrûh olur. Çağıran kimse zâlim ise veya Ehl-i sünnet değil ise, fâsık ise, kötülük yapan ise veya övünmek için, gösteriş için çağırıyorsa gitmek câiz olmaz. (Şîr’a-tül-islâm) kitâbında diyor ki, (Riyâ olarak çağırılan yemeğe gitmemelidir!). (Muhît) kitâbında diyor ki, (Oyun, şarkı, gîbet etmek bulunan ve içki içilen yemeğe oturulmaz). (Metâlib-ül-mü’mînîn) kitâbında da böyle yazılıdır. Bu yasaklardan hiçbirisi bulunmayan da’vete gitmek lâzımdır. Bu zemânda, bu yasakların bulunmaması güç oldu. Bundan başka, Fârisî mısra’ tercemesi: Yabancidan uzlet et, dostdan değil!Ê

Talebe kardeşleri ile sohbet etmek, bu yolun sünnet-i müekkedesidir. Hâce Behâeddîn Buhârî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” hazretleri buyurdu ki, (Bizim yolumuzun temeli sohbetdir!). Uzletde şöhret vardır. Şöhret de âfetdir. Sohbet buyurulması, talebe kardeşleri ile birlikde olmaktır.

Başkaları ile sohbet edilmez. Çünkü, birbirinden fânî olmak, ya’nî başkalarını unutmak, sohbetin şartıdır. Bu da, uygun arkadaşla olabilir.

Hasta yoklamak sünnetdir. Hastanın bakıcısı varsa, ona bakıyorsa, başkalarının dolaşması sünnet olur. Bakacak kimsesi yoksa, dolaşmak vâcib olur. (Mişkât) kitâbının hâşiyesinde böyle yazılıdır.

Cenâzede hâzır olmalıdır. Hiç olmazsa birkaç adım birlikde gitmelidir.

Böylece, meyyitin hakkı ödenmiş olur.

Cum’a nemâzına ve hergün beş vakt nemâz için cemâ’ate ve bayram nemâzlarına gitmek islâmın zarûrî emrlidir. Herhâlde gitmek lâzımdır. Bunlardan sonra kalan vaktleri, yalnız geçirebilirsiniz. Fekat önce doğru bir niyyet lâzımdır. Dünyâ çıkarlarından birşeyi düşünerek uzleti kirletmemelidir.

Allahü teâlâyı zikr için, kalbi toparlamakdan ve dünyânın bitmez tükenmez işlerinden uzaklaşmaktan başka birşey düşünmemelidir. Niyyetin doğru olmasına çok dikkat etmelidir. Niyyetin içinde, nefsin bir arzûsu gizlenmiş

olmamasına dikkat etmelidir. Niyyetin doğru olması için, Allahü teâlâyâ yalvarmalıdır. Böylece tâm niyyet yapılabilir. Yedi kerre istihâre yapmalı, doğru niyyet ile uzlet eylemelidir. Böyle olunca, çok fâidesi umulur.

İkiyüzaltmışaltıncı mektûbu, üstâdı Muhammed Bâkî-billah “kuddise sirruh”

hazretlerinin iki oğlu, hâce Ubeydullah ve hâce Abdüllaha yazmıştır. İlham ve firâset yolu ile, mubârek kalbine doğan, (İlm-i kelâm) akîde ya’nî i’tikâdından ba’zısını bildirmektedir. Kitâblardan alarak ve akl ve düşünce ile bularak yazmadığı hâlde hepsi, Ehl-i sünnet vel-cemâ’at âlimlerinin sözlerine uygundur. Allahü teâlâ, ömr sarf ederek,istirâhatlerini fedâ ederek, durmadan çalışan o âlimleri, en üstün iyiliklerle mükâfatlandırınsın!

İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni şeyh Ahmed-i Fârûkî Serhendî “kuddise sirruh”, dahâ ilm deryâsına yeni daldığı sıralarda hazret-i Peygamberi

“sallallahü aleyhi ve sellem” rû’yâda görüp, kendisine buyurmuşdu ki: (Sen kelâm ilminde müctehid olacaksın). Bu rû’yâsını hocasına anlatmışdı. O

günden beri, ilm-i kelâmın her mes’elesinde ayrı ictihâdı ve görüşleri vardır. Fekat, mes’elelerin çoğunda (Mâtürîdiyye) imâmımız ile berâberdir.

Eski Yunan felesoflarının, islâmiyyete uymıyan sözlerini red edip, yanıldıklarını isbât etmekde ve tesavvuf büyüklerini tanıyamıyarak ve sözlerini anlayamıyarak, yoldan çıkan, sapıtan ve kendilerini din adamı sanıp, herkesi de yoldan çıkartan, câhil ve ahmakların yüz karalarını meydâna çıkarmaktadır. Bu mektûbda ayrıca nemâza âid birkaç fikh mes’elesini de bildirmekde ve tesavvufun kıymetini ve yüksekliğini ve bu yoldan yükselmiş olan büyüklerin islâmiyyete sımsıkı sarılmış olup, bunları tanımayan zevallıların iftirâlarının çürüklüğünü [ve mûsikî dinlememeği ve dans ve oyun yerlerine gitmemeği] ve dahâ birkaç şeyi bildirmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun. Bütün düâlar ve iyilikler, Onun Peygamberi ve sevgilisi ve bütün insanların her bakımdan en güzeli ve en üstünü olan Muhammed Mustafâyâ “sallallahü aleyhi ve sellem” ve Onu sevenlerin ve izinde gidenlerin hepsine olsun! Allahü teâlâ, siz yüksek hocamın kıymetli yavrularını da, se’âdet-i ebediyyeye kavuşdursun!

Yüksek üstâdımın, beni dünyâ ve âhıret ni’metlerine kavuşduran kıymetli hocamın sevgili yavruları! Biliniz ki, herşeye muhtâc olan bu zevallı kardeşiniz, tepeden tırnağa kadar, o yüksek babanızın sadakaları ve ihsânları içinde yüzüyorum. İnsanlığın elifbâsını ondan öğrendim.

Yükseklikleri haber veren kelimeleri ondan okudum. Herkesin, senelerce çalışarak kazanabildiği dereceler, onun huzûrunda, terbiyesi altında, az zemânda elime geçti. İnsanlara meziyyet, üstünlük veren bütün kıymetler, ona hizmetimin ikrâmiyesi olarak üzerime serpildi. Hiçbir işe yaramıyan ve insanlıktan haberi olmıyan bu zevallı, onun nûrlu bakışları altında, ikibuçuk ay içinde olgunlaşarak, büyüklerin yoluna katıldı. Onların Allahü teâlâyâ olan yakînliklerine kavuşdu. Böyle az bir zemânda, tesavvufu tadmış

olanların, tecellîler, zuhûrlar, nûrlar, hâller ve keyfiyyetler diye anlatmak istedikleri gizli kazançlar, babanızın parlak kalbindeki deryânın damlaları olarak, önüme saçıldı. Bunlardan hangi birini anlatayım. Onun, lutf ederek, acıyarak mubârek gönlünü bu fakîre çevirmesi ile, tesavvufcuların

tevîd [bir bilmek], kurb [yakınlık], ma'ıyyet

[berâberlik], ihâta [her tarafı kaplamak], sereyân [her zerrede bulunmak]

gibi sözlerle, anlatmak istedikleri ma'rifetlerden, ince bilgilerden ele geçmiyen, hemen hemen birisi kalmadı. Bunların içlerinden, özlerinden bildirilmedik bırakılmadı. Vahdet-i vücûd dedikleri, herşeyde Allahü teâlânın kemâlâtını görmek ve vahdetde kesreti bulmak, bu ince bilgilerin başlangıcıdır. İslâm büyüklerinin eriştiği, tanıdığı bilgileri, kelime kadrosu ile anlatmağa kalkışmak, câhillik ve ahmaklık olur. Bunların kavuştukları, yetişdikleri dereceler çok yüksektir. Anladıkları, edindikleri bilgiler ve zevkler çok incedir. Her bilgi satanın, büyük ve önder sanılanların yetişeceği, yanaşacağı yer değildir.

O çok yüksek babanızın, bu zevallıya olan ni'metlerine, ihsânlarına karşı, ölünceye kadar, başımı kapınız hizmetçilerinin ayaklarına sürsem, size karşı birşey yapmış olamam. Hangi kusûrumu bildireyim? Mahcûbiyyetimden, yüzümün karasından hangisini meydâna çıkarayım? Allahü teâlâ, Hüsameddîn Ahmedden râzı olsun ki, sizlere karşı olan vazîfemizi, borcumuzu üzerine alarak, kapınıza kul olmakla, hizmetinizde çalışmakla şereflenmekde, böylece râhat nefes almamıza sebep olmaktadır. Fârisî beyt tercemesi: Vücûdümün her zerresi dile gelse de;

Şükrünün binde birini yapamam yine!

[Asrların yetişdiremiyeceği, insan gücünün ölçemiyeceği] o kıymetler hazînesinin, kapısının eşğini öpmekle üç def'a şereflenmişdim. Üçüncüsünde buyurdu ki: (Za'îf düşdüm. Yaşamak ümmîdim azaldı. Benden sonra, çocuklarımı gözet!). Sizleri getirdiler. O zemân dahâ küçük idiniz. Kucakda taşınyordunuz. Size teveccüh etmemi, emr buyurdular. Emrlerine uyararak, yüksek huzûrlarında, üzerinize o kadar teveccüh olundu ki, te'sîri görünüverdi. Sonra, (Bunların annelerine de, uzakdan teveccüh et!) buyurdular. Yanımızda olmadığı hâlde, onlara da teveccüh olunmuşdu. Emrleri ile ve huzûrlarında olduğu için, o teveccühlerin çok fâideler sağlayacağını ümmîd ediyorum.

Babanızın, herhâlde yapılması lâzım gelen emrlerini ve herne behâsına olursa olsun yerine getirilmesi gereken vasıyyetlerini unutacağımı veyâ dalgınlığıma geleceğini sanmayınız! Buna imkân olur mu? Ufak bir işâretinizi bekliyorum. Şimdilik, birkaç satır nasîhat yazıyorum. Cân kulağı ile dinleyiniz! Cenâb-ı Hak, ikinizi de, se'âdet-i ebediyyeye kavuşdursun!

Her müslimânın, önce i'tikâdını düzeltmesi, ya'nî Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in" bildirdikleri gibi, inanması lâzımdır. Durmadan, yılmadan çalışan o âlimlere, Allahü teâlâ, bol bol mükâfat versin! Cehennemnin ebedî azâbından kurtulan, yalnız bunlar ve bunların izinde gidenlerdir. Bunların bildirdiği i'tikâdlardan unutulmakda olanları anlatacağım:

[İmânın şartı altıdır: Birincisi, Allahü teâlâyâ inanmaktır]. Allahü teâlâ, kendi Zâtı ile vardır. Ondan başka herşey, Onun var etmesi ile, var olmuşdur. Kendisi ve sıfatları ve işleri yegânedir, birdir. [Ya'nî, hiçbirşey, hiçbir bakımdan, Allahü teâlâyâ benzemez.] Varlıkta, şerîki, ortağı olmadığı gibi, hiçbir bakımdan benzeri yokdur. Benzerlik yalnız ismde ve kelimelerdedir. Onun sıfatları da, işleri de, kendi gibi, akl ile anlaşılmaz ve anlatılamaz ve insanların sıfatlarına, işlerine, hiç benzemez ve uymaz. [Onun sekiz sıfatı vardır. Bunlara, (Sıfat-ı sübûtiyye) denir.]

Bunlardan biri, ilm sıfatıdır, ya'nî Allahü teâlâ bilicidir. Bu sıfatı da, kendi gibi kadîmdir. Ya'nî sonradan olma değildir. Hep vardı ve basît,

[ya'nî bir hâldedir. Hiç değişmez, bölünmez ve çoğalmaz]. Bildiği şeyler değişmekte, her değişmeyi bilmektedir. Fekat, ilminde ve ilminin bu şeylere bağlanmasında, bir değişiklik olmaz. [Geçmişdeki sonsuzdan gelecekdeki sonsuza kadar, ya'nî ezelden ebede kadar herşeyi, her değişmeği, yalnız bir biliş ile bilmektedir. Ya'nî, bu sonsuz zemânlarda olan herşeyi], birbirine benzeyen ve benzemiyen hâlleri ile, hem büyüklerini, hem de ufak zerrelerini, herbirini kendi zemânında olarak bir anda bilmektedir. Meselâ, bir kimsenin hem varlığını, hem yokluğunu, hem doğmadan evvelki hâllerini, çocukluğunu, gençliğini, ihtiyârlığını, diri olmasını ve ölü olmasını, ayakda, oturmakda, dayanmakda, yatmakda, gülmekde, ağlamakda, neş'e ve lezzetde, derd ve kederde, izzet ve kıymetde, zillet ve aşağılıkda, mezârda, kıyâmetde ve mahşer yerinde ve meselâ Cennetde ni'metler içinde olduğunu, hep bir ânda ve bir hâlde bilmektedir. Ne ilminde, ne de ilminin bu şeylere bağlanmasında bir değişiklik olmaz. Değişiklik olsa, zemânın da, değişmesi olur. Hâlbuki orada, ezelden ebede kadar, parçalanamıyan bir ân vardır. Dahâ doğrusu, Allahü teâlâ, zemânlı değildir. Öncelik ve sonralık yoktur. İlmi herşeye yetişir dersek, herşeyi bir bilmekle ve ilmin bunlara bir bağlanması ile biliyor. Bu bir bilgi ve bir bağlantı da, aklın eremiyeceği bir bağlanmaktır. Bunu akla anlatabilmek için, şu misâli uygun buluyorum: İnsan, bir kelimenin çeşidli hâllerini, birbirine benzemiyen şekillerini bir ânda düşünebilir. Bir kelimeyi, bir ân içinde, hem ism, hem fi'l, hem harflerin kümesi, hem mâdî, hem müstakbel, hem emr, hem men', hem edatlı, hem edatsız, hem müsbet, hem menfî bilebilir. Çeşidli şekilleri bir ânda, kelimeye ayrı ayrı görüyorum diyebilir. Bir insanın, ilminde ve hattâ görmesinde, ters ve çeşidli hâlleri bir araya toplaması, mümkün olunca, Allahü teâlânın ilminde neden mümkün olmasın? Hem de Onun ilminde iki zıddın, bir arada bulunması görünüştendir. Yoksa, orada zıdlık yoktur.

Meselâ, bir kimseyi, bir ânda, hem var, hem yok bilir. Fekat, yine o ânda onun varlığını, meselâ hicretten bin sene sonra ve birinci yokluğunu, bu varlıktan evvel, ikinci yokluğunu da meselâ, varlığından yüz sene sonra olarak bilmiştir. O hâlde, arada zıdlık yoktur. Zîrâ, varlığın ve yokluğun zemânları başkadır. İşte Allahü teâlâ, ayrı ayrı, başka başka, zerrelere bir ânda biliyorsa da, ilminde değişmek olmuyor. Felsefecilerin zan ettiği gibi, ilm sıfatında sonradan birşey hâsıl olmuyor. Çünkü birşeyin bilgisi, evvelki şeyin bilgisinden sonra hâsıl olmuyor ki, ilmde değişiklik olsun.

Herşeyi bir ânda bildiğinden, ilminde değişiklik ve yenilik hâsıl olmaz. O

hâlde, ilmde değişiklik olmadığını anlatmak için, ilm, eşyâya, çeşidli bağlantılarla bağlanmışdır demek ve bunların değiştiğini söylemek lüzûmsuzdur. Nitekim felsefecileri susdurmak için, ba'zı büyüklerimiz böyle söylemiştir. Bu bağlantıların, eşyâya bağlanmasında değişiklik olur denirse yerinde olur.

Allahü teâlânın sıfât-ı sübûtiyyesinden biri, Kelâm sıfatıdır. (Kelâm sıfatı), ya'nî söylemesi de, bir basît kelimedir ki, ezelden ebede kadar, hep o bir kelâm ile söyleyicidir. Bütün emrler, bütün yasaklar, bütün bildirilen şeyler, bütün sââller, bütün dilekler, hep o bir kelâmdır.

Gönderdiği bütün kitâblar ve sahîfeler, hep o bir basît kelâmdandır. Tevrât ondan meydâna gelmiş, Kur'ân-ı kerîm, ondan nâzil olmuş, inmiştir.

Allahü teâlânın [Sıfât-ı sübûtiyyesinden biri, (Tekvîn) sıfatıdır. Ya'nî yaratıcıdır]. Bütün yaratdıkları, yaptıkları da, bir fi'l, bir yapışdır ki, ilk yaratdığından, sonsuza kadar yaratmaları, hep o bir fi'l ile var olmaktadır. (Bir göz kırpacak zemânda herşeyi yaptık) meâlindeki âyet-i kerîme, bunu gösteriyor. Hayât vermesi ve öldürmesi, hep o bir fi'l ile.

Yaratması ve yok etmesi de o fi'ldendir. Fi'linde de çeşidli bağlantılar yokdur. Bir te'alluk ile ilk ve sonradaki herşeyi kendi zemânlarında yaratıyor. Akl, onun fi'lini [işini] anlayamayacağı gibi, fi'lin bağlanmalarına da erememekdedir. Aklın oraya yolu yokdur. Ehl-i sünnet âlimlerinden, Ebül-Hasen-i Eş'arî bile, Allahü teâlânın fi'lini anlayamıyarak, tekvîn sıfatına, ya'nî yaratmasına sonradan olma hâdisdir, dedi. Ya'nî herşeyi yapması, yaptığı zemân meydâna geliyor dedi. Hâlbuki, her zemân yapılan işler, ezeldeki fi'lin eserleri, meydâna çıkmalarıdır.

Yoksa, fi'linin kendisi değildir. Tesavvuf büyüklerinden, fi'llerini görüyoruz, ya'nî Tecellî-i ef'âle kavuşduk diyenler de, böyle yanılıyor.

Herşeyde, Allahü teâlânın fi'lini görüyoruz sanıyorlar. Hâlbuki, o tecellîler, görünenler, fi'lin kendisi değil, eserleridir. Zîrâ, Allahü teâlâ, görülemediği gibi, fi'li de görünmez, his olunamaz, düşünülemez ve akl ile anlaşılamaz. Onun fi'li de, bütün sıfatları da kadîmdir. Sonradan olma değildirler. Kendisi ile hep vardırılar. Onun fi'line (Tekvîn) denir, mahlûkât aynasına yerleşmez ve görülmez. Fârisî beyt tercemesi: Dar olan, şekl ve sûret kabına ma'nâ nasıl sığar?

Dilenci kulübesinde sultânın ne işi var?

Bu fakîre göre “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”, Allahü teâlânın kendi tecellîsi olmaksızın, fi'llerinin ve sıfatlarının tecellîsi olamaz.

Sıfatları ve fi'leri kendinden ayrılmaz ki, kendi tecellîsi olmaksızın, tecellî edebilsinler. Onun zâtından ayrılan, fi'llerinin ve sıfatlarının zılleri, aksleri, görünüşleridir. Herkes bunları anlayamaz. Cenâb-ı Hak, dilediği kullarına bildirir. Onun ihsânı çokdur.

Yine sözüme gelelim: Allahü teâlâ, hiçbirşeye hulûl etmez. Hiçbir cism içine işlemez. Hiçbirşey Ona hulûl etmez. Fekat, Allahü teâlâ, herşeyi ihâta etmiş, kaplamışdır ve herşeye yakındır ve herşeyle berâberdir. Fekat, bizim alışdığımız ve anladığımız ihâta, kurb ve ma'ıyyet gibi değildir.

Bunlar, Ona lâayık değildir. Evliyânın keşf ile, müşâhede ile anladığı, ihâta, kurb ve ma'ıyyet de, Ona lâayık değildir. Zîrâ, zevallı mahlûkların hiçbirisi, Onu ve sıfatlarını ve fi'llerini anlayamaz, bilemez. Anlamadan inanmak lâzımdır. Fârisî beyt tercemesi:

Anka kuşu avlanamaz, tuzağını topla!

Bu avlanmada, giren yalnız havadır tuzağa.

Yüksek rehberimin “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz” (Mesnevî)sinden şu beyti buraya yazmak uygundur. Fârisî beyt:

Gidilecek yol uzundur pek,

Uygun olmaz kavuşdum demek.

Allahü teâlânın, herşeyi ihâta etdiğine ve herşeye yakın olduğuna ve herşey ile berâber olduğuna inanırız. Fekat, bu ihâta, kurb ve ma'ıyyetin, ne demek olduğunu bilemeyiz. (İlmi ihâta etmişdir, ilmi yakîndir) demek, Kur'ân-ı kerîmin açık olan ma'nâsını çevirmek demektir. Biz, böyle ma'nâlar vermeği doğru bulmuyoruz.

Allahü teâlâ, hiçbirşey ile ittihâd etmez, birleşmez. Hiçbirşey de, Onunla birleşmez. Tesavvuf büyüklerinden, ittihâd ma'nâsı anlaşılan sözler çıkmış

ise de, onlar, başka şey demek istemiştir. Meselâ, (Fakîrlık temâm olunca, Allahü teâlâdır) sözleri ile, (Herşey yokdur, ancak Allahü teâlâ vardır) demek istiyorlar. Yoksa, o fakîr, Allahü teâlâ ile birleşir, demek istemiyorlar. Bunu demek, kâfirlik, zındıklık olur. Allahü teâlâ, zâlimlerin, kâfirlerin sandığı gibi değildir. Üstâdım buyurmuşdu ki: Hallâc-i Mensûrun, (Ben Hakkım) sözünün ma'nâsı, (Ben yokum, yalnız Allahü teâlâ vardır) demektir. [İslâmiyyete uyanların böyle sözlerine hüsn-i zan olunur. Te'vîl edilir.]

Allahü teâlânın zâtında, sıfatlarında ve fi'lerinde değişiklik olmaz.

Hareketlerin, işlerin olması ile, herşeyi yaratması ile, Onun zâtında, sıfatlarında ve fi'lerinde değişiklik olmuyor. Vahdet-i vücûd var diyenler, (Tenezzülât-i hams) ya'nî Allahü teâlânın, bu mevcûdâtı var etmesi, beş derecede olmuşdur demeleri, Onda değişiklik yapacak ma'nâda değildir. Bu ma'nâ ile söyleyen kâfir olur, yoldan çıkar. Bu büyükler, Allahü teâlânın sıfatlarının zuhûrunda, meydâna çıkmalarında, beş derecenin aşağıya indiğini söylüyor ki, zâtında ve sıfatlarında ve fi'lerinde bir değişiklik olmuyor.

Allahü teâlâ, (Ganiyy-i mutlak)dır. Ya'nî, hiçbirşey için, hiçbirşeye muhtâc değildir. Ne kendine, ne sıfatlarına, ne de fi'lerine, hiçbir sûretle hiçbirşey lâzım değildir. Varlıkta muhtâc olmadıkları gibi, zuhûrda, belli olmakda da, ihtiyâcları yokdur. Sôfiyyenin büyüklerinin, (Allahü teâlâ, isimlerini ve sıfatlarını izhâr için, bize muhtâcdır) anlaşılan sözleri, bu fakîre çok ağır geliyor. Yaratılmakla, biz kıymetlendik, şereflendik. Allahü teâlâda birşey artmadı. Böyle şeyler söylemek, çok yersiz ve çirkindir. Ez-zâriyât sûresinin, (Cinnîleri ve insanları, ancak bana ibâdet etmeleri için yaratdım) meâlindeki ellialtıncı âyeti gösteriyor ki, cinnîlerin ve insanların yaratılması, Allahü teâlâyı tanımaları içindir ki, bunlar için şeref ve se'âdetdir. Yoksa, Onun birşey kazanması için değildir. Hadîs-i kudsîde, [ya'nî Peygamberin “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek ağzından,] Allahü teâlânın, (Ma'rûf olmak, tanınmak için herşeyi yaratdım) buyurması, (Onların beni tanımakla şereflenmesi için) demektir. Yoksa, (Tanınayım ve onların tanınması ile kemâl bulayım) demek değildir. Bu ma'nâ, Allahü teâlâyâ lâyük değildir.

Allahü teâlâda, noksanlık sıfatları ve mahlûkların hâssa ve alâmetleri yokdur. Madde değildir. Cism değildir. Mekânlı değildir. [Ya'nî, yer kaplayıcı değildir.] Zemânlı değildir. [Bir yerde bulunmadığı gibi, zemânı da yokdur.] Kemâl sıfatları, kusûrsuzluklar yalnız Ondadır. Sekiz kemâl sıfatı olduğunu bildirmişdir ki şunlardır: (Hayât), diri olmasıdır. (İlm), bilmesidir. (Kudret), gücü yetmesidir. (İrâde), dilemesidir. (Sem'), işitmesidir. (Basar), görmesidir. (Kelâm), söyleyici olmasıdır. (Tekvîn), yaratmasıdır. Bu sıfatları, kendinden ayrı olarak vardır. Varlıkları ilmde değildir. [Ya'nî, nazarî ve teorik var denilmiş olmayıp], hâricde ve hakikatde vardır. Kendi var olduğu gibi, bu

sıfatları da ayrıca vardır.

Vahdet-i vücûde inanan Sôfiyyûnun sandığı ve fârisî beyt tercemesi: Akl ve düşünce ile, sıfatlar başkadır.

Hakîkatde ise, hepsi tâm kendisidir.

sözleri, sıfatları inkârdır, inanmamaktır. Müslimânlardan, sıfatları inkâr eden Mu'tezile fırkası ile kâfirlerden eski felsefeciler de, sıfatları nazarî olarak kendinden ayrı ise de, hâricde yalnız kendi vardır diyorlar.

[Ya'nî, sıfatların nazarî olarak], kendinden ayrı olduğunu inkâr etmiyorlar. Meselâ, ilm sıfatının ma'nâsı, zâtın ma'nâsının aynıdır demiyorlar. Yâhud, kudret ve irâdet sıfatlarının ma'nâları, birbirinin aynıdır demiyorlar. Fekat, hâricdeki varlıkları, aynıdır diyorlar. O hâlde, sıfatları inkârdan kurtulmak için, hâricde ayrı ayrı var olduklarına inanmak lâzımdır. Nazarî olarak ayrı bilmek fâide vermez.

Allahü teâlâ, (Kadîm)dir. [Ya'nî, varlığının başlangıcı yoktur. Varlığından önce, yok değil idi, hep var idi.] (Ezelî)dir. [Ya'nî, hiçbir zemân yok değil idi.] Ondan başka, hiçbir varlık kadîm, ezelî değildir. Din sâhibleri, kitâb sâhibleri, hep böyle îmân etmiştir ve Allahü teâlâdan başkasını kadîm, ezelî bilenlere, kâfir demişlerdir. Bunun içindir ki, hüccet-ül-islâm imâm-ı Muhammed Gazâlî “rahmetullahi aleyh”, İbn-i Sînânın ve Fârâbînin ve dahâ başkalarının, kâfir olduklarını söylemiştir. Çünkü bunlar aklın, rûhun ve [maddenin ilk hâli dedikleri] heyûlânın kadîm olduğuna inanmış ve göklerin içindekilerle berâber, kadîm olduklarını söylemişlerdir.

[(Ahlâk-ı alâ'î) kitâbında diyor ki, (İbni Sînâ, (Mu'âd) kitâbında kıyâmetde dirilmeği inkâr eyledi. Öleceğine yakın, gusl abdesti alıp, vezîr iken yaptığı zulmlere tevbe ettiği söyleniyor ise de, i'tikâdı bozuk olanın guslü, nemâzı ve düâsı kabûl olmaz buyuruldu)].

Üstâdım “rahmetullahi teâlâ aleyhimâ” buyurdu ki, şeyh-i ekber Muhyiddîn-i Arabî hazretlerinin, (Büyük insanların rûhları kadîmdir) sözünün görünüş

ma'nâsına uymayıp, din sâhiblerinin müşterek îmânlarına ve sözlerine çevirmelidir.

Allahü teâlâ, (Kâdir-i muhtâr)dir. [Ya'nî dilediğini yapabilir. Tabî'at kuvvetleri gibi, elbette işi yapmağa] mecbûr değildir. Eski Yunan felsefecileri, akları ermediğinden, kemâl, büyüklük, mecbûr olmakda, herhâlde yapabilmektedir deyip, Allahü teâlânın ihtiyârını, ya'nî seçmesini inkâr etdiler. Yapmağa mecbûrdur dediler. Bu ahmaklar, Allahü teâlâ, birşeyi yaratmağa mecbûr olmuş ve sonra başka birşey yaratmamışdır dedi. Bu uydurma şeye de, akl-ı fe'âl deyip, herşeyi bu yapıyor dediler.

(Akl-ı fe'âl) dedikleri şey de, yalnız onların vehmlerinde, hayâllerinde olan birşeydir. Bunların bozuk inanışlarına göre, Allahü teâlâ hiçbirşey yapmıyor. İnsan sıkışınca, bunalınca, Akl-ı fe'âle yalvarır. Allahü teâlâdan birşey istemez. Çünkü Allahü teâlânın dünyâda olup bitenlerle hiç ilgisi yoktur. Herşeyi yapan, yaratan Akl-ı fe'âldir derler. Hattâ Akl-ı fe'âle de yalvarmazlar. Çünkü onu, kendilerinden belâları gidermekde irâde ve ihtiyâr sâhibi bilmezler. Bu nasîbsizler, ahmaklıkda, sersemlikde, sapık fırkaların hepsinden dahâ aşağıdırlar. Kâfirler, her işlerinde Allahü teâlâyâ

sıgınıyor. Belâların giderilmesini ondan istiyorlar. Bu alçaklar ise, böyle değildir. Bu nasîbsizlerde iki şey, sapık ve ahmak fırkaların hepsinden dahâ çokdur. Bunlardan biri, Allahü teâlânın gönderdiği haberlere inanmıyorlar. Peygamberlerin bildirdiklerine inâd ve düşmanlık ediyorlar.

İkincisi, bozuk ön fikrler ileri sürüyor. Aslsız, çürük delîller, şâhidler göstererek, boş, sapık düşüncelerini isbâta kalkışıyorlar. Bozuk düşüncelerini isbât için öyle yanılıyorlar ki, hiçbir alçak böyle yanlış, çürük şey yapmamıştır. Dünyâda olan her işi, durmadan giden, dönen göklerin ve yıldızların değişimleri ve vaz'ıyyetleri yapıyor diyorlar. Gökleri yaratanı ve yıldızları îcâd edeni ve hepsini hareket ettireni ve aralarında nizâm kuranı görmüyorlar. Bunu birşeye karışmaz sanıyorlar. Ne kadar ahmakdırlar! Ne kadar alçakdırlar! Bunları aklı bilene, sözlerine inanan ise, bunlardan dahâ alçaktır. Onların akla dayanan, düzgün ilmlerinden biri geometri [Hendese]dir ki, ne dünyâ se'âdetine, ne de ebedî kurtuluşa fâidesi yoktur. Bir üçgenin, üç iç açısının toplamı, iki dik açıya müsâvîdir demek ve bunu isbâtlamak, insanlığa ne kazandırır. [Fen bilgileri, modern makinalar ve elektronik âletler ve yeni bulunan herşey, Allahın Peygamberine uyarak kalbleri temizlenmiş, ahlâkı güzelleşmiş îmânlı kimseler tarafından yapılmadıkça ve kullanılmadıkça fâideli olamazlar.

İnsan haklarını, râhatı, huzûru sağlayamazlar. Harbin ve sefâletin ortadan kalkmasına yaramazlar. Zulme, işkenceye vâsıta olurlar.]

[İmâm-ı Gazâlî “rahmetullahi aleyh”, kendilerini aklı, ilm adamı ve hiç yanılmaz sanan dinsizleri üçe ayırmıştır. Birincisi Dehriyyûn ve maddîciler olup, bunlar eski Yunan felesoflarından asrlarca evvel vardı. Bugün de, fen adamı geçinen ba'zı ahmaklar, bu kısımdadır. Bunlar, Allahü teâlânın varlığına inanmayıp âlem, böyle kendiliğinden gelmiş ve böyle gidecektir.

Canlılar da böyle birbirlerinden üreyip, sonsuz olarak sürecektir diyor.

İkinci kısım, tâbî’iyyeciler olup, canlılarda ve cansızlardaki akllara hayret veren, intizâmı ve incelikleri görerek, Allahü teâlânın varlığını söylemeğe mecbûr kalmışlarsa da, tekrâr dirilmeği, âhireti, Cenneti ve Cehennemi inkâr etmişlerdir. Üçüncü kısım, sonra gelen eski Yunan felesofları ve bu arada Sokrat ile talebesi Eflâtun ve onun da talebesi Aristonun felsefeleridir. Bunlar, dehrîleri ve tabî’iyyecileri red ederek, aldandıklarını ve alçaklıklarını bildirmek için, başkalarının sözlerine hâcet kalmıyacak kadar şeyler söyledi. Fekat bunlar da, küfrden kurtulamamışdır. Bu üç kısım da ve bunların yolunda gidenler de, hep kâfirdir. Ba’zı saf kimselerin bunları, din adamı sanması ve hattâ Peygamberlik derecesine yükseltmeleri, bu yolda hadîs bile uydurdukları hayretle işitilmektedir. Kâfirler, herşey söyleyebilir. Fekat, müslimân görünenlerin, îmân ve küfrü ayırd edememesi, acınacak bir hâldir].

Bu dinsizlerin üç kısmı da [ve bugün kendilerine ilm adamı denilen ve yeni felsefenin ve sosyolojinin kurucuları diye medh edilen, hâlbuki din bilgisi olarak, yehûdîlerin ve papasların İncîli değiştirmeleri ile meydâna çıkmış

hıristiyanlık ile, islâm düşmanlarının yazdığı birkaç uydurma kitâbdan başka sermâyeleri olmıyan Luther Martin, Calvin [Kalven], Voltaire

[Volter], Aguste Conte [Ogus Kont], Karl Marx ve Dürkheim [Dürkheyim] gibi rönesans, inkilâb önderleri] ahmaklıkta ve zevallılıkta, herkesden ileri gitmiş, kâfirlerin her sınıfını arkada bırakmışlardır. Bunların hepsi, hem dinlere inanmıyor ve Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vesselâm” inâd ve düşmanlık ediyor, hem de âile, cem’iyyet ve din hakkında uydurdukları sözleri ile, birbirlerini ve herkesi kandırmak için, çürük delîller ve şâhidler buluyorlar. O kadar yanlış, o kadar gülünç şeyler söylüyorlar ki, hiçbir câhilin, hiçbir ahmağın bu kadar aşağılığı görülmemiştir. Bunlar, ne kadar aklsız, ne kadar zevallıdır. Bunları akllı, fikrli sananlar da, bunlardan dahâ zevallı ve dahâ bedbahtdır. Birçok kıymetli bilgileri, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vesselâm” kitâblarından çalmışlar ve aralarına, başka şeyler de katmışlardır.

Bunları imâm-ı Gazâlî “rahmetullahi aleyh”, (El münkızü aniddalâl) kitâbında, uzun uzadıya anlatmaktadır. Din sâhibleri, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vesselâm” izinde gidenler, birşeyin doğruluğunu isbât ederken yanılırsa, zararı ve tehlikesi olmaz. Zîrâ bunlar, bütün ilmlerinde ve işlerinde, onlara uyup, sözlerini isbât ediyor. Bunların Peygamberlere

“aleyhimüssalevâtü vesselâm” uyması, doğruluklarını bildirmeğe yetişir. O

zevallılar ise, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vesselâm” uymağa, gericilik deyip, sözlerini akla uygun getirmeğe çalışıyor. Aklın eremediği şeylerde, şübhesiz yanılıyorlar. Allahü teâlânın Peygamberi olan Îsâ aleyhisselâmın sözlerini, bunların en büyüğü tanınan Eflâtun işitince, (Biz temiz, olgun, ilerici insanlarız, bize, doğru yol gösterecek kimseye ihtiyâcımız yoktur) dedi. Ölülere diriltiyor, körlerin gözlerini açarak, abraş denilen hastaları iyi ederek kurtarıyor. Ya’nî, kendi fenlerinin, tecribelerinin yapamadığı şeyleri yapıyor, diye işittiği bir kimseyi, gidip görmesi, hâlini incelemesi lâzım iken, görmeden, anlamadan, böyle cevâb verdi. Bu sözleri çok ahmak olduğunu göstermektedir.

[Avrupa kitâblarında ve tercemelerinde, Eflâtunun mîlâddan, ya'nî Îsâ aleyhisselâmın dünyâyı teşrîflerinden, [384] sene önce öldüğü yazılıdır.

Kendisi meşhûr olduğundan, ölüm zemânına inanılırsa da, Îsâ

“aleyhisselâm”a, ancak oniki havârî inanıp, îsevîler az ve asrlarca gizli yaşadıklarından, mîlâd, ya'nî noel gecesi doğru anlaşılamamıştır. Mîlâdın, birinci kânûn [aralık] yirmibeşinde veyâ ikinci kânûn [ocak] altıncı veyâ başka gün olduğu sanıldığı gibi, bugünkü mîlâdî senenin bir veyâ dört sene az olduğu, çeşidli dillerdeki kitâblarda yazılıdır. O hâlde, mîlâdî sene, müslimânların senesi olan, hicrî sene gibi, doğru ve kat'î olmayıp, günü de, senesi de şübheli ve yanılsıdır. İmâm-ı Rabbânînin “kuddise sirruh”

buyurduğuna göre, üçyüz seneden fazla olarak, noksandır ve Îsâ

“aleyhisselâm” ile Muhammed “aleyhisselâm” arasındaki zemân, bin seneden az değildir. (Mevâhib-i ledünniyye) ikinci cild, üçüncü fasl'da diyor ki, (İbni Asâkirin Şâ'bîden haber verdiği'ne göre, Îsâ aleyhisselâm ile Muhammed aleyhisselâm arasında dokuzyüzaltmışüç [963] sene fark vardır.) Muhammed aleyhisselâm, hicret ederken, târîhcilere göre, şimdi kullanılan mîlâdî senenin 622. ci senesinde Safer ayının son perşembe günü akşama yakın Sevr dağında mağaraya girdi. Pazartesi gecesi mağaradan çıkıp, efrencî Eylûl ayının yirminci, rûmî Eylûlün yedinci pazartesi günü Medîne şehrinin Kubâ dış mahallesine ayak basdı. Bugün, müslimânların (Hicrî şemsî) sene başı oldu. Acemlerin şemsî senesi, bundan altı ay önce, ya'nî Martın yirminci günü olan Mecûsî bayramında başlamaktadır. O gün Rebî'ul-evvel ayının sekizinci günü idi. O senenin Muharrem ayının ibtidâsı, (Hicrî kamerî) sene başı kabûl edildi. Bu kamerî sene başı, Mayıs ayının onaltıncı cum'a günü idi. Kubâda dört gece kalıp, cum'a günü çıkdı. O gün Medîneye girdi.

Herhangi bir mîlâdî sene başının rastladığı hicrî şemsî sene, bu mîlâdî seneden 622 noksandır. Herhangi bir hicrî şemsî sene başının rastladığı mîlâdî sene, bu şemsî seneden 621 fazladır.]

Oğlum Muhammed Ma'sûm “kuddise sirruh” bugünlerde (Şerh-i mevâkıf) kitâbını temâmladı. Derslerinde bu akllı denilenlerin, hatâlarını ve kabâhatlerini iyice anladı ve çok şey öğrendi. Cenâb-ı Hakka şükrlers olsun ki, bizleri aklın dar çerçevesi içinde bırakmayıp, doğru yola çıkardı. Eğer Peygamberleri ile “aleyhimüssalevâtü vesselâm” doğru yolu göstermeseydi, biz de o zevallılar gibi aklın ermediği şeylerde, zan etdiklerimize inanacak ve helâk olacaktık.

[İmâm-ı Muhammed Gazâlî, imâm-ı Ahmed Rabbânî ve dahâ birçok islâm büyükleri, eski Yunan felsefesini inceleyip, didik didik etmiş ve o felsefecilerin ne kadar câhil, ahmak ve kâfir olduklarını bildirmişlerdir.

Müslimânların, böyle kâfirleri beğenmemelerini, onlara aldanmamalarını, birçok kitâblarında yazmışlardır.

O hâlde kâfirlerin, (İslâm âlimleri, tesavvuf adamları, eski Yunan felesoflarının, Batlemyus mektebinin te'sîri altında kalmış) demeleri temâmen yanılsıdır. İslâm âlimlerini, onların talebesi ve taklîdcisi şekline sokarak, bunları küçültmek için yapılan, iftirâlardır. Hâlbuki islâm âlimleri, eski Yunan ve Roma felsefelerini çürüterek, yere sermiş, onların hukûk, ahlâk ve tıb üzerindeki

sözlerinden doğru olanların, eski Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” kitâblarından çalma olduklarını bildirmişlerdir. Sôfiyye-i aliyyenin, tesavvufa âid sözleri, câhillerin sandıkları gibi, kitâbdan okumakla, başkalarından öğrenmekle ve taklîd ile değil, keşf ile ya’nî mubârek kalblerine, temiz rûhlarına akıp gelmekle anladıkları ma’rifetlerdir.

Eski Yunan felsefecileri, herşeyi akl ile anlamağa, akla uydurmağa kalkışan ve yalnız aklın beğendiğine inanan kimselerdir. Bunlar, aklın erebileceği şeylerde doğruyu bulabilirler ise de, aklın kavrayamadığı, erişemediği birçok şeylerde yanılıyor, aldanıyorlar. Nitekim, sonra gelenleri, öncekilerinin yanlışlarını çıkarmakta, birbirlerini beğenmemektedirler.

İslâm âlimleri ise, zemânlarına kadar olan fen bilgilerini okuyarak ve islâmiyyetin gösterdiği yolda, kalblerini ve nefslerini temizliyerek, aklın erişemediği bilgilerde de doğruyu bulmuşlar, hakîkate varmışlardır. İslâm âlimlerine felesof demek, bunları küçültmek olur. Eski Yunan felsefecileri, yanılcı olan aklın esîri, mahkûmu kimselerdir. Bunlar tecrube etmeyip, akl ile söylediklerinde ve deneyleri açıklarken vehmlerine kapıldıkları zemânlarda aldanıyor, zararlı oluyorlar. Bunun için ve aklın üstüne çıkamadıkları için, bunlar islâm âlimi gibi yüksek olamaz.

Aklı olmıyan delidir. Aklını kullanmıyan sefîhdir. Akla uygun iş yapmamak sefâhetdir. Aklı az olan da ahmadır. Yalnız akla uyup, yalnız ona güvenip, aklın ermediği şeylerde yanılan kimse, eski kafalı felsefecidir. Aklın erdiği şeylerde, ona güvenen, aklın ermediği, yanıldığı yerlerde, Kur’ân-ı kerîmin ışığı altında akla doğruyu gösteren yüksek insanlar da, islâm âlimleridir. O hâlde islâmiyyetde felsefe yoktur, islâm felsefesi, islâm felesofu yoktur. Felsefenin üstünde olan islâm ilmleri ve felsefecilerin üstünde olan islâm âlimleri vardır].

Muhyiddîn-i Arabînin “kuddise sirruh” kitâblarından da Allahü teâlânın, tabî’at kuvvetleri gibi, herşeyi irâdesiz yaptığı ma’nâsı anlaşılıyor.

Allahü teâlânın kudretini anlatırken, eski Yunan felsefecilerine uyduğu seziliyor. (İsterse yapmaz) demiyor da, (Yapması lâzımdır) diyor.

Büyüklerimizin beğendiği, büyük bildiği Muhyiddîn-i Arabînin birçok sözlerinin, Ehl-i sünnetin doğru sözlerine uymaması, yanlış olması, ne kadar şaşılacak şeydir. Hatâları, keşfinde, kalbe doğan bilgilerde olduğu için, belki kabâhat sayılmaz. İctihâddaki hatâlar gibi birşey söylenemez.

Onun büyük olduğunu ve hatâlarının kusûr sayılamıyacağını, yalnız bu fakîr söylüyorum. Onu büyük bilir ve severim. Ehl-i sünnet âlimlerinin sözlerine uymıyan yazılarını yanlış ve zararlı bilirim. Sôfiyyûndan bir kısmı, onu beğenmiyor ve çirkin şeyler söylüyor. Bütün ilmlerini yanlış ve bozuk biliyorlar. Bir kısmı da ona uyarak, bütün ilmlerini, yazılarını olduğu gibi alıyor. Hepsini doğru biliyor ve doğruluklarını isbât etmeğe kalkışıyor. Bu iki kısım da yanılıyor, adâletten ayrılıyor. Bir kısmı haddi aşıyor. Birisi de, büsbütün mahrûm kalıyor. Evliyânın büyüklerinden olan Muhyiddîn-i Arabî “kuddise sirruh” keşflerindeki hatâsından dolayı, büsbütün red olunabilir mi? Fekat, Ehl-i sünnetin doğru sözlerine uymıyan, hatâlı bilgilerine uyulur mu ve herşeyi de kabûl olunur mu? Burada doğru yol, cenâb-ı Hakkın bize ihsân ettiği, iki tarafa sapmıyan orta yoldur.

[İmâm-ı Süyûtî hazretleri (Tenbîh-ul-gabî) kitâbında Muhyiddîn-i Arabî hazretlerinin büyüklüğünü vesîkalarla isbât etmektedir. Ebüssü’ûd efendi fetvâlarında da ona dil uzatılamıyacağı yazılıdır

“rahmetullahi teâlâ aleyhim.”] Vahdet-i vücûd bilgisinde, sôfiyyenin çoğunun, Muhyiddîn-i Arabî ile berâber olduğu meydândadır. Kendisi burada da, husûsî bir yol tutmuş

ise de, sözün esâsında ortakdırlar. Bu bilgileri de görünüşde, Ehl-i sünnet i’tikâdına uymuyor ise de, uydurulması kolaydır ve ikisini birleştirmek mümkündür. Bu fakîr, cenâb-ı Hakkın yardımı ile, üstâdımın (Rübâiyyât)ını açıklarken, bu bilgileri, Ehl-i sünnetin i’tikâdı ile birleştirdim. Aradaki farkın, yalnız sözde ve kelimelerde olduğunu göstererek, her iki tarafın şübhe etdikleri yerleri öyle bir aydınlatdım ki, okuyanların hiç şübhesi kalmaz. Görünce anlaşılır.

Ey müslimân! İyi bil ki, gördüğün, işitdiğin her şey, meydâna gelen herşey, madde ve cism, bunların hâssaları, akllar, fıkrlar, düşünceler, gökler, yıldızlar, elementler ve bileşik cisimler yok idi. Hepsî, Allahü teâlânın istemesi ve yaratması ile var oldu. Onun yaratması ile yokdan var oldukları gibi, varlıkta kalabilmeleri, yok olmamaları için de, her ân, Onun istemesine ve kuvvetine muhtâcdırlar. [İnsanların maddeleri birleştirmesi,]

Sebeblerin ve şartların değişmesi ile [yeni yeni cisimlerin teşekkül etmesi]

Allahü teâlânın fi’lini, yapmasını perdeliyor, bizden örtüyor. Kuvvetinin, kudretinin meydâna çıkması için, yapması ve yaratması için, sebepleri, vâsıtaları araya koymuştur. Akllı olan, uyanık olan, kalb gözlerini, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vesselâm” uyarak, sürmelemiş, cilâlamış

olan kimse, bu sebeblerin de, vâsıtalının da, Allahü teâlâ tarafından yaratıldığını ve her ân Onun kuvvetine muhtâc olduklarını, Onun ile var olup, Onun ile varlıkta kalabildiklerini, yoksa hepsinin cânsız, te’sîrsiz, hareketsiz ve kuvvetsiz olduklarını ve kendileri gibi olan, başkalarına te’sîr edemeyeceklerini ve kendileri gibi olan, başka şeyleri yapamayacaklarını düşünür. Bu sebepleri ve vâsıtalı yaratan ve bunlara te’sîr ve kuvvet, enerji veren bir kudret sâhibinin bulunduğunu anlar. Akllı olan kimse, cânsız bir cismin hareket ettiğini görünce, bunu hareket ettiren bir kuvvetin varlığını anlar. Durmakda olan bir cismin, kendiliğinden hareket edemeyeceğini ve ancak dışardan bir kuvvetin bunu harekete getireceğini bilir. Demek ki, cânsız bir cismin, hareket etmesi, bunu harekete getiren bir fâ’ilin, bir kuvvetin varlığını akl sâhiblerinden gizlemiyor. Hareket eden cismin cânsız olması, bir fâ’ilin, bir kuvvet sâhibinin mevcûd olduğunu, akl sâhiblerine haber veriyor. Bütün sebebler, vâsıtalı da böylece, Allahü teâlânın varlığını, kudretini akl sâhiblerine i’lân ediyor, bildiriyor. Fekat eblehler, ahmaklar, cismin hareketini görünce, kendiliğinden hareket ediyor sanarak, kuvvet sâhibini, fâ’ili göremeyip anlıyamıyor. Aklları olmadığından, hareket eden cânsız cismi, kuvvet sâhibi zan ediyor. Bunu hareket ettiren kuvveti, fâ’ili inkâr ediyor, kâfir oluyorlar. Allahü teâlânın herşeyi sebeblerle, vâsıta ile yapması, yaratması, ahmakların, aklsızların inkârına, küfrüne sebep oluyor.

Akl ve vicdân sâhiblerine de hidâyet, kurtuluş yolunu gösteriyor.

Sebepleri, vâsıtalı görerek, Allahü teâlânın varlığını, birliğini, kudretini anlamak, ancak Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vesselâm” irşâdı ile, uyandırması ile olmaktadır. İnsan akllı bunu, kendiliğinden anlıyamıyor. Ba’zı kimseler, arada sebebler bulunmaması, herşeyin sebebsiz yaratılması, büyüklüğe dahâ uygun olur sanıyor. Sebeblerde te’sîr yokdur, sebebler karışmadan herşey doğrudan doğruya, Allahü teâlânın yaratması ile var oluyor diyorlar. Bunlar anlamıyor ki, sebepleri aradan kaldırmak, hikmeti [ya’nî Allahü teâlânın uygun gördüğünü], âdetini bozmak

demekdir.

Bu hikmetde ise, nice fâideler vardır. Yâ Rabbî! Bu varlıkda, hiçbirşeyi hikmetsiz, yersiz, uygunsuz yapmadın! Peygamberlerin hepsi

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” her işlerinde, sebeblere yapıştı ve bununla berâber, işlerin yaratılmasını Allahü teâlâdan dilerdi. Meselâ, Ya’kûb “aleyhisselâm” çocuklarını Sûriyeden, Mısra gönderdiği zemân, nazar değmesin diye, (Hepsi bir kapıdan girmeyip, ayrı kapılardan girmelerini) nasîhat etdi. Bununla berâber, nazar değmemesini Allahü teâlâdan dileyip, (Bu nasîhati yapmakla, Allahü teâlânın sizin için dilediğini değiştiremem.

Çünkü tedbîr, kaderi değiştiremez. Her zemân Onun dediği olur. Sizi Ona emânet ediyorum. Ona güveniyorum. Herkes de, her işinde yalnız Ona güvenmelidir. Herkesin, zevallı bir vâsıtadan başka birşey olmadığını düşünerek, yalnız Ona güvenenlerin imdâdına elbette yetişir) dedi. Allahü teâlâ, bu hâli Yûsûf sûresinde, (O âlim idi. Kazâ ve kaderimi biliyordu.

Ona bildirmişdim. Fekat insanların çoğu, kazâ ve kaderimi anlamıyor) meâlindeki altmışsekizinci âyetinde bildiriyor ve beğeniyor. [Beyt: İnsan tedbîr alır, sebeblere yapışır, takdîri bilmez, Allahın takdîri, kulun tedbîri ile değişmez!]

Allahü teâlâ, Peygamberimiz Muhammed aleyhissalâtü vesselâma da sebeblere yapışmasını emr ediyor. Enfâl sûresi, altmışdördüncü âyetinde meâlen, (Ey sevgili Peygamberim “sallallahü aleyhi ve sellem”! Sana, Allahü teâlâ ve mü’minlerden, sana tâbî’ olanlar yetişir!) buyuruldu.

Sebeblerin te’sîrine gelince, Allahü teâlâ, sebeblerde ba’zan te’sîr, ya’nî iş yapabilecek kuvvet de yaratıyor. O işi hâsıl ediyorlar. Ba’zan da, aynı sebeblerde, bu te’sîri yaratmıyor. O işi yapamıyorlar. Bu hâli herkes her zemân görmekdedir. Aynı sebeblerin, aynı işi, ba’zan meydâna getirdiğini, ba’zan da, işi yapamadığını hepimiz görmekdeyiz. Sebeblerde, te’sîr yokdur demek, tecribeleri, hâdiseleri körü körüne inkâr etmektir. Te’sîrine inanmalı. Fekat, sebeblerdeki bu te’sîrlerin de, kendileri gibi, Allahü teâlânın yaratması ile, vücûde geldiğini bilmelidir. Bu fakîrin

“rahmetullahi teâlâ aleyh”, bu mes’eledeki sözü, işte böyledir. Demek ki, sebeblere yapışmak, tevekküle, [Allahü teâlâyâ güvenmeğe] mâni’ değildir.

Aksini tesavvuf yolunda yürüyen ve henüz ilerlememiş olan sôfiler söyler.

Hâlbuki sebeblere yapışmak, sebepleri araya koymak, tevekkülün en yüksek derecesidir. Ya’kûb “aleyhisselâm”, hem sebeblere yapıştı, hem de Allahü teâlâyâ tevekkül etdi. [Ciğerler genişleyince, temiz havâ içeri giriyor.

Daralınca, kirli havâ dışarı çıkıyor. Bu hâl, her dakîka devâm ederek, yaşayabiliyoruz. Ciğerleri hareket etdiren kuvvet sâhibinin ve havâdaki yüzde yetmişdokuz azot ve yüzde yirmibir oksijen mikdârının hiç değişmediğini gören akl sâhibleri, Allahü teâlânın varlığını hemen anlar.

Bu yaratıcı, var olduğunu haber de veriyor. İnanmıyanı sonsuz yakacağım diyor.]

[Îmânın altı şartından biri de kadere, hayrın ve şerrin Allahü teâlâdan olduğuna inanmaktır]. Allahü

teâlâ, hayrı ve şerri, iyiyi kötüyü irâde eder, ister ve yaratır. İyilerin de, kötülerin de hâlıkı, yaratıcı Odur.

Fekat, iyiliklerden râzıdır. Şerlerden râzı değildir. Ya'nî beğenmez. İrâde başkadır, rızâ başkadır. Aralarındaki farkı, yalnız Ehl-i sünnet âlimleri görebilmiştir. Diğer yetmişiki fırka, bu farkı anıyamıyarak, hepsi dalâletde kaldı, yollarını şaşırdı. Meselâ, Mu'tezile fırkası, herkesi, kendi işinin hâlıkı zan etdi ve filânca kimse, filân işi yarattı dedi ve insanlar, îmânlarını ve küfrlerini kendileri yaratıyor dedi. [Bunlar, bu yanlış inancı, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerden çıkardıkları için kâfir olmuyor ise de, doğrusunu kabûl etmedikleri için, bir müddet Cehennemde yanacaklardır. Fekat âyetden, hadîsden, dinden, îmândan haberi olmıyanların, devlet ve saltanat sâhiblerine yaltaklanmak, teveccüh kazanmak için, yarattın demeleri küfr olur. Allahü teâlâdan başkasına yarattı demek çok tehlikelidir. Yurdumuzun dışındaki alevî ismini taşıyan şî'îler de, günâhları insanlar yaratıyor. Allah, yalnız iyilik yaratır diyor. İstanbulda basılan (Eshâb-ı Kirâm) ve (Hak Sözü'nün Vesîkaları) kitâblarında şî'îlerin bu sözleri yazılmış, çok güzel cevâb verilmiştir.]

Şeyh-i ekber Muhyiddîn-i Arabînin "kuddise sirruh" ve izinde gidenlerin kitâblarından anlaşılıyor ki, (Allahü teâlânın Hâdî ismi, îmânı ve ibâdetleri beğendiği gibi, Mudîl ismi de, küfrü ve günâhları beğenmektedir). Bu sözleri de, Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in" bildirdikleri doğru i'tikâda uymuyor ve îcâba, irâdeyi inkâra yaklaşıyor. Güneş, aydınlatmaktan râzıdır demeğe benziyor.

Allahü teâlâ, kullarına kuvvet, kudret, irâde vermiştir. İstediklerini işlerler. İnsanlar, işlerini kendileri yapıyor. Allahü teâlâ da yaratıyor.

Allahü teâlânın hikmeti, âdeti şöyledir ki, insan bir işi yapmak isteyince, O da, isterse o işi yaratır. Bu iş, insanın kasdı ile, ihtiyârı ile meydâna geldiği için, işin mes'ûliyeti, sevâbı ve cezâsı, o insana oluyor. İnsanın ihtiyârı za'îfdir, azdır diyenler, Allahü teâlânın irâdesinden az olduğunu demek istiyorlarsa, doğrudur. Yok eğer, emrleri yapacak kadar değildir diyorlarsa, yanlıştır. Allahü teâlâ, insanlara, yapamıyacakları bir şeyi emr etmemiştir. Hep kolay emr etmiş, güç şey istememiştir. Az zemândaki bir küfre, sonsuz azâb etmeği ve az zemândaki îmâna, sonsuz ni'metler vermeği takdîr etmiştir. Bunun sebebini anıyamayız. Allahü teâlânın yardımı ile, şu kadar biliyoruz ki, insanlara, görünür görünmez, bütün ni'metleri, iyilikleri veren, yerlerin, göklerin, zerrelerin yaratıcı ve noksânsızlık, kusûrsuzluklar yalnız Ona mahsûs olan bir Allaha inanmamak elbette çok şiddetli, çok acı azâb ister ki, bu da, Cehennemde sonsuz yanmaktır. Böyle bir ni'met sâhibine, görmeden inanmak ve nefsin ve şeytânın ve din düşmanlarının aldatmalarına kanmıyarak, Onun sözlerine güvenmek, büyük mükâfât ister ki bu da, Cennet ni'metlerinde ve lezzetlerinde sonsuz kalmaktır. Meşâyih-i kirâmdan çoğu dedi ki: (Cennete girmek, yalnız Allahın fazlı ve ihsânı ile. İmânı, Cennete girmeğe sebeb göstermek, kazanılan ni'metin lezzeti, dahâ çok olduğu içindir). Bu fakîre göre "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" Cennete girmek, îmâna bağlıdır. Fekat îmân, Allahü teâlânın fazlıdır, ihsânıdır. Cehenneme girmek de, küfrden dolaydır. Küfr ise, nefs-i emmârenin arzûlarından doğmaktadır. Nitekim Nisâ sûresi yetmişdokuzuncu âyet-i kerîmesinde meâlen, (Her güzel, her iyi şey, sana Allahü teâlâdan geliyor. Her çirkin, her fenâ şeye de, nefsin sebeb oluyor) buyuruldu. Cennete girmeği îmâna bağlamak, îmânın kıymetini bildirmek içindir. Bu da, îmân olunacak şeylerin kıymeti ve ehemmiyeti demektir.

Bunun gibi, Cehenneme girmeği de küfre bağlamak, küfrü tahkîr içindir ki, inanılmıyan şeylerin

kıymetini bildiriyor ve onlara inanılmadığı için, böyle sonsuz azâb veriliyor. Ba’zı meşâyihın, başka dürlü söylemelerinde bu incelik yoktur.

Dünyâdan âhirete îmânlı giden, Cennetde Allahü teâlâyı cihetsiz ve keyfiyyetsiz ve hiçbirşeye benzetmiyerek ve misâli olmıyarak görecektir.

Buna, mislimânların yetmişüç fırkasından, yalnız Ehl-i sünnet inanmıştır.

Diğerleri inkâr etmiş ve cihetsiz ve keyfiyyetsiz olarak görmek olamaz demişlerdir. Hattâ, Muhyiddîn-i Arabî “kuddise sirruh”, âhiretde Allahü teâlâyı görmek, (Tecellî-i sûrî)dir. [Ya’nî, kendini değil, sûretini görmektir diyor.] Başka dürlü görmek olmaz diyor. Birgün üstâdım, Muhyiddîn-i Arabînin şöyle buyurduğunu söyledi: (Mu’tezile fırkası, Allahü teâlâ, aklın ermediği bir görmekle, cihetsiz, keyfiyyetsiz olarak görülecek demeselerdi, başka şeylerin görülmesi gibi, görülecek deselerdi ve Onu görmediği, sûrî bir tecellî olarak bilselerdi, Onu görmediği inkâr etmez, görülemez demezlerdi. Ya’nî cihetsiz, keyfiyyetsiz olarak görüleceğine inanmıyorlar. Sûretin tecellîsinde ise, cihet ve keyfiyyet vardır). Hâlbuki Cennetde Allahü teâlâyı görmediği, sûretin tecellîsi [görünmesidir] demek, Onu görmediği inkâr etmektir. Her ne kadar oradaki sûretin tecellîsi, dünyâda eşyâ sûretlerinin görünmesi gibi değil ise de, yine Onun kendini görmek değildir. Arabî şî’r tercemesi:

Îmân sâhibleri, Cennetde Allahü teâlâyı keyfiyyetsiz görecektir.

Bu görmediği anlatmak, mümkün değildir.

[Îmânın dördüncü şartı, Peygamberlere inanmaktır]. Allahü teâlâ, kullarına acıdığı için, Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” gönderdi. Eğer bu büyük insanlar gönderilmeseydi, yolu şaşırmış olan insanlara, Onu ve sıfatlarını kim bildirirdi? Beğendiklerini, beğenmediklerinden kim ayırabilirdi? İnsan aklı, noksân olduğu için, o büyüklerin da’vet nûru ile aydınlanmadıkça bunları bilemez ve ayıramaz. Anlayışımız tâm olmadığı için, bu büyüklerin izinde gitmedikçe, bunları anlamakta şaşıır ve aldanırız.

Evet akl, doğruyu iğriden ayırmağa yarıyan bir âletdir. Fekat, tâm olmıyan bir âletdir. O büyüklerin da’veti ile, haber vermeleri ile temâm olmaktadır. Âhiretin azâbı, sevâbı, bu da’vet ve haberden sonra olur.

[Akl göz gibidir. İslâmiyyet de ışıık gibidir. Ya’nî, insanın aklı, gözü gibi za’îf yaratılmışdır. Gözümüz karanlıkda göremiyor. Allahü teâlâ, görme âletimizden istifâde edebilmemiz için güneşi yarattı. Güneşin ve çeşidli ışıık kaynaklarının nûru olmasaydı, gözümüz işe yaramaz, tehlikeli cisimlerden, yerlerden kaçamaz, fâideli şeyleri bulamazdık. Evet, gözünü açmıyan veyâ gözü bozuk olan, güneşden fâidelenemez. Fekat, bunların güneşe kabâhat bulmağa hakları olmaz.

Aklımız da, yalnız başına ma’neviyyâtı, fâideli, zararlı şeyleri anlıyamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan fâidelenmemiz için, Peygamberleri, islâmiyyet ışıığını yarattı. Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm”, dünyâda ve âhiretde râhat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımız bulamaz, işe yaramazdı. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık. Evet, islâmiyyete uymıyan veyâ aklı az olan kimseler ve milletler Peygamberlerden fâidelenemez. Dünyâda ve âhiretde tehlikelerden, zararlardan kurtulamaz.

Fen vâsıtalاری, mevki', rütbe, para ne kadar bol olursa olsun, Peygamberlerin gösterdiği yolda gitmedikçe, hiçbir ferd, hiçbir insan mes'ûd olamaz. Ne kadar neş'eli, sevinçli görünseler de, içleri kan ağlamaktadır. Dünyâda da, âhiretde de râhat ve mes'ûd yaşayanlar ancak, Peygamberlere uyanlardır. Şunu da bilmelidir ki, râhata, se'âdete kavuşmak için, müslimânım demek, müslimân görünmek yetişmez. Müslimânlığı iyi öğrenmek, onu doğru anlamak ve yapmak, ona uymak lâzımdır].

Süâl: Âhiretdeki sonsuz azâb, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” da'vetine bağlı olunca, onların gönderilmesi, âlemlere rahmet nasıl olur?

Cevâb: Onların gönderilmesi, Allahü teâlânın kendini ve sıfatlarını bildirmek içindir. Bu bilgi de, se'âdet-i ebediyyeye, ya'nî dünyâ ve âhiretin sonsuz iyiliklerine sebebedir. Allahü teâlâyâ karşı, lâıyk olan şeyler, uygun olmıyanlardan, bunların haber vermesi ile ayrılmıştır. Zîrâ, bizim kör ve topal olan akllarımız, yok iken var olmuş ve varlıkta kalamayıp yine yok olmaktadır. O hâlde, yokluk bulunmıyan ve isimleri ve sıfatları ve fi'leri sonsuz var olan, ebedî, hakîkî varlığa uygun olanı anlıyabilir mi ve Ona lâıyk olanı bulabilir mi? Münâsib olmıyanları ayırd edebilip söylemekden sakınabilir mi? Hattâ, kendi noksân olduğu için, çok def'a kemâli, noksânsızlığı, noksân sanır ve noksânı, kemâl sanır.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevatü vetteslîmât”, bunları ayırd etmeleri ve bildirmeleri, bu fakîre göre, bütün ni'metlerin, bütün iyiliklerin üstündedir. Allahü teâlâyâ uygun olmıyan şeyleri [meselâ yok olması], Ona münâsib görenlerden dahâ alçak kim olabilir? Bâtılı hakdan, iğriyi doğrudan ayıran, ibâdete, itâ'ate hakkı olmıyanları, ibâdet edilmesi lâıyk ve lâzım olan hakîkî vardan ayıran, o büyüklerin sözleridir. Allahü teâlâ, insanları doğru yola, onların sözleri ile çağırıyor. Kullarını, kendisine yaklaşmak se'âdetine, onların aracılığı ile ulaştırıyor. Allahü teâlânın beğendiği şeyleri öğrenmek, onlar vâsıtası ile kolaylaşıyor. Bu görünen, bilinen varlıkların yaratıcı, mâliki, sâhibi olan Allahü teâlânın, mahlûklarından hangilerini, ne kadar ve nasıl kullanmağa izin verdiği ve hangilerine izin vermediği, onların bildirmesi ile anlaşılıyor. Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bu saydığımız ve dahâ bunlar gibi nice fâideleri vardır. O hâlde, o büyüklerin gönderilmesi, elbette rahmetdir, iyiliktir. Fekat, bir kimse, nefs-i emmâresine uyarak ve mel'ûn şeytâna kapılarak [ve dinsizlerin uydurma yazılarına aldanarak], Peygamberlere

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” inanmaz ve onların sözlerini bildiren, hakîkî din âlimlerinin, din mütehasıslarının kitâblarını okumaz ve emrlerini yapmaz ise, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ne günâhı olur ve bundan dolayı, niçin rahmet olmazlar?

Süâl: Akl, yaratıldığı şeklde iken, Allahü teâlâyâ âid şeyleri anlıyacak kadar temâm değil, kusûrlu ise de, belki zemânla ilerliyerek ve temizlenerek Onun ile bizim anlıyamıyacağımız bir münâsebet yapamaz mı?

Melek vâsıtası ile Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” haber gelmeden, bu münâsebetle ve kavuşmakla insanlar akları ile, sonsuz ve hakîkî varlığa mahsûs şeyleri, doğruca Ondan alamaz mı?

Cevâb: Akl, böyle bir münâsebet elde edebilir. Fekat, akl, dünyâda kaldıkça, bu bedene de bağlı kalır. Bu bağılıktan kurtulamaz. Bu iğreti varlıktan alâkası kesilmez. Vehm, her zemân, aklın

etrâfında, hayâl dâimâ yanında bulunur. (Gadab), ya'nî kızgınlık ve (Şehvet), ya'nî nefsin arzûları, hep onunla berâber kalır. Hırs ve menfe'at, onu yalnız bırakmaz.

İnsanlığın, lüzûmlu alâmeti olan, şaşırma ve unutkanlık, ondan hiç ayrılmaz. Bu dünyânın hâssası olan, yanılmak ve iyiye kötü ile karıştırmak, ondan sıyrılmaz. O hâlde, akla herşeyde, nasıl inanılır? Aklın vereceği karârlar ve emrler, vehmin karışmasından ve hayâlin te'sîrinden kurtulamaz ve unutkanlık tehlikesi ve şaşırma ihtimâlinde korunamaz. Hâlbuki, bu kusûrların hiçbiri, meleklerde yoktur. Bu pislikler ve kötülükler onlarda bulunmaz. Bunun için, melekler elbette yanılmaz. Meleklerle i'timâd olunur.

Meleğin getireceği haberlere vehmin karışması, unutkanlık tehlikesi ve şaşırma ihtimâli yol bulamaz. Ba'zı vaktler, rûh yolu ile gelen ba'zı bilgileri, his uzvları ile bildirmek istediğim zemân, vehm ve hayâl yolundan, doğru olmıyan, ba'zı başlangıçların meydana çıktığını ve elimde olmıyarak, rûhdan gelen bilgilere karıştığını ve bunları bildirirken, aralarını ayıramadığımı duyuyorum. Ba'zı vakt de, bunları ayırd etmeği bildiriyorlar. İşte bundan dolayı, rûhânî bilgilere yanlışlık karışarak, hepsinden i'timâd kalkıyor. Şöyle de cevâb verilir ki, aklın ilerlemesi ve temizlenmesi, ancak Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmakla, ya'nî ahkâm-ı şer'ıyyeyi öğrenip yapmakla olabilir. Bunun için de, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vesselâm” sözlerini, haberlerini öğrenmek lâzımdır.

Onlar haber vermedikce, akl ilerliyemez ve temizlenemez. Ba'zı kâfirlerde ve fâsıklarda görülen, safâ ve parlaklık alâmetleri, kalbin temizliği değil, nefsin parlaklığıdır. Nefsin parlaması da, yolu şaşırtmaktan, zarar ve ziyândan başka birşey ele geçirmez. Ba'zı kâfirlerin ve fâsıkların, nefslerinin parlaklığı zemânında, bilinmiyen ba'zı şeyleri, haber vermelerine, (İstidrâc) denir. Ya'nî, bunları derece derece, yavaş yavaş

felâkete, azâba sürüklemek içindir. Allahü teâlâ, hepimizi böyle belâlardan korusun. Peygamberlerin en büyüğü “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât ve âlâ âlihi ve âli küllin” hurmetine, bizi böyle şeylerden korusun!

Demek ki, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bildirdikleri ahkâm-ı şer'ıyye, hep rahmetdir, iyiliktir. Yoksa, bu emrler ve teklîfler, mülhidlerin, zındıkların, [mürtedlerin ve masonların] sandıkları ve söyledikleri gibi, külfet, eziyet ve işkence değildir ve akla aykırı değildir. Bunların sık sık söyledikleri (kullarına zor ve yorucu şeyler emr edip de bunları yaparsanız Cennete girersiniz demek insâf mıdır, merhamet midir? Birşey emr etmemeli idi. Herkesi, kendi başına bırakıp, istedikleri gibi yiyip içmeli, gezip eğlenmeli, yatıp kalkmalı idi. Merhamet ve iyilik böyle olur) gibi lâfları, ne kadar alçakca ve ne kadar ahmakcadır. Bunlar, hiç de düşünmüyor mu ki, iyilik edenlere, şükr etmek ya'nî, sevindiğini bildirmek, aklın istediği bir şeydir. Ahkâm-ı şer'ıyye, bütün ni'metleri, iyilikleri yaratan, gönderen Allahü teâlâyâ karşı, şükrün nasıl yapılacağını göstermekdedir. O hâlde, ahkâm-ı şer'ıyye, teklîfât-ı ilâhiyye, aklın istediği birşeydir. Bundan başka, dünyânın, hayâtın düzeni, bu teklîfleri yapmakla olur. Allahü teâlâ, herkesi kendi başına bıraksaydı, kötülükten, karışıklıktan başka birşey olmazdı. Allahü teâlânın harâm etmesi olmasaydı, nefsleri, keyfleri peşinde koşanlar, başkalarının mallarına, cânlarına, ırzlarına saldırır, fenâlıklar, karışıklıklar hâsıl olur, saldıran da, karşıdakiler de, zarar görür, helâk olurlardı.

[Memleketlerin ma'mûrluğu, insanların râhatı, ya'nî medeniyet olmaz, insanlık, canavarlık şeklini alırdı. Bugün bile, Allahü teâlâyı inkâr eden, islâmiyyeti beğenmiyen, câhilliğin verdiği cesâret ve taşkınlıkla öğünen cem'iyetlerin kanûnlarında, Allahü teâlânın emrlerinden çoğunun yer almış

olduğu göze çarpıyor. Bütün insanların, din esâslarından uzaklaştıkça, geçimsizlik, sefâlet, işkence, sıkıntı ile kıvrandıkları görülüyor. Fen âletleri, medenî vâsıtalar, aklara hayret verecek şekilde ilerlediği hâlde, dünyadaki huzûrsuzluğun, insanlıktaki sıkıntının azalmadığı, arttığı göze çarpıyor. Allahü teâlâ, insanların se'âdetlerine sebep olan şeyleri emr etdi. Felâketlerine sebep olanları yasak etdi. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veyâ bilmiyerek, bu emr ve yasaklara uyduğu kadar, dünyâda râhat ve huzûr içinde yaşar. Fâideli ilâcî kullanan herkesin derdden kurtulması gibidir. Dinsiz kimselerin ve milletlerin birçok işlerinde muvaffak olduklarını görüyoruz. Kur'ân-ı kerîme uygun olarak çalışdıkları için muvaffak oluyorlar. Fekat âhiretde de, se'âdete kavuşabilmek için Kur'ân-ı kerîme îmân ederek, niyyet ederek uymak lâzımdır.] Bekara sûresinin, (Ey akl sâhibleri, düşününüz! Kâtili öldürünüz diye verdiğim emrde ölüm değil, hayât olduğunu anlarsınız!) meâlindeki, yüzyetmişdokuzuncu âyeti, bu sözümüzün vesîkasıdır. Beyt: Eğer hâkimin sopası olmasaydı,

Serhoş kâfir, Kâ'be içine kusardı.

Şunu da söyliyelim ki, Allahü teâlâ, herşeyin sebebsiz, şartsız mâlikî, hepimizin sâhibidir. Bütün insanlar, Onun mahlûku, kullarıdır. Kullarına verdiği her emri ve herşeyi istediği gibi kullanması, hep yerindedir ve fâidelidir. Bunda, zulm, fesâd olamaz. Me'mûrlar, âmirilere, kullar sâhiplere emrlerin, işlerin sebebini soramaz.

Bütün insanları Cehenneme koyup, sonsuz azâb yapsaydı, kimin birşey söylemeğe hakkı olabilirdi? Çünkü kendi yarattığı, yetiştirdiği mülkünü kullanıyor. Başkası yok ki, onun mülküne tecâvüz olsun ve zulm denilebilsin. Hâlbuki, insanların kullandığı, öğündükleri mallar, mülkler, hakîkatde onların değil, hepsi Onundur. Bizim bunlara el uzatmamız, karışmamız, hakîkatde zulmdür. Allahü teâlâ, bu dünyânın düzeni için ve ba'zı fâidelere yol açması için, bunları bize mülk kılmış ise de, hakîkatde hepsi Onundur. O hâlde, bizim bunları, asl sâhibinin mubâh ettiği, izn verdiği kadar kullanmamız yerinde olur.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Allahü teâlâ tarafından bizlere haber verdikleri herşey ve her emr doğrudur.

Kâfirlere ve îmân ile gidenlerden âsîlere, mezârda kabr azâbı olduğunu, Muhbir-i sâdık “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” haber vermiştir.

Kâfirler ve mü'minler [veyâhud yalnız mü'minler] kabre konulunca, Münker ve Nekîr ismindeki iki melek gelip süâl soracaklardır. Kabr, dünyâ ile âhiret arasında bir köprü, bir geçid olduğundan, kabr azâbı bir bakımdan dünyâ azâblarına benziyor ki, sonsuz değildir. Bir bakımdan da, âhiret azâblarına benzer ki, âhiret azâbı cinsindendir. Mü'min sûresinin, (Sabâh, akşam, ateş

ile azâb olunurlar) meâlindeki kırkaltıncı âyet-i kerîmesi, kabr azâbını bildiriyor. Kabrdeki ni'metler de, hem dünyâ, hem de âhiret râhatlıklarına benzer.

İyi bir kimse, tâlî’li bir insan, kusûrları, günâhları, lutf ve ihsân ile afv olunan ve yüzüne vurulmıyan kimsedir. Eğer günâhı yüzüne vurulursa ve bunun için de, merhamet olunarak, yalnız dünyâ sıkıntıları çekdirilip günâhları, böylece temizlenen kimse de, çok tâlî’lidir. Bununla da temizlenmeyip, geri kalan günâhları için, kabır sıkması ve kabır azâbı çekerek günâhları biten, kıyâmet gününe, mahşer meydânına günâhsız olarak götürülen de, ne kadar çok tâlî’lidir. Eğer böyle yapmayıp, âhiretde de cezâlandırılırsa, yine insâfdır ve adâletdir. Fekat o gün, günâhlı olan ve mahcûb ve yüzleri kara olan, ne kadar güç durumdadır. Fekat bunlardan, müslimân olanlara yine acınacak, bunlar, sonunda yine merhamete kavuşacak, Cehennem azâbında, sonsuz kalmakdan kurtulacaklardır ki, bu da, ne kadar büyük ni’metdir. Yâ Rabbî! Bize ihsân ettiğin îmân ışığını söndürme, kusûrlarımızı ört! Sen herşeyi yapabilirsin!

[Îmânın beşinci şartı, âhiret gününe inanmaktır]. Kıyâmet günü, elbette vardır. O gün gökler, yıldızlar ve [şu üzerinde yaşadığımız] Erd, dağlar, denizler ve hayvanlar, nebâtlar ve ma’denler, hâsılı herşey, [madde ve kuvvet] yok olacaktır. Gökler parçalanacak, yıldızlar dağılacak, yeryüzü, dağlar, toz olup savrulacak. Bu yok oluş, Sûrun ilk işâreti ile olacaktır.

İkinci nefhasında, herşey tekrâr yaratılıp, insanlar, mezârdan kalkacak, mahşer yerinde toplanacaktır. Eski Yunan felesofları [ve kendilerine müsbet ilm adamı diyenler], ya’nî herşeyi akları ile çözmeğe kalkışanlar, gökler ve yıldızlar yok olmaz dedi. [Bunların yok olacağını fen kabûl etmiyor, böyle gelmiş böyle gidecektir diyerek müşâhede, tedkîk ve tecribeye dayanan, fen bilgisine iftirâ ediyorlar.] Ba’zısının aklı, hiç de işlemediği için, kendilerine müslimân diyor. Ahkâm-ı islâmiyyeden çoğunu da yapıyor. Şuna dahâ çok şaşılır ki, ba’zı müslimânlar, bunların sözüne, kitâblarına inanıp, bunları müslimân, hattâ islâm âlimi, din büyüğü sanıyor. Bunların küfrlerini, kâfir olduklarını söyleyenlere kızıyor. Bu kâfirleri medh ve müdâfe’a ediyorlar. Hâlbuki bunlar, Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere inanmıyor. Bütün Peygamberlerin sözbirliği ile, bildirdiklerini inkâr ediyor. Tevkîr sûresinin, (Güneşin zıyâsı kalmadığı, karardığı ve yıldızlar solduğu zemân) meâlindeki ve İnşıkak sûresinin, (Gökler yarıldığı ve Rablerinin emrlerini işitdikleri zemân) ve (Gökler, Allahü teâlânın emrlerini elbette yapar) meâlindeki ve En-Nebe’ sûresinin, (O gün, gökler, elbette yarılr) meâlindeki âyetleri ve bunlar gibi âyet-i kerîmeler çok vardır. Bu kimseler, bilmiyor ki, müslimân olmak için, yalnız kelime-i şehâdeti söylemek yetişmez. İnanmak lâzım olan şeylerin hepsine inanmak, tasdîk etmek ve küfrden, ya’nî küfre sebep olan sözlerden ve işlerden uzaklaşmak ve kâfirleri sevmemek, müslimân olmak için şarttır.

İnsan, ancak bu sûretle müslimân olur. Bu şart bulunmadıkca müslimânlık olmaz.

Âhiretde, dünyâdaki işlerden süâl ve hesâb vardır. Âhirete mahsûs olan bir terâzî ve Sırât köprüsü denilen bir geçid vardır. Bunları Muhbir-i sâdık

“aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” haber vermiştir. Peygamberlik ne demek olduğunu bilmiyen ba’zı câhillerin, bunlara inanmaması, bunların yok olmasını göstermez. Var olan şeylere yok demek kıymetsiz, boş söz olur. Peygamberlik makâmı, aklın üstündedir. Peygamberlerin doğru sözlerini, akla uydurmağa çalışmak, Peygamberliğe inanmamak, güvenmemek olur. Âhiret işlerinde, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, akla danışmadan tâbî’ olmak, uymak lâzımdır. Peygamberlik makâmı, aklın hudûdunun, çerçevesinin dışında, üstündedir. Akl, eremediği şeyleri, kendine uymıyor sanır. Akl, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uymadıkca, yüksek derecelere çıkamaz, eremez. Uygun olmamak, ya’nî muhâlif olmak başkadır, erememek, anıyamamak başkadır. Çünkü

uymamak, ancak anladıktan sonra olabilir.

Cennet ve Cehennem vardır. Kıyâmet günü, hesâbdan sonra, birçokları Cennete gönderilecek, birçoğu da, Cehenneme sokulacaktır. Cennetin sevâbı, ni'metleri ve Cehennemin azâbı ebedîdir, sonsuzdur. Bunlar, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde açıkca bildirilmektedir. Muhyiddîn-i Arabî

“kuddise sirruh” (Füsûs) kitâbında, (Sonunda herkes rahmete kavuşacaktır) diyor ve (Rahmetim herşeyi kapladı) âyet-i kerîmesini bildirip, (Kâfirler, Cehennemde üçbin sene kalarak, sonra Cehennem, bunlara serin ve râhat olacaktır, nasıl ki ateş, dünyâda İbrâhîm aleyhisselâma selâmet olmuşdu.

Allahü teâlâ azâb va'd ettiği sözünden dönebilir) diyor. (Ehl-i dilden, hiçkimse, kâfirlerin Cehennemde ebedî kalacağını söylemedi) diyerek, burada da, doğru yoldan ayrılmaktadır. A'râf sûresinin, (Rahmetim herşeyi içine aldı) meâlindeki yüzellibeşinci âyet-i kerîmesinin, dünyâda rahmetin, mü'minlere ve kâfirlere berâber olduğunu gösterdiğini anlıyamadı. Âhıretde, kâfirlere rahmetin zerresi bile yoktur. Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı kerîmde bunu bildiriyor ve (Rahmetim herşeyi kaplamıştır) buyurduktan sonra meâlen, (Rahmetim, benden korkup, harâmlardan kaçanlar ve zekâtlarını verenler ve Kur'ân-ı kerîmime inananlar içindir) buyuruyor. Muhyiddîn-i Arabî “kuddise sirruh”, âyet-i kerîmenin başını okuyup, sonunu bırakıyor. Yine A'râf sûresinin ellibeşinci âyetinde meâlen, (Rahmetim, îmânı ve ihsânı olanlaradır) buyuruldu. İbrâhîm sûresinin, (Allahü teâlâ, Peygamberlerine verdiği sözden döner sanmayınız) meâlindeki kırkyedinci âyet-i kerîmesi, diğerlerine verdiği sözden döner demek değildir. Burada, yalnız Peygamberlerine verdiği sözden dönmez buyurması belki, Peygamberlerinin kâfirlerden dahâ kuvvetli ve onlara gâlib olması için verdiği sözden demektir ki, böylece hem Peygamberlerine, hem de bunların düşmanı olan kâfirlere söz verilmektedir. O hâlde, bu âyet-i kerîme, hem Peygamberlerine, hem de düşmanlarına verdiği sözden dönmiyeceğini bildiriyor ki, sözünü isbât için yazdığı bu âyet-i kerîme, onun yanıldığını meydâna çıkarıyor. Şunu da söyliyelim ki, düşmanlarına verdiği sözden dönmesi, dostlarına verdiği sözden dönmek gibi, yalancılık olur ki, Allahü teâlâyâ bunu söylemek çok yersizdir. Çünkü, kâfirlere azâb etmiyeceğini biliyorken, bir fâide için, bilgisinin aksine olarak, sonsuz azâb edeceğim diyor demek, çok çirkin bir sözdür. Ehl-i dilin, kâfirlerin Cehennemde kalmıyacaklarını söylemeleri de, Muhyiddîn-i Arabînin “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz” keşf ile, ya'nî kalbi ile anlıyarak, söylediği sözlerdendir.

Kalbe doğan şeylerde, çok hatâ olur. Din büyüklerinin, Peygamberimizden

“sallallahü aleyhi ve sellem” ve Eshâb-ı kirâmdan “rıdvânullahi aleyhim ecma'în” alarak yazdıklarına muhâlif olan, böyle keşflerin, kıymeti ve ehemmiyeti yoktur. [İbni Teymiyye de, kâfirlerin Cehennemde sonsuz kalacaklarını inkâr etmektedir.]

[İmânın ikinci şartı, meleklerle inanmaktır]. Melekler, Allahü teâlânın kullarıdır. Günâh işlemez ve yanılmaz ve unutmazlar. Tahrîm sûresi altıncı âyet-i kerîmesinde meâlen, (Melekler, emr olundukları şeyde Allahü teâlâyâ karşı gelmezler ve emr olundukları şeyi yaparlar) buyuruldu. Yimezler ve içmezler. [Ya'nî, yimeğe ve içmeğe ihtiyâcları yoktur.] Erkek ve dişi değildirler. Kur'ân-ı kerîmde, meleklerin, erkeklere mahsûs kelime ve harfler ile bildirilmesi, erkeklerin kadınlardan dahâ şerefli ve dahâ üstün oldukları içindir. Nitekim, Allahü teâlâ, kendini de, bunun için, böyle kelime ve harflerle bildirmektedir.

Allahü teâlâ, insanlardan ba'zısını Peygamber olarak seçtiği gibi, meleklerden de ba'zılarını, Peygamber olarak ayırmıştır. Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğu buyurdu ki, (İnsanların büyükleri, meleklerin büyüklerinden dahâ üstündür). İmâm-ı Gazâlî, imâm-ı Mâlik ve şeyh Muhyiddîn-i Arabî, (Meleklerin büyükleri, dahâ üstündür) dedi. Bu fakîrin anladığına göre, meleklerin evliyâlık tarafı Peygamberlerin evliyâlığından üstündür. Fekat, Nebîlerin ve Resûllerin yetiştiği bir derece vardır ki, melek oraya yetişemez. Bu şerefli derece, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” toprak maddelerinden gelmiştir. Bu da, insana mahsûsdur. Yine bu fakîre gösterildi ki, Peygamberliğin yüksekliği yanında, evliyâlığın yüksekliği, hiç kalmakda, büyük deniz yanında, bir damla kadar da görünmemekdedir. O hâlde, Peygamberlik yolundan gelen üstünlük, evliyâlık yolundan kavuşulan yükseklikten, katkat dahâ üstündür. O hâlde, her bakımdan, toplu üstünlük Peygamberlerde, bir bakımdan üstünlük meleklerde. Sözü doğru, Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğunun dediğidir.

Allahü teâlâ, onların çalışmalarının mükâfatını bol bol ihsân eylesin!

Demek oluyor ki, Evliyâdan hiçbir, hiçbir Peygamberin derecesine çıkamaz.

Velînin başı, dâimâ bir Peygamberin ayağı altındadır.

Şunu iyi bilmeli ki, herhangi bir sözde, âlimler ile sôfiyye arasında uygunsuzluk bulunursa, iyi ve ince düşünülünce, âlimlerin haklı ve doğru olduğu görülüyor. Bunun sebebi, âlimler Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” tâbi' oldukları için, onların Peygamberlik derecelerine ve o derecelerin ilmlerine bakıyor. Bilgilerini oradan alıyorlar. Sôfiler ise, Peygamberlerin evliyâlık derecelerine ve buradaki ma'rifetlere bakıyorlar.

Peygamberlik derecesinden alınan ilmler evliyâlık derecelerinden alınan ilmlerden, elbette dahâ doğrudur. Bu sözlerimi dahâ geniş, dahâ derin olarak aklı, ilmi yüksek, hakikatleri anlamış, Allahü teâlânın rahmetlerine ve feyzlerine kavuşmuş, kıymetli oğlum, Muhammed Sâdık yazdığım mektûbda

[ikiyüzaltmışıncı mektûb] bildirdim. Arzû eden, oradan okusun! [Mürşid-i kâmiller, ictihâd derecesinde yüksek âlim oldukları için, hem ilm, hem de ma'rifet sâhibidirler. Ya'nî (Zül-Cenâhayn)dırlar. Akl ile anlaşılan bilgilere (ilm) denir. Kalb ile anlaşılan bilgilere (ma'rifet) ve (irfân) denir.]

İMÂN: Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in”

kitâblarında, dinden olduğu, ya'nî inanılması lâzım olduğu bildirilen şeyleri, kalbin tasdik etmesi, kabûl etmesi, inanması demektir. Kalbin inandığını, dil ile söylemek de lâzımdır demişlerdir. [Fekat söylemek, îmânın kendisi olmayıp, kalbdeki îmânın bildirilmesidir. Îmânı, özrsüz söylemiyen kâfir olur. İkrâh, ya'nî tehdîd ile, ya'nî ölüm veyâ bir uzvun kesilmesi ile veyâ şiddetli cân yakılmakla zorlanınca, îmânını saklamak afv olur ve söylemiyen veyâ aksini söyliyen kâfir olmaz dediler. Bu eki (Milel-nihal) kitâbından aldık.]

Kalbde îmân bulunduğu alâmet, küfrden teberri etmek, kaçınmaktır ve kâfirlikten, kâfirlere mahsûs olan şeylerden meselâ beline zünnâr bağlamak ve bunun gibi, kâfirlik alâmeti olan şeyleri kullanmaktan sakınmaktır.

Küfrden teberri demek, Allahü teâlânın düşmanlarını sevmemektir. Kâfirler, kuvvetli, hâkim olup da, zararlarından korkulduğu zemân, kalbi ile sevmemek, korku olmadığı zemân, hem kalb, hem de her vâsıta ile karşı koymak lâzımdır. Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîmde sevgili Peygamberine

“sallallahü aleyhi ve sellem” kâfirleri ve münâfıkları sevmemeği, çalışıp, onlardan üstün olmağı emr ediyor. Çünkü, Allahü teâlânın ve Peygamberinin

“sallallahü aleyhi ve sellem” düşmanlarından uzak olmadıkça O ve Resûlü sevilmiş olmaz ve seviyorum demek doğru olmaz. Bir kimse, îmânım var dese, fekat küfrden teberri etmese, hem müslimânlığa, hem de dinsizliğe inanmış, iki dinli olmuş olur ki, bunlara (Mürted) denir. Bunlara münâfık gözü ile bakmak lâzımdır. Kalbde îmân bulunması için, küfrden teberri, elbette lâzımdır. Bu teberrinin en aşağı derecesi kalb ile teberridir. En yüksek, en iyi derecesi de, hem kalb ile, hem kalıp ile olmaktır. Ya’nî, kalbdeki ayrılığı söz ile, hareket ile belli etmektir. Fârisî mısra’ tercemesi: Düşmânlık etmedikce, dostluk olamaz!

Ba’zıları, sevginin bu şartını, Ehl-i beyti “radıyallahü teâlâ anhüm”,

[ya’nî Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” akrabâsını ve torunlarını] sevmekde yanlış kullanıyor. Bunları sevmek için, Peygamberimizin üç halîfesine “radıyallahü teâlâ anhüm” ve müslimânlardan bir çoğuna düşmanlık etmek lâzımdır diyor. Bu sözleri, çok yanlıştır. Çünkü sevginin alâmeti, sevgilinin düşmanlarını sevmemektir. Yoksa sevgiliden başka, herkese düşmanlık demek değildir. Akıllı olan herkes bilir ki, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbı, Ehl-i beyte düşman değil idi. Hele Eshâb-ı kirâmın en büyükleri olan bu üç halîfe, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” uğruna mallarını, cânlarını fedâ etdi. Mevkı’lerini, şöhret ve i’tibârlarını, Onun için terk etdi.

Müslimânların Ehl-i beyti sevmesi, Kur’ân-ı kerîmde açıkca emr olunuyor.

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” se’âdet-i ebediyyeye çağırması ve kavuşdurması ni’metinin şükrü, karşılığı olarak, Ehl-i beytin

“rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” sevgisi isteniyor. O hâlde, nasıl olur da, bu büyüklerin, Ehl-i beyte düşmân olması düşünülebilir ve söylenebilir.

İbrâhîm aleyhisselâmın bu kadar büyük olması ve bütün insanlar arasında, ikinciliği kazanması ve Peygamberler babası olmakla şereflenmesi, hep Allahü teâlânın düşmanlarından teberri etmesi sebebi ile idi. Allahü teâlâ, (Mümtehine) sûresinde meâlen, (Ey mü’minler! İbrâhîm aleyhisselâmın gösterdiği güzel yolda yürüyünüz! Ya’nî siz de, onun gibi ve onunla berâber bulunan mü’minler gibi olunuz! Onlar, kâfirlere dedi ki: Bizden sevgi beklemeyiniz! Çünkü siz, Allahü teâlâyı dinlemeyip başkalarına tapıyorsunuz. O tapdıklarınızı da sevmiyoruz. Sizin uydurma dîninize inanmıyoruz. Bu ayrılık, aramızda düşmanlığa sebep oldu. Siz, Allahü teâlânın, bir olduğuna inanmadıkca ve emrlerini kabûl etmedikce bu ayrılık, kalbimizden silinmeyecek, her şekilde kendini gösterecektir) buyuruyor.

Bu fakîre göre “rahmetullahi teâlâ aleyh”, Allahü teâlânın rızâsını ve sevgisini kazanmak için küfrden teberri gibi, hiçbir amel ve ibâdet yoktur.

Kâfirlere ve küfre, Allahü teâlânın zâtı, kendisi düşmandır. İnsanların tapındıkları bütün ma'bûdlar ve bunlara tapanlar, Allahü teâlânın zâtının düşmanlarıdır. Cehennemde sonsuz yanmak, bu alçak işin cezâsıdır. Nefslerin arzûsu ve her dürlü günâhlar ise böyle değildir. Bunlara, Allahü teâlânın düşmanlığı, kendinden değil, sıfatlarındandır. Allahü teâlânın günâhkârlara gazab etmesi, kızması, kendi gazabı ile değil, gadab sıfatı iledir. Bunlara azâb etmesi, horlaması hep sıfatları ve fi'leri iledir. Günâhkârlar, bunun için Cehennemde sonsuz kalmıyacak, belki bunlardan çoğunu isterse

[Cehenneme sokmadan] afv edecektir. Allahü teâlânın küfre ve kâfirlere düşmanlığı, zâtından olduğu için rahmet ve re'fet sıfatları, âhiretde kâfirlere yetişemeyecek ve rahmet sıfatı, zâtın düşmanlığını, ortadan kaldıramıyacaktır. Zâtın düşmanlığı, sıfatın acımasından dahâ kuvvetlidir.

Sıfat ile yapılan şey, zâtın yaptığıı değiştirmez. Hadîs-i kudsîde buyuruyor ki: (Rahmetim gadabımı aşmıştır). Bunun ma'nâsı, rahmet sıfatım, gadab sıfatımı aşmıştır. Ya'nî, mü'minlerin günâhkârlarına karşı olan, gadab sıfatımı aşmıştır demektir. Yoksa, rahmet sıfatı, kâfirlere, müşriklere karşı olan zâtın gadabını aşar demek değildir.

Süâl: Allahü teâlâ, dünyâda kâfirlere merhamet ediyor. Nitekim yukarıda söylendi. O hâlde, dünyâda rahmet sıfatı, zâtın gadabını aşmıyor mu?

Cevâb: Kâfirlere dünyâda merhamet edilmesi görünüştedir. Ya'nî, merhamet şeklinde görünen, istidrâcdır, hîledir. Nitekim, (Mü'minûn) sûresinde meâlen, (Kâfirlere çok mal ve evlâd vererek onlara yardım mı, iyilik mi ediyoruz? Küfrlerine karşılık olarak onlara, bol bol iyilikleri, çabuk çabuk gönderiyor muyuz zan ediyorlar? Hayır, öyle değildir. Bu yardım, onlara iyilik değil, belki istidrâcdır. Azmaları, kudurmaları ve Cehenneme gitmeleri içindir) buyuruyor. A'râf ve Nûn sûresinde, (Onları yavaş yavaş

azâba yaklaşıdırıyorum. Haberleri olmuyor. Onlar azdikca, dünyâ ni'metlerini arttırarak, fırsat veriyorum. Aldanıyorlar. Onlara hâzırladığım azâb çok şiddetlidir) meâlindeki âyet-i kerîmesi de böyle olduğunu açıkca göstermekdedir.

FÂİDE: Cehennemde sonsuz olarak yanmak, küfrün karşılığıdır. Burada denilir ki, bir kimse, îmânı varken, kâfirlerin rûsûm ve âdetlerini yapar, onların ibâdetlerine, âdetlerine, bayramlarına kıymet verirse, âlimlerimiz, bu kimsenin îmânının gideceğini, mürted olacağını bildiriyor. [Çünkü bu hâller, küfrden teberrî etmemektir.] Zemânımız müslimânlarının çoğu, bu belâyâ yakalanmıştır. Âlimlerimizin bu sözüne göre, zemânımızda, Hindistândaki müslimân denilen insanların çoğu, Cehennemde ebedî azâb çeceklerdir. Hâlbuki, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Kalbinde zerre kadar îmânı olan Cehennemde sonsuz olarak kalmıyacak, çıkarılacaktır). Sen buna ne dersin?

Cevâb: Şöyle deriz ki, bir kimse, dinde inanılması lâzım olan şeylerden, bir dânesine bile inanmamış veyâ şübhe etmiş ise veyâ beğenmemiş ise îmânı gider. Kâfir olur. Cehennemde ebedî yanacaktır. Bir kimse, Kelime-i tevhîd söyleyip, bunun ma'nâsını kabûl eder, Muhammed “aleyhisselâm”, Allahü teâlânın Peygamberidir, her sözü doğrudur, güzeldir deyip, ona uygun olmıyanlar yanlıştır, fenâdır diye inanırsa ve son nefesinde de öyle ölüp, âhirete, bu îmân ile giderse, bu kimse, kâfirlere mahsûs olan âdetlere ve bayramlara katılır, kâfirlerin mukaddes bildikleri günlerinde ve gecelerinde, onların yaptıklarını yaparsa Cehenneme girer. Amma, kalbinde zerre kadar îmânı olduğu için, [ya'nî

bildirdiğimiz gibi, kısaca inandığı için] Cehennemde sonsuz kalmaz. [Kısaca inanmış olmak için, dinde inanılması lâzım olan şeylerden birini işitince, şübhe etmeden inanması lâzımdır.] Bu fakîr, birgün, bir hasta ziyâretine gitmişdim. Ölüm hâlinde idi. Kalbine teveccüh etdim. Kalbi kararmış idi. O zulmetin temizlenmesi için çok uğraşdım. Fâide vermedi. Uzun zemân yokladıktan sonra, o siyâhlıkların, kâfirlik bulaşıklıkları ve sıfatları olduğu ve kâfirler ile ve küfr ile olan bağılılığından, berâberliğinden olduğu anlaşıldı. O kadar uğraşdığım hâlde, o zulmetler temizlenemedi. Bunların ancak, küfrün cezâsı olan, Cehennem ateşi ile temizleneceği anlaşıldı. Fekat, kalbinde zerre kadar îmân nûru da görüldüğünden, bunun sâyesinde Cehennemden çıkarılacaktır. Hastayı bu hâlde görünce, cenâze nemâzını kılayım mı, diye düşünceye daldım. Kalbimi uzun zemân yokladıktan sonra, kılmak lâzım olduğunu anladım. Demek ki, kalbinde îmân varken, [Zarûret olmadığı hâlde bile] kâfirlerle düşüp kalkan, onların bayramlarına, paskalyalarına uyanların cenâze nemâzlarını kılmalıdır. Bunları kâfir bilmemelidir.

Nitekim bu gibilere, bugün [Hindistânda] böyle yapılmaktadır. Bunların, îmânları sâyesinde Cehennemden çıkacaklarına inanmalıdır. Fekat, hiç îmânı olmıyanlara [Muhammed aleyhisselâmın bir sözünü ve âdetini bile beğenmiyenlere] afv ve mağfiret yokdur ve küfrlerinin karşılığı olarak Cehennem azâbında sonsuz kalacaklardır. [(İbni Âbidîn)in “rahmetullahi teâlâ aleyh” beşinci cildinde, dört yüz seksen birinci (481) sahîfeyi okuyunuz! Din düşmanları, müslimânları aldatmak için, kâfirlerin âdetlerini, bayramlarını, müslimân âdeti, müslimânların mubârek günü diyerek, bunların gâvurluk ve kâfirlik olduğunu örtmeğe uğraşırlarsa, genç ve sâf müslimânlar bunlara aldanmamalıdır. Güvendikleri hâlis müslimânlara, nemâz kılan akrabâlarına, dînini bilen baba dostlarına sorup öğrenmelidir.

Çünkü, bugün bütün dünyâda, gerek îmânı ve küfrü tanımakda, gerekse ibâdetleri doğru yapmakda, câhillik özr değildir. Dînini bilmediği için aldanan, Cehennemden kurtulamıyacaktır. Allahü teâlâ bugün, dînini dünyânın her tarafına duyurmuş, îmânı, halâli, harâmı, farzları öğrenmek pek kolaylaşmıştır. Bunları lüzûmu kadar öğrenmek farzdır.]

Hulâsa, kâfirlerin âdet ve merâsimlerine katılанда, zerre kadar îmân varsa,

[ya’nî kalbinden kelime-i tevhîdin ma’nâsına, kısaca inanmış ise ve îmânı gideren bir iş ve sözde bulunmadı ise] Cehennem azâbına girecek ise de, Cehennemde ebedî kalmıyacaktır. Îmânı olanlardan büyük günâh işleyen [ve tevbe etmeden ölen]lere gelince, Allahü teâlâ, bu günâhları isterse afv eder, isterse günâhı temizleninceye kadar, Cehennemde azâb eder. Bu fakîrin

“kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” anladığına göre, Cehennem azâbı ister sonsuz olsun, ister bir zemân olsun, küfr için ve küfr sıfatları ve bulaşıklıkları içindir. Küfrden teberri eden, kaçınan, îmân sâhiblerinin yaptıkları büyük günâhlar, yâ îmânları hurmetine, cenâb-ı Hakkın merhameti ile veyâ kalb ile tevbe ve dil ile istigfâr ederek ve beden ile hayırlı bir iş yaparak veyâ şefâ’ate kavuşmaları ile afv olunur. Günâhda kul hakkı varsa, hak sâhibi ile halâllaşmak lâzımdır. Böyle afv olmıyanlar, dünyâ sıkıntıları ve derdleri ile veyâ son nefesde cân verirken, çekecekleri zahmetler ile temizlenir. Bunlarla da temizlenmezse, ba’zıları kabr azâbı çekmekle afva kavuşur. Ba’zıları ise, kabr azâbı ve sıkıntıları ve kıyâmet gününün şiddetleri ile afv olup, günâhları biter ve Cehennem azâbı ile temizlenmeğe lüzûm kalmaz. Nitekim, En’âm sûresi, seksen ikinci âyetinde meâlen, (Îmân edip de îmânlarını şirk ile bulaştırmıyanlar, Cehennemde ebedî kalmaktan emîndirler. Onlar için, bu korku yokdur) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, sözümüzün doğru olduğunu göstermekdedir. Çünkü burada

(Zulm), şirk demektir. Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir.

Süâl: Allahü teâlâ, küfrden başka, ba’zı günâhları işliyenlerin de Cehenneme gireceklerini bildiriyor. Meselâ, bir mü’mini, bile bile öldürenin cezâsı Cehennemde sonsuz kalmaktır buyuruyor. Peygamberimiz

“sallallahü aleyhi ve sellem”: (Bir nemâzı bile bile, vaktinde kılmayıp, kazâ etmiyene, Cehennemde bir Hukbe azâb edeceklerdir) buyuruyor. [Bir Hukbe, seksen âhıret senesi demektir.] O hâlde, Cehennem azâbı, yalnız kâfirlere değildir denilirse, cevâb verimiz ki, Cehennem azâbı, müslimân öldürmenin harâm olmasına aldırış etmiyen, halâl diyerek öldüren içindir.

Nitekim Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”, tefsîrlerinde böyle ma’nâ vermişlerdir. Küfrden başka günâhlara Cehennemde azâb olunacağını bildiren haberler, hep bu günâhlarda küfr bulaşıklığı olduğu içindir. Meselâ, günâhı hafif görerek, ehemmiyyet vermiyerek işlemek, islâm dîninin emrlerini aşağı görerek, nemâz kılmamak ve günâh yapmak gibi şekllerdedir. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Ümmetimden büyük günâhları işliyenlere şefâ’at edeceğim) buyuruyor. Bir kerre de, (Allahü teâlânın rahmeti, benim ümmetim içindir. Bunlara âhıretde azâb yoktur) buyurdu. Yukarıda, ma’nâsı yazılan âyet-i kerîme de, bu sözümüzü kuvvetlendirmektedir. [İntihâr etmek, ya’nî kendini öldürmek, başkasını öldürmekden dahâ büyük günâhdır.]

Kâfirlerin, âkıl ve bâlig olmadan ölen çocuklarının ve dağda, çölde doğup büyüyerek, bir din işitmeden ölen ve eski zemânlarda bir dînin, zâlimler tarafından bozulduğu, değiştirildiği ve yeni bir Peygamber gelmeden önce ölen dinsizlerin âhıretde ne olacaklarını, oğlum Muhammed Sa’îde

“rahmetullahi aleyh” yazdığım mektûbda, uzun olarak bildirmişdim, oradan okuyup anlayınız! [Bu mektûb, ikiyüzellidokuzuncu mektûbdur.]

Îmânın artmasında ve eksilmesinde, âlimlerimiz başka başka söyledi. Îmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe “radıyallahü anh”, îmân, artmaz ve azalmaz buyurdu. Îmâm-ı Şâfi’î “rahmetullahi aleyh”, artar ve azalır, dedi. Îmân, kalbin tasdîk ve yakîni olduğundan azalması, çoğalması olmaz. Azalıp çoğalan bir inanış, îmân olmaz. Buna, (Zan) denir. İbâdetleri, Allahü teâlânın sevdiği şeyleri yapmakla, îmân cilâlanır, nûrlanır, parlar. Harâm işleyince, bulanır. O

hâlde, çoğalmak ve azalmak, amelden, işlerden dolayı, îmânın cilâsındadır.

Kendisinde değildir. Ba’zıları cilâlî, parlak îmâna, çok dedi ve parlak olmıyan îmândan, dahâ çokdur, dedi. Bunlar, sanki, cilâlî olmıyan îmândan ba’zısını, îmân bilmedi. Cilâlîlardan ba’zısını da, îmân bilip, fekat az dedi. Îmân, parlaklıkları başka başka olan, karşılıklı iki ayna gibi oluyor. Cilâsı fazla olup, karşısındaki cismi parlak gösteren ayna, az parlak gösteren aynadan, dahâ çokdur demeğe benzer. Başka birisi de, iki ayna müsâvîdir. Yalnız, cilâları ve karşılarındakileri göstermeleri, ya’nî hâssaları, sıfatları başka başkadır demesi gibidir. Bu iki adamdan ikincisinin görüşü, dahâ keskin ve doğrudur. Birincisi görünüşe bakmış, öze, içe girmemiştir. Anlatması bu fakîre “rahmetullahi teâlâ aleyh” nasîb olan bu misâl, îmânın azalıp çoğalmadığına inanmıyanların, sözlerini ortadan kaldırmış oldu ve her mü’minin îmânı, her bakımdan, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, îmânlarına benzemedi. Çünkü, onların îmânı, çok nûrlu ve çok parlak olduğundan, ümmetlerinin karanlık ve bulanık îmânlarından katkat dahâ çok meyveler ve kazançlar hâsıl edecektir. Bir hadîs-i şerîfde, (Ebû Bekr-i Sıddîkın “radıyallahü anh” îmânı, bu ümmetin hepsinin îmânlarının toplamından dahâ ağırdır) buyuruldu. Bu da, îmânın nûru, parlaklığı bakımındandır. Fazlalık, aslîde, özde değil, sıfatlardadır.

Nitekim, Peygamberler de, herkes gibi insandır. İnsanlık bakımından, arada fark yoktur. Fark, kâmil, üstün sıfatlardan ileri gelmektedir. Üstün sıfatları olmıyan, sanki olanlardan ayrıdır. Bununla berâber, insan olmakda hepsi birdir. Aralarında azlık, çokluk yoktur. İnsanlık, azalır, çoğalır denilemez. Ba’zıları îmânı anlatırken, (Dil ile tasdîk, dil ile söylemektir) demişlerdir ki, bu vakt, inanmak da, zan etmek de, îmân oluyor ve îmân, azalıp çoğalabiliyor. Fekat, îmânın doğrusu, kalbin tasdîk, iz’ân etmesi, ya’nî inanmasıdır. Zan ve şübheye, îmân denmez.

İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyh”, (Ben hak olarak, ya’nî elbette mü’minim demelidir) diyor. İmâm-ı Şâfi’î “rahmetullahi aleyh” ise, (İnşâallah mü’minim demelidir) diyor. Bu ikisi arasındaki fark, yalnız sözdendir. Çünkü şimdiki îmân söylenirken, elbette mü’minim, demelidir. Son nefesindeki îmân söylenirken, inşâallah, o zemân da mü’minim demelidir.

Fekat, inşâallah diyerek şarta bağlamakdansa, her zemân, elbette demek, dahâ ihtiyâtlı ve dahâ uygundur.

Evliyânın “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” kerâmetine inanmak lâzımdır.

Allahü teâlâ, bu dünyâda, her işi, âdet-i ilâhiyyesi, kanûn-i ilâhîsi ile yaratmaktadır [ya’nî fen derslerinde öğrenilen kanûn, nizâm ve düzgünlük ile yaratmaktadır, yapmaktadır]. Evliyâsının [ya’nî çok sevdiği kullarının]

elinden, âdet-i ilâhiyyesi dışında, ba’zı şeyler yaratır, yapar ki, buna (Kerâmet) denir. Kerâmete inanmıyan, dünyânın her tarafında, her zemân, sık sık görülmüş ve ağızdan ağıza yayılmış olan vak’alara inanmamış olur.

Allahü teâlânın, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” elinde ve onların sözleri ile, âdet-i ilâhiyyesini bozarak, kimsenin yapamayacağı şeyler yaratmasına, (Mu’cize) denir ki, mu’cize gösteren bir kimse, Peygamber olduğunu i’lân eder. Kerâmet gösteren kimse ise, Peygamber olmadığını ve bir Peygamberin “aleyhisselâm” yolunda bulunduğunu söyler.

[Mu’cize, peygamberlere mahsûsdur “aleyhimüsselâm”. Bu kelimeyi, onlardan başkası için söylemek câiz değildir.]

Hulefâ-i râşidînin, [ya’nî Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem”

sonra gelen dört halîfesinin] “rıdvânullahi aleyhim ecma’în” birbirinden üstünlükleri, hilâfetleri sırası ileler. Ebû Bekr ile Ömerin “radıyallahü anhümâ”, mü’minlerin hepsinden üstün olduğunu, Sahâbîlerin hepsi ve Tâbi’înin hepsi söylemiştir. Bu sözleri, din imâmlarımızdan çoğu, kitâblarında yazmıştır. Bunlardan biri, imâm-ı Şâfi’î “rahmetullahi aleyh”dir. Ehl-i sünnet i’tikâdını toplamış ve yazmış olan büyük âlim, Ebûl-Hasen-i Eş’arî diyor ki, önce Ebû Bekrin, sonra Ömerin, bütün

mü'minlerden üstün olduğu meydândadır, muhakkaktır. Büyük âlimlerden imâm-ı Zehebî diyor ki: (Alî “radıyallahü anh” halîfe iken, büyük bir galabalık içerisinde (Ebû Bekr ve Ömer “radıyallahü anhümâ”, bu ümmetin en üstünüdür) buyurduğunu işitenlerden seksenden ziyâde kimse, bize söyledi. Bunlardan çoğunun ismini bildiriyor ve buna inanmıyanlar çok çirkin, çok kötü kimselerdir. Allahü teâlâ, onları kıyâmetde, fenâ hâlde karşılayacaktır diyor. Dîn-i islâmda, Kur’ân-ı kerîmden sonra en kıymetli ve en inanılır kitâb olan (Buhârî-yi şerîf) kitâbının sâhibi, imâm-ı Buhârî diyor ki: Alî

“radıyallahü anh” buyurdu ki, (Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem” sonra, bu ümmetin en iyisi, en yükseği Ebû Bekr, sonra Ömerdir

“radıyallahü anhümâ”. Sonra bir başkasıdır). Bu sırada oğlu, Muhammed ibni Hanefiyye, o da sensin! deyince: (Ben de, her müslimân gibi, bu ümmetden biriyim) buyurmuşdur. İmâm-ı Zehebî ve başka âlimler dedi ki: İmâm-ı Alî

“radıyallahü anh” buyurdu ki, (Dikkat ediniz, iyi dinleyiniz! Ba’zı kimselerin beni, Ebû Bekr ile Ömerden “radıyallahü anhümâ” üstün tuttuklarını işitdim. Bunlardan biri elime geçerse, iftirâ edenlerin cezâsını ona yaparım. Çünkü o, iftirâcıdır). Dâre-Kutnî diyor ki: İmâm-ı Alî “radıyallahü anh” buyurdu ki, (Beni Ebû Bekrden ve Ömerden “radıyallahü anhümâ” üstün tutan bir kimse, elime geçerse, iftirâ edenlere yaptığım gibi ona dayak cezâsı veririm). Bunlar gibi, dahâ nice haberler, Sahâbe-i kirâmın “radıyallahü anhüm” çoğundan, o kadar gelmiştir ki, kimsenin inkâr etmesine yol ve imkân kalmamıştır. Hattâ, şî’îlerin büyük âlimlerinden olan, Abdürrazzak diyor ki, Alî, Ebû Bekri ve Ömeri “radıyallahü anhüm”, kendinden üstün tuttuğu için, ben de onları üstün tutuyorum. Çünkü onları üstün tutmaz isem, imâm-ı Alîyi “radıyallahü anh” çok sevdiğim hâlde, ona uymamış olurum. Bu da, benim için büyük bir günâh olur.

[Murtezâ adındaki bir yehûdî, (Hüsniyye) ismindeki kitâbında, uydurma hikâyeler yazıyor ve üç halîfeye kâfir diyor. (Eshâb-ı Kirâm) ve (Hak Sözü Vesîkaları) kitâblarında, onlara güzel cevâb verilmiştir. Hazret-i Alînin yolunda olan hakîkî alevîlerden böyle çirkin, alçak sözler hiç işitilmemiştir]. Ebû Bekr ile Ömer “radıyallahü anhümâ” için yazdıklarımızı büyük âlim, İbni Hacer-i Heytemînin “rahmetullahi aleyh” (Savâ’ık-ul-muhrika) kitâbından aldık. [Bu kitâb, 1404 [m. 1984] ve 1419 [m. 1998]

senelerinde, İstanbulda da basdırılmışdır.]

İmâm-ı Osmânın imâm-ı Alîden “radıyallahü anhümâ” yüksek olduğuna gelince, Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğu dedi ki: (Şeyhayndan sonra, [ya’nî Ebû Bekrden ve Ömerden sonra], müslimânların yükseği Osmândır. Ondan sonra, Alîdir “radıyallahü anhüm”. Dört mezheb imâmlarımız da, böyle buyurdu.

İmâm-ı Mâlik, Osmânın “radıyallahü anh” üstünlüğünden şüphe etdi, deniliyorsa da, (Şifâ) kitâbının sâhibi Kâdî İyâd, (Sonradan Osmânın

“radıyallahü anh” üstün olduğunu söyledi) diyor. İmâm-ı Kurtubî de, (Doğrusu inşaallah budur) diyor. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfenin, (Ehl-i sünnetin alâmeti, Şeyhaynın üstünlüğüne inanmak ve iki dâmâdı sevmekdir) sözünden, iki dâmâddan birini, diğerinden üstün görmediği anlaşılıyor diyenler varsa da, bu fakîrin anladığına göre, İmâmın böyle söylemesinin, başka sebebi vardır. Ya’nî, iki dâmâdın

“radıyallahü anhümâ” hilâfetleri zemânında, müslimânlar arasında karışıklık çıkmış, fitneler başlamış

olduğundan, kalblerde soğukluk ve kırıklık olduğunu gören İmâm, iki dâmâdı sevmek kelimesini uygun bulmuş ve bunların sevgisine, Ehl-i sünnetin alâmetidir demiştir. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe için Osmânın “radıyallahü anh”

dahâ yüksek olduğunda şübheliydi, denilebilir mi? Çünkü, Hanevî mezhebindeki âlimlerin kitâbları hep (Üstünlük, hilâfetleri sırası iledir), yazısı ile doludur. Hulâsa, Şeyhaynın üstün olduğu kat’îdir. Osmânın, Alîden “radıyallahü anhüm” dahâ üstün olması, bu kadar kat’î değildir.

Fekat, Osmânın, hatta Şeyhaynın üstünlüğünü inkâr edenlere kâfir demekden kaçınmalıdır. Bunları bid’at sâhibi ve doğru yoldan ayrılmış müslimân bilmelidir. Çünkü, âlimlerimizin bir kısmı bunlara kâfir dememiştir.

Bunların hâli, alçak Yezîdin hâline benziyor ki, âlimlerimiz, ne olur ne olmaz diye ona la’nete izin vermemiştir.

Hulefâ-i râşidîni sevmemek yolu ile, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”i incitmek, imâm-ı Haseni ve Hüseyni “radıyallahü anhümâ” sevmemek yolu ile incitmek gibidir. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”

buyurdu ki, (Eshâbımı incitmekde, Allahü teâlâdan korkunuz! Benden sonra, onları kötü bilmeyiniz. Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşmanlık eden, bana düşmanlık etmiş olur. Onları inciten, beni incitir.

Beni inciten de, Allahü teâlâyâ eziyyet etmiş olur ki, buna azâb eder).

Ahzâb sûresi, elliyedinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâyâ ve Onun Peygamberine “sallallahü aleyhi ve sellem” eziyyet edenlere dünyâda ve âhîretde la’net olsun!) buyuruldu. Büyük islâm âlimi, Sa’deddîn-i Tefâtânî (Akâid-i Neseфіye) şerhinde, (Bu üstünlük sırasında insâf etmelidir) diyorsa da, onun bu sözü, insâfsızdır ve şübhe etmesi yersizdir. Çünkü büyüklerimiz diyor ki, burada üstünlük demek, sevâbları dahâ çok demektir.

İyilikleri, doğrulukları ile, herkese fâideli olmasının çokluğu demek değildir. Aklı olan, bunlara kıymet vermez. Sahâbe-i kirâm ve Tâbi’în-i ızâm, bize imâm-ı Alînin “radıyallahü anh” iyiliklerini gösteren, o kadar hâller ve hâdiseler bildiriyor ki, başka hiçbir Sahâbîden bu kadar bildirmedi. Bununla beraber, yine onlar, üç halîfenin dahâ yüksek olduğunu bildirmiştir. Görülüyor ki, üstün olmağa sebep, fazîletlerin, menkıbelerin çok olması değildir. Üstünlük başka sebepten ileri gelmektedir. Bu sebebi anlıyanlar ancak, vahyi, meleğin gelmesini görmekle şereflenen, seçilmiş bahtiyârlardır. Bunlar, üstünlük sebeplerini açıkca veyâ işâretle görüp anlamıştır. Onlar da, Peygamberimizin Eshâb-ı kirâmıdır

“aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. O hâlde, (Akâid-i Neseфі) şârihinin, (Üstünlükten maksad, sevâbların çokluğu ise, bu üstünlük sırasında şübhenin yeridir) demesi yersizdir. Çünkü bu üstünlük sırası, islâmiyyetin sâhibi tarafından açıkca bildirilmeseydi, o zemân şübhenin yeri olurdu. Bildirildikten sonra, niçin şübhe ediyor? Eshâb-ı kirâm, bu üstünlüğü açıkca veyâ işâretle

anlamasalardı, hiç bildirirler miydi?

Dördünü de berâber bilen ve aralarında üstünlük aramak lüzûmsuzdur diyenlerin, bu sözü lüzûmsuzdur. Din büyüklerinin söz birliğine, lüzûmsuz lâf demekden dahâ lüzûmsuz, dahâ boş lâf olur mu? Yoksa, üstün kelimesi mi, onların böyle boşu boşuna söylemesine yol açıyor. Muhyiddîn-i Arabînin, (Hilâfetlerin sırası, ömrlерinin sırasına göre idi) demesi de, müsâvî olmalarını göstermez. Çünkü halîfelik başkadır, üstünlük başkadır. Bu sözü, üstünlük bakımından söyledi dersek, yine güvenilecek, şâhid tutulacak bir söz olmayıp, onun hatâlı sözlerinden biri olmuş olur. Onun, Ehl-i sünnet âlimlerinin sözlerine uymıyan birkaç keşfi, buluşları, doğru değildir.

Böyle sözlere ancak, rûhları hasta, kalbleri bozuk olan veyâ herşeyi körü körüne taklîd eden uyar.

Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” arasındaki muhârebelerin, ayrılıkların, iyi sebeplerden ileri geldiğine, dünyâ ni’metleri için, nefsin arzuları için olmadığına inanmak lâzımdır. Sa’deddîn-i Teftâzânî, hazret-i Alîyi

“radıyallahü anh” aşırı sevenlerden olduğu hâlde, diyor ki: (Onların ayrılıkları ve muhârebeleri hilâfet için değildi. İctihâdda yanılmakdan ileri gelmişti). [Fâtih sultân Muhammed hân devri âlimlerinden Ahmed-i Hayâlî hazretleri, Ömer Nesefînin (Akâid-i Nesefî) kitâbına, Sa’deddîn-i Teftâzânînin yaptığı büyük şerhe, ayrıca çok kıymetli bir hâşiye yazmıştır.] Hayâlî, bu hâşiyesinde diyor ki: (Hazret-i Mu’âviye

“radıyallahü anh” ve onunla berâber olanlar, hazret-i Alîye “radıyallahü anh” uymadı. Bununla berâber onun, o zemânda bulunanların en üstünü olduğunu ve halîfelik onun hakkı olduğunu biliyor ve söylüyorlardı. Hazreti Osmânı “radıyallahü anh” şehîd edenleri yakalıyarak cezâlarını vermediği için, ısyân etmişlerdi). Karamânî hâşiyesinde, [ya’nî (Şerh-ı akâid) kitâbı kenârlarına yaptığı açıklamalarda] diyor ki, imâm-ı Alî “kerremallahü vecheh” buyurdu ki: (Kardeşlerimiz bizi dinlemedi. Onlar kâfir değildir.

Günâha da girmediler. Çünkü dinden, islâmiyyetden anladıklarını yapıyorlar.) İctihâdda yanılmak kabâhat olmadığı ve birşey söylenmeyeceği şübhesizdir. Sahâbe-i kirâmın, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” sohbetinde, dersinde yetişdiklerini düşünerek, hepsini iyi bilmemiz ve hepsine hurmet göstermemiz lâzımdır. Peygamberimizi “sallallahü aleyhi ve sellem” sevdiğimiz için, hepsini sevmeliyiz! Zîrâ, (Onları seven, beni sevdiği için sever ve onlara düşmanlık eden, bana düşman olduğu için eder) buyurulmuştur. Ya’nî Eshâbıma “radıyallahü anhüm” olan sevgi, bana olan sevgidir ve onlara olan düşmanlık, bana düşmanlıktır. Alî “radıyallahü anh”

ile muhârebe eden Eshâb-ı kirâmın bize hiçbir yakınlığı ve hiçbir tanışıklığımız yok. Hattâ bu muhârebeleri bizi üzüyor, incitiyor. Fekat, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbı oldukları için, onları sevmekle emr olunduk. Herbirini incitmekden, onlara düşmanlık etmekden men’

olunduk. O hâlde, hepsini sevmeğe mecbûruz. Onları, Peygamberimizi

“sallallahü aleyhi ve sellem” sevdiğimiz için severiz. Onlara düşmanlıktan ve eziyyet etmekden kaçınıyoruz. Çünkü onların incitilmesi ve düşmanlığı, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize gider. Yalnız haklı olanı ve yanılanı söyleriz. Ya’nî, hazret-i Emîr “radıyallahü anh”,

haklı idi. Ona karşı gelenler, hatâ etmiş idi. Bundan fazla birşey söylemek, doğru değildir. Muhammed Eşrefe yazdığım mektûbda, bunları uzun bildirmişdim. Anlamadığınız birşey kaldı ise, o mektûbu okuyunuz! [Adı geçen mektûb, ikiyüzellibirinci [251] mektûb olup, (Eshâb-ı Kirâm) kitâbına tercemesini eklemiştik. Bu kitâbda çok lüzûmlu ve kıymetli bilgiler ve imâm-ı Rabbânînin “kuddise sirruh” hâl tercemesi de vardır.]

İBÂDETLER: İmânı, i'tikâdı düzelttikden sonra, fıkıh ahkâmını, [ya'nî dînimizin emr etdiği ve yasak etdiği işleri] öğrenmek, elbette lâzımdır.

Farzları, vâcibleri, halâl ve harâmları, sünnet ve mekrûhları ve şübhelileri lüzûmu kadar öğrenmeli ve bu bilgi ile hareket etmelidir. Fıkıh kitâblarını öğrenmek, her müslimâna lâzımdır. [Bunları bilmeden müslimânlık olmaz.] Allahü teâlânın emrlerini yapmağa, Onun beğendiği gibi yaşamağa çalışmalıdır. Onun en çok beğendiği ve emr etdiği şey, hergün beş vakt nemâz kılmaktır. Nemâz, dînin direğidir. Nemâzın, ehemmiyyetinden ve nasıl kılınacağından birkaç şey bildireceğim. Cân kulağı ile dinleyiniz! Önce, sünnete [ya'nî fıkıh kitâblarında yazılana] tâm uygun olarak, abdest almalıdır. Abdest alırken yıkanması lâzım olan yerleri üç def'a ve her def'asında, her taraflarını temâm yıkamağa çok dikkat etmelidir. Böylece, sünnete uygun abdest alınmış olur. Başa mesh ederken, başın her tarafını kaplıyarak sığamalıdır. Kulakları ve enseyi iyi mesh etmelidir. Ayak parmaklarını hilâllerken, [ya'nî parmak aralarını temizlerken] sol elin küçük parmağını, ayak parmaklarının alt tarafından, aralarına sokulması bildirilmiştir. Buna ehemmiyyet vermeli, müstehab diyip geçmemelidir.

Müstehabları hafif görmemelidir. Bunlar, Allahü teâlânın sevdiği şeylerdir ve beğendikleridir. Eğer, bütün dünyâyı vermekle, beğendiği bir işin yapılabileceği bilinmiş olsa ve dünyâyı verip o iş yapılabilirse, çok kâr edilmiş olur ve birkaç saksı parçası verip kıymetli bir elması ele geçirmek gibi olur. Yâhud, birkaç çakıl parçasını verip, ölmüş bir sevgilinin rûhunu geriye getirerek, hayât kazandırmak gibidir.

Nemâz, mü'minlerin mi'râcıdır. Ya'nî, mi'râc gecesinde Peygamberimize

“sallallahü aleyhi ve sellem” ihsân olunan ni'metler, bu dünyâda, Onun ümmetine yalnız nemâzda tatdırılmaktadır. Erkekler, farz nemâzları cemâ'at ile kılmağa çok dikkat etmeli, hattâ birinci tekbîri imâm ile berâber almağı kaçırılmamalıdır. [Kadınların gerek cemâ'at ile nemâz kılmak için, gerekse hâfiz dinlemek veyâ mevlid dinlemek için, câmi'lerde erkekler arasına karışmaları ve hele sevâb kazanmak için Cum'a nemâzlarına gelmeleri günâhdır.]

Nemâzları vaktinde kılmak [ve vaktinde kıldığını bilmek] şarttır. [Yalnız iken, her nemâzı evvel vaktinde kılmalı, ikindiye ve yatsıyı İmâm-ı a'zamın kavline göre kılmalıdır. Nemâz ne kadar geç kılınırsa sevâbı o kadar azalır. Müstehab olan vaktler, cemâ'at ile kılmak için, mescide gitmek içindir. Nemâzı kılmadan vakti çıkarsa, adam öldürmüş gibi büyük günâh olur. Kazâ etmekle, bu günâhı afv olmaz. Yalnız borc ödenir. Bu günâhı afv ettirmek için, tevbe-i nasûh yapmak veyâ hacc-i mebrûr yapmak lâzımdır.

(İbn-i Âbidîn).]

Nemâzda Kur'ân-ı kerîmi sünnet olan mikdârda okumalıdır. Rükû'de ve secdelerde hareketsiz

durmak, herhâlde lâzımdır. Çünkü, farz veyâ vâcibdir.

Rükû’den kalkınca, öyle dik durmalıdır ki, kemikler yerlerine yerleşsin.

Bundan sonra, bir mikdâr, bu şeklde durmak farzdır veyâ vâcib veyâ sünnet demişlerdir. İki secde arasında oturmak da böyledir. Bunlara herhâlde çok dikkat etmelidir. Rükû’de ve secdelerde tesbîh en az üç kerredir. Çoğu yedi veyâ onbirdir. İmâm için ise, cemâ’atin hâline göredir. Kuvvetli bir insanın, sıkıntısı olmadığı zemânlarda, yalnız kılarken, tesbîhleri, en az mikdârda söylemesi, ne kadar utanacak bir hâldir. Hiç olmazsa, beş kerre söylemelidir. Secdeye yatarken, yere dahâ yakın a’zâyı, yere dahâ evvel koymalıdır. O hâlde, önce dizler, sonra eller, dahâ sonra burun, en sonra da alın konur. Dizlerden ve ellerden, evvelâ sağlar yere konur. Secdeden kalkarken, yukarıda olan a’zâ evvel kaldırılır. O hâlde, evvelâ alın kaldırılmalıdır. Ayakda iken, secde yerine, rükû’de iken ayaklara, secdede burun ucuna ve otururken iki ellere veyâ kucağına bakılır. Bu söylediğimiz yerlere bakıp da, gözler etrâfa kaymaz ise, nemâz, cem’iyyetle kılınabilir.

Ya’nî kalb de, dünyâ düşüncelerinden kurtulabilir. Huşû’ hâsıl olur.

Nitekim, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” böyle buyurmuştur. El parmaklarını rükû’de açmak ve secdede birbirlerine yapışdırmak sünnetdir.

Bunlara da dikkat etmelidir. Parmakları açık yâhud bitişik bulundurmak sebebsiz, boş şeyler değildir. İslâmiyyetin sâhibi [ya’nî Peygamberimiz

“sallallahü aleyhi ve sellem”] fâidelerini düşünerek böyle yapmıştır.

Bizler için, islâmiyyetin sâhibine uymak kadar büyük bir fâide yoktur

“aleyhissalevâtü vesselâm”. Bu söylediklerimiz, fıkıh kitâblarında bildirilen şeyleri yapmağa teşvîkdir, heveslendirmekdir. Allahü teâlâ, bize ve size islâmiyyetin gösterdiği sâlih işleri yapmak nasîb etsin!

Peygamberlerin seyyidi, efendisi, en iyisi, en üstünü hurmeti için “aleyhi ve aleyhim ve alâ âli küllin minessalevâti efdalühâ ve minetteslîmâti ekmelühâ”, bu düâmızı kabûl buyursun! Âmin. İmânı tashîh etdikden sonra, eğer nemâzın fâidesini ve ona mahsûs üstünlükleri anlamak isterseniz, üç mektûbu okuyunuz! Bunlardan birini oğlum Muhammed Sâdık, ikincisini mîr Muhammed Nu’mâna, üçüncüsünü Tâceddîn hazretlerine yazmışdım. [Bunlar, (Mektûbât)ın birinci cildinde [Müjdeci Mektûblarda] 260, 261 ve 263. cü mektûblardır.

İnsanın yükselmesini, se’âdet-i ebediyyeye kavuşmasını, bir tayyârenin uçmasına benzetirsek, i’tikâd ile amel, ya’nî îmân ile ibâdet, bunun gövdesi ve motorları gibidir. Tesavvuf yolunda ilerlemek de, bunun enerji maddesi, ya’nî benzini demektir. Maksada ulaşmak için, tayyâre elde edilir.

Ya’nî, îmân ve ibâdet kazanılır. Harekete geçmek için, kuvvet maddesi ya’nî tesavvuf yolunda ilerlemek lâzımdır.]

Tesavvuf, ehl-i sünnet i’tikâdından ve islâmiyyetin emrlerinden başka şeylere kavuşmak için değildir. Ehl-i sünnet i’tikâdının yakînî ve vicdânî olması, ya’nî sağlamlaşması, şübhe getiren te’sîrlerle

sarsılmaması içindir. Akl ile, delîl ile kuvvetlendirilen îmân, böyle sağlam olamaz.

Ra'd sûresi otuzuncu âyetinde meâlen, (Kalblere îmânın sinmesi, yerleşmesi ancak ve yalnız zıkr ile olur) buyuruldu. Tesavvufun ikinci gâyesi, ibâdetlerde kolaylık, lezzet hâsıl olması, nefs-i emmâreden doğan tenbelliklerin, sıkıntıların giderilmesidir. Şunu da iyi anlamalı ki, tesavvufa sarılmak, herkesin bilmediklerini görmek, gaybden haber vermek, nûrları, rûhları ve kıymetli rû'yâlar görmek için değildir. Bunların hepsi, boş ve fâidesiz şeylerdir. Her zemân görülen zıyânın, çeşidli renklerin ve tabî'atdeki güzelliklerin ne kusûrları vardır ki, insan bunları bırakıp da, başka şeyler görmek için, birçok sıkıntılara katlansın. Çünkü bu zıyâ da, o nûrlar da, bu güzel şekiller de, o şeyler de hepsi, Allahü teâlânın yarattığı şeylerdir ve hepsi Onun varlığını ve kudretinin sonsuzluğunu gösteren şâhidlerdir.

Tesavvuf yolu çokdur. Bunların içinde en lüzûmlusu ve en uygunu sünnete yapışan ve bid'atlerden kaçan büyüklerimizin yoludur. Bu büyükler, her sözlerinde ve her hareketlerinde, sünnete uyup da, kendilerinde hiçbir keşf, kerâmet, hâl, görüş ve bilişler hâsıl olmaz ise, hiç üzülmezler.

Fekat bunların hepsi hâsıl olup da, sünnete uymakda gevşek davranırlarsa, bunları hiç beğenmezler. İşte bunun içindir ki, bunların yolunda simâ' ve raks, [ya'nî mûsikî ve dans gibi şeyler] yasaktır. Böyle şeylerden hâsıl olacak lezzet ve hâllere kıymet vermemişlerdir. Hattâ, yüksek sesle zıkr etmeğe bid'at demişler. Bundan hâsıl olan şeylere dönüp bakmamışlardır.

Birgün büyük üstâdımın huzûrunda, sofrada hizmet ediyordum. Kendilerini sevenlerden, şeyh Kemâl yemeğe başlarken, huzûrlarında yüksek sesle Besmele çekdi. Bu hâl, kendilerine çok tadsız gelip şiddetle men' etdiler ve (Bir dahâ, bizimle berâber yemekde bulunmamasını ona söyleyiniz!) dediler.

Üstâdım hazretlerinden duymuşdum ki, hâce Muhammed Behâeddîn-i Buhârî

“kuddise sirruh”, Buhârâ âlimlerini toplayıp, üstâdı, seyyid Emîr Gilâl hazretlerinin evine götürdü. Yüksek sesle zıkr etmek bid'atdır, bundan vaz geçiniz dediler. Seyyid hazretleri de, doğru sözü, her nerede olursa olsun, anlayıp seve seve aldıkları için kabûl buyurup, artık yapmayız dediler.

[Celâleddîn-i Rûmî “kuddise sirruh” da, zıkrın kalb ile, sessiz olacağını (Mesnevî)de yazmaktadır.] Bu yolun büyükleri, zıkrın bile yüksek sesle yapılmasını bu derece men' edince, simâ' ve raks, coşmak, zıplamak, na'ra atmak gibi şeylere, bağırmağa ne demezler?

Bu fakîre göre islâmiyyetin izin vermediği şeylerin, hâsıl edeceği bütün hâller, zevkler, hep istidrâcdır. Zîrâ, kâfirlerde ve fâsıklarda da böyle hâller hâsıl olmakda ve bu kâinât aynasında, onlar da, tevhîd, keşf gibi şeyler öğrenmekde, içlerine doğmaktadır. Eski Yunân felesoflarından ve Hindistândaki cûkiyye [Berehmen dînindeki dervîş] ve Berehmen papaslarında da, bu hâller görülmektedir. Hâllerin doğru olmasına alâmet, islâmiyyete uygun olmaları ve harâm şeylerden hâsıl olmamalarıdır. Simâ [mûsikî] ve raks [dans], lehv ve la'bdır, ya'nî oyundur. Lokmân sûresi altıncı âyetinde, (Lehv-el-hadîs) tegannî ile okumağı yasak etmek için indi.

Abdullah ibni Abbâsın “radıyallahü anhümâ” talebesinden olan, imâm-ı Mücâhid, Tâbi'înin büyüklerindendir. Bu âyet-i kerîmenin, tegannîyi yasak etdiğini bildirdi. (Medârik tefsîri)nde, [ve büyük âlim Senâullah-i Pânî Pûtî hazretlerinin on cild olan (Tefsîr-i Mazharî)sinde], (Lehv-el-hadîs)

musikî demekdir diyor. Abdüllah ibni Abbâs ve Abdüllah ibni Mes'ûd

“radıyallahü anhüm”, bu âyet-i kerîmenin, tegannîyi yasak etdiğine yemîn etmiştir. İmâm-ı Mücâhid, Furkan sûresi, yetmişikinci âyetinin meâl-i şerîfinin, (Günâhları afv ve magfîret edilecek olanlardan biri, tegannî, şarkı okunan yerlerde bulunmıyanlardır) olduğunu bildirdi. İ'tikâdda mezhebimizin imâmı olan, Ebû Mensûr-i Mâ-Türîdînin, (Zemânımızdaki, tegannî ile okuyan hâfızların, nağmelerini işiterek, Kur'ân-ı kerîmi ne güzel okudun diyen kimse, kâfir olur. Karısı boş olur. O zemâna kadar, yaptığı ibâdetlerinin sevâbı gider) dediğini, kitâblar yazmaktadır. Ebû Nasr-ı Debbûsî buyuruyor ki, kâdî Zahîreddîn-i Hârezmî buyurdu ki, (Bir şarkıcıdan veyâ başka bir yerden tegannî dinliyen veyâ başka, herhangi bir harâm işi gören kimse, harâm olduğuna inanarak veyâ inanmıyarak, bunlara, ne güzel dese, o anda îmânı gider. Çünkü Allahü teâlânın emrine ehemmiyyet vermemiş

olur. İslâmiyyete kıymet vermiyen kimsenin, kâfir olacağını, bütün müctehidler, sözbirliği ile bildirmiştir. Böyle kimselerin ibâdetleri kabûl olunmaz. Önce kazanmış olduğu sevâblar yok edilir. Böyle felâketden Allahü teâlâyâ sığınırız!).

Mûsikînin harâm olduğunu bildiren, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler ve fikh âlimlerinin yazıları o kadar çokdur ki, saymak güçdür. Tegannînin câiz olduğunu gösteren, mensûh bir hadîs veyâ bir fetvâ görülürse, ehemmiyyet vermemelidir. Çünkü hiçbir âlim, hiçbir zemânda, tegannînin mubâh olduğuna fetvâ vermemiş, raks [dans] etmeğe izn verilmemiştir. İmâm-ı Zıyâeddîn-i Şâmî “rahmetullahi aleyh”, (Mültekıt) adındaki kitâbında böyle bildirmektedir.

Tesavvufcuların birşeyi yapıp yapmaması, halâl veyâ harâm olmasını göstermez. Onlara bakılmaz. Yaptıklarına da birşey demeyiz. Ma'zûr görürüz.

Onların hâlini, Allahü teâlâ bilir ve bildiği gibi karşılar. Birşeyin halâl veyâ harâm olduğunu anlamak için, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin, imâm-ı Ebû Yûsûf Ensârînin ve imâm-ı Muhammed Şeybânînin sözlerine bakılır. Ebû Bekr-i Şiblî ve Ebül-Hüseyn-i Nûrî ve Cüneyd-i Bağdâdî “rahmetullahi aleyhim”

gibi, tesavvuf büyüklerinin yapıp yapmadıklarına bakılmaz. [Fekat, bunların islâmiyyetden verdikleri haberler çok doğrudur. Bildirdiklerinin hepsine inanmak ve uymak lâzımdır.] İslâmiyyetden ve tarîkatden haberi olmıyan, ham sofular, pîrimiz böyle yaptı diye, behâne ederek, hayhuy etmeği, tegannî ve dans etmeği, din ve ibâdet hâline sokmuşlar. Bunlarla sevâb kazanıyoruz sanmışlar. En'âm sûresinin yetmişinci ve A'râf sûresinin ellinci âyetinde meâlen, (Ey sevgili Peygamberim “sallallahü aleyhi ve sellem”! Dinlerini, ibâdetlerini, [şarkı ile, mûsikî ile] oyun ve eğlence hâline sokanlardan uzak ol! Onlar Cehenneme gideceklerdir) buyurulmuştur.

Yukarıda bildirilenlerden anlaşılıyor ki, harâm olduğu kat'î olan işleri, beğenen kâfir olur. Müslimân değildir, mürted olmuştur. [Hâlbuki harâmları, tatlı gelse dahî, çirkin bilerek, üzülmek yapanlar kâfir olmaz.] O hâlde, düşünmeli ki, harâmlara kıymet verenlerin ve bunları ibâdet bilenlerin hâli ne oluyor? Cenâb-ı Hakka sonsuz hamd ve şükr olsun ki, bizi yetiştiren büyüklerimiz, bu pisliğe bulaşmadı. Kendilerine uyararak, bu şenî' şeyleri yapmaktan bizleri kurtardılar. İşitdiğime göre, büyük üstâdımın kıymetli oğulları, tegannîye tutulmuş. Cum'a geceleri toplanıp, ilâhîler, kasîdeler okumağı âdet edinmiş. Orada bulunan tanıdıklarımızın çoğu da, bunlara uyup, geliyormuş. Bunu duyunca çok, hem de pekçok hayret etdim. Başkalarının talebesi, kendi üstâdlarının yaptığını behâne ederek, onlar

da yapıyor.

İslâmiyyetin yasak ettiğini, pîrlerinin yapması ile örtbas ediyorlar.

Hakları olmamakla berâber, kendilerine pîrlerini siper ediyorlar. Hâlbuki, bizim arkadaşlarımız, bu kabâhatlerine acabâ neyi behâne edebilecekler? Hem islâmiyyet harâm etmiş, hem de büyüklerimiz kaçınmıştır. Bu işi, islâmiyyet de, tesavvuf da beğenmiyor. İslâmiyyet men' etmeseydi bile, yalnız büyüklerimizin yolunda bulunmayan şeyleri yapmak, ne kadar çok şenî'

olurdu? Ayrıca, islâmiyyet de harâm ettiğinden, şenâ'atın büyüklüğünü düşünmelidir. Hepinize selâm ederim.

[İmâm-ı Rabbânî “kuddise sirruh” hazretleri, üçüncü cildin yetmişikinci mektûbunda, hâce Hüsâmeddîn Ahmede buyuruyor ki: (Kur'ân-ı kerîmi, kasîdeleri ve mevlidi güzel sesle okumak câizdir. Harâm olan, nağme yapmak, ya'nî sesi mûsikî perdelerine uydurmakdır ki, harfler değişmekte, ma'nâ bozulmaktadır. Bunları, nağme yapmadan ve Allah rızâsı için okumak şartı ile, güzel sesle okumak câizdir. Fekat, dinlerini kayırmıyanlar, bu şartları gözetmiyeceklerinden, buna da müsâ'ade etmemek, bu fakîre dahâ uygun geliyor). Kadın, erkek, bir arada olmamak da lâzımdır].

267

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmede “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır. Esrâr ve dekâik bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine ve Âline salât ve selâm olsun! Size ve bütün müslimânlara düâlar olsun! Lutf ederek, bu fakîre gönderdiğiniz mektûbu okumakla şereflendik. Allahü teâlâ, buna karşılık olarak size iyilikler versin! Allahü teâlânın, ihsân eylediği ni'metlerden hangisini yazayım? Onlara karşı şükrü nasıl bildireyim? Allahü teâlânın tevfikî ile yağdırılan ilmlerin ve ma'rifetlerin çoğu yazılıyor.

Anlıyan, anlamıyan herkes okuyor. Fekat, ayrıca verilen ince ve gizli şeylerden hiçbirini açığa vurulamıyor. Hattâ harfle, işâretle de, birşey söylenemiyor. Bu fakîrin ma'rifetlerini toplamış olan kıymetli oğlum, sülûk ve cezbe makâmlarına yükselmiş iken, ona da, bu ince bilgilerden söz edilemiyor. Bunların örtülmesine titizlikle çalışılıyor. Evet oğlum, bu gizli bilgilere kavuşmuştur ve yanılmaktan, şaşırılmaktan korunmakta olduğunu biliyorum. Fekat, çok ince olduklarından dil tutuluyor. Gizlilikleri, ağzın açılmasını önüyor. Hâlim, Eş-Şuarâ sûresi, onüçüncü âyetinin, (Göğsüm daralıyor, dilim tutuluyor) meâl-i şerîfine uygundur. Bu sırlar, beyâna gelmiyen cinsden değil, belki beyâna sığmıyan sırlardır.

Hâfızın feryâdı boşuna değil,

şaşacak şey çokdur onda, iyi bil!

Saklamak için uğraşdığımız bu ni'metlerin hepsi, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Peygamberlik kaynaklarından gelmektedir.

Meleklerin yüksekleri de, bu ni'mete ortakdırlar. Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” izinde gidenlerden dilediklerini de bu ni'metle şereflendirirler. Ebû Hüreyre “radıyallahü anh” hazretleri buyurdu ki, (Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizden iki ilm öğrendim. Bu iki ilmden birini size açıkladım. İkinci ilmi eğer bildirir isem, beni öldürürsünüz). Bu ikinci ilm, gizli olan ilmdir. Bunu herkes anıyamaz. Bu, Allahü teâlânın büyük ni'metidir. Bu ni'meti dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ni'metler vericidir. Çok kıymetli hocamın çocuklarına yazılan mektûbu, lutfen gözden geçiriniz!

Kıymetli efendim! Bu fakîre göre, tesavvufda bid'at meydâna çıkarmanın çirkinliği, dinde bid'at yapmanın çirkinliğinden az değildir. Tesavvufun bereketleri, bid'at çıkmadığı müddetçe akar gelir. Tesavvufda bir değişiklik yapılınca, feyzler ve bereketlerin gelmesi de durur. Bunun için tarîkatde bir değişiklik olmamasına çok dikkat etmelidir. Tarîkatden olmıyanlarla görüşmemelidir. Her nerede ve her kim olursa olsun, tarîkatî değiştiren birşey görülürse, zorla ve elbette önlemelidir. Tarîkatin doğrusunu kuvvetlendirmeli ve yaymalıdır. Vesselâm, vel-ikrâm.

268

Bu mektûb, Hân-ı Hânâna yazılmışdır. Peygamberlere vâris olan âlimlerin kimler olduğu ve gizli bilgilerin neler olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Buradaki fakîrlerin hâli hamd etmeğe lâyıktır. Sizin de selâmetde, âfiyetde ve doğru yolda olmanıza düâ ederim. Konumuz, ilmde vâris olmak olduğundan, vaktin izn verdiği kadar, birkaç kelime dahâ yazıyorum. Hadîs-i şerîfde, (Âlimler, Peygamberlerin vârisleridir) buyuruldu. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bıraktığı ilm iki dürlüdür:

1. Ahkâm bilgileri, 2. Esrâr bilgileri.

Bir âlimin vâris olması için, bu ilmlerin ikisinden de pay alması lâzımdır.

Yalnız birisinden pay alan kimse vâris olamaz. Çünkü vâris, bırakılan malın herbirinden pay alır. Bir kısımdan alıp, başka parçalardan almaması olamaz. Belli bir kısımdan payı olana vâris denilmez. Buna alacaklı denir.

Alacaklı olan, yalnız hakkı olan maldan alır. Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” başka bir hadîsde, (Ümmetimin âlimleri, İsrâîl oğullarının Peygamberleri gibidir) buyurdu. Burada bildirilen âlimler de, vâris olan âlimlerdir. Alacaklı gibi olanlar değildir. Alacaklı olanlar, kalan malın yalnız bir kısmından alırlar. Çünkü vâris çok yakın olduğu için ve şahidi olduğu için malı bırakan kimse gibidir. Alacaklı olan ise, böyle değildir. İşte vâris olmıyan, âlim olamaz. Buna belki belli birşeyin âlimidir denilebilir. Meselâ, fikh âlimidir denir. (Âlim), vâris olana denir ki, her iki ilmden de nasîbi vardır. İlm-i esrâr deyince, çok kimse, tevhîd-i vücûdî, [herşeyde, bir olan varlığı görmek, bir olanda herşeyi görmek gibi] bilgileri sanır. (İhâta, sereyân, kurban, ma'ıyyet gibi, hâl sâhibi sâliklerin anladıkları şeyleri bilmektir) der. Hâşâ! Böyle değildir.

Bu bilgiler, esrâr bilgileri değildir. Bunlar, Peygamberlik makâmına yakışacak bilgiler değildir. Çünkü bu bilgiler, tarîkat serhoşluğu, hâllerin kapladığı zemân hâsıl olur. Bunlar, ayık, şü'ûrlu olanların bilgileri değildirler. Peygamberlerin bilgileri ise, hem ahkâm bilgileri, hem esrâr bilgileri,

hepsi ayık, şü'ûrlu bilgilerdir. Hiçbirine, dalgınlık bilgileri hiç karışık değildir. Dalgınlık bilgileri, vilâyet derecelerine uygundurlar. Çünkü Velîler, sekr, dalgın hâlde olurlar. Bu bilgiler, olsa olsa, vilâyetin esrârı olurlar. Nübüvvetin esrârı değildirler. Her ne kadar Peygamberlerin de vilâyetleri varsa da, vilâyete bağlı olan şeyler, bu büyüklerde küçük kalmakta, Peygamberliğe bağlı şeyler yanında yok gibi olmaktadır. Fârisî beyt tercemesi:

Güneş doğar, aydınlanır memleket,

sabâh yıldızı görünemez elbet.

Kitâblarımda, mektûblarımda açıkladım. Yine bildiriyorum ki, Peygamberlik derecelerinin üstünlüğü büyük bir deniz gibidir. Evliyâlık dereceleri, bu denizin yanında bir damla gibi kalır. Fekat, ne yapayım ki, Peygamberliğin derecelerine yetişemiyen çok kimse, (Vilâyet nübüvvetden dahâ yüksektir) dedi. Birçoğu da, bu sözü çevirerek, (Peygamberlerin vilâyeti, kendi nübüvvetinden dahâ üstündür) dedi. Bunların hepsi de, Peygamberliğin ne olduğunu anlayamamışlardır. Anlamadan konuşmuşlardır. Sekr, [ya'nî şü'ûrsuz, dalgınlık hâlini] sahv, ya'nî uyanıklıktan üstün görenleri de böyledir. Sahvın ne olduğunu bilmiş olsalardı, sahvın yanında sekri dillerine bile almazlardı. Fârisî mısra' tercemesi: Toprak nerede, temiz âlem nerede?

Bunlar yüksek insanların sahvını, câhillerin sahvları gibi sanmış olacaklar ki, sekri sahvdan üstün tutmuşlar. Keşki, câhillerin sekrini de, yükseklerin sekri gibi bilselerdi de, öyle söylemeselerdi. Çünkü akıllı olan herkes bilir ki, sahv, sekreden, ya'nî ayıklık serhoşlukdan elbette iyidir.

Câhillerin sahvları da böyledir. Büyüklerin sahvları da böyledir.

Evliyâlığı Peygamberlikden ve sekri sahvdan üstün tutmak, kâfirliği, müslimânlıktan üstün tutmağa ve bilgisizliği ilmden dahâ üstün tutmağa benzer. Çünkü küfr ve cehl, evliyâlığa benzer. İslâm ve ma'rifet ise, Peygamberlikde olur. Hallâc-ı Mensûr “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”

diyor ki, Arabî beyt tercemesi:

Allahın dînine inanmıyorum, küfr lâzımdır,

müslimânlar beğenmeseler de, bence böyledir!

Muhammed “aleyhisselâm” küfrden sakınmış, Allahü teâlâyâ sığınmıştır. İsrâ sûresinin seksendördüncü âyetinde meâlen, (Onlara de ki, herkes, yaratılışında bulunanı yapar!) buyuruldu. İslâmiyyetde, islâm küfrden iyi olduğu gibi, hakîkatde de, islâmın küfrden iyi olduğunu bilmek lâzımdır.

Çünkü islâmiyyet, hakîkatin sûretidir.

Süâl: Evliyâlığın (Cem') denilen derecelerinde, küfr, cehl ve sekr bulunduğu gibi, dahâ üstündeki (Fark) denilen derecelerinde, islâm, sahv ve ma'rifet vardır. Böyle olunca, küfr, sekr ve cehl, vilâyet derecelerinde bulunur demek nasıl olur?

Cevâb: Fark derecelerinde bulunan sahv ve benzerleri, cem' derecelerindeki koyu sekre göre olan

sahvdır. Oradaki sahv, sekr ile karışıktır. Oradaki islâm da, küfr ile karışıktır. Ma’rifet de, cehl ile bulanmışdır. Eğer yazılabilseydi, fark derecelerindeki hâlleri, ma’rifetleri uzun uzadıya bildirir, o mertebede sekr ve benzerlerinin karışmış olduklarını açıklardım. Zekî olanlar, böyle olduğunu, düşünerek de anlıyabilirler.

Şaşılır, doğrusu çok şaşılır! Şu kadar bilmek lâzımdır ki, Peygamberler

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bütün o büyüklüklerini ve üstünlüklerini, Peygamberlik yolunda buldular. Vilâyet yolunda değil! Evliyâlık, Peygamberliğin hizmetcisinden başka birşey değildir. Evliyâlık, Peygamberlikten üstün olsaydı, meleklerin yüksek olanlarında Evliyâlık, başka vilâyetlerden üstün olduğu için, Peygamberlerden “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” dahâ yüksek olurlardı.

Evliyâlığı Peygamberlikten dahâ üstün bilenlerden birçoğu, meleklerin yükseklerindeki vilâyetin, Peygamberlerdeki vilâyetden dahâ üstün olduğunu görerek, (Meleklerin yüksekleri, Peygamberlerden dahâ üstündür) dediler.

Böylece Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi aleyhim ecma’în” çoğunlukla bildirdikleri yoldan ayrıldılar. Bu yanlışlıkları, hep Peygamberliği anlıyamamaktandır.

Peygamberlik zemânı uzaklaştığı için, şimdi herkes Peygamberlik derecelerini, Evliyâlık derecelerinden aşağı sanıyorlar. Bunun için, bunun üzerinde sözü uzatdım. İşin içyüzünü biraz aydınlatmış oldum. Yâ Rabbî!

Günâhlarımızı afv eyle. Ayaklarımızı doğru yolda bulundur! Kâfirlere karşı savaşırken bize yardımcı ol! Âmîn. Kıymetli kardeşim meyân şeyh Dâvüd, yanınıza geliyordu. Bu yazılara sebep oldu. Vesselâm.

269

Bu mektûb, Mürtezâ hâna yazılmışdır. Din düşmanlarını aşağılamak, uydurma putlarını yıkmak lâzım olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Herkesin bir isteği vardır. Bu fakîrin arzûsu, Allahü teâlânın düşmanlarına ve Onun sevgili Peygamberinin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” düşmanlarına sertlik göstermek ve o alçakların alçaklıklarını açıklamaktır. Onları ve tapındıkları şeyleri aşağılamaktır. Allahü teâlânın en çok beğendiği işin bu olduğunu iyi biliyorum. İşte bunun için, sizi de, tekrâr tekrâr, bu çok beğenilen işi yapmağa çağırıyorum. Bu işin, müslimânlığın en mühim vazîfelerinin birincisi olduğunu anlatmak istiyorum. Siz oraya gelince, oradaki islâm düşmanları rezîl oldu. [Dilleri tutuldu. Kalemleri yazmaz oldu.] Önce, bunun şükrünü yapmak lâzımdır. Tapınmak için, müslimânlara karşı gösteriş yapmak için oraya yığın yığın gidiyorlardı. Allahü teâlâyâ şükrler olsun ki, bizleri bu belâyâ düşmekten korudu. Bu büyük ni’mete şükr etdikden sonra, bu alçakların aşağı, kötü yolda olduklarını yaymağa çalışmalıdır. Bunları ortadan kaldırmak için, açıkdan ve el altından, gücünüz yettiği kadar çalışınız! Puta tapınan bu ahmakları elden geldiği kadar aşağılayınız! Şimdiye kadar olan gevşekliklerin zararı, böylece belki azaltılabilir ve o kusûrların keffâreti olur. Za’îf oldum ve havalar çok soğuk gidiyor. Yoksa, hemen

huzûrunuza gelir, sizi bu işe teşvîk ederdim. O

alçakların putuna tükürürdüm. Bu işimi, se'âdete kavuşmaklığım için sermâye yapardım. Dahâ ne yazayım? Vesselâm.

İyiliğe elverişli olmıyan kimse,

Fâidelenemez, Peygamberi de görse.

270

Bu mektûb, şeyh Nûr Muhammede yazılmışdır. Ba'zı sohbetlerde bulunmak, bir yana çekilip yalnız yaşamaktan dahâ iyi olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Kardeşimiz şeyh Nûr Muhammed, bu fakîrleri öyle unuttu ki, bir selâmla, bir haberle bile hâtırlamamaktadır. Bir köşeye çekilip, uzlet etmek istiyordunuz. Ona kavuşdunuz. Fekat, öyle sohbetler vardır ki, uzletten dahâ kıymetlidir.

Üveys-i Karnîyi “rahmetullahi aleyh” düşününüz! Uzlet etmek istedi. Bunun için, insanların en iyisinin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”

sohbetine kavuşamadı. Sohbetin yükseldiği derecelere erişemedi. Tâbi'inden oldu. Birinci derecede olmakdan ikinci dereceye düşdü.

Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, hergün bir başka sohbet olmaktadır.

Hadîs-i şerîfde, (İki günü bir olan kimse, aldanmışdır) buyuruldu. Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” izinde bulunanlara selâm olsun!

271

Bu mektûb, şeyh Hasen-i Berkîye yazılmışdır. Bir rü'yânın ta'bîri bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Kıymetli kardeşim şeyh Hasenin mektûbu geldi. Allahü teâlâ ona iyi hâller versin.

Yüksek derecelere ulaşırsın! Gördüğünüz rü'yâyı yazmışsınız. İyi anlaşıldı. Ümmîdli olunuz. Emr edilmiş olan vazîfenizi yapmağa cân ve gönülden çalışınız. İslâmiyyetin emrlerine uymakda kıl kadar gevşeklik göstermeyiniz. Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” bildirdiklerine uygun, doğru i'tikâd ile kalbinizi süsleyiniz. Fârisî mısra' tercemesi:

İş budur. Bundan başkası hiçdir!

Ananız babanız izn verirse ve kardeşleriniz râzı olurlarsa, Hindistâna gelmeği büyük ni'met biliniz! Vesselâm.

272

Bu mektûb, mîr seyyîd Muhibbullah-i Mankpûrîye yazılmışdır. İmân-ı gaybın îmân-ı şühûdîden üstün olduğu ve tevhîd-i şühûdî ile tevhîd-i vücûdî bildirilmektedir:

Önce, Allahü teâlâyâ hamd ve Resûlüne salât ederim! Kıymetli kardeşim seyyid mîr Muhibbullah! Biliniz ki, Allahü teâlânın var olduğuna ve sıfatlarına, gaybden, görmeden inananlar, Peygamberlerdir ve onların Eshâbıdır “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Geriye tâm dönmüş olan Evliyâ da, çok az, hem de pek çok az sayıda olup, Eshâb-ı kirâm gibidirler.

Âlimler ve bütün mü'minlerin îmânları da, gaybdan îmândır. (Uzlet), ya'nî yalnız yaşayan Velîlerin ve (İşret) ya'nî insanlar arasına karışmış

Velîlerin îmânları ise, îmân-ı şühûdîdir. İşretde olan tesavvufcular da geriye dönmüşdürler. Fekat, tâm dönmüş değildirler. Bâtınları, yukarıya bakmaktadır. Zâhirleri, ya'nî bedenleri halk arasında, bâtınları ise Hak teâlâ iledir. Bunların îmânı, bunun için, hep îmân-ı şühûdîdir.

Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” geriye tâm dönmüşlerdir.

Zâhirleri ile de, bâtınları ile de, insanları Allahü teâlâyâ çağırmaktadırlar. Bunların îmânları, bunun için, gaybden ya'nî görmeden inanmaktır. Ba'zı kitâblarımda yazılı olduğu gibi, geri dönmüş olmakla birlikde, yukarıya bağlı kalmak bir kusûrdur. Sona varmış olmamaktır. Tâml olarak geri gelmek, en sona varmış olmağı gösterir. Tesavvufcular, iki tarafa da bağlı kalmağı üstünlük sanıyorlar. Teşbîh ile tenzîhi kendinde toplayanları yüksek biliyorlar. Fârisî mısra' tercemesi: Onlar, onlardır, ben de böyleyim yâ Rab!

Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” da'vet makâmından ayrılıp da, bâkî olan âhiret âlemine girince ve geri dönmekle yaptıkları vazîfeleri temâm olunca, (Refîk-ul-a'lâ) diyerek, tâml olarak Allahü teâlâyâ dönerler.

Yakînlik mertebelerinde ilerlerler. Arabî beyt tercemesi: Ni'mete kavuşanlara âfiyet olsun,

Zevallı âşık, birkaç damla ile doysun!

Bu fakîre göre “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz” üstünlük, yükselirken çokluğun [mahlûkların] hepsini unutmaktır. Hattâ, Allahü teâlânın isimlerini ve sıfatlarını da unutmaktır. Bâtının, Allahü teâlânın zâtından başka birşeyi görmemesidir. Sonra, olan olur. Geri inerken de, yalnız çokluğu görmektir. Her mü'min gibi, o da mahlûklardan başka birşey görmemelidir.

İbâdet etmekden ve insanları Allahü teâlâyâ inanmağı ve emrlerine uymağı çağırmaktan başka birşeyle uğraşmamaktır. Bu da'vet işini bitirip, bu fânî âlemden ayrılınca, bütün bütün Allahü teâlâyâ dönmektir. İmân-ı gaybden kurtulup, îmân-ı şühûdîye kavuşmaktır. İşitdiklerini önünde bulmaktır. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ni'metidir ki, ancak dilediğine verir. Onun ihsânları pekçokdur. Yarıda kalmış olanlar, tâml dönmeğı noksânlık sanır.

Bâtının Allahü teâlâyâ dönmesini, insanları da'vet etmek ve yükseltmek için onlara dönmesinden dahâ üstün bilirler. Hâlbuki, insanlara dönen, kendi isteğı ile dönmemiş, Allahü teâlânın dilemesi ile, yukarıdan aşağı inmiştir. Kavuşmuş iken, ayrılık hicrânına düşmüştür. Bunun için geri dönen, her ân,

Allahü teâlânın irâdesi iledir. Kendi irâdesi yok olmuştur.

Allahü teâlâyâ teveccüh eden ise, kavuşmak ve bâtını ile görmek zevkleri içindedir. Yakınlıkla, berâber olmakla sevinmekdedir. Fârisî beyt tercemesi:

Sevgilinin istediği ayrılık, bana,

Binlerce dahâ tatlıdır, kavuşmakdansa!

Arabî şi'r tercemesi:

Kavuşmak, nefsinin dileğidir,

ayrılık, efendinin emridir.

Her ân dost ile berâber olmak,

nefse uymakdan dahâ sevgilidir!

Geriye dönmenin üstünlükleri, yükseklikleri çokdur. Yukarıya doğru olan Velî, geri dönmüş Velînin yanında, deniz yanındaki bir damla su gibidir.

Geri dönmek, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

üstünlüklerindendir. Yukarıya teveccüh ise, evliyâlıkdadır. Aradaki uzaklığı buradan anlamalıdır. Bu inceliği herkes anlayamaz. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ni'metidir ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ni'metler sâhibidir.

Tenzîh ile teşbîhi kendinde toplıyanlardan birçoğu da diyor ki, bütün mü'minler tenzîh ile, görmeden îmân ediyorlar. Bu îmân ile birlikde teşbîh îmânına da kavuşan ârif olur. Bu ârif, mahlûkları, Allahü teâlânın zuhûru olarak görür. Mahlûkları, vahdetin muhtelif şekiller almış hâli olarak bilir. Yaratana yaratdıklarının içinde görür. Bunlara göre, yalnız tenzîh ile olan, ya'nî yaratana, hiçbirşeye benzemeyen, anlaşılamayan bir varlık olarak inanmak noksânlıktır. Bir olan varlığı bu çoklukdan ayrı olarak düşünmeği ayb bilirlir. Hiçbirşeyle bağılılığı olmıyan, hiçbirşeye benzemiye bir varlığa inananları aşağı derecede sanırlar. Çokluğu düşünmeden, yalnız bir varlığı düşünmeği sınırlı dar bir çerçeve içinde kalmak sanırlar.

Sübhânallah! Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin hepsi, (Âfâkî), ya'nî insanın dışında olan ve (Enfusî), ya'nî insanın içinde olan putları yok etmeğe uğraşdılar. Bu putların yok edilmesini herkesden istediler.

Hiçbirşeye benzemiye, nasıl olduğu anlaşılamıyan ve varlığı lâzım olan yaratanın bir olduğunu bildirdiler. Hiçbir Peygamberin, mahlûklara benziye bir yaratana îmân edilmesini emr etdiği ve mahlûklar yaratanın görünüşleridir dediği hiç işitilmemiştir. Bütün Peygamberler, varlığı lâzım olan yaratanın bir olduğunu, söz birliği ile bildirmişlerdir. Ondan başka hiçbirşeye tapılamıyacağını söylemişlerdir. Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresinin altmışdördüncü [64] âyet-i kerîmesinde meâlen, (Kitâblı kâfirlere söyle! Aramızda ortak olan kelimeyi söyleyiniz! Ya'nî Allahü teâlâdan başka

hiçbirşeye tapınmayınız! Ona hiçbirşeyi ortak etmeyiniz. İçimizden hiçbir kimseyi yaratıcı Rab tanımayız deyiniz!) buyuruyor. Bu tesavvufcuların sözleri, sonsuz Rab tanıdıklarını göstermektedir. Herşey, bir olan Rabbimizin görünüşüdür, diyorlar. Bu sözlerine şâhid olarak Hadîd sûresinin üçüncü [3] âyet-i kerîmesindeki, (Herşeyin başlangıcı ve sonu ve her görünen ve görünmeyen hep Odur) ve Enfâl sûresinin onyedinci [17] âyet-i kerîmesindeki, (O atdığı oku sen atmadın. Allahü teâlâ atdı) ve Feth sûresinin onuncu [10] âyet-i kerîmesindeki, (Sana ellerini uzatıp söz verenler, elbette, Allahü teâlâ ile sözleşmişdirler) okuyorlar ve (Yâ Rabbî! Herşeyin başlangıcı sensin. Senden önce birşey yokdu. Sen en sonsun.

Senden sonra birşey yokdur. Sen meydândasın. Senden dahâ açıkda birşey yokdur. Sen gizlisin. Senden dahâ gizli birşey yokdur) hadîs-i şerîfini okuyorlar. Bu âyet-i kerîmeler ve bu hadîs-i şerîf, onların doğru söylediklerini göstermiyor. Âyet-i kerîmede, Allahü teâlânın yalnız kendini bildirmesi, mahlûkların varlıklarının tām bir varlık olmadığını gâyet güzel göstermektedir. Yoksa var olmadıklarını bildirmek değildir. Meselâ, hadîs-i şerîfde, (Nemâz, ancak Fâtihayı okumakla kılınır) ve (Emânete hıyânet edenin îmânı yokdur) buyuruldu. Bunun gibi, dahâ nice âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler vardır. Âyet-i kerîmeye ve hadîs-i şerîflere bu ma'nâyı vermemize, te'vîl diyorsunuz demeleri de yersizdir. Bu ma'nâyı vermemiz, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerin çok belîğ olduklarını göstermektedir.

Dünyâ işlerinde de böyle sözler çokdur. Meselâ, bir kimse gönderdiği me'mûra olan güvenini bildirmek için, (Onun eli benim elimdir) veyâ (Onun sözü benim sözümdür) der. Bu söze kelimelerin ma'nâsı verilemeyeceği meydândadır. İ'timâdın çok olduğunu gâyet güzel anlatmaktadır. Bir hizmetçinin yaptığı iş, onun gücünün, kuvvetinin üstünde olursa ve efendisi bu işe çok ehemmiyyet ve kıymet verdiğini bildirmek isterse, bu işi ben yaptım, sen yapmadın diyebilir. Bu söz efendi ile hizmetçinin tek bir adam olduklarını göstermez. Kölenin, hizmetçinin işi, kuvvet sâhibinin işi olmadığı meydândadır. Kendisi de, elbette o değildir. Bu tesavvufcular, Peygamberlik derecesini anlayamamış olacaklar. O büyükler, iki varlık bildirmektedir. Bu iki varlık birbirinden başkadır demişlerdir.

Peygamberlerin sözlerinden tevhîd ve ittihâd ma'nâlarını çıkarmak, boş yere uğraşmaktır. Onların dediği gibi, var olan, bir olsaydı ve herşey onun görünüşü olsaydı, mahlûklara ibâdet etmek, Ona ibâdet etmek olurdu. Böyle yanlış söyleyenler de yok değildir. Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, böyle şeyi çok sıkı yasak etmişler. Allahü teâlâdan başkasına tapınanlara sonsuz azâb yapılacağını bildirmişlerdir. Mahlûklara tapınanların Allahın düşmanı olduklarını bildirmişlerdir.

Bu tesavvufculara yanlış anladıkları bildirilmediği için ve câhillikle, yaratamı yarattıklarına benzetmek felâketinden kurtarmadıkları için ve mahlûklara ibâdeti Allahü teâlâyâ ibâdet sanmaktan vaz geçmedikleri için, birçoğu diyor ki: (Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, kalın kafalıların yanlış anlamamaları için, ince olan tevhîd-i vücûd bilgilerini sakladılar. Çok varlık bulunduğunu söylediler). Bu sözler, ba'zılarının, hazret-i Alîyi “radıyallahü anh” iki yüzlü yapmalarına benziyor ki, elbette kulak verilmez. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” herşeyin doğrusunu bildirmesi lâzımdır. Varlığın bir olması doğru olsaydı ve ondan başka hiçbirşey var olmasaydı, bunu elbette saklamazlardı. Doğruyu bırakıp yanlış bildirmezlerdi. Hem de, Allahü teâlânın zâtı ve sıfatları ve işleri için olan bilgide doğruyu söylemeğe titizlikle çalışacakları meydândadır.

Kalın kafalılar anlıyamasa da, doğruyu söylemekten çekinmezlerdi.

Görmüyorlar mı ki, Kur’ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde, (Müteşâbihât) denilen ince bilgiler vardır. Müteşâbihâtı, değil kalın kafalılar, keskin görüşlü ve ince düşünüşlü olan büyükler bile anlıyamamaktadır. Bununla berâber, bunları bildirmekten çekinmediler. Câhiller anlıyamaz diyerek bildirmekten vaz geçmediler. Bu tesavvufcular, varlığın iki olduğunu söyliyene ve Allahü teâlâdan başkasına ibâdetten kaçınanlara, müşrik diyorlar. Varlık birdir diyen bir kimseye, binlerle puta tapırsa bile muvahhid diyorlar. Bunlara göre o putlar, Allahü teâlânın görüntüleridir.

Onlara tapınmak, Allahü teâlâyâ ibâdet olur diyorlar. İnsâf olunsun ki, bu ikisinden hangisi müşriktir ve hangisi muvahhiddir?

Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” vahdet-i vücûd bildirmedi.

Varlık ikidir diyene müşrik demediler. Ma’bûdün, tapınacak varlığın bir olduğunu söylediler. Ondan başkasına tapınmağa şirk dediler. Bu tesavvufcular, mahlûkları Allahü teâlâdan başka bilselerdi, başka şeylere tapanlara, müşrik olmaz demezlerdi. Onlar bilse de, bilme de, mahlûklar mahlûktur. O değildirler.

Bunların sonra gelenlerinden birkaçı, (Bu âlem, Allahü teâlânın görünüşü değildir) dediler. Herşeye O demekden kaçındılar. Herşey Odur diyenleri beğenmediler. Bunun için, şeyh Muhyiddîni ve onun yolunda olanları inkâr etdiler ve aybladılar. Fekat bunlar, bu âlem Allahü teâlâdan başkadır da demiyor. O değildir, Ondan başka da değildir diyorlar. Bunların sözü de, doğru değildir. İki şey elbet birbirinden başka olur. İkiliğe inanmamak, akla uymamak olur. Evet, Ehl-i sünnetden kelâm âlimleri, Allahü teâlânın sıfatları O değildir. Ondan başka da değildir dediler ise de, buradaki başka sözü, lûgat ma’nasında değildir. Başka olan iki şeyin birbirinden ayrılması câiz olur demektir. Çünkü Allahü teâlânın sıfatları, zâtından ayrılmış değildir ve ayrılmaları câiz değildir. Bunun için, Allahü teâlânın sıfatları O değildir. Ondan başka da değildir sözü doğrudur. Âlem ise, böyle değildir. Allahü teâlâ var idi. Hiçbirşey yok idi. Bunun için âlem, Ondan başka değildir demek, hem lûgat bakımından, hem de ikinci bakımından doğru olmaz. Bunlar, ilerliyememiş olduklarından, âlemi ya’nî mahlûkları, Allahü teâlânın sıfatları gibi sandılar. Sıfatlar için söylemesi câiz olanı, âlem için de söylediler. Âlem Odur demediklerine göre, Ondan başkadır demeli idiler. Böylece, tevhîd-i vücûdî yolundan kurtulmalı idiler. Varlığın çok olduğunu anlamalı idiler. Tevhîd-i vücûdî sâhibleri meselâ şeyh Muhyiddîn-i Arabî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” ve onun yolunda gidenler, herşey Odur diyor. Bu sözleri, âlem Allahü teâlâ ile birleşmiş demek değildir. Hâşâ ve kellâ! Bu sözleri, âlem yokdur. Ancak Allah vardır demektir. Mektûblarımda bunu uzun açıklamışdım.

Süâl: Tevhîd-i vücûde inanan tesavvufcuların iki varlığa inananlara müşrik demeleri, onlar iki varlık gördükleri içindir. İki varlık görmek ise, tarîkatde şirkdir.

Cevâb: Tarîkatde şirk olan, iki varlık görmeği önlemek için, tevhîd-i şühûdî yetişir. Burada tevhîd-i vücûdî hiç lâzım değildir. Fenâ hâsıl olması için, sâlikin bir mukaddes zâtdan başka hiçbirşey görmemesi ve düşünmemesi lâzımdır. Böylece, tarîkatdeki şirkden kurtulmuş olur. İnsan gündüz güneşi görüp yıldızları görmeyince, hergün binlerce yıldız var olduğu hâlde, iki varlık görmekten kurtulmuş olur. Yıldızlar var olsa da, yok olsa da, istenilen şey, yalnız güneşi görmektir. İşin doğrusu da şudur ki, sâlik aradığı hakîkî varlığa o kadar çok bağlanmalıdır ki, herşey var olduğu hâlde, o

hiçbirine bakmamalı, belki hiçbirşeyi görmemeli, onun kalb gözüne hiç birşey gelmemelidir. Fenânın en olgun hâli de budur. Eğer hiçbirşey var olmazsa, sâlik kimden fenâ bulacaktır? Kimden fânî olacak, kimi unutacaktır? Tevhîd-i vücûdîyi ilk olarak açıklıyan şeyh Muhyiddîn-i Arabîdir “rahmetullahi aleyh”. Ondan önce gelen büyüklerin sözleri de, her ne kadar, tevhîdi ve birleşik olmayı gösteriyorsa da, bu sözlerden tevhîd-i şühûdî de anlaşılabilir. Çünkü, Allahü teâlâdan başka hiçbirşey görmeyince, kimisi (Cübbemin altında Allahü teâlâdan başka birşey yoktur) demiş, kimisi (Sübhânî) diyerek, hiçbirşeye benzemiyen varlık olduğunu bildirmiş, kimisi de (Evde Ondan başkası yoktur) diye bağırışıdır. Bunların hepsi, bir varlık görme dalında açan çiçeklerdir. Hiçbiri vahdet-i vücûdü göstermemekdedir.

Vahdet-i vücûdü ilk olarak açıklıyan, kısımlara ayıran, bir gramer kitâbı gibi parça parça anlatan, şeyh Muhyiddîn-i Arabîdir. Bu bilginin birçok derin ve ince yerlerini yalnız ben buldum demiş, hattâ, (Peygamberlerin sonuncusu, ince bilgilerin bir kısmını Velîlerin sonuncusundan almaktadır) demiştir. Vilâyet-i Muhammedînin sonuncusu olarak da, kendini bilmekdedir.

Onun kitâblarını şerh edenler, bu sözünü şöyle açıklıyor: Bir zengin, kendi hazînesinin bekçisinden birşey alırsa, kendisi için bir küçüklük olmaz.

Sözün kısası şudur ki, Fenâ ve Bekâya kavuşmak ve (Vilâyet-i sugrâ) ve (Vilâyet-i kübrâ)nın derecelerine yükselmek için, tevhîd-i vücûdî hiç lâzım değildir. Tevhîd-i şühûdî lâzımdır. Ya’nî, var olanı bir bilmek değil, bir görmek, Ondan başkasını görmemek lâzımdır. Böyle görmekle, (Fenâ) hâsıl olur. Allahü teâlâdan başka herşey, ya’nî (Mâ-sivâ) unutulur. Bir sâlik, başdan sona kadar ilerler de, tevhîd-i vücûdî bilgileri kendine hiç gösterilmiyebilir. Hattâ, bu bilgilere inanmıyacak gibi olur. Bu fakîre göre, sâliki, bu bilgiler gösterilmeden ulaşıran yol, bu bilgilerin gösterildiği yoldan dahâ çabuk ilerletir. Bu yolun sâliklerinin çoğu, istenilene kavuşurlar. O yolda olanların çoğu ise, yarı yolda kalırlar.

Deryâyı ararken, bir damla ile avunup kalır. Aslı ile birleşmiş sanarak, gölgeye tutulurlar. Böylece asla kavuşamazlar. Böyle olduğunu tecrube ile anlamış bulunuyorum. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bildirir. Bu fakîr, her ne kadar ikinci yoldan ilerledim ve tevhîd ma’rifetleri ve ilmleri çok gösterildi ise de, Allahü teâlânın lutfları çok olduğu için ve sevilenlerin götürülmesi ile ilerlediğim için, bu yolun vâdilerinden ve çöllerinden lutf ve ihsân ile geçirildim. Büyük lutf ile gölgelerden atlatılarak asla kavuşduruldum. Sıra, talebe yetiştirmeğe gelince, öteki yolun dahâ çabuk kavuşdurduğu anlaşıldı. Bizlere, doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ bize doğru yolu göstermeseydi, kendiliğimizden bulamazdık. Rabbimizin Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” doğru sözlü olarak gelmiştir.

TENBÎH: Yukarıda yazılanlardan anlaşıldığı üzere, birden fazla varlık olduğu hâlde, ya’nî Allahü teâlâdan başka varlık bulunduğu hâlde, (Fenâ) ve (Bekâ) elde edilmekdedir ve (Vilâyet-i sugrâ) ve (Vilâyet-i kübrâ) hâsıl olmaktadır. Çünkü (Fenâ) demek, mâ-sivâyı unutmak demektir. Mâ-sivâ yok olmayacaktır. Bu sözümüz meydânda olan birşeyi bildirmekde ise de, büyüklerden çoğu bunu anlıyamamıştır. Artık câhillerin nasıl olacağını düşünmeli. Tevhîd-i şühûdînin tevhîd-i vücûdî olduğunu sanıyorlar. Vahdet-i vücûd bilgileri, bu yolda elbette lâzımdır diyorlar. İki vücûde inananlara sapık ve başkalarını da şaşırtıcı diyorlar. Hattâ bunlardan çoğu, Allahü teâlâyı tanımak, tevhîd-i vücûd bilgileri ile olur sanıyorlar. Mahlûkların aynasında bir varlığı görmek, bu yolun sonuna varmak demektir diyorlar.

Hattâ bunlara göre Peygamberimiz “aleyhi ve alâ cemî’i ihvânihi minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ”, Peygamberlik derecelerini temâmladıktan sonra, çoklukda ya’nî mahlûklarda vahdeti ya’nî bir olan varlığı, ya’nî Allahü teâlâyı görmek derecesine kavuştu. (İnnâ a’taynâ-kele-ve-Kevser) âyeti, bu makâma eriştiğini göstermekdedir dediler. Bu âyet-i kerîmede meâlen, (Elbette sana çoklukda vahdeti görmek makâmını verdik) buyuruyor dediler. Öyle sanıyorum ki, Kevser kelimesinde, (v) harfinin, kesret ya’nî çokluk bildiren üç harfin arasında bulunmasından, böyle anlamışlardır. Hâşâ ve kellâ! Peygamberlik makâmında böyle bilgiler yoktur. Çünkü, Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” hiçbirşeye benzemiyen bir varlığa inanmağı emr buyurmuşlardır. Mahlûklar aynasında görülebilen hiçbir şeyin, O bir varlıkla ilişkisi olamaz. Bunların hepsi, anlaşılabilen ve ölçülebilen şeylerdir. Allahü teâlâ, bu tesavvufculara insâf versin! Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” kendi derecelerindeki terâzî ile ölçmeğe kalkışıyorlar. O büyüklerin derecelerini kendi dereceleri gibi sanıyorlar. Ağızlarından çok büyük söz çıkarıyorlar.

Fârisî beyt tercemesi:

Taş içindeki böcek sanır,

Yer ve gök hep orasıdır.

diyorlar.

Bu fakîre başlangıçta böyle bilgiler hâsıl olmuştu. Sonra pişmânlık, tevbe ve istigfâr nasîb oldu. O görünenleri, hıristiyanların putları gibi, Allahü teâlâdan uzak buldum. Behâüddîn-i Buhârî “kuddise sirruh” hazretleri buyuruyor ki, (Her görülen ve her işitilen ve her anlaşılan, Ondan başkadır, kelime-i tevhîd söylerken, LÂ ile birlikde, bunların hepsini yok etmelidir!). Bunun için, kesretde vahdeti görmek de, nefy edilecektir. Nefy edilmesi lâzım gelen şey, O mukaddes varlıkta bulunamaz. Hâce hazretlerinin o sözü, beni bu şühûdden kurtardı. Şühûdün, görmenin zevklerine bağlı kalmağa son verdi. İlmden cehle çıkardı. Ma’rifetden hayrete ulaştırdı.

Allahü teâlâ, o büyük Velîye bizim tarafımızdan çok iyilikler versin! Bu sözümle, o büyük rehberin mürîdi olduğumu, onun kölesi olmakla şereflendiğimi bildiriyorum. Doğrusu, Evliyâdan çok azı, onun gibi söylemiştir. Müşâhedeleri onun gibi yok eden pek az olmuştur. Şâh-ı Nakşibend hazretleri, (Behâüddîn’in başlangıcı, Bâyezîd-i Bistâmînin sonu değil ise, Allahü teâlânın ma’rifeti ona harâm olsun!) buyurmuştur. Bu sözle ne demek istediği şimdi anlaşılmaktadır. Çünkü Bâyezîd, çok yüksek derecelere yükseldi ise de, şühûdden ve müşâhededen kurtulamadı. (Sübhânî) çerçevesinin darlığından dışarı çıkmadı. Behâüddîn-i Buhârî hazretleri ise, bir (LÂ) kelimesi ile, bütün müşâhedelerini, gördüklerinin, bulduklarının hepsini yok etdi. Hepsini Allahü teâlâdan başka bildi. Bâyezîdin tenzîh sanmış olduğunu, teşbîh bildi. Onun (Bi-çûn) dediğine (Çûn) dedi. Onun kemâl gördüğünü, noksanlık gördü. Bunun için, onun teşbîhden ileri gidemiyen sonu, bu büyük hocamızın başlangıcı oldu. Çünkü teşbîhden başlayıp, tenzîhe vardı. Belki Bâyezîd-i Bistâmî hazretlerine son günlerinde bu kusûru bildirmiş olacaktı ki, (Zikrlerim hep gafletle imiş ve hizmetlerim, ibâdetlerim, câhillikle imiş) buyurmuştur. Huzûr, şühûd dediklerinin, gaflet olduğunu bildirmişdir. Onun huzûr ve şühûd dedikleri, Allahü teâlânın huzûru değildi. Gölgelerden bir görüntünün huzûru idi. Sonsuz zuhûrlardan biri idi. Bunlara bağlanarak, Allahü teâlâdan gâfil kalmıştı. Çünkü Allahü teâlâ, verâların verâsı, ötelere ötesidir. Ziller, görüntüler, zuhûrlar, bu yolun başlangıcında olur ve

ilerletmeğe yararlar. Behâüddîn-i Buhârî hazretleri, (Bu yolun sonunu, başlangıcına yerleştirdik) buyurdu. Bu sözü, tâm yerindedir. Çünkü ta başlangıçta yalnız bir varlığı aramaktadır. İsmilere, sıfatlara bakmayıp, ancak zâtı özlemektedir. Bu yüksek yola giren uyanık bir tâlibde bu ni'met, bu kemâle kavuşmuş olan rehberinden saçılarak, yayılarak hâsıl olur. Tâlib bu kazancını bilse de, bilmesede, hiç değişmez. Bunun için, nihâyetde kavuşulan dereceler, bu büyüklerin başlangıcında yerleşmiş bulunmaktadır.

Bu yolun başında hâsıl olan, bir varlığı özlemek ni'meti, sâlikde kuvvetlenirse, bâtındaki bu arzû, zâhirine de işlerse, mahlûkların aynasında görünen aşağı müşâhedelerden kurtulur ve teşbîh bilgilerinden sıyrılır. Eğer o teveccüh kuvvetlenmeyip, yalnız bâtınında kalırsa, çok olur ki, kesretde vahdeti görmek lezzetine takılır. Tevhîd ve ittihâd zevklerine dalar. Fekat bu yolda, tevhîd müşâhedesi, yalnız zâhirde kalır.

Bâtına bulaşmaz. Bâtınları ya'nî kalbleri ve rûhları, yine bir varlığı özlemektedir. Zâhirleri, kesretde vahdeti görmektedir. Çok olur ki, zâhirlerindeki müşâhede kuvvet bularak, bâtındaki teveccüh belli olmaz.

Yalnız zâhirin şühûdü bilinir. Bu satırları yazan fakîr de, başlangıçta böyle idi. Zâhirdeki kuvvetli olduğundan bâtındaki yalnız bir varlığa teveccüh belli olmamışdı. Kendimi temâmen (Kesretde vahdet) şühûdüne müteveccih buluyordum. Bir müddet sonra, Allahü teâlâ, bâtındaki teveccühü de bildirdi. Bâtına da yardım eyledi. Şimdiki derecelere kavuşurdu. Bunun için, Allahü teâlâyâ sonsuz hamd olsun. Bu yolun büyüklerinden birkaçında görülen tevhîd ma'rifetleri ve aşağı müşâhedeler de böyledir. Bu büyüklerin hem zâhirleri, hem de bâtınları, bu müşâhedelere bağlanmamışdır. Bu ma'rifetlere tutulmamışdır. Başka yollarda olanlar böyle olmayıp, zâhirleri de, bâtınları da, bu müşâhedelere tutulmuşdur. Bu şühûdü, tenzîh ile teşbîhi birleştiriyor sanmışlar, kemâl bilmişlerdir. Fekat, bunların bâtınları da, tenzîhe inanmakda ise de, başka şeye tutulmuşlar, başka şey bilmişlerdir. Tenzîhe inanmıyanlar ve aşağı müşâhedelerden başka bir varlığa îmân etmiyenler, mülhiddir, sapıkdır, sözümüzün dışındadırlar.

Mahlûkların aynasında Hak teâlâyı müşâhede etmeği, tesavvufcular kemâl sayıyor ve teşbîh ile tenzîhin birleşmesi diyorlar. Bu fakîre göre, bu müşâhede, Allahü teâlâyı müşâhede etmek değildir. Bunların gördükleri, vehm ve hayâl etdikleri şeylerdir. Mümkinde gördükleri, Vâcib değildir. Mahlûkda buldukları, Kadîm değildir. Teşbîhde görünenler, tenzîh değildir. Sakın tesavvufcuların, boş sözlerine aldanmayınız! Hak olmıyanı, hak sanmayınız!

Bu tesavvufcular, şü'ûrsuz bir hâlde olduklarından özrlü sayılırlar.

Yanılan müctehid gibi hesâba çekilmezler ise de, bunlara uyanlara acabâ ne yaparlar bilemem. Keşki bunları da, yanılan müctehidlere uyanlar gibi afv etseler! Fekat afv etmezlerse, işleri çok güç olur.

Kıyâs ve ictihâd, islâmiyyetin dört temelinden birisidir. Buna uymağa emr olunduk, evliyânın keşf ve ilhâmları, böyle değildir. Bunlara uymağa emr olunmadık. İlhâm, yalnız sâhibi için delîldir, huccettir, seneddir.

Başkaları için sened değildir. İctihâd ise, her müslimân için huccettir, seneddir. Bunun için müctehid olan âlimlere uymak lâzımdır. Dînin temellerini, bu âlimlerin bildirdiklerine uygun olarak

öğrenmelidir.

Tesavvufcuların, bu âlimlerin bildirdiklerine uygun olmıyan sözlerine ve işlerine uymamak lâzımdır. Bununla berâber onlara iyi gözle bakarak dil uzatmamalı, şü’ûrsuz olan sözlerinden saymalıdır. Açık olan yanlış

ma’nâları bırakıp doğru ma’nâlar çıkarmalıdır. Şuna çok şaşılır ki, tesavvufculardan çoğu, vahdet-i vücûd gibi keşf ve ilhâm ile anlaşılan bilgilere inandırmak için insanları zorluyorlar. Onların da, böyle söylemesini istiyorlar. İnanmıyanlara azâb olacağını bildiriyorlar. Keşki bu bilgileri inkâr etmemeleri için zorlasalardı. İnkâr edenlere azâb var deselerdi. Çünkü îmân başkadır, inkâr etmemek başkadır. Bu bilgilere inanmak lâzım değildir. Fekat inkâr etmekden de sakınmalıdır. Çünkü bu bilgileri inkâr etmek, bu bilgilerin sâhiblerini inkâr etmeğe gidebilir.

Hak yoldaki evliyâyâ düşmanlığa sebep olabilir. Sözün kıyası, hak yolda olan Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine göre inanmalı ve hareket etmeli ve tesavvufcuların keşflerine iyi gözle bakmalıdır. Bu sözlerle evet veyâ hayır demekden sakınmalıdır. Aşırı gitmekle geri kalmak arasındaki iyi, orta yol da budur. Herşeyin doğrusunu bildiren Allahü teâlâdır. Ne kadar şaşılır ki, tesavvufcu olduğunu söyleyenler arasında, bu müşâhedelerle doymıyarak, hattâ bu görüşleri aşağı sanarak, dünyâda Allahü teâlâyı görüyoruz diyenler çıkmıştır. Hiçbirşeye benzemiye Vâcib-ül-vücûd gördüklerini söylüyorlar. Peygamberimizin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” mi’râc gecesinde bir kerre kavuştuğu ni’mete biz her gün kavuşuyoruz diyorlar. Gördükleri nûru, sabâhları tan yerinin ağarmasına benzetiyorlar. Bu nûrun anlaşılamayan bir mertebe olduğunu sanıyorlar.

Tesavvuf yolunun sonu, bu nûrun görünmesine kadardır diyorlar. Allahü teâlâ, zâlimlerin dedikleri şeylerden çok uzaktır. O, çok büyüktür. Bu da yetişmiyormuş gibi, Allahü teâlâ ile konuştuklarını bildiriyorlar. Allahü teâlâ böyle buyurdu diye birçok şeyler söylüyorlar. Düşmanlarına, Allahü teâlâ size şöyle böyle yapacağını bildirdi diyorlar. Sevdikleri kimselere de müjdeler veriyorlar. Kimisi de, gecenin üçde ikisi veyâ dörtde üçü geçtikten sonra, Rabbim ile konuştum, çok şeyler sordum, cevâblarını aldım diyor. Bunların sözlerinden anlaşıyor ki, o gördükleri nûru Hak teâlâ sanmaktadırlar. O nûru, Allahü teâlânın görünüşlerinden bir görünüş olarak ve zıllardan bir zıl olarak değil de, Allahü teâlânın zâtı, kendisi sanıyorlar. Hâlbuki, o nûra Allahü teâlânın zâtı demek, büyük iftirâdır.

Tâm bir sapıklık ve zındıklıktır. Cenâb-ı Hak, ne kadar çok sabırlıdır ki, böyle iftirâcılara çeşid çeşid azâblar yapmak için acele etmiyor ve bunları yok etmiyor. Allahü teâlânın ilmi çokdur, hilmi de çokdur. Kudreti büyüktür. Afvı da büyüktür. Mûsâ aleyhisselâmın kavmi, Allahü teâlâyı görmek istedikleri için yok edildiler. Hazret-i Mûsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” Allahü teâlâyı görmek isteyince, A’râf sûresinin yüz kırkı ikinci âyetinde meâlen, (Sen beni elbette göremezsın) cevâbını aldı.

Aklı başından gitdi. Bu isteğinden tevbe etdi.

Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” Rabbül’âlemînin mahbûbudur. Gelmiş

ve gelecek bütün varlıkların, her bakımdan en üstünüdür. Mubârek bedeni ile mi’râca çıktığı hâlde ve Arşı, Kürsîyi geçtiği ve zemândan, mekândan dışarı çıktığı hâlde ve Allahü teâlâyı gördüğüne

Kur’ân-ı kerîmde işâretler bulunduğu hâlde, âlimlerimiz arasında görmedi diyenler de vardır. Âlimlerin çoğu, görmedi demişdir. İmâm-ı Gazâlî de, görmemiş olması dahâ doğrudur buyurmuştur. Bu câhiller ise, bozuk hayâlleri ile hergün gördüklerini sanıyorlar. Hâlbuki islâm âlimleri, Muhammed Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve sellem” bir kerre görmesinde sözbirliğine varamamışlardır. Bunların sözlerine dikkat edilirse, iki kimsenin karşı karşıya konuşdukları gibi, Allahü teâlâ ile konuşduklarını sanıyorlar. Bu da, tâm sapıklıktır. Hâşâ ve kellâ! Kelimeleri yanyana dizerek, birbirinden önce ve sonra sıralıyarak konuşmak, mahlûk olmağı gösterir. Allahü teâlâ, böyle konuşmaz. Tesavvuf büyüklerinin sözleri, bunları yanıltmış olacak.

Tesavvuf büyükleri de, Allahü teâlâ ile konuşulacağını bildirmişlerdir.

Fekat bu büyükler, Allahü teâlânın bu sözleri arka arkaya söylediğini bildirmiyorlar. Allahü teâlâ, bu kelâmı yarattı diyorlar. Bu sözleri hiç yanlış değildir. Mûsâ aleyhisselâmın mubârek ağaçdan işitdiği söz de, Allahü teâlânın kelâmı idi. Söz mahlûk, Allahü teâlâ hâlık idi. Yoksa, iki kimsenin konuşması gibi değildi. Cebrâîl aleyhisselâmın Allahü teâlâdan işitdiği kelâm da, böyle idi. Bu kelâmlar da, Allahü teâlânın kelâmıdır.

Buna inanmıyan kâfir ve zındık olur. Allahü teâlânın kelâmı, (Kelâm-ı nefsî) ile (Kelâm-ı lafzî) arasında sanki ortakdır. Araya hiçbirşey karışmadan Allahü teâlâ onu yaratmaktadır. Bundan anlaşılıyor ki, kelâm-ı lafzî de Allah kelâmıdır. Buna inanmıyan da kâfir olur. Burasını dikkatle okumalıdır. Bu açıklama çok yerde işe yarayacaktır. İnsanı herşeye kavuşduran Allahü teâlâdır.

Mümkünlerin ya’nî mahlûkların vücûdleri ya’nî varlıkları da, bütün sıfatları ve kuvvetleri gibi pek za’îfdir. Mümkünün ilmi, Vâcib-i teâlânın ilmi yanında nedir ki? Mahlûkun kudretinin, ezeli olan kudret yanında ne değeri olabilir? Bunun gibi, mümkünin varlığı, Vâcib-i teâlânın varlığı yanında hiçdir. Bu iki varlığa bakan bir kimse, ikisi arasındaki ayrılığın çokluğunu görünce şaşırarak ve bu ikisine de varlık demek acabâ doğru mudur? Yoksa, birisine var demek doğrudur da, ikincisine, varlığa benzediği için mi var denmiştir diye soracaklardır. Görmüyor musun? Tesavvufcuların çoğu ikinci soruya inanarak, mahlûkların varlığına, mecâz yolu ile vücûd demişlerdir.

Mahlûkların varlığını söyleyen, yâ câhil müslimânlardır. Yâhud, insanların en yüksekleridir. İnsanların en yüksekleri, Peygamberlerdir

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve ümmetleri arasında, Peygamberin vilâyetine kavuşmakla şereflenen, zıl dâirelerinin hepsini geçenlerdir.

Herşeyin içini anlayamayıp yalnız dışlarını gören câhiller, Vâcib-i teâlânın varlığı ile, mümkünlerin varlığını tâm varlık sanırlar. Her ikisini mevcûd bilirler. İnsanların en yüksekleri keskin görüşlüdür. Bu iki varlığı, tâm varlık bulurlar. Vücûdün parçalarının dereceleri arasındaki ayrılıkların, vücûdün sıfatlarında ve i’tibârlarında olduğunu, özlerinde ve zâtlarında olmadığını söylerler. Böylece, birisi, tâm varlık, öteki mecâz olarak varlık olmaktan kurtulur. İnsanların orta derecede olanları, câhillerden üstün ve en yüksek olanlardan aşağı derecelerde olduklarından, mahlûkların var olduklarına inanmaları ve bunların vücûdlerine tâm varlık demeleri çok güçdür. Bunun içindir ki, mümkünin varlığı, tâm varlığa benzediği için, ona mevcûd denilmiştir derler. Güneşde durmuş suya, güneşlenmiş su demeğe benzemekdedir. Vücûd, onunla bulunmuyor ki varlığı doğru olsun. Bu tesavvufculardan birkaçı da, mahlûkların vücûdü üzerinde birşey söylememiştir. Vücûdleri vardır

veyâ yokdur diye açıkça konuşmamışlardır. Birkaçı ise, mahlûkların vücûdü yokdur dedi. Vâcib-i teâlâdan başka mevcûd yokdur dediler. Birkaçı da, mahlûkların vücûdünü Vâcib-i teâlâdan başka bilmezler. İki vücûd birdir de demezler. Birkaçı ise, mahlûkları Allahü teâlânın var olduğu vücûd ile mevcûddürler dedi ki, bu söz mahlûkların ayrıca vücûdleri yokdur demektir.

Mahlûkların vücûdü vardır demek için keskin görüşlü olmak lâzımdır. Allahü teâlânın vücûdü ya'nî varlığı yanında, mahlûkların vücûdünü, bunlar görebilir. Keskin görüşlü olanlar, gündüzün, güneşin vücûdü yanında yıldızları görürler. Görmesi kuvvetli olmıyanlar ise göremez. Mahlûkların vücûdü, gündüz yıldızların vücûdü gibidir. Görüşü kuvvetli olanlar görebilir. Görmesi az olanlar görmekten mahrûm kalır.

Süâl: Câhillerin görmesi za'îf ve basîretleri, ya'nî kalb gözleri kör olduğu hâlde, mahlûkların vücûdünü nasıl görebiliyorlar. Vâcib-i teâlânın vücûdünün ışıkları, onların görmesine niçin mâni' olmuyor?

Cevâb: Câhiller, birşeyi öğrenmekle anlar. Görmekle anlamaz. Biz burada öğrenerek değil, görerek anlıyanları söylüyoruz. Öğrenmekle anlıyanlar için birşey demiyoruz. Vâcib-i teâlânın vücûdünün ışıkları, câhillere göre sanki yok gibidir. Bunun için, mahlûkların, vücûdünü görmeğe mâni' olmaz. Şöyle de cevâb verimiz ki, ışıkların görünmesi, mahlûkların vücûdünü görmeğe mâni'dir. Mahlûkların vücûdünü bilmeğe mâni' değildir. Çünkü bir şeyi bilmek, çok olur ki, işitmekle ve başkalarına uymakla da hâsıl olur.

Düşünmekle ve benzetmekle de bilinebilir. Görüşleri za'îf olanlar da, gündüzleri yıldızların vücûdünü bilir. Güneşin ışıkları, bu bilgiye mâni'

olmaz. Câhiller, mümkünlerin vücûdünü bilmekdedir. Görmekde değildirler.

Çünkü şühûd, ya'nî görmek, kalb gözü ile olur. Bunların basîretleri ya'nî kalb gözleri ise, kördür. Görülecek şey, melek de olsa veyâ melekût veyâ ceberût yâhud lâhut da olsa göremezler.

Mahlûkların vücûdü var demekde, câhiller en yüksek âlimler gibidir dedik.

Başka birçok yerlerde de onlar gibidirler. Bunun içindir ki, Peygamberler

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” birçok işleri câhiller gibi yapmaktadırlar.

Herkes ile ve çoluk çocukları ile, onlar gibi yaşarlar. İnsanların en iyisinin “aleyhissalâtü vesselâm” çoluk çocuğuna karşı güzel işlerini herkes bilir. Meselâ birgün, insanların en iyisi “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” hazret-i Hasen ile hazret-i Hüseyini öpdüler. Onlarla sevinçli ve güler yüzlü vakt geçirdiler. Orada bulunanlardan birisi, (Yâ Resûlallah! Onbir oğlum var. Şimdiye kadar hiçbirisini öpmedim) dedi.

Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” buyurdu ki, (Bu merhametdir. Kullarından dilediğine ihsân eder). En yüksek olanlar, birçok işlerinde câhillere benzemekdedir. Bu benzeyiş, her ne kadar görünüşde ise de, câhiller, işin iç yüzünü anlıyamadıklarından, o büyüklerden fâidelenemiyorlar. O büyükleri kendileri gibi sanıyorlar. Kendilerine benzemiyenlere bakıyorlar.

Onları büyük biliyorlar. Evliyânın ahlâkı ve işleri kendilerine benzemediği için onları, huyları, işleri ve sözleri kendilerine benziyenlerden dahâ üstün sanıyorlar. Kendilerine benziyen ahlâk ve işler, Peygamberlerde bulunsa bile, onları dahâ üstün biliyorlar.

İşitdiğimize göre, şeyh Ferîdeddîn-i Şekergenç “rahmetullahi aleyh”

hazretlerinin çocuklarından biri ölünce, bunu haber aldığı zemân, hiç üzülmeydi. (Bir köpek yavrusu ölmüştür, dışarı atınız!) dedi. İnsanların en üstünü olan Muhammed aleyhisselâmın oğlu İbrâhîm vefât edince, yanına gelip ağladı ve çok üzüldü ve (Yâ İbrâhîm! Senin ayrılığınla çok üzüntüdeyiz) buyurdu. Üzüldüklerini çok çok bildirdiler. Şimdi düşünelim! Şeyh Ferîdeddîn mi dahâ üstündür, yoksa Seyyid-ül-beşer mi? Câhiller, hayvan gibi olduğundan, şeyhin işini dahâ üstün görürler. Onun dünyâya bağlı olmadığını anlarlar. Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”

işini ve sözlerini dünyâya bağlılık sanırlar. Bu kötü inanışlarından Allahü teâlâyâ sığınırız! Bu dünyâ imtihan, deneme yeridir. Câhilleri en yükselere benzetmenin çok fâideleri ve sebepleri vardır. (Allahümme erinelhakka hakkan verzuknâ ittibâ’ahu ve erinel bâtıla bâtılan verzuknâ ictinâbehu bi-hurmeti Seyyidil-beşer “aleyhi ve alâ âlihi ve eshâbihi minessalevâtü efdalühâ ve minetteslîmâtü ekmelühâ”). Ya’nî, (Yâ Rabbî!

Doğruyu bize doğru olarak göster ve ona uymağı bize nasîb et ve yanlış, bozuk olan şeylerin yanlış olduklarını bize göster ve onlardan sakınmamızı nasîb et! İnsanların en üstünü hurmetine bu düâmızı kabûl buyur!).

Yine sözüme dönelim. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve onların Eshâbının ve Eshâbın izinde giden Evliyânın “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’in” îmânları, önce şühûdî iken, insanları Allahü teâlâyâ çağırmak için geriye döndükten sonra, gaybî olmuştur. Şuna benzer ki, bir kimse gündüz, güneşi görür. Güneşin vücûdüne îmân-ı şühûdî ile inanır. Gece olunca, bu îmân-ı şühûdîsi, îmân-ı gaybî olur. Âlimlerin îmânı, gaybî ise de, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” izinde gittikleri için bu îmân-ı gaybîleri, vicdânî ve anlayışlı olmuştur. Nazârî, teorik olmakdan kurtulmuştur. Âlim deyince, âhiret bilgilerine âlim olan kimse anlaşılmalıdır. Dünyâ âlimleri anlaşılmalıdır. Çünkü dünyâ âlimleri, bütün mü’minler gibidir. Bütün mü’minlerde bulunan gaybden îmânın çok dereceleri vardır. Bu îmânın en yüksek derecesi, Peygamberlere

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uymakla hâsıl olan îmândır. Ya’nî, Allahü teâlâ şöyle buyurdu ve Resûlullah “sallallahü aleyhi ve alâ âlihi ve sellem” böyle buyurdu diyerek öğrenilen îmândır.

Süâl: Ehl-i sünnet âlimleri buyuruyor ki, istidlâl ile ya’nî akl ile bularak hâsıl olan îmân, taklîd ile ya’nî başkasına uyarak hâsıl olan îmandan dahâ üstündür. Hattâ, âlimlerin çoğu, istidlâl îmânın şartıdır.

Taklîd ile hâsıl olan îmân, îmân olmaz buyurmuşlardır. Siz ise, îmân-ı taklîdî dahâ üstündür diyorsunuz?

Cevâb: Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vettehıyyât” taklîd ederek hâsıl olan îmân, îmân-ı istidlâlîdir. Çünkü o büyükleri taklîd eden kimse, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bildirdiği her şeyin doğru olduğunu, aklı ile, düşüncesi ile anlamıştır. Çünkü Allahü teâlânın, bir

kimsenin sözlerinin doğru olduğunu bildirmesi için, ona, mu’cizeler vermesinden, o kimsenin elbette doğru sözlü olduğu anlaşılır.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” hepsinde mu’cizeler bulunduğu için, hepsi doğru sözlüdür. Başkasına uyarak hâsıl olan îmânın kıymetsiz olması, babalarından görerek îmân ettikleri içindir.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” doğru söylediklerini, bildirdikleri herşeyin doğru olduğunu düşünmeden, yalnız anadan babadan ve etrâfdan görerek hâsıl olan îmândır. Böyle olan îmân-ı taklîdî, âlimlerin çoğuna göre kıymetsizdir.

[Hıristiyanların ve yehûdîlerin îmânları ve komünistlerin, masonların ve şimdiki türedi ilericilerin îmânsızlıkları ve din düşmanlıkları da, böyle îmân-ı taklîdî gibidir. Hiç kıymeti ve ehemmiyeti ve doğruluğu yoktur.

Anadan, babadan ve yaldızlı propagandalardan hâsıl olan yanlış ve temelsiz birer inanışdır].

Mantığa dayanarak, akl ile, düşünce ile hâsıl olan îmâna gelince, bu yoldan îmân elde edilebilir. Fekat elde edenler pekazdır. Allahü teâlânın varlığını bu yoldan isbât etmekte, mevlânâ Celâleddîn-i Devânî

“rahmetullahi teâlâ aleyh” gibi biri dahâ bulunduğunu bilmiyoruz. Çünkü bu, hem muhakkıktır ve hem de sonra gelenlerdendir ve bu yüksek varlığı isbât etmek için çok uğraşmıştır. Böyle olmakla berâber, ondan sonra gelenlerden onun yazılarını açıklayanlar, onun ileri sürdüğü düşüncelerden, olaylardan yanlış veyâ kusûrsuz olanını görememişlerdir. Açıklarken çok fikrleri değiştirmek zorunda kalmışlardır. Bundan anlaşılıyor ki, Peygamberleri

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” taklîd etmeğe dayanmadan, yalnız istidlâl ile îmân hâsıl edenlere yazıklar olsun! Allahü teâlâ, îmânın nasıl elde edileceğini bize gösteriyor. Âl-i İmrân sûresinin elliüçüncü âyetinde meâlen, (Yâ Rabbî! Senin indirdiğine inandık. Resûlüne uyduk. Bizi şâhid olanlarla birlikte bulundur!) buyuruldu.

273

Bu mektûb, mirzâ Hüsâmeddîn Ahmede “rahmetullahi teâlâ aleyh” yazılmıştır.

Sâlik kendine yol gösterene bağlı olup, başkalarına bakmaması lâzım olduğu ve rü’yâlara kıymet verilmemesi bildirilmektedir: Bizlere doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ bizlere doğru yolu göstermeseydi, kendimiz bulamazdık. Rabbimizin Peygamberlerinin her sözü doğrudur. Lutf ederek bu fakîre gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizleri çok sevindirdi. Allahü teâlâ, bunun için size iyi karşılıklar versin! Buyuruyorsunuz ki:

Süâl: Tegannî ile okumayı ve dinlemeyi sıkı yasak ettiğimiz gibi, Mevlidi de yasak edecek miyiz? Hâlbuki mevlid Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” anlatan ve öven kasîdelerle çeşidli din ve ahlâk bilgisi veren şi’rlerdir. Kıymetli kardeşimiz Muhammed Nu’mân “rahmetullahi teâlâ aleyh”

ve buradaki sevdiklerimizden birkaçı, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizin bu

mevlid cem'iyetlerini çok beğendiklerini rü'yâda görmüşlerdir. Mevlid dinlemekten vaz geçmek, bunlara çok güç gelmektedir.

Cevâb: Kıymetli efendim! Rü'yâların kıymeti olsaydı, rü'yâda görülenlere güvenilseydi, mürîdlerin rehberlere hiç ihtiyâçları olmazdı. Allahü teâlânın ma'rifetlerine kavuşmak için, tarîkatlerden birine bağlanmak lâzım olmazdı. Çünkü her mürîd, rü'yâda gördüğüne göre, işini yoluna kordu.

Yaşayışını, rü'yâlarına göre düzenlerdi. Rü'yâları, rehberin yoluna uygun olsun, olmasın, rehberi beğensin beğenmesin, onlara uyardı. Böyle olunca, rehberlik mürîdlik zinciri kopar, her câhil, her ahmak, kendi görüşüne göre hareket ederdi. Sâdık olan bir mürîd, rehberi varken, binlerce rü'yâya on paralık değer vermez. Akllı, uyanık olan bir tâlib, pîr ni'metine kavuşmuş

iken, rü'yâları hayâl sayar, hiçbirini hâtırına bile getirmez. Mel'ûn şeytân, güçlü bir düşmandır. Sona varanlar bile, onun aldatmasından korkusuz değildirler. Onun yalanlarından korkmakta, titremektedirler.

Sondakiler böyle olunca, yolun başlangıcında ve ortasında olanları artık anlamalı. Hâlbuki, Allahü teâlâ, sondakileri korumaktadır. Şeytân bunları aldatamaz. Başlangıçdakiler ve yoldakiler ise böyle değildir. İşte bunun için, onların rü'yâlarına güvenilmez. Düşmanın aldatmasından korunmuş

değildirler.

Süâl: Rü'yâda, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” görülürse, o rü'yâ doğrudur. Şeytânın aldatmasından korunmuşdur. Çünkü şeytân, onun şekline giremez. Böyle bildirildi. Onun için, kardeşlerimizin rü'yâlarının doğru olması lâzımdır. Şeytânın aldatması olmaz değil mi?

Cevâb: (Fütûhât-i Mekkiyye) kitâbının sâhibi, [ya'nî Muhyiddîn-i Arabî hazretleri], şeytân, Medîne-i münevverede medfûn bulunan Muhammed aleyhisselâmın kendi şekline giremez diyor. Başka sûretlerde de, Resûlullah olarak görünemez diyenleri kabûl etmiyor. Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vesselâm” kendi şeklini ve hele rü'yâda tanıyabilmek çok güç olacağı meydâdadır. Bunun için, rü'yâlara nasıl güvenilebilir? Âlimlerin çoğunun dediğine uyarak ve Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vesselâm” yüksek şânına yakışacak üzere, şeytânın hiçbir şekilde o Serverin ismi ile görünemeyeceğini söylersek, o şeklden emrler almak ve onun beğenip beğenmediğini anlamak kolay değildir. Mel'ûn şeytân düşmânlığını burada da gösterebilir. Araya karışarak, olmıyan şeyi olmuş gibi gösterebilir. Rü'yâ göreni şaşırtır. Kendi sözlerini ve işâretlerini, o şeklin “alâ sâhibihessalâtü vesselâm” sözleri ve işâretleri imiş gibi gösterir.

Çoğumuzun bildiği gibi, birgün Seyyid-ül-beşer “aleyhi ve alâ âlihi ve eshâbissalâtü vesselâm” Eshâbı ile oturuyordu. Kureyşin ileri gelenleri ve kâfirlerin şefleri orada idiler. Seyyid-ül-beşer “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” onlara (Vennecmi) sûresini okudu. Onların putlarını anlatan âyet-i kerîmeye gelince, mel'ûn şeytân putları öven birkaç sözü, o Serverin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” sözüne ekledi. Dinleyenler, bunları da o Serverin sözü sandılar. Şeytânın sözlerini âyet-i kerîmeden ayıramadılar. Orada bulunan kâfirler bağırmaya başlayarak, Muhammed

“aleyhissalâtü vesselâm” bizimle sulh yaptı, putlarımızı övdü dediler.

Orada bulunan müslimânlar da, okunan sözlere şaşakaldılar. O Server

“aleyhissalâtü vesselâm” şeytânın sözlerini anlamadı. (Ne oluyorsunuz?) diye sordu. Eshâb-ı kirâm, siz okurken bu sözler de araya karışdı dediler.

O Server “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” düşünceye daldı ve çok üzüldü. Hemen Cebrâîl-i emîn “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” vahy getirdi. O sözleri şeytânın karıştırdığı, bütün Peygamberlerin sözlerine de karışdırmış olduğunu bildirdi. Allahü teâlâ, o sözleri âyet-i kerîme arasından çıkardı. Kendi kelâmını sapsağlam yaptı. Görülüyor ki, o Server

“aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” hayâtda iken ve uyanık iken ve Eshâb-

1 kirâm arasında, şeytân-ı la'în o Serverin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” sözüne kendi bozuk şeylerini karışdırıyor ve hiç kimse bunu ayıramıyor. O Server “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” vefât etdikden sonra bir kimse uykuda hisleri çalışmaz iken ve yalnız iken, nasıl olur da, rü'yânın şeytânın karışmasından korunduğunu ve onun değışdirmediğini anliyabilir? Şunu da söyliyelim ki, mevlid okuyanların ve dinleyenlerin zihnlerinde Resûlullahın bu işden râzı olduğu yerleşmiş bulunmaktadır.

Çünkü övülen kimseler, övenleri beğenir. Bu düşünce, hayâllerinde yerleşerek, hayâllerindeki şekli, sûreti rü'yâda görebilirler. Bu rü'yâ doğru olmadığı gibi, şeytân da karışmış değildir. Şunu da bildirelim ki, rü'yâlar doğru olsa bile, araya görüldüğü gibi çıkar. Meselâ, rü'yâda birisi görülürse, o kimsenin kendisi anlaşılır. Doğru olan rü'yâlar, çok olur ki, görüldüğü gibi çıkmaz. Bundan başka birşey anlamak, ya'nî ta'bîr etmek lâzım gelir. Meselâ, rü'yâda Ahmed görülür. Ahmed ile Mehmed arasında sıkı bağlantı olduğundan, bu rü'yâdan Mehmed anlaşılır. Bu bildirdiklerimiz gösteriyor ki, oradaki sevdiklerimizin gördükleri rü'yâlara şeytân karışmamış olsa bile, bu rü'yâların, görüldüğü gibi olduğu nereden anlaşılır? Bunları ta'bîr etmek lâzım olmadığı ve başka şeyleri göstermedikleri nasıl söylenebilir? Demek ki, rü'yâlara kıymet vermemelidir. Herşey, insan uyanık iken vardır. Bunları uyanık iken görmeğe çalışmalıdır. Uyanık iken görülen, bulunan şeylere güvenilir. Bunlar, ta'bîr etmek istemez. Rü'yâda ve hayâlde görülen şeyler de, rü'yâ ve hayâldir. Oradaki sevdiklerimiz, çok zemândan beri kendi kendilerine yaşıyorlar. Dilediklerini yapıyorlar. Fekat, mîr Muhammed Nu'mânın, büyüklerin yoluna uyması elbette lâzımdır. Yasak edildikten sonra, bir an bile duraklamakdan Allahü teâlâ korusun. Eğer duraklarsa, kime zararı olur?

Yolumuza uygun olmadığı için, yasak etmekde sıkı davranıyorum. Yolumuza uymıyan şey şarkı, raks, dans olsun veyâ mevlid, kasîde, gazel okumak olsun birdir. Her yolun maksûda kavuşduran özel şartları vardır. Bu tarîkde maksada kavuşabilmek, bu işleri yapmamağa bağlıdır. Bu yolda ilerlemek isteyenlerin bu yola uygun olmıyan şeylerden sakınması lâzımdır. Başka yollarda yapıldığına bakmaması lâzımdır. Behâüddîn-i Buhârî “kuddise sirruh” buyurdu ki, (Biz bu işi yapmayız ve kötü de bilmeyiz). Ya'nî bu iş, bizim yolumuza uygun olmadığı için yapmayız. Fekat başka tarîkatlerin büyükleri yaptıkları için, inkâr da etmeyiz. Firûz-âbâd ya'nî Delhi şehri, biz fakîrlerin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in” sığınağıdır. Bize bağlı olanların en kıymetlileri oradadır. Bu yüksek yola uygun olmayan birşeyin orada görülmesi, biz fakîrleri ne kadar üzse yeridir. Bâkî-billah “kuddise sirruh” hazretlerinin kıymetli oğulları oradadır. Onlara, yüce babalarının yolunu korumak dahâ çok yakışır. Hâce Ubeydullah-i Ahrâr “kuddise sirruh”

hazretleri vefât edince, onun mubârek yolu her tarafda bozulmağa başlarken, oğulları sımsıkı sarılıp, bu yolu korudular. Değişiklik yapanlara karşı durdular. Böyle olduğunu siz de biliyorsunuz.

Hocamız Bâkî-billah “kuddise sirruh” hazretlerinin selîm, yumuşak huylu olduğunu yazıyorsunuz. Evet, başlangıçda, ba'zı işlerde melâmîlik yolunu tutarak, kolaylık gösterirlerdi. Melâmet yolunu benimsiyerek ba'zı şeylerde azîmeti bırakırdı. [Azîmet, her şeyin en iyisini yapmağa çalışmak, izin verilen şeylerden sakınmak demektir.] Son zemânlarında bu işlerin hiçbirini yapmadılar. Melâmet kelimesini ağızlarına almadılar. İnsâf ederek söyleyiniz! Eğer kendileri şimdi hayâtta olsa idi, o cem'iyetinize, toplantınıza râzı olurlar mı idi? Beğenirler mi, yoksa beğenmezler mi idi?

Bu fakîr iyi biliyorum ki, hiç izin vermezlerdi. Elbette inkâr ederlerdi.

Bunları yazmaktan maksadım, işin doğrusunu bildirmektir. Dinleseniz de, dinlemeseniz de, hiç sıkılmam ve birşey söylemem. Eğer, kıymetli oğulları ve oradaki sevdiklerimiz, o işlerden vazgeçmezlerse, onlarla görüşmemiz sona erecektir. Başınızı çok ağrıtmıyayım. Sonunuz selâmet olsun.

274

Bu mektûb, şeyh Yûsûf-i Berkîye yazılmışdır. Çok yükselmek için çalışmak, yolda görülen şeylere bağlanıp kalmamak lâzım olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine salât ve selâm olsun!

İyi düâlarımı bildiririm. Gönderdiğiniz üç mektûb geldi. Bildirdiğiniz rü'yâlar, hâller ve kerâmetler anlaşıldı. Son hâlinizin kesretde vahdeti görmek olduğunu yazarken diyorsunuz ki, (Sona kavuşmak demek, ilk hâle dönmek demektir ve yok olmaktan kurtulmak demektir. Ya'nî bir kulum, yokdan var edilmişim ve Muhammed Mustafâ "sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve sellem" hazretlerinin ümmetiyim) diyorsunuz. Bu hâl doğrudur. Önce bildirdiğiniz hâllerin üstündedir. Fekat yolun sonu başkadır. Bu hâlinizden çok hem de pekçok uzaktır. Fârisî beyt tercemesi: Gidilecek yol uzundur pek;

Uygun olmaz kavuşduk demek.

Bundan evvelki mektûbunda yazıldığı gibi, (Lâ ilâhe illallah) güzel kelimesini çok söylemek, kesreti görmeği yok etmek içindir. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun ki, bu güzel kelimenin bereketi ile, o şühûd sizde kalmamıştır. Dahâ çok ilerlemek isteyiniz ve bunun için çalışınız. Yoldaki çocuk eğlencelerine takılıp kalmayınız! Allahü teâlâ, yüksek arzûları olanları sever. Dar tevhîd yolundan çıkarak ana caddeye kavuşmuşsunuz. Bu, çok büyük bir ni'metdir. Eski hâllerinizi düşünmeyiniz! Kesretle karışık olan şühûdün lezzetlerini hâtırınıza getirmeyiniz! Bir zemânınızı bu yolda ilerlemekle geçiriniz. Çok afyon çekenleri gördüm. Afyondan vaz geçmişlerdi. Onun kötülüğünü anlamışlardı. Çok zemân sonra, afyon içtikleri günleri ve o hâllerdeki zevkleri hâtırlıyarak ve konuşarak, sonunda eski hâllerine döndüler.

Yavrum! Kesret aynalarında olan şühûd, insana tatlı gelir. Hiçbir mahlûkla ilişiği olmıyan şühûd ise, herşeyi unutturur. İnsana hiç tatlı gelmez.

Rehberin yardımı olmadan bu yolda ilerlemek çok güçdür. Kıymetli kardeşim, mevlânâ Ahmed-i Berkîyi oradaki insanlar, zâhir ilmlerinde âlim sanıyorlar.

Kendisi de, kendi hâllerini ve arkadaşlarının hâllerini bilmiyor. Çünkü bâtını, hiçbirşeyle ilişiği olmıyan şühûd iledir. Bu şühûd ise, herşeyi unutturur. Onun îmânı, gaybden inanan âlimlerin îmânı gibidir. Onun bâtını, yüksek yaradılışlı olduğu için, kesretle karışık şühûdü istemiyor. Zâhiri de tesavvufcuların anlamadan söylediklerine aldırmamakda ve aldanmamakdadır. Onun kıymetli vücûdü, oradaki kardeşlerimiz için büyük bir ni'metdir. Sizde hâsıl olduğunu bildirdiğiniz hâl, onda çok önce hâsıl olmuştur. O, hâllerini bilse de bilmese de, bu fakîre göre, oraların feyz ve bereketi mevlânâ Ahmedin vücûdüne bağlıdır "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz". Oradaki keşf sâhiblerinin bunu anlamamış olmalarına çok şaşılır. Bu fakîrin bildiğine göre, Mevlânânın büyüklüğü güneş gibi meydândadır ve açıkdadır. Dahâ yazarak başınızı ağrıtmıyayım. Son nefesimiz için düâ buyurmanızı dilerim. Vesselâm.

Bu mektûb, molla Ahmed-i Berkîye yazılmışdır. Kabûl edilip edilmediği süâline cevâb vermekde ve islâmiyyet bilgilerini yaymak lâzım olduğunu bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd ve Resûlullaha salât ve selâm ederim. Size de iyi düâlar eylerim. Şeyh Hasen ve arkadaşları iki mektûbunuzu getirdi. Bizleri çok sevindirdi. Bir sahîfesinde Hâce Üveysin hâlleri yazılı idi. İkinci sahîfesinde, kabûl edilip edilmediğinizi soruyorsunuz. Bunu okuyunca, sizin hâlinizi araştırdım. Oradaki insanların size doğru koşdukları ve size sığındıkları göründü. Sizi, oradaki insanların se'âdete kavuşmaları için vâsıta yaptıkları ve o yerleri size bağladıkları anlaşıldı. Bunun için, Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun! Bu görüşümüzü, rü'yâ, hülyâ sanmayınız!

Rüyâ ve hülyâ şübheli olur. İkisine de güvenilmez. Bizim yazdıklarımızı, gözle görülür, elle tutulur gibi sağlam biliniz!

Sizin bu ni'mete kavuşmanız, islâmiyyet bilgilerini öğretmekle ve fikh hükmlerini yaymakla olmuşdur. Oralara cehâlet yerleşmişti ve bid'atler yayılmışdı. Allahü teâlâ, sevdiklerinin sevgisini size ihsân etti.

İslâmiyyeti yaymağa sizi vesîle eyledi. Öyle ise, din bilgilerini öğretmeğe ve fikh ahkâmını yaymağa elinizden geldiği kadar çalışınız. Bu ikisi bütün se'âdetlerin başı, yükselmenin vâsıtası ve kurtuluşun sebebidir. Çok uğraşınız! Din adamı olarak ortaya çıkınız! Oradakilere emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yaparak, doğru yolu gösteriniz! Müzzemmil sûresinin ondokuzuncu âyetinde meâlen, (Rabbinin rızâsına kavuşmak isteyen için, bu elbette bir nasîhatdir) buyuruldu. Kalb ile zikir yapmak için size izn verilmişti. Buna çalışmanız da, ahkâm-ı şer'ıyyeye yapışmanız ve nefis-i emmârenin azgınlığını gidermeniz için yardımcı olur. Bu vazîfenizi de, elden bırakmayınız. Kendi hâllerinizi ve sevdiklerinizin hâllerini bilmediğiniz için üzülmeiniz. Hâlleri bilmemek, hiçbirşey ele geçirmemek olacağını sanmayınız! Sevdiklerinizin hâlleri, sizin yüksekliğinizin aynalarıdır. Sizin hâlleriniz onlara ışık salmakda ve görünmekdedir. [Gece karanlıkda taşların aydınlanması, ışık kaynağı sâyesinde olur. Işık kaynağı olmazsa, taşlarda hiçbir şey görünmez.] Şeyh Hasen, sizi durduran direklerden biridir. Sizin kıymetli yardımcınızdır. Eğer Mâverâ-ün-nehr veyâ Hindistâna gitmek isterseniz, orada yerinizi tutacak şeyh Hasendir.

Ona elinizden gelen yardımı yapınız! Onu gözetiniz! Onun, zarûrî olan din bilgilerini, bir ân önce öğrenip bitirmesi için, çok uğraşınız! Onun da Hindistâna gelmesi, hem onun için, hem de sizin için çok fâideli olur.

Allahü teâlâ bizi ve sizi millet-i islâm doğru yolunda bulundursun “alâ sâhibihessalâtü vesselâm”! O kardeşimizin altı aydan beri ilerlemekde olduğunu yazıyorsunuz. Gaybet ve şü'ûrsuz hâllerinde gördüğü temiz rûhları, şimdi uyanık iken görüyor diyorsunuz. Yavrum, rûhları görmek yüksekliği göstermez. İster şü'ûrlu görsün, ister şü'ûrsuz görsün, kıymetsizdir. Bu yolun birinci adımı, Allahü teâlâdan başka hiçbirşey görmemektir. Dahâ başlangıçda, (Mâsivâ)dan hiçbirşey düşünmemektir. Bu sözümüzle, mahlûkları Allahü teâlâdan başka görmemeli ve mâsivâ olarak bilmemeli demek istemiyorum. Böyle görmek ve bilmek mahlûkları görmek demektir. Allahü teâlâdan başka hiçbirşeyi görmemeli ve bilmemelidir. Bu hâle (Fenâ) denir.

Fenâ makâmı, bu yolun konaklarından, dahâ birinci konaktır. Fenâ hâsıl olmadıkca hiçbir şeye kavuşulamaz. Fârisî beyt tercemesi: Varmadıkca bir kimse Fenâya,

Yol bulamaz hiç o, Kibriyâya.

Bu günlerde yazılmış olan mektûblar pek kıymetlidir. Çok fâideli şeyleri bildirmekdedirler. Mektûbların bir kopyesini şeyh Hasen götürdü. Dikkatle okuyunuz, iyi düşününüz. Vâlidenizin magfireti için düâ istiyorsunuz.

Gereği yapıldı. Buradakilerin hâllerini şeyh Hasen size geniş bildirecektir. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı efdalühâ ve minettehiyyâtı vetteslîmâtı ekmelühâ”

izinde gidenlere selâm olsun! Bu fakîr ve çocukları “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”, son nefesde selâmetimiz için düâ buyurmanızı dileriz.

Vesselâm.

276

Bu mektûb, meyân şeyh Bedî’uddîne yazılmışdır. Kur’ân-ı kerîmdeki muhkem ve müteşâbih olan âyet-i kerîmeleri bildirmekdedir: Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma “aleyhi ve aleyhim ve alâ âlihi ve eshâbihittayyibînettâhirîn ecma’în” salât ve selâm olsun! Allahü teâlâ, bizi ve sizi ilmde râsih olanlardan eylesin!

Kardeşim! Allahü teâlâ, kendi kitâbını ikiye ayırdı. (Muhkemât) ve (Müteşâbihât). Bunlardan birincisi, islâmiyyet bilgilerinin ve ahkâmının kaynağıdır. İkincisi, hakikatlerin ve sırların hazînesidir. El, yüz, ayak, baldır, parmaklar ve parmak uçları, Kur’ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde yazılıdır. Bunların hepsi, müteşâbihâtdandır. Bunlar gibi, Kur’ân-ı kerîmdeki sûrelerin başında bulunan harfler de müteşâbihâtdandır. Bunların ne demek olduğu, yalnız (ulemâ-i râsihîn) denilen büyüklere bildirilmiştir.

Âyet-i kerîmedeki (El) kelimesinin, kudret demek olduğunu ve (Yüz) kelimesinin zât demek olduğunu sanmayınız! Bunlar çok gizli, derin bilgilerdir. En yüksek olanlara bildirilmiştir. Sûrelerin başındaki (Hurûf-i mukatta’ât) denilen harfler ile ne bildirildiği nasıl anlatılabilir?

Çünkü bunların her harfi, âşık ile ma’şûk arasındaki gizli esrârın denizleridir. Sevenle sevgilinin ince işâretlerinden örtülü birer işâretdir. Muhkemât, her ne kadar Kur’ân-ı kerîmin temelleridir. Fekat, bunların meyveleri ve netîceleri olan müteşâbihât, Kur’ân-ı kerîmin maksadları, gâyeleridir. Temel, binâyı tutmakdan başka birşeye yaramaz.

Netîceleri, meyveleri elde etmek için vâsitadan başka birşey değildir.

Bundan dolayı, Kur’ân-ı kerîmin özü müteşâbihâtdır. Kur’ân-ı kerîmdeki muhkemât ise, bu özün, bu çekirdeğin kabuğudur. Müteşâbihât, şifre ile, işâret ile, aslı, özü bildiriyor. Ulûhiyyet mertebesinin inceliklerini haber veriyor. Muhkemât böyle değildir. Müteşâbihât, hakikatlerdir.

Muhkemât ise, müteşâbihâtın yanında, o hakikatlerin sûretleri, görünüşleridir. Kur'ân-ı kerîmdeki bilgilerin özü ile kabuğunu ve hakikati ile sûretini birlikde elde edebilen âlime (Âlim-i râsih) denir. Zâhir âlimleri, bu ilmlerin yalnız kabuğunu öğrenirler. Yalnız muhkemâtı bilirler. (Ulemâ-i râsihîn) ise, muhkemât bilgilerini elde etdikden sonra, müteşâbihât ile ne denilmek istenildiğini anlarlar. Sûret ile hakikati, ya'nî muhkem ile müteşâbihi birleştirirler. Fekat, muhkemâtı öğrenmeden ve muhkemâtın emrlerini ve yasaklarını yapmadan, müteşâbihâte ma'nâ vermeğe kalkışan ve sûreti bırakarak hakikati arıyan kimse, câhildir, hem de kendi cehâletini anlamıyan kara câhildir. Doğru yoldan çıkmışdır da, kendi sapıklığından haberi yoktur. Bu dünyâda sûret ile hakikatin bir arada bulunduğunu bilmiyor. Bu dünyâ durdukça, hiçbir hakikat, sûretten ve şeklden ayrılmaz. Hicr sûresinin doksandokuzuncu âyetinde meâlen, (Sana yakîn gelinceye kadar, Rabbine ibâdet et) buyuruldu. Burada yakîn demek, mevt, ya'nî ölüm olduğunu, tefsîr âlimleri bildirmektedir. Allahü teâlâ, bu âyet-i kerîmede, ölüm gelinceye kadar ibâdet yapılmasını emr etmektedir.

Ölüm de, bu dünyânın sonu demektir. Çünkü hadîs-i şerîfde, (Bir kimse, ölünce, onun kıyâmeti kopmuş olur) buyuruldu. Âhîret hayâtında hakikatler meydâna çıkacaktır. Orada sûretler hakikatlerden ayrılacaktır. Dünyâ hayâtı başkadır. Âhîret hayâtı başkadır. Bu iki hayâtı birbiri ile karışdıran, yâ câhildir veyâ zındıktır. Zındık, din perdesi altında islâmiyyeti yıkmağa çalışır. Çünkü, islâmiyyetin câhillere olan her emri, âlimlere de ve tesavvuf yolunun sonuna varanlara da emr edilmişdir. İslâmiyyetin emrlerini yapmakda, bütün mü'minler ve âriflerin en yüksek derecede olanları arasında hiç ayrılık yoktur. Tesavvufcuların câhil olanları ve mülhidler ya'nî zındıklar, islâmiyyetin emr ve yasaklarından kendilerini sıyırmak istiyorlar. Bu emrler ve yasaklar, yalnız câhil kimseler içindir diyorlar.

Tesavvufculara ve tarîkatcilere yalnız ma'rifet ve hakâyık-ı Kur'âniyyeyi öğrenmek emr olundu diyorlar. O kadar câhildirler ki, âmirilere, kumandanlara ve devlet adamlarına da yalnız adâlet ve insâf etmeleri emr olundu. Bunlara başka bir ibâdet emr olunmadı diyorlar. İslâmiyyet, ma'rifet elde etmek için lâzımdır. Ma'rifet elde edenlerin islâmiyyete uymalarına lüzûm yoktur diyorlar. Yukarıdaki âyet-i kerîmede yakîn demek, ma'rifetullah demektir. Sehl bin Abdüllah-i Tüsterî de böyle demişdir diyorlar. Bu âyet-i kerîme, (Allahü teâlânın ma'rifetine kavuşuncaya kadar ibâdet ediniz!) demektir diyorlar. Ehl-i sünnet âlimlerinden bu âyet-i kerîmedeki yakîne ma'rifetullah diyen olmuş ise de, (Ma'rifetullah elde edinciye kadar, ibâdet zahmeti, güçlüğü bulunur. Sonra bu güçlük kalmaz) demişlerdir. Yoksa, sonra ibâdet etmek kalmaz dememişlerdir. Böyle söylemek, ilhâd, zındıklık olur. Bunlara göre, ârifler, ibâdet yapmakla emr olunmadı. Bunlar, gösteriş için ibâdet ederler. Talebelere, kendilerine uyanlara öğretmek için yaparlar. Yoksa, ibâdet yapmağa, ihtiyâcları yoktur derler. Bu sözlerine herkesi inandırmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin, (Üstâd, münâfık ve mürâî olmadıkça, talebe ondan birşey öğrenemez) sözünü ileri sürerler. Bu zındıkları, Allahü teâlâ yok eylesin! Bilmiyorlar ki, âriflerin ibâdete ihtiyâcları o kadar çokdur ki, câhillerin ihtiyâcı bunun onda biri kadar bile değildir. Çünkü ârifler, ibâdet etmekle yükselebilirler. Onların ilerlemeleri, islâmiyyete uymağa bağlıdır.

İbâdetlerin câhillere kıyâmetde verilecek olan karşılığına, ârifler bu dünyâda kavuşmaktadır. Bundan dolayı, âriflerin ibâdet yapması dahâ çok lâzımdır. Bunların islâmiyyete uymağa ihtiyâcları dahâ çokdur.

İslâmiyyetin sûreti ve hakikati vardır. Bu ikisine birlikde din denir.

Sûret dediğimiz dînin bilinen emrleri ve yasaklarıdır. Hakikat de, islâmiyyetin iç yüzüdür. Kabukla özün her biri, islâmiyyetin parçasıdır.

Muhkem ve müteşâbihden herbiri, islâmiyyetin kısımlarıdır. Ulemâ-i zâhir, islâmiyyetin yalnız kabuğunu öğrenmişlerdir. Ulemâ-i râsihîn “kaddesallahü esrârehümül’azîz”, islâmiyyetin kabuğunu ve özünü birlikde elde etmişlerdir. Sûret ile hakikati bir araya getirmişlerdir. Islâmiyyeti bir insana benzetebiliriz. Onun da insan gibi, sûret ve hakikati vardır. Çok kimseler, onun sûretine tutulmuşlar, hakikatine, özüne inanmamışlardır.

Rehberlerini yalnız doğru yolu gösterici ve kalbi temizleyici olarak bilmişlerdir. Bunlar zâhir âlimleridir.

Birçok kimse de, islâmiyyetin yalnız hakikatine tutuldular. Fekat, bunu islâmiyyetin hakikati bilmediler. Islâmiyyet, yalnız sûretidir ve kabuktur dediler. Islâmiyyetden başka bir öz, bir hakikat vardır dediler. Bununla berâber islâmiyyete tâm uydular. Islâmiyyeti elden bırakmadılar. Sûreti elden kaçırmadılar. Islâmiyyetin bir hükmünü yerine getirmiyene yıkıcı ve sapık dediler. Bunlar, Allahü teâlânın Evliyâsıdır. Allahü teâlânın sevgisine dalmışlar. Onun mâ-sivâsını unutmuşlardır.

Birçokları da, islâmiyyet sûretle hakikatin ikisine birlikde denir dedi. Öz ile kabuğun ikisinin de islâmiyyet olduğuna inandı. Islâmiyyetin hakikatini bırakarak yalnız sûretine sarılmağa kıymet vermediler. Sûret olmadan, yalnız hakikati elde etmek de tâm olmaz, noksân olur dediler. Hakikati elde etmeden, yalnız sûrete sarılanı da müslimân bildiler ve kıyâmetde kurtulacağını söylediler. Ulemâ-i zâhir ve bütün mü'minler böyledir dediler. Sûrete sarılmaksızın hakikat elde edilemez dediler. Elde edilir diyenlere zındık ve sapık dediler. Bu keskin görüşlü büyüklere göre, görünür görünmez bütün üstünlükler, hep islâmiyyetin içindedir. İlâhî ilm ve ma'rifetler, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleridir. Binlerce şühûd ve müşâhedenin kıymeti, bir i'tikâd bilgisi olan, (Allahü teâlâ hiçbirşeye benzemez, hiç kimse tarafından anlaşılamaz) sözünün kıymeti ile bir olamaz.

Islâmiyyetin hükmlerinden bir hükmüne uymıyan bir kimsede hâsıl olan hâllere, vecdlere, tecellîlere ve zuhûrlara hiç değer vermezler. Bunların istidrâc olmasından korkarlar. Böyle söyliylenler Allahü teâlânın hidâyetine kavuşan Ulemâ-i râsihîndir. Hakâik-ı Kur'âniyye, işin iç yüzü bunlara bildirilmiştir. Islâmiyyetin edeblerini gözetdikleri için, islâmiyyetin hakikatine kavuşmuşlardır. Yukarıda bildirilen ikinci kısım, böyle değildir.

Bunlar da, hakikati arıyor, hakikate tutulmuş ve islâmiyyetin ahkâmına, elden geldiği kadar sarılmış iseler de, bu hakikati islâmiyyetin dışında biliyorlar. Islâmiyyeti, bu hakikatin kabuğu sanıyorlar. Bunun için, bu hakikatin görüntülerinden, zıllarından bir zılle bağlanıp kalmışlardır. Bu hakikatin özüne, içyüzüne kavuşamamışlardır. Bunun için, bunların evliyâlığı bir zılde kalmış, Allahü teâlânın sıfatlarının görüntülerine varabilmişlerdir.

Ulemâ-i râsihînin evliyâlığı ise, asldadır. Asla kavuşduran yolu bulmuşlardır. Zılların perdelerinin hepsini aşmışlardır. Bunların evliyâlığı, Peygamberlerin vilâyetidir “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”.

Öteki Evliyânın vilâyeti ise, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” vilâyetinin gölgesidir.

Çok zemândan beri bu fakîr, müteşâbihâtin neyi gösterdiğini yalnız Allahü teâlâ bilir sanıyordum.

Ulemâ-i râsihîn, yalnız bunlara î mân eder diyordum.

Âlimlerin ve tesavvufcuların, müteşâbihât için verdikleri ma'nâları uygun bulmuyordum. Örtülebilecek olan ma'nâların bunlar olduğunu sanmıyordum.

Meselâ, Ayn-ül-Kuddât-i Hemedânî “rahmetullahi aleyh” hazretleri, (Elif lâ mî mî)den elem, derd ma'nâsını anlamışdır. Çünkü, aşk ve muhabbete elem lâzımdır. Çok zemân sonra, Allahü teâlâ lutf ederek, ihsân ederek, müteşâbihâtın te'vîlinden ya'nî işâret etdikleri ma'nâlardan bu fakîre

“rahmetullahi aleyh” az birşey bildirdi. Bu büyük denizden bu miskînin uygun yaratılmış toprağına birkaç damla serpildi. Ulemâ-i râsihîne de, müteşâbihâtın te'vîlinden, işâret etdikleri ince bilgilerden çok şeyler ihsân edildiğini anladım. Bize doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ, bize doğru yolu göstermeseydi, kendimiz bulamazdık.

Rabbimizin Peygamberleri hep doğru söylemişlerdir. Bildirdiğiniz rû'yâların ta'bîrini, buluşduğumuzda söylerim. Onun yerine ince ma'rifetleri yazdım.

Kusûruma bakmayınız! Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın

“aleyhi ve alâ ihvânihissalevâtü vetteslîmâtül ulâ” izinde gidenlere selâm olsun!

277

Bu mektûb, molla Abdül-Hay için yazılmışdır. (İlm-ül-yakîn) ve (Ayn-ül-yakîn) ve (Hakk-ul-yakîn) bildirilmektedir:

Allahü teâlâ, size herşeyin hakîkatini, doğrusunu bildirsin! Allahü teâlânın zâtını, kendisini tanımakda (İlm-ül-yakîn) demek, Onun kudretini gösteren âyetleri, alâmetleri görmektir. Bu âyetleri (Basîret) ile ya'nî kalb gözü ile görmeğe (Seyr-i âfâkî) derler. Zât-i ilâhînin şühûdü ve huzûru ise, yalnız (Seyr-i enfûsî) ile ilerlemekte olur. Bu seyr, sâlikin kendinde olan ilerlemektir. Fârisî beyt tercemesi: Ömür boyu yol alsa,

hep seyr eder kendinde.

Sâlikin kendi dışında olan müşâhedeleri, Allahü teâlânın zâtını bildiren, işâretleri, alâmetleri görmektir. Allahü teâlânın kendisini müşâhede etmek demek değildir. Hakâık-ı Kur'âniyyeyi bilenlerin başı ve Âriflerin büyüğü, islâm dînine yardım edenlerin önderi olan hâce Ubeydullah “kuddise sirruhül akdes” buyurdu ki, (Seyr, ya'nî ilerlemek, iki dürlüdür: Doğru üzerinde seyr ve dâire üzerinde seyr. Doğru üzerinde seyr, uzaklarda dolaşmaktır.

Dâire üzerinde seyr ise, yaklaşımdır. Bir doğru üzerinde seyr, dileği kendi dâiresinin dışında aramaktır. Dâire üzerinde seyr ise, kendi kalbinin etrâfında dönmektir ve dileği kendinde aramaktır). Görülüyor ki, his edilen veyâ Âlem-i misâlde görülen, şekillerden herhangi biri olan ve nûrlar, ışıklar gerisinde bulunan tecellîler, görünmeler hep (İlm-ül-yakîn) hâsıl eder. Her ne şekl olursa olsun ve nasıl nûr olursa olsun, renkli nûr olsun, renksiz nûr olsun, sınırlı olsun veyâ sonsuz olsun, bütün dünyâyı doldursun veyâ doldurmasın, nûrların ve şekillerin hepsi, ilm-ül-yakîn içindedir.

Mevlânâ Abdürrahmân-i Câmî “kuddise sirruhüssâmî” hazretlerinin (Leme’ât) kitâbındaki beytlerden fârisî bir beytin tercemesi: Ey dost! Seni her yerde ararım,

Her an senden haberler sorarım.

beytini açıklarken buyuruyor ki: (Bu beyt, dostu, âfâkda ya’nî insanın dışında görmediği haber veriyor. İlm-ül-yakîni bildiriyor). Bu şühûd, maksaddan, dilekden haber vermediği için, Onun huzûrunu, ancak işâretlerle ve düşüncelerle hâsıl ettiği için, ateşi bildiren dumanın ve harâretin şühûdü gibidir.

Bunun için, bu şühûd, ilm-ül yakînden ileri gidemez. (Ayn-

ül-yakîn) bilgisi hâsıl edemez. Sâlikin varlığını yok edemez.

Ayn-ül-yakîn ise, ilm-ül-yakîn ile bilindikden sonra, Allahü teâlâyı müşâhede etmektir. Bu şühûd, sâlikin varlığını yok eder. Bu şühûd çoğalınca, sâlikin te’ ayyünü büsbütün yok olur. Kendi te’ ayyününden hiçbirşeyi müşâhede etmez. Ya’nî kendini müşâhededeki fânî olur. Bu (Tâife-i aliyye) “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” arasında bu şühûde (İdrâk-i basît) denir. (Ma’rifet) de derler. Bu idrâk, câhillerde de, yüksek olanlarda da vardır. Fekat, birbirlerine benzemez. Yüksek olanlarda mahlûkların şühûdü, Allahü teâlânın şühûdüne mâni’ olmaz. Belki onlar, Allahü teâlâdan başka hiçbirşeyi müşâhede etmezler. Câhillerde böyle değildir. Mahlûkların şühûdü, Hak teâlânın şühûdüne mâni’ olur. Bu şühûdden haberleri olmaz. Bunu idrâk etmezler. Bu ayn-ül-yakîn, ilm-ül-yakîni örter. Önceden ilm-ül-yakîn de, ayn-ül-yakîni örtüyordu. Bu şühûd hâsıl olunca şaşkınlık ve bilgisizlik olur. İlm kalmaz. Büyüklerden birkaçı “kaddesallahü teâlâ sirreh” buyurdu ki, (İlm-ül-yakîn, ayn-ül-yakîni örter. Ayn-ül-yakîn de ilm-ül-yakîni örter). Yine buyurdular ki, (Tâm ma’rifet hâsıl olduğunu anlamak için, kendi sırrına bakmak ve orada hiçbir bilgi bulmamak lâzımdır. Böyle olan kimsenin ma’rifeti tâmdır. Ma’rifetin bundan ötesi yokdur). Büyüklerden birkaçı da “kaddesallahü teâlâ esrârehümül aliyye” buyurdu ki, (Allahü teâlâyı en çok tanıyan ârifin, Allahü teâlâyı bilmesi çok az olur, hayrete düşer. Şaşırır kalır).

(Hakk-ul-yakîn) demek, yakîn ya’nî anlamak kalmadıkdan ve ârif yok olduktan sonra, Allahü teâlâyı müşâhede etmektir. Ammâ ârifin Hak teâlâyı şühûdü, Hak teâlâ iledir “celle ve alâ”. Kendi müşâhedesini değildir. Sultânın eşyâsını ancak kendi vâsıtaları taşır. Hakk-ul-yakîn bilgisi, (Bekâ-billah) makâmında hâsıl olur. Hadîs-i kudsîde, (Benimle işitir ve benimle görür) buyuruldu ki, bu makâmı göstermekdedir. Sâlikde tâm Fenâ hâsıl olduktan, Zât-i ilâhîde ve sıfatlarında fânî olduktan ya’nî zâtdan ve sıfatlarından başka herşeyi unuttuktan sonra, Allahü teâlâ sâlike yeni bir vücûd, varlık ihsân eder. Onu şaşkınlıktan, şü’ûrsuzluktan kurtarır. Şü’ûr ve uyanıklık verir. İhsân olunan bu varlığa (Vücûd-i mevhûb-i Hakkânî) denir. Bu makâmda, ilm-ül-yakîn ile ayn-ül-yakîn birbirini perdelemez, örtmez. Şühûd ile birlikde ilm vardır. İlm var iken de, müşâhede etmektedir. Ârif bu makâmda kendi te’ ayyününi Hak teâlâ sanmışdır. Kendisinin mahlûk olan te’ ayyünü olduğunu anlamamışdır. Çünkü, hiçbir mahlûku müşâhede etmemekdedir. Tecelliyât-i sûriyyede kendi te’ ayyünlerini ve sûretlerini, Hak teâlâ olarak tanımaktadır. Onlar kendisinin mahlûk olan te’ ayyünleridir. Bu te’ ayyünlerinde fânî olmadığı için bunların müşâhedesini, Şühûd-i Hak sanmaktadır. Bu nerde, o nerde? Toprak için olan nedir, herşeyin sâhibi için olanlar nedir?

Câhiller bu sözleri işitince, (Tecellî-i sûrî) ile (Hakk-ul-yakîn)in birbirlerinden başka olmadığını sanırlar. Her ikisi de kendini Hak teâlâ sanmaktır. Fekat ârif, Tecellî-i sûrîde kendi sûretine, şekline (Ben) der.

Hakk-ul-yakînde ise, kendi hakîkatine, özüne (Ben) der. Tecellî-i sûrîde Hak teâlâyı kendi görür. Bu makâmda ise, Hak teâlâyı Hak teâlâ ile görür.

Kendisi göremez. Görülüyor ki, Tecellî-i sûrîde şühûd sözü bir bakımdan söylenebilir. Çünkü, Hak teâlâ ancak Hak teâlâ ile görülebilir. Bu da, hakk-ul-yakîn mertebesindedir. Burada şühûd demek, tâm yerinde olur.

Zemânımızdaki birkaç şeyh, bu inceliği ve ayrılığı anlamadıkları için ve yakînlük deyince, maddelerin birbirine yakın olmasını düşündükleri için, din büyüklerine dil uzatıyorlar. Hakk-ul-yakîni yukarda açıkladığımız gibi bildirenleri kötülüyorlar. Allahü teâlâyı tanımak, Tecellî-i sûrîde hâsıl olur diyorlar. Hâlbuki Tecellî-i sûrî sülûkün ya'nî bu yolculuğun başlangıcında hâsıl olmaktadır. Onlar buna hakk-ul-yakîn diyorlar. Hâlbuki hakk-ul-yakîn, yolun sonunda ele geçebilir. Onların yolun sonunda kavuştukları ve hakk-ul-yakîn dedikleri, bize yolun başında Tecellî-i sûrî olarak hâsıl olmaktadır. Allahü teâlâ, dilediğini doğru yola kavuşturur.

Vesselâm.

278

Bu mektûb, molla Abdülkerîm-i Sennâmîye yazılmışdır. Herkese, i'tikâdı düzeltdikten ve işlerini islâmiyyete uydurduktan sonra, kalbin selâmetde olmasına çalışmak lâzım olduğu bildirilmektedir: Allahü teâlâyı hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Kardeşimin kıymetli mektûbu geldi. Bizleri sevindirdi. Dostlarımıza olan nasîhatımız şudur: İ'tikâdı, îmânı, Ehl-i sünnet velcemâ'at âlimlerinin kitâblarında bildirdiğine uygun olarak düzeltilmelidir. Allahü teâlâ onların çalışmasına bol bol iyilikler ihsân eylesin! Bundan sonra farz, vâcib, sünnet, mendûb, halâl, harâm, mekrûh, müştebeh olan fikh hükmlerini öğrenmeli, her işi bunlara uygun yapmalıdır. İmânı ve işleri düzeltdikten sonra, kalbi Allahü teâlâdan başka şeylere tutulmakdan kurtarmak lâzımdır. Kalbin selâmeti için de, kalbe Allahü teâlâdan başka hiçbir şeyin düşüncesini getirmemek lâzımdır. Eğer bir kimse, bin sene yaşamış olsa, kalbine Allahü teâlâdan başka hiçbir düşünce hiçbir zemân gelmemelidir. Bu sözümüz yanlıştır

anlaşılmasın. Kalbde düşünülen şeyler, Allahü teâlâdan başka bilinmemeli demek istemiyoruz. Çünkü, tevhîdi murâkabe edenlerde de başlangıçta bu hâl hâsıl olur. Bizim dediğimiz, kalbe hiçbir zemân, hiçbir düşünce gelmemelidir. Kalbe hiçbir düşüncenin gelmemesi için, Allahü teâlâdan başka herşeyi unutmak lâzımdır. Öyle unutulmalıdır ki, birşeyi düşünmek için kendisini zorlasa, düşünemez olmalıdır. Bu çok kıymetli ni'mete (Fenâ-i kalb) denir. Bu, yolun başlangıcında ele geçer. Vilâyetin bütün derecelerine bundan sonra kavuşulur. Fârisî beyt tercemesi: Bir kimsede hâsıl olmazsa Fenâ,

Hak teâlâyı yol bulamaz aslâ!

Bu büyük ni'mete kavuşduran yolların en kısası, Ebû Bekr-i Sıddîk'dan gelen yoldur “radıyallahü teâlâ anh”. Çünkü, bu büyüklerin yolu, Âlem-i emrden başlamakdadır. Kalbden, kalbin sâhibine yol aramışlardır. Başka tarikatlerdeki riyâzetler ve mücâhedeler yerine, sünnete yapışmışlar, bid'atden sakınmışlardır. [(Riyâzet) nefsin istediklerini yapmamaktır.

(Mücâhede), nefsin istemediklerini yapmaktır.] Behâüddîn-i Buhârî “kuddise sirruh” hazretleri buyurdu ki, (Bizim yolumuz, yolların en kısasıdır).

Lâkin sünnete yapışmak çok güç birşeydir. Bu büyüklere uyanlara, onların yoluna katılanlara müjdeler olsun! Mevlânâ Nûreddîn-i Câmî hazretleri buyurdu ki, fârisî beytler tercemesi:

Behâiyye, ne güzel götürücüdür!

Yolcuları gizlice yerine götürür.

Sözlerinin tadı sâliklerin kalbinden,

Halvetde çile çekmek fikrini süpürür.

Bir câhil bu büyüklere dil uzatırsa,

Cevâb vermeğe değmez dersem iyi olur.

Hep arslanlar, bu zincire bağlanmışlardır,

Kurnaz tilki bu zinciri nasıl koparır?

Kâdî Muhammed Şerîfin mektûbu geldi. Fakîrlere olan aşırı sevgisi anlaşıldı. Hoşumuza gitdi. Fakîrin düâsını kendisine ulaştırınız.

Kardeşimiz şeyh Habîbullahın kıymetli mektûbu da geldi. Babasının vefât ettiği yazılı idi. Hepimiz Allahü teâlâ için yaratıldık. Sonunda Onun huzûruna varacağız. Fakîrin “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” düâsını ulaştırıp başsağlığı dileyiniz! Kendisine söyleyiniz ki, düâ ile, Fâtiha ile, istigfâr ile merhûm babasına imdâd ve yardım eylesin! Çünkü mezârdaki ölü, denizde boğulmak üzere olan kimse gibi imdâd bekler. Oğlundan veyâ anasından, babasından, kardeşinden, arkadaşından gelecek olan bir düâyı bekler.

Şeyh Ahmedînin bu büyüklerin yoluna katıldığını ve fâidelendiğini bildiriyorsunuz. Allahü teâlâ, bu doğru yolda ilerlemesini nasîb eylesin!

Kendisi yeni müslimân olduğu için, ona fârisî kitâblarda yazılı olan İmân bilgilerini ve fıkıh hükmlerini öğretiniz! Farz, vâcib, sünnet, mendûb, halâl, harâm, mekrûh ve müştebeh olan şeyleri öğrensin ve bunlara göre işlerini düzeltsin! (Gülistân), (Bostân) kitâblarını öğrenmek ve öğretmek, imân ve fıkıh bilgileri yanında, boşuna vakt geçirmek olur. Vesselâm.

279

Bu mektûb, molla Hasen-i Kişmîrîye “rahmetullahi aleyh” yazılmışdır.

Kendisinin tesavvuf yoluna girmek ve Muhammed Bâkîbillah hazretlerinin

“kuddise sirruh” sohbet ve hizmetinde bulunmak ni’metine sebeb olduğu için, ona şükr etmekde, bu arada Allahü teâlânın, kendilerine verdiği ni’metleri bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! İhsân ederek, okşayarak

gönderdiğiniz kıymetli mektûbunuzu mevlânâ Mehdî Alî getirdi. Bizleri çok sevindirdi. Selâmetde olunuz! Şeyh Muhyiddîn-i Arabînin “kuddise sirruh” [(Fütûhât) kitâbının beşyüzellisekizinci bâbında ve Abdülvehhâb-i Şa’rânînin (El-ye-vâkit vel-cevâhir) kitâbında yazılı olan] hilâfetlerinin sırası, ömrlерinin sırasına göredir sözünün, onun hangi kitâbında yazılı olduğunu soruyorsunuz. Kıymetli kardeşim! Bu yazıyı, bundan çok önce (Fütûhât-i mekkiyye) kitâbında görmüşdüm. Şimdi çok düşündüm. Kitâbdaki yerini hâtırlıyamadım. Yine görürsem inşâallah bildiririm.

Ni’mete kavuşmaklığımıza sebep olduğunuz için, size ne kadar şükr etsem azdır. O ihsânınızın karşılığını ödiyemediğimi biliyorum. Bugünkü se’âdetimiz ve kazancımız, hep o ni’metden hâsıl oldu. Bugünkü alış

verişimiz, hep o ihsânınızdan meydâna geldi. Sizin o güzel aracılığınızla öyle şeylere kavuşuldu ki, onları çok az kimseler görebilmiştir. Sizin bereketli vâsitanızla öyle şeyler verildi ki, pekaz kimse onların tadını duyabilmiştir. İhsânların en kıymetlilerinden o kadar gönderdiler ki, çoklarına ihsânların en aşağılarından o kadar gelmemiştir. Ahvâlin, makâmların, zevklerin, vecdlerin, ulûm ve ma’rifetlerin, tecellîlerin ve zuhûrların hepsini yükselmek için merdiven gibi önüme serdiler. Yakınlık derecelerine ve kavuşmak konaklarına ulaştırdılar. Anlatacak söz bulamadığım için, kurb ve vüsûl kelimelerini kullandım. Yoksa, kurb ve vüsûl kelimeleri o makâma yaklaşamaz. Söz ile, işâret ile, şühûd ile, hulûl ile, ittihâd ile, keyfiyyet ile, makâm, mertebe demekle, zemân, mekân, ihâta, sereyân, ilm, ma’rifet, cehl, hayret kelimeleri ile anlatılamaz.

Fârisî iki beyt tercemesi:

Kuşumdan nasıl haber vereyim sana?

Ankâ ile birlikde yaşar dâimâ!

Ankânın adını herkes bilir ammâ

Kuşumun adını kimse bilmez aslâ.

Allahü teâlânın bu ihsânları, bu sebebler dünyâsında sizin sebebinizle nasîb oldu. Sizin sebep olmak ni’metinizle ele geçen bu ihsânları saymak, sizin ni’metinize de şükr etmek olacağı için, kısaca yazıldı. Böylece, sizin ni’metinizin şükründen az birşey yapılmış oldu. Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”

izinde gidenlere selâm olsun!

280

Bu mektûb, hâfız Mahmûda yazılmışdır. Bu büyükleri sevmenin bütün se’âdetlerin sermâyesi olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine salât ve selâm olsun!

Önce iyi düâlarımı bildiririm. Mevlânâ Mehdî Alî ile gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizleri sevindirdi. Allahü teâlâyâ hamd olsun ki, fakîrlere olan sevginiz çokdur. Bu sevgi dünyâ ve âhîret

se'âdetlerine kavuşduran sebebdır. Ayrılık günlerinin uzaması, bu sevginizi sarsmamışdır. İki şeyi elden kaçırmamak lâzımdır: Birincisi, islâmiyyetin sâhibine uymak “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”. İkincisi, bağlı olduğu rehberini

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” yalnız Allah için sevmekdir. Bu iki şey varken, hiç bir şey verilme, hiç üzülmemelidir. Birgün gelir, elbet verirler. Fekat, Allah göstermesin, eğer bu ikisinden birisi sarsılırsa, hâsıl olan hâlleri ve zevkleri istidrâc bilmelidir. Bunları harâblık ve yıkım saymalıdır. Doğru yol işte budur. İnsanı herşeye kavuşduran ancak Allahü teâlâdır. Vesselâm.

Ey, yerin gökün sâhibi, ey vasfı Allahüssamed!

Sayısız isyânla geldim kapına, beni kılma red!

Yâ Allah, yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ afüvvü yâ Kerîm. Fa'fü annî verhâm lî ente erhamürrâhimîn.

281

Bu mektûb, seyyid mîr Muhammed Nu'mâna “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”

yazılmışdır. Silsile-i aliyye-i Sıddîkiyyeye bağlanmağa şükr etmekde, bu yolu övmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçdiği kullarına selâm olsun! Bu büyük ni'metin şükrü hangi dil ile yapılır? Allahü teâlâ, biz fakîrleri, îmânımızı, i'tikâdımızı Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimlerinin “şekkerallahü teâlâ sa'yehüm” bildirdiklerine göre düzelttikden sonra, Sıddîkdan gelen yola sülûk etmekle şereflendirdi. Bizleri, o büyüklerin mensûbları yaptı.

Bu fakîre göre, bu yolda bir adım ilerlemek, başka yollarda yedi adım ilerlemekden dahâ fâidelidir. Peygamberlere uyarak ve vâris olarak, onların kemâlâtına kavuşduran yol ancak bu yüksek tarîkdir. Başka yollar, vilâyetin kemâlâtının sonuna ulaştırır. Oradan Peygamberlik kemâlâtına kavuşduran yol açılmamışdır. Bunun içindir ki, bu fakîr kitâblarımda ve mektûblarımda, bu büyüklerin yolunun, Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” yolu olduğunu yazdım.

Eshâb-ı kirâm verâset yolu ile, Peygamberlik kemâlâtından çok şeylere kavuşdukları gibi, bu yolun sonuna varanlar da, onlara uydukları için, o kemâlâtdan çok şeylere kavuşurlar. Bu yolun başında ve ortasında olanlar, sonunda bulunanları çok sevdikleri için, (Kişi, sevdiği ile berâber olur) hadîs-i şerîfdeki müjdeye kavuşurlar. [Bu hadîs-i şerîfi, Abdüllah ibni Mes'ûddan “radıyallahü teâlâ anh” (Buhârî) ve (Müslim) bildirmekdedir.

(Künûz-üd-dekâık)da da yazılıdır.] Bu yola girip de, birşeye kavuşamıyan ve zarar eden kimse, bu yolun edeblerini gözetmiyen ve yenilikler, reform yapan ve edeblere uymayıp, rû'yâlarına, hulyâlarına uyan kimsedir. Bu kimsenin yoldan çıkmasında, felâkete sürüklenmesinde, yolun günâhı nedir?

O, rü'yâlarının, hulyâlarının yolunda gitmekdedir. Türkistân yoluna dönmüşdür. Kâ'be yolundan sapmışdır. Elbette hâcî olamaz. Fârisî beyt tercemesi:

Korkarım ki, ey câhil, Kâ'beye varamazsın!

Kâ'beyi sayıklama, Türkistân yolundasın!

Oradaki sevdiklerimizin ve bu tarîka girenlerin toplandıkları ve çalışdıkları bir sırada sizin oradan ayrılmanızı iyi görmüyorum. Bundan önce bize gelmenizi işâret etmiş idi isem de, bu yolculuğunuz şartlara bağlı idi. Şimdi de bu şartları gözetmelisiniz! Birkaç istihâre yaparak kalbinizde râhatlık, genişlik olduğunu iyi anladıktan sonra ve yerinize birini oturtarak oradaki çalışmaların sarsılmayacağı te'mîn edildikten sonra, buraya gelmeniz doğru olabilir. Bu şartlar yapılmazsa, oradaki çalışmaları bozmayınız! Tâliblerin topluluğunu gevşetmeyiniz! Dahâ çok yazmıyorum. Vesselâm.

282

Bu mektûb, Bedî-uz-zemâna gönderilmişdir. Hızır “aleyhisselâm” ve İlyâs

“aleyhisselâm” ile buluşmağı bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçdiği kullarına selâm olsun! Çok zemândan beri, sevdiklerimiz Hızır “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” için soruyorlar. Onun için bu fakîre lâzım olan bilgi verilmediğinden cevâb yazmıyordum. Bugün sabâh vakti toplanmışdık. İlyâs “aleyhisselâm” ile Hızır

“alâ nebiyyinâ ve aleyhimessalevâtü vetteslîmât” rûhânî şekillerde geldiler.

Hızır “aleyhisselâm” rûhânî olarak dedi ki, (Biz rûhlar âlemindeniz.

Allahü teâlâ, bizim rûhlarımıza öyle kuvvet vermişdir ki, insan şeklini alırız. İnsanların yaptığı işleri, bizim rûhlarımız da yapar. İnsanların yaptığı gibi yürürüz, dururuz, ibâdet ederiz). (Nemâzları şâfi'î mezhebine göre mi kılarırsınız?) dedim. (Biz islâmiyyete uymakla emr olunmadık. Kutb-i medârın işlerine yardım ederiz. Kutb-i medâr şâfi'î mezhebinde olduğu için, biz de onun arkasında şâfi'î mezhebine göre kılıyoruz) dedi. Bu sözünden anlaşıldı ki, bunların ibâdetine sevâb yoktur. Yanında bulundukları kimseler gibi ibâdet ederler. İbâdetin yalnız şeklini yaparlar. Bu konuşmadan da anladım ki, vilâyetin kemâlâtı şâfi'î mezhebine uygundur.

Peygamberlik kemâlâtının haneî mezhebine bağlılığı vardır. Kıyâmete kadar hiç Peygamber gelmiyecektir. Bu ümmete bir Peygamber gönderilse idi, haneî mezhebine göre ibâdet ederdi. Hâce Muhammed Pârisâ “kuddise sirruh”

hazretlerinin, (Füsûl-i sitte) kitâbındaki, (Hazret-i Îsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” gökden indikten sonra, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe

“radıyallahü teâlâ anh” mezhebine göre iş yapar) sözünün ne demek olduğu şimdi anlaşıldı. Bu iki büyükden yardım ve düâ istemeği düşündüm. (Allahü teâlânın lutfüne, ihsanına, ni'metlerine kavuşan bir kimseye biz ne yapabiliriz?) dedi. Sanki kendilerini aradan çekdiler. Hazret-i İlyâs “alâ nebiyyinâ

ve aleyhissalâtü vesselâm” bu konuşmaya hiç katılmadı. Birşey söylemedi. Vesselâm.

Zikr et zikr, bedende iken cânın!

Kalbin temizliği zikr iledir Rahmânın!

283

Bu mektûb, sofî Kurbâna yazılmışdır. Resûlullahın mi’râc gecesinde Allahü teâlâyı görmesi dünyâda olmayıp âhîretde olduğu bildirilmektedir. Süâl: Ehl-i sünnet âlimleri, sözbirliği ile diyor ki, Allahü teâlâyı dünyâda kimse görmez. Hattâ, Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğu, (Resûlullah

“aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” mi’râc gecesinde Allahü teâlâyı görmedi) dediler. Huccet-ül-islâm imâm-ı Gazâlî, (Resûlullahın

“aleyhissalâtü vesselâm” mi’râc gecesinde Rabbini görmediği dahâ doğrudur) demiştir. Sen ise, o Serverin mi’râc gecesinde gördüğünü bildiriyorsun.

Bunu nasıl açıklarsın?

Cevâb: O Server “aleyhissalâtü vesselâm” mi’râc gecesinde, Rabbini dünyâda görmedi. Âhîretde gördü. Çünkü, O Server “aleyhissalâtü vesselâm” o gece, zemân ve mekân çevresinden dışarı çıkdı. Ezeli ve ebedi bir ân buldu.

Başlangıcı ve sonu, bir nokta olarak gördü. Cennete gideceklerin, binlerce sene sonra, Cennete gidişlerini ve Cennetde oluşlarını o gece gördü. Eshâb-

ı kirâm arasında malı en çok olanlardan Abdürrahmân bin Avf, Eshâb-ı kirâmın “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” fakîrlerinden beşyüz sene sonra Cennete girecektir. Onun beşyüz sene geçdikden sonra Cennete girdiğini gördü. Ona, niçin geç kaldığını sordu. İşte o makâmdaki görmek, dünyâda görmek değildir. Âhîret görmesi ile görmektir. Ehl-i sünnet âlimleri, dünyâda görülemez buyurdular. Biz ise, âhîretdeki görmekle gördüğünü söylüyoruz. Bu görmeği dünyâda gördü demek de, mecâz olarak denilmiştir. Dünyâdan gidip gördüğü ve yine dünyâya geldiği için denilmiştir. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir.

284

Bu mektûb, molla Abdülkâdir-i Enbâlîye yazılmışdır. Hâller, vecdler, Âlem-i emre bağlı şeylerdir. Bunları bilmek Âlem-i halk ile olur. Bu mektûbda bildirilenler, eski ma’rifetlerdir. Bunların yenisi büyük oğluna yazdığı mektûbda bildirilmiştir:

İnsanın bir görünen zâhiri vardır. Bir de görünmiyen bâtını vardır. İnsanın zâhirî Âlem-i halkdan yapılmıştır. Bâtını Âlem-i emrdendir. Tesavvuf yolunun başında ve ortasında hâller, vecdler, müşâhedeler ve tecellîler hâsıl olur. Bunlar insanın bâtını olan Âlem-i emre bağlı şeylerdir. Bu yolun sonunda hâsıl olan şaşkınlık, cehâlet, acz ve ümmîdsizlik gibi şeyler de, Âlem-i emre bağlıdır. İnsanın zâhiri kuvvet bulunca, bu da bu şeylerden pay alır. Her ne kadar devâmlı olmaz ise de, birşeyler hâsıl olur.

(Kerîmlerin sofrasından toprağa da bir pay düşer) sözünde olduğu gibi, Âlem-i emrde olanlardan Âlem-i halka da biraz serpilir. Zâhirin asl işi, bütün bunları bilmektir. Çünkü, bâtında bunlar hâsıl olur. Fekat bunları bilmez. Zâhir olmasaydı, birşey bilinmez, hâsıl olan şeyler birbirinden ayırd edilemezdi. Tesavvuf yolunda ilerlemenin ve makâmların Âlem-i misâlde işâretlerle gösterilmesi, zâhirin anlaması içindir. Görülüyor ki, hâller bâtın içindir. Bu hâlleri bilmek zâhir içindir. Bundan anlaşılıyor ki, hâllerini bilen Evliyâ ile hâllerini bilmiyen Evliyâda hâllerin bulunması bakımından ayrılık yoktur. Bu hâlleri bilmek bakımından fark olabilir.

Bunun gibi, bir adam çok acıktır, açlık dayanamıyacak kadar artar. Adam kıvrılır durur. Bu sıkıntılara açlık dendiğini de bilir. Başka birisi de, böyle açlıktan kıvrılır. Fekat, bu sıkıntılara açlık denildiğini bilmez.

Bunların ikisinde de açlık hâli vardır. Aralarında ayrılık yoktur.

Ayrılıkları, yalnız açlık denildiğini bilmekte ve bilmemekdedir.

Hâllerini bilmeyenler de ikiye ayrılır: Birincileri, hâllerin hâsıl olduğunu bilmez. Değişik değişik hâller olduğunu anlamaz. İkincileri, bu değişiklikleri bilir. Fekat, her bir hâlin ne olduğunu bilmez. Bu ikincilere de ilm sâhibi denir ve irşâd etmeğe elverişli olurlar. Hâlleri birbirinden ayırmak, her rehberin yapacağı iş değildir. Belki, yüzlerce sene geçdikden sonra, bu ni'mete kavuşan biri bulunabilir. Başkaları kendi hâllerini, bu ni'met sâhibinden öğrenirler. Ülül'azm olan Peygamberler

“salevâtüllahi teâlâ ve teslîmâtühü aleyhim” birbirinden yüzlerce sene sonra gönderilirdi. Ayrı hükmler, başka başka dinler, bunlar ile gönderilirdi. Başka Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” onların dinlerine uyarlardı. Yalnız onların hükmlerini bildirirlerdi. Fârisî mısra'

tercemesi:

Herkesin işi için, yaratır bir kulunu.

Vesselâm.

285

Bu mektûb, mîr seyyid Muhibbullah-i Mankpûrîye yazılmışdır. Simâ', raks ve vecd üzerinde bilgi vermekde, rûhdan açıklama yapmaktadır: Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Allahü teâlâ, sana herşeyin doğrusunu düşünen ve doğrusunu bulan akl versin ve herşeyin doğrusunu bildirsin! Vecd ve simâ' [ya'nî kasîde, ilâhî dinliyerek kendinden geçmek, kimlere fâidelidir? Bunlar], hâlleri değişen, her zemânda başka dürlü olan, bir zemân şü'ûrlü, bir zemân şü'ûrsuz olan kimseler için fâidelidir. Bunlara (Erbâb-ı kulûb) denir.

Bunlara Allahü teâlânın sıfatları tecellî eder. Her sıfatın tecellîsinde başka bir hâl alırlar. Sonsuz olan sıfatların ve isimlerin tecellîleri, te'sîrleri altında hâlden hâle dönerler. Hâlleri değişir, dilekleri hep değişir. Bunlar devâmlı bir hâlde kalamaz. Zemânları değişmeden olamaz. Bir zemân (Kabz) ya'nî sıkıntı, başka zemân (Bast) sevinç içindedirler. Bunlara (İbn-ül-vakt) de denir. Hâllerin te'sîri altında mağlûbdurlar. Bir zemân yükselirler. Başka zemân, aşağı derecelere düşerler.

Tecelliyât-i zâtîyyeye kavuşanlar kalb makâmından yukarı çıkmışlar, kalbin sâhibine varmışlardır. Hâllere köle olmaktan kurtulmuşlar, hâlleri verene ulaşmışlardır. Bunların vecd ve simâ'a ihtiyâcları yoktur. Çünkü, zemânları değişmez. Hâlleri devâmlıdır. Dahâ doğrusu vaktleri ve hâlleri yoktur.

Bunlara (Ebül-vakt) ve (Erbâb-üt-temkîn) denir. Bunlar kavuşmuşlardır. Hiç geri dönmezler. Birşey gayb etmezler. Birşey gayb etmiyen, birşey bulmaz.

Evet, sona kavuşanlar arasında, vaktleri devâmlı olduğu hâlde, simâ'dan fâidelenenler de vardır. Bunları biraz aşağıda açıklayacağız. İnşâallahü teâlâ.

Süâl: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, (Allahü teâlâ ile öyle vaktim olur ki, o ânda hiçbir melek ve hiçbir Peygamber bana yaklaşılamaz) buyurdu. Bu hadîs-i şerîf vaktin devâmlı olmadığını göstermiyor mu?

Cevâb: Bu hadîs doğru ise, âlimlerin çoğu, burada bildirilen vaktin devâmlı olduğunu anlamışlardır. Şöyle de deriz ki, devâmlı olan vaktde arasına husûsî hâller de olur. Bu hadîs-i şerîf, bu hâlleri bildirmektedir.

Süâl: Tegannî dinlemek, bu hâllerin bulunduğu zemân belki fâideli olur.

Böyle olunca, nihâyete kavuşanlar da, bu hâlleri elde etmek için simâ'a muhtâc olur.

Cevâb: Bu hâller, nemâz kılarken hâsıl olmaktadır. Nemâzın dışında da hâsıl olursa, nemâzın te'sîriyledir. Hadîs-i şerîfde, (Gözümün nûru nemâzdadır) buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, belki çok seyrek olan bu hâlleri göstermektedir. Başka bir hadîs-i şerîfde, (Kulun Rabbine en yakın olduğu zemân, nemâzdaki zemânıdır) buyuruldu. Alak sûresi ondokuzuncu son âyetinde meâlen, (Secde et, Rabbine yaklaş!) buyuruldu. Allahü teâlâyâ yakınlık çok olduğu zemân, başkalarının bulunması, araya karışmaları da o kadar azalır.

Bu hadîs-i şerîf ve bu âyet-i kerîme gösteriyor ki, o vakt, nemâzda olan vaktir. Vaktin devâmlı ve kavuşmanın aralıksız olduğu, tesavvuf büyüklerinin söz birliğinden de anlaşılmaktadır. Zünnûn-ı Mısırî buyuruyor ki, (Geri dönen, yalnız yoldan dönmüştür. Kavuşan, geri dönmez).

(Yâd-i dâşt), devâmlı huzûr demektir. Her ân Allahü teâlânın huzûrunda olmaktır. Bu ni'met, bu yolun büyükleri olan, Hâcegân “kaddesallahü teâlâ ervâhahüm ve esrârehüm” hazretlerinin yolunda çalışanların eline geçmektedir. Vaktin devâmlı olduğunu inkâr etmek, sona varamamayı gösterir.

Büyüklerden birkaçı, meselâ ibni Atâ ve benzerleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”, (Allahü teâlâyâ kavuşduktan sonra, beşerîyyet hâllerine dönülebilir) demiştir. Bu sözden, vaktin devâmsızlığı anlaşılır. Fekat, sözlerine dikkat edilirse, (Dönülebilir) diyorlar. (Dönenler vardır) demiyorlar. Çünkü, insanlık sıfatlarına dönen hiç olmamıştır. Böyle olduğunu erbâbı iyi bilir. Buradan anlaşıldı ki, tesavvuf büyükleri, vâsıl olanın geriye dönmiyeceğini sözbirliği ile bildirmiştir. Bu sözbirliğinden ayrılan birkaç kişi, dönmek câizdir demiştir.

Sona varanlardan birçokları yüksek derecelerden bir dereceye kavuşduktan ve (Cemâl-i ilâhî)yi müşâhede hâsıl olduktan sonra, kendilerine soğukluk ve gevşeklik hâsıl oluyor. Böylece kavuşdurucu

mertebelere yükselmeleri duruyor. Bunların dahâ kavuşduracak konakları aşması lâzımdı. Yaklaşdıran derecelerin hepsini geçmemişlerdi. Bu soğuklukla berâber, yükselmek, yaklaşmak arzûsundadırlar. İşte bu vakt simâ’ bunlara fâide verir.

Harâretlerini, enerjilerini arttırır. Simâ’ yardımı ile yaklaşıdırıcı mertebelere yükselir. Sükûnet bulduktan sonra, bu mertebelerden geri dönerler. Fekat inerken, o makâmlardaki hâllerini gayb etmezler. Bu vecd, bu buluş, gayb etdikden sonra olan buluş değildir. Çünkü vuslatı, huzûru hiç gayb etmezler. Her ân kavuşmuş oldukları hâlde, kavuşdurucu konaklara yükselmeleri içindir. Sona gelenlerden vâsıl olanların simâ’ları, vecdleri de böyledir. Fenâ ve Bekâyâ kavuşanlara cezbe verirler. Lâkin soğuklukları, gevşeklikleri olduğu için, yüksek konaklara çıkabilmek için, yalnız cezbe iş göremez. Simâ’ da lâzım olur.

Tesavvuf büyüklerinden birçokları da “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, vilâyet derecesine kavuşduktan sonra, nefsleri kulluk makâmına iner.

Rûhları, kendi makâmlarında cenâb-ı Hakka karşıdır. Kulluk makâmında bulunan nefs-i mutmeinneden her zemân rûha yardım gelir. Rûh bu yardımı ile matlûba âşına olur. Bu büyükler, ibâdetle râhat ederler. Kulluk vazîfelerini görmekle sükûnet bulurlar. Yükselmek arzûları azdır.

İslâmiyyete uymak nûru ile parlamışlardır. Kalb gözleri, sünnete uymak sürmesi ile kuvvet bulmuştur. Bunun için, keskin görüşlüdürler. Uzakdan öyle şeyler görürler ki, yakında olanlar onları göremez. Yükselmeleri az ise de, nûrları çoktur. Aslın nûrları ile aydınlanmışlardır. Bu makâmlarında iken şânları, kıymetleri büyüktür. Simâ’a, vecde ihtiyâcları yoktur. Simâ’ yerine ibâdetlerden istifâde ederler. Asldan aldıkları nûrlar, yüksek makâmlara çıkmış gibi fâide verir. Simâ’ ve vecde düşkün olan taklîdciler, bunların yüksek şânlarını bilmedikleri için kendilerini âşık, bunları zâhid sanırlar. Aşk ve muhabbet yalnız raksda, vecdde bulunur derler.

Sona kavuşanlardan birçokları da vardır ki, (Seyr-i ilallah) yolculuğundan ve (Bekâ-billah) makâmına kavuşduktan sonra, bunlara kuvvetli cezbe ihsân ederler. Kanca takıp çeker gibi sürüklerler. Orada soğukluk bulaşmaz.

Gevşeklik gelmez. Yükselmek için, şaşılacak şeylere ihtiyâcları yoktur.

Bunların dar olan halvetlerine simâ’ ve nağme yanaşamaz. Vecd ve tevâcüd ile ilişkileri yoktur. Yetişebilecek en son mertebeye çekilir, ulaştırılırlar. O Servere “aleyhissalevâtü vetteslîmât vettehıyyât” uymak sâyesinde, O Servere “sallallahü aleyhi ve sellem” mahsûs olan makâmdan pay alırlar. Böyle kavuşmak ancak (Efrâd) denilen seçilmişlere nasîb olur.

(Kutb)lar da, bu makâmdan pay alır. Ancak Allahü teâlânın ihsânı ile, sonun sonuna kavuşan bir seçilmiş, bu âleme geri çevirirlerse ve yaradılışda uygun olanları yetiştirmek vazîfesi buna verilirse, nefsinin kulluk makâmına indirirler. Rûhu, nefsdan ayrı olarak, Allahü teâlâyâ doğru olur. İşte bu, ferdiyyet kemâllerine sâhibdir. Kutbların yetiştirme yetkisine mâlikdir.

Burada, Kutb dediğimiz, (Kutb-i irşâd)dır. (Kutb-i evtâd) değildir. Zıl makâmlarının bilgileri ve asl makâmlarının ma’rifetleri kendisine verilmiştir. Dahâ doğrusu, onun makâmında, ne zıl vardır, ne de asl vardır.

Zilden, aslıdan ileri geçmişdir. Böyle bir kâmil ve mükemmil çok ender yetişir. Asrlardan, uzun yıllardan sonra, bir dâne bulunursa, yine büyük ni'metdir. Herşey onunla nûrlanır. Onun bir bakışı, kalb hastalıklarını giderir. Bir teveccühü, beğenilmeyen kötü huyları silip süpürür. Urûc makâmlarının hepsinden dahâ yukarıya çıkmış kulluk makâmına inmiştir.

İbâdet etmekde râhat bulmuştur. Vilâyet makâmlarının en üstünü olan (Abdiyyet) makâmında yerleşen seçilmişleri de vardır. (Mahbûbiyyet mansabı)na kâbiliyyet de buna verilir. Bu ise, Vilâyet mertebesinin bütün kemâllerini taşımakda ve da'vet derecesi makâmlarının hepsini içine almaktadır. (Vilâyet-i hâssa)dan ve (Nübüvvet makâmı)ndan pay almaktadır.

Onun şânını şu mısra' kısaca bildirmekdedir. Fârisî mısra' tercemesi: Bütün güzellerde bulunan, yalnız sende vardır!

Başlangıçda olanlara, vecd ve simâ' zararlıdır. Yükselmesine engel olur.

Şartlarına uygun olsalar da zararlıdırlar. Simâ'ın şartları, bu mektûbun sonunda, inşaallah bildirilecektir. Bunun vecdi bozuktur. Hâl kaplaması suçdur. Hareketleri tabî'îdir. İsteklerine, nefsinin şehvetleri karışmıştır. Başlangıçda olan, mübtedî denilenler, (Erbâb-i kulûb) olmıyanlardır. Erbâb-i kulûb olanlar yoldakilerdir. Mübtedî ile müntehî arasında bulunanlardır. Müntehî demek, sona varmış, (Fânî-fillah) ve (Bâkî-

billah) olmuş demektir. Bunun da dereceleri vardır. Kavuşmanın da mertebeleri vardır. Her derece, her mertebe, birbirinin üstündedir. Bu mertebeler sonsuzdur. Kavuşmakla bitmez, tükenmez. Simâ', yoldakilere ve müntehîlerin birkaçına fâidelidir. Bunu, yukarıda bildirmişdik. Şunu da bildirelim ki, Erbâb-i kulûb, simâ'sız olamaz demek istemiyoruz. Cezb olunmıyanlar, [çekilmekle şereflenmiyenler], sıkı riyâzetler, ağır mücâhedeler yardımı ile ilerliyebilirler. Simâ' ve vecd, yalnız bunlara yardımcı olur. Erbâb-i kulûb, meczûblardan ise, cezbe yardımı ile ilerlerler. Simâ' bunlara lâzım değildir. Şunu da söyleyelim ki, cezbe edilmeyen Erbâb-ı kulûb için, simâ' her zemân fâideli olmaz. Bundan yardım görebilmek için şartlar vardır. Bu şartlar gözetilmezse zararlı olur.

Simâ'ın şartlarından biri, kendini yüksek bilmemektir. Temâm olduğunu sanırsa ilerliyemez. Evet, simâ' bunu da biraz ilerletirse de sükûn buldukdan sonra, o makâmdan geri iner. Simâ'ın bundan başka şartları, tesavvuf büyüklerinin kitâblarında, (Avârif-ül-me'ârif) ve benzerlerinde yazılıdır. Zemânımız tarîkâtcilerinin çoğunda, bu şartlar yoktur. Şimdi yapılmakta olan simâ' ve raksların ve toplantıların zararlı olduğu açıktır.

Bunların ilerletmeleri nerede? Hiç ilerletmezler. Yardım etmekden çok uzakdırlar. Fâide yerine zarar verirler.

TENBÎH 1: [(Simâ'), ilâhî, mevlid ve kasîde ve Kur'ân-ı kerîmi tegannî ile okuyanları dinlemek demektir. (Raks), eli, ayakları tempo ile oynatmak ve dans demektir.] Simâ' ve raks, müntehîlerden birkaçına da lâzımdır dedik.

Çünkü yükselecek çok mertebeleri bulunduğu için, yolda sayılırlar.

Erişilebilecek mertebelere yükselmedikçe müntehî olmaz, sona varmış

sayılmazlar. Seyr-i ilallah sonuna vardıkları için, bunlara müntehî denilmiştir. Bu seyrin sonu, sâlikin mazhar olduğu isme kadardır. Fekat, bu seyrden sonra, bu ismde ve isme bağlı şeylerde de seyr vardır. Bu ismdeki ve kavuşanların bildikleri şeylerdeki seyrden sonra, ismin sâhibine varıp, burada Fenâ ve Bekâ hâsıl edince, tâm müntehî olur. Seyr-i ilallahın doğrusu da budur. İsmde kadar olan seyre de, (Seyr-i ilallah) denilmiş, o mertebede olan Fenâyâ ve Bekâyâ da, (Vilâyet) adı verilmiştir. (Seyr-i fillah) sonsuzdur denilmesi, Bekâdaki seyr içindir. Bütün konakları geçdikden sonradır. Bu seyrin sonsuz olması demek, o ismde seyr olunursa ve bu ismdeki şü'ûnların herbiri ile ayrı ayrı ahlâklanırsa, sonuna varılmaz demektir. Çünkü, her ismde sonsuz şü'ûnlar bulunmaktadır. Eğer yükselirken, onu bu ismden geçirirlerse, bir adımda geçebilir ve sonun sonuna varabilir.

Eğer orada yok olursa, çok şerefli olur. Yok eğer insanları yetiştirmek için, geri indirirlerse, çok büyük üstünlük olur. Bu isme kavuşmanın kolay bir şey olacağını sanmamalıdır. Bu ni'mete kavuşabilmek için, cân fedâ etmek lâzımdır. Acabâ kimi bu büyük ni'mete kavuşturmakla şereflendirirler?

Tenzîh ve takdîs sanılan mertebe çok olur ki, teşbîh ve tenkîsdir. Hattâ çok mertebeler vardır ki, tenzîh sanılırlar. Hâlbuki, rûh makâmından da aşağıdırlar. Arşın üstündeki tenzîh gibi görünen de, teşbîh dâiresinin içinde olabilir. Münezzeh olarak [ya'nî mahlûklarla ilgisi olmıyarak]

görünen şey, rûh âleminden olabilir. Çünkü Arş, maddeli, cihetli, ölçülü şeylerin sonudur. Rûh âlemi, cihetli, ölçülü âlemin dışındadır. Çünkü rûh,

[madde değildir] mekânsızdır. Bir yere sığmaz. Rûhun, Arşın dışında olduğunu söylemek, seni şaşırtmasın. Rûhu kendinden uzak sanma! Aranız çok açık zan etme! Öyle değildir. Rûh mekânsız olmakla berâber, onun için her yer birdir. Arşın dışında demekle, başka şey anlatılmaktadır. Oraya varamıyana anlatılamaz.

[Rûh, radyo dalgalarına benzetilebilir. Bu dalgalar madde değildir. Yer kaplamazlar. Böyle olmakla birlikde, her yerde vardırılar denir. Çünkü, her yerde bulunan radyoda ses hâsıl ediyorlar].

Tesavvuf büyüklerinden birçoğu, rûh makâmına varınca, onu Arşın üstünde buluyorlar. Rûhun tenzîhini [ya'nî, maddelere benzememesini], Allahü teâlânın tenzîhi sanıyorlar. Rûh makâmının bilgilerini, ma'rifetlerini, ince, gizli şeyler zan ediyorlar. Allahü teâlânın Arş üstünde istivâsını anladık diyorlar. Hâlbuki onların gördükleri nûr, rûhun nûrudur. Bu fakîr

“kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”de, bu makâm hâsıl olunca, şaşıırıp kalmışdım. Bereket versin, Allahü teâlânın yardımı imdâdıma yetişerek, bu tehlikeden kurtarılmışdım. O nûrun, rûhun nûru olduğunu, Allahü teâlânın nûru olmadığını anlamışdım. Bize bu doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ, bize doğru yolu göstermeseydi biz onu bulamazdık. Rûh, mekânsız olduğu için, anlaşılamıyacak bir mahlûk olduğu için, insanı şaşırtmaktadır. Doğruyu açığa çıkaran Allahü teâlâdır. Doğru yolu gösteren ancak Odur.

Bunlardan birkaçı, Arşın üstündeki rûhun nûru ile nûrlanarak geri dönerler ve onunla Bekâ hâsıl ederler. Kendilerini, teşbîh ile tenzîhi birlikde taşıyor sanırlar. Bu nûru kendilerinden ayrı bulurlarsa, cem'den sonra fark, ya'nî birleşdikden sonra ayrılmak makâmına kavuşduklarını sanırlar.

Tesavvufcuların böyle yanılmaları çok olmuştur. İnsanı böyle yanılmaktan ve korkulu yerlerden koruyan ancak Allahü teâlâdır.

Rûh, bu madde âlemine göre, her ne kadar maddesiz ve anlaşılamıyacak ise de, hiç anlaşılamıyana göre anlaşılır olmaktadır. Sanki bu madde âlemi ile, hiç maddesiz olan mukaddes varlık arasında bir geçid gibidir. Bunun için, her ikisine de yakınlığı vardır. Her iki bakımdan da incelenebilir.

Hiçbirşeye hiç benzemiyen varlık ise böyle değildir. Maddeli varlıkların, aklın, anlayışın, Ona hiçbir bağılılığı yoktur. Bundan dolayı sâlik, rûhun bütün makâmalarını geçmedikce, o isme varamaz. Görülüyor ki, önce göklerin her tabakasını ve Arşı geçmek lâzımdır. Madde âleminden büsbütün çıkmalıdır. Bundan sonra mekânsız, maddesiz olan (Âlem-i ervâh) mertebeleri de aşılmalıdır. Bundan sonra bu isme varılabilir. Fârisî beyt tercemesi: Efendi, yükseldim, kavuşdum sanıyor,

Kendini beğenmiş, yerinde sayıyor.

Allahü teâlâ, mahlûklara benzemekden çok uzaktır. O ötelere ötesi, dahâ ötesidir. Bu (Âlem-i halk) denilen madde, ölçü âleminin ötesi (Âlem-i emr)dir. Âlem-i emrin ötesi, isimlerin ve şü'ûnların zıllarının ve asllarının topluca ve ayrı ayrı mertebeleridir. Bu zıl ve asl ve mahlûklar ve ilâhî ve toplu ve ayrı ayrı bütün mertebelerin ötesinde hakîkî matlûbu aramalıdır. Böyle aramak ni'metini acabâ kime ihsân ederler? Hangi tâlî'liyi bu se'âdetle şereflendirirler? Bu Allahü teâlânın öyle bir ihsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir. Çok yüksekleri istemelidir. Yolda ele geçenlerle oylanmamalıdır. Bunların ötesini aramalıdır. Arabî beyt tercemesi:

Sevgiliye kavuşmak, ele geçer mi acabâ?

Yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada!

TENBÎH 2: Sonsuz kavuşmak ve devâmlı vakt, ancak mutlak Fenâdan sonra, Bekâ-billah ile şereflenen kimseye nasîb olur. Bunun (İlm-i husûlî)si, (İlm-i huzûrî)ye dönmüştür. Bu sözümüzü dahâ açıklıyalım: Bir kimsenin, kendi dışında bulunan birşeyi bilmesi için, o şeyin görüntüsünün zihnde hâsıl olması lâzımdır. Görüntü hâsıl olmaksızın bilmeğe, (İlm-i huzûrî) denir. İnsan kendisini, ilm-i huzûrî ile bilir. Çünkü kendisi, kendi zihninde vardır. (İlm-i husûlî)de, bilinen şeyin görüntüsü zihnde bulundukca, o şey bilinir. Zihndeki sûret yok olunca, o şey unutulur.

Bundan dolayı, ilm-i husûlî devâmlı olamaz. İlm-i huzûrî böyle değildir.

Bilinen şey, hiç unutulmaz. İnsan kendisini, ilm-i huzûrî ile bilmektedir.

Kendisi zihnde hep var olduğundan, insan kendini hiç unutmaz. Bekâ-billah, ilm-i huzûrî ile olur. Hiç unutulmaz. Bunu yanlış anlamamalıdır. Bekâ-

billah, kendini Hak bulmaktır sanmamalıdır. Tesavvufculardan birkaçı burada yanıldı. (Hakk-ul-yakîn)in böyle olduğunu sandı. Öyle değildir. Tâmm Fenâdan sonra hâsıl olan Bekâ-billahın böyle bilgileri yoktur. Onların söyledikleri hakk-ul-yakîn, cezbede hâsıl olan Bekâ-billah ile uygundur. Bizim bildirdiğimiz Bekâ ise başkadır. Fârisî mısra' tercemesi: Bu şerâbı tatmadıkca, tadını anıyamazsın!

Görülüyor ki, Bekâ-billah devâmlıdır. Burada unutmak hiç olmaz. Bekâ-billah hâsıl olmadıkça devâm olamaz. Çoklarına ve hele Ebû Bekr-i Sıddîkdan gelen yolda olanlara, bu makâma yetişmeden önce, devâmlı görünür ise de doğrusu, bizim bildiğimizdir. İşin içyüzü, bize bildirilen gibidir. Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir. Herkesin dönüşü Onadır. Geçmişde ve gelecekte her hamd, âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâ içindir. Onun Resûlüne devâmlı ve sonsuz düâlar ve selâmlar olsun!

286

Bu mektûb, mevlânâ Emânullah'a yazılmışdır. Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden çıkarılan doğru i'tikâdın, Ehl-i sünnet i'tikâdı olduğu bildirilmektedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâ, sana doğru yolu göstereyin! İyi bil ki, Allah yolunda bulunmak isteyene, önce lâzım olan şey, i'tikâdını düzeltmektir. Doğru i'tikâd, Ehl-i sünnet âlimlerinin, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden ve Eshâb-ı kirâmdan öğrendikleri, anladıkları i'tikâddır. Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin ma'nâsını doğru anlayan, doğru yolun âlimleridir. Bunlar da, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimleridir.

Bunların anladığı, bildirdiği ma'nâlara uymıyan herşeye, akla, fikre, hayâle iyi gelse de ve tesavvuf yolunda keşf ve ilhâm ile anlaşılrsa da, hiç kıymet vermemelidir. Bu büyüklerin anladığına uymıyan bilgilerden, buluşlardan Allahü teâlâyâ sığınmalıdır. Meselâ, ba'zı âyetlerden ve hadîs-i şerîflerden (Tevhîd-i vücûdî) anlaşılmaktadır. Ba'zılarından da, ihâta, sereyân, kurb ve ma'ıyyet ma'nâları çıkmaktadır. Fekat, (Ehl-i sünnet âlimleri), bu âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden, böyle ma'nâlar anlamadı. Ya'nî Allahü teâlânın bu âlem içinde olmasını, mahlûkları kapladığını, bunlarla birleşik olduğunu, kendisinin yakın olduğunu, berâber olduğunu anlamadılar. Böyle olmadığını söylediler. O hâlde, tesavvuf yolunda ilerliyen bir kimseye böyle bilgiler hâsıl olursa, her varlığı, bir varlık olarak görürse, yâhud herşeyi bir varlığın kapladığını, Allahü teâlânın zâtının, mahlûklara yakın olduğunu anlarsa, bu bilginin, görüşün yanlış ve tehlikeli olduğunu anlamalıdır. Böyle bir yolcu, bu zemânında, serhoş gibi bir hâlde olduğundan, özrlü, suçsuz sayılırsa da, böyle tehlikeli bilgilerden kurtulması için, Allahü teâlâyâ yalvarmalı, ağlamalı, sızlamalıdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği doğru hâllere, görüşlere kavuşmak için düâ etmelidir. Bu büyüklerin bildirdiği doğru i'tikâddan kıl kadar ayrı şeylerin gösterilmemesi için Allahü teâlâyâ sığınmalıdır. Demek ki, tesavvuf yolcularının keşflerinin, buluşlarının doğru olup olmadıkları, Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in" bildirdikleri doğru ma'nâlara uygun olup olmamaları ile anlaşılır. Bu yolculara ilhâm olunan bilgilerin doğruluğu, ancak o doğru ma'nâlara uymaları ile belli olur. Çünkü, onların bildirdiği ma'nâlara uymıyan, her ma'nâ, her buluş

kıymetsizdir, yanlıştır. Çünkü her sapık, her bozuk kimse, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uyduğunu sanır ve iddi'â eder. Yarım aklı, kısa görüşü ile, bu kaynaklardan yanlış ma'nâlar çıkarır. Doğru yoldan kayar. Felâkete gider. Bekara sûresinin yirmialtıncı âyetinde meâlen, (Kur'ân-ı kerîmde bildirilen misâller, örnekler, çoklarını küfre sürükler. Çoklarını da hidâyete ulaştırır) buyuruldu.

Ehl-i sünnet âlimlerinin anladıkları ma'nâlar doğrudur, kıymetlidir

"rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in". Bunlara uymıyanlar kıymetsizdir.

Çünkü bu ma'naları, Eshâb-ı kirâmın ve Selef-i sâlihînin eserlerini inceliyerek elde etmişlerdir. O hidâyet yıldızlarının ışıkları ile parlamışlardır. Bunun için, ebedî kurtuluş bunlara mahsûs oldu. Sonsuz se'âdete bunlar kavuşdu. Allah yolunda giden kâfile bunlar oldu. Kurtuluş, ancak Allah yolunda bulunanlar içindir.

İ'tikâdı bunlara uygun olan din âlimlerinden biri, fer'ıyyâtta, ya'nî islâmiyyete yapışmakda gevşek davranırsa, kusûrlu olursa, buna bakarak, bütün âlimleri kötölemek yersiz olur. İnâdcılık olur. Onların doğru bilgilerini inkâr etmek, kötölemek olur. Çünkü, doğru bilgileri bizlere ulaştıran onlardır. Kurtuluş yolunu, bozuklarından, sapıklarından ayıran onlardır. Onların hidâyet ışıkları olmasaydı, bizler doğru yolu bulamazdık.

Doğruyu, bozuk olanlardan ayırmasalardı, bizler taşkınlık, azgınlık uçurumlarına düşerdik. İslâmiyyeti bozulmaktan koruyan, her yere yayan onların çalışmasıdır. İnsanları kurtuluş yoluna kavuşturdu onlardır. Onlara uyan kurtulur, se'âdete kavuşur. Onların yolundan ayrılan sapıtır, herkesi de sapdırır.

İyi biliniz ki, tesavvuf yolunun sonuna, ya'nî bu yolun konaklarının hepsini geçerek, vilâyet derecelerinin sonuna varanlara hâsıl olan i'tikâd, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiğine tâm uygun olur. Bu doğru i'tikâda, Ehl-i sünnet âlimleri, Kur'ân-ı kerîmden, hadîs-i şerîflerden ve Eshâb-ı kirâmdan alarak, tesavvuf büyükleri ise, keşf veyâ kalblerine ilhâm olunarak kavuşmuşlardır. Evet, ba'zı tesavvuf yolcusuna, yolda iken, tesavvuf serhoşluğu ve hâl kaplaması ile, bu i'tikâdlara uymıyan ba'zı şeyler hâsıl olmuştur. Fekat, bu hâllerin kapladığı makâmları geçip, ilerleyince, nihâyete varınca, bu uygunsuz şeyler yok olur. Eğer ilerlemeyip, yarı yolda kalırlarsa yok olmaz. Bozuk görüşlere saplanıp kalırlar. Fekat, böyle kalanlara kıyâmetde cezâ yapılmaz. Bunlar, yanılan müctehidlere benzer. Müctehid, ictihâd yaparken yanılmışdır. Bu ise, keşfinde yanılmaktadır.

Tesavvuf yolcularının yanıldıkları şeylerden biri, vahdet-i vücûd görmeleridir. Yukarıda bildirildiği gibi, Allahü teâlânın, mahlûkları ihâta ettiğini, bunlarla berâber olduğunu, kendisinin yakın olduğunu sanırlar.

Allahü teâlânın sekiz sıfatının ayrıca var olduklarına inanmıyanları olur.

Hâlbuki, Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”, bu sekiz sıfatın hâricde, ayrıca var olduklarını bildirmektedir. Bunların, sıfatları inkâr etmesi, bu sıfatlar ayna gibi olup, bu aynada, Zât-i ilâhîyi müşâhede ettikleri içindir. Aynada birşeye bakan kimse, o şeyi görür. Aynayı görmez. Bunun gibi, sıfatları göremedikleri için bunların hâricde varlıklarını kabûl etmezler. Sıfatlar var olsaydı bunları görürdük derler. Görülmiyen şeyi, yokdur sanırlar. Sıfatların hâricde var olduğunu söyleyen âlimlere dil uzatırlar. Hattâ, bunlara kâfir, müşrik de diyenleri olur. Din âlimlerine, böyle yersiz dil uzatmağa kalkışmakdan Allahü teâlâyâ sığınırız! Bunları, bulundukları makâmlardan ileri geçirirlerse, böylece şühûdlerini şaşırtan perdeler aradan kalkarsa, sıfatları ayna sanmaktan kurtularak, onları hâricde, ayrıca var olarak görürler. Varlıklarını inkârdan vaz geçerler. Âlimlere dil uzatamaz olurlar.

Bunların Ehl-i sünnet i'tikâdına uymıyan bir işleri de, Allahü teâlânın ba'zı şeyleri yaratmağa mecbûr olacağını gösteren sözleridir. Her ne kadar, mecbûrdur demiyorlar, irâde ederse, isterse yaratır diyorlarsa da, sözlerinden, irâde sıfatına inanmadıkları anlaşılmaktadır. Bu sözleri hiçbir dîne de

uymamaktadır.

Uymıyan sözlerinden bir başkası da, Allahü teâlâ kudret sâhibidir diyorlar ve istediğini yapar, istemediğini yaratmaz diyorlarsa da, hep ister, istememesi olmaz diyorlar. Böyle söylemek, Allahü teâlâyı yaratmasında mecbûr bilmek demektir. Hattâ, kudretini inkâr etmek olur. Çünkü bütün din sâhiblerine göre, Allahü teâlânın kudreti, dilerse yaratır, dilemezse yaratmaz ma'nâsına olan kudretidir. Bunların sözünden ise, yapmağa mecbûr olan, yaratmamasına imkân olmıyan bir kudret anlaşılmaktadır. Bu sözleri, hükemânın, felesofların sözüne benziyor. Bunların, elbette ister, istememesi olamaz diyerek, irâde sıfatına ma'nâ vermeleri, böylece kendilerini felsefecilerden ayırmaları bir işe yaramaz. Çünkü irâde etmek, dilemek, eşid olan iki işden birini seçmek demektir. İki iş eşid olmazsa, irâde de yok demektir. Bunların sözünde, lâzım olmak ve yok olmak tarafları müsâvî değildir.

Bunların uygunsuz işlerinden biri de, kazâ ve kaderi anlatmalarıdır. Burada da, cebre kaymaktadırlar. Hâkim, mahkûm da olur. Mahkûm, hâkim de olur diyorlar. Allahü teâlâyı mecbûr bilmek şöyle dursun, Onu birisine mahkûm bilmek, üzerinde bir hâkim bulunacağını söylemek, çok çirkin bir sözdür.

Ehl-i sünnete uymıyan sözlerinden biri de Cennetde, Allahü teâlâ, ancak Tecellî-i sûrî ile görülebilir demeleridir. Bu sözleri, Allahü teâlânın Cennetde görüleceğine inanmamak demektir. Sûreti görülebilir demeleri, kendi görülemez demektir. Benzeri görülür demek olur. Allahü teâlâ görülecek, nasıl olduğu anlaşılamıyacaktır. Birşeye benzetilemeyecektir.

Olgun, yüksek insanların rûhlarına kadîm demeleri, bunları ebedî bilmeleri de, Ehl-i sünnet âlimlerine uymamaktadır “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”. Çünkü âlemlerin hepsi, bütün zerreleri ile birlikde yok idi.

Hepsi sonradan yaratıldı. Rûhlar da, âlemden bir parçadır. Allahü teâlâdan başka, herşeye (Âlem) denir.

Görülüyor ki, tesavvuf yolcusunun, işin iç yüzüne varmadan önce, kendi keşf ve ilhâmına uymasa da, Ehl-i sünnet âlimlerine tâbi' olması lâzımdır

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”. Âlimleri haklı, doğru, kendini yanlış

bilmelidir. Çünkü, Ehl-i sünnet âlimleri, bilgilerini, Peygamberlerden

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” almıştır. Bu bilgiler, vahy ile gelmiş olup sağlamdır. Yanlışlıktan, şaşırmağdan korunmuştur. Bu bilgilere uymıyan kendi keşfi ve ilhâmı ise yanlıştır, bozuktur. Bunun için kendi keşfini, âlimlerin sözünün üstünde tutmak, vahy ile inmiş olan sağlam bilgilerin üstünde tutmak olur. Bu ise, sapıklığın tâ kendisidir ve zarâr, ziyândan başka birşey değildir.

Kitâba ve sünnete, ya'nî Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uygun i'tikâd lâzım olduğu gibi, müctehidlerin Kitâb ve sünnetden çıkardıkları ahkâma, ya'nî islâmiyyete uygun işlere, ahkâm-ı islâmiyyeye uymak lâzımdır. Bu ahkâm, halâl, harâm, farz, vâcib, sünnet, müstehab, mekrûh ve şübheli olan işler demektir. Bu ahkâmı öğrenmek de lâzımdır. [Müslimânlar iki kısımdır: Yâ

(Müctehid)dir veyâ (Mukallid)dir. Müctehid olmıyan her müslimâna mukallid denir.] Mukallidlerin, Kitâbdan ve sünnetden, müctehidlerin çıkarmış olduğu hükmlere uymıyan hükm çıkarmaları câiz değildir. Kendi çıkardığı hükmlere göre yapacağı işleri kabûl olmaz. Her mukallidin bir müctehide uyması, ya'nî bir mezhebe girmesi lâzımdır. Bulunduğu mezhebin muhtâr olan, ya'nî âlimlerin çoğunun uyduğu hükmlerine uymalıdır.

Ruhsatdan, izn verilen işleri yapmakdan sakınmalı, azîmet ile amel etmelidir. Kendi mezhebine uymakla berâber, başka mezheblere de uymağa çalışmalıdır. Böylece müctehidlerin sözbirliğine uyulmuş olur. Meselâ, imâm-ı Şâfi'î "rahimehullah" abdest alırken, niyyet etmek farz demişdir.

Hanefiler de, abdest alırken niyyet etmelidir. Bunun gibi, uzvları yıkarken sıra gözetmek ve birbiri ardına çabuk yıkamak lâzımdır. İmâm-ı Mâlik, abdest uzvlarını uğmak farz demişdir. Elbette uğmalıdır. Şâfi'î mezhebinde, elin yabancı kadına ve kendi zekerine dokunması abdesti bozar. Hanefî olanın eli, kendi zekerine veyâ onsekiz yakın kadınından başka bir kadına dokununca, abdestini tâzelemelidir. [Hanbelî mezhebinde erkeklerin avret mahalli, yalnız zeker ve şercdir. [Bu ikisine sev'eteyn denir.] Diğer üç mezhebe de olanların, harac (güclük) olduğu zemân hanbelî mezhebini taklîd etmeleri lâzımdır.] Her işi, dört mezhebe de uygun yapmağa çalışmalıdır.

[(Mîzân-ül-kübrâ) kırkınıcı sahîfesi başında diyor ki, (Her müslimânın hilâfdan kurtulmasının, ya'nî dört mezhebe de uygun ibâdet etmesinin en iyi yol olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir).]

İ'tikâdı ve ameli doğrultdukdan, bu iki kanadı ele geçirdikten sonra, Allahü teâlâyâ yaklaştıran [ya'nî sevgisine kavuşduran] yolda ilerlemek sırası gelir. Zulmânî ve nûrânî konakları aşmağa başlanabilir. Fekat şunu iyi bilmelidir ki, böyle konakları aşarak yükselebilmek ancak, yolu bilen, yolu gören, yol gösteren, kâmil (yetişmiş) ve mükemmil (yetiştirebilen) bir rehberin teveccühü ve tesarrufu ya'nî idâre etmesi ile olabilir. Bunun bakışları, kalb hastalıklarına şifâ verir. Onun teveccühü, ya'nî kalbini bir kimseye çevirmesi, kötü, çirkin huyları insandan siler, süpürür. Bunun için önce, bir rehber aranır. Allahü teâlâ, lutf ve ihsân ederek, bunu tanıtır, bunu tanımağı en büyük ni'met bilmelidir. Ondan ayrılmamalıdır.

Ona ve bütün emrlerine uyulur. Abdüllah-i Ensârî buyuruyor ki, (Yâ Rabbî!

Dostlarını nasıl yaptın ki, onları tanıyan, sana kavuşuyor. Sana kavuşamıyacıklar, onları tanıyamıyor). Kendi arzû ve isteklerinden geçer.

Onun isteklerine uyar. Hiçbir isteğı kalmaz. Ona tâbî' olmağa cânla, başla uğraşır. Se'âdetini, onun emrlerini yapmakda bilir. Uyduğu rehber de, isti'dâdına elverişli olan vazîfeyi, buna emr eder. Zikri veyâ teveccühü, yâhud murâkabeyi işâret eder. Yalnız sohbetin kâfi olacağını anlarsa, yalnız bunu emr eder. Bir kâmil ve mükemmilin sohbeti ele geçerse, tesavvuf yolunda ilerleten şartlarından hiçbir şarta, artık lüzûm kalmaz. Tâlibin hâline uygun gördüğünü, ona emr eder. Şartlardan ba'zısında kusûru olursa, onun sohbeti, bu eksiklikleri temâmlar. Teveccühü, kusûrlarını giderir.

Böyle bir sohbet ile şereflemeyen bir kimse, eğer murâdlardan, seçilmişlerden ise, onu çekerler. Sonu olmıyan lutflarla, onun işini bitiriverirler. Kendisine lâzım olan her şartı, her edebi ona bildirirler.

Tesavvuf yolunda ilerlemesi için, eski büyüklerden ba'zısının rûhlarını ona rehber, vâsita yaparlar. Çünkü, Allahü teâlânın âdet-i ilâhiyyesi şöyledir ki, bu yolun konaklarını aşabilmek için, büyüklerin rûhlarını vâsita, sebep kılmıştır. Bu kimse, eğer mürîdlerden ise, bunun işi, rehbersiz tehlikeli olur. Rehber buluncıya kadar, rehberle kavuşdurması için, Allahü teâlâyâ yalvarmalıdır. Tesavvuf yolunda gözetilmesi lâzım olan şartları da öğrenmesi ve bunlara ri'âyet etmesi lâzımdır. Bu şartların en başda geleni, nefse uymamaktır. Bu da, vera' ve takvâ ile olur. Vera' ve takvâ, harâmlardan sakınmak demektir. Harâmlardan sakınabilmek için, mubâhların lüzûmundan fazlasını terk etmelidir. Çünkü mubâhları, [ya'nî yasak olmıyan şeyleri], alabildiğine yapan kimse, şüpheli olanları işlemeğe başlar.

Bunlar ise, harâma yakındır, ya'nî harâm işlemek ihtimâli çok olur. Uçurum kenârında yürüyen, içine düşebilir. Demek ki, harâmdan sakınabilmek için, mubâhların fazlasından kaçmak lâzımdır. Bu yolda ilerlemek için vera'

sâhibi olmak şartdır dedik. Çünkü insanın işleri, iki şeyden biridir: Yâ emr edilen şeydir, yâhud yasak edilmiş şeylerdendir. Melekler de, emr edilen şeyleri yapmaktadır. Bunu yapmak, insanı ilerletseydi, melekler de, terakkî ederdi. Meleklerde, yasak edilen şeyden sakınmak yoktur. Çünkü onlar, yasakları yapmıyacak şekilde yaratılmışdır. Yasakları işleyemezler.

Onun için, meleklerle birşey yasak edilmemiştir. Demek ki, terakkî etmek, yasaklardan sakınmakla olabilmektedir.

Bu sakınmak ise, nefse uymamak demektir. Allahü teâlâ, dinleri, nefsi isteklerinden kurtarmak için karanlık, kötü âdetleri yok etmek için gönderdi. Çünkü nefis, hep harâm işlemek veyâ mubâhları lüzûmundan fazla yaparak, böylece harâma kavuşmak ister. Demek ki, harâmlardan ve mubâhların fazlasından sakınmak, nefse uymamak demektir.

Süâl: Nefs, ibâdet yapmak istemiyor. İbâdet yapmak da, nefse uymamak oluyor. O hâlde, emrleri yapmak da, terakkîye sebep olmaz mı? Meleklerin emrleri yapması, nefse uymamak olmadığı için onlar terakkî etmiyor.

Cevâb: Emrleri, ya'nî ibâdetleri yapmağı nefsin istememesi, emr altına girmek istemediği içindir. Nefs, bir emr altına girmek, birşeye bağlanmak istemez. Nefsin bu hâli, [ya'nî başı boş kalmak, birşeye bağlanmamak arzûsu da] harâmdır veyâ mubâhların fazlası demektir. Demek ki, emrleri yapmakla, bu harâmdan veyâ mubâhın fazlasından sakınılmış oluyor. Bunun için de, nefse uyulmamış oluyor. Yoksa nefse uymamak, yalnız emrleri yapmak demek değildir.

İnsanı kemâle kavuşduran, olgunlaştıran yollar çokdur. Bunların en fâidelisi, çabuk ulaştırıcı, nefisle mücâdelesini çok olanıdır. Ruhsatdan sakınan, azîmet ile amel edenlerin yoludur. (Azîmet), harâmlardan ve mubâhların fazlasından sakınmak demektir. (Ruhsat) ise, yalnız harâmlardan kaçınmaktır. Tesavvufcuların çoğu (Simâ') ve (Raks) yapıyor. Ya'nî nağme ile okuyorlar ve dönüyorlar, oynuyorlar. Birçok şartlarla ve evirip çevirip, simâ' ve raksa ruhsat denilebilir. Bunların azîmetle hiç ilgisi yoktur. Hattâ yüksek sesle zikr etmek bile, olsa olsa, ruhsat olabilir.

Birçok rehberler, iyi düşünceler ile, bulundukları yolda yenilik, değişiklik yapmıştır. Bunlara da, pek iyimseyerek, nihâyet ruhsat denilebilir. Hâlbuki, azîmet ile hareket eden büyükler, (Sünnet-i seniyye)den, ya'nî islâmiyyetden kıl kadar ayrılmamıştır "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in".

Yollarına hiçbir yenilik, bid’at karışdırmamıştır.

Bunların yolunda, nefse uymamak, nefis mücâdelesı tâmdır. O hâlde, yolları en iyi, en fâideli yoldur. Çabuk ulaştırıcıdır ve çok yükselere ulaştırmaktadır. Fekat son zemânlarda, bu yolu da bozanlar oldu. O

büyüklerin izinden ayrılanlar çoğaldı. Değişiklikler, bid’atler yapıldı.

Simâ’ ve raksa ve yüksek sesle zikre başladılar. Bunları, o büyüklerin niyyetlerini kavrayamadıkları için yaptılar. Bid’atler karışdırmakla, zemâna uymakla, bu yolu dahâ kıymetlendirdiklerini, olgunlaştırdıklarını sandılar. Bunlar ile, bu yolu yıkdıklarını, ellerinden kaçırdıklarını anlıyamadılar. Hakkı, doğruyu meydâna çıkaran ve insanı hidâyet yoluna kavuşduran ancak Allahü teâlâdır. [Yukarıdaki yazılardan anlaşılıyor ki, dünyâ ve âhıret se’âdetine kavuşmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okumak lâzımdır. Bu kitâbları bizlere bildiren ve tanıtan da imâm-ı Rabbânîdir. İmâm-ı Rabbânîyi bizlere tanıtan da Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretleridir. Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretlerini tanıtan da, Hakikat Kitâbevinin kitâblarıdır.]

287

Bu mektûb, hakikatleri bilen, kardeşi meyân gulâm Muhammed hazretlerine yazılmışdır “rahmetullahi aleyhimâ”. Cezbe ve sülûk ve bunların ma’rifetleri bildirilmektedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Bize doğru yolu gösteren Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ, bize doğru yolu göstermeseydi, biz doğru yolu bulamazdık. Peygamberlerin hepsi “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în”

doğru olarak gelmiştir. Onların sonuncusu ve en üstünü olan Muhammed

“aleyhisselâm” hep doğru söylemiştir “salevâtullahi sübhânehu ve berekâtühu ve tehiyyâtühu aleyhi ve aleyhim ve alâ men’ tâbe’ahüm ecma’în ilâ yevmiddîn”.

Tâliblerin, gevşek ve yaradılışları aşağı olduklarından ve kâmil ve mükemmil olan bir Rehber bulamadıklarından, uzun yolu kısalttıkları ve yüksekleri bırakıp, aşağı şeyler arkasında koşdukları görülmektedir. Yolda ellerine geçen en değersiz şeyleri bile birşey sanıp, onlara bağlanıp kalmakta ve onları aranan şey sanarak, yolun sonuna vardık, kâmil ve müntehî olduk demektedirler. Yolun sonuna varanların ve aranılana kavuşanların, yolun sonundan ve vardıkları yüksek makâmlardan bildirdiklerini, bu aşağı yaradılışlı olanlar, hayâlleri geniş olduğu ve nefslerine uydukları için, kendi bozuk hâllerine benzetmektedirler. Fârisî mısra’ tercemesi:

Fâre, rü’yâda deve olmuş!

Büyük denizden bir damlaya, hattâ damlanın görüntüsüne ve okyânusdan bir sızıntıya, hattâ bunun görüntüsüne kavuşunca, suya kavuşduk sanmışlardır.

Maddeden yapılmış olan şeylerin ba’zısını, maddesiz, anlaşılamıyan şey bilmişler. Bunları görünce, Allahü teâlâyâ kavuşduklarını sanmışlardır.

Benzeri olanı, benzeri olmıyana benzetmişler, onu bırakıp, buna sarılmışlar. Anlaşılamıyan bilgileri, başkalarından öğrenerek inananlar ve anlaşılamıyanı arayanlar, sülûk yolunu temâmlamıyan bu tâliblerden ve serâb ile avunan bu susuzlardan katkat dahâ iyidirler. Haklı ile haksız arasında ve doğru yolda gidenle yoldan sapan arasındaki ayrılık pekçoktur.

Aradıklarına kavuşamıyarak, mahlûku sonsuz bilen tâliblere yazıklar olsun!

Anlaşılabilen şeyleri anlaşılamıyan sanıyorlar. Suçları, keşflerinin yanlış

olmasına bağışlanmayıp da, hesâba çekilirlerse, vay hâllerine! Yâ Rabbî!

Unutduklarımızdan, yanıldıklarımızdan bizleri sorumlu tutma! Bir kimse, hacca gitmek istiyor. Sevinerek yola çıkıyor. Yolda, Kâ'beye benzer bir ev görüyor. Yalnız şekli benziyor ise de, onu Kâ'be sanıyor. Orada kalıyor.

Bir başkası, hacca gitmiş olanlardan duyarak Kâ'beyi öğreniyor. Onu seviyor. Hacca gitmek istiyor. Fekat yola çıkmamış, bir adım atmamışdır.

Bununla berâber, başka birşeye Kâ'be dememiş, yalnız Kâ'beye, doğru olarak inanmışdır. Bu kimse, yanılmış olan birincisinden dahâ iyidir. İkinci, Kâ'beye varmamış, fekat başka bir binâyı da Kâ'be sanmamış olan üçüncü bir hac yolcusu, doğru inanan, fekat yola çıkmamış olandan elbette dahâ iyidir.

Çünkü bu, hem inanmakda, hem de, kavuşmak için yolculuk yapmaktadır. Bunun dahâ üstün olduğu meydândadır.

Doğru yolu bulamıyanlardan bir kısmı da, kendilerini maksada ermiş sanarak ve kavuşduklarını hayâl ederek, şeyhlik yapmakda, herkese yol göstermeğe kalkışmaktadırlar. Kendileri bozuk oldukları için, bu yola uygun olan çoklarını da bozmaktadır. Sohbetleri, kalbleri kararttığı için, tâliblerin isteklerini, çalışmalarını yok etmektedirler. Kendileri sapıtdıkları gibi, başkalarını da, doğru yoldan sapdırmışlardır. Kendileri yıkıldıkları gibi, başkalarını da yıkmışlardır.

Kemâle geldiğini, kavuşduğunu sanmak, sülûk yapmamış meczûblarda, cezb edilmıyen sâliklerden dahâ çok olmaktadır. Çünkü, mübtedîdeki ve müntehîdeki cezbe, görünüşde ortakdır. Aşk ve muhabbetleri, görünüşde eşiddir. İşin içyüzü böyle değildir. Hâlleri başkadır: Fârisî mısra'

tercemesi:

Toprak başkadır, temiz âlem başkadır.

Nefsin istekleri karışmış olan herşey bozuktur. Doğru yolda olanın her işi, Hak içindir. Bunu biraz sonra, inşâallahü teâlâ açıklıyacağız. Görünüşdeki bu benzerlik ve bağlılık, yanlış hayâllere yol açmıştır. Ebû Bekr-i Sıddîkdan gelen yolda cezbe sülûkden önce olduğu için, bu yolda, sülûk ni'metine kavuşmamış olan meczûblarda, böyle hayâller ve bu gibi vehmler çok olur. Bunlardan birçoğuna, cezbe makâmında, çeşidli hâller hâsıl olur.

Bir hâlden, başka bir hâle dönerler. Bunları, sülûk konaklarında ilerlemek ve (Seyr-i ilallah) yolculuğu sanırlar. Bu değişmeleri görünce, kendilerini (Meczûb-i sâlik) bilirler.

Bunun için, kısa aklımla düşündüm ki, cezbe ve sülûkün ne olduklarını, bu iki makâm arasındaki ayrılıkları, herbirinin, kendisini diğerinden ayırmağa yarayan hâssalarını ve mübtedî ile muntehînin cezpleri arasındaki farkları ve tekâmül ve irşâd makâmlarının ne olduğunu ve bu makâma bağlı olan bilgileri yazayım. Böylece, doğruyu açığa çıkarayım. Yanlış olanların bozukluğunu göstereyim. Suçlular, beğenmeseler de, bu hizmeti yapmağa, Allahü teâlânın yardımı ile başladım. Doğru yolu gösteren ancak Odur. O, çok iyi bir sâhib ve çok iyi vekîldir.

Bu mektûbda, iki maksadla bir hâtime vardır:

Birinci maksadda, cezbe makâmındaki ma'rifetler bildirilmektedir.

İkinci maksadda, sülûk bilgileri vardır.

Hâtimedede, tâliblere çok lüzûmlu ve fâideli olan çeşidli bilgiler vardır.

BİRİNCİ MAKSAD: Sülûkü bitirmemiş olan meczûblar, çok çekilseler de ve hangi yoldan çekilseler de, (Erbâb-i kulûb)dandırlar. Sülûk yapmadan ve (Tezkiye-i nefis) olmadan, kalb makâmından ileri geçilemez. Kalbin sâhibine varılamaz. Onların çekilmeleri, kalbe olan çekilmedir. Onların sevgileri kendilerinden değildir, dışardandır. Kendileri içindir. Sevilen için değildir. Çünkü bu makâmda, nefis rûh ile birleşmiştir. Zulmet, nûr ile bir aradadır. Kalb makâmından kurtulmak ve kalbin sâhibine kavuşmak ve rûhun aranılana çekilmesi, rûh nefsdan kurtulup aranılana dönmedikce ve nefis rûhdan ayrılarak kulluk makâmına inmedikce, olamaz. Bu ikisi, bir arada kaldıkça, (Hakikat-i câmi'a-i kalbiyye) sağlamdır ve ayakdadır. Yalnız rûhun çekilmesi düşünülemez. Rûhun nefsdan kurtulması ancak, sülûk konaklarını geçdikden ve Seyr-i ilallah yolculuğunu bitirdikden ve Seyr-i fillah başladıktan ve belki de, (Seyr-i anillah-i billah) yolculuğundaki (Fark-ı ba'delcem') makâmına kavuşdukdan sonra hâsıl olabilir. Fârisî beyt tercemesi:

Her dilenci, olur mu bir kahraman?

nerede sivri sinek, nerede Süleymân?

Muntehî ile mübtedînin cezpleri arasındaki fark anlaşılmış oldu. Erbâb-i kulûb meczûblarının şühûdları, kesret ya'nî mahlûklar perdesi arkasında olur. Anlasalar da, anlamasalar da böyledir. Bu kesretde gördükleri de, yalnız Âlem-i ervâhdır. Rûhların âlemi, letâfet, ihâta ve sereyân bakımlarından, görünüşde, kendini yaratana benzer. (Allahü teâlâ, Âdemi kendi sûretinde yarattı) hadîs-i şerîfi, böyle olduğunu bildirmektedir.

Bunun için, rûhun şühûdünü, Hakkın şühûdü sanırlar. İhâta, sereyân, kurb ve ma'ıyyet de böyledir. Çünkü sâlik, bulunduğu makâmın bir üstünü görebilir.

Dahâ üst makâmı göremez. Bunların bulunduğu makâmın üstü, (Rûh makâmı)dır. Bunun için, rûh makâmından yukarısını göremezler. Rûhun şühûdünden başka, şühûdleri olmaz. Rûhun üstünü görebilmek için, rûh makâmına kavuşmak lâzımdır. Muhabbet ve çekilmek de, şühûd gibidir. Hak teâlânın şühûdü için, belki Ona muhabbet ve çekilmek için, Seyr-i ilallahın sonundaki Fenânın hâsıl olması lâzımdır. Fârisî beyt tercemesi: Bir kimsede hâsıl olmazsa Fenâ,

Hak teâlâyâ yol bulamaz aslâ!

Başka söz bulunamadığı için şühûd diyoruz. Yoksa, bu büyüklerin işi, başkalarının dedikleri şühûdün çok ilerisindedir. Bunların aradıkları, anlaşılamiyan bir varlık olduğu gibi, Ona kavuşmaları da, anlaşılamiyan bir kavuşmaktır. Maddeli, ölçülü olan, Ona yol bulamaz. Sultânın hediyeelerini, ancak onun hayvanları taşıyabilir. Fârisî beyt tercemesi: Anlaşılmaz, ölçülmez bağlantılar,

Hak ile rûhumuz arasında var!

Sülûk sâhiblerinden hakîkate varmış olanlara göre, Hak teâlânın ihâta, sereyân, kurb ve ma'ıyyeti ilm yolu ile anlaşılmalıdır. Doğru yolun âlimleri de böyle söylemişlerdir. Allahü teâlâ, bu âlimlerin çalışmalarına bolbol mükâfât versin! O büyüklerle göre, Allahü teâlânın kendisi bu âleme yakındır, sereyân etmiştir sanmak, birşeye kavuşmamış olmağı, uzakda kalmış

olmağı gösterir. Yaklaşmış olanlar, Allahü teâlâ yakındır demezler.

Büyüklerden biri buyurdu ki, (Yakın olduğunu söyleyen, uzakdadır. Uzakdayım diyen yakındır. Tesavvuf da budur). (Tevhîd-i vücûd) bilgileri, kalbin çekilmesinden ve muhabbetden hâsıl olmaktadır. Cezb edilmeyen, sülûk yolunda ilerliyen (Erbâb-i kulûb) bu bilgilere yakalanmaz. Sülûk ile kalbden büsbütün ayrılıp, kalbin sâhibine dönmüş olan meczûblar da, bu bilgilerden uzaklaşırlar. Tevbe ederler. Meczûblardan birçoğu, sülûk yoluna girdikleri ve bu yolun konaklarında ilerledikleri hâlde, eski makâmlarını unutmazlar. Yukarı makâmlara bakmazlar. Tevhîd bilgileri, bunları bırakmaz.

Bu tehlikeden kurtulamazlar. Bunun için, yakınlık konaklarına ve mukaddes makâmlara yükselmezler. Yâ Rabbî! Bu zâlimlerin şehrinden bizi çıkar.

Senden bize bir sâhib gönder. Senden bize bir yardımcı ihsân eyle!

Aranılana kavuşmak, bu bilgilerden kurtulmakla belli olur. Çünkü, hiçbirşeye benzemiyene yaklaştıkça âlem, yaratandan o kadar uzak bulunur.

Bu zemân âlemi yaratandan başka bilmemek ve yaratana, âlemi çevirmiş sanmak gibi şeyler olmaz. Arabî mısra' tercemesi:

Toprağa düşen nerede?

Herşeyin sâhibine olan nerede?

MA'RİFET 1: Hâce Nakşibend “kaddesallahü teâlâ sirrehül akdes” hazretleri, (Nihâyeti, başlangıçta yerleştirdik) buyurdu. Bu söz, müntehîlerde olan cezb ve muhabbet, bu yolda, başlangıçta olanlara olan cezb ve muhabbetde yerleştirilmiştir demektir. Çünkü müntehînin çekilmesi, rûhun çekilmesidir.

Mübtedînin cezbi ise, kalbin çekilmesidir. Kalb, rûh ile nefis arasında geçid gibi olduğundan, kalb çekilirken, rûh da cezb olunmaktadır.

Başlangıçta bu yerleşmenin, yalnız bu tarîkde olması, büyüklerin bu yolu, bunun hâsıl olması için,

koymuş olduklarındandır. Bu yolu, buna kavuşmak için, kurdukları içindir. Yoksa, bütün cezblerde de, bu yerleşmek vardır.

Fekat, başka tarîkatlerde, rastgele hâsıl olabilmektedir. Buna kavuşmaları için, belli bir yolları yoktur. Bundan başka, bu büyüklerin yolundaki cezbe makâmı çok şânlıdır. Başkaları böyle değildir. Olsa da, çok azdır. Bunun için, bunların bir çoğuna, bu makâmda, sülûk konaklarını aşmamış olsalar bile, sülûk edenlerin karıştıkları Fenâ ve Bekâya benzeyen Fenâ ve Bekâ hâsıl olur. (Tekmîl), ya'nî başkalarını yetiştirebilmek makâmından birşeylere kavuşurlar ki, (Seyr-i anillâh-i billah) yolculuğu makâmına benzemektedir. Böylece uygun yaradılışlı olanları yetiştirebilirler.

Aşağıda, bunu dahâ açıklıyacağız. İnşâallahü teâlâ.

Burada bir incelik vardır: Şöyle ki, rûh bu bedene gelmeden önce, mukaddes âlemi biraz biliyordu. Bedene gelince, bu bilgisi kalmadı. Bu yolun büyükleri, rûha eski bilgisini hâtırlatacak bir yol buldular. Fekat rûh, bedene bağlı kaldıkça, o mukaddes makâma dönen kalb oluyor. Kalbin dönmesi, nefsin ve rûhun da dönmeleri demektir. Rûhun maksada dönmesi, kalbin dönmesinde yerleştirilmiştir. Müntehîlerde, rûh Fenâ buldukdan ve hakkânî vücûdle Bekâ buldukdan sonra, rûh maksada dönmektedir. Rûhun o Bekâsına (Bekâ-billah) denir. Kalbin teveccühü içinde bulunan, rûhun teveccühü ve belki rûhun bedene gelmeden önceki teveccühü, rûhun varlığı ile birlikde olan teveccühüdür. Rûh dahâ fânî olmamıştır. Rûhun varlığı ile olan teveccühü ile, rûhun Fenâsı ile olan teveccühü başka başkadır. Kalbin teveccühü içinde olan rûhun teveccühüne nihâyet denilmesi, nihâyetde yalnız rûhun teveccühü kaldığı içindir. Nihâyetin, bidâyetde yerleştirilmesi demek, nihâyetin görüntüsünün bidâyetde yerleştirilmesidir. Kendisinin yerleştirilmesi demek değildir. O bidâyetde yerleştirilemez. Görüntünün yerleştirildiğini açıkça söylememeleri, belki, bu (Tarîka-i aliyye) talebesini çalışdırmak için olabilir. İşin doğrusu, Allahü teâlânın yardımı ile, bizim bildirdiğimizdir. Sâbıkların çekilmeleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, çalışmakla, uğraşmakla değildir. Rehberin teveccühü ve huzûru iledir. Onları de, kalbin çekilmesidir. Rûhun bedene gelmeden önce olan teveccühünden de, biraz kalmıştır. Rûhun bedene gelmeden önceki teveccühünün meydâna çıkması için uğraşmak, bedene gelince, teveccühü unutanlar için lâzımdır. Çalışmaları, sanki önceki teveccühü hâtırlatmak içindir. O kaçırılmış olan ni'meti bulmak içindir. Eski teveccühü unutanlar, adı geçen sâbıklardan dahâ latîf yaradılışlıdır. Çünkü eski teveccühün hepsini unutmak, teveccühün tâm olduğunu ve onda yok olmuş

olduğunu gösterir. Teveccühü unutmamak, böyle değildir. Böyle olmakla berâber, sâbıkların teveccühleri, bütün varlıklarına yayılmış, işlemiştir.

Bedenleri de, rûhları gibi olmuştur. Sevilmiş ve seçilmiş olanlar da böyledir. Fekat, sevilmişlerdeki yayılış ile sâbıklardaki yayılış, başkadır. Birşeyin kendisi ile görüntüsünün başka olmaları gibidir. Buna kavuşanlar, böyle olduğunu iyi bilirler. Evet, kavuşan muhiblerde ve olgunlaşan mürîdlerde de bu yayılış vardır. Fekat, şimşek gibi gelip geçicidir, sürekli değildir. Devâmlı yayılma, ancak sevilmiş olanlar içindir.

MA'RİFET 2: Erbâb-ı kulûb meczûbları, kalb makâmında yerleşince ve o makâmın ma'rifetine ve şü'ûruna kavuşunca, tâliblere fâideli olabilirler.

Bunların yanında bulunanlarda, kalbin çekilmesi ve muhabbeti hâsıl olabilir. Fekat kendileri, kemâle

yetişmiş olmadıkları için, yanında bulunanlar da olgunlaşamazlar. (Nâkısdan kâmil gelmez) demişlerdir. Bunlar, yanındakileri kavuşduramaz iseler de, sülûk erbâbından dahâ fâideli olurlar. Çünkü, sülûkün sonuna varsalar ve müntehîlerin cezbine kavuşsalar da, (Seyr-i anillah-i billah) ile, kalb makâmına indirilmemişlerdir. Bu âleme döndürülmemiş olan müntehî, başkalarını yetişdirmek, onlara fâide vermek makâmına mâlik olmaz. Onun âleme teveccühü, baēlılıēı kalmamışdır ki, fâide verebilsin. Kendisine uyulan kimse, bir geçiddir. Çünkü, geçid makâmı olan, kalb makâmına inmişdir. Rûhdan ve nefsdan fâidelenmekdedir.

Rûh yolu ile, yukarıdan istifâde etmekde, nefis yolu ile ařaēıya fâide vermekdedir. Onun Allahü teâlâya teveccühü ile insanlara teveccühü bir aradadır. İkisinden biri, ikincisine perde olmaz. İfâdeyi ve istifâdeyi birlikde yapmaktadır. Tesavvuf büyüklerinden birkaçı şeyhin bir geçid olmasına, Hak ile halk arasında aracı olmasıdır diyorlar. Teşbîhi ve tenzîhi kendinde toplamışdır diyorlar. İyi bilmelidir ki, geçid olmaēı böyle anlamak sekrden ileri gelmekdedir. Rehberlik ise, sahv hâlidir.

Şü'ûrlu olmakdır. Öyle sözler, bu makâmına yakışmaz. Çünkü bu makâmda, onların nefsleri, rûhun her tarafı kaplayan nûrları içindedir. Nûrların içinde bulunması, sekre sebep olmuşdur. Kalbin geçid olması makâmında ise, nefis ve rûh birbirinden ayrılmışdır. Bundan dolayı, burada sekr olamaz.

Burada, da'vet makâmına uygun olan sahv vardır.

Olgun olan zâtı kalb makâmına indirdikleri zemân, geçid gibi olduēu için, âlemle baēlılık hâsıl eder. Yaradılışı uygun olanları yetişdirir. Hâlleri deēiřmiyen meczûbun da, kalb makâmında bulunduēu zemân, âlemle baēlılıēı vardır. Tâliblere teveccüh eder. Kalbin çekilmesi ve muhabbeti olsa bile, çekilmeēe ve muhabbete kavuşmuşdur. Bundan dolayı, tâliblere fâideli olur.

Şunu da bildirelim ki, hâli deēiřmeyen meczûbun verdiēi fâide mikdârı, geri dönmüş müntehînin yapığı fâideden dahâ çokdur. Müntehînin fâidesi ise, meczûbun fâidesinden dahâ kıymetlidir. Çünkü geri dönmüş müntehînin âlem ile baēlılıēı var ise de, bu baēlılık, görünüşdedir. Doğrusuna bakılırsa, âlemden ayrıdır. Asla doğrudur. Onunla bâkîdir. Meczûb ise, âleme sıkı baēlıdır. Âlemin bir parçasıdır. Âlemin bâkî olduēu bekâ ile bâkîdir. İşte bunun için, tâlibler, meczûba tâm yakındırlar. Bunun için, ondan dahâ çok fâide hâsıl ederler. Geri dönen müntehîden ise, dahâ az istifâde ederler.

Fekat vilâyet kemâllerinin mertebelerine yükselmek, ancak müntehînin yardımı ile olur. Bundan dolayı, müntehîden istifâde etmek dahâ kıymetlidir. Bundan başka, müntehînin hakikatde himmeti ve teveccühü yokdur. Meczûbun ise, himmet ve teveccühü vardır. Himmet ve teveccüh ile tâlibi ilerletir ise de, kemâle ulaşdıramaz. Şunu da bildirelim ki, tâliblerin meczûblardan edinecekleri teveccühün sonu, rûhun unutmuş olduēu eski teveccühüdür. Bunların sohbetinde, rûh eski teveccühünü hâtırlar.

Kalbin teveccühünde, eski teveccüh de birlikde hâsıl olur. Müntehîlerin sohbetinde hâsıl olan teveccüh böyle deēildir. Eskiden bulunmıyan yeni bir teveccühdür. Rûhun fenâsından belki de (Hakkânî vücûd) ile Bekâsından sonra hâsıl olan bir teveccühdür. Bundan dolayı, birinci teveccüh kolay hâsıl olur. İkinci teveccüh güc hâsıl olur. Kolay olan, çok olur. Güc olan, dahâ az olur. Bunun için, demişlerdir ki, cezbe hâsıl etmek için şeyhin fâidesi olmaz. Çünkü, o baēlılık önceden var idi. Rûh bedene gelince unutuldu.

Hâtırlatmak, uyandırmak lâzım oldu. Bunu hâtırlatan zâta, (Öğretici) denir.

(Yetiştirici) denmez. Sülûk konaklarında ilerletmek için yetiştirici şeyh lâzımdır. Onun yetiştirmesi lâzımdır. Yetiştiricilerin, hâli değişmiyen böyle meczûblara, tâlibleri yetiştirmek için izin vermesi uygun değildir.

Bunları kemâle erdirmek, yetiştirmek için bırakması doğru olmaz. Çünkü, tâlibler arasında yüksek yaradılışlı olanlar vardır. Olgunlaşacak ve başkalarını da yetiştirebilecek yükseklikde yaradılmışlardır. Bunlar, böyle bir meczûbun eline düşerse, yaradılışlarındaki olgunlaşma kuvvetleri yok olabilir. Yükselmez olurlar. Buğday yetiştirmeğe elverişli bir toprağa, iyi buğdayın sağlam tohumu ekilirse, toprağın kuvvetine göre iyi buğday elde edilir. Kötü buğday tohumu veyâ nohud ekilirse, iyi buğday vermek şöyle dursun, toprağın yetiştirme kuvveti bozulur. Eğer bir meczûba izin vermekde fâide görür ve onun tâliblere fâideli olacağını anlarsa, onun tâlibleri yetiştirmesini birkaç şarta bağlar. Bunlardan biri, tâlib onun yetiştirme yoluna uygun olmalıdır. Onun yanında tâlibin yaradılışındaki kuvvet bozulmamalıdır. Kendi nefsi de, bu başkanlıktan dolayı taşkınlık yapmamalıdır. Çünkü nefsi tezkiye bulmamış, kötü isteklerden vaz geçmemiştir. Bundan başka, tâlibin kendisinden herşeyi aldığını ve dahâ da alacak kuvvetde olduğunu anlarsa, bunu ona bildirmeli, başka Rehber

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” giderek onun yanında işini bitirmesini söylemelidir. Kendini müntehî olarak tanıtmamalı, başkalarını aldatarak, herkesin yolunu kesmemelidir. İşte, meczûbun hâline ve zemâna göre, bu şartlardan uygun olanı bildirmeli, bunları gözetmesini sıkıca söyliyerek izin vermelidir. Geri dönmüş olan müntehînin tâlibleri yetiştirmesi için, böyle şartlar lâzım değildir. Çünkü o, Hakka teveccüh ile halka teveccühü kendisinde toplamış olduğundan, her tarîka ve her yaradılışdaki tâlibe uygundur. Herkes, yaradılışındaki kuvvet kadar ve ona bağılılığı kadar, ondan istifâde edebilir. Her ne kadar, şeyhlerin sohbetinde, onlara bağılılığın az veyâ çok olmasından dolayı, çabuk ve yavaş ilerlemek ayrılıkları olabilir. Fekat hepsinin yetiştirme kuvvetleri birdir.

Tâlibleri yetiştirirken, hâsıl olacak şöhretin Allahü teâlânın bir hîlesi, aldatması olmasından korkması, bunun için Hak teâlâyâ sığınması ve Onun merhametine sarılması lâzımdır. Çünkü, bu işte ve bütün işlerinde ve bütün zemânlarında Hak teâlâyâ sığınması, ona ihsân edilmiştir. Hiçbir vakt, hiçbir işinde ondan ayrılmaz. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ihsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir.

İKİNCİ MAKSAD: Burada sülûk anlatılacaktır.

Bir tâlib, sülûk yolu ile yükselmek istediği zemân, kendi rabbi, yetiştiricisi olan isme varır ve bu ismde fânî, yok olursa, (Fenâ makâmı)na kavuşmuş olur. Bu ism ile bekâ bulduktan sonra, (Bekâ makâmı)na kavuşmuş

olur. Bu Fenâ ve Bekâ ile, vilâyetin birinci mertebesine yükselmekle şereflenmiş olur. Bu sözümüzü açıklamak ve incelemek lâzımdır.

AÇIKLAMA: Allahü teâlâdan gelen feyz iki dürlüdür: Birincisi, var etmek, varlıkta durdurmak, yaratmak, rızık vermek, hayât vermek, öldürmek gibi ni’metlerdir.

İkincisi, îmân, ma’rifet ve vilâyet ile Peygamberlik mertebelerinin başka başka kemâlleridir. Birinci feyzler, ihsânlar, Allahü teâlânın sıfatlarından gelir. İkinci feyzlerin bir çoğu, yine sıfatlardan ve

başka bir çoğu da, şü'ûnlardan gelir. Sıfatlar ile şü'ûnlar arasında çok ince ayrılık vardır. Bu başkalıklar, ancak Muhammed aleyhisselâmın vilâyetine kavuşanlardan pekaz kimselere bildirilir. Bunları bildiren hiç kimse yoktur. Kısaca söyleriz ki: Sıfatlar, Allahü teâlânın zâtından ayrı olarak dışarda vardır. Şü'ûnlar ise, Zât-i ilâhîde var denilen şeylerdir. Meselâ, su öyle yaratılmışdır ki, yukardan aşağı düşer. Onun bu düşmesi, kendisinde, hayât, ilm, kudret ve irâde varlığını düşündürür. Çünkü ilm sâhibleri, ağır oldukları için ve bildikleri için yukardan aşağı inerler.

Yukarıya bakmazlar. İlm ise, diri olanda bulunur. Irâde, ilme bağlı olur.

Kudretin de var olması lâzım gelir. Çünkü irâde, gücü yeten iki şeyden birini seçmektir. Suda bunları düşünmek, şü'ûnlara benzer. Bu şü'ûnlar var iken, suyun başka sıfatları da olabilir. Bu sıfatlar, sudan ayrı olarak var olur. Yukarıdaki düşüncelerle, ya'nî şü'ûnlarla, su diridir, âlimdir, kâdirdir ve dileyicidir denilemez. Bunları söyleyebilmek için, ayrıca sıfatların bulunması lâzımdır. Âlimlerden birkaçı, su için bu isimleri söylemişler ise de, sözleri, şü'ûn ile sıfatları birbirlerinden ayıramadıkları için olmuştur. Sıfatların yokluğunu söyleyenler de, bu ikisini ayıramıyanlardır. Sıfatlar ile şü'ûnlar arasında ikinci bir ayrılık dahâ vardır: Şü'ûnların bulunduğu makâm, dalgalanan şanlı bir makâmdır.

Sıfatların makâmı böyle değildir. Muhammed Resûlullah'a “sallallahü teâlâ aleyhi ve âlihi ve sellem” ve Onun gölgesinde bulunan Evliyâsına

“kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, ikinci feyz, şü'ûnlardan gelir. Başka Peygamberlere “salevâtullahi teâlâ ve berekâtühü alâ nebiyyinâ ve aleyhim ve alâ cemî'i etbâ'ihim” ve onların gölgesinde bulunan Evliyâyâ bu feyz, hattâ birinci feyz de sıfatlardan gelir.

Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâm” rabbi olan ve ikinci feyzin gelmesine vâsıta olan ism, ilmin şânının zıllıdır. İlm şânı, toplu olan ve birbirinden ayrılmış olan bütün şü'ûnları kendinde toplamaktadır. İlm şânının bu görüntüsüne (Kâbiliyyet-i zât) denir. İlm şânı ve bunun kendinde toplamış olduğu bütün şü'ûnlar, Zât-i teâlânın kâbiliyyetidir. Bu kâbiliyyet, Zât-i teâlâ ile ilm şânı arasında bir geçid ise de, bunun Zât-i teâlâ tarafı anlaşılamaz olduğundan, bu geçid yalnız ilm şânına karşı olan tarafı ile anlaşılabilmeğe dir. Bunun için, bu kâbiliyyete ilm şânının zıllı denilmiştir. Bir şeyin zıllı, o şeyin ikinci bir mertebede görüntüsüdür. Onun kendisi değildir, benzeridir. Bu kâbiliyyetin hâsıl olması, iki tarafının hâsıl olması demektir. Bundan dolayı, bu geçid, mükâşefede, ilm şânının altında görünmekdedir. Bu şândan sonra ve onun altında görüldüğü için, onun zıllı demek uygun olmuştur. Resûlullahın

“sallallahü teâlâ aleyhi ve selleme ve bâreke” gölgesinde bulunan Evliyânın rableri olan, onlara ikinci feyzin gelmesinde geçid olan isimler, bu kâbiliyyetin zıllıdır. Bu toplu olan kâbiliyyetin açılmış, dağılmış

parçalarıdır. Başka Peygamberlerin “salevâtullahi teâlâ ve teslîmatühü alâ nebiyyina ve aleyhim” rableri ve hem birinci, hem ikinci feyzlerin gelmesine geçid olan, ayrıca dışarda bulunan sekiz sıfatın Zât-i teâlâdaki kâbiliyyetidir. O Peygamberlerin görüntüsü altında bulunan Evliyânın rableri, hem birinci ve hem ikinci feyzin gelmesinde geçid olan bu sekiz sıfatdır. Resûlullah'a “aleyhissalâtü vesselâm” birinci feyzin gelmesinde geçid olan, Allahü teâlânın sıfatlarının, Zât-i teâlâdaki kâbiliyyetidir.

Sanki, başka Peygamberlere “salevâtüllahi ve berekâtühü alâ nebiyyinâ ve aleyhim” feyzlerin gelmesinde geçid gibi olan kâbiliyyetler, bu toplu olan kâbiliyyetin zılleri, açılıp yayılmış şeklidir. Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâmü vettehıyye” görüntüsü üzerinde bulunan Evliyâyâ birinci feyzin gelmesinde geçid gibi olanlar da başkadır. Çünkü bunlar, sıfatdırlar.

Görülüyor ki, Muhammedî olan Evliyâyâ birinci feyzin gelmesindeki geçidler, ikinci feyzin gelmesindeki geçidlerden başkadır. Başka Evliyâda ise, bu geçidler başka değildir. Tesavvuf büyüklerinden birkaçı “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, (Muhammed aleyhisselâmın rabbi, ya’nî feyz gelmesinde geçid olan, sıfatların zâtdaki kâbiliyyetidir) dediler. Bu sözleri, şü’ûn ile sıfatları birbirinden ayıramadıklarını göstermekdedir. Hattâ şü’ûn makâmını bilmediklerini göstermekdedir. Doğruyu meydâna çıkaran, ancak Allahü teâlâdır. Doğru yolu gösteren Odur. Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâmü vettehıyye” rabbi, ya’nî her iki feyzin de gelmesine geçid olan, hem şü’ûn makâmındaki ve hem sıfatların makâmındaki rabbi, bütün rablerin rabbidir. Ya’nî ana geçid, ana yol olduğu iyi anlaşıldı. Bundan başka, Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâm” vilâyetinin kemâlleri mertebelerine feyz, doğrudan doğruya geçid olmaksızın, Zât-i ilâhîden gelmekte olduğu da anlaşılmış oldu. Çünkü şü’ûnlar, zâtdan başka değildirler. Zâtdan başkalıkları, yalnız akl iledir. Bundan dolayı, (Tecellî-i zâtî), yalnız Resûlullah için oldu “sallallahü aleyhi ve sellem”. Onun izinde gidenlerin büyükleri, Onun yolundan feyz aldıkları için, bunlar da, o makâmdan birşeye kavuşmuşlardır. Başkalarının feyz almalarına, sıfatlar geçid olmaktadır.

Sıfatlar, ayrı bir varlıkta dışarda mevcûd oldukları için, arada sağlam perdedirler. Bunlar (Tecellî-i sîfâtî)ye kavuşurlar. Sıfatların Zâtdaki kâbiliyyeti, akl ile, düşünce ile vardır. Dışarda varlığı yokdur. Sıfatlar, dışarda vardır. Bunların kâbiliyyetleri ise, dışarda yokdur. Fekat kâbiliyyetler, Zât ile sıfatlar arasında geçid gibidirler. Belki de şü’ûnlarla sıfatlar arasındadırlar. Geçidin iki ucu, iki tarafındakine benzer. Bunun için, kâbiliyyetler de, sıfatlar gibi olarak, perdelik yapmışlardır. Fârisî beyt tercemesi:

Dostun ayrılığı, az olsa da, az değildir.

Gözde yarım kıl olsa, çok görünür.

Yukardaki bildirilenlerden anlaşıldı ki, Zât-i teâlânın perdesiz olarak görünmesi, (Tecellî-i şühûdî)de olabilir. Fekat (Tecellî-i vücûdî)de olamaz. Bunun için, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem”, vilâyet kemâllerinin feyzinin gelmesinde hiçbirşey perde olmamaktadır. Vücûdün feyzinin gelmesinde ise, sıfatların Zâtdaki kâbiliyyetleri perde olmaktadır. Bu, yukarda bildirildi.

Süâl: Şü’ûn ve bunların kâbiliyyetleri, akl ile düşünülür şeyler olunca, zihnde var olurlar. İlm, bunlara perde olur. Bununla berâber, sıfatların perdeleri dışarda, şü’ûnun perdeleri ilmde olmaz mı?

Cevâb: Zihnde var olan şey, dışarda var olan iki şey arasında perde olamaz.

Dışarda var olan şeye, yine dışarda var olan şey perde olur. Zihnde var olan şey, perde olsa bile, ba’zı ma’rifetler hâsıl olunca, bu perde aradan kalkar. Dışarda var olan perde ise, aradan hiç kalkmaz.

Yukardaki bilgilerden anlaşılıyor ki, Muhammedî olan kimsenin (Seyr-i ilallah) denilen yolculuğunun

sonu, onun rabbi olan isme kadardır. Bu ism de, şânın zıllıdır. Bu ismde fenâ buldukdan sonra (Fenâ-fillah) makâmına kavuşmakla şereflenir. Eğer bu ismde bâkî olursa (Bekâ-billah) makâmına kavuşur. Bu Fenâyâ ve Bekâyâ kavuşmakla (Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyye)

“alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehıyye” vilâyetinin birinci mertebesine ayak basmış olur. Muhammedî olmıyan bir Velî, rabbi olan sıfata ve o sıfatın kâbiliyyetine yetişir. Eğer kavuşmuş olduğu bu ismde, ya’nî sıfatda ve kâbiliyyetde fânî oldu ise, ona (Fânî-fillah) denilemez. Bunun gibi, bu ismde bekâ bulunca da, (Bâkî-billah) değildir. Çünkü (Allah) ismi bütün şü’ûnları ve sıfatları bulunan bir mertebenin ismidir. Şü’ûnun Zâtıdan başka olması, akl ile olduğundan, şü’ûn Zâtıdan ve birbirlerinden başka değildir.

Bundan dolayı şü’ûnda bir bakımdan Fenâ bulmak, her bakımdan Fenâ bulmak olur. Belki de, Zât-i teâlâda Fenâ bulmak olur. Bunun gibi, şü’ûnda bir bakımdan Bekâ bulmak, her bakımdan Bekâ bulmak olur. Bundan dolayı, böyle olunca (Fânî-fillah) ve (Bâkî-billah) demek doğru olur. Hâlbuki sıfatlarda böyle değildir. Çünkü sıfatlar, Zâtıdan ayrı olarak dışarda vardır. Bunlar, Zât-i teâlâdan ve birbirlerinden başkadırlar. Bir sıfatda Fenâ bulmakla, her sıfatda Fenâ bulmuş olmaz. Sıfatlarda Bekâ bulmak da böyledir. Bunun için, böyle fânî olana, Fânî-fillah denilemez. Belki, yalnız fânî ve yalnız bâkî denilebilir. Yâhud, sıfatın ismi söylenerek denilir. İlm sıfatında fânî veyâ bu sıfatla bâkî gibi denilir. Bundan anlaşılıyor ki, Muhammedî olan Evliyânın “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz” Fenâsı tâmdır. Bekâsı da kâmindir.

Muhammedî olan Velî, şü’ûna doğru yükselir. Şü’ûnun bu âlemle hiç ilgisi yoktur. Çünkü âlem, sıfatların zıllıdır. Şü’ûnun görüntüsü değildir. Bundan dolayı sâlikin şânda Fenâsı, onun tâm Fenâsı olur. Öyle olur ki, sâlikin varlığı ve eseri, izi hiç kalmaz. Bekâsında da, bütün varlığı, o şân ile bâkî olur. Sıfatda fânî olan böyle değildir. Kendisi ve eseri büsbütün yok olmaz. Çünkü, sâlikin varlığı o sıfatdandır ve o sıfatın zıllıdır. Aslın görünmesi, kendi zıllını büsbütün yok etmez. Hâsıl olan Bekâ da, Fenâsı kadardır. Bundan dolayı, Muhammedî olan Velî insanlık sıfatlarına geri dönmez. Koğulmak korkusundan mahfûzdur. Çünkü, kendisinden büsbütün geçmiştir. Hak teâlâ ile bâkî olmuştur. Bu makâmdan geri dönmek olamaz.

Sıfatlarda Fenâ bulmak, böyle değildir. Çünkü bu Fenâda, sâlikin varlığının eseri izi yok olmadığı için geri dönebilir. Vâsıl olan Velînin insanlık sıfatlarına dönmesi câiz olur diyen ve olmaz diyen âlimler vardır. Böyle başka söylemeleri, yukarda bildirdiğimiz ayrılıktan ileri gelebilir. Bu sözün doğrusu, Muhammedî olan, geri dönmekten korunmuştur. Başkaları için bu korku vardır. Sâlik fenâyâ kavuşdukdan sonra, varlığının eseri de yok olur denildiği gibi, yalnız varlığı yok olur, eseri yok olmaz diyenler de olmuştur. Bu sözün doğrusunu, biraz açıklamak ister. Şöyle ki, Muhammedî olan sâlik fânî olunca, hem kendi, hem de eseri yok olur. Başkalarının ise, eseri yok olmaz. Çünkü, sâlikin aslı olan sıfat yok olmamıştır. Bunun zıllı de yok olmaz. Burada bir incelik vardır, şöyle ki: Aynın ve eserin yok olması demek, görünmemeleri demektir. Varlıkları yok olmak değildir. Varlıkların yok olması ilhâda ve zındıklığa yol açar.

Tesavvuf büyüklerinden bir çoğu, kendisi yok olur dedi. Eser yok olmaz dediler. Eseri yok bilmek, eserin yok olacağını söylemek, ilhâd ve zındıklık olur dediler. Burada da, sözün doğrusu, Allahü teâlânın bildirmesi ile bizim söylediğimizdir. Ne kadar şaşılır ki, vücûd yok olur dedikleri hâlde, kendisi de yok olur demişlerdir. Çünkü, vücûdünün kendisi yok olur demek de, eser yok olur demek gibi, ilhâd ve zındıklık olur. Sözün kısası, kendisinin de ve eserin de vücûdü yok olamaz. Aynın ve

eserin de şühûdleri yok olabilir. Yok olmuştur da. Fekat, yalnız Muhammedî olanlarda yok olmuştur.

Muhammedî olan Evliyâ, kalb makâmından büsbütün kurtulmuşlar, kalbin sâhibine kavuşmuşlardır. Hâlleri değişmez. Mâsivâyâ köle olmakdan tâm âzâd olmuşlardır. Başka Evliyâda eserlerin vücûdü bulunduğundan, hâlden hâle dönerler. Kalb makâmından dışarı çıkamazlar. Çünkü, eserlerin varlığı ve hâllerin değişmesi (Hakikat-i câmi'a-i kalbiyye)den olur. Başka Evliyânın şühûdleri, perde arkasında olur. Çünkü, sâlikin varlığı ne kadar çoksa, aranılanın perdeleri de o kadar çok olur. Eser kaldıkca, perde de bu eserdir.

MA'RİFET 3: Eğer sâlik, bilinen sülûkden başka bir sülûk yolu ile, yüksek mertebelerden bir mertebede, rabbi olan isme yetişirse veyâ bu isme yetişmiyerek, bu mertebede fânî olursa, buna da, (Fenâ-fillah) demek doğru olur. Bu mertebede (Bekâ) da böyledir. Fenâ-fillahı bu ism için söylemek, bu fenâ, başka fenâların mertebelerinin birinci mertebesi olduğu içindir.

MA'RİFET 4: Sülûkün çeşidleri vardır. Birçoğunda önce, cezbe yoktur.

Birçoğunda ise, önce cezbe vardır. Birçoğunda da, sülûk yolundaki konakları geçerken, cezbe hâsıl olur. Bir başkaları, sülûk konaklarını geçer. Fekat cezbe hâsıl olmaz. Sevilmişlerde, cezbe önce olur. Öteki çeşidleri, sevenler içindir. Muhiblerin, ya'nî sevenlerin sülûkü, bilinen on makâmı geçmektir. Sıra ile, birer birer geçilir. Mahbûbların, ya'nî sevilmişlerin sülûkünde, on makâm, topdan hâsıl olur. Sıra ile, birer birer geçmelerine lüzûm kalmaz. (Vahdet-i vücûd) bilgisi ve buna benzer olan, ihâta, sereyân, Zât-i ilâhînin ma'ıyyeti gibi şeyler, önce olan veyâ ortada hâsıl olan cezbelere olur. Cezbesiz olan sülûkde ve müntehîlerin cezbelерinde, böyle bilgiler hâsıl olmaz. Bunu yukarıda bildirmişdik. Müntehîlerde hâsıl olan (Hakk-ul-yakîn)in de, tevhîd-i vücûdîye bağlı olan bilgilerle bir ilgisi yoktur. Her nerede, tevhîd-i vücûdî sâliklerinin makâmlarına uygun olan hakk-ul-yakîn bildirilmiş ise, bu, mübtedî olan veyâ ortada olan meczûbların hakk-ul-yakînidir.

MA'RİFET 5: Tesavvuf büyüklerinden birkaçı buyurdu ki, (Tâlibde cezbe hâsıl olunca, bundan sonra, onun yol göstericisi, artık bu cezbedir. Başka yol gösterici istemez. Bu cezbe ona yetişir). Bu cezbe sözü ile, eğer Seyr-i fillahın cezbesini demek istiyorlarsa, evet öyledir, yetişir. Fekat, yol gösterici demeleri, bu isteklerine uygun olmaz. Çünkü, Seyr-i fillahdan sonra, yol kalmamıştır ki, yol gösterici lâzım olsun. Sülûkdan önce olan cezbe de olamaz. Sözlerinden de, bunun olmadığı anlaşılmalıdır. Geriye ortadaki cezbeyi dilemiş olmaları kalıyor. Bunun yalnız başına, tâlibi aradığına kavuşdurabileceği bilinmemektedir. Çünkü ortada bulunanlardan çoğu, bu cezbe hâsıl olduğu zemân, yukarıya yükselmekten vaz geçmektedirler. Bu cezbeyi, müntehîlerin cezbesi sanmaktadırlar. Yolda hâsıl olan cezbe, eğer yol göstermek için yetişseydi, bunları yolda bırakmazdı. Evet, başlangıçdaki cezbe, sevilenlerde hâsıl olduğu için, buna yetişir denilirse, yeri vardır. Mahbûbları ihsân çengeli ile çekerler.

Bunları yolda bırakmazlar. Fekat, başlangıçda hâsıl olan her cezbenin de yetişeceği söylenemez. Arkasından sülûk gelen cezbe, yol göstermek için yetişir. Sülûke kavuşmazsa, kısır bir meczûbdur. Sevilmişlerden değildir.

SON: Tesavvuf büyüklerinden birçoğu “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, (Tecellî-i zâtî) şü'ürü giderir ve hissi yok eder dediler. Bunlardan birkaçı, kendi hâllerini şöyle anlattı: Tecellî-i zâtî hâsıl olunca, uzun zemân hissiz, hareketsiz düşmüşüm. Herkes, beni öldü zan etmiş. Birkaçı da, Tecellî-i

zâtî üzerinde konuşmağı ve başka şeyleri yasak etdiler. Sözün doğrusu ise, bu Tecellî-i zâtî, isimlerden bir ismin perdesi arkasından olmaktadır. Perdenin arada kalması, tecellîye kavuşanın, varlığında kalan eserin çokluğu kadar uzun sürer. Şü’ûrun gitmesi de, kalan bu eserden ileri gelmekdedir. Eğer tam fânî olup da, (Bekâ billah) ile şereflenirse, bu tecellî onun şü’ûrunu hiç gidermez. Arabî beyt tercemesi: Ateş, içine düşen kimseyi yakar,

Ateş olmuş kimse ise, nasıl yanar?

Bir kimse ateşe düşerse yanar, kül olur. Bir kimse, yanıp ateş olmuş ise, ateş artık onu yakamaz.

Perde arkasında olan tecellî, (Tecellî-i zât) değildir. (Tecellî-i sıfât) demektir. Resûlullah için olan Tecellî-i zât, perdesiz olan tecellîdir

“aleyhissalâtü vesselâmü vettehıyye”. Perde bulunması, şü’ûrsuzluk olması ile anlaşılır. Şü’ûrsuzluk, uzaklığı gösterir. Şü’ûr, perdesizliği gösterir. Şü’ûr, tâm olan huzûrda olur. Büyüklerden biri, perdesiz olan tecellînin biricik sâhibi olan Muhammed aleyhisselâmın hâlini şöyle anlatıyor. Fârisî nazm tercemesi:

Mûsâ “aleyhisselâm”, sıfatlardan,

Bir ıfık görüp, aklı gitdi temâm.

Sen ise Muhammed “aleyhisselâm”!

Zâtına bakar ve gülerdin müdâm.

Perdesiz olan bu tecellî-i zâtî, sevilmişler için aralıksızdır. Sevenler için ise, şimşek gibi gelip geçicidir. Çünkü mahbûbların bedenleri, rûhları gibi olmuştur. Bu benzerlik bütün bedenlerine işlemiştir. Sevenlerde, beden bu benzeyişi çok az olur. Hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlâ ile öyle vaktim vardır ki...) buyuruldu. Burada bildirilen vakt, şimşek gibi gelip geçen tecellîler değildir. Çünkü O Server “aleyhimüssalevâtü etemmühâ ve minettehıyyâtı ekmelühâ”, sevilmişlerin şâhididir. O tecellî, O Server için süreklidir. Belki bu aralıksız tecellîde bulunan şeylerden biri bildirilmiştir ki, bu şey az zemân hâsıl olmaktadır. Tadını tadanlar, bunu iyi anlar.

MA’RİFET 6: (Allahü teâlâ ile öyle vaktim vardır ki, o zemân hiçbir melek ve hiçbir Peygamber bana ortak olamaz) hadîs-i şerîfini anlatırken, tesavvuf büyükleri ikiye ayrılmıştır: Birçoğu, burada bildirilen vakt, sürekli, kesiksiz vaktdir dedi. Başkaları ise, arasıra olan vaktdir dedi.

Sözün doğrusu şöyledir ki, sürekli olmakla berâber, bunun arasıra olan yerleri de vardır. Yukarıda buna işâret etmişdik. Bu fakîre göre

“kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”, arasıra olan vakt, nemâzda olmaktadır.

Belki, bunun içindir ki, hadîs-i şerîfde, (Nemâz, gözümün bebeğidir) buyurularak, buna işâret olunmuştur. Başka bir hadîs-i şerîfde, (Kulun Rabbine en yakîn olduğu zemân, nemâzdadır) buyuruldu. Alak sûresinin ondokuzuncu [19] âyetinde, (Secde et ve yaklaş!) buyuruldu. Allahü teâlâyâ yakınlık ne kadar çok olursa, başka şeylerin araya karışması o kadar az olur.

Süâl: Tesavvuf büyüklerinden birkaçı “kaddesallahü teâlâ ervâhahüm” kendi hâllerinin kuvvetini, sürekli olduğunu bildirmek için, (Nemâzdaki hâlim, nemâzdan önceki hâlim gibidir) diyor. Yukarıdaki hadîs-i şerîf, hattâ âyeti kerîme ise, hâlin sürekli olmadığını bildirmektedir. Bu nasıl olur?

Cevâb: Zemânın sürekli olduğu meydândadır. Söz konusu olan, bu sürekli zemân içinde ayrıca az bulunan zemânların da olup olmamasıdır. Bu az zemânların bulunduğunu anlamıyanlar, buna yok demişlerdir. Bu makâma kavuşdurulanlar ise, varlığını bildirmişlerdir. Sözün doğrusu şudur ki, Resûlullahın “aleyhissalâtü vesselâmü vettehıyye” artıklarını toplamakla şereflendirilen bir kimse, nemâzda gönlünü toparlayıp, nemâzdaki o ni’metden biraz tadabilir. Fekat nemâzda Resûlullahı mahsûs olan ni’metin artıklarını toplamakla şereflenenler pekazdır. Allahü teâlâ, sonsuz olan ihsânı ile ve Muhammed aleyhissalâtü vesselâm hurmetine bu makâma bizleri de “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” kavuşdursun!

MA’RİFET 7: Sıfatların sâhiblerinden olan müntehîler, bilgiler ve ma’rifetler bakımından meczûblara yakındırlar. Her ikisinin şühûdleri birbirine benzer. Çünkü, ikisi de (Erbâb-i kulûb)dendirler. Bununla berâber, sıfatların sâhibleri, bilgilerin ve ma’rifetlerin inceliklerini anlarlar. Meczûblar böyle değildir. Bundan başka, sıfatların erbâbı, sülûk etmekle ve yukarı yükselmekle, yükselmemiş meczûblardan dahâ çok yaklaşırlar. Lâkin aslın sevgisi meczûbları sarmışdır. Arada perdeler varsa da, (Kişi, sevdiği ile berâberdir) hadîs-i şerîfine göre meczûblar da, asla yakın ve berâber sayılır. Meczûblar, sevgi bakımından, Muhammedî olan Evliyâyâ benzerler. Çünkü, arada perdeler bulunsa bile, meczûblarda da aslın sevgisi vardır.

MA’RİFET 8: Tesavvuf büyüklerinden birkaçı, (Kutblar Tecellî-i sıfâta, Ferdler Tecellî-i zâta kavuşur) demişlerdir. Bu sözleri üzerinde biraz düşünmek lâzımdır. Çünkü, kutb yaradılışda Muhammedîdir. Muhammedî olanlar, Tecellî-i zâta kavuşur. Evet, bu tecellînin de çeşidleri vardır. (Efrâd)ın kavuşduğu kurba, (Aktâb) kavuşamaz. Fekat ikisi de, zâtın tecellîsine kavuşur. Bunlar belki kutb demekle, (Kutb-i ebdâl) demek istemişlerdi.

Çünkü bu kutb, İsrâfîl aleyhisselâmın zıllı üzerindedir. Muhammed aleyhisselâmın zıllı üzerinde değildir.

MA’RİFET 9: Hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlâ, Âdemi kendi sûretinde yarattı) buyurdu. Allahü teâlâ, madde değildir. Benzeri yokdur. Nasıldır denilemez.

Âdemin rûhu, kendi hulâsası, özüdür. Allahü teâlâ, Âdemin rûhunu bilinemez, nasıldır denilemez olarak yarattı. Allahü teâlâ mekânsız olduğu gibi, rûh da mekânsızdır. Rûh da madde değildir. Rûhun bedene bağılılığı, Allahü teâlânın âlem ile olması gibidir. Ne içindedir, ne dışındadır. Ne bitişikdir, ne ayrıdır. Yalnız onu varlıkta durdurmaktadır. Bedenin her zerresini diri tutan rûhdur. Bunun gibi, âlemi varlıkta durduran, Allahü teâlâdır. Allahü teâlâ, bedeni rûh vâsıtası ile diri tutmaktadır. İnsana gelen her feyz, önce rûha gelir. Rûhdan bedene yayılır. Rûh nasıl olduğu anlaşılmaz olarak yaratılmış olduğu için, hiç anlaşılamıyacak olan Allahü teâlâ onda yerleşmektedir. Hadîs-i kudsîde, (Yere ve göke sığmam. Fekat mü’min kulunun kalbine sığarım) buyurdu. Çünkü, yer ve gök çok geniş olmakla berâber maddedirler. Mekânlıdırlar. Birşeye benzetilebilirler.

Nasıl oldukları anlaşılır. Mekânsız olan, nasıl olduğu bilinmiyen mukaddes varlık, bunlarda yerleşmez. Mekânsız olan, mekânda yerleşmez. Benzeri olmıyan, benzeri olanla bir arada bulunmaz. Mü'min kulun kalbi ise, mekânsızdır. Nasıl olduğu anlaşılamaz. Bunun için, burada yerleşir.

Mü'minin kalbi denildi. Çünkü kâmil, olgun mü'minlerden başkasının kalbi mekânsızlık derecesinden aşağı düşmüştür. Mekânlı ve maddeli şeylere karışmıştır. Onlar gibi olmuştur. Böyle düşmekle ve maddeli varlıklar gibi olmakla, onlardan sayılmışdır. Anlaşılacak hâle gelmiştir. Anlaşılamıyanı yerleştirmek gücü kalmamıştır. A'râf sûresinin yüzyetmişsekizinci âyetinde meâlen, (Onlar, hayvan gibidir. Belki hayvandan dahâ sapıktır) buyuruldu.

Tesavvuf büyükleri arasında "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în" kalbinin geniş olduğunu söyleyenler, kalbinin mekânsız olduğunu anlatmışlardır.

Çünkü, mekânlı ne kadar geniş olsa da, yine dardır. Arş, madde âleminin en büyüğü, en genişidir. Fekat, mekânlı olduğundan, mekânsız olan rûha göre, hardal dânesi gibi kalır. Belki dahâ da küçüktür. Şunu da söyleriz ki, mü'minin kalbi, sonsuz olan nûrların tecellî yeridir. Belki, sonsuz olanla bâkî olmuştur. Arş, içindekilerle birlikde, bu kalbin içinde, yok gibi kalırlar. Eserleri, izleri bile kalmaz. Seyyid-üt-tâife Cüneyd-i Bağdâdî, bunu anlatırken, (Hâdis, kadîme yaklaşıncâ, izi, eseri bile kalmaz) buyurdu. Bu, rûh için dikilmiş bir elbisedir. Melekler de, buna kavuşamaz.

Melekler de maddedir. Mekânlıdır. Nasıl olduğu anlaşılabilir. Bu bilgilerden insanın nasıl (Halîfe-i Rahmân) olduğu anlaşılır. Birşeyin sûreti, onun halîfesidir, vekîlidir. Birşey onun sûretinde yaratılmazsa, onun halîfesi olamaz. Halîfe olmağa yakışmıyan, emânet yükünü taşıyamaz.

Sultânın hediyelerini, ancak onun hayvanları taşır. Ahzâb sûresinin yetmişikinci âyetinde meâlen, (Emâneti göklere ve yere ve dağlara bildirdik, yüklenmek istemediler. Ondan çekindiler. Onu insan yükledi.

İnsan zâlim oldu. Câhil oldu) buyuruldu.

İnsan kendine çok zulm etdi. Varlığından ve kendi ile birlikde var olanlardan bir iz, bir eser kalmadı. Çok câhil oldu. Çünkü, maksadı kavrayamadı. Aranılandan bilgi edinemedi. O mekânda, anlayamamak, anlamaktır. Bilmediğini söylemek, bilmektir. Allahü teâlâyı bilmemek, şaşıp kalmak, Onu tanımaktır.

TENBÎH: Yazılar arasında, Allahü teâlânın yerleşmesi veyâ Onda birşeyin yerleşmesi, Ona yaklaşmak anlaşılan kelimeler bulunursa, başka kelime bulunamadığı için olduğunu anlamalı. Böyle sözleri, Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în” bildirdiklerine uygun olarak anlamalıdır.

MA’RİFET 10: İnsan, (Âlem-i sagîr)dir. İnsandan başka olan herşey (Âlem-i kebîr)dir. Âlem-i sagîr ve Âlem-i kebîr, Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının görüntüleridir. Zâtındaki kemâllerin ve şü’ûnün aynalarıdır.

Âlemler kapalı bir hazîne idi. Gizli bir defîne idi. Bunları meydâna çıkarmak diledi. Toplu iken açmak, yaymak istedi. Aslını göstermek için, özünü belli etmek için, âlemi yarattı. Âlemin, kendi yaratanı ile biricik bağılılığı, Onun mahlûku olmasıdır. Başka hiçbir ilgisi yoktur. Onun büyüklüğünü, yüksekliğini, kemâllerini göstermekdedir. Bundan başka bağılılık söylemek, meselâ birleşmek, benzetmek, etrâfını kuşatmak, berâber olmak gibi sözler, hep sekrdan ve hâllerin kaplamasındandır. Hâlleri doğru olan büyükler “rahmetullahi aleyhim ecma’în”, sekrdan kurtulmuş, sahve, şü’ûra kavuşmuşlardır. Böyle şeyler söylemezler. Söylemiş iseler, tevbe ve istigfâr ederler. Yolda ilerlerken, bunlardan birçoğuna böyle bilgiler hâsıl olur ise de, nihâyete kavuşunca, bu bilgiler yok olur. İslâmiyyete uygun olan ledünnî bilgiler ihsân olunur. Bunu iyi anlatabilmek için, şöyle benzetebiliriz: Fen sâhibi, derin bir âlim, bilgilerini, fenlerini dışarı çıkarmak, anlatmak isterse, harfler ve sesler kullanır. Bu harflerin ve seslerin içinde bilgilerini ortaya döker. Bu harfler ve sesler, bilgileri göstermekdedir. Âlimle hiçbir bağılılıkları yoktur. Yalnız, âlim bu harflerin sâhibidir. Bunlar da, onun yüksekliğini gösteren işâretlerdir.

Harflere ve seslere, âlimin kendisidir, yâhud bilgilerin kendisidir denemez. Harfler ve sesler, bu bilgileri kaplamışdır, berâberdir gibi şeyler de söylenemez. Bilgiler, âlimin kafasında olduğu gibidir. Hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Evet, harflerle sesler, bunları göstermekde, bunlar da onlar ile gösterilmekdedir. Bu kadarcık bağılılık, aslı olmıyan birkaç şey hayâle getirir. Bu şeylerin âlimle ve bilgilerle hiçbir ilgisi yoktur. Bu harfler ve sesler dışarda vardırlar, âlim ve onun bilgileri dışarda vardır, harfler, sesler ise, vehm ve hayâldir demek yanlışdır.

Bunun gibi (Mâ-sivâ) adı da verilen âlem, dışarda vardır. Bu varlık, bir görüntü ve asla bağılı olan bir varlık ise de, dışarda vardır. Âlem vehm ve hayâldir demek yanlışdır. Eski Yunan felsefecilerinden Sofistâ denilen birkaçı böyle söylemiştir. Böyle söyliylenlerin, âlem için bir hakikat vardır demeleri, âlemi vehm ve hayâl olmakdan kurtarmaz. O zemân, hakikat var olmuş olur, âlem değil. Çünkü, âlemi o hakikatden başka bilmekdedirler.

[Allahü teâlâdan başka herşeye, ya’nî her mahlûka, (Âlem) veyâ (Mâsivâ) denir].

TENBÎH: Âlemin ismlere ve sıfatlara ayna olması demek, isimlerin ve sıfatların sûretlerine, görüntülerine ayna olması demektir. Âlem, isimlerin ve sıfatların kendilerine ayna değildir. Çünkü ism de, ismin sâhibi gibi, hiç bir mertebe ile çevrilemez. Sıfat da, sıfatın sâhibi gibi hiçbir aynada

görülemmez. Fârisî beyt tercemesi:

Dar olan şekl ve sûret kabına ma'nâ nasıl sığar?

Dilencinin kulübesinde, sultânın ne işi var?

MA'RİFET 11: O Serverin “aleyhissalâtü vesselâm” izinde gidenlerin büyükleri, Ona uydukları için, Onun için olan Tecellî-i zâtîden pay alırlar. Başka Peygamberlere ise “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Tecellî-i sıfât vardır. Tecellî-i zât, Tecellî-i sıfâtdan dahâ şerefli dir. Fekat, şunu da bilmelidir ki, Peygamberlere “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Tecellî-i sıfâtda, kurb mertebeleri hâsıl olmaktadır. Bu ümmetin büyüklerine, Tecellî-i zâtdan bir pay düşdüğü hâlde, bu mertebeler hâsıl olmaz. Bunun benzeri şöyledir ki, bir kimse, güneşe âşık olarak, güneşe doğru yükselse ve yaklaşırsa, güneşle arasında ince bir perdeden başka uzaklık kalmazsa, başka birisi de, güneşi çok sevse, fekat ona yaklaşırsa, güneşle arasında hiçbir perde olmasa, birincinin güneşe dahâ yakın olduğu ve onun üstünlüğünü dahâ iyi anlayacağı meydândadır. Dahâ yakın olan ve ma'rifeti dahâ çok olan, elbette dahâ üstündür. Bunun içindir ki, ümmetlerin en hayrlısı olan bu ümmetin Evliyâsından hiçbiri

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in” Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” en üstün ise de, hiçbir Peygamberin derecesine yetişemez. Bu Velîye, kendi Peygamberini en üstün yapan üstünlüklerden, Ona uyduğu için, verilmiş ise de, Peygamberler, her bakımdan üstündürler. Evliyâ, artık toplayıcıdır. Sözüümüz burada temâm oldu. Bundan dolayı ve bütün ni'metlerinden dolayı, Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe ve hepsine ve mukarreb meleklerle ve Sıddîklara ve şehîdlere ve sâlihlerle salât ve selâm olsun!

Hakka bırak her işini, esbâba yapış yeter,

Bu sözüm olsun sana, ârif isen, her an rehber.

288

Bu mektûb, seyyid Enbiyâ-i Mankpûrîye yazılmışdır. Nâfile nemâzları cemâ'at ile kılmak câiz olmadığı bildirilmektedir:

Bizleri, Peygamberlerin en üstününe uymakla şerefle ndiren ve dinde bid'atler çıkarmakdan koruyan yüce Allaha hamd olsun! Dalâlet, sapıklık yuvalarını yıkan ve hidâyet sancağını dalgalandıran Resûle ve Onun temiz Âline ve seçilmiş Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Zemânımızda âlim olsun, câhil olsun, müslimânların çoğu, nâfile ibâdetleri yapmağa çok önem veriyorlar. Farzları yapmakda gevşek davranıyorlar. Farzların içinde bulunan sünnetleri ve müstehâbları gözetmiyorlar. Nâfilelere kıymet veriyorlar. Farzları aşağı görüyorlar. Farz nemâzları müstehâb olan zemânlarında kılan yok gibidir. Sünnet olan cemâ'atin çoğalmasına, hattâ nemâzı cemâ'at ile kılmağa aldırış etmiyorlar. Farzları, gevşeklikle, üşenerek kılmakla, vazîfeyi bitirdiklerini sanıyorlar. Aşûre gününe, Berât gecesine, Receb ayının yirmiyedinci gecesine ve bu ayın, Regâib gecesine dedikleri ilk Cum'a gecesine çok önem veriyorlar. Bu zemânlarda, büyük cemâ'atlerle nâfile nemâzlar kılıyorlar. Bu cemâ'atleri iyi ve güzel sanıyorlar. Bunların, şeytânın aldatması olduğunu, günâhları sevâb olarak gösterdiğini anlamıyorlar. Şeyh-ul-islâm Usâmeddîn İsferâînî Hirevî

“rahmetullahi teâlâ aleyh”, (Şerh-i Vikâye hâşiyesi)nde, (Nâfileleri cemâ’at ile kılmak ve farz nemâzları cemâ’atsiz, yalnız kılmak, şeytânın aldatmalarından biridir) buyuruyor.

Nâfile nemâzları cemâ’at ile kılmak mekrûh, kötü olan bid’atlere dendir. Son Peygamberin “aleyhi minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ”, (Bir kimse, dînîmizde bulunmayan birşeyi, meydâna çıkarırsa, o şey kötüdür) hadîs-i şerîfnde bildirdiği bid’atlere dendir. Nâfile nemâzı cemâ’at ile kılmanın mekrûh olduğı fikh kitâblarının çoğunda yazılıdır. Herkes çağrılır, büyük cemâ’at yapılırsa, mekrûh olur diyenler de vardır. Buna göre, herkese haber vermeden, câmi’ın bir köşesinde, bir iki kişi cemâ’at ile kılsa mekrûh olmaz. Üç kişi kılsa mekrûh olur ve olmaz da diyenler oldu. Dört kişinin cemâ’at ile nâfile kılması, sözbirliği ile mekrûhdur denildi. Doğrusu böyledir diyenler de oldu. (Sirâciyye) fetvâ kitâbında, terâvîh ve güneş tutulması nemâzlarından başka olan nâfileleri cemâ’at ile kılmanın mekrûh olduğı bildirilmektedir. (Gıyâsiyye) fetvâ kitâbında, Şeyhul-imâm Serahsî “rahime-hullah” buyuruyor ki, (Nâfile nemâzı cemâ’at ile kılmak, Ramezândan başka zemânlarda, herkes çağrılırsa, mekrûh olur. Bir iki kişi imâma uyarsa mekrûh olmaz. Üç kişi olursa şübhelidir. Dört kişi olursa, sözbirliği ile mekrûh olur) dedi. (Hülâsa) kitâbında, (Nâfile nemâzı cemâ’at ile kılmak, herkesi çağırarak olursa, mekrûhdur. Ezân ve ikâmet okunmadan, câmi’ın bir köşesinde kılınırsa, mekrûh olmaz) diyor.

Şems-ül eimme-i Hulvânî buyurdu ki, (İmâmdan başka üç kişi ise, sözbirliği ile mekrûh olmaz. Dört kişi ise, mekrûh olur da denildi, olmaz da denildi.

Fekat, mekrûh olması dahâ doğrudur. Şâfi’î fetvâlarında, nâfile yalnız Ramezânda cemâ’at ile kılınır. H herkese haber verilirse, ya’nî ezân ve ikâmet okunursa, bu da mekrûh olur. Kimseyi çağırmadan ve bir iki kişi kılsa mekrûh olmaz. Üç kişi olursa, şübhelidir. Cemâ’at dört kişi olursa, sözbirliği ile mekrûh olur) diyor. Böyle haberler dahâ pekçokdur. Fikh kitâbları bu haberlerle doludur. Sayı bildirilmeden mekrûh olmaz diyen bir haber işitilirse, bunu yukarıda bildirdiğimiz gibi anlamak lâzımdır. Genel olarak bildirileni, şartlı olarak anlamalı, iki üç kişi için câiz olduğı bildirilmişdir demelidir. Çünkü, hanefî mezhebindeki üsûl kitâblarında, şartsız olarak bildirilen, şartsız bırakılır ise de, şartsız bildirilen haberlerden, şartlısını anlamak câiz, hattâ lâzım olduğı da bildirilmişdir.

Şartlı olarak anlamadığımızı, şartsız olduğunu anladığımızı bir an için düşünürsek, bu şartsızlık yukardaki şartlı haberlere aykırı olur. İki kuvvetli haber, birbirini bozmuş olur. Hâlbuki, bu iki haberin kuvveti eşid değildir. Çünkü, mekrûh olduğunu bildiren haberler hem dahâ çokdur, hem de beğenilmiş ve fetvâ hâlini almışlardır. Câiz diyen haberler böyle değildir.

İki haber de kuvvetlidir dersek, birşeyin hem mekrûh, hem de mubâh olduğunu bildiren haberler olunca, mekrûh olduğı kabûl edilir. Böylece ihtiyât gözetilmiş olur. (Üsûl-i fikh) âlimleri böyle buyurmuştur.

Yukarıdaki açıklamalardan anlaşıldı ki, Aşûre günü ve Berât ve Regâib geceleri, câmi’lerde toplanarak cemâ’at ile nemâz kılan yüzlerle kişiler, bu toplantılarla sevâb kazandıklarını sanıyorlar ise de, bunlar fikh âlimlerinin sözbirliği ile mekrûh dedikleri işi işlemektedirler. Mekrûhu iyi bilmek ise, büyük cinâyetlerdendir. Çünkü, harâmı mubâh bilmek, küfr olur. Mekrûhu mubâh bilmek, ondan bir basamak aşağıdır. Bu işin çirkinliğini iyi anlamalıdır. Mekrûh olmakdan kurtulmak için, ezân ve ikâmet okumadıklarını ileri sürüyorlar. Evet, ezân okumayınca mekrûh olmayacağını bildiren birkaç haber vardır. Fekat, bir iki kişi olmak ve câmi’ın bir köşesinde kılmak şartı ile mekrûh olmaz

demişlerdir. Böyle olmazsa, bu âlimlere göre de mekrûh olur. Haber vermek, yalnız ezân ve ikâmet demek değildir. Birbirlerine söylemekle de olur. Böylece binlerle kimse, nâfile kılacaklarını birbirlerine yaymaktadırlar. Aşûre günü ve sayılı zemânlarda mahalle mahalle, birbirlerine haber veriyorlar. Filân şeyhin, filân imâmın câmi'ine gidelim, cemâ'at ile nemâz kılınacak diyorlar. Böyle haberleşmek, ezândan ve ikâmetden dahâ kuvvetli olmaktadır.

Haber vermek şartı, tâm yerine gelmekdedir. Haberleşmenin ezân ve ikâmetle olacağını açıklıyan birkaç habere uysak bile, yukarıda bildirdiğimiz gibi, bir iki kişinin câmi' köşesinde kılması şartı da vardır.

Şunu da bildirelim ki, nâfile ibâdetleri gizli yapmak lâzımdır. Böylece, riyâ ve gösteriş tehlikesi olmaz. Cemâ'at ile kılmak böyle değildir.

Farzları açıkca yapmak, herkese göstermek lâzımdır. Çünkü farzlarda gösteriş lekesi olmaz. Bunları cemâ'at ile kılmak, bunun için uygundur.

Bundan başka, cemâ'atin çok olması, fitne uyandırır. Bunun içindir ki, Cum'a nemâzında sultânın veyâ vekîlinin bulunması şart olmuştur. Böylece, fitne çıkmak tehlikesi ortadan kalkmış olur. Bu mekrûh cemâ'atlerde fitne uyanma korkusu dahâ çoktur. Bu bakımdan da, bu toplantılar, islâmiyyete uygun değildir. Yasaktır. Hadîs-i şerîfde “alâ sâhibihessalâtü vesselâm”, (Fitne uykudadır. Bunu uyandırana, Allah la'net eylesin!) buyuruldu. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, islâm vâlîlerinin, hâkimlerinin ve koruyucu kimselerin, böyle toplantıları dağıtmaları lâzımdır. Bunun için sıkı davranmaları, sıkıştırmaları yerinde olur. Böylece, fitneye yol açan bir bid'at, ortadan kaldırılmış olur. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bildirir.

Doğru yolu gösteren ancak Odur.

289

Bu mektûb, mevlânâ Bedreddîne arabî olarak yazılmışdır. Kazâ ve kaderin ince bilgilerini anlatmaktadır:

Allahü teâlânın ismine sığınarak, mektûbumu yazmağa başlıyorum. Kazâ ve kaderin ince bilgilerini, kullarından seçilmiş olanlara bildiren ve doğru yoldan sapmamaları için, câhillerden saklıyan, Allahü teâlâyâ hamd ederim!

Kazâ ve kaderin esrârını, din câhilleri anlıyamayıp, doğru yoldan kayar.

İnsanları işlerinde mecbûr, esîr veyâ hâkim, yaratıcı sanmak tehlikesine düşerler. Allahü teâlâ, Peygamberlerinin en üstünü ile, kullarına doğru yolu, doğru bilgiyi gösterdi. Yanlış düşünen câhillerin ve âsîlerin özr, behâne etmelerine meydan bırakmadı. O büyük Peygambere ve Akrobâsına ve Eshâbının hepsine, bizden iyi düâlar ve selâmlar olsun “sallallahü teâlâ aleyhi ve alâ Âlihi ve Eshâbih”! Onun Eshâbının herbiri, Allahü teâlâyâ itâ'at edenlerin ve kadere inanıp, kazâyâ râzı olanların en iyisidir.

Kazâ ve kader bilgisini, çok kimseler anlıyamamış, doğru yoldan ayrılmıştır. Bu bilgi üzerinde akl

yürütenler, vehm ve hayâllerine kapılmışdır. Bunlardan bir kısmı, insanların istiyerek yaptığı işlerinin cebr, zor ile olduğunu sanmış, çokları da, insanların her işi yaratarak yaptığını, istiyerek yapılan işlere, Allahü teâlânın karışmadığını söylemiştir. Üçüncü anlayış şekli de, doğru yolda gidenlerin, islâmiyyeti iyi anlıyanların sözüdür ki, bunlar, (Fırka-i nâciyye) ismi ile müjdelenmiş

olan (Ehl-i sünnet vel-cemâ’at) “radıyallahü teâlâ anhüm”dür. Allahü teâlâ, o yüksek âlimlerden ve onların yolunda gidenlerden râzı olsun! Bunlar, birinci ve ikinci kısımda olanlar gibi taşkınlık yapmamış, orta yolu seçmişlerdir. Ehl-i sünnetin reîsi olan imâm-ı a’zam Ebû Hanîfe

“rahmetullahi aleyh”, imâm-ı Ca’fer-i Sâdıkdan “radıyallahü anh” sordu:

- Allahü teâlâ, insanların istekli işlerini, onların arzûsuna bırakmış

mıdır?

- Allahü teâlâ, rübûbiyyetini, [yaratmak ve her istediğini yapmak büyüklüğünü] âciz kullarına bırakmaz, buyurdu.

- Kullarına, işleri zor ile mi yapıyor?

- Allahü teâlâ âdildir. Kullarına zor ile günâh işletip, sonra Cehenneme sokmak, Onun adâletine yakışmaz, buyurdu.

- O hâlde, insanların, istekli hareketi, kimin arzûsu ile oluyor, kim yapıyor?

- İşleri insanların arzûsuna bırakmamış ve kimseyi cebr etmemiştir. İkisi arası olagelmektedir. Yaratmağı kullarına bırakmadığı gibi, zor ile de yaptırmaz.

İşte, Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi aleyhim” diyor ki, kulların ihtiyârî [istekli] hareketlerini, işlerini Allahü teâlâ îcâd etmekde, yaratmaktadır. Onun kudreti ile var oluyorlar. Fekat, insanın kudreti de karışmaktadır. İstekli hareketlerimiz, Allahü teâlânın kudreti ile (Yaratılır) ve bizim kudretimiz ile (Kesb edilmiş) olur.

Ehl-i sünnetden, Ebûl-Hasen-i Alî Eş’arîye göre “rahmetullahi teâlâ aleyh”, insanların istekli işlerine, kendi ihtiyârları, [ya’nî seçim hakları ve kudretleri] hiç karışmaz. Yalnız, kul bir iş yapmak isteyince, Allahü teâlâ, o işi hemen yaratmaktadır. Âdet-i ilâhîsi hep böyledir. İşin yapılmasında kulun kudretinin te’sîri olmaz. Bu sözü, (Cebriyye) mezhebinin sözüne yakındır. Bunun için, Eş’arî mezhebine (Cebr-i mütevassıt) denilmektedir.

Büyük âlim, Ebû İshâk İsferâînî buyurdu ki, (İnsanların yaptığı, istekli hareketlerinin meydâna gelmesinde, kendi kudretleri de işe karışmaktadır.

İş iki kudretin bir araya gelmesi ile yapılıyor. Biri, kulun kudreti, ikincisi Allahü teâlânın kudretidir. Ayrı iki kuvvetin te’sîri ile, bir iş

meydâna gelir) diyor. Eş’arîden kâdî Ebû Bekr-i Bâkılânî buyuruyor ki, (İnsanın kudreti, işin meydâna gelmesine değil, işin iyi veyâ fenâ olmasına, ya’nî tâ’at veyâ günâh olmasına te’sîr eder.

Mâtürîdî mezhebi de böyledir). Bu za'îf kulun [ya'nî imâm-ı Rabbânînin “kuddise sirruh”]

anladığına göre, insanın kudreti, işin yapılmasına da, iyi veyâ fenâ olmasına da, birlikde te'sîr etmektedir. Çünkü, işin meydâna gelmesine te'sîr etmeyip, yalnız iyi veyâ fenâ olmasına te'sîr eder demek ma'nâsızdır. Çünkü, işin iyi veyâ kötü olması, işin yapılması ile meydâna çıkar. Fekat, bunun için de, aynı kuvvetin ayrıca te'sîr etmesi lâzımdır.

İşin yapılması başkadır, iyi veyâ fenâlığının yapılması başkadır. O hâlde, işin iyi veyâ fenâ olması için de, kuvvetin ayrıca te'sîri lâzımdır demek, yanlış olmaz. Ebül-Hasen-i Eş'arî, böyle demiyor. Hâlbuki, insanların kudretini Allahü teâlâ yarattığı gibi, bu kudretin te'sîr etmesini de Allahü teâlâ yaratmaktadır. Bunun için, kulun kudretinin te'sîr etdiğini söylemek, hakîkate dahâ yakın olur. Eş'arî mezhebi, Allahü teâlânın, kullarını cebr etdiğini bildirmiş oluyor. Çünkü, kulda ihtiyârın ya'nî beğendiğini yapmak bulunmadığını ve kulun işinde, kendi kuvvetinin hiç te'sîri olmadığını bildiriyor. Bu mezhebi, cebriyyeden ayıran şey, cebriye mezhebinde, bir insan, bir işi yaptı demek, mecâzdır. Ya'nî, o istekli işi, yalnız Allahü teâlâ yapmıştır. O insanın eli ile yapmıştır. İnsanda kudret yoktur derler. Eş'arî ise, işi yapan, hakîkatde insandır. Ancak, insanın isteği ile değil, Allahü teâlânın istemesi ile yapmıştır. İnsanda ihtiyâr yoktur diyor. Ehl-i sünnetden, Eş'arîden başkaları, kulun kudreti, yaptığı istekli işde te'sîr eder diyor. Eş'arî ise, kudreti ancak, işin yaratılmasına sebep olup, yaratılmasında te'sîri olmaz diyor ki, her ikisine göre de, işi insan yaptı demek doğru olur. Ehl-i sünnet, Cebriyyeden, böylece ayrılmış olur. Cebriye mezhebinin, insanın, istekli işlerini hakîkatden yaptığı kabûl etmemesi, işi insan yaptı demek mecâzdır demesi küfrdür, Kur'ân-ı kerîmi inkâr etmektir. (Temhîd) kitâbının sâhibi

[Ebû Şekür Sülemî “rahmetullahi aleyh”] diyor ki, Cebriye mezhebinde, (İş insanın yapması mecâzdır, görünüşdür, insanda kudret yoktur. Kullar, rüzgarla sallanan yaprak gibidir. İnsanların her hareketi, ağacın hareketi gibi mecbûrîdir) diyenler kâfir olur. Yine diyor ki, Cebriyenin, (Kulların iyi, kötü, bütün işleri, hakîkatde onların değildir. İhtiyârî hareketleri de yapan, yalnız Allahdır) sözleri de küfrdür.

Süâl: İmâm-ı Eş'arî “rahmetullahi aleyh” insanın işinde, kudretinin te'sîri yoktur, hakîkatde insanın ihtiyârı da yoktur dediği hâlde, işi yapan hakîkatde kuldur demesi, doğru mudur?

Cevâb: İnsan kudretinin, işinde te'sîri yok ise de, Allahü teâlâ, işi yaratması için, onun kudretini sebep kılmıştır. Allahü teâlânın âdeti şöyledir ki, insan kudretini ve ihtiyârını bir iş için kullanınca, Allahü teâlâ, o işi yaratıyor. İnsanın kudreti, böylece, işin yapılmasına sebep oluyor. İşlerin yapılmasına te'sîr etmiş oluyor. Çünkü, kulun kudreti olmadıkça, âdet-i ilâhî o işi yaratmamaktadır. Bu âdete göre, işi yapan, insandır demek, hakîkatde doğru oluyor. Eş'arî mezhebini doğru yola uydurmak, ancak böyle olur. Başka dürlü anlatanları şübheli dinlemelidir.

Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi aleyhim”, kadere inanmış, kaderin hayırlısı, şerlisi, iyisi, kötüsü, tatlısı, acısı, hep Allahü teâlâdandır demiştir. Çünkü (Kader), var etmek, yaratmak demektir ve herşeyi yapan, yaratan, ancak Allahü teâlâdır. (Mu'tezile), ya'nî kaderiye fırkası kazâ ve kadere inanmadı. İşlerin, yalnız kulun kudreti ile hâsıl olduğunu zan etdi. Şerler, kötülükler, Allahü teâlânın kazâsı ile olsaydı, bunlar için azâb yapmazdı. Bunlara azâb yapması zulm olur dedi. Böyle sözleri söylemek zulmdür. Câhilce sözdür. Çünkü, kazâ ve kadere inanmakla, kulun ihtiyârı ve kudreti gitmez. (Kazâ) demek, bir insanın bir işi kendi ihtiyârı ile yapıp yapmayacağını, Allahü teâlânın, önceden

bilmesi demektir ki, insanda ihtiyârın bulunduğunu göstermekdedir. Kazâyâ inanmak irâdenin, ihtiyârın yok olmasına sebep olsaydı, Allahü teâlâ da, yaratmağa mecbûr veyâ memnû’

olurdu. Çünkü, ezelde, her şeyin var olacağını bildi ise, onu yaratmağa mecbûr olurdu. Yokluğunu bildi ise, yaratması memnû’ olurdu. Kazâyâ inanmak, kulda ihtiyârın bulunmasına inanmağa mâni’ olsaydı, Allahü teâlâda irâde ve ihtiyârın bulunmasına inanmağa da mâni’ olurdu. Allahü teâlânın yaratacağı şeyleri ezelde bilmesi, irâde sıfatını yok etmediği gibi, kullarının yapacağı şeyleri de ezelde bilmesi, kulların irâde ve ihtiyâr sâhibi olmalarına mâni’ değildir. Evet, insanların kudreti azdır. İşî yalnız insan kudreti yapar demek, pek aklsızlık olur ve düşüncesizliğin son derecesidir. Mu’tezilenin, burada da, doğru yoldan ayrılmış olduğunu, Mâverâünnehr [Türkistânda, Seyhûn ve Ceyhûn nehrleri arasındaki geniş yer]

âlimleri bildirmiş, bunların sözü, mecûsîlerin [ateşe tapanların] sözünden dahâ fenâdır demişlerdir. Çünkü mecûsîler, Allahü teâlânın bir şerîki, ortağı var sanmışdır. Mu’tezile ise, sayısız ortak var demekdedir. [Ya’nî, insan, işini, kendi kudreti ile yapmakda, yaratmaktadır diyerek, insanları, Allahü teâlâyâ şerîk ediyorlar.]

(Cebriyye mezhebi), insan aslâ bir iş yapmaz, cânsızlar gibi hareket eder.

İnsanın kudreti, kasdı, ihtiyârı yokdur diyor. İnsanlar iyi iş yapınca sevâb kazanmaz, kötü işlerine azâb yapılmaz sanıyor. Kâfirler, günâh işliyenler ma’zûrdur, mes’ûl olmazlar. Çünkü, insanın her işini, yalnız Allah yapıyor. İnsan istese de, istemese de, Allah günâh yaratıyor. İnsan günâh yapmağa mecbûrdur diyorlar. Bu sözleri küfrdür. Bunlara (Mürctie) de denir ki, mel’ûndurlar. Günâh, insana zarar vermez. Âsî, fâsık, azâb görmeyecektir dediler. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Mürctie mezhebinde olanlara yetmiş Peygamber, la’net etmiştir).

Mezhepleri temâmen yanlıştır, bozuktur. Çünkü, ihtiyârî, istekli hareketimiz ile, titreme, refleks hareketlerinin başka olduğu meydândadır.

Elimizle birşey tutmamız, elbette ihtiyârımız iledir. Göz seğirmesi, kalbin çalışması ise, böyle değildir. Kur’ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler, bu mezhebin bozuk olduğunu bildirmekdedir. Nitekim, Secde ve Ahkaf ve Vâkı’a sûrelerinde, (Yapdıklarının cezâsıdır) ve Kehf sûresinde, (İstiyen îmân etsin, istiyen inanmasın!) meâl-i şerîfleri ile buyurmaktadır.

İnsanların çoğu, tenbel olduğundan ve niyetleri kötü olduğundan özr, behâne arıyor. Süâlden, azâbdan kurtulmak için, Eş’arî, hattâ Cebriyye mezhebine yanaşıyor. Bunlar, ba’zan, (İnsanın hakîkatde ihtiyârı yokdur.

İşî insanın yapması mecâzdır, görünüşdedir) diyor. Ba’zan da, (İnsanın ihtiyârı azdır. Herşeyi yapan, Allahü teâlâdır) diyor. Bu söz, Cebriyye mezhebine kayıyor. Bunlar, ba’zı tesavvuf büyüklerinin sözlerini öne sürüyor. Meselâ, (İşleri yapan birdir. Hiçbirşey yokdur, yalnız O vardır.

İnsanın işinde, kudretinin te’sîri yokdur. İnsanın hareketi, ağacın sallanması gibidir. İnsanın varlığı da, işleri de, çöldeki serâb gibidir, bir görünüşden başka birşey değildir) gibi sözler, bu gevşek, tenbellerin kötü söylemelerini ve işlemelerini destekliyor. Herşeyin doğrusunu, ancak Allahü teâlâ bilir. Bildiğimiz kadar, bunlara şöyle cevâb veririz ki: Eş’arînin dediği gibi, eğer ihtiyâr, hakîkaten

bulunmasaydı, Allahü teâlâ, kulların zulm etdiğini bildirmezdi. İnsanın yaptığı işde kendi kudreti te'sîr etmeyip, kudreti, yalnız işin yaratılmasına sebep olsaydı, insanların kötü işlerine zulm denmezdi. Hâlbuki Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin birçok yerinde, insanların zulm işlediğini bildiriyor. İnsanın gücü, işin yaratılmasına te'sîr etmeyip, yalnız sebep olsaydı zulm buyurmazdı. Evet, Allahü teâlâdan gelen elemlerde, azâblarda, insanın ihtiyârı karışmıyor. Fekat, bu zulm olmaz. Çünkü, Allahü teâlâ, kaydsız, şartsız mâlikimiz, sâhibimizdir. Mülk yalnız Onundur. Mülkünü, istediği gibi kullanır, hiç zulm olmaz. Fekat insanların zulm etdiklerini bildirmesi, insanda ihtiyârın bulunduğunu göstermekdedir. Burada zulmün mecâz olması düşünülemez. Hakîkatler, zarûret olmadıkca mecâz yapılmaz.

İnsanların irâdeleri, ihtiyârları za'îfdir, azdır sözüne gelince, eğer Allahü teâlânın ihtiyârı yanında azdır denirse veyâ insanların ihtiyârı yalnız olarak işleri meydâna getiremez demek istenirse, doğru olur. Fekat, eğer ihtiyârları, işlerin yapılmasına te'sîr etmez denirse, doğru olmadığını yukarıda bildirdik.

Allahü teâlâ, kullarına yapabilecekleri şeyleri emr etmiştir. İnsanları za'îf yarattığı için, her emrinde kolaylık göstermiştir. Nisâ sûresi yirmiyedinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, size hafîf, kolay emr etmek istedi. Çünkü, insan za'îf yaratılmışdır) buyuruldu. Allahü teâlâ, (Hakîm)dir. [Herşeyi yerinde, uygun olarak yapar. (Raûf)dur. (Acımağa lâıyk olmıyanlara da acıyıcıdır). (Rahîm)dir. Âhıretde sevdiklerine, ya'nî küfrân-ı ni'met etmiyenlere, ya'nî mü'minlere Cenneti ihsân edicidir.]

Kullarına yapamıyacakları şeyi emr etmek hikmetine, re'fetine yakışmaz.

Kullarına, kaldırılamıyacak, büyük kayayı kaldırmağı emr etmeyip, herkesin çok kolay yapacağı kıyâm, rükü', secde, ufak bir âyet okumak ile meydâna gelen nemâzı emr etmiştir. Nemâz kılmak, herkes için çok kolaydır. Ramezân-

ı şerîf orucu da, pek kolaydır. Zekâtı da, çok hafîf emr etmiş, malın hepsini değil, kırkda birini verin demiştir. Hepsini veyâ yarısını vermeğı emr etseydi, kullarına güç olurdu. Merhameti, pek fazla olduğundan, emri tâm yapılamaz ise, dahâ da hafîfletmiştir. Meselâ, abdest alamıyanlara, teyemmüm etmeğe, nemâzda ayak üzere duramıyanlara, oturarak kılmağa, oturamıyanlara da, yatarak kılmağa, rükü' ve secde yapamıyanlara, îmâ ile

[oturup, rükü' ve secde için, az eğilerek] kılmağa, bunlar gibi, dahâ nice kolaylıklara izn vermiştir. İslâmiyyetin emrlerine dikkatle ve insâfla bakan, bu kolaylıkları görür. Allahü teâlânın, kullarına ne kadar çok merhametli olduğunu, pek iyi anlar. Emrlerin pek kolay olmasının bir şâhidi de, çok kimselerin, emr olunan ibâdetlerin, dahâ artmasını istemesidir.

Nemâzın, orucun artmasını istiyen, çok görülmüştür. Evet, ibâdet yapmak güç gelen kimseler de, yok değildir. Böyle kimseler, normal insan değildir.

Böyle bozuk kimselere, ibâdetlerin zor gelmesine sebep, nefslerinin karanlığı ve şehvânî arzûlarının kötülüğüdür. Bu karanlık ve kötülükler, nefs-i emmâreden hâsıl olmaktadır. Nefs-i emmâre, Allahü teâlânın düşmanıdır. Şûrâ sûresi onüçüncü âyetinde meâlen, (Îmân ve ibâdet etmek, müşriklere güç gelir) ve Bekara sûresi, kırkbeşinci âyetinde meâlen, (Nemâz kılmak, yalnız mü'minlere, Allahü teâlâdan korkanlara kolay gelir) buyuruldu.

Bedenin hastalığı, ibâdetlerin yapılmasını güçleştirdiği gibi, (Bâtın)ın

[kalbin ve rûhun] hasta olması da güçleştirir. Allahü teâlâ, islâmiyyeti, nefs-i emmâreyi, [ya'nî kötülük isteyen] arzûlarından, âdetlerinden vaz geçirmek için gönderdi. Nefsin istekleri ve islâmiyyetin istekleri birbirinin zıddıdır, aksidir. O hâlde, ibâdetleri yapmakda güçlük çekmek, nefsin kötülüğünü gösteren bir alâmetdir. Nefsin arzûlarının kuvveti, bu güçlüğün çokluğu ile ölçülür. Nefsin hevâsı [istekleri] kalmayınca, güçlük de kalmaz.

Sôfiyye-i aliyyeden ba'zısının, insanda ihtiyârın bulunmadığını veyâ kuvvetsiz olduğunu gösteren birkaç sözünü yukarıda yazmışdık. Tesavvuf büyüklerinin, islâmiyyete uymıyan sözlerine, hiç kıymet verilmez. Nerde kaldı ki, huccet ve sened olarak kullanılsın. Ya'nî, bir iddi'âyı, düşüncüyü isbât için böyle sözleri şâhid getirmek, hiç doğru olmaz. Şâhid, sened olacak, uyulabilecek, ancak Ehl-i sünnet âlimlerinin sözleridir.

Sôfiyye-i aliyyenin sözlerinden, âlimlerin sözüne uygun olanlar, kabûl edilir. Uymıyanları, kabûl edilmez. Burada da yine bildirelim ki, Sôfiyye-i aliyyeden, hâlleri, keşfleri doğru olanlar, islâmiyyete uymıyan hiçbirsey söylememiş ve yapmamıştır. Keşflerinden, hâllerinden, islâmiyyete uymıyanların, yanlış olduğunu anlarlar. Islâmiyyete muhâlif olan sözlere ve hareketlere doğru diye sarılmak, zındıklık, ilhâd ya'nî dinsizlik alâmetidir.

Şunu da ilâve edelim ki, Sôfiyye-i aliyyenin islâmiyyete uymıyan ba'zı sözleri, hâlin kapladığı zemânda, keşf yolu ile anladıkları bilgilerdir ki, o zemân, akl ve şü'ûrları örtülü olduğundan, özrlü sayılırlar ve keşfleri yanlış olmuştur. Başkalarının, böyle keşflere, sözlere uyması câiz değildir. Böyle sözlere, islâmiyyete uyacak şekilde ma'nâ vermek, kelimelerden anlaşılan ma'nâyı bırakıp, meşhûr olmıyan ma'nâlarını vererek, islâmiyyete uydurmak lâzımdır. Çünkü âşıkların, muhabbet serhoşlarının sözleri, çeşidli ma'nâlara gelir. Bu ma'nâlar arasından, doğru ve onların büyüklüğüne yakışan ma'nâyı bulup, öyle kabûl etmek lâzımdır.

[Zemânımızdaki din câhilleri, Muhyiddîn-i Arabî, Celâleddîn-i Rûmî, Niyâzî-

i Mısırî gibi büyüklerin “kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz”, böyle sözlerini ele alarak, tesavvufa, tesavvufculara saldırıyor. Yazdıkları kitâblarda, Evliyânın sözlerine yanlış ma'nâlar vererek, hattâ, onların sözü diyerek, uydurma şeyler yazıyor. O derin âlimleri, islâmiyyet düşmanı imiş gibi göstermeğe çalışıyorlar. Cenâb-ı Hak, böyle zevallılara, islâmiyyeti, tesavvufu anlamak nasîb etsin! Âmîn.]

Tâ önceden âdet oldu, kim ekerse, o biçer,

Pek aldandı, ziyân etdi, ekmeden buğday uman!

Yetmişüç firkadan ancak (Ehl-i Sünnet) kurtulan.

Resûlullahın yolunu onlardır bize sunan!

başlangıçta ihsân etmiş olduğu yolu bildirmektedir: Bismillâhirrahmânirrahîm. Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun!

Peygamberlerin en üstününe ve Onun temiz olan Âlinin ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun “salevâtullahi teâlâ aleyhi ve alâ âlihi ve Eshâbihi ecma’în”! Tesavvuf âlimlerinin yolları arasında en kısa, en uygun, en sağlam, en sâlim, en kuvvetli, en doğru, en iyi, en yüksek ve en olgun olanı Ebû Bekr-i Sıddîkdan gelen yoldur. Bu yolda bulunanların rûhlarını ve sâhiblerinin sırlarını, Allahü teâlâ takdîs eylesin! Bu yolun bütün bu üstünlükleri ve bu yolda yetişenlerin şânlarının üstün olması, sünnet-i seniyyeye yapıldıkları ve bid’atlerden sakındıkları içindir. Eshâb-ı kirâmda olduğu gibi “aleyhimürrıdvân minelmelikilmennân”, bu büyüklerin de, bidâyetlerinde, nihâyetlerinin kazancı yerleştirilmiştir. Yüksek dereceye kavuştukdan sonra, huzûrları devâmlı olmuştur. Başkalarının huzûru geçicidir.

Kardeşim! Allahü teâlâ, seni doğru yola ulaştırsın! Bu fakîr, bu yola özendiğim zemân, Allahü teâlâ, işimi kolaylaştırdı. Vilâyet kaynağı, hakîkatin mütehassısı, nihâyetin başlangıçta yerleştirilmiş olduğu yolun kılavuzu, vilâyet derecelerine kavuşduran caddenin sürücüsü, dînin koruyucusu, şeyhimiz ve imâmımız, şeyh Muhammed Bâkî “kaddesallahü teâlâ sirreh” hazretlerine kavuşturdu. Bu yoldaki büyüklerin seçkinlerinden olan bu yüksek zât, Allahü teâlânın ismini zikr etmeği öğretti. Teveccüh buyurdu. Bu fakîrde, zikrin tadı tâm hâsıl oldu. Sevincimin çokluğundan ağladım. Birgün sonra, bu büyüklerin kıymet verdikleri ve (Gaybet) dedikleri, şü’ûrsuzluk hâsıl oldu. Kendimden geçince, büyük bir deniz gördüm. Dünyâdaki şekilleri, sûretleri, bu deniz içinde gölge gibi gördüm.

Şü’ûrsuzluğum çoğaldı. Bir sâ’at, iki sâ’at sürdüğü günler oldu. Bütün geceyi kaplamağa başladı. Olanları, kendilerine arz etdim. (Fenâ)dan biraz hâsıl olmuş buyurdu. Zikr etmeği yasakladı. (Bu huzûru elden kaçırma!) dedi. İki gün sonra, bilinen (Fenâ) hâsıl oldu. Arz eyleyince, (Vazîfeni yap!) buyurdu. Fenânın Fenâsı hâsıl oldu. Arz eyledim. (Bütün âlemi bir birleşmiş topluluk olarak görüyor musun?) buyurdu. (Evet) dedim. (Fenânın Fenâsında, âlemi böyle birleşik görmekle birlikde, şü’ûrsuzluk da hâsıl olur) buyurdu. Hemen o gece, buyurduğu gibi, Fenâ hâsıl oldu. Bunu ve bundan sonra olanı arz eyledim ve Allahü teâlâyı, ilm-i huzûrî ile bildiğimi ve kendisinde bulunmayan sıfatlarla birlikde bildim dedim. Bundan sonra, bütün eşyâyı kaplıyan bir nûr göründü. Onu Hak teâlâ sandım. Bu nûr siyâh idi. Arz eyledim. (Nûr perdesi arkasında Hak teâlâ görülmüştür. Bu nûrdaki genişlik, ilmdedir. Zât-i teâlâ herşeyle ilgili olduğu için, geniş

görünmekdedir. Bunu yok etmek lâzımdır) buyurdu. Sonra, bu nûr küçülmeğe başladı. Darlaştı. Nokta gibi oldu. (Noktayı da yok etmek, hayrete gelmek lâzımdır) buyurdu. Öyle yaptım. Hayâl olan nokta da yok oldu. Hayrete daldım. Hak teâlâ, kendini kendi görür gibi göründü. Arz eyledim. (İşte, Nakşibendiyyenin huzûru, bu huzûrdur) buyurdu. Bu yoldakilerin nisbeti, bu huzûr demektir. Bu huzûra, gayb olmıyan huzûr da denir. Nihâyetin bidâyetde yerleşmesi, burada olur. Bu yolda, tâlibe bu nisbetin hâsıl olması, başka yollarda, tâlibin maksada kavuşmak için, çalışılacak zikrleri ve vazîfeleri rehberlerinden almalarına benzer. Fârisî mısra’ tercemesi: Gül bağçemi gör de, behârımı anla!

Bu fakîrde bu nisbetin hâsıl olması, zikr öğrendiğim günden, iki ay ve birkaç gün sonra başladı. Bu nisbet hâsıl olduktan sonra, (Fenâ-i hakîkî) denilen, başka bir fenâ hâsıl oldu. Kalb o kadar genişledi ki, yer küresinin ortasından Arşa kadar, bütün âlem, bu genişlik yanında, hardal dânesi kadar bile değildi. Bundan sonra, kendimi ve âlemin her parçasını, hattâ her zerreyi, Hak teâlâ olarak gördüm.

Bundan sonra âlemin her zerresini birer birer hep kendim gördüm. Kendimi onların herbiri olarak gördüm. Sonra, bütün âlemi, bir zerrede yok buldum. Sonra, kendimi ve her zerreyi, o kadar geniş gördüm ki, bütün âlemi hattâ âlemin birkaç katını içimde gördüm. Kendimi ve her zerreyi, her zerreye yayılmış, sızmış olan nûr gördüm. Âlemdeki şekiller, sûretler, bu nûrda yok oldular. Sonra kendimi ve hattâ her zerreyi, bütün âlemi tutuyor, varlıkta durduruyor gördüm. Arz eyledim. Tevhîdde (hakk-ul-yakîn) mertebesi işte budur. (Cem’ul-Cem’) bu makâmıdır, buyurdu. Önce, âlemin şekillerini, sûretlerini hep Hak teâlâ bulmuş olduğum gibi, bunlardan sonra, hepsini hayâl gördüm. Önce, Hak bulduğum her zerreyi, şimdi hep vehm ve hayâl buldum. Çok şaşırdım. Bu sırada, (Füsûs) kitabındaki, kıymetli babamdan işitdiğim, (Bu âleme isterseniz Hak deyiniz, isterseniz mahlûk deyiniz. İsterseniz, bir bakımdan Hak deyiniz ve başka bir bakımdan, mahlûk deyiniz. İsterseniz, ikisi arasını ayıramıyarak şaşkına döndüğünüzü söyleyiniz!) sözünü hâtırladım. Bu söz sıkıntımı giderdi. Bundan sonra yanlarına giderek arz eyledim. (Huzûrun dahâ sâf olmamışdır. Vazîfene devâm et de, var ile yok birbirinden tâm ayrılınsınlar) buyurdu. Ayrılamıyacağını anlatan, (Füsûs)ün yazısını okudum.

(Şeyh Muhyiddîn-i arabî “kaddesallahü sirrehül’azîz”, olgun bir Velînin hâlini bildirmemiş. Birçoklarına göre de ayrılamazlar) buyurdu. Emrlere uyarak, verdikleri vazîfeye devâm etdim. Onların çok kıymetli yardımları ile, Allahü teâlâ, iki gün sonra, var ile yokun ayrıldığını gösterdi.

Hakîkî varlığı, hayâl olandan ayrı buldum. Dışarda, bir varlıktan başka, hiçbir var görmedim. Kendilerine bunu bildirince, (Fark-ı ba’del-cem’) mertebesi, işte budur. Çalışmakla, buraya kadar varılabilir. Bundan ilerisi herkesin yaradılışında bulunana uygun olarak ihsân olunur. Tesavvuf büyükleri, bu mertebeye (Tekmîl makâmı) demişlerdir buyurdu.

Bu fakîri “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” ilk olarak, sekirden sahva ve Fenâdan Bekâya getirdikleri zemân, kendi bedenimin her zerresine bakdığım zemân, Hak teâlâdan başka birşey bulamadım. Her zerremi, Onu gösteren bir ayna gibi gördüm. Bu makâmdan, yine hayrete götürdüler. Kendime getirdiklerinde, Hak teâlâyı kendi vücûdümün, her zerresinde değil, her zerresi ile buldum. Önceki makâmı, ikinci makâmdan aşağı gördüm. Yine hayrete daldırdılar. Kendime gelince, Hak teâlâyı, âlemle ne bitişik, ne ayrı, ne içinde, ne de dışında bulamadım. Önce bulmuş olduğum, berâberlik, etrâfını çevirmek ve içine işlemek gibi şeylerin hepsi, şimdi yok oldu.

Böyle olmakla berâber, yine öyle görüldü. Sanki his olunuyordu. Âlem de, o ânda görülmekte idi. Fekat, bu bağlantıların hiçbirisi, Allahü teâlâda yokdu.

Yine hayrete daldırdılar. Sahva getirdikleri zemân, Allahü teâlânın, âlem ile, önce görülen bağılıklardan başka bir bağılılığı olduğu anlaşıldı. Bu, hiç anlaşılamıyan bir bağılılıktır. Hak teâlâ, hiç anlaşılamıyan bir nisbet ile görüldü. Yine hayrete daldırdılar. Bu mertebede biraz kabz, sıkıntı hâsıl oldu. Yine kendime getirdiklerinde, Hak teâlâ, o anlaşılamaz nisbetden başka olarak görüldü. Bu âlemle, anlaşılan ve anlaşılamıyan hiçbir nisbeti, bağılılığı yok idi. Âlem de böylece görülmekte idi. O ânda, öyle bir ilm ihsân olundu ki, bu ilm, Hak teâlâ ile mahlûklar arasında hiçbir bağılılık bırakmadı. Her iki şühûd var iken, bildirdiler ki, böylece, hiçbir bağılılık olmadan görülen, Hak teâlânın kendi değildir. Tekvîn sıfatının âlemle olan bağının, Âlem-i misâlde olan sûretidir. Çünkü, Onun zâtı, mahlûklarla bir ilgisi olmakdan çok uzaktır. Anlaşılabilen veyâ anlaşılamıyan hiçbir bağlantısı yoktur. Arabî beyt tercemesi: Sevgiliye kavuşmak, ele geçer mi acabâ?

yüksek dağlar ve korkunç tehlikeler var arada.

Kıymetli kardeşim! Hâllerin hepsini açıklamaya ve ma'rifetleri anlatmaya kalkışırsam, çok uzun sürer. Dinliyenleri usandırabilir. Hele (Tevhîd-i vücûd) ma'rifetleri, herşeyin zıl, görüntü olduğu anlatılırsa, sonu gelmez.

Bütün ömürlerini tevhîd-i vücûd ma'rifetlerinde geçirenler, bu sonsuz deryâdan bir damla ele geçirememişlerdir. Şuna da, çok şaşılır ki, onlar, bu fakîri, tevhîd-i vücûd sâhiblerinden saymazlar. Tevhîd bilgilerine inanmıyan âlimlerden sanırlar. Görüşleri kısa olduğu için, tevhîd ma'rifetleri üzerinde durmağı olgunluk bilirler. Bu bilgilerden ilerlemeğı, gerilemek sanırlar. Fârisî beyt tercemesi:

Câhildirler, kendilerini de bilmezler,

hüner sanmakdan aybları çekinmezler.

Bunların dayandıkları birinci sened, eski tesavvufcuların tevhîd-i vücûdî üzerindeki sözleridir. Allahü teâlâ, bunlara insâf versin! O büyüklerin, bu makâmlardan ilerlemediklerini, o makâmda bağlanıp kaldıklarını nerden biliyorlar? Biz, tevhîd-i vücûdî ma'rifetleri yokdur demiyoruz. Var olduğunu, fekat bu makâmdan dahâ yüksek makâmlara ilerleneceğini de söylüyoruz. Eğer, bu makâmları aşanlara, bu bilgilere inanmıyor adını takıyorlarsa, ona bir diyeceğimiz yokdur.

Yine sözüme dönelim. Birşeyin örneğı, o şeyi tanıtır. Bir damla sızıntı, bir su menba'ını buldurur. Biz de az bildirdik. Bir damla ile haber veriyoruz.

Kardeşim! Kıymetli hocamız, beni yetişdi ve yetiştirebilir görerek, tarîkati öğretmek için izn verince ve tâliblerden çoğunu, bu yana gönderince, kemâle gelmiş olduğuma ve tâlibleri yetiştirebileceğime inanamıyordum. (Bu işde duraklama! Büyüklerimiz, bu makâmların, kemâl ve tekmîl makâmı olduğunu bildirmişlerdir) buyurdu. (Bu makâma inanmamak, o büyüklerin yüksekliğine inanmamak olur) dedi. Emrlerine uyarak, tarîkati ta'lîm etmeğe başladım. Tâliblere çalışmalarına yardımcı olmağa uğraşdım.

Bu uğraşmalarımın tâliblere çok fâideli olduğu görüldü. Öyle oldu ki, senelerce çalışarak kavuşulabilenler, birkaç sâatde ele geçiyordu. Birkaç zemân uğraşdım. Sonra, yine noksân olduğumu, aşağıda kaldığımı anladım.

Tesavvuf büyüklerinin, son mertebe dedikleri, gelip geçici (Tecellî-i zâtî)ler, bu yolda hiç hâsıl olmamışdı. (Seyr-i ilallah) ve (Seyr-i fillah) ne demek olduğunu bilmiyordum. Bu kemâllere de kavuşmak lâzımdı.

Bunları düşündükce, aşağıda kalmış olduğumu iyi anladım. Yanımda bulunan tâlibleri toplıyarak, geride olduğumu, hepsine bildirdim. Dağılmalarını söyledim. Fekat bu sözlerimi aşağı gönüllülük, bir incelik sandılar.

Yanımdan ayrılmadılar. Az zemân sonra, Allahü teâlâ, umduklarıma kavuşdurdu. Sevgili Peygamberinin sadakası olarak “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât” ihsânda bulundu.

FASL - Büyüklerimizin “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” yolunun temeli, Ehl-i sünnet vel-cemâ’at âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”

i’tikâdına uygun olarak inanmak ve sünnet-i seniyyeye yapışmaktır “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”. Bid’atlerden ve nefsin isteklerinden de sakınmak ve işleri, elden geldiği kadar azîmetle yapmak, ruhsat ile hareketden kaçınmaktır.

[(Azîmet), halâl olduğu belli olmıyan şübheli şeyleri de yapmamak, harâm ve mekrûhlardan herhâlde kaçmaktır. (Ruhsât), islâmiyyetin izin verdiği, câiz olur dediklerinden sakınmamaktır].

Önce, cezbe hâsıl olup kendinden geçer. Buna (Adem) denir. Bundan sonra (Bekâ) bulup kendine gelir. Buna (Vücûd-i adem) denir. Bu adem ve kendinden geçmek, hissi gayb etmek, duygusuz olmak değildir. Az kimsede, his de gidebilir. Bu bekâ sâhibi, insanlık isteklerine dönebilir. Nefsin huylarına uyabilir. Fenâdan sonra hâsıl olan Bekâda ise, geri dönmek câiz değildir.

Behâüddîn-i Buhârî, (Vücûd-i adem, insanlık arzûlarına döner. Fekat, Vücûd-i fenâ, geriye hiç dönmez) sözünü, belki bunun için söylemiştir. Çünkü, birinci Bekânın sâhibi, dahâ yoldadır. Yolda olan geri dönebilir. İkincisi, müntehîdir, kavuşmuştur. Kavuşan, geri dönmez. Büyüklerden biri, (Yolda olan döner. Kavuşmuş olan dönmez) buyurdu. Vücûd-i adem sâhibi, her ne kadar yolda ise de, nihâyet, bidâyetde yerleştirilmiş olduğu için, nihâyetde olanları bilir. Müntehînin, yolun sonunda kavuşdukları, buna topluca tatdırılır. Bu nisbet, müntehîde bol olduğundan, rûhuna da, bedenine de yayılır. Vücûd-i adem sâhibinde ise, yalnız kalbindedir.

Müntehîde yayılmış, dağılmıştır. O, insanlık sıfatlarına dönmez. Çünkü, bu nisbetin, onun bedeninin her mertebesine yayılması, onun sıfatlarını yok etmiş, fânî yapmıştır. Bu (Fenâ), Allahü teâlânın büyük bir ni’metidir.

Allahü teâlâ, azmıyan kulundan, ni’metini geri almaz. Vücûd-i adem sâhibi, böyle değildir. Bu nisbet, onun bedenine geçmemiştir. Böyle olmakla berâber, beden mertebeleri kalbe bağlı olduğu için, bu nisbet kalb yolu ile, bütün bedene de, toplu, kısa olarak geçer. Bedenin isteklerini azaltır. Fekat, tâm yok edemez. Bunun için geri dönebilir. Çünkü azalmış, yok olmamıştır. Yok olan, geri dönmez. Bu yüksek zincirin büyüklerinden birkaçı “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, bidâyetdeki kendinden geçmeğe ve bundan sonra hâsıl olan bekâyâ (Fenâ) ve (Bekâ) demişlerdir. Bu mertebede, (Tecellî-i zâtî) olur. Hak teâlânın zâtı görünür de demişlerdir. Bu Bekânın sâhibine, (Vâsıl), kavuşmuş demişlerdir. Devâmlı huzûr, müşâhede demek olan (Yâd-i dâşt) de, bu mertebede hâsıl olur sanmışlardır. Bütün böyle sözler, nihâyetin bidâyetde yerleştirilmiş olmasından ileri gelmektedir. Çünkü, Fenâ ve Bekâ, yalnız müntehîye hâsıl olur. Ancak, müntehî kavuşmuştur.

Tecellî-i zâtî, yalnız buna olur. Allahü teâlânın devâmlı huzûru, ancak müntehî içindir. Çünkü, o hiç geri dönmez. Fekat, birinci söz de, bu bakımdan doğrudur. Sağlam bir görüşe dayanmaktadır. Hâce Ubeydullah-i Ahrâr

“kaddesallahü teâlâ sirrehül akdes” hazretlerinin (Fıkarât) kitâbındaki Fenâ ve Bekâ ve Tecellî-i zâtî ve Zât-i ilâhînin şühûdü ve vasl ve Yâd-i dâşt yazıları da, bunlar gibidir. Büyüklerden biri buyurdu ki, Hâce hazretlerinin, sevdiklerinden birkaçına yazmış olduğu mektûblardan ve risâlelerden meydâna gelmiş olan bu kitâb, başlangıçta olan ma’rifetleri mübtedîlere anlatmak için yazılmıştır. (İnsanlara,

aklları erdiği kadar söyleyiniz!) gözetilerek yazılmışdır. (Risâle-i silsiletil-ahrâr) kitâbı da böyledir. Hâce-i Ahrâr hazretlerinin sözlerine uygun olarak yazılmışdır.

Dînin kuvvetlendiricisi, yüksek hocamız mevlânâ Muhammed Bâkî hazretlerinin, (Rubâ'ıyyât şerhı) kitâbı da böyledir. Bu Bekâ, hattâ Cezbede hâsıl olan her Bekâ, (Tevhîd-i vücûdî) ile karışıkdır. Bunun içindir ki, büyüklerden birçoğu, Hakk-ul-yakîni anlatırken tevhîd-i vücûdî ile karışdırmışdır. Birçoğu da bu sözlerden şübheye düşmüşler. Bunların Hakk-ul-yakîni, cezbede olmuşdur demişlerdir. Çünkü böyle ma'rifetler, o makâmda hâsıl olur. (Tecellî-i sûrî) başka şeydir. Ne olduğunu, kavuşanlar bilir. Kesret aynasında vahdeti görürken, ayna belli olmaz, yalnız sonsuz var olan görünürse, bu makâma (Yâd-i dâşt) demişlerdir. Yâd-i dâşt bu mertebenin adıdır demişlerdir. Buna, (Tecellî-i zâtî) ve (Şühûd-i zâtî) de demişlerdir. Bu makâma, (İhsân makâmı) demişlerdir. Bu yok olmaklığa (Vasl) demişlerdir. Fârisî mısra' tercemesi:

Sen onda yok ol! Kavuşmak budur.

Bu isimleri koyan, dînin yardımcısı, hâce Ubeydullah-i Ahrâr hazretleridir.

Dahâ önce gelen büyüklerden hiçbiri böyle isimler hiç söylememişlerdir.

Fârisî mısra' tercemesi:

Güzellerin yaptığı, güzel olur!

O büyük zât buyuruyor ki, (Dil kalbin aynasıdır. Gönül de, rûhun aynasıdır.

Rûh, insanın hakîkatinin aynasıdır. İnsanın hakîkati de, Hak teâlânın aynasıdır. Bilinmiyen hakîkatler, bilinmiyen zâtdan çıkıp, bu uzun yollardan geçerek, dile gelir. Söz hâlini alarak, hakîkatlere uygun yaradılışlı olanların kulaklarına gelir). Yine buyuruyor ki, (Büyüklerden birkaçının hizmetinde bulundum. Bana iki şey ihsân etdiler. Birisi şudur ki, herne yazsam yenilik olur. Eski birşey söylemem. İkincisi de, her ne söylesem beğenilir, red edilmez). Bu mukaddes kelimeler, söyliyenin büyüklüğünü göstermekdedir. Bunları söylerken, kendisinin arada olmadığı anlaşılmaktadır. Ayna olmakdan başka birşey değildir. Onların içyüzlerini ve derecelerinin yüksekliğini, ancak Allahü teâlâ bilir. Kendi hâllerine uygun olarak, bu mesnevîleri söylerdi. Fârisî iki beyt tercemesi: Herkes, birşey sanarak sevdi beni;

gel de, içimden dinle esrârımı!

Sırlarım, iniltimden ayrı değil,

fekat, anlıyacak göz, kulak var mı?

Bu fakîr, o büyük Velînin bilgilerinden ve ma'rifetlerinden, bir parça, bu mektûbun sonunda, kısa anlayışına göre yazmağa çalışacağım. Her iş, Allahü teâlânın dilediği gibi olur.

Allahü teâlâ, bir kimseyi, cezbe hâsıl olduktan ve temâm olduktan sonra, sülûk ni'meti ile şereflendirirse, bu kimse cezbenin yardımını ile çok uzun bir yolu, çok kısa bir zemânda geçer. Bu yolun, ellibin senelik olduğunu bildirmişlerdir. Me'âric sûresinin dördüncü âyetinin, (Melekler ve

Rûh, ellibin sene uzunluğundaki bir günde, ona çıkarlar) meâl-i şerîfindeki uzunluk bunu gösteriyor demişlerdir. Böylece, Fenâ-fillah ve Bekâ-billah makâmının kendisine kavuşur. Sülûkün sonu, Seyr-i ilallah yolculuğunun sonuna kadardır. Buraya (Fenâ-i mutlak) denir. Bu makâmdan sonra, cezbe başlar. Buna, Seyr-i fillah ve Bekâ-billah denir. Seyr-i ilallah, sâlikin ismine kadar olan yolculuktur. Seyr-i fillah, bu ismde olan seyrdir. Çünkü her ismde sonsuz isimler bulunur. Bunun için, bu ismdeki yolculuk sonsuz olur. Bu fakîrin bu makâmda, ayrıca bir ma'rifeti vardır. Biraz sonra, inşâallahü teâlâ bildirilecektir. Yükselirken, bu ism, (Ayn-i sâbite)nin üstündedir. Çünkü, sâlikin ayn-i sâbitesi, bu ismin zıllıdır. Onun ilmdeki sûretidir. Allahü teâlânın lutf ederek seçtikleri, bu ismden de ileri yükselirler. Allahü teâlânın dilediği kadar, sonsuz ilerlerler. Arabî beyt tercemesi:

Bundan sonrasını anlatmak çok incedir,

anlatmamak dahâ iyi olan da vardır.

Başka yollardan vâsıl olanlar da, ikincisinde, bunlarla ortak iseler de ve Fenâ-fillah ile Bekâ-billaha kavuşmuşlarsa da, onların riyâzetler çekerek ve mücâhedeler yaparak, çok uzun zemânda sonuna varabildikleri yolu, bu yolun büyükleri, tadını alarak ve şühûd ni'meti ve maksûda kavuşmanın zevkı ile, çok kısa bir zemânda geçer, aradıklarına kavuşurlar. Kavuşduktan sonra da, sonsuz ilerlerler. Sülûk ile sona varanlar arasında, böyle ilerlemeğe ve yakînlığe kavuşan pekazdır. Çünkü, cezbenin sülûkden önce olması için, biraz sevilmiş olmak lâzımdır. İstenmedikce çekilmek olmaz. Çekilirse, dahâ yakîn olur. İstenilen ile isteyen arasında çok ayrılık vardır. Bu, Allahü teâlânın öyle bir ihsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir. Fârisî iki beyt tercemesi:

Sevilenlerin aşkı, gizli ve keskindir.

Sevenlerin aşkı, davul zurna iledir.

Sevenler, aşk ateşi ile erir, biter,

Sevilen, hem semizler, hem de dâim güler.

Süâl: Başka silsilelerdeki sevilenler de, böyle ilerliyor ve yaklaşıyorlar.

Onlarda da cezbe, sülûkden önce oluyor. Böyle olunca, bu yolun, başkalarından üstünlüğü ne olur? Niçin dahâ yakın olur?

Cevâb: Başka tarîkler, bu işi elde etmek için kurulmamıştır. Bunlarda bulunan pekaz kimseyi, rastgele bu ni'metle şereflendirirler. Bu yol ise, bu ni'meti elde etmek için kurulmuştur. Bu yolun büyüklerinin sözleri arasında yer alan (Yâd-i dâşt), cezbe ve sülûkün her ikisi de hâsıl olduktan sonra ele geçebilir. Buna nihâyet demek şühûd ve huzûr mertebelerinin ötesidir. Bunu şöyle açıklayalım: Şühûd, yâ sûret aynasında, veyâ ma'nâ aynasında olur. Yâhud da, sûretin ve ma'nânın ötesinde olur. Bu perdesiz olan şühûde (Berkî), ya'nî şimşek gibi demişlerdir. Ya'nî, bu şühûd şimşek çakar gibi hâsıl olup, sonra hemen araya perde girer. Allahü teâlânın büyük ni'meti olarak, bu şühûd, perdelenmeyip, devâm ederse, buna (Yâd-i dâşt) demişlerdir ki, gayb olmıyan huzûr demektir. Çünkü şühûd, perdelenirse, gayb olur. Perdelenmeden devâmlı olmadıkca, Yâd-i dâşt denilmez. Burada bir incelik vardır: Her kavuşan, geriye döner. Fekat huzûru devâm eder. Fekat, bu

nisbetin onda bulunması, şimşek çakar gibi olur. Mahbûblarda ise, böyle değildir. Çünkü bunlarda, cezbe, sülûkden öncedir. Huzûrun bunlarda bulunması, devâmlıdır. Bütün varlıkları bu nisbet olmuştur. Yukarıda buna işâret eyledik. Bedenleri, rûhları gibi olmuştur.

Bâtınları, zâhirleri gibi ve zâhirleri, bâtınları gibi olmuştur. Bunun için, bunların huzûrları sürekli. Nisbetleri, bütün nisbetlerden üstün olmuştur. Kitâblarında ve risâlelerinde, böyle olduğu bildirilmektedir.

Çünkü (Nisbet), huzûr demektir. Huzûrun son mertebesi de, perdesiz devâmlı olmasıdır. Bu yolun büyüklerinin, bu nisbet yalnız bizimdir demeleri, bu yolu, bu ni'meti elde etmek için kurdukları bakımındandır. Böyle olduğunu biraz önce bildirmiştik. Yoksa, başka silsilelerin büyüklerinden birkaçına hâsıl olması da câizdir ve hâsıl olmuştur. Evliyânın büyüklerinden şeyh Ebû Sa'îd-i Ebül-Hayr "kaddesallahü sirreh" bu huzûra işâret etmekde ve üstâdından bunu açıklamasını istemektedir. Bu iş devâmlı mıdır demiş.

Üstâdı ise, hayır devâmsızdır demiştir. Tekrâr sormuş. Tekrâr bu cevâbı almış. Üçüncü soruşunda, üstâdı, devâmlı olabilir. Fekat, çok az kimselere nasîb olur buyurmuştur. Şeyh bunu işitince raks ederek, bu, o çok az rastlananlardan biridir demiştir.

Mutlak nihâyet, ötelerin ötesidir demiştik. Bunu açıklıyalım. Bu huzûr hâsıl olduktan sonra, ilerlenirse, hayret girdâbına düşülür. Bu huzûr da, başka mertebeler gibi, arkada kalır. Bu hayrete, (Hayret-i kübrâ) denir.

Büyüklerin büyükleri içindir "kaddesallahü teâlâ esrârehüm". Böyle olduğu, kitâblarında bildirilmektedir. Büyüklerden biri, bu makâmda şöyle bildiriyor. Fârisî beyt tercemesi:

Güzelliğin beni alt üst etti.

Birşey bilmiyorum, aklım gitdi.

Bir başkası buyuruyor ki, fârisî beyt tercemesi: Hiç yok, yalnız O var dediler, yükseldiler.

yüce serâydan, hepsi eli boş döndüler.

Bu hayret hâsıl olduktan sonra, (Ma'rifet makâmı) vardır. Acabâ kimi bu ni'mete kavuşdururlar? Hayret makâmı olan (Küfr-i hakîkî)den sonra, (Îmân-ı hakîkî)ye kavuşdururlar. İşin iç yüzünü bilenlere göre, aranılan en son makâm budur. Da'vet makâmı ve islâmiyyetin sâhibine tâm uymak burasıdır

"aleyhissalâtü vesselâmü vettehiyye". Yûsûf sûresinin yüzsekizinci âyetinin, (Ben herkesi ve bana tâbî' olanları, Allahü teâlâyâ da'vet ederim) meâl-i şerîfnde bildirilen da'vet, bu makâmda yapılır. O, dînin ve dünyânın efendisi "aleyhissalâtü vesselâm", (Yâ Rabbî! Bana, doğru îmân ve sonu küfr olmıyan yakîn ihsân eyle!) diyerek, bu îmânı istemiştir. Hayret makâmı olan (Küfr-i hakîkî)den Allahü teâlâyâ sığınmış, (Fakrden ve küfrden sana sığınırım) buyurmuştur. Bu mertebe, Hakk-ul-yakîn mertebelerinin son mertebesidir. Bu makâmda, bilmek ve görmek, birbirlerine perde olmazlar.

Arabî beyt tercemesi:

Ni'mete kavuşanlara âfiyet olsun?

zevallı âşık, birkaç damla ile doysun!

İyi dinle! Allahü teâlâ, anlayışını arttırsın! Bu büyüklerin cezbeleri iki dürlüdür: Birincisi, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan gelmektedir. Bu bakımdan, yolları, bu hazrete bağlıdır” radiyallahü anh”. Buna kavuşmak, husûsî bir teveccüh ile olur. Bütün varlıkları, varlıkda durduran budur.

Kendinden geçmek ve kendini yok bilmek bu cezbede olur. Bu yolun ikinci cezbesi, Behâüddîn-i Buhârîden gelmektedir. [O zemân başlamıştır.] Zât-i ilâhî ile olmakdan hâsıl olur. Bu cezbe, Hâce hazretlerinden, birinci talebesi olan, hâce Alâ'üddîn hazretlerine geldi. Kendisi, zemânının kutb-i irşâdı olduğundan, bu cezbeyle elde etmek için de bir yol kurdu. Bu yola, bu Silsile-i aliyyede, (Alâiyye yolu) denildi. Büyükler buyuruyor ki, en kısa yol, (Alâiyye yolu)dur. Bu cezbe, Behâüddîn-i Buhârî hazretlerinden gelmekte ise de, bu elde etmek yolunu bulan, hâce Alâ'üddîn-i Attâr hazretleridir “kaddesallahü teâlâ esrârehümâ”. Doğrusu, bu yolu çok bereketlidir. Bu yolda az ilerlemek, başka yollarda çok ilerlemekden dahâ fâidelidir. Zemânımıza gelinceye kadar, Alâiyye Ahrâriyye silsilesinin büyükleri, bu ni'mete kavuşmuşlardır. Tâlibleri bu yolda yetiştirmişlerdir.

Hâce Ubeydullah-i Ahrâr hazretleri, bu büyük ni'meti, Ya'kûb-i Çerhî hazretlerinden aldı. Ya'kûb-i Çerhî “aleyhimürrıdvân”, hâce Alâ'üddîn hazretlerinin halîfelerinden idi.

Hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan gelen cezbeyle elde etmek için de, başka bir yol kurulmuştur. Bu yol (Vukûf-i adedî)dir.

Cezbeden sonra hâsıl olan sülûk de, iki dürlüdür, hattâ çok dürlüdür: Birisi, Ebû Bekr-i Sıddîk “radiyallahü teâlâ anh” hazretlerini maksada kavuşturdu. Peygamberlerin sonuncusu “aleyhissalâtu vesselâmü vettehiyye” de bu cezbe ve bu sülûk ile vâsıl olmuştur. Eshâb-ı kirâm

“rıdvânullahi teâlâ ve tekaddese aleyhim ecma'in” arasında Resûlullah'a en çok ihlâsı olan ve Resûlullah'da fânî olan, hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîk olduğu için bu yola kavuştu. Bu cezbe ve sülûk, imâm-ı Ca'fer-i Sâdık hazretlerine olduğu gibi ulaştı. İmâmın annesi, hazret-i Sıddîkın soyundan olduğu için, imâm-ı Ca'fer-i Sâdık, (Ebû Bekr, beni iki kerre meydâna getirdi) buyurmuştur. [Böylece, Sıddîkdan gelen cezbeyle ve onun soyundan olduğunu bildirmişdir.] İmâm hazretleri, yüksek babalarından da, başka bir nisbet almış ve bu iki yolu kendisinde toplamıştı. Bu cezbeyle, onlardan gelen sülûk ile birleştirdi. Bu sülûk ile maksada vardı. İki sülûk arasındaki ayrılık şöyledir ki, hazret-i Emîr “kerremallahü vecheh”, (Seyri âfâkî) ile ilerlemiştir. Hazret-i Sıddîkın sülûkü, âfâka o kadar bağlı kalmaz. Cezbe odasının divârı delinerek maksada yetiştirmeğe benzer.

Birinci sülûkde ma'rifetler hâsıl olur. İkincisinde, tâlibi muhabbet kaplar. Bunun için, hazret-i Emîr, ilm şehrinin kapısı oldu. Hazret-i Sıddîk ise, O Serverin “aleyhissalâtu vesselâm” hılletinden pay aldı.

Hadîs-i şerîfde, (Halîl edinseydim, Ebû Bekri halîl edinirdim) buyuruldu.

Hazret-i imâm-ı Ca'fer-i Sâdık cezbe ile sülûk-i âfâkîyi topladığı için, muhabbetden ve ma'rifetden

çok pay aldı. Çünkü, cezbesi muhabbete, sülûki ise ilmlere ve ma’rifetlere kaynak idi. İmâm-ı Ca’fer-i Sâdık “rahmetullahi aleyh” bu birleşik nisbeti, sultân-ül’ârifin Bâyezîd-i Bistâmî hazretlerine

“kaddesallahü teâlâ sirreh” emânet olarak bıraktı. Bu emânet, sanki onun sırtında kalmıştır. Yavaş yavaş, elverişli olanlara ulaştırılacaktır. Bu emâneti yüklenmeden önce, başka tarafa bakıyordu. Bu nisbetle ilgisi yoktu.

Bunu yüklenmesinde nice hikmetler vardır. Bu nisbeti taşıyanlara, her ne kadar bundan az pay düşer ise de, bu nisbetde büyüklerin nûrları çok bulunur. Şöyle ki, bu nisbetde bulunan az bir sekr, Sultân-ül’ârifinin nûrlarından bulaşmıştır. Bu sekr, mübtedîlerin hissini giderir. Aklını dağıtır. Sonra kendisi, yavaş yavaş yok olur. Sahv kaplar. Bu nisbet, sahv mertebelerinde de bulunur. Görünüşde sahvdır. İçi ise, sekrdir. Şu beyt bunların hâlini anlatmaktadır. Fârisî beyt tercemesi: İçerden âşinâ ol, dışardan yabancı,

Böyle güzel yürüyüş az bulunur cihânda!

Bunun gibi, her büyükden bir nûr alarak, elverişli olanlara ulaşmıştır.

Ârif-i Rabbânî hâce Abdülhâlık-i Goncdevânî hazretleri, Hâcelerimiz zincirinin baş halkasıdır “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”. Bunun zemânında, bu nisbet yeniden tâzelendi. Meydâna çıktı. Bundan sonra, bu yolda (Sülûk-i âfâkî), yine örtüldü. Cezbe hâsıl olduktan sonra, sülûk başka yollarla yapılarak yükseldiler. Hâce Behâüddîn-i Buhârî “kaddesallahü sirrehül akdes” dünyâya gelinceye kadar böyle kaldı. Bunun zemânında, bu nisbet, bu cezbe ve Sülûk-i âfâkî ile birlikde yine meydâna çıktı. Her ikisi ile, ma’rifeti ve muhabbeti bir araya topladı. Bununla birlikde, hazret-i Sıddîkdan gelen başka bir cezbeyi de, Şâh hazretlerine ihsân etdiler. Bunu yukarıda bildirmişdik. Hâce Alâ’üddîn-i Attâr hazretleri, halîfesi olunca, Şâh hazretlerinin kemâllerinden çok pay aldı. Her iki cezbe ve Sülûk-i âfâkî ile şereflendi. Kutb-i irşâd makâmına ulaştı. Hâce Muhammed Pârisâ hazretleri de, Şâh hazretlerinin kemâllerinden tâm pay aldı. Şâh hazretleri, son günlerinde, (Beni görmek isteyen Muhammed Pârisâyı görsün!) buyurdu. Bir kerre de, (Behâüddîn’in var olması, Muhammed Pârisânın meydâna gelmesi içindir), buyurduğunu kendisi haber vermiştir. Muhammed Pârisâ hazretlerine, (Ferdiyyet) nisbetinin kemâllerini, mevlânâ Ârif-i Kerânî hazretleri son günlerinde ihsân eylemiştir. Bu nisbet kendisini kapladığı için şeyhlik yapamadı ve talebeyi kemâle kavuşduramadı. Yoksa, kemâlin ve kemâle erdirmenin en yüksek derecesinde idi. Hâce Behâüddîn-i Buhârî Muhammed Pârisâ için, (Eğer o şeyhlik yapsaydı, âlem nûrla dolardı) buyurmuşdu. Mevlânâ Ârif, bu ferdiyyet nisbetini zevcesinin pederi Mevlânâ Behâeddîn [Kışlâkî] hazretlerinden almıştı.

Ferdiyyet nisbetinde yüz, Hak teâlâyâ karşıdır. Şeyhlikle, talebe yetiştirmekle, öğretmekle ilgisi yoktur.

Eğer bu nisbet, da’vet makâmı olan ve tâlibleri kemâle kavuşduran (Kutb-i irşâd) nisbeti ile birleşirse, ferdiyyet nisbeti ağır basınca, irşâd etmek ve kemâle kavuşdurmak az olur. Eğer iki nisbet de tâm ise, görünüşde halk iledir. İçi ise, hep Hak teâlâ iledir. İnsanları yetiştirmekde, en yüksek derece, bu iki nisbeti taşıyan zâtın makâmıdır. (Kutbiyyet-i irşâd) nisbeti de, yalnız başına insanları kemâle erdirmeye yetişir. Fekat bu büyüklerin bu makâmda ayrı bir mertebeleri vardır. Bakışları, kalb hastalıklarına şifâdır. Onların yanında bulunmak, kötü huyları yok eder. Seyyid-üt-tâife Cüneyd-i Bağdâdî, bu büyük devlete kavuşmuşdu. Bu yüksek makâmı şereflenmişti. Kutbiyyet nisbeti,

kendisine Sırrî-i Sekâtîden gelmişti.

Ferdiyyet nisbeti de, Muhammed Kassâbdan hâsıl olmuşdu. Cüneyd hazretleri buyurdu ki, (Herkes beni Sırrînin mürîdi sanır. Ben Muhammed Kassâbın mürîdiyim). Bu sözü, (Ferdiyyet nisbeti)nin çok olduğunu, (Kutbiyyet nisbeti)ni, onun yanında yok bildiğini göstermekdedir.

Behâüddîn-i Buhârî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” hazretlerinin talebelerinden sonra, bu yüksek zincirin büyük halkası, hâce-i Ahrâr hazretleridir. Hâcelerin cezbelerini temâmladıktan sonra, (Seyr-i âfâkî)ye başladı. Seyrini isme kadar ulaştırdı. İsme girmeden önce, Fenâ hâsıl oldu.

Sonra yine cezbeye döndü. Böylece, ayrı bir Fenâ sâhibi oldu. Ayrıca bunun Bekâsına da kavuştu. Bu makâmda büyük şân sâhibi oldu. Fenâ ve Bekâ bilgileri ve ma’rifetleri, kendisine bu makâmda verildi. Makâmlar ayrı olduğundan, bilgileri de başkadır. Birisinde tevhîd-i vücûd vardır.

Ötekinde yokdur. Tevhîd ile ilgileri olan ihâta, sereyân, Zât-i ilâhî ile berâberlik, kesretde vahdeti görmek, kesretin, [ya’nî mahlûkların hepsinin]

gayb olması, öyle ki, sâlik kendisine (Ben) diyemez gibi bilgiler de hep böyledir. Mutlak Fenâdan sonra hâsıl olan bilgiler böyle değildir. Bunların hepsi, islâmiyyet bilgilerine uygundur. Hiçbirini islâmiyyete uydurmak için sıkıntı çekilmez. Soruya cevâba yer kalmaz. Fekat, hangi cezbe olursa olsun, cezbede olan Bekâ, sekrden kurtulmaz. Tâmhahv olmaz. Bâkî olduğu hâlde, kendisine ben diyemez. Hiçbir kelime ile kendisine işâret edemez.

Çünkü, cezbede muhabbet kaplar. Muhabbet kaplayınca, sekr lâzım olur. Bunun için, hiçbir zemân sekrden kurtulamaz. Bilgileri de sekrle karışık olur.

Vahdet-i vücûdü anlatır. Çünkü vahdet-i vücûd, sekrden ileri gelir.

Muhabbetin kaplamasından hâsıl olur. Mâ-sivâ görünmez. Sahva gelirse, mahbûbu görmek başka olur. Mâ-sivâyı görmek başka olur. Vahdet-i vücûde inanmaz olur. Mutlak Fenâdan sonra olan Bekâ, sülûkün sonudur. Sahvın ve ma’rifetin başlangıcıdır. Bu makâmda sekr bulunmaz. Fenâ hâlinde, sâlikden gayb olan şeylerin hepsi geri gelir. Fekat şimdi, asl olarak gelmişlerdir.

(Bekâ-billah) da, bu demektir. Buradaki bilgilerde sekr olmaz. Bütün bilgileri, Peygamberlerin bilgilerine uygundur “aleyhimüssalevâtü vetteslîmâtü vettehıyyâtü velberekâtü ilâ yevmiddîn”.

Büyüklerden birisinden işitdiğime göre, hâce-i Ahrâr hazretleri, annesinin babasından da bir nisbet almışdır. Büyük babası şaşılacak hâllere ve kuvvetli cezelere sâhibdi. Hâce hazretleri, oniki kutbun makâmından da çok pay almışdır. Dîni kuvvetlendirmek, bu kutblara bağlıdır. Muhabbetde büyük şânları vardır. Hâce-i Ahrârın islâmiyyeti kuvvetlendirmesi ve dîne yardım etmesi, aldığı bu paydan ileri gelmekdedir. Mubârek hâllerinden birazı, yukarıda bildirilmişdi.

Hâce-i Ahrârdan sonra “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” bu büyüklerin yolunu canlandıran, edeblerini her yere ve en çok, bunların kemâllerinden hiç haberleri olmayan Hindistân memleketlerine yayan âriflerin büyüğü ve ma’rifetlerin kaynağı ve Allahü teâlânın râzı olduğu dînin bekçisi, üstâdımız ve efendimiz Muhammed Bâkî “sellemehüllâhü teâlâ” olduğu, güneş

gibi meydândadır. Kemâllerinden az birşey mektûbuna eklemek istedim. Buna râzı oldukları anlaşılamıyarak, bu işe cesâret olunamadı.

TEVHÎD DÜÂSI

Yâ Allah, yâ Allah. Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah. Yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ afüvvü yâ Kerîm, fa'fü annî verhamnî yâ erhamerrâhimîn! Teveffenî müslimen ve elhıknî bissâlihîn. Allahümmagfırîlî ve li-âbâî ve ümmehâtî ve li âbâ-i ve ümmehât-i zevcetî ve li-ecdâdî ve ceddâtî ve li-ebnâî ve benâtî ve li-ihvetî ve ehavâtî ve li-a'mâmî ve ammâtî ve li-ahvâlî ve hâlâtî ve li-üstâzî Abdülhakîm-i Arvâsî ve li kâffetil mü'minîne vel-mü'minât.

“Rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în.”

291

Bu mektûb, mevlânâ Abdülhayy için yazılmışdır. Tevhîd-i vücûdî ve tevhîd-i şühûdî mertebeleri bildirilmektedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Bu mektûbu yazarken, Allahü teâlâdan yardım istiyorum. Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe ve Onun Âline ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Allahü teâlâ senin de anlayışını arttırsın! Birçoklarına tevhîd-i vücûd bilgisinin hâsıl olması, tevhîd murâkabesini çok yaptıkları içindir. (LÂ İLÂHE

İLLALLAH) kelime-i tayyibesini, Allahü teâlâdan başka hiçbirşey yokdur diye çok düşünmekden de hâsıl olur. Tevhîd bilgilerinin, böyle uğraşarak elde edilmesi, hayâlin kaplamasından olur. Tevhîdin ma'nâsı çok düşünülünce, hayâlde yerleşir. Sonradan elde edildikleri için, bu bilgiler kalıcı olmaz.

Tevhîd bilgilerinin sâhibi, hâl sâhibi değildir. Çünkü hâl sâhibleri, (Erbâb-ı kulûb)dürler. Bunun ise, o zemânda, kalb makâmından haberi yokdur.

Yalnız (Tevhîd-i vücûdî)nin bilgisini elde etmiştir. İlmin de dereceleri vardır. Herbiri, birbirlerinden üstündürler. Tevhîd-i vücûdî bilgileri, birçoklarında da kalbin muhabbetinden ve çekilmesinden hâsıl olur. Önce, ma'nâsını düşünmeden çok zıkr ve murâkabe yapılır. Böyle çalışarak veyâ yalnız Allahü teâlânın ihsânı olarak, (Kalb makâmı)na gelir. Bu makâmda, cezbe hâsıl olur. Eğer, bunlarda, tevhîd-i vücûdî cemâli hâsıl olursa, özlediklerini çok sevdikleri için olur. Sevdiklerinin mâ-sivâsı gözlerinden örtülür. Mâ-sivâsını görmeyince ve bulmayınca, hâlıkdan başkasını yok bilirler. Böyle tevhîd, hâllerden hâsıl olur. Vehm ve hayâl ile ilişiği yokdur. Böyle olan Erbâb-ı kulûb eğer, âleme geri döndürülürlerse, sevdiklerini âlemin her zerresinde görürler. Herşeyi, sevgililerinin güzelliklerini gösteren birer ayna bilirler. Eğer, Allahü teâlânın lutfu ve ihsânı ile, Kalb makâmından çıkarak, kalbin sâhibine dönerlerse, Kalb makâmında hâsıl olmuş olan, tevhîd ma'rifeti, yok olmağa başlar. Ne kadar çok yükselirlerse, kendilerini bu ma'rifetden o kadar dahâ ilgisiz bulurlar. Bunlardan birkaçı, bu ma'rifet sâhiblerini beğenmemeğe, onlara dil uzatmağa bile varmışlardır. Rûkneddîn Ebûlmekârim Alâüddevle-i Semnânî böyledir. Başka birkaçı da; bu ma'rifet yok olduktan sonra, bu bilgileri savunmakla veyâ kötülemekle hiç ilgilenmezler. Bu satırları yazan

[İmâm-ı Rabbânî “kuddise sirruh” hazretleri], tevhîd ma’rifetinin sâhiblerine dil uzatmakdan sakınırım. Onlara, yakışmıyan birşey söylemem. Onlarda bu hâl, kendi istekleri ile olsaydı, o zemân, beğenmemenin ve dil uzatmanın yeri olurdu. Onlarda bu hâl, istemiyerek, ellerinde olmiyarak hâsıl olmaktadır.

Bu hâl, onlara hâkim olmuştur. Bunun için birşey denilemez. Sıkışık olana birşey söylenemez, kötülenemez. Fekat, bu ma’rifetin üstünde başka ma’rifetin bulunduğunu da bilirim. Bu hâlin ötesinde başka hâl de vardır. O

makâmda kalmış olanlar, birçok üstünlüklere kavuşamazlar. Yüksek makâmlara çıkamazlar.

Sermâyesi az olan bu fakîr “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”, zikrler ve murâkabeler yaparken, tevhîdin ne demek olduğunu düşünmeden, hattâ hiç uğraşmadan, yalnız Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, feyzler, nûrlar kaynağı, hakîkatlerin, ma’rifetlerin üstâdı, Allahü teâlânın râzı olduğu dînin kuvvetlendiricisi, üstâdımız ve efendimiz Muhammed Bâkî “kaddesallahü sirrehül akdes” hazretlerinden zikri öğrendikten ve yüksek teveccüh ve iltifâtlarına kavuşduktan sonra, kalb makâmına çıkardılar. Bu ma’rifeti açdılar. Bu makâmın bilgilerini ve ma’rifetlerini bol bol ihsân eylediler.

Bu ma’rifetlerin inceliklerini gösterdiler. Uzun zemân, bu makâmda bulundurdular. Sonra, köle okşamak olgunluğu ile, bu köleyi, Kalb makâmından çıkardılar. Bu ma’rifet yok olmağa başladı. Yavaş yavaş

azalarak, büsbütün yok oldu. Bu hâllerimi anlatmak, bu yazıların keşf ve zevk yolu ile yazılmış olduğuna inandırmak içindir. Başkalarına uyarak, öyle sanarak yazılmadığını göstermek içindir.

Birçok Evliyânın “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz” başlangıcda tevhîd ma’rifetlerini bildirmeleri, onları hiç küçültmez. Bu ma’rifetler, Kalb makâmında iken hâsıl olur. Bu fakîr de, o zemân, tevhîd bilgileri, risâleleri yazmışdım. Sevdiklerimizden birçoğu, o yazıları her yere yazdıkları için, onları toplamak güçleşti. Toplamayıp, öylece bırakıldı.

Tevhîd ma’rifetlerini söyliylenler, o makâmda kalır, ileriye geçemezlerse, o zemân aşağılık olur.

Tevhîd erbâbından birkaçı da, kendi şühûdlarında, tâm yok olur. Bu şühûdde yok olmağı, elden hiç kaçırmamak, varlıktan hiçbirşeyin kendilerinde kalmamasını isterler. Kendilerine (ben) demegi küfr bilirler. Bunlara göre, en son mertebe, (Fenâ) mertebesidir. Ya’nî, yokluktur. Müşâhedeyi bile, bir bağıllık bilirler. Bunlardan birkaçı (Adem olmak, geri hiç dönmek istiyorum) buyurmuştur. Varlığı hiç istemezler. Muhabbete fedâ olmuşlardır.

Hadîs-i kudsîde, (Öldürdüğüme karşılık olarak, kendimi veririm) buyuruldu.

Öldürülenler, bunlardır. Varlık, onlarca ağır bir yüküdür. Bunların râhatları hiç yoktur. Çünkü, gafletde olan râhat olur. Bunlar devâmlı olarak yok olmuşlardır. Gafletin yeri yoktur. Şeyh-ül-islâm Hirevî buyuruyor ki, (Beni az bir zemân Hak teâlâdan gâfil eden bir kimsenin günâhlarının afv olmasını umarım). İnsanın yaşıyabilmesi için gaflet lâzımdır. Allahü teâlâ, çok merhametli olduğundan, onların herbirini yaratılışlarına uygun olan işle uğraştırmaktadır. Böylece gaflet hâsıl

olmaktadır. Varlık yükü hafiflemiştir. Birkaçını da simâ' ve raksa alıştırmıştır. Birçoğunu kitâb yazmak, ilm ve ma'rifetler yaymak yoluna koymuştur. Kimisini de, mubâh olan işlerle meşgûl etmiştir. Şeyh Abdüllah-i Istahrî, köpeklerle sahrâya giderdi. Bir kimse, büyüklerden bunun sebebini sordu. (Kendini varlık yükünden kurtarmak için böyle yapıyor) buyurdu.

Allahü teâlâ, bunlardan kimisine de, tevhîd-i vücûd ve kesretde vahdeti görmek bilgilerini verdi. Böylece bu yükden birkaç sâat râhat oldular.

Sıddîkiyye büyüklerinden birkaçında “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” tevhîd ma'rifetlerinin görünmesi, bunun içindir. Bu büyüklerin nisbeti, tâm tenzîhe varır. Âlem ile ve âlemde şühûd ile işleri yokdur. Rehberlerin başı, hakîkatlerin ve ma'rifetlerin kaynağı, dînin yardımcısı hâce Ubeydüllah-i Ahrârın tevhîd-i vücûd ve kesretde vahdeti görmek bilgilerine uygun ma'rifetleri yazması da böyledir. (Fıkarât) kitâbında, tevhîd ve buna benzer bilgiler vardır. Bu bilgiler ve ma'rifetler, kendisinin âlem ile oyalanması içindir. Yüksek hocamızın da, (Fıkarât) kitâbındaki bilgilere benzer ma'rifetler yazması böyledir. Bu tevhîd bilgileri, ne cezbeden ve ne de görülenin sevgisinin kaplamasından değildir. Bunların âlemle ilgileri yokdur. Onlara âlemde gösterilenler, onların görmekle şereflendikleri hakîkatlerin zılleri, benzerleridir. Şuna benzer ki, bir kimse güneşe âşık olsa, hep güneşe bakarak kendini ve âlemi unutsa, kendini hâtırlaması için ve güneşden başka şeylere bağlanarak, onun ışıklarının parlaklığından biraz kurtularak râhat etmesi için, güneşi bu âlemin aynalarında gösterirler.

Böylece, onun bu âlemle ilgisini sağlarlar. Ara sıra, bu âlem güneşin kendisidir, güneşden başka hiçbirşey var değildir derler. Başka zemân da âlemin her zerresinde güneşi gösterirler.

Süâl: Âlem, güneş değildir. Bunu güneş olarak bildirmek, yanlış değil midir?

Cevâb: Âlemde bulunan herşeyin ortak oldukları yerleri vardır. Birbirlerine benzemiyen yerleri de vardır. Hak teâlâ, sonsuz kudreti ile, birçok fâideleri sağlamak için, bunların benzemiyen yerlerini, gözlerinden örter.

Yalnız ortak olan yerlerini görürler. Hepsi birdir, ayrılık yokdur derler.

Böylece güneşi de, bu âlem olarak görürler. Hak teâlânın bu âlemle hiçbir ilişiği yokdur. Fekat, ism benzerliği bakımından, âlemle birleşmiş

görürler. Şöyle ki, Hak teâlâ vardır. Âlem de vardır. Bu iki varlık, her ne kadar başka ise de, ism benzerliği vardır. Bunun gibi, Allahü teâlâ bilicidir, işiticidir, görücüdür, diridir, gücü yeticidir, dileyicidir.

Âlemin birkaç parçası da böyledir. Ondakilerle bunlardakiler birbirlerine, her ne kadar benzemezler ise de, sonradan olan varlığın çürük yerleri ve sıfatlarının aşağı tarafları, onların gözünden örtülmüştür. Bunun için, Hak teâlâ âlem ile birleşmiştir diyebilirler. Tevhîdin böylesi, en yükseğidir.

Böyle ma'rifet sâhibleri, bu hâle mağlûb değildirler. Bu ma'rifetleri sekrdan ileri gelmemiştir. Bir fâide için, bu hâle düşürülmüşlerdir. Bu ma'rifet, onları sekrdan sahva getirir. Kendilerine râhatlık

verir.

Başkalarına simâ' ve raks ile ve birçoğuna da, mubâh işlerle meşgûl etmekle râhatlık vermeleri gibidir. Tesavvuf büyüklerinden çoğunu, kendi gördüklerine benzemiyen şeylerle oyalarlar. Bu büyükler ise, gördüklerine benzemiyen şeylere dönüp bakmazlar. Onlarla oyalanmazlar. Bunun için, âlemi bunların gördüklerine benzetmişlerdir. Yâhud, onu âlemin her parçasında göstermişlerdir. Böylece, birkaç zemân yüklerini hafifletmişlerdir. Bu aşağı kul, tevhîdin bu son şeklini keşf ve zevk ile bilmiyordum. Yukarıda yazılmış olan ikisini biliyordum. Bu sonuncusunun da bulunduğunu sanıyordum. Bundan dolayı, kitâblarda ve mektûblarda, yalnız ikisini, hattâ yalnız ikincisini yazmışdım. Tevhîd-i vücûdîyi yalnız böyle bildirmişdim.

Fekat, büyük hocamızın vefâtından sonra, mubârek mezârını ziyâret için, Allahü teâlânın belâlardan koruduğu Dehli şehrine gitmişdim. Bayram günü, mubârek mezârını ziyâret etdim. Mubârek mezârına teveccüh edince, mukaddes rûhundan çok iltifât göründü. Kimsesizleri okşamak yüksekliğinden dolayı, kendi nisbetini bu fakîre ihsân buyurdu. Bu nisbet, hâce-i Ahrâr hazretlerinden gelmekte idi. Bu nisbete kavuşunca, bu bilgilerin ve ma'rifetlerin içyüzünü zevk yolu ile anladım. Böylece, bu büyüklerdeki tevhîd-i vücûdînin, kalbin cezbesinden veyâ muhabbet kaplamasından olmadığı, belki yüklerinin hafifletilmesi için ihsân edildiği anlaşıldı. Bu anlayışı açıklamayı çok zemân uygun bulmadım. Fekat, birkaç kitâbımda, o eski iki ma'rifet yazılmış olduğundan, kısa görüşlü kimseler, bu yazılardan o iki büyük zâtın küçültülmesi lâzım olacağını zan etdiler. Çünkü, o iki büyük zâtın yolu, tevhîd yolu idi. Bu kısa görüşlüler, fitne çıkaran sözlere başladılar. Öyle oldu ki, bu hayâlleri, istekleri az olan talebelerin çalışmalarına gevşeklik verdi. Bunları görünce, tevhîdin bu kısmını da açıklamayı uygun buldum. Bu yazıma vesîka olmak için, herkesce bilinen bir olayı da bildiriyorum. Hocamızı çok seven bir zât dedi ki, hocamızdan işitdim: (Bizim, tevhîd sâhiblerinin kitâblarını okuyarak bir nisbet edindiğimizi söylüyorlar. Böyle değildir. Maksad, kendimizi biraz gâfil etmektir) buyurdu. Bu sözleri, yukarıdaki yazılarımızı kuvvetlendirmektedir. Fazîletli şeyh Abdülhak-i Dehlevî, hocamızı çok sevenlerdendir "rahmetullahi teâlâ aleyhimâ". O söyledi ki, Hâce hazretleri vefâtından birkaç gün önce buyurdu ki: (Çok iyi anladım. Tevhîd, dar bir sokak imiş. Geniş cadde başka imiş. Böyle olduğunu önceden de biliyordum.

Fekat şimdi çok iyi anladım). Bu sözünden anlaşılıyor ki, son mertebelerinde, tevhîd ile ilgileri kalmamışdı. Başlangıçta tevhîd ma'rifetlerinin de bulunması, bir leke değildir. Büyüklerden çoğunda, ilk zemânlar, böyle bilgiler hâsıl olmuştur. Sonra, buradan ilerlemişler, yükselmişlerdir.

Sıddıkiyyenin cezbe makâmına kavuşduktan sonra, hâce Behâüddîn hazretlerinin yolu ile hâce-i Ahrâr hazretlerinin yolu birbirinden ayrılmaktadır. İlmeleri ve ma'rifetleri de başkadır. Hâce-i Ahrâr hazretlerinin teveccühünde, annesinin babalarının nisbeti çokdur. Bu nisbet, dedelerine birbirlerinden gelmiştir. Yukarıda bildirilen Fenâ ve yokluk, o büyüklerin nisbetindendir.

Bu fakîr, gençlere dahâ fâideli olmak için, tâlibleri hâce Behâüddîn hazretlerinin yolu ile yetiştirmeği uygun buldum. Bu yolun ilmleri ve ma'rifetleri, islâmiyyetin ilmlerine dahâ yakındır. İslâmiyyetin temelden sarsıldığı böyle bozuk bir zemânda, o yolun bilgilerini yaymağı uygun buldum. Talebeyi yetiştirmek için bu yolu seçtim. Hak teâlâ, eğer (Ahrâriyye) yolunun bu fakîr ile yayılmasını dileseydi, âlemi onun nûrları ile doldururdu. Çünkü, bu iki büyüğün her birine, nûrlarını bol bol vermiştir. Her iki büyüğün yetiştirme yolunu açmıştır. İhsân sâhibi, yalnız Allahü teâlâdır. Dilediğine verir. Allahü teâlânın ihsânı çokdur. Fârisî iki beyt tercemesi:

O pâdişâhın ihsânı boldur.

İki âlemi bir fakîre verir.

Pâdişâh, bir fakîr kapısına,

Gelirse şaşma, büyüklük budur!

Vedduhâ sûresi onbirinci âyetinin, (Rabbinin ni’metlerini anlat!) meâl-i şerîfine uyarak, birkaç gizli bilgiyi açıkladım. Hak teâlâ, Hak tâliblerini, bundan fâidelendirsın! İnanmıyanların inkârlarının artmasından başka birşey olmayacağını biliyorum. Fekat, yalnız tâliblerin fâideleneceklerini düşünüyorum. İnanmıyanlar hesâba katılmaz ve onlara bakılmaz. Bekara sûresi yirmialtıncı âyetinde meâlen, (Onunla, çoğunu yoldan kaydırır. Çoğunu da, doğru yola kavuşturur) buyuruldu. Keskin görüşlü olanlar, iyi bilir ki, bir fâide düşünerek bir yolu seçmek, bunun başka yoldan üstün olduğunu göstermez. Öteki yolun dahâ aşağı olduğu anlaşılmaz. Fârisî beyt tercemesi:

Kolay olur şehrin kapısını kapamak.

Mümkün olmaz, düşmânın ağzını kapamak.

Bütün ni’metlerin ve ihsânların sâhibi olan Allahü teâlâyâ her zemân hamd olsun! Onun Peygamberine ve seçilmiş olan Âline ve en iyi olan Eshâbına sonsuz salât ve selâm ve düâlar olsun!

292

Bu mektûb, Abdülhamîd-i Bingâlîye yazılmışdır. Tesavvuf yolcusuna lâzım olan edebler ve onların birkaç şübhelerinin giderilmesi bildirilmektedir: Bismillâhirrahmânirrahîm. Peygamberinin edebleri ile bizleri edebblendiren ve Muhammed Mustafânın “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ” ahlâkına kavuşduran Allahımıza hamd olsun! Bu yolun sâlikleri ikiye ayrılır: Yâ mürîd olurlar, yâhud murâd olurlar. Murâd olanlara müjdeler olsun! Cezb ve muhabbet yolundan, bunları durmadan çekerler.

Aradıklarına ulaştırırlar. Lâzım olan her edebi, pîr yardımı ile veyâ arada pîr olmadan, bunlara öğretirler. Yanıldıkları zemân, haber verirler. Ondan dolayı birşey yapmazlar. Eğer rehber ihtiyâcı olursa, kendisi aramadan, uğraşmadan ona kavuşdururlar. Kısaca, Allahü teâlânın sonsuz olan ihsânı, onun her zemân imdâdına yetişir. Sebeb yaratarak veyâ sebebsiz olarak, işini görürler. Şûrâ sûresi onüçüncü âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, dilediğini seçerek kendine kavuşdurur) buyuruldu.

Tâlib olanların, arada vâsıta olmadan kavuşmaları çok güçdür. Cezbe ve sülûk ni’metlerine kavuşmuş olan, Fenâ ve Bekâ ile şereflenmiş olan, (Seyri ilallah) ve (Seyr-i fillah) ve (Seyr-i anillah-i billah) ve (Seyr-i fileşyâ’i billah) yollarını geçmiş olan bir vâsıtanın yardımı lâzımdır. Bunun cezbese, sülûkünden önce olmuş ise ve murâdlardan olarak yetiştirilmiş ise, bulunmaz bir ni’metdir. Onun sözleri, ölmüş kalbleri diriltmek için devâdır. Bakışları şifâdır. Taş kesilmiş kalbler, onun muhabbetine kavuşmakla yumuşak olur. Böyle devletli bir rehber ele geçmezse, meczûb olan sâlik de, büyük bir ni’metdir. Bu da tâlibleri yetiştirebilir. Onun yardımı ile, Fenâ ve Bekâ ni’metine kavuşurlar. Fârisî beyt tercemesi: Gökler, Arşa bakılırsa aşağıdır.

Yoksa, toprağa göre, çok yüksekdirler.

Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile, böyle olgun ve oldurabilen bir zât ele geçerse, onun şerefli vücûdünün kıymetini bilmelidir. Kendini ona tâm teslîm etmelidir. Kendi se'âdetini onun rızâsına kavuşmakda aramalıdır.

Onun râzı olmadığı şeyleri, kendi için felâket bilmelidir. Kısaca, bütün istekleri, onun rızâsına kavuşmak olmalıdır. Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”, (Bir kimsenin bütün istekleri, benim getirdiğim şeyler olmadıkça, îmân etmiş olmaz) buyurdu.

Sohbetin edeblerine uymak ve şartlarını gözetmek, bu yolda herhâlde lâzımdır. Feyz yolu, ancak bununla açılır. Bunlar gözetilmezse, hiçbirşey elde edilemez. Ondan “kaddesallahü teâlâ aleyhim ecma'in” fâide elde edilemez. Çok lâzım olan edeblerden ve şartlardan birkaçını bildiriyorum.

Cân kulağı ile dinleyiniz:

Tâlib, gönülden, herşeyi çıkarıp, bütün varlığı ile pîrine bağlanmalıdır.

Onun yanında, ondan izn almadan, nâfile ibâdet ve zıkr yapmamalıdır. Onun yanında iken, ondan başka hiçbirşeye bakmamalıdır. Bütün gücü ile, ona bağlanıp oturmalıdır. O emr etmedikce, zıkr bile yapmamalıdır. Onun yanında farz ve sünnet nemâzlardan başka nemâz kılmamalıdır. Bir sultânın vezîri, sultânın yanında iken, kendi elbisesine bakar. Eli ile kuşağını düzeltir. O

anda, sultân ona bakıyordu. Kendinden başkası ile olduğunu görünce, onu azarlıyarak, benim vezîrim olasın da, benim karşımda, elbisenin kuşağı ile oynıyasın. Buna dayanamam diyerek onu azarlar. Düşünmelidir ki, bu alçak dünyânın işleri için, ince edeblere dikkat edilince, Allaha kavuşduran işlerde edebleri tâm ve olgun olarak gözetmek ne kadar çok lâzım olacağı anlaşılır. Kendi gölgesi, onun elbisesine veyâ gölgesine düşmiyecek bir yerde durmağa veyâ oturmağa dikkat etmelidir. Onun nemâz kıldığı yere hiçbir zemân basmamalıdır. Onun abdest aldığı yerde abdest almamalıdır.

Onun kullandığı kablârı kullanmamalıdır. Onun yanında, birşey yimemeli, içmemeli ve kimse ile konuşmamalıdır. Hiç kimseye, hiçbir yere bakmamalıdır. O yok iken, onun bulunduğu yere doğru ayak uzatmamalıdır. O

yere doğru tükürmemelidir. Onun her yaptığını, her söylediğini, yanlış

görünse bile, doğru ve iyi bilmelidir. O herşeyi ilhâm ile ve izn ile yapar. Bunun için, hiçbir işine, birşey söylenemez. İlhâmında hatâ olsa bile, ilhâmda yanılmak, ictihâdda yanılmak gibidir. Ayblamak ve karşı gelmek câiz olmaz. Bu yolda vâsita olanı seven bir kimseye, Onun her yaptığı ve her sözü sevgili gelir. Ona karşılık vermenin yeri olmaz. Her işde, yimekte, içmekte, elbise giymekte, yatmakta ve ibâdetlerde, hep ona uymalıdır. Nemâzı onun gibi kılmalıdır. Fıkıhı, onun ibâdetlerini görerek öğrenmelidir. Fârisî beyt tercemesi:

Bir güzelin yanında bulunsa kişi,

Bağ ve bostân ve güllerle olmaz işi.

Onun hiçbir işine, hiçbir sözüne, hardal dânesi kadar bile karşılık vermemelidir. Karşılık veren mahrûm kalmaktan kurtulamaz. İnsanların en aşağısı, bu büyüklerde kusûr gören kimsedir. Allahü teâlâ, bu büyük belâdan bizleri korusun! Onda bir hârîka, bir kerâmet aramamalıdır. Gönlünden böyle birşey geçirmemelidir. Bir mü'minin, bir Peygamberden, bir mu'cize istediği, hiç görülmüş müdür? Kâfirler ve inanmıyanlar mu'cize ister.

Fârisî iki beyt tercemesi:

Mu'cizeden maksad, düşmanı kırmaktır.

Nebîyi sevmek demek, ona uymaktır.

Îmâna gelmez herkes, mu'cize ile,

Îmâna kavuşur insân muhabbetle.

Gönlünde bir şübhe hâsıl olursa, hemen bildirmelidir. Şübhesi çözülmezse, kusûru kendinde bilmelidir. Pîrde hiçbir kusûr görmemelidir. Rü'yâlarını ondan saklamamalıdır. Ta'bîrlerini ondan beklemelidir. Kendi yaptığı ta'bîri de söylemeli, doğru olup olmadığını sormalıdır. Kendi keşflerine güvenmemelidir. Bu dünyâda, doğru ile yanlış karışıktır. Haklı ile haksız bir aradadır. Sıkışmadıkça ve izn almadıkça ondan ayrılmamalıdır. Ondan ayrılıp başkasına gitmek, mürîdliğe yakışmaz. Sesini, onun sesinden yükseltmemelidir. Onunla yüksek sesle konuşmak, edepsizlik olur. Kendine gelen her feyzi, her keşfi, ondan bilmelidir. Rü'yâda, başka şeyhlerden feyz geldiğini görürse, onları da, kendi şeyhinden bilmelidir. Bütün üstünlüklerin ve feyzlerin onda bulunduğunu, kendisine uygun olan feyzi, bu feyze uygun olan bir zât şeklinde olarak Ondan geldiğini ve onun latîfelerinden, o feyze uygun bir latîfenin, o zât şeklinde görüldüğünü bilmelidir. Kendisi yanılarak, Onun latîfesini, başka zât sanmış, feyzi ondan geliyor bilmiştir. Bu büyük bir yanılmaktır. Hak teâlâ yanılmaktan korusun! İnsanların en üstünü hürmetine, se'âdete vâsıta olan zâta inancı ve sevgiyi doğru eylesin “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”.

Kısacası, (Tesavvuf başdan başa edebdir), ata sözü olmuştur. Edebi gözetmiyen bir kimse, Allahü teâlâyâ kavuşamaz. Edeblerden birkaçını yapamadığı için üzülsün ve edebleri yerine getiremezse ve uğraşdığı hâlde başaramazsa, afv olunur. Fekat, kusûrunu bildirmesi lâzımdır. Eğer Allah korusun, edebleri gözetmez ve bundan dolayı üzülmese, bu büyüklerin fâidesine ve bereketine kavuşamaz. Fârisî beyt tercemesi: Se'âdet yazılmamışsa bir kimseye,

Fâidelenmez Peygamberi görse de.

Bir kimse, vâsıtanın yardımı ile Fenâ ve Bekâ mertebesine kavuşarak, ilhâm ve firâset yolu kendisine açılsa ve Ondan bu müjdeyi alırsa ve kemâle geldiğini işitirse, o zemân, ilhâm olunan birkaç şeyde Ona uymaması ve kendi ilhâmına göre hareket etmesi câiz olur. Çünkü böyle yükselen bir mürîd, rehber uymaktan kurtulmuştur. Başkasına uyması hatâ olur.

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbı ictihâd işlerinde ya'nî Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde açıkca bildirilmemiş olan şeylerde, O Serverin ictihâdından ayrılmışlardır. Bunların

birkaçında, Eshâbın ictihâdı doğru olmuştur. Çok okuyanlar, böyle olduğunu bilirler. Bundan anlaşılıyor ki, olgunlaşan birinin vâsıtaya uymaması câizdir. Ona uymaması edepsizlik olmaz. Hattâ bu mertebenin edebi, ona uymamaktır. Eğer böyle olmasaydı, edeblerin en yüksek mertebesine varmış olan Eshâb-ı kirâm, hiç uymamazlık etmezlerdi. İmâm-ı Ebû Yûsûfün, ictihâd mertebesine yükseldikten sonra, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfeye uyması doğru değildir. Kendi re'yine uyması, İmâm-ı a'zama uymaması doğrudur “radıyallahü anhümâ”. İmâm-ı Ebû Yûsûfün, (Kur’ân-ı kerîmin mahlûk olup olmamasında, Ebû Hanîfe ile altı ay çekişdim) dediği meşhûrdur. San’atların ilerlemesi, düşüncelerin birbirlerine eklenmesi ile olur. Bir düşünce ile kalsaydı, ilerleme olmazdı. Sîbeveyh zemânında olan Nahv bilgisine yeni buluşlar ve yeni görüşler eklenerek, bugün yüz kat fazla artmıştır. Fekat, bu ilmin temelini kuran odur. Üstünlük onundur. Herşeyin üstünü, kurucusudur. Yükseltmek şerefi ise, sonra gelenlerindir. Bundan dolayıdır ki, hadîs-i şerîfde, (Ümmetim, yağmura benzer. Öndekiler mi, sondakiler mi dahâ iyidir, belli olmaz) buyuruldu.

EK: Okuyanların şübhelerini gidermek için, şunu ekliyelim ki, (Vâsıta diriltir ve öldürür. O makâmın öldürme ve diriltme gücü olması lâzımdır) demek, rûhu diriltmektir. Cismi, bedeni diriltmek değildir. Öldürmek de rûhu öldürmektir. Cismi değil. Rûhun dirilmesi ve ölmesi, Fenâ ve Bekâsıdır ki, (Vilâyet makâmı)na ve kemâle ulaştırır. Olgun bir zât, Allahü teâlânın izni ile, bu iki şeyi yapabilir. Bu zâtın öldürmesi ve hayât vermesi lâzımdır. Hayât vermek ve öldürmek demek, Bekâ ve Fenâ makâmına kavuşturmak demektir. Bedeni öldürmek ve ölüyü diriltmekle, bu makâmın bir ilgisi yoktur. O, bir miknâtısa benzer. Miknâtısın te’sîr ettiği iğne, saman çöpü gibi şeyler, onun arkasında sürüklenir. Ondan miknâtıs enerjisi alırlar.

Evliyânın hârikalar ve kerâmetler göstermesi, insan toplamak için değildir.

[Miknâtısın kuvvet çizgileri gibi] görünmiyen kuvvetlerle çekerler. Onları tanımayan ve sevmiyenler, onlardan istifâde edemez, yüксеlemezler. Binlerle mu’cize, hârika ve kerâmetler görseler, hiç fâide olmaz. Bu sözümüze inanmak için, Ebû Cehli ve Ebû Lehebi gözönüne getirmek yetişir. Allahü teâlâ, En’âm sûresinin yirmibeşinci âyetinde, kâfirleri bildirirken meâlen, (Âyetlerin hepsini görseler de, onlara inanmazlar. Hattâ, sana geldikleri zemân, seninle döğüşürler. Kâfirler bu söylediklerin, olsa olsa, eskilerden kalan hurâfelerdir, uydurma şeylerdir, derler) buyurdu. Vesselâm.

Önce çalışmak, sonra düâ, dînin esâsı!

Boş durup da râhat bekliyen kulun fenâsı!

293

Bu mektûb, şeyh Muhammed Çitrîye yazılmışdır. (Allahü teâlâ ile öyle bir vaktim vardır ki...) hadîs-i şerîfdir. Ebû Zer-i Gıfârî de böyle söylemiştir. Niçin söylemiştir? Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri, (Bütün Evliyânın ensesine basıyorum) demiştir. Bu sözün ne demek olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Kıymetli mektûbunuz geldi. Bizleri sevindirdi. Allahü teâlânın sevdiklerinin bu fakîrleri hâtırlaması, bizim için ne büyük ni’metdir. Soruyorsunuz ki, Resûlullah “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, (Allahü teâlâ ile öyle bir vaktim olur ki...) buyurdu. Ebû Zer-i Gıfârî “radıyallahü anh” da böyle buyurmuştur. Bu nasıl olur? Ayrıca şeyh Muhyiddîn Abdülkâdir-i Geylânî “kuddise sirruh” hazretleri, (Ayaklarım Evliyânın

hepsinin ensesi üzerindedir) demiştir. Bir başkası da, böyle demiştir. Bu iki söz üzerinde zemân zemân, arkadaşlar arasında çatışmalar oluyor. Merhamet buyurarak, bu iki sözün ne demek olduklarını ve herbirini söyleyenlerin başka başka ne demek istediklerini uzun yazınız ve bu garîbin anlaması için, açıklıyarak gönderiniz diyorsunuz.

Kıymetli yavrum! Bu fakîr “kaddesallahü sirrehül’azîz” kitâblarımda yazmışdım ki, O Serverin “sallallahü aleyhi ve sellem” tecellîye kavuşması devâmlı idi. Ara sıra, dahâ yakîn olduğu zemânları da vardı. Bu nâdir zemânları, nemâzda idi. Bunun için, (Nemâz mü’minin mi’râcıdır) buyurdu.

(Yâ Bilâl, beni râhata kavuşdur!) hadîs-i şerîfi de, bu sözümüzün doğru olduğunu göstermektedir. Ebû Zer-i Gıfârî, O Servere tâm uyduğu ve Ona vâris olduğu için, bu ni’mete kavuşmuştur. Çünkü, O Serverin tâm izinde gidenlerin büyükleri, Onun vârisi olurlar. Onun bütün üstünlüklerinden çok pay alırlar.

Şeyh Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri “kuddise sirruh”, (Bu iki ayağım bütün Evliyânın boynu üzerindedir) buyurmuştur. (Avârif) kitâbının sâhibi olan Şihâbüddîn hazretleri, Ebünnecîb-i Sühreverdi hazretlerinin talebesi idi.

Onun terbiyesi ile yetişmişti. Ebünnecîb hazretleri de Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin talebesi ve çok yakîn olanlarından idi. (Avârif) kitâbında, kendini beğenmeği gösteren böyle sözlerin büyüklerden, ilk zemânlarında sekr hâllerinin sonlarına doğru söylenmiş olduğu bildirilmektedir.

(Nefehât) kitâbında, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin üstâdlarından olan Hammâd-i Debbâsın bir sözü yazılıdır. Firâset ile buyurmuş ki, (Bu acem oğlunun ayakları, kendi zemânındaki Evliyânın hepsinin boynu üzerinde olacaktır). Görülüyor ki, bu sözü söylemesi emr olunmuştu. Bütün Evliyânın boynu üstünde olduğunu söylemesi lâzımdı. Her ne olursa olsun, bu mubârek zâtın sözü doğrudur. İster sekr kalıntıları ile söylemiş olsun, isterse söylemesi emr edilmiş olsun, mubârek ayakları kendi zemânında bulunan Evliyânın hepsinin boynu üzerinde idi. O zemânki Evliyânın hepsi, onun ayakları altında idi. Fekat, şunu anlamalıdır ki, kendi zemânındaki Evliyâ böyledir. Dahâ önce gelmiş olan ve dahâ sonra gelecek Velîler, bu sözün dışında kalmaktadır. Hammâdın yukarıda yazılı olan sözünde de ayakları, kendi zemânındaki Evliyânın hepsinin boyunları üzerinde olduğu bildirilmektedir. Bağdâdda bir gavs vardı. Abdülkâdir-i Geylânî ve İbnüssakka ve Ebû Sa’îd Abdullah bunu ziyârete gitdiler. Gavs, firâset ile anlayarak, Abdülkâdir-i Geylânîye dedi ki, (Seni Bağdâdda minbere çıkmış ve bu iki ayağım bütün Velîlerin boyunları üzerindedir dediğini görüyorum ve senin zemânındaki Evliyânın, sana karşı boyunlarını indirdiklerini, böylece senin büyüklüğünü, üstünlüğünü bildiklerini görüyorum). Bu gavsın, bu sözünden de anlaşılıyor ki, Geylânînin sözü, yalnız kendi zemânındaki Evliyâ içindir. Şimdi de Hak teâlâ bir kimsenin gözünü açarsa, o gavsın gördüğünü o da görerek, o zemânın Evliyâsının boyunlarının Geylânînin ayağı altında olduğunu anlar. Bu söz başka zemândaki Evliyâ için değildir. Dahâ önceki Evliyâ için, nasıl olabilir ki, Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” da bunların içindedir. Eshâb-ı kirâmın, Geylânîden dahâ üstün oldukları meydândadır. Geylânînin zemânından sonra gelen Evliyâ da, bu sözün içine nasıl girebilir? Çünkü, Resûlullahın “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”

âhır zemânda geleceğini müjdelediği ve halîfetullah dediği hazret-i Mehdî, bu Evliyânın içindedir. Ülül’azm Peygamberlerden olan hazret-i Îsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” Sâbikûndandır. Bu islâmiyyete uyacağı için, Peygamberlerin sonuncusunun Eshâbından olacaktır

“aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Bu yüce Peygamber, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinden elbette katkat dahâ yüksektir. Belki de, bu ümmetin sonda gelenlerinin üstünlüğünü bildirmek için, O Server “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, (Önce gelenler mi, yoksa sonra gelenler mi dahâ iyidir bilinmez) buyurdu. Sözün kısası, Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin vilâyeti çok şânlıdır. Derecesi pek yüksektir. Vilâyet-i hâssa-i Muhammediyyeyi Sır latîfesi yolundan, başından sonuna kadar temâmlamıştır. Vilâyet zincirinin baş halkası olmuştur. Bunu işitince, Abdülkâdir-i Geylânînin bütün Evliyâdan üstün olduğu anlaşılmalıdır.

Çünkü, Vilâyet-i Muhammedînin baş halkası olması, Sır yolundandır. Her bakımdan baş halka olsaydı, o zemân üstün olurdu. Şunu da söyleyelim ki, Vilâyet-i Muhammediyyenin her bakımdan baş halkası olmakla da, dahâ üstün olmak lâzım gelmez. Çünkü bir başkası, Muhammed aleyhisselâmın Peygamberliği kemâlâtına vâris olarak dahâ üstün olabilir. Abdülkâdir-i Geylânî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” hazretlerinin talebesinden birkaçı, kendisini sevmekde taşkınlık yapıyorlar. Hazret-i Alîyi

“radıyallahü teâlâ anh” sevenlerin taşkınlıkları gibi aşırı gidiyorlar.

Sözlerine bakılırsa, kendisini, geçmiş ve gelecek bütün Evliyâdan dahâ üstün bildikleri anlaşılıyor. Peygamberlerden “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’în” başka kimseyi Abdülkâdir-i Geylânîden üstün gördükleri işitilmemiştir.

Süâl: Abdülkâdir-i Geylânîde görülen hârikalar ve kerâmetler, o kadar çokdur ki, başka hiçbir Velîde bu kadar kerâmet görülmemiştir. Hepsinden dahâ yüksek olduğu buradan anlaşılır mı?

Cevâb: Hârikaların ve kerâmetlerin çok olması, dahâ üstün olmağı bildirmez.

Hiç hârikası görülmeyen bir Velî, hârikaları ve kerâmetleri çok görülen bir Velîden dahâ üstün olabilir. Sühreverdî, (Avârif) kitâbında, Evliyânın hârikalarını ve kerâmetlerini anlattıktan sonra buyuruyor ki, (Bunların hepsi Allahü teâlânın ihsânlarıdır. Dilediğine ihsân eder. Fekat bunlardan hiçbirisi verilmeyen bir Velî, bunların hepsinden dahâ üstün olabilir. Çünkü, hârikalar ve kerâmetler yakîni, güveni artdırmak içindir. Kendisine yakîn ihsân edilmiş olanın, kerâmetlere ihtiyâcı kalmaz. Bu kerâmetlerin hepsi, kalbin zikre alışması ni’metinden dahâ aşağıdır). Hârikaların çok görünmesini üstünlük bilmek, hazret-i Alînin iyi ve üstün hâllerini görerek onu hazret-i Ebû Bekrden dahâ üstün bilmeğe benzer. Çünkü, onda bu kadar üstün ve iyi hâller görülmemiştir “radıyallahü anhümâ”.

Kıymetli kardeşim! Hârikalar, kerâmetler, ikiye ayrılır: Birincisi, Allahü teâlânın zâtına ve sıfatlarına ve işlerine âid olan bilgiler ve ma’rifetlerdir. Bunlar akl ile, düşünce ile elde edilemez. Seçtiği kullara ihsân eder. İkincisi, mahlûkların şekillerini keşf etmek, madde âlemindeki gaybleri bulmaktır. Birinci kerâmetler, doğru yolda bulunanlara, Allahü teâlânın sevdiklerine verilir. İkincisi, doğru yolda olana da, bozuk yolda olana da verilir. Çünkü, istidrâc sâhibi olan kâfirlerde de, ikinci hârikalar görülmektedir. Kerâmetlerin, hârikaların birincisine, Allahü teâlâ şeref ve kıymet vermiştir. Bunları yalnız sevdiklerine ihsân eder.

Düşmanlarını bunlara ortak etmez. Câhiller, hârikaların ikincisine kıymet verirler. Onları üstün ve yüksek görürler. Bunları kâfirlerde bile görünce, kalın kafalı oldukları için, onlara nerede ise, tapınacak olurlar. Onların iyi ve kötü her isteklerine boyun eğler. Bu ahmaklar, belki de, hârikaların

birincisini hârika bilmezler ve kerâmet saymazlar. Hârika deyince, yalnız ikincisini anlarlar. Kerâmet deyince, yalnız mahlûkların, madde âleminin bilinmesini, gayblerden haber verilmesini sanırlar.

Mahlûkların bilinen veyâ bilinmeyen hâllerinden haber vermenin ne kıymeti ve hangi şerefi olabilir? Bunların bilinmemesi, bilinmesinden belki dahâ uygundur. Mahlûkların hâllerini, inceliklerini unutmak, belki dahâ yakışık alır. Şerefli ve kıymetli olan ve saygı göstermeğe, üstün görmeğe lâayık olan, uygun olan ancak Allahü teâlânın ma'rifetidir. Fârisî beyt tercemesi: Melek yüzünü örtmüş, şeytân naz yapıyor:

Şaşırdım kaldım, hayretten aklım gidiyor.

Şeyh-ül-islâm Hirevî vel-imâm-ül-Ensârî Abdüllah “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” hazretlerinin, (Menâzil-üs-sâyirîn) kitâbında ve buna kendi yaptığı şerhinde buyuruyor ki: Tecrîbe ile anladım ki, ma'rifet sâhibi olanların firâseti Allahü teâlâyâ yarıyan kimselerle, Ona yaramıyan kimseleri ayırmaktır. Allahü teâlâyı zikr edenleri ve (Cem' makâmı)na kavuşanların yaradılışlarındaki uygunluğu anlamaktır. Ma'rifet sâhiblerinin firâseti budur. Açlıkla ve insanlardan kaçarak çile odasında yalnız yaşamakla nefislerini temizleyenlerin, fekat Hak teâlâyâ yaklaşmıyanların firâsetleri cisimleri, maddeleri keşf etmek, mahlûkların gayblerini haber vermektir. Bunlar, yalnız mahlûklardan haber verir. Çünkü, Hak teâlâ ile aralarında perde vardır. Ma'rifet sâhibleri ise, Allahü teâlâdan kendilerine gelen ma'rifetlere kavuşurlar. Hep Allahü teâlâdan haber verirler. İnsanların çoğu, Allahü teâlâdan kesilmiş olduklarından ve hep dünyâyı düşündükleri için, maddeleri keşf edenlere, mahlûklardan bilmediklerini haber verenlere kıymet verirler. Onları büyük bilirler.

Onları Evliyâ ve Allahü teâlânın seçilmiş kulları sanırlar. Hakikatden haber verenlere dönüp bakmazlar. Bunların Allahü teâlâdan bildirdiklerine inanmazlar. (Bunlar, dedikleri gibi Evliyâ olsalardı, bizim hâllerimizden ve mahlûkların hâllerinden haber verirlerdi. Mahlûkların hâllerini bilmiyen kimse, bundan dahâ yüksek olan şeyleri nasıl bilir?) derler, bu bozuk ölçüleri ile Evliyâyâ inanmazlar, doğru sözü görmezler ve işitmezler.

Allahü teâlânın, bu büyükleri, câhillerin gözünden korumuş olduğunu, onları kendisine ayırmış olduğunu, onları kendisinden başkaları ile olmağa bırakmadığını bilmezler. Bunlar mahlûkların hâllerine dönüp baksalardı, Hak teâlâ ile olmağa yakışmazlardı. Böyle Hak adamlarından birinin maddelerin, cisimlerin hâllerine az bir bakışla, başkalarının anlıyamadığı şeyleri firâsetle anladıklarını biz çok gördük. Bunların firâseti Hak teâlâyâ olan ve Onun yakînlığıne olan firâsetdir. Nefislerini temizleyenlerin mahlûklara olan firâseti, Hak teâlâyı ve Ona yakın olan şeyleri anlıyamaz. Bu firâset müslimânlarda olduğu gibi, hıristiyanlarda, yehûdîlerde ve başka milletlerde de vardır. Çünkü, Allahü teâlâ buna kıymet vermez. Uygun olan kimselere verir. [Bu ikisini birbirine karışdırmamak için kâfirlerin firâsetine (İstidrâc) denir.]

294

Bu mektûb, oğlu zâhirî ilmlerin ve bâtın ma'rifetlerinin sâhibi Mecdeddîn hâce Muhammed Ma'sûm “kuddise sirruh” hazretlerine yazılmışdır. Allahü teâlânın sekiz sıfatını ve Peygamberlerin ve bütün insanların mebd-i te'ayyünlerini ve tecellîleri bildirmekdedir:

Varlığı lâzım olanın sekiz hakikî sıfatının birincisi hayât sıfatı, sonuncusu tekvîn sıfatıdır. Bu sekiz

sıfat üç dürlüdür. Birincisinin âleme bağlılığı çokdur. Mahlklarla ilgisi çokdur. Tekvn sıfatı böyledir. Bunun içindir ki, Ehl-i sünnet âlimlerinden çoğu, tekvnin hakk sıfatlardan olmadığını, izâf sıfatlardan olduğunu söylediler. Sözün doğrusu, tekvn hakk sıfatlardandır. Fekat, mahlklara bağlılığı çokdur. Sıfatların ikincilerinin mahlklarla bağlılığı azdır. İlm, kudret, irâde, sem', basar ve kelâm sıfatları böyledir. Üçüncüsü, en yüksek olan sıfatıdır. Âlemle hiç ilgisi yokdur. Hayât sıfatı böyledir. Hayât sıfatı, bütün sıfatların anasıdır. Hepsinin temelidir. Hepsinden dahâ öncedir. Buna en yakın olan sıfat, ilm sıfatıdır. İlm sıfatı, Peygamberlerin sonuncusunun (Mebde-i te'ayyün)dr "aleyhi ve aleyhimssalevâtu vetteslmât". Öteki sıfatlar, bağka insanların mebde-i te'ayyünleridir. [(Te'ayyün), zuhr etmek, meydâna çıkmak demektir. (Mebde-i te'ayyün), meydâna çıkmanın, var olmanın bağlangıcı, kaynağı demektir.] Her sıfatın, eğidli Şeylere bağlılığı olduğu için parçaları vardır. Şöyle ki, tekvn sıfatının, yaratmak, rızk vermek, diriltmek ve öldürmek gibi eğidli bağlılıkları olduğu için, parçaları olmuğdur. Bu parçalar da, bütünleri gibi, insanların mebde-i te'ayyünleri olmuğdur. Mebde'leri, sıfatların parçaları olan te'ayynler, mebde-i te'ayyünü, sıfatın bütünü olan kimseye tâbi' olur. Onun ayağı altında, gölgesinde yağar. Bundan dolayı, (Filân kimse Muhammed aleyhisselâmın ayağı altındadır, falanca, İsâ aleyhisselâmın ayağı altındadır, bir bağkası için de, Msâ aleyhisselâmın ayağı altındadır) demiğlerdir "aleyhimssalevâtu vettehiyyâtü vetteslmât etemmühâ ve ekmelühâ". Bu parçalar, eğer slk yolu ile açılır ve btnlerine katılır ve parçaların Őhd, bütünlerin Őhd olursa, aralarında yalnız asl olmakdan ve tâbi' olmakdan bağka ayrılık kalmaz. Birisi doğrudan doğruya, ikinciler ise, bunun dolayısı ile kavuğur. Çünki tâbi' olan, herneye kavuğur, her ne görürse aslından alır. Aslı arada olmadan birşeye kavuğamaz. Tâbi', kendi kusrundan dolayı, aslının arada bulunduğunu bilmiyebilir. Fekat aslı, onunla meğhd arasında bir perdedir. Ayıran, nliyen perde değil, kavuğduran, gösteren perdedir. [Sinema perdesi, Őeklleri saklamaz, örtmez. Onları gösterir. Perde olmazsa, birşey görünmez.] Gzlk de böyledir. Gzn önündeki gzlk, görmeyi önlemez.

Grlemiyen Şeyleri gösterir. Parçaların, yükselerek, kendi bütününden ayrılıp, bağka bir bütüne girmeleri, bu bütünün gördüğünü müşâhede etmeleri câiz değildir. Böylece Msâ aleyhisselâmın ayağı altında olanların İsâ aleyhisselâmın ayağı altına geçmeleri olamaz. Fekat, Muhammed aleyhisselâmın ayağı altına girebilirler. Çünki hepsi, Onun ayağı altındadırlar "aleyhi ve aleyhimssalevâtu vesselâm". Muhammed aleyhisselâmın rabbi, onun mebde'i olan ism, (Rabb-l-erbâb)dır, kaynakların kaynağıdır.

Btnlerin bütünüdür. Parçaların, asllarının aslıdır. Muhammed aleyhisselâmın ayağının altına yükselmek, aslın aslına yükselmek demektir.

Bağka bir asla girmek değildir. Parçalarla, bütünleri arasında, Şu ayrılık vardır ki, parçanın önünde iki perde vardır: Birincisi, kendi bütünü olan aslıdır. İkincisi, aslının aslıdır. Kendi bütününün perdesi ise, yalnız aslının aslıdır. Bundan anlağılıyor ki, Muhammed Reslullah, arada te'ayynlerin perdesi olmaksızın Őhd eylemektedir. Bağkalarının Őhdleri ise, te'ayynlerin perdesindedir. Hiç değilse, Muhammed aleyhisselâmın te'ayyünü perdesindedir. Bunun içindir ki, (Tecell-i zât), yalnız Muhammed aleyhisselâma olur, bağkalarının tecellleri sıfatların perdesindedir demiğlerdir. Hiç olmazsa, Muhammed aleyhisselâmın rabbi olan, rablerin rabbi perdesindedir. Muhammed aleyhisselâmın rabbi olan ism, hayât sıfatından bağka, bütün isimlerin ve sıfatların üstündedir.

Sâl: Bağka Peygamberlerin Őhd "alâ nebiyyinâ ve aleyhimssalevâtu vetteslmât" Muhammed

aleyhisselâmın rabbi mebd-i te' ayyünü perdesinde oluyor dediniz. Onun ümmetinin Evliyâsı, onun ayağı altında oldukları için, bunların şühûdleri de, başka Peygamberlerin şühûdleri gibi, (Rabb-ül-erbâb) perdesindedir. Böyle olunca, başka Peygamberler ile, Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin Evliyâsı arasında ne fark olur?

Cevâb: Peygamberlere, hakikat-i Muhammedî perdesinde olan şühûdden başka, kendi mebd-i te' ayyünleri yolundan hâsıl olan, başka bir şühûd dahâ vardır. Kalb gözlerine kendi gözlüklerini takarak, gaybı görürler. Bu iki şühûd, birlikde olmaz. Aslların aslına yükselirlerse, şühûdleri, (Hakikat-i Muhammedî) perdesinde olur. Îsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm”

gökden yere indikten sonra, bu ni'mete kavuşmakla şereflenecektir. Buraya yükselmek pek güçtür. Hemen hemen olamaz gibidir. Ancak, Allahü teâlânın büyük ihsânı lâzımdır. Bu sebebler âleminde, Muhammedî meşreb olan zâtın merhamet buyurup yardım etmesi lâzımdır. Kendi aslından ileri geçemez, kendi hakikatini aşarak, (Hakikat-ül-hakâik)a varamazsa, şühûdü, kendi hakikatinin perdesinde olur.

Hakikat-ül-hakâikdan [ya'nî Muhammed aleyhisselâmın mebd-i te' ayyünü olan rabbinden, ya'nî ismden] Allahü teâlânın zâtına yol vardır. Pek çok konakları geçtikten sonra kavuşulabilir. Bunun gibi, bütün olan başka hakikatlerden de, Zât-i teâlâyâ birer yol vardır. Pekçok konakları aşdıktan sonra, bu yollardan da kavuşulabilir. Böyle olmakla berâber, hakikat-ülhakâik yolundan, (Vasl-ı uryânî)ye kavuşulur. Başka yollardan da, zâta kavuşulabilirse de, hakikat-ül-hakâikın ya'nî hakikat-i Muhammedînin ince perdesi arada bulunur. Kalın değilse ve mâni' olmaz ise de, bu kadarcık perdenin bulunması, (Tecellî-i zât) demeğe mâni' olmaktadır. Yoksa, bütün Peygamberlere “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma'in” de, Zât-i teâlâdan, doğrudan doğruya nasîb vardır.

Süâl: Hayât sıfatı, ilm sıfatının üstünde olunca, hakikat-ül-hakâik yolunda da, hayât sıfatının te' ayyünü perde olur. Böyle olunca, Vasl-ı uryânî nasıl olur? Niçin Tecellî-i zât denilir?

Cevâb: Hayât te' ayyünü, lâ-te' ayyün gibidir. Çünkü yüksek mertebelerde, bu te' ayyün yok olur. Zât-i teâlâ mertebesinde, bunun hiçbir değeri kalmaz.

Zât-i teâlâ mertebesinde, her ne kadar, başka sıfatların da, hiçbir değerleri yok ise de, onlar zât mertebesine yetişmeden önce yok olurlar.

Hayât sıfatı ise, oraya yetişir de yok olur. Bundan dolayı, hakikat-i Muhammedînin te' ayyünü ve bütün başkalarının te' ayyünleri devâmlıdır.

Hiçbir mertebede yok olmazlar. Evet, birşeye yetişmek başkadır. Bu şeyde yok olmak başkadır. Büyüklerden çoğunun sözlerinde mahv olmak, yok olmak denilmektedir. Bu sözler, yok gibi olmak demektir. Yok olup kalmamak demek değildir. Sâlikin te' ayyünü görünmez olur. Yok olmaz. Yok bilmek, ilhâd olur. Zındıklık olur. Bu yolda geri kalmış olanlar, bu sözlerden, kendi yok olur sanarak, zındık olmuşlardır. Âhıret ni'metlerine ve azâblarına inanmamışlardır. Vahdetden kesrete geldikleri gibi, başka zemânda, böylece, kesretten vahdete döneceklerini sanmışlardır. Bu kesretin o vahdetde yok olacağını söylemişlerdir. Bu zındıklardan birçoğu, bu yok olmağı, kıyâmetin kopması sanmışlar. Haşrı, Neşri, Hesâbı, Sırâtı ve işlerin ölçülmesini inkâr etmişlerdir. Doğru yoldan ayrılmışlar, birçoklarını da sapdırmışlardır. Bunlardan birini gördüm. Kendini haklı göstermek için, mevlânâ

Abdürrahmân-i Câmînin “kuddise sirruh” şu beytini okuyordu. Fârisî beyt tercemesi:

Câmî! Dünyâ ve âhiret, ikisi birdir.

Ortada görünen bu çokluk, hep hayâldir!

Mevlânânın bu beytde bildirdiği, vahdete dönüşün görünmesidir. Dönüşün kendisi değildir. Şühûdünü anlatmaktadır. Bu varlıktan başka, hiçbirşey görmediğini bildirmektedir. Çokluk, yok olmamış, onun görüşünden örtülmüştür. Yoksa, ayn ve varlık rücû’ etmemiştir. Bunlar kör gibidirler.

Hiçbir Velînin “rahmetullahi aleyhim ecma’în” aczden, kusûrdan ve ihtiyâcdan kurtulamadığını görmüyorlar mı? Böyle olunca, varlıklar birleşmiştir, çokluk birliğe katılmışdır denilebilir mi? Eğer insanlar öldükten sonra, vahdete rücû’ ediyor derlerse, kâfir ve zındık olurlar.

Çünkü bu söz, Cehennem azâbına inanmamak olur ve Peygamberlerin bildirdiklerine inanmamak olur “aleyhimüssalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”.

Süâl: Birkaç yazınızda, (Ahfânın Fenâya kavuşması, ancak Vilâyet-i Muhammedîde olur) diyorsunuz. Bu sözü açıklar mısınız?

Cevâb: Yukarıda bildirilenlerden anlaşıldı ki, Vasl-ı uryânî, ancak Vilâyet-i Muhammedîde olmaktadır. Başka vilâyetlerde, aradan perdeler kalkar ise de, ince bir perde yine kalmaktadır. Bu ince perde, hakikat-i Muhammedînin arada bulunmasından hâsıl olmaktadır. Bunu yukarıda bildirmiştik. (Ahfâ latîfesi) insan mertebelerinin en sonudur. En yukarıdaki mertebedir. Aradaki perdenin mikdârına göre, geride birşey kalır. Bu kalanı düşünerek, tâm Fenâ câiz olmaz. Böyle bir artığın kaldığını Muhammedî meşreb olandan başka kim anlıyabilir? Muhammedî meşreb olanlardan da, milyonda birine bu keskin görüş verilirse yine büyük ni’metdir. Tesavvuf büyükleri, rûha ve sırra kadar kavuşdular. Hafîden söz eden çok az oldu. Ahfâdan kim ne diyebilir? Ahfâ deryâsına dalarak onun sonsuz damlalarından bir dânesine kavuşabilen ve anlıyabilen çok az, hem de pekçok az bulunur. Bu, öyle bir ni’metdir ki, Allahü teâlâ dilediğine ihsân eder. Allahü teâlâ, çok büyük ihsân sâhibidir.

Süâl: Sana göre, Peygamberin her kavuşduğu şeyden “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” Onun izinde gidenlerin büyüklerine de pay düşmektedir. Buna göre, onların da vasl-ı uryânîye kavuşmaları lâzım olur.

Hâlbuki, kendi Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” arada perde olmaktadır. Bu nasıl olur?

Cevâb: Vasl-ı uryânîde Peygamberin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” perde olması zarar vermez. Çünkü, Peygambere uyduğu için, bu Vasla kavuşmaktadır.

Doğrudan doğruya kavuşmuş değildir. Peygamberin arada bulunması, Ona uymanın kuvvetli olduğunu gösterir. Çünkü uymak demek, uyulanın arada bulunması demektir. Aradan çıkması demek değildir. Aradan çıkması, uymak olmaz. Doğrudan doğruya kavuşmak olur. Görülüyor ki, uyulan Peygamber arada bulunacak, ona uyulduğu için Vasl-ı uryânî de hâsıl olacaktır.

Süâl: Peygamberlerin sonuncusuna “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

uyanların yükseklerine (Vasl-ı uryânî) ve (Tecellî-i zât) deniyor da, başka Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” için bu kelimeler kullanılmıyor. Hâlbuki Peygamberimiz “aleyhimüssalâtü vesselâm”, bunlara da ve onlara da perde olmaktadır?

Cevâb: Ona uyanların yüksekleri için bu kelimeleri kullanmak, Ona uydukları içindir. Çünkü, Peygamberlerin perde olmasının, bu sözü değiştirmeyeceği, bundan evvelki cevâbda anlaşılmıştır. Başka Peygamberler için “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” böyle söylemek câiz olursa, uymakla değil, doğrudan doğruya kavuşmakla olur. Çünkü o büyükler, doğrudan doğruya konakları aşmışlar, Zât-i teâlâyâ kavuşmuşlardır. Doğrudan doğruya olan kavuşmakda, aracının bulunması, bu kelimenin kullanılmasını uygun yapmaz. Aradaki fark anlaşılmış oldu. Kendi kendine kavuşmakla, kavuşana uyarak kavuşabilmek başkadır. Bu başkalıktır ki, geçmiş Peygamberlerin, bu ümmetde Peygambere uyanların en yükseklerinden dahâ üstün olduklarını göstermekdedir. Doğrudan doğruya kavuşan, istenilendir. Başkasına uyarak, onun kavuşduğuna kavuşan böyle değildir. Resûlullah uyanların büyükleri için (Vasl-ı uryânî) ve (Tecellî-i zât) kelimelerini kullanmak doğrudur.

Başka Peygamberler için kullanmak, doğru olmaz dedik. Fekat, doğrudan doğruya kavuşan ile başkasının yanı sıra kavuşan, bir olabilir mi? İkisi nasıl bir olabilir ki, ni’met birincisinde tâmdır ve olgundur. İkincisinde ise, yalnız ismde ve görünüşdedir. Şu kadar var ki, bu benzerlik, uyanları uyulanlar gibi yapmaktadır. Bunun içindir ki, Peygamberlerin sonuncusu

“aleyhi ve aleyhimüssalâtü vesselâm”, (Ümmetimin âlimleri, İsrâîl oğullarının Peygamberleri gibidir) buyurdu. Bütün bunlardan anlaşıyor ki, bu ümmetin Evliyâsından Tecellî-i zâtîye kavuşanlar, Tecellî-i zâtîye kavuşmayan Peygamberlerden “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” dahâ üstün olamazlar. Burasını iyi anlamak lâzımdır. Çünkü, burada çok kimselerin ayağı kaymıştır. Allahü teâlânın, sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâmın sadakası olarak bu fâkîre bildirdiklerini size yazdım.

Süâl: Bu varlıkların hepsi, Muhammed “aleyhisselâm” için yaratıldı “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”. Başkaları varlığa ve yüksekliklere Onun yanı sıra kavuşdular. Ona uymakla yükseldiler. Bunun içindir ki, kıyâmet günü, Âdem “aleyhisselâm” ve bütün başkaları, Onun sancağı altında bulunacaklardır. Sen ise, başka Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” Ona uyarak değil de, doğrudan doğruya kavuşduklarını söylüyorsun. Bu nasıl olur?

Cevâb: Muhammed Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” için, kendi hakikatinden Zât-i teâlâyâ yol olduğu gibi, her Peygamberin de “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” kendi hakikatlerinden Zât-i teâlâyâ kavuşduran yolları vardır. Bu yollardan, başkasına uyarak değil, kendi kendilerine kavuşurlar. Ümmetler böyle değildir. Peygamberlere uyarak, kendi yaradılışına uygun olan Peygamberlerin hakikatinden, aradıklarına kavuşurlar. Ümmetler kendi kendilerine kavuşamaz. Böyle olmakla berâber, başka Peygamberler kendi kendilerine kavuşsalar bile, vasl-ı uryânî değildir. Çünkü, Peygamberlerin sonuncusunun hakikati arada ince perdedir “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Bunun için, gelen her feyz, önce bu hakikate gelir. Sonra buradan başkalarına ulaşır. Uymak demek de, uyulanın arada bulunması demektir. Bundan dolayı, Peygamberlerin

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” kendi kendilerine kavuşmaları, böyle uymaları ile birlikde bulunabilir. Ümmetlerin uymaları böyle değildir.

Onların uymaları ile, kendi kendine kavuşmak birlikde olamaz. Bunu yukarıda birkaç yerde bildirdik.

Süâl: Yükselirken hayât sıfatına da kavuşulabilir mi?

Cevâb: Evet kavuşulabilir.

Süâl: (Hayât sıfatının sonu, Zât-i teâlâda yok olmaktır) dediniz.

Kâmillerin, yok olmak makâmından ellerine geçen nedir? Yukarıda bildirdiğimize göre, hakikatlerin te’ayyünlerinin aynları ya’nî kendileri yok olmaz. (Eğer yokluk varsa, nazarîdir, görünüşdedir. Aynın yok olması ilhâd ve zındıklık olur) demişdiniz?

Cevâb: Aynın yok olması, niçin lâzım olsun? Varlığını görememek yetişir.

Böyle nazarî yok olmakda da çeşidli mertebeler vardır. Burasını iyi anlamalıdır. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir. Doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafâya uyanlara selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”!

295

Bu mektûb, hâcî Yûsûf-i Keşmîrîye yazılmışdır. (Nazar ber Kadem) ve (Sefer der Vatan) ve (Halvet der Encümen) bu yolun temel bilgilerinden olduğu bildirilmektedir:

Bizim yolumuzun “kaddesallahü teâlâ esrâre erbâbihâ” temel bilgilerinden birisi, (Nazar ber Kadem)dir. (Nazar ber Kadem) demek, bu yolda yükselirken, adımdan dahâ ileriye bakmamak ve adım atmadan önce yükselmek demek değildir. Çünkü, büyüklerimiz böyle yapmamıştır. Adımdan ileriye bakmak ve adımını, bakdığı yere atmak demektir. Çünkü, yüksek mertebelere çıkmak, önce bakmakla, bundan sonra adımını atmakla olur. Bakılan yere basınca, dahâ yukarıya bakılır. Sonra adım da oraya atılır. Bundan sonra, dahâ yükseğe bakılır. Böylece ilerlenir. Eğer, adım atılmıyacak yere bakmamalıdır denilirse, bu da doğru olmaz. Çünkü adım atılacak yer bitdikden sonra, dahâ yükseğe bakılmazsa, yüksek mertebelerden çoğuna varılamaz. Demek istiyoruz ki, ayak basılacak yerlerin sonu, sâlikin yaradılışına uygun olan mertebelere kadar değildir. Sâlikin yaradılışında varabileceği makâm, zıllinde bulunduğu Peygamberin yaradılışında olan makâmın sonuna kadardır. Fekat adım atabileceği yerlere kendiliğinden varabilir. İkinci makâmlara, Peygambere uymakla varabilir. Yaradılışına uygun olan makâmdan ileriye adım atamaz. Fekat, ilerisini görebilir. Görüşü ne kadar keskin olursa olsun, zılli üzerinde bulunduğu Peygamberin gördüğü makâma kadar görebilir “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”.

Çünkü, Peygambere uyanların büyükleri, Peygamberlerin kemâllerinin hepsinden pay alır. Fekat kendi kendine varabileceği ve Peygambere uymakla kavuşabileceği mertebelere kadar, ayak ve görüş birlikde ilerler. Bundan sonra, adım atamaz. Görüşü yalnız olarak ilerliyerek, Peygamberin görebileceği mertebelerin sonuna kadar yükselir. Görülüyor ki, Peygamberlerin görüşleri de, adımlarından dahâ yukarı çıkmaktadır

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Bunlara uyanların büyükleri de, bu büyüklerin gördüğü makâmları görebilirler. Peygamberlerin ayak basdıkları makâmlardan pay aldıkları gibi, gördükleri makâmlardan da pay alırlar.

Peygamberlerin sonuncusunun “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ayak basdığı en son makâmın üstünde (Görmek makâmı) vardır. Bu makâm başkalarına âhıret için söz verilmiştir. Başkalarına veresiye olan, Ona peşin olmuştur

“aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Ona uyanların yükseklerine bu makâmdan da pay vardır. Fekat bunlar için tam görmek yokdur. Fârisî beyt tercemesi:

Hâfızın bağırması boşuna değildir;

Söylenecek, şaşılacak sözlerin yeridir!

Yine sözümüze dönelim. Ayağın, görüşden ayrılması, hiçbir zemân gördüğü yere adım atmaması demek ise iyidir. Çünkü, böyle yapmak, yükselmeğe mâni’

değildir. Bunun gibi, insanın görünen ayağı ve bakışı demek denilirse de, yeri vardır. Çünkü, yürürken insanın gözleri öteye beriye dağılıyor. Birçok şeyler görüyor. Yürürken hep ayağının üstüne bakarsa, gönlünü toparlaması kolay olur. Böyle anlamak, (Hûş der Dem) kelimesine de uygun olmaktadır.

Birinci kelime, öteye beriye bakarak gönlün dağılmasını önlemek içindir. Bu ikinci kelime ise, düşüncelerle gönlün dağılmasını önler.

Üçüncü kelime, (Sefer der Vatan)dır. Bu kelime, insanın kendinde seyr etmesi, ilerlemesidir. Bu yüksek yolda bulunan, nihâyetin bidâyetde yerleştirilmesi, bu seyrden hâsıl olmaktadır. İnsanın kendinde seyr etmesi, bütün tarîkatlerde var ise de, (Seyr-i Âfâkî) hâsıl olduktan sonradır. Bu yolda ise, seyre bu (Seyr-i Enfüsî)den başlanır. Seyr-i Âfâkî, Seyr-i Enfüsînin içine yerleştirilmiştir. Bu yüksek yolda, bu bakımdan da, nihâyet bidâyetde yerleştirilmiştir demek yerinde olur.

Dördüncü kelime, (Halvet der Encümen)dir. (Sefer der Vatan) denilen yolculuğa kavuşulunca, herkesin arasında da bu seyr yapılır. Dışardaki dağınıklıklar, içeri girmeğe yol bulamaz. Fekat, içeriye girilecek yolları, kapıları, pencereleri kapamak lâzımdır. Herkesin arasında, söyliyene ve dinliyen ayrılığı olmamalı, gönlünde kimseye yer vermemelidir. Bunlar, başlangıçta güc olur. Uğraşmak lâzımdır. Fekat, yolda iken ve nihâyete varınca, kendiliğinden hâsıl olur. Hiç uğraşmak istemez. Herkesin arasında iken, kalbi toparlanmışdır. Gaflet içinde iken huzûrdadır. Bu sözden, müntehânın gönlünün dağınık olması ve olmaması eşittir sanmamalıdır.

Elbette başka başkadır. Bu söz, kalbdeki topluluk için, dışardaki dağınıklık ile topluluk arasında başkalık olmadığını anlatmaktadır. Böyle olmakla berâber, zâhirle bâtını birbirine uygun olarak yapmak, zâhirden de dağınıklığı gidermek dahâ iyi ve dahâ uygun olur. Allahü teâlâ, Müzzemmil sûresinin sekizinci [8] âyetinde, sevgili Peygamberine “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” meâlen buyuruyor ki: (Rabbinin ismini zikr et.

Gâfiller arasında bulunma!)

Çok olur ki, insan zâhirini dağınıklıktan kurtaramaz. Çünkü, ödenecek haklar, yapılacak vazîfeler vardır. Bunları yapmak için zâhirin mahlûklara dağılması lâzım olur ve güzel olur. Fekat bâtının ya'nî kalbin ve rûhun mahlûklara dağılması, hiçbir zemân iyi değildir. Bâtin yalnız Hak teâlâ içindir. Demek oluyor ki, her bir kulun dörtde üçü Hak teâlâ için olacaktır. Bâtının temâmı ile zâhirin yarısı. Zâhirin ikinci yarısı, mahlûkların haklarını ödemek için kalır. Bu hakları ödemek, Allahü teâlânın emrlerine uymak olduğundan, zâhirin bu yarısı da, Hak teâlâ için olmuş

olur. Herşey, Ona dönecektir. Öyle ise, Ona kulluk ediniz! Vesselâm.

Bu âdem dedikleri, el ayakla, baş değil,

âdem rûha denilir, surat ile kaş değil.

Beden et ve deridir, rûh bunun serveridir.

Hakkın kudret sırrıdır, rûhsuz kalıp hoş değil.

Âdem gerek, su gibi, temizlenip arına,

harâmlardan kaçınır, nefsi de serkeş değil.

Âdemdedir emânet, ondadır ilmü hikmet.

Hakkın katında âdem, dâneği haşhaş değil.

Âdem olan iyi bil, çalışır hep ay ve yıl,

rûh gıdâsı ilimdir, ekmek ve kumaş değil.

296

Bu mektûb, oğlu hâce Muhammed Sa'îd "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz"

hazretlerine yazılmışdır. Hak teâlânın sıfatlarının basît olduğunu, eşyâya bağlanmakla değişmediklerini bildirmektedir:

Âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstününe ve Onun temiz olan Âlinin ve Eshâbının hepsine salât ve selâm olsun! Allahü teâlâ, seni se'âdet-i ebediyyeye kavuşdursun! Allahü teâlânın sıfatları, Onun zâtı gibi anlaşılamaz. Tâ'm basîtdirler. Hiç değişmezler. Meselâ, ilm sıfatı, hiç değişmez. Yayılmış, basîtdir. Önceki sonsuzdan, sonraki sonsuza kadar bilinenler ilm sıfatının bir yayılması ile bilinmekdedirler. Kudret sıfatı da, olgun, geniştir. Herşey bu sıfatla var olmaktadır. Kelâm sıfatı da basîtdir, yayılmışdır, hiç değişmez. Ezelden ebede kadar, bu bir kelâmla söyleyicidir. Sekiz sıfatın hepsi böyledir. İlm sıfatının bilinen şeylere, kudret sıfatının yaratılmış ve yaratılacak şeylere bağlantıları çok ise de, bu sıfatlarda çokluk ve değişiklik yoktur. Hak teâlâ, herşeyi bilir ve herşeye gücü yeter. Fekat ilm ve kudret sıfatlarının hiçbirşeye, hiçbir

ilişîği yokdur. Akl, bunu düşünemez ve anlıyamaz. Yalnız akla uyanlar, felsefeciler, böyle şey olamaz derler. Hak teâlâ herşeyi bilsin. Fekat, Onun ilmi hiçbirşeye bağlanmasın. Bunun gibi, herşeye gücü yetsin. Fekat, kudretin hiçbirşeye ilişîği olmasın. Böyle şey olamaz derler. Bunlar bilmiyorlar mı ki, ezel ve ebed o mertebede, bir aradadır. Ân denecek zemânın bile orada yeri yokdur. O mâkama en yakîn ve en uygun ân kelimesinden başka birşey olmadığı için ân denilir. Ezeldeki ve ebeddeki varlıkların hepsi, o bir ânda vardır. Yok olanlar da, o bir ânda yokdur. O

bir ânda bir kimseyi hem yok olarak, hem var olarak, hem dünyâyâ gelmeden önceki hâlini, hem çocukluğunu, hem gençliğini, hem ihtiyârlığını, hem diriliğini, hem ölülüğünü, hem kabrde, hem haşrda, hem Cennetlerde olarak bilir. O ânın bu varlıklarla hiçbir ilgisi yokdur. Eğer bir ilgisi olursa, ânlıktan çıkar. Uzun zemân olur. Geçmiş zemân ve gelecek zemân ayrılır. Bu varlıklar, o bir ânda, hem vardırlar, hem yokdurlar. Tâmbasît, değişmez bir yayılmadır ki, bu varlıklardan hiçbirisi ile bağlîlığı yokdur. Bilinen şeylerin hepsi, ilm sıfatının bir yayılması ile bilinmekdedir. Bu, şaşılacak bir şey değildir. Çünkü zıd olan, ters olan şeyler, bu makâmda ve bir zemânda, bir arada bulunmaktadırlar. O makâmda zemân yokdur. Zemânda da değişiklik yokdur ki, zemân denilsin. Bir kimse bir kelimeyi bir ânda hem ism olarak, hem fi’l olarak, hem geçmiş zemân, hem gelecek zemân olarak düşünebilir. Bunları bir ânda bir arada görüyorum der. Kelimenin çeşidli ve ters hâllerini bir arada gördüğüm gibi, kelimenin bunların hiçbirisi ile ilgisi yokdur derse, akla uyanlar, felsefeciler buna karşı birşey diyemezler. Benzetmek gibi olmasın, bizim sözüümüze niçin karşı geliyorlar?

İnanmakda niçin duraklıyorlar? Kimseden böyle birşey işitmedik derlerse, kimsenin söylememesi, olamaz demek değildir. Söylenilen, işitilen sözlere uymıyan, onları değiştiren birşey de değildir. Sonsuz varlık mertebesine uygun olmıyan bir şey de değildir. fârisî mısra’ tercemesi: Karpuzun Ebû Cehl karpuzu ile ne ilgisi var?

Bu sözüümüzy aydınlatmak için mahlûklar arasında şunu söyleyebiliriz: Birşey, bir sebeble bilinse, o sebeb bilindiği zemân, o şey de bilinmiş

olur demişlerdir. Bu şeyin bilinmesinde, zihn yalnız sebebe bağlanmaktadır.

Bu şeyi bilmek, bunu ayrıca düşünmeğe lüzûm kalmadan, sebebinin bilinmesine bağlî olarak kendiliğinden hâsıl olmaktadır. Fekat felsefeciler, burada da, zihnin ikinci bir bağlantısı olmadıkca, bu şeyin bilineceğine inanmazlar.

Bu bağlantı, doğrudan doğruya olmasa bile, lâzımdır derler. Fekat bundan dahâ yakın bir misâl bulamadım. Maksudımız anlatmaktır, inandırmak değildir. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir. Doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde olanlara salât ve selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtı vettehıyyâtı velberekât”!

297

Bu mektûb, mevlânâ Bedreddîn-i Serhendîye arabî olarak yazılmışdır. Hak teâlânın ihâtasını ve sereyânını açıklamaktadır: Allahü teâlânın bu eşyâyı ihâta etmesi, [ya’nî kuşatması] ve bunlara sereyân etmesi, [ya’nî içine yayılması] sözleri, toplu birşeyin, bunu meydâna getiren parçaları, zerrelere ihâta etmesi ve onlara sereyân etmesi gibidir. Meselâ bir kelime, kendisinin bütün şekllere, sereyân eder.

Kelime, ism olunca, fi'l olunca ve harf olunca, bunların da parçaları olunca, geçmiş zemânı, gelecek zemânı, emr, yasak, masdar, ism-i fâil, ismi mef'ûl, şartlı şartsız olunca, bir harf eklenince, iki harf eklenince, çeşidli ma'nâlar veren harfler eklenince, bunlar gibi dahâ nice hâller alınca, bu kelime değişmiş olmaz. Dahâ doğrusu, bütün bu hâller, kelimenin içinde yerleşmiş bulunmaktadır. İnsan akli, kelimenin bu çeşidli hâllerine başka başka ma'nâlar verir. Hâlbuki dışarda var olan yalnız bu kelimedir.

Bunun için hepsine bu kelime demek doğru olur. Lâkin her bir hâlin, kendine uygun özel bir ismi ve vazîfesi vardır. Bu ism ve vazîfe başka hâlde bulunmaz. Meselâ, zemân bildirirse, (Fi'l) olur. Zemân bildirmezse (İsm) denir. Birşeyi yalnız başına bildiremezse (Harf) denir. Geçmiş zemânı bildirince, (Mâdî) denir. Şimdiki ve gelecek zemânı bildirince, (Müdârî) denir. Dokuz sebepten ikisi birlikde bulunduğu zemân, (Gayr-i münsarif) denir. Bulunmazlarsa, (Münsarif) denir. Harf olunca, esre okutursa, (Cârre) denir. Üstün okutursa (Nâsıba) denir. Bunlardan birinin ismini başkası için söylemek ve birinin vazîfesini başkasına yaptırmak doğru bir iş olmaz.

Dalâlet olur. Hepsi, bu bir kelime oldukları hâlde, müdârî yerine mâdî ve cârre yerine nâsıba denilemez.

Allahü teâlâ, herşeyi dahâ iyi bilir. Biz, şu kadar söyleyebiliriz ki, Allahü teâlânın varlığından inen mertebelerin herbirinin ismi ve vazîfeleri vardır. Bunlar, yalnız bu mertebe içindir. Varlığı lâzım olan zât ve hiçbirşeye muhtâc olmıyan zât, yalnız (Cem') ve (Ulûhiyyet) mertebesidir.

Var ve yok olabilen zât ve muhtâc olan zât, (Fark) ve (Mahlûk) mertebesidir. Birinci mertebe (Rübûbiyyet) ve (Hâlıkıyyet) mertebesidir.

İkinci mertebe, (Ubûdiyyet) ve (Mahlûkıyyet) mertebesidir. Bu ikisinden birinin ismini, ötekine söylemek ve nasıl olduklarını karışdırmak zındıklık olur, küfr olur. Mülhidlerden ve zındıklardan birçoğuna ne kadar şaşılrsa yeridir. Bunlar nasıl oluyor da ikisini birbirine karışdırıyorlar? Birinin nasıl olduğunu, öteki için söylüyorlar. Mahlûklara Vâcibin sıfatlarını yakışdırıyorlar. Vâcibe de, mümkünin sıfatlarını söylüyorlar. Hâlbuki, mümkünlerin çeşidli olduğunu ve her çeşidin de başka başka sıfatları bulunduğunu biliyorlar. Meselâ, ışıkdaki ısı ve ışık enerjilerinin bulunduğunu, suda bunlardan birinin bulunmadığını, suyun soğuk ve ateşin sıcak olduğunu biliyorlar. Zevcelerinin, annelerinden başka olduğunu ve kendilerine karşı, yerlerinin ayrı olduğunu biliyorlar. İnsanları doğru yola kavuşturan ancak Allahü teâlâdır. Doğru yolda olanlara selâm olsun!

Çalışmakta, yükselmektedir, Hakkın rızâsı!

Tenbel olanın elbet gelir, bir gün belâsı.

298

Bu mektûb, mîr seyyid Muhibbullah-i Mankpûrîye yazılmışdır. Nihâyete kavuşmayı kısaca bildirmektedir:

Allahü teâlâ, anlayışını artdırsın! Uzun zemândan beri seyr zıllerededir.

Zille kavuşmakla, ayn ele geçmiş sanılmışdır. Şimdiye kadar, bunun aslına kavuşulamadı. Yalnız zille kavuşuldu. Bir kimsenin elindeki aynanın, o kimsenin zâtından değil, sûretini göstermekden nasîbi vardır. İşâretle bildiriyorum. İyi anlayınız!

Tarîkı bildirmek için kısaca ve işâretle yazılmış olanları bu makâma uygun bularak, bu mektûbda da yazdım. İyi anlayınız! Yolu bilen rehberden öğrenilen zikre çok devâm etmelidir. Allahü teâlânın fadlına, ihsânına sığınmalı. Ondan (Vasl-ı uryân) dilemelidir. Bundan başka, her ne varsa, hepsi hayâldir. Doğru yolda gidenlere ve Muhammed aleyhisselâma uyanlara selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâti etemmühâ ve minettehiyyâti ekmelühâ”!

299

Bu mektûb, şeyh Ferîd-i Rahbolîye yazılmışdır. Başa gelen sıkıntıya sabr dilemekde, tâ’ûndan ölmenin kıymetini ve tâ’ûn olan yerden kaçmanın günâh olduğunu bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine salât ve selâm olsun!

Din ve dünyâ se’âdetinize düâ ederim. Kıymetli mektûbunuz geldi.

Sıkıntılarınızı yazıyorsunuz. Bekara sûresi yüzellialtıncı âyetinde meâlen, (Mü’minlere bir sıkıntı gelince, innâ lillah ve innâ ileyhi râci’ûn derler) buyuruldu. Sabr etmek ve dayanmak lâzımdır. Kazâya rızâ lâzımdır. Fârisî beyt tercemesi:

Beni incitirsen çok, senden dönmem aslâ.

Hoş olur dayanmak, sevgilinin nazına.

Şûrâ sûresi otuzuncu âyetinde meâlen, (Size gelen sıkıntılar, kendi kazandıklarınızdır. Çoğunu da afv edip, size göndermiyor) buyuruldu. Rûm sûresi kırkbirinci âyetinde meâlen, (İnsanların yaptıkları işlerle, karada ve denizde fesâd hâsıl oldu. Herşey bozuldu) buyuruldu. Bu vebâ hastalığında, işlerimizin kötülüğünden dolayı, önce fâreler öldü. Çünkü, insanlara çok yakın olan bunlardır. İnsanların üremesine ve yer yüzüne yayılmalarına yarayan kadınlar, erkeklerden dahâ çok öldüler. Vebâ olan yerde, ölümden kaçıp da kurtulanlara yazıklar olsun! Kaçmayıp da ölenlere müjdeler olsun! Bunlar şehîd sevâbına kavuşurlar. Şeyh-ül-islâm şeyh Ahmed bin Alî bin Hacer-i Askalânî “rahmetullahi aleyh”, (Bezl-ül-ma’ûn fî fadl-it-tâ’ûn) kitâbında diyor ki, tâ’ûndan ölen kimseye sual sorulmaz. Çünkü, muhârebede ölen şehîd gibidir. Tâ’ûnda, Allahü teâlâ yazmadı ise bana zarar gelmez diyerek, Allah rızâsı için orada kalıp, başka bir hastalıkla ölen kimse de, sual ve azâb görmeyecektir. Çünkü, bu da düşmân karşısında nöbet beklerken ölen kimse gibidir. Bunun gibi, büyük âlim imâm-ı Celâleddîn-i Süyûtî “rahmetullahi aleyh” (Şerh-us-sudûr) kitâbında, bu sözün doğru olduğunu bildirmekdedir. Vebâ olan yerden kaçmayan ve ölmeyen kimse de, gâzîler ve mücâhidler ve belâlara sabr edenler gibidir. Herkesin bir (Eceli müsemmâ)sı vardır ki, azalmaz ve çoğalmaz. Kaçıp da kurtulanlar, ecelleri gelmediği için ölmemiştir. Yoksa kaçmak, onları ölümden kurtarmış değildir.

Kaçmayıp, sabr edip ölenler de, ecelleri geldiği için ölmüşlerdir. Vebâ olan yerden kaçmak, insanı kurtarmaz. Vebâ olan yerde sabr edip kalmak, insanı öldürmez. Vebâ olan yerden kaçmak, gazâda

düşman karşısında kaçmak gibi büyük günâhdır. Kaçanların ölmemesi ve sabr edenlerin ölmesi, Allahü teâlânın mekridir, aldatmasıdır. Bekara sûresi yirmialtıncı âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, onunla çoklarını yoldan çıkarıyor. Çoklarını da, doğru yola sokuyor) buyuruldu. Sizin sabrınız ve dayanmanız ve müslimânların yardımlarına koşmanız ve imdâdlarına yetişmeniz işitildi.

Allahü teâlâ, buna karşılık size çok iyilikler versin! Çocukların terbiyesinde ve sıkıntılarında dayanmakta üzülmeyiniz! Bunun için çok sevâb kazanacağınızı düşününüz! Dahâ ne yazayım? Vesselâm.

Görmezmisin, boş durdu mu hiç, insin a'lası,

Hep uğraşdı, va'd etmiş iken fethi Mevlâsı.

300

Bu mektûb, oğlu akl ve nakl bilgilerini toplamış olan hâce Muhammed Ma'sûm

“sellemehullahü teâlâ” hazretlerine gönderilmiştir. Derin, ince bilgileri ve şaşılacak ma'rifetleri ve (Kabe-kavseyn ev-ednâ) makâmını bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Olgun bir insan isimlerin ve sıfatların mertebelerini, ayrı ayrı geçerek tâm câmi'

olunca ve Allahü teâlânın isimlerinin ve sıfatlarının kemâllerine ayna olunca ve bu kemâllerin aynası olan kendi ademi, büsbütün görünmez olunca ve kemâllerden başka hiçbirşey görülmezse, ademin örtülmesi ile hâsıl olan tâm Fenâdan sonra, o kemâllerin görünmesi ile hâsıl olan Bekâyâ kavuşmakla şereflenir. Vilâyet makâmına ermiş olur. Bundan sonra, eğer Allahü teâlâ ezelde dilemiş ise, ârifin Bekâ bulmuş olduğu bu kemâller, ikinci olarak Zât-i teâlânın aynasında görünür. Bu zemân, (Kabe-kavseyn) ne demek olduğu anlaşılır. Aynada görünür demek, bu makâmında aynadaki şey ile ayna arasında, anlaşılamiyan bir bağıllık hâsıl olur demektir. Yoksa, ortada ne ayna vardır, ne de aynada görünen birşey vardır. Allahü teâlâ birşeye benzetilemez. Ârifin bekâ bulduğu kemâller, Allahü teâlânın aynasında görülünce orada onlarla, anlaşılamiyan bir bağıllık hâsıl olunca, ârifin kendisine dediği (Ben) kelimesi, o makâmında, o kemâllere söylenir. Kendini o kemâller olarak görür. Benliğin (Kabe-kavseyn) makâmında ulaştığı en son makâm burasıdır.

Oğlum, iyi dinle ve iyi anla! Güzelliğin ve iyiliğin görüldüğü sûretleri gösteren ayna canlı olsa ve bilici olsa, güzelliği, iyiliği göstermek ona tatlı olurdu. Bundan çok sevinirdi. Hakîkati gösteren aynada, tatlı ve acı olmaz. Çünkü, lezzet ve elem, mahlûklarda olur. Fekat, o yüksek makâma uygun olan ve noksânlık ve değişiklik olmıyan birşey vardır. Fârisî beyt tercemesi:

Hâfızın bağırması boşuna değildir;

söylenecek, şaşılacak sözlerin yeridir!

O mertebede anlaşılma hâle gelen, bu kemâller, insandaki Âlem-i halka nisbetle Âlem-i emr gibidirler. (Kendini anlıyan, Rabbinin anlamış olur) sözünün inceliğini buradan anlamalıdır. O yüksek aynada görünen kemâller, Zât-i ilâhîdeki topluluğun açılmış, yayılmış hâlleridir. O toplulukla anlaşılma bir bağlantı hâsıl etmişlerdir. Anlaşılma olarak birleşmişlerdir. Cemâl-i ilâhînin aynası olmuşlardır. O toplulukda, vehm ve hayâl bakımından bir açılmak, yayılmak hâsıl olmuştur. Bu da, ârifin benliğinin yükselmesine sebep olmuştur. Bu kemâl (Ev-ednâ) âyet-i kerîmesinde bildirilen makâmıdır. Fârisî mısra' tercemesi: Buraya gelince, kalemin ucu kırıldı.

Nihâyetin nihâyeti, sonun sonu, işte bu kadar anlatılabilir. Yüksek mertebedekiler de, bunu anlamakdan çok uzaktır. Câhiller için artık ne denilebilir? Yükseklerin seçilmişleri arasında da, bu ni'mete kavuşan ve bu ma'rifete erişen pekazdır. Fârisî beyt tercemesi: Dilenci evine, gelirse sultân, ey hoca, sen bu işe şaşma hemân!

Bu nihâyet, zuhûrlar, tecellîler bakımından nihâyetdir. Bundan sonra, hiçbir tecellî ve zuhûr olmaz. Arabî beyt tercemesi: Bundan sonrasını anlatmak çok incedir, anlatmamak dahâ iyi olan da vardır.

Doğru yolda gidenlere ve Muhammed Mustafânın izinde olanlara selâm olsun

“aleyhi ve alâ âlihi ve alâ cemî'il-enbiyâ-i vel-mürselîn ve alâ âl-i küllin ve alâ melâike-til-mukarrebîn salevâtü vetteslîmâtü vettehiyyâtü vel-berekâtü etemmühâ ve ekmelühâ ûlâhâ ve a'lâhâ ve edvâmühâ ve ebkâhâ ve e'ammühâ ve eşmelühâ”!

05:49 01.11.2004

301

Bu mektûb, mevlânâ Emânüllaha yazılmıştır. Peygamberliğin yakînlığı ve vilâyetin yakînlığı ve Peygamberliğin yakînlığına ulaştırılan yolları bildirmektedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâma salât ve selâm olsun! Oğlum mevlânâ Emânullah! Nübüvvet, Allahü teâlâyâ yakînlık demektir. Bu yakînlıkde, arada hiç zıl bulunmaz. Yükselirken, hep Hak teâlâyâ karşıdır. İnişinde, mahlûklara karşıdır. Böyle kurb, Peygamberler içindir “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”. Bu makâm yalnız bu büyüklere mahsûstur “aleyhimüssalevâtü velberekât”. Bu makâmın sonuncusu, insanların en üstünü olan Muhammed aleyhisselâmdır “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”. Hazret-i Îsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm”, gökden yer yüzüne indikten sonra, Peygamberlerin sonuncusunun dînine uyacaktır. Böyle olmakla berâber, uyanlar ve hizmetciler, sâhiblerinin ni'metlerine, artıklarına kavuşurlar.

Bunun için, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” uyanların üstünleri, Peygamberlerinin yakînlığından de pay alır. Bu makâmın bilgilerinden, ma'rifetlerinden ve kemâllerinden bir mîrâsa kavuşurlar.

Fârisî mısra' tercemesi:

Bir kulunu, herkesin işine sebep kılar.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” sonuncusunun izinde gidenlere, Ona uydukları için, Peygamberlik kemâllerinin verilmesi, Onun son Peygamber olmasını lekelemez “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”.

Bunu iyi anlamalıdır.

Oğlum iyi anla! Allahü teâlâ seni mes’ûd eylesin! İnsanı Peygamberlik kemâllerine kavuşduran yollar iki ana caddedir: Birinci yol, vilâyet makâmının kemâllerini birer birer geçiren caddedir. Bu yolda, zıllar tecellî eder. Sekr ma’rifetlerinden, vilâyet makâmına uygun olanlar hâsıl olur. Bu kemâlleri geçdikden ve bu tecellîler hâsıl olduktan sonra, Peygamberlik kemâllerine sıra gelir. Bu makâmda asla kavuşulur. Zıllere bakmak günâh sayılır. İkinci yolda, böyle vilâyet kemâlleri hâsıl olmaksızın, doğruca Peygamberlik kemâllerine kavuşulur. Bu ikinci yol, ana caddedir. Çabuk kavuşdurur. Peygamberlik kemâllerine kavuşan bir ârif, bu yolda, Allahü teâlânın dilediği kadar ilerler.

Peygamberler

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve bunların Eshâbı da, bu büyüklere uydukları için böyle ilerlerler.

Birinci yol çok uzaktır. Geç kavuşdurur. Kavuşdurması da gücdür. Evliyâdan birçoğu “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz”, (Vilâyet makâmı)nda, inmek şerefine kavuşdukları zemân, iniş makâmlarında olan kemâlleri, (Nübüvvet kemâlleri) sanmışlardır. Mahlûklara karşı bulunmağı, onları çağırarak makâmı olduğu için, Peygamberlik makâmının incelikleri anlamışlardır. Bu anlayışları, doğru değildir. Bu inişleri, çıkışları gibi, vilâyet yolculuğudur. Vilâyet makâmının üstünde, başka bir urûc ve nüzûl vardır ki, (Peygamberlik yolu)dur. Bunların, mahlûklara karşı olması, Peygamberlikde, mahlûklara karşı olmak gibi değildir. Bu çağırımları, Peygamberlikde olan da’vetden başkadır. Ne yapsınlar? Vilâyet kemâllerinden dışarı çıkamamışlar. Peygamberlik kemâllerinin ne olduğunu anlıyamamışlar.

Vilâyetin yarısı olan yükselişi, vilâyetin hepsi sanmışlar. İkinci yarısı olan nüzûlü, Nübüvvet makâmı anlamışlar. Fârisî beyt tercemesi: Taş içindeki böcek sanır.

Yer ve gökler, hep orasıdır.

Bir sâlikin yalnız birinci yoldan kavuşması ve vilâyetle nübüvvetin kemâllerini birlikde elde etmesi ve bu iki makâmın kemâllerini birbirinden ayırması ve herbirinin urûcunu ve nüzûlünü ayrı ayrı yapması ve nübüvvetin vilâyetden dahâ üstün olduğunu anlaması hâsıl olabilir. İkinci yoldan kavuşanlar için, vilâyet makâmının kemâlleri, ayrı ayrı hâsıl olmaz ise de, vilâyetin özü, toplu olarak, çok iyi olarak ele geçer. Hattâ, vilâyet sâhibleri, vilâyetin kabuğuna varmışlardır. O ise, vilâyetin özüne varmışdır. Evet, vilâyet sâhiblerine hâsıl olan sekr bilgileri ve zıl tecellîleri, onda çok az bulunur. Fekat bu ayrılık, vilâyet sâhiblerinin dahâ üstün olduklarını göstermez. Hattâ, ikinci yoldan kavuşmuş olan ârif, bu bilgileri ve görünenleri aşağılık bilir. Bunlara bakmaktan utanır. Belki onları, günâh ve edepsizlik bilir. Çünkü asla kavuşmuş olan, bu aslın zıllarından, görüntülerinden kaçınır. Onlara bakmaktan sıkılır. Zıllere tutulmak, asla kavuşamamaktır. Asla kavuşduktan sonra, zıl görünmez olur.

Zille bakmak edepsizlik olur.

Yavrum! Peygamberlik kemâlleri, ancak Allahü teâlânın ihsânı ile hâsıl olur. Çalışmakla, uğraşmakla, bu büyük ni'met ele geçemez. Hangi çalışmak, bu büyük ni'meti ele geçirebilir? Hangi riyâzetler ve mücâhedeler bu yüksek ni'mete kavuşdurabilir? Vilâyet kemâlleri böyle değildir. Bunların başlangıcı elde edilebilir. Riyâzet ve mücâhede ile hâsıl olabilir. Pekaz kimseyi, çalışmadan, uğraşmadan da, vilâyet ni'metine kavuşdurabilirler.

Vilâyet, Fenâ ve Bekâ demektir. Fenâ ve Bekâ da, Allahü teâlânın ihsânıdır.

Çalışarak, başlangıçları elde edildikten sonra, Allahü teâlâ, dilediğini, Fenâ ve Bekâ ni'metini ihsân ederek şereflendirir. O Serverin “aleyhi ve alâ cemî'il enbiyâ-i vel-mürselîn ve alelmelâiketül-mukarrebîn ve alâ ehl-it-tâ'ati ecma'in salevâtü vetteslîmât” Peygamber olduğu bildirilmeden önce ve ondan sonra mücâhedeler yapması, bu ni'mete kavuşmak için değildi. Başka fâideler içindi. Hesâbın az olması, insanlıkla yapılan yanlışlıkların giderilmesi, derecelerin yükselmesi, yimesi, içmesi olmıyan meleklerle konuşmakda edebi gözetmesi, Peygamberlik makâmında lâzım olan hârikaların, mu'cizelerin çok olması gibi incelikler içindi. Peygamberler

“aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bu ni'mete, aracısız, geçidsiz olarak kavuştu. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vettehiyyât” Eshâbı onlara uydukları için, vâris oldular. Peygamberlerinin “aleyhimüssalevâtü velberekât” aracılığı ile bu ni'metle şereflendiler. Peygamberlerden ve Eshâbından sonra “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” çok az kimse, bu ni'metle şereflenmiştir. Başkasına da uymakla, vâris olmakla bu ni'meti ihsân etmeleri câizdir. Fârisî beyt tercemesi:

Rûh-ul-kudsün feyzleri gelirse yine,

Îsânın yapıldığını, yapar herkes de.

Bu ni'metin, Tâbi'înin büyüklerine de ıstık salmış olduğunu sanırım

“rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in”. Tebe'ı tâbi'înin büyüklerine de gölgesi düşmüş olduğunu umarım. Onlardan sonra, örtünmeğe başladı.

Resûlullahın bi'setinden bin sene geçdikden sonra “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, Peygamberlerin sonuncusuna uymak ve Ona vâris olmakla, bu ni'met, yine meydâna çıkdı. Sonra gelenleri, önce gelenlere benzetdi. Fârisî beyt tercemesi:

Dilenci evine gelirse sultân,

ey hoca, sen bu işe şaşma hemân!

Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun

“aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”!

Bu mektûb, zâhir bilgilerini toplamış ve bâtın sırlarına kavuşmuş olan oğlu şeyh Muhammed Ma'sûm hazretlerine yazılmışdır. Vilâyet-i evliyâ ve Vilâyeti enbiyâ ve Vilâyet-i mele-i a'lâ arasındaki farklar ve Peygamberliğin, Evliyâlıktan üstün olduğu bildirilmektedir:

Allahü teâlâ anlayışını arttırsın! (Vilâyet), evliyâlık demektir. Allahü teâlâyâ yakın olmaktır. Bu yakınlık, araya zıl karışmadan olamaz. Arada perdeler bulunur. Evliyânın vilâyetinde zıl olduğu meydândadır.

Peygamberlerin vilâyeti “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” her ne kadar zıllardan kurtulmuş ise de, isimlerin ve sıfatların perdeleri araya karışır.

(Vilâyet-i mele-i a'lâ) “alâ nebiyyinâ ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, her ne kadar, isimlerin ve sıfatların perdelerinin üstünde ise de, Zât-i ilâhînin i'tibârlarının ve şü'ûnun perdelerinden kurtulamaz. Kendisine zıl hiç karışmayan makâm, yalnız (Nübüvvet) ve (Risâlet)dir. Bu makâm, sıfatların ve i'tibârların perdesi üstündedir. Bundan dolayı, Peygamberlik, Evliyâlıktan üstündür. Nübüvvetin yakınlığı, zâttadır, asladır. Nübüvveti ve inceliğini anlıyamayan, vilâyeti, nübüvvetden dahâ üstün sanır. Görülüyor ki (Vüsûl), ya'nî kavuşmak, nübüvvet mertebesinde. (Hüsûl) ise, vilâyet makâmındadır. Çünkü, zıl karışmadan hüsûl olmaz. Vüsûl ise, zılların dışındadır. Bundan başka, hüsûlün sonunda, ikilik kalkar. Vüsûlün sonunda ise, ikilik vardır. İkiliğin kalkması, (Evliyâlık makâmı)na uygundur.

İkiliğin kalması ise, (Nübüvvet makâmı)na yakışır. İkiliğin kalkması, vilâyet makâmına uygun olduğu için, vilâyet makâmında, her zemân sekr bulunur. Nübüvvet mertebesinde ikilik bulunduğu için, bu mertebede hep sahv, şü'ûr bulunur. Bundan başka, ister sûretlerle, şekillerle olsun, ister renklerin ve nûrların perdeleri altında olsun, bütün tecellîler vilâyet makâmlarında ve bu makâmın başlangıcında olur. Nübüvvet mertebesinde ise, asla vüsûl nasîb olmuşdur. Tecellîlere ve zuhûrlara lüzûm kalmamışdır.

Çünkü bunlar, aslın zıllıdır, görüntüleridir. Asl mertebesine varmadan önce, başdan ilerlerken de bu tecellîlere ihtiyâc yoktur. Eğer, asla vilâyet yolundan yükseliyorsa, tecellîler olur. Fekat, bu tecellîler Peygamberlik kemâlâtına kavuşduran yoldan değil, vilâyet yolundan gelmektedir. Sözün kısası, tecellîler ve zuhûrlar, zıllardan olur. Zıllara bağlı olmakdan kurtulmuş olanlar, tecellîlere muhtâc olmakdan kurtulmuş

olanlar, tecellîlere muhtâc olmazlar. Vennecmi sûresindeki, (Gözü hiç ayrılmadı) âyet-i kerîmesinin inceliğini buradan anlamalıdır.

Yavrum! Aşk feryâdları, muhabbet gürültüleri, aşırı istek gösteren bağırımlar, kavuşamamak üzüntüsünden doğan inilti, vecd, tevâcüd, çırpınmak, zıplamak gibi şeylerin hepsi, zılların makâmlarında olur.

Tecellîlerde, zılların görünmesinde hâsıl olur. Asla kavuşduktan sonra, bunların hiçbirisi olamaz. Bu makâmda muhabbet, ibâdetlere sarılmak ile kendini gösterir. Âlimlerin bildirdiklerini yapmak ister. Bundan başka olan zevkli ve şevkli şeyler burada yoktur. Tesavvufçulardan çoğu, böyle şeyleri muhabbet sanmışlardır.

Yavrum! İyi dinle ki, Vilâyet makâmında ikiliğin giderilmesi istenildiği için, Evliyâ, irâdelerini yok etmeğe uğraşırlar. Bâyezîd-i Bistâmî hazretleri, (İstemekden kurtulmamı istiyorum) dedi. Nübüvvet mertebesinde ikiliği yok etmek lâzım olmadığı için, irâdeden kurtulmak istenilmez. Çünkü irâde, kâmil sıfatlardan biridir. Eğer irâdeye bir aşağılık bulaşmış ise, irâdenin bir aşağı şeye bağlanmasından olmuştur. Demek ki, irâde sıfatını pis şeye, beğenilmeyen şeye bağlamamalıdır. Hep Hak teâlânın beğendiği şeyleri istemelidir.

Bunun gibi, Vilâyet makâmında, insanlık sıfatlarının hepsinden kurtulmağa çalışır. Nübüvvet mertebesinde ise, bu sıfatların kötü şeylere bağlanmaması aranılır. Bu sıfatların kendileri, kâmilirdler. İlm sıfatının kendisi, kâmil sıfatlardan biridir. Eğer buna bir aşağılık gelmiş ise, kötü bir şeye bağlandığı içindir. Demek ki, bunu kötü şeylere bağlamamak lâzımdır. Yoksa, sıfatın kendisini yok etmek lâzım değildir. Bütün sıfatlar da, hep böyledir. Öyle ise, Nübüvvet makâmına Vilâyet yolundan gelen kimsenin, yolda iken, sıfatların kendini yok etmesi lâzımdır. Vilâyet yolundan gelmiyen bir kimsenin, sıfatların kendilerini yok etmesi lâzım olmayıp, bu sıfatların kötü şeylere bağlanmalarını yok etmesi lâzımdır.

Yukarıda bildirilen vilâyet, zıllerde olan vilâyetdir. Buna (Vilâyet-i sugrâ) veyâ (Vilâyet-i evliyâ) denir. (Vilâyet-i enbiyâ) başkadır. Zilden ileri geçmiştir. Bu vilâyetde, insanlık sıfatlarının kötü şeylere bağlanmasını yok etmek lâzımdır. Sıfatların kendilerini yok etmek lâzım değildir. Sıfatların kötü şeylere bağlanmaları yok edilince, (Vilâyet-i enbiyâ) hâsıl olur “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”.

Vilâyet-i enbiyâdan sonra olan yükselmeler, (Kemâlât-i nübüvvet) makâmlarında olur. Bundan anlaşılıyor ki, Vilâyetin aslı olmadan, Nübüvvet olamaz. Çünkü Vilâyet, Nübüvvetin başlangıcıdır. Fekat kemâlât-i nübüvvete kavuşmak için, zıllerdeki vilâyet hiç lâzım değildir. Birçok Evliyâda, bu da bulunur. Birçoğunda ise, bu vilâyetden hiç geçilmez. Burasını iyi anlamalıdır.

Sıfatların kendilerini yok etmek, bunların kötü şeylere bağlanmalarını yok etmekden dahâ gücdür. Bundan dolayı Peygamberlik kemâlâtına kavuşmak, vilâyet kemâlâtına kavuşmaktan dahâ kolay ve dahâ çabuk olur. Asla kavuşmakda olan herşeyde de, böyle kolaylık ve çabukluk vardır. Aslıdan uzaklaştıkça, kolaylık ve çabukluk azalır. Herkes bilir ki, aslın kimyâsı, ya’nî kıymetli maddesi çok olan filizinden, bu maddeyi elde etmek, kolay bir iş ile ve çabuk hâsıl olur. Kıymetli maddesi az olan bir filizin işlenmesinde sıkıntılar ve güçlükler artar. Kıymetli maddeye kavuşmak için, bütün bir ömür elden gider, yine de kavuşamaz. Şöyle böyle ele geçenler de, kıymetli maddeye benziyebilir. Çok olur ki, benzeyiş de, zemânla yok olarak, kendi aslına döner. Yalancılık ve adam aldatmak olur. Madde filizinin aslına kavuşan, böyle değildir. Maddeye kolay işle ve çabuk kavuşduğu gibi, yalancılık ve aldatmak tehlikesi de yoktur.

Bu yolun sâliklerinden birçoğu, güc riyâzetler ve ağır mücâhedeler çekerek, zıllerden bir zılle kavuşdukları zemân, güc riyâzetler ve ağır mücâhedelerle aranılana kavuşulur diyorlar. Bundan dahâ kısa, başka bir yolun bulunduğu ve nihâyetin nihâyetine kavuşdurduğunu bilmiyorlar. Allahü teâlâ ihsân ve ikrâm ederek seçtiği kulunu bu yolla kavuşdurur. Onun için bu yola (İctibâ) yolu denir. Onların seçtikleri ve mücâhede çektikleri yola (İnâbe) yolu denir. İnâbe yolundan kavuşanlar pekazdır. İctibâ yolundan kavuşanlar pek çoktur. Peygamberlerin hepsi “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, İctibâ yolundan gitdiler. Peygamberlerin Eshâbı da, onlara uydukları için, vâris olarak, ictibâ yolu ile vâsıl oldular. İctibâ yolunda riyâzetler çekmek, kavuşmak ni’metine şükr etmek içindir. Resûlullah

“sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize birisi sordu: (Geçmişdeki ve gelecekdeki günâhlarınızın hepsi afv ve magfîret olunmuş iken, niçin bu kadar riyâzetler çekiyorsunuz?) Cevâbında: (Şükr edici kul olmayayım mı?) buyurdu. İnâbet yolunda gidenlerin mücâhedeleri ise, kavuşabilmek içindir.

Aralarındaki farkı düşününüz! (İctibâ yolu), çekip götürmek yoludur.

(İnâbet yolu) ise, gitmek yoludur. Götürmek ile gitmek arasındaki fark, pek büyüktür. Çabuk çekerler ve çok uzaklara kavuşdururlar. Yavaş giderler ve yolda kalırlar. Behâüddîn-i Buhârî “kuddise sirruh” hazretleri, (Biz ihsân olunmuşlarsanız!) buyurdu. Evet, ihsân edilmemiş olsa, başkalarının nihâyeti, bunların bidâyetinde nasıl yerleştirilmiş olur? Bu, Allahü teâlânın öyle bir ihsânıdır ki, dilediğine verir. Allahü teâlâ, büyük ihsân sâhibidir.

Yine sözüme dönelim. Bu fakîr, yüksek hocama “kuddise sirruhümâ” yazdığım mektûblardan birinde, bütün istediklerim ortadan kalkmışdır. Fekat, isteğin kendisi dahâ yerindedir, demişdim. Bir zemân sonra, bu isteğin de, istenilen şeyler gibi yok olduğunu bildirmişdim. Hak teâlâ, Peygamberlerine vâris yapmakla şereflendirince “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” irâdenin kötü şeylere bağlanmasının yok olduğunu anladım. Irâdenin kendisi yok olmamışdı. Irâdenin kötü şeylere bağlanmasının yok olması için önce kendisinin yok olması lâzım gelmez. Çok olur ki, yalnız Allahü teâlânın lutfü ve ihsânı ile öyle şeylere kavuşulur ki, uğraşmakla ve sıkıntılar çekmekle, bunun onda biri elde edilemez.

Oğlum! Vilâyet makâmında, dünyâdan ve âhiretten vaz geçmek lâzımdır.

Âhirete bağlanmağı, dünyâyâ bağlanmak gibi bilmelidir. Âhiret için çalışmanın, dünyâ için çalışmak gibi iyi olmadığını bilmelidir. İmâm-ı Dâvüd-i Tâî buyuruyor ki, (Selâmete kavuşmak istersen, dünyâdan selâmet bul, kurtul! Kıymetlenmek istersen, âhiret için eğilme!). Tesavvuf büyüklerinden biri buyuruyor ki, Âl-i İmrân sûresi yüzelliikinci âyetinin, (Dünyâyı istiyenleriniz ve âhireti istiyenleriniz) meâl-i şerîfi ikisini isteyenleri de şikâyet etmektedir. Kısacası, (Fenâ), Hak teâlâdan başka herşeyi unutmak demektir. Dünyâyı da, âhireti de unutmak lâzımdır. Fenâ ve Bekâ, vilâyetin birer parçalarıdır. Bunun için, vilâyetde, âhireti unutmak lâzımdır. Kemâlât-i nübüvvet mertebesinde âhirete gönül bağlamak iyidir.

Âhiret için çalışmak beğenilir, makbûl olur. Hattâ, bu makâmda yalnız âhiret için çalışılır. Yalnız âhiret düşünülür. Secde sûresi onaltıncı âyetinde meâlen, (Rablerinin azâbından korkarak ve rahmetini umarak düâ ederler) ve İsrâ sûresi elliyedinci âyetinde meâlen, (Rablerinden çekinirler ve azâbından korkarlar) ve Enbiyâ sûresi kırkdokuzuncu âyetinde meâlen, (Onlar kıyâmet gününden merhamet umarlar) buyurulmuşdur ki, bu makâm sâhiblerinin hâlini göstermektedir. Bunlar, âhiret hâllerini düşünerek ağlarlar. Kıyâmet hâllerinin korkusundan sızlarlar. Kabr fitnesinden her zemân, Allahü teâlâyâ sığınır. Cehennem azâbından kurtulmak için, Ona yalvarırlar. Bunlara göre, âhiretten korkmak, Allahü teâlâdan korkmak demektir. Allahü teâlâyı istemek ve sevmek, âhireti istemek ve sevmektir. Çünkü Allahü teâlâyâ kavuşmak, âhiretde va’d edilmişdir ve Allahü teâlânın kulundan rızâsı, âhiretde belli olacaktır.

Hak teâlâ, dünyâyı sevmez. Âhireti sever. Sevilmiyen, sevilen ile hiçbirşeyde bir tutulamaz. Çünkü, sevilmiyenden yüz çevrilir, beğenilene dönülür. Beğenilenden yüz çevirmek, sekrdir. Allahü teâlânın da’vet etmesine ve beğenmesine karşı gelmektir. Yûnûs sûresi yirmibeşinci âyetinde meâlen, (Allahü

teâlâ, Dâr-üs-selâma çağırıyor) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme sözümüze şâhiddir. Allahü teâlâ, aşırı olarak ve sıkı olarak âhirete çağırmaktadır. Âhiretten yüz çevirmek, Hak teâlâyâ karşı gelmek olur. Onun beğendiği şeyi ortadan kaldırmağa uğraşmak olur. İmâm-ı Dâvüd-i Tâî, çok büyük olduğu hâlde, vilâyetde ileri gitmiş olduğundan, (Âhireti istememek kerâmetdir) dedi. Eshâb-ı kirâmın “aleyhimürrıdvân” hepsinin âhiret için çalışdıklarını, âhiret azâbından titrediklerini bilmiyormuş gibi konuştu.

Hazret-i Ömer-ül-Fârûk “radıyallahü anh” birgün, deve üstünde, bir sokakdan geçiyordu. Birisi Vettûri sûresinin yedinci âyetini okuyordu. Meâl-i şerîfi, (Rabbinin azâbı elbette vardır. Onu önliyecek yoktur) olan âyet-i kerîmeyi işitince, aklı başından gitdi. Deveden aşağı yıkıldı. Kaldırıp evine göturdüler. Günlerce hasta yatdı. Herkes, ziyâretine gelirdi. Evet, sona varmadan önce, Fenâ makâmında iken, dünyâ ve âhiret unutulur. Âhirete bağlılığın, dünyâyâ bağlılık gibi olduğu sanılır. Fekat, Bekâ şerefi ile şereflenerek, nihâyete kavuşunca ve nübüvvet kemâlâtı ıslık salınca, her ân âhiret düşüncesi ve Cehennem korkusu vardır. Bundan Allahü teâlâyâ sığınmaktadır. Rabbinden Cenneti istemektedir. Cennetin ağaçları, nehrleri ve hûrîleri, gılmânı, dünyâda olanlara hiç benzemez. Bunlarla hiçbir ilgileri yoktur. Hattâ, bunların zıddı, tersidirler. Kızmak ile beğenmek birbirinin tersi oldukları gibidirler. Cennetin ağaçları, nehrleri ve orada olan herşey, dünyâdaki ibâdetlerin, iyiliklerin sonuçları, meyveleridir.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Cennetde ağaç yoktur. Oraya çok ağaç dikişiz!). Oraya ağacı nasıl dikelim dediklerinde, (Tesbîh, tahmîd, temcîd ve tehlîl okuyarak) buyurdu. Ya’nî, (Sübhânallahi velhamdü lillahi ve lâ ilâhe illallahü vallahü ekber) diyerek Cennete ağaç dikişiz buyurdu. Bir hadîs-i şerîfde, (Bir kimse, Sübhânallahil’azîm ve bihamdihi derse, onun için Cennetde bir ağaç fidanı dikilir) buyurdu.

Görülüyor ki, Cennet ağacı, dünyâda harfler ve sesler şeklinde, bu kelimeye yerleştirilmiş olduğu gibi, Cennetde, bu kemâller ağaç şeklinde bulunmaktadır. Bunun gibi, Cennetde bulunan herşey, dünyâdaki ibâdetlerin, iyi işlerin netîceleridir. Allahü teâlânın kemâllerinden herhangi biri, bu dünyâda, iyi sözlerde ve iyi işlerde yerleştirilmiş olduğu gibi, bu kemâlât, Cennetde, lezzetler, ni’metler perdesi altında meydâna çıkar.

Bunun içindir ki, oradaki lezzetleri, ni’metleri Allahü teâlâ beğenir.

Bunları tadmak, Cennetde sonsuz kalmağa ve Allahü teâlâyâ kavuşmağa sebep olur. Zevallı Râbî’a “rahmetullahi aleyhâ” eğer bu inceliği anlamış

olsaydı, Cenneti yakıp yok etmeği düşünmezdi. Ona bağlılığı, Allahü teâlâyâ bağlılıktan başka sanmazdı!

Dünyâ lezzetleri, dünyâ ni’metleri böyle değildir. Bunların başlangıcı hep kötülük ve aşağılıktır. Bunların netîceleri, âhiret ni’metlerinden mahrûmluktur. Allahü teâlâ, bizi bundan korusun! Dünyâ lezzetleri, eğer islâmiyyetin mubâh etdiklerinden ise, âhiretde bunların hesâbı olacaktır.

Allahü teâlâ, eğer merhamet etmezse, hesâba çekilenlerin vay hâline! Eğer mubâh olmıyan lezzetler ise, azâb yapılacaktır. Yâ Rabbî! Kendimize zulm etdik. Eğer bizi afv ve magfiret etmezsen, bizlere acımazsan çok ziyân ederiz. Görülüyor ki, dünyâ lezzetleri başka, âhiret lezzetleri başkadır.

Dünyâ lezzetleri zehrdır. Âhıret lezzetleri, fâideli ilâcdır. Âhıreti, yâ mü'minlerin câhilleri düşünür, yâhud da, en yüksek olanlar düşünür. En yüksek olmıyanlar âhıret için üzülmezler. Kerâmet, âhıret için üzülmemekdir derler. Fârisî mısra' tercemesi:

Onlar onlardır; ben de böyleyim yâ Rab!

303

Bu mektûb, müezzin hâcî Yûsûfe yazılmışdır. Ezân kelimelerinin ma'nâlarını bildirmekdedir:

Evvelâ Allahü teâlâyâ hamd ederim! Sevgili Peygamberine salevât eder, iyilikler dilerim! Biliniz ki, ezânın kelimeleri yedidir: ALLAHÜ EKBER: Allahü teâlâ, büyükdür. Ona birşey lâzım değildir. Kullarının ibâdetlerine de muhtâc olmakdan büyükdür. İbâdetlerin, Ona hiç bir fâidesi yokdur. Bu mühim ma'nâyı, zihnlerde iyi yerleştirmek için, bu kelime, dört kerre söylenir.

EŞHEDÜ EN LÂ İLÂHE İLLALLAH: Kibriyâsı, büyüklüğü ile ve kimsenin ibâdetine muhtâc olmadığı hâlde, ibâdet olunmağa Ondan başka kimsenin hakkı olmadığına şehâdet eder, elbette inanırım. Hiçbirşey Ona benzemez.

EŞHEDÜ ENNE MUHAMMEDEN RESÛLULLAH: Muhammedin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”, Onun gönderdiği Peygamberi olduğuna, Onun istediği ibâdetlerin yolunu bildirici olduğuna ve Allahü teâlâyâ, ancak Onun bildirdiği, gösterdiği ibâdetlerin, yaraşır olduğuna şehâdet eder, inanırım.

HAYYE ALESSALÂH, HAYYE ALELFELÂH: Mü'minleri, felâha, se'âdete, kurtuluşa sebep olan, nemâza çağıran iki kelimedir.

ALLAHÜ EKBER: Ona lâayık bir ibâdeti kimse yapamaz. Herhangi bir kimsenin ibâdetinin Ona lâayık, yakışır olmasından, çok büyükdür, çok uzaktır.

LÂ İLÂHE İLLALLAH: İbâdete, karşısında alçalmağa müstehak olan, hakkı olan ancak Odur. Ona lâayık bir ibâdeti kimse yapamamakla berâber, Ondan başka kimsenin ibâdet olunmağa hakkı yokdur.

Nemâzın şerefının büyüklüğünü, onu herkese haber vermek için seçilmiş olan, bu kelimelerin büyüklüğünden anlamalıdır. Fârisî mısra' tercemesi: Senenin bereketi, behârından belli olur.

Yâ Rabbî! Peygamberlerin efendisi, en üstünü hurmetine ve şerefine “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bizleri, istediğin gibi nemâz kılanlardan ve azâbından kurtulanlardan eyle! Âmîn.

304

Bu mektûb, mevlânâ Abdül-hayy için yazılmışdır. Kur'ân-ı kerîmin birçok yerinde, (A'mâl-i sâliha) işliyenlerin Cennete girecekleri bildirilmekdedir. Bunu açıklamakda ve şükr etmeği ve nemâzın esrârını bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd etdikden ve Peygamberimize “sallallahü aleyhi ve sellem” salevât getirdikten sonra, se'âdet-i ebediyyeye erişmenize düâ ederim. Allahü teâlâ, birçok âyet-i kerîmede, a'mâl-i

sâliha işliyen mü'minlerin, Cennete gireceklerini bildiriyor. Bu (Amel-i sâlih)lerin

[ya'nî yarar işlerin] neler olduğunu, çok zemândan beri araştırıyordum. İyi işlerin hepsi mi, yoksa birkaçı mı diyordum. Eğer, iyi şeylerin hepsi olsa, bunları kimse yapamaz. Birkaçı ise, acabâ hangi iyi işler isteniliyor?

Nihâyet, Allahü teâlâ, lutf ederek şöyle bildirdi ki, (A'mâl-i sâliha), islâmın beş rûknü, direğidir. Islâmın bu beş temelini, bir kimse hakkı ile, kusûrsuz yaparsa, Cehennemden kurtulması kuvvetle umulur. Çünkü bunlar, aslında sâlih işler olup, insanı günâhlardan ve çirkin şeyleri yapmakdan korur. Nitekim, Ankebût sûresi, kırkbeşinci âyetinde meâlen, (Kusûrsuz kılınan bir nemâz, insanı pis, çirkin işleri işlemekten korur) buyuruldu.

Bir insana, islâmın beş şartını yerine getirmek nasîb olursa, ni'metlerin şükrünü yapmış olur. Şükrü yapınca, Cehennem azâbından kurtulmuş olur.

Çünkü, Nisâ sûresi, yüzkırkaltıncı âyetinde meâlen, (Îmân eder ve şükr ederseniz, azâb yapmam) buyuruldu. O hâlde, islâmın beş şartını yerine getirmeğe cân ve gönülden çalışmalıdır.

Bu beş arasında bedenle yapılacakların en mühimmi, nemâzdır ki, dînin direğidir. Nemâzın edeblerinden bir edebi kaçırmıyarak kılmağa gayret etmelidir. Nemâz temâm kılınabildi ise, islâmın esâs ve büyük temeli kurulmuş olur. Cehennemden kurtaran sağlam ip yakalanmış olur. Allahü teâlâ, hepimize “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” doğru dürüst nemâz kılmak nasîb eylesin!

Nemâza dururken, (Allahü ekber) demek, (Allahü teâlânın, hiçbir mahlûkun ibâdetine muhtâc olmadığını, her bakımdan hiçbirşeye ihtiyâcı olmadığını, insanların nemâzlarının, Ona fâidesi olmayacağını) bildirmekdedir. Nemâz içindeki tekbîrlere ise, (Allahü teâlâyâ karşı yakışır bir ibâdet yapmağa liyâkat ve gücümüz olmadığını) gösterir. Rükû'deki tesbîhlerde de, bu ma'nâ bulunduğu için, rükû'den sonra, tekbîr emr olunmadı. Hâlbuki, secde tesbîhlerinden sonra emr olundu. Çünkü, secde tevâdu' ve aşağılığın en ziyâdesi ve zillet ve küçüklüğün son derecesi olduğundan, bunu yapınca, hakkı ile, tâm ibâdet etmiş sanılır. Bu düşünceden korunmak için secdelerde yatıp kalkarken, tekbîr söylemek sünnet olduğu gibi, secde tesbîhlerinde a'lâ demek emr olundu. Nemâz, mü'minin mi'râc olduğu için, nemâzın sonunda, Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” mi'râc gecesinde söylemekle şereflendiği kelimeleri [ya'nî, ettehiyyâtü...yü]

okumak emr olundu. O hâlde, nemâz kılan bir kimse, nemâzı kendine mi'râc yapmalı. Allahü teâlâyâ yakınlığının nihâyetini nemâzda aramalıdır.

Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” buyurdu ki, (İnsanın, Rabbine en yakın olduğu zemân, nemâz kıldığı zemândır). Nemâz kılan bir kimse, Rabbi ile konuşmakta, Ona yalvarmakta ve Onun büyüklüğünü ve Ondan başka herşeyin hiç olduğunu görmekdedir. Bunun için, nemâzda korku, dehşet, ürkmek hâsıl olacağından, tesellî ve râhat bulması için, nemâzın sonunda, iki def'a selâm vermesi emr buyuruldu. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” bir hadîs-i şerîfde, (Farz nemâzdan sonra 33 tesbîh, 33 tahmîd, 33

tekbîr ve bir de tehlîl) emr etmiştir. Bunun sebebi, bu fakîrin anladığına göre, nemâzdaki kusûrlar (Tesbîh) ile örtülür. Lâyık olan, tâm ibâdet yapılamadığı bildirilir. (Tahmîd) ile, nemâz kılmakla

şerefllenmenin Onun yardımı ve erişdirmesi ile olduğu bilinerek, bu büyük ni'mete şükr, hamd edilir. (Tekbîr) ederek de, Ondan başka ibâdete lâayık kimse olmadığı bildirilir.

[Bu mühim sünneti elden kaçırmamalı. Câmi'lerde, cenâze olduğu zemânda da, Âyet-el-kürsî ile tesbîhleri terk etmemelidir].

Nemâz, şartlarına ve edeblerine uygun olarak kılınır ve yapılan kusûrlar da böylece örtölüp, nemâzı nasîb ettiğine de şükr edip ve ibâdete, başka hiç kimsenin hakkı olmadığı, kalbinden temiz ve hâlis olarak, kelime-i tevhîd ile bildirilince, bu nemâz, kabûl olunabilir. Bu kimse, nemâz kılanlardan ve kurtuluculardan olur. Yâ Rabbî! Peygamberlerinin en üstünü hurmeti için

“aleyhi ve alâ âlihîmüssalevâtü vetteslîmât” bizleri “kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz” nemâz kılan ve kurtulan, mes'ûd kullarından eyle! Âmîn.

Azıcık müslimânlığı et merak,

Din büyüklerinin sözüne bir bak!

Okusan, anlarsın sen de, o zemân,

Ne diyor Muhammed aleyhisselâm?

305

Bu mektûb, mîr seyyid Muhibbullaha yazılmışdır. Nemâzın temâm ve kâmil olmasını ve mübtedî ile muntehî nemâzları arasındaki farkı bildirmekdedir: Allahü teâlâyâ hamd olsun. Onun seçdiği, sevdiği iyi insanlara selâm ve râhatlıklar olsun! Allahü teâlâ seni doğru yoldan ayırmasın! Nemâzın kusûrsuz, kâmil olması, bu fakîre göre, fikh kitâblarında uzun uzadıya yazılmış olan farzlarını, vâciblerini, sünnetlerini ve müstehâblarını yerlerine getirmekle olur. Nemâzı temâmlamak için, bu dört şeyden başka yapılacak birşey yokdur. Nemâzın (Huşû')u [ya'nî her uzvun tevâzu'

göstermesi], bu dört şeyi yapmaktır. Kalbin (Hudû')u, [ya'nî Allah korkusu]

da yine bunları temâm yapmakla olur. Ba'zıları, bu dördünü uzun uzadıya öğrenip ezberlemekle, nemâzımız temâm oldu deyip, bu öğrendiklerini iyi yapmakda gevşek davranmışlar. Bundan dolayı nemâzın kemâlâtından az birşey kazanabilmişlerdir. Bir kısmı da, nemâzda dünyâyı unutup, kalblerinin Allahü teâlâ ile olmasına ehemmiyyet verip, a'zâların edebli bulunmasını gözetmemişler. Yalnız farzları ile sünnetlerini yerine getirmişlerdir.

Bunlar da nemâzın hakîkatini anlıyamamışdır. Nemâzın kemâl bulmasını, nemâzdan başka şeyde aramışlardır. Çünkü, nemâzda kalbin hâzır olması, şart değildir. Hadîs-i şerîfde, (Kalb hâzır olmazsa, nemâz da olmaz) buyuruldu ise de bu, kalbin, yukarıda bildirilen dört şeyin yapılmasında hâzır olması, uyanık olması demektir. Ya'nî bunların hepsinin yapılmasında gevşeklik olmamasına dikkat etmektir. Kalbin bundan başka, hâzır olmasını bu fakîr düşünemiyorum.

Süâl: Nemâzın temâm olması ve kemâl bulması, bu dört şeyi yapmakla olunca ve bundan başka birşey ile kâmil olmıyacağına göre, başlangıçda bulunan bizim gibilerin nemâzı ile nihâyete kavuşmuş

büyüklerin nemâzları, hattâ, bu dört şeyi yapan câhillerin nemâzları arasında ne fark kalır?

Cevâb: Nemâzlar arasındaki fark, kılanlar arasındaki farkdan gelir. Bir ibâdeti yapan iki farklı kimseye, eşid sevâb verilmez. Bir makbûl, sevgili kula, başkalarının o işine verilen sevâbdan çok sevâb verilir. Bunun içindir ki, (Âriflerin gösteriş olan ibâdetlerine, câhillerin hâlis amellerinden dahâ çok sevâb verilir) demişlerdir. Âriflerin hâlis amellerine kimbilir ne kadar çok verilir? Bunun içindir ki, Ebû Bekr

“radıyallahü anh”, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” bir yanılmasını, kendi doğru ve hâlis amelinden dahâ kıymetli olduğunu bilerek, (Keşki Muhammed aleyhisselâmın bir sehvi olsaydım) demiş, bütün ibâdetlerini verip Onun “aleyhissalâtü vesselâm” bir yanılmasını almak istemiştir. Ya’nî Onun bir sehvi olmağı istemiştir. Bütün amellerini, hâllerini, Onun bir yanlış işinden aşağı bilmiştir. Meselâ, Onun dört rek’atli nemâzda yanılıp, ikinci rek’atde selâm vererek kıldığı bir nemâzına, bütün ibâdetlerini değiştirmek istemiştir. İşte nihâyete yetişmiş

büyüklerin nemâzlarına dünyâ ve âhiretde çok şeyler verilir. Başlangıçda olanların ve câhillerin nemâzı böyle değildir. Fârisî mısra’ tercemesi: Toprağın temiz âlem ile ne ilgisi var?

Nihâyetde olanların “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz” nemâzlarından birkaç şey söyleyelim de, başka taraflarını bunlara benzetirsiniz! Öyle olur ki, nihâyete ermiş olan, nemâzda okurken ve tesbîh ve tekbîr ederken, dilini, Mûsâ aleyhisselâma söyleyen ağaç gibi bulur. Bütün a’zâsını, vâsıta ve âlet olarak görür. Öyle zemânlar olur ki, nemâzda bâtını, hakîkatı

[ya’nî kalbi ve rûhu], zâhirinden, sûretinden [ya’nî his uzvlarından, duygularından] ayrılıp gayb âlemine (ya’nî rûhlara ve meleklerle) karışır ve bilmediğimiz bir bağ ile, o âleme bağlanır. Nemâzı bitince, yine dünyâyâ döner.

Bu süâlin cevâbında şöyle de deriz ki; bu dört şeyi kusûrsuz yapmak, ancak nihâyetdekilere nasîb olur. İşin başında olanlar ve câhillere, bunları tâm yapamaz. Ya’nî yapımları mümkün ise de, yapabilmeleri çok gücdür. Allahü teâlâ, doğru yolda olanlara “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz” selâmet, râhatlık versin!

Geçdi, isyân ile ömrüm, neye hâlim varacak?

Sızlıyor yaralı gönlüm, onu yokdur saracak.

Mahşer yerinde, zebânîler elinden, yâ Rab!

Eğer etmezsen, inâyet, beni kim kurtaracak?

306

Bu mektûb, mevlânâ Sâlihe gönderilmiştir. Hakîkatleri bilen, ma’rifetlerin kaynağı olan büyük oğlu hâce Muhammed Sâdık “aleyhirrahme” hazretlerinin ve iki küçük oğlu merhûm Muhammed Ferrûh ve Muhammed Îsâ “rahmetullahi aleyhimâ” hazretlerinin kemâllerinden ve iyiliklerinden birkaçını bildirmekde ve Vilâyet sâhiblerinin Fenâsını ve nübüvvet yolunda Fenâ lâzım olmadığını bildirmekdedir:

Allahü teâlânın ni'metlerine hamd olsun ve Onun seçtiği kullarına selâm olsun! Kardeşim molla Sâlih! Serhendde bulunanların başına gelenleri dinle!

Büyük oğlum “radıyallahü anh” iki küçük kardeşi Muhammed Ferrûh ve Muhammed Îsâ ile birlikde âhirete gittiler. Innâ lillah ve innâ ileyhi râci'ün.

Allahü teâlâyâ sonsuz hamd olsun ki, önce geride kalanlara sabr etmek gücünü ihsân eyledi. Bundan sonra, bu belâdan râzı olmağı nasîb eyledi.

Fârisî beyt tercemesi:

Beni ne kadar incitsen, dönmem senden yine,

Dayanmak tatlı olur sevgili elemine.

Merhûm oğlum, Hak teâlânın âyetlerinden bir âyet idi. Rabbül'âlemînin rahmetlerinden bir rahmet idi. Yirmidört yaşında iken, öyle şeylere kavuştu ki, az kimseye nasîb olur. Mevleviyyet mertebesine ve naklî ve aklî ilmlerin profesörlüğüne yükselmişti. Öyle olmuştu ki, yetiştirdiği gençler (Beydâvî) tefsîrini, (Şerh-ı mevâkıf) ve benzeri yüksek kitâbları okutuyorlardı. Ma'rifet ve irfânını anlatmak ve şühûdünü, küşûfünü yazmak başarılacak şey değildir. Bildiğiniz gibi, dahâ sekiz yaşında iken, kendisini öyle hâl kaplamıştı ki, hocamız “kuddise sirruh” hazretleri, hâlini yumuşatmak için, pazarların şüheli olan yemeklerini ona yidirirlerdi. (Muhammed Sâdıkı “rahmetullahi teâlâ aleyhi ve alâ ebîhi”, sevdiğim gibi, hiçbir kimseyi sevmiyorum. Kendisi de, bizi sevdiği kadar kimseyi sevmiyor) buyururlardı. Onun büyüklüğünü bu sözden anlamalıdır.

(Vilâyet-i Mûseviyye)yi son noktasına ulaştırmıştı. Bu vilâyetin işitilmemiş, şaşılacak şeylerini anlatırdı. Allah korkusundan her ân yüreği titrer, edebi gözetirdi. Ona sığınır, Ona yalvarır, Ona boyun bükür ve Onun huzûrunda eğilirdi. (Evliyâdan herbiri, Hak teâlâdan birşey istemiştir.

Ben, Ona sığınmağı ve Ona yalvarmağı istedim) buyururdu.

Muhammed Ferrûhdan ne yazayım ki, onbir yaşında ilm talebesi idi

“rahmetullahi teâlâ aleyhi ve alâ ebîhi”. Kâfiye okuyordu. Tam anlıyarak ders görüyordu. Dâimâ âhîret azâbından korkar ve titrerdi. Çocuk iken, bu dünyâdan ayrılmak için ve böylece, âhîret azâbından kurtulmak için düâ ederdi. Ölüm yatağında iken, kendisine hizmet edenler, hiç işitilmemiş ve şaşılacak şeylerini gördüler.

Sekiz yaşında vefât eden ve bu yaşda çok kerâmet ve hârikaları görünen Muhammed Îsâdan ne yazayım “rahmetullahi teâlâ aleyh”.

Oğullarımın her üçü de, nefis birer cevher idiler “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in”. Bize emânet verilmişdiler. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr olsun ki, bu emânetleri râzı olarak sâhibine teslîm eyledik. Yâ Rabbî!

Peygamberlerin efendisi hurmetine “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

bizi onların sevâbından mahrûm bırakma! Onlardan sonra, bizleri fitneye düşürme! Fârisî mısra’ tercemesi:

Her ne olursa olsun, dostdan konuşmak dahâ tatlı!

(Fenâ), Hak teâlânın mâ-sivâsını, [ya’nî bütün mahlûkları] unutmak demektir. Fenâ, Hak teâlâdan başka şeylerin sevgisinden kurtulmak içindir.

Çünkü, Allahü teâlâdan başka herşeyin kendileri ve sıfatları ve işleri görünmez ve bilinmez olunca, onları sevmek, onlara bağlanmak da, kendiliğinden yok olur. Vilâyet yolunda, Allahü teâlâdan başka şeyleri sevmekden, onlara tutulmaktan kurtulmak için mâ-sivâyı unutmaktan başka çâre yoktur. Nübüvvet yolunda ilerlerken, mahlûklara gönül bağlamaktan kurtulmak için, bunları unutmak hiç lâzım değildir. Çünkü, Nübüvvet yolunda, güzel ve tatlı olan asla bağlılık o kadar çoktur ki, her bakımdan çirkin ve kötü olan mahlûklara gönül bağlanamaz. Mahlûklar unutulsa da olur, unutulmasa da olur. Çünkü, eşyâyı bilmek, eşyâya bağlanmağa yol açtığı için kötü olmuştur. Eşyâya bağlanmak da, Allahü teâlâdan yüz çevirmeğe sebep olur. Nübüvvet yolunda, eşyâya bağlılık kalmadığı için, eşyâyı bilmek kötü olmaz. Eşyâyı bilmek, nasıl kötü olabilir? Hak teâlâ, herşeyi bilmektedir. Bunları bilmek, kâmil sıfatlardan biridir.

Süâl: Hak teâlâdan başka olan şeyleri bilmek ile, Hak teâlâyı bilmek, bir arada nasıl olabilir? Hak teâlâyı bilmek için başka şeyleri unutmak lâzım gelmez mi?

Cevâb: Hak teâlâdan başka şeyleri bilmek, (İlm-i husûlî) gibi bir bilgi ile olur. Hak teâlâyı bilmek ise, (İlm-i huzûrî)ye benzeyen bir bilgi ile olur.

Bu iki ilm, bir ânda, bir arada bulunabilir. Sakınacak birşey olmaz. Her ikisi de (İlm-i husûlî) olsaydı, o zemân, ikisi bir arada bulunamazdı. İlm-i husûlî ve ilm-i huzûrî gibi dedik. Çünkü o makâmda, ne hâsıl olmak, ne de hâzır olmak yoktur. Hak teâlânın eşyâyı bilmesi, (İlm-i husûlî) ile değildir. Çünkü Hak teâlâda ve Onun sıfatlarında hiçbir şey hâsıl olmaz ve hulûl etmez. Bu ârifin bilmesi de, o ilm-i huzûrîden bir ışıktır. Hak teâlâyı bilmeğe, ilm-i huzûrî de denemez. Çünkü, Hak teâlâ insanın (Müdrike)sine [ya’nî beyindeki anlama yerine], bu müdrikenin kendisinden dahâ yakındır. Allahü teâlânın ilmi yanında ilm-i huzûrî, ilm-i huzûrînin yanında, ilm-i husûlî gibidir. Bu ma’rifet, aklın ve düşüncenin varacağı, kavrayacağı şey değildir. Tatmıyan anlıyamaz. Görülüyor ki, ârifin Hak teâlâdan başka olan şeyleri bilmesi, başka bir ilm iledir. Hak teâlâyı bilmesi de, başka bir ilm iledir. Bu iki ilm bir arada bulunabilir. Bundan dolayı, Hak teâlâyı bilmek için, mahlûkları unutmak lâzım gelmez. Vilâyet yolunda ise, böyle değildir. Orada eşyâyı sevmekden, onlara bağlanmaktan kurtulmak için, onları unutmak lâzımdır. Çünkü Vilâyetde gönül, zıllere bağlanmaktadır. Zıllere bağlanmak, o kadar kuvvetli değildir ki, eşyâ bilinirken bunlara bağlanmayı yok edebilsin. İşte bunun için, Vilâyet yolunda, kalbin eşyâya bağlanmasından kurtulmak için, önce eşyâyı unutmak lâzımdır. Bu ma’rifeti Hak teâlâ yalnız bu fakîre ihsân eyledi. Başka hiç kimse bunu söylemedi. Bu ma’rifeti bize ihsân eden Allahü teâlâyı hamd olsun! O bize bildirmeseydi, kendimiz hiç bulamazdık. Rabbimizin Peygamberleri “salevâtullahi teâlâ vetteslîmâtü aleyhim ecma’în” doğru olarak gönderilmişlerdir.

Bu mektûb, mevlânâ Abdülvâhid-i Lâhorîye yazılmışdır. (Sübhânallahi ve bihamdihi) güzel kelimesini açıklamaktadır:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine bizden düâlar ve selâmlar olsun. Bir kul, ibâdet ederken, bu ibâdetde bulunan her güzelliği ve iyiliği Allahü teâlâdan bilmelidir! Çünkü, Onun güzel terbiye etmesinden ve ihsânındandır. İbâdetde kusûr ve aşağılık bulunursa, bunların hepsi kuldan gelmektedir. Kulun özünde bulunan kötülükten hâsıl olmaktadır.

Hiçbir kusûru, aşağılığı Hak teâlâdan bilmemelidir. O makâmda, yalnız iyilik, güzellik ve kemâl vardır. Bunun gibi, bu âlemde bulunan her güzellik ve üstünlük Allahü teâlâdandır. Her kötülük ve aşağılık da, mahlûklardandır. Çünkü mahlûkların aslı, özü ademdir. (Adem) de, her kötülüğün ve aşağılığın başlangıcıdır. [(Adem), yokluk demektir.]

(Sübhânallahi ve bi-hamdihi) güzel kelimesi, bu iki şeyi açıkca bildirmektedir. Hak teâlânın tenzîhini ve takdîsini ya'nî Ona yakışmayan aşağılıklardan ve kötülüklerden uzak olduğunu çok güzel bildirmektedir.

Bu güzel kelime, şükr yapmağı, hamd etmekle bildirmektedir. Çünkü hamd, her şükrün başıdır. Hak teâlânın güzel sıfatlarına ve işlerine ve bütün ni'metlerine ve büyük ihsânlarına hamd kelimesi ile şükr edilmektedir.

Bunun içindir ki, hadîs-i şerîfde, (Bir kimse, bu güzel kelimeyi gündüz veyâ gece, yüz kerre söylese, o gün veyâ o gece, hiç kimse onun kadar sevâb kazanamaz. Ancak onun gibi söyleyen kazanır) buyuruldu. Başkalarının ibâdeti, onunla nasıl bir olabilir ki, o kimse, bu güzel kelimenin son parçası ile, bütün iyiliklerin ve ibâdetlerin şükrünü yapmış olmaktadır. Bu güzel kelimenin baş tarafı ise, ayrıca Hak teâlâyı kötülüklerden ve aşağılıklardan tenzîh ve takdîs etmektedir. O hâlde, bu güzel kelimeyi her gün ve her gece yüz kerre okumalıyız! İnsanları iyi işleri yapmağa, ancak Allahü teâlâ kavuşturur.

Süâl: Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, (Sübhânallahi ve bihamdihi adede halkıhi ve rıdâe nefsihi ve zinete Arşıhi ve midâde kelimâtihi) ve ayrıca, (Sübhânallahi mil-el mîzân) buyuruldu ve ayrıca, (Elhamdülillâhi ed'âfe mâ hamidehu cemî'u halkıhi) buyuruldu. Bunların hiçbirinde sayı bildirilmedi.

Bir kişiden başka sayı bildiren olmadı. Adede halkıhi hangi bakımdan söylenmiştir? Rıdâe nefsihi ne demektir? Ve zînete Arşıhi nasıl olur?

Kelimelerin mürekkebi nasıl doğru olur? Terâzîyi nasıl doldurur? Bütün insanların yaptığı hamddan katkat fazla ne demektir?

Cevâb: İnsanda, hem (Âlem-i halk) vardır, hem de (Âlem-i emr) vardır. Âlemi halkda ve Âlem-i emrde bulunan herşey, insanda vardır. Bundan başka, insanda (Hey'et-i vahdânî) denilen bir topluluk da vardır. Bu topluluk, Âlem-i halk ile Âlem-i emrin birleşmesinden meydana gelmiştir. Bu hey'et-i vahdânî, insandan başka hiç bir mahlûkda yoktur. Bu topluluk şaşılacak bir şeydir. İşitilmemiş bir eserdir. Bunun içindir ki, insanın yaptığı hamd, bütün mahlûkların yaptıkları hamdlerden katkat çok olur. Diğer süâller de, bundan anlaşılabilir. Bütün mahlûklar demek, insandan başka olan şeyler demektir. Buna insanı da katarsak, kâmil bir insan, her mahlûku kendinin bir zerresi bulduğu gibi,

insanları da, kendinin bir zerresi görür. Kendini her mahlûkun bütünü bilir. Bunun için, kâmil insanın yaptığı hamd, bütün insanların yaptığı hamdlerden de katkat çok olur. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihi minessalevâtî etemmühâ ve minettehıyyâtî ekmelühâ”!

Müntezamdır cümle ef’âlin senin,

Aklı ermez, hikmetine kimsenin!

308

Bu mektûb, Feydullah-i Pânî Pütîye arabî olarak yazılmışdır. Bir hadîs-i şerîfi açıklamaktadır:

İyi dinle! Allahü teâlâ anlayışını artırırsın! Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”, (İki kelime vardır. Söylemesi çok kolaydır.

Terâzîde çok ağır gelirler. Allahü teâlâ, bu iki kelimeyi çok sever.

Sübhânallahi ve bi-hamdihi sübhânallahil-azîm) buyurdu. Çok kısa olduğu için, bunu söylemenin çok kolay olduğu meydândadır. Fekat, terâzîde çok ağır olmaları ve Allahü teâlâyâ çok sevgili olmaları şöyledir ki, birinci kelimesi, Allahü teâlâyı, Ona yakışmıyan herşeyden ve mahlûkların alâmetlerinden ve yok olmakdan tenzîh ve takdîs etmektedir.

Uzaklaştırmaktadır. Son kelimesi, bütün kemâl sıfatlarının ve güzel şü’ûnların Onda bulunduğunu bildirmektedir. Üstünlükler ve ihsânlar sâhibi olduğu gösterilmektedir. Birinci ve sonuncu kelimeler, istigrâk ile, [ya’nî herşeyi içine alarak] birbirine izâfet edilmiş, bağlanmışdır. Bu iki kelimenin böyle sağlanması, bütün tenzîhlerin ve takdîslerin ve bütün kemâllerin ve cemâllerin Onda bulunduğunu göstermektedir. Başdaki iki kelime, bütün tenzîhleri ve takdîsleri Ona getirmekte, bütün kemâl ve cemâl sıfatlarının Onda olduğunu bildirmektedir. Sondaki iki kelime de, bütün tenzîhlerin ve takdîslerin ve azametinin ve kibriyânın Onda olduğunu bildirmektedir. Bu kelimenin bütünü Onda hiçbir noksânlığın bulunmaması, ancak azametinden ve kibriyâsından ileri geldiğini göstermektedir. Bundan dolayı, bu iki kelime terâzîde çok ağır gelmekte ve Rahmâna çok sevgili olmaktadır. Bundan başka, tesbîh, ya’nî (Sübhânallah) demek, tevbenin anahtarıdır, hattâ özüdür. Böyle olduğunu, birkaç mektûbunda açıklamışdım.

Bunun için, tesbîh etmek günâhların yok olmasına ve kötülüklerin afv olmasına sebep olur. Bundan dolayı da, terâzîde çok ağır gelir. Hasenât kefesini doldurur. Rahmâna da sevgili olur. Çünkü Allahü teâlâ, afv etmeği sever. Bundan başka, tesbîh eden ve hamd eden bir müslimân, Hak teâlâyı, Ona yakışmayan şeylerden uzaklaştırdırca ve kemâl ve cemâl sıfatlarının ancak Onda olduğunu bildirince, kerîm olan, ihsân sâhibi olan Allahü teâlânın da, o kulu uygunsuz şeylerden uzaklaştırmaması ve ona kemâl sıfatlarını ihsân etmesi umulur. Errahmân sûresi altmışıncı âyetinde meâlen, (İhsân edene yapılacak karşılık, ancak ihsândır) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme de, bu ümmîdi kuvvetlendirmektedir. Bunun için, bu iki kelime çok okundukca, günâhları yok etmekte, mîzânda çok ağır gelmektedir. Güzel huyları getirdiği için de, Rahmâna çok sevgili olmaktadır. Vesselâm.

309

Bu mektûb, mevlânâ hâce Muhammed Firketîye yazılmışdır. Gündüz ve gece kendini hesâba çekmeği ve (Hesâba çekilmeden evvel, kendinizi hesâba çekiniz) hadîs-i şerîfini bildirmekdedir:

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Sevgili Peygamberi Muhammed aleyhisselâma salât ve selâm olsun! Din ve dünyâ se'âdetinize düâ ederim. Meşâyih-ı kirâmdan birçoğu “kaddesallahü teâlâ esrârehüm”, muhâsebe yolunu seçmişlerdir. Her gece, yatacağı zemân, o gün yapmış olduğu işlerini, sözlerini, hareketlerini, hareketsizliklerini, düşüncelerini, herbirinin niçin olduğunu anlarlar. Kusûrlarını ve günâhlarını temizlemek için, tevbe ve istigfâr ederler. Allahü teâlâyâ boyun bükler, yalvarırlar. İbâdetlerini ve iyiliklerini de, Allahü teâlânın hâtırlatması ile ve kuvvet vermesi ile olduğunu bilirler. Bunun için, Hak teâlâyâ hamd ve şükr ederler. (Fütûhât-i Mekkiyye) kitâbının sâhibi, [ya'nî Muhyiddîn-i Arabî] “kuddise sirruh”, bu muhâsebecilerden biri idi. Buyuruyor ki, (Ben kendimi hesâba çekmekde, Meşâyih-ı kirâmın hepsinden ileri gitdim. Niyyetlerimi, düşüncelerimi de hesâba katdım). Bu fakîre göre “kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz”, Muhbir-i sâdıkdan gelen haberlere uygun olarak “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”

her gece yatarken, (Sübhânallahi velhamdü lillahi ve lâ ilâhe illallâhü vallâhü ekber) yüz def'a okursa, tesbîh ve tahmîd ve tekbîr eylemiş olur.

Böylece, muhâsebe yapmış olur. Kendini hesâba çekmiş sayılır. Tesbîh söylemek, tevbenin anahtarıdır. Bunu çok okumakla, kusûrlarının, günâhlarının afv edilmesini istemiş olur. Bu günâhlardan dolayı, Hak teâlâyâ bulaştırılmış olan lekeleri tenzîh ve takdîs etmiş olur. Günâh işleyen bir kimse, bu emrlerin ve yasakların sâhibinin azametini ve kibriyâsını düşünmüş olsaydı Onun emrlerine karşı gelemezdi. Günâhları yapması, Onun emrlerine ve yasaklarına kıymet vermediğini göstermekdedir.

Böyle şeyden, Allahü teâlâyâ sığınırız. (Tenzîh) kelimesini, [ya'nî yukarıda yazılı olan tesbîhi] çok okumakla, bu kusûr afv olunur.

(İstigfâr) etmek, günâhların örtülmesini istemektir. (Tenzîh) kelimesini okumak ise, günâhların yok olmasını istemektir. O nerede, bu nerede?

(Sübhânallah) şaşılacak bir kelimedir. Söylemesi çok kısadır. Ma'nâları ve fâideleri ise pekçoktur.

(Tahmîd) kelimesini çok okumakla, Allahü teâlâyâ şükr edilmiş olur. Onun verdiği ni'metlerin şükrü yapılmış olur.

(Tekbîr) kelimesi, Allahü teâlânın, kulların yaptığı şükrlerden çok yüksek olduğunu, Ona yakışan şükr yapılamıyacağını göstermekdedir. Çünkü, Ona yapılan istigfârlar, afv dilemekler için de, çok istigfâr etmek lâzımdır.

Ona yakışan hamd, ancak Onun tarafından yapılabilir. Bunun içindir ki kendisi, Sâffâtî sûresinin son âyetinde, (Sübhâne Rabbike Rabbil'izzeti...) buyurmuşdur. Kendini hesâba çekmek isteyenler, bu âyet-i kerîmeyi çok okumalıdır. Böylece istigfâr ve şükr etmiş olurlar. İstigfâr ve şükr edemediklerini de ve kusûrlarını da bildirmiş olurlar. Yâ Rabbî! Bizim kusûrlu, bozuk olan düâlarımızı, tevbelerimizi kabûl buyur! Sen herşeyi iştir ve bilirsin. Efendimiz, yüce Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma ve onun Âline ve hepsi temiz, seçilmiş olan Eshâbının herbirine salât ve selâm olsun

“sallallahü teâlâ ve selleme aleyhi ve alâ Âlihi ve Eshâbihi ecma’în”! Allahü teâlâ hepsine bereket versin!

[Bu âyet-i kerîmeyi okurken hiçbir yerini değişdirmemeli, (Rabbike) kelimesi yerine (Rabbînâ) dememelidir. Böyle bozarak okumanın câiz olmadığı (Se’âdet-i Ebediyye) kitâbının üçyüzdoksanikinci [392] sahîfesinde uzun yazılıdır].

Gel aldanma bu dünyâya, sonu vîrân olur, birgün, Senin bu sürdüğün demler, elbet yalan olur, birgün.

310

Bu mektûb, mevlânâ Muhammed Hâşim-i Keşmîye yazılmışdır “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”. İnsanın herşeyi kendinde topladığını ve ba’zı ince ma’rifetleri bildirmekdedir:

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun sevgili Peygamberine salât ve selâm olsun! İnsanda bulunan bütün kemâller, iyilikler hep (Vücûb) “te’âlet ve tekaddeset” mertebesinden gelmiştir. Onun ilmi, o mertebeden, kudreti de, o mertebenin kudretindendir. Bütün yükseklikler de, hep böyledir. Fekat, her mertebenin kemâli, o mertebeye göredir. İnsanın ilmi, o mukaddes mertebenin ilmine göre, sonsuz var olanla yok olanın karşılaştırılması gibidir. Bunun gibi, insanın kudreti, gücü, Vâcib-i teâlâ ve tekaddesin kudretine göre, bir üflemesi ile yerleri ve gökleri ve dağları ve denizleri yok eden güç sâhibinin, kendini dokumacı ustası sanan örümcekle karşılaştırılması gibidir. Bu ikisinden başka olgunlukları da, bunlardan anlamalıdır. Başka kelime bulamadığımız için, bu karşılaştırmayı yaptık. Yoksa, fârisî mısra’ tercemesi: Toprak nerede, temiz âlemler nerede?

Bundan anlaşılıyor ki, insandaki kemâller, Vücûb “te’âlet ve tekaddeset”

mertebesinin kemâllerinin sûretleri, görüntüleridir. İnsandaki kemâllerin, Vücûb mertebesindeki kemâllere yalnız isimleri benzetmekdedir. Bunun içindir ki, hadîs-i şerîfde, (Allahü teâlâ, Âdemi kendi sûretinde yarattı) buyuruldu. (Kendini anlayan, Rabbinin anlar) sözünün inceliği, buradan anlaşılmalıdır. Çünkü insanın nefsinde bulunan herşey, birer sûretdir, görüntüdür. Bu sûretlerin hakîkati, aslı, Vücûb mertebesinde “te’âlet ve tekaddeset”. İnsanın halîfe olmasının inceliği buradan anlaşılmalıdır.

Çünkü, birşeyin sûreti, o şeyin halîfesidir. Vekîlidir. Zındıklar ve Allahü teâlâyâ madde diyen (Mücesseme) adındaki kâfirler, burada çok yanıldılar.

Allahü teâlâyı insan sûretinde, şeklinde sandılar. Ahmak oldukları için, Allahü teâlânın, insanlarda olduğu gibi organları, duygu âletleri var dediler. Böylece, doğru yoldan sapdılar. Çok kimseleri de sapdırdılar.

Allahü teâlânın sûreti ve misli gibi şeyler söylemek, benzeterek anlatmak içindir. Yoksa, benzetilen şeyin kendisidir demek olmadığını anlayamadılar.

Çünkü sûretin, görüntünün hakîkati, aslı, parçalardan, zerrelere gelen bir topluluktur. Vücûb mertebesinde ise, böyle şey olamaz. Kadîm olan, sonsuz olan, parçalanamaz, ayrılamaz.

Kur'ân-ı kerîmdeki (Müteşâbihât) denilen âyet-i kerîmeler de, böyledir. Bildirdikleri şeylerin kendileri anlaşılmamalıdır. Uygun olan başka şeyler anlaşılmalıdır. Âl-i İmrân sûresi yedinci âyetinde meâlen, (Bu âyet-i kerîmelerin bildirdiklerini yalnız Allahü teâlâ bilir) buyuruldu. Demek ki, müteşâbih olan âyet-i kerîmelerin ne demek olduğunu, ancak Allahü teâlâ bilir. Bu âyet-i kerîme gösteriyor ki, müteşâbih olan âyet-i kerîmeler, gösterdiklerinden başka şeyleri bildirmektedir. Allahü teâlâ da, bu başka şeyleri bilmektedir. (Ulemâ-i Râsihîn) denilen derin Ehl-i sünnet âlimlerine de, bu başka bilgiler ihsân olunmuştur. Bunun gibi, gayb olanları yalnız Allahü teâlâ bilir. Peygamberlerin yükseklerine bu bilgisinden ihsân etmektedir.

[(Gayb) demek, âyet-i kerîme ile ve hadîs-i şerîfler ile bildirilmemiş olan ve his organları ile, tecrube ve hesâb ile anlaşılamıyan şeyler demektir].

Müteşâbih olan âyet-i kerîmelere, anlaşılandan başka ma'nâ vermeğe (Te'vîl) denir. Te'vîli yanlış anlamamalıdır. Âyet-i kerîmedeki (El) kelimesine kudret demek ve (Yüz) kelimesine, Allahü teâlânın kendisi demek, te'vîl olmaz. Böyle kelimelerin te'vîli ince, gizli bilgilerdir. Ancak, seçilmişlerin seçilmişlerine bildirilmiştir.

(Fütûhât-i Mekkiyye) kitâbının sâhibi [ya'nî Muhyiddîn-i Arabî]

“rahmetullahi aleyh” hazretleri ve Ona uyanlar, Allahü teâlânın sıfatları, Allahü teâlânın kendinden başka olmadıkları gibi, birbirlerinden de başka değildirler diyor. Böylece, ilm sıfatı, Zât-i ilâhîden başka olmadığı gibi, kudretten, irâdeden, işitmekden ve görmekden de başka değildir diyorlar.

Sıfatların hepsini de, böyle biliyorlar. Bu fakîre göre, bu sözleri doğru değildir. Çünkü, bunlar sıfatların dışarda ayrıca var olduklarına inanmıyorlar. Ehl-i sünnetden ayrılmış oluyorlar. Çünkü, Ehl-i sünnetin büyük âlimlerinin anladıklarına göre, Allahü teâlânın sekiz veyâ yedi sıfatı, kendisi gibi dışarda ayrıca vardır. Onları, sıfatların zâtdan başka olmadığına sürükleyen şey, belki, o makâmdeki başkalığı bu dünyadaki mahlûklardaki başkalık gibi sanmalarından olsa gerektir. Allahü teâlânın sıfatlarının kendinden başka olmasını, bizim sıfatlarımızın kendimizden başka olması gibi bulmadıklarından ve o başkalığı bu başkalığa benzetmediklerinden, sıfatların zâtdan başka olmadığını sandılar. Sıfatlar, zâtın aynıdır dediler. O makâmdeki başkalığın da, Allahü teâlânın kendisi gibi ve sıfatları gibi anlaşılamıyacağını, mahlûklara benzetilemeyeceğini anlıyamadılar. Oradaki başkalık, buradaki başkalığa benzemez. Yalnız görünüşde ve ismde benzerlik vardır. Bundan anlaşıyor ki, o makâmda başkalık, ayrılık vardır. Fekat, biz bunu anlıyamayız! Anlıyamadığımız şeylere yok diyemeyiz ve dememeliyiz! Doğru yolun âlimlerinden ayrılmamalıyız! Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir.

311

Bu mektûb, hakîkatleri ve ma'rifetleri bilen, akl ve nakl bilgilerinin kaynağı, kıymetli oğlu hâce Muhammed Sa'îde yazılmışdır. İnce bilgileri ve işitilmemiş hakîkatleri işâretle anlatmaktadır:

(Allahümme), Fârisî beytler:

(He) harfi bizi yetiştirendir.

(Elif) ise rabb-i Habîbullahdır.

(Lâm) Halîlullahı yetiştirmiştir.

(Mîm) kelîmullahı bildirmekdedir.

Bu kelimenin başında bulunan (Elif) harfinin hakîkati, kelîmullah Mûsâ aleyhisselâmın mebdeidir. Bu fakîrin işinin başlangıcı da, onların yolunda bulunmakla ve hadîs-i şerîfde bildirilen vâris olmak şerefine kavuşmakla, bu harfin hakîkatidir. Fekat, kelîmullah Mûsâ aleyhisselâm “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm”, bu kelimenin (Mîm) harfinin hakîkatine gelmiştir.

Bu aşağı kulun geldiği yer ise, (He) harfinin hakîkatidir. Bu fakîrin şimdi bulunduğu ve sığındığı yer, işte bu harfin hakîkatidir. Bu hakîkate (Gayb-i hüviyyet) denir. Bu hakîkat rahmet hazînesidir. Dünyâda olan bir rahmetin ve âhîret için ayrılmış olan doksandokuz rahmetin hepsi burada, bu hakîkatde bulunmakdadır. Sanki, bu hazîneden bir musluk dünyâyâ akmakdadır.

Öteki rahmet musluğu âhîret içindir. Erhamürrâhimîn sıfatı, bu hakîkatden çıkmakdadır. Bu makâmda, yalnız (Cemâl) sıfatı zuhûr etmektedir. (Celâl) sıfatından hiçbirşey bulunmaz. Sevdiklerine dünyâda verdikleri bütün sıkıntılar ve üzüntüler, (Cemâl) sıfatı ile terbiye etmektir. Celâl olarak görünmektedir. Böyle yapması, Allahü teâlânın mekridir, aldatmasıdır.

Bekara sûresi yirmialtıncı âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, onunla çocuklarını doğru yoldan çıkarır ve onunla çocuklarını, doğru yola kavuşturur) buyuruldu.

Peygamberlerin sonuncusuna “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”

yapılanların başlangıcı, (Elif) hakîkatinin üstünde olan bir hakîkatdir.

Halîlullah İbrâhîm aleyhisselâma “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm”

yapılanların başlangıcı da, bu yüksek makâmın hakîkatidir. Böyle olmakla berâber, Peygamberlerin sonuncusuna “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” yapılanların başlangıcının hakîkati, o yüksek hakîkatin icmâlidir, topluluğudur, bütünüdür. Halîlullahın “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” başlangıcının hakîkati ise, o icmâlin, o topluluğun tafsîli, açılmışı, yayılmışıdır. Peygamberlerin sonuncusunun “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” rücû’ ettiği, geldiği hakîkat, (Elif) harfinin hakîkatidir. Halîlullahın “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” gelip yerleştiği hakîkat ise, (Lâm) harfinin hakîkatidir. Evet icmâlin, topluluğun, vahdetle ilgisi dahâ çokdur. Bunun için (Elif)e gelmesi kolay olmuştur. Çünkü, (Elif) harfi vahdete yakındır. Açılmak, dağılmak, çokluğa dahâ uygundur. Bunun için, çokluğa yakın olan (Lâm)a kavuşmuştur. Bundan dolayı hazret-i İbrâhîm “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” hem başlangıçda, hem de sonunda çok bereketli olmuştur.

İşte bunun içindir ki, insanların en üstünü olan Muhammed “aleyhisselâm”, Halîlullah İbrâhîm aleyhisselâmın salevâtı ve bereketi gibi olan salevât ve bereket istemiştir. Allahü teâlânın isimlerinin mertebesi, sıfatlarının mertebesinin üstündedir. Peygamberlerin sonuncusunun “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” rabbi, ya’nî yetiştiricisi olan ism-i ilâhî, mubârek (Allah) ismidir. Bu fakîrin [ya’nî İmâm-ı Rabbânî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” hazretlerinin] rabbi olan ism,

mubârek (Rahmân) ismidir. Bu aşağı kulun, Kelîmullah ile bağılılığı olduğu için, o büyük Peygamberden “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” bu aşağı kula çok bereketler ve yardımlar gelmiştir. Bu fakîrin vilâyeti, herne kadar (Vilâyet-i Mûsevî) değil ise de, bu vilâyetin bereketleri içindeyim. Bu yolda çok ilerledim. Bu aşağı kulun bu vilâyetden fâidelenmesi, bu vilâyetin icmâlinden, topluluğundan olmuştur. Büyük oğlumun “aleyhirrahme”

istifâdesi ise, bu vilâyetin yayılmışından, açılmışından olmuştur. Bu fakîrin, (Vilâyet-i Mûsevî)den gelen vilâyeti, fir’avn soyundan olan mü’min kulun vilâyeti gibidir. Oğlumun “aleyhirrahme” vilâyeti de, fir’avnın îmâna gelen sihrbâzlarının vilâyetleri gibidir. Vesselâm.

Gel kardeşim, inkâr etme, kıl insâf!

Kıymetli ömrünü eyleme isrâf!

Kalbini nefsin arzûsundan koru,

Dışın gibi için dahî olsun sâf!

312

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu’mânın “kuddise sirruh” sûâllerine cevâb olarak yazılmışdır. Nemâzda otururken parmak kaldırmak doğru olmadığını da bildirmektedir:

Âlemlerin, bütün mahlûkların rabbi, yaratıcısı ve varlıkta durdurucusu ve ihtiyâclarını gönderen Allahü teâlâyâ hamd olsun! Peygamberlerin en üstünü olan Muhammed Mustafâya “aleyhissalâtü vesselâm” ve Onun Peygamber kardeşlerine ve meleklerle ve Onun yolunda gitmekle şereflenenlere salât, selâm ve iyi düâlar olsun! Molla Mahmûd ile gönderdiğiniz kıymetli mektûb gelerek bizleri sevindirdi. Soruyorsunuz ki:

Sûâl: Âlimler, Medînedeki (Ravda-i mubâreke) denilen yer, Mekke şehrinden dahâ kıymetlidir diyor. Hâlbuki, Muhammed aleyhisselâmın sûreti ve hakîkati, Kâ’be-i mu’azzamanın sûretine ve hakîkatine secde etmektedir.

Ravda-i mubâreke nasıl olur da, dahâ üstün olur?

[Medîne câmi’i içinde, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” kabr-i şerîfi ile câmi’inin o zemânki minberi arasındaki, yirmialtı metre uzunlukdaki yere (Ravda-i mutahhera) denir. (Ravda), bağçe demektir. O

zemânki minber-i şerîf, üç basamak ve bir metre yüksek idi. 654 yangınında temâmen yandı. Çeşidli yıllarda, çeşidli minberler yapılmış, bugünkü, oniki basamaklı mermer minberi, sultân üçüncü Murâd hân [998] de İstanbuldan göndermiştir].

Cevâb: Yavrum! Bu fakîre göre, yeryüzünün en kıymetli yeri Kâ’be-i mu’azzama [ve bunun etrâfındaki (Mescid-i harâm) denilen câmi’]dir. Bundan sonra, Medînedeki Ravda-i mukaddesedir. Üçüncü olarak, Mekke-i mükerreme şehridir. Görülüyor ki, Ravda-i mutahhera, Mekkedden dahâ üstündür demek doğrudur.

Süâl: Hanefî mezhebinde olan bir müslimân, nemâzda otururken, parmağı ile işâret eder mi?

Cevâb: Yavrum! Şehâdet parmağı ile işâret etmenin câiz olduğunu bildiren hadîs-i şerîfler çoktur. Hanefî mezhebindeki âlimlerin bir kısmı da, böyle söylemiştir. Hanefî mezhebindeki kitâblar, çok dikkatle okunursa, parmak kaldırmanın câiz olduğunu bildiren haberler, (Üsûl bilgileri) değildir.

Mezhebin (Zâhir haberleri) değildir. İmâm-ı Muhammed Şeybânî, (Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek parmağı ile, işâret ederdi. Biz de, Onun gibi, parmağımızı kaldırır ve indiririz. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe de böyle söyledi) diyor ise de, imâm-ı Muhammedin böyle dediği, (Nevâdir) haberlerindendir. (Üsûl) haberlerinden değildir.

(Fetâvâ-i garâib)de diyor ki, (Muhît) kitâbında, (Sağ elin şehâdet parmağı ile işâret edileceğini imâm-ı Muhammed “rahmetullahi aleyh” (Üsûl) kitâblarında bildirmedi. Sonra gelen âlimler de, başka başka söyledi.

İşâret edilmez diyenler oldu, işâret edilir diyenler de oldu. İmâm-ı Muhammed, Üsûl kitâblarından başka kitâblarında, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” işâret ederdi diyor ve İmâm-ı a’zam da “rahmetullahi aleyh” bunu haber verdi buyuruyor. İşâret etmek sünnetdir denildiği gibi, müstehabdır diyenler de vardır) diyor. Fetâvâ-i garâibde bundan sonra diyor ki, doğrusu, işâret etmek harâmıdır.

(Fetâvâ-i Sirâciyye)de [Alî Üşî “rahmetullahi aleyh”] diyor ki, (Nemâzda eşhedü en lâ... derken, şehâdet parmağı ile işâret mekrûhdur. (Kübrâ) kitâbı da, böyle diyor. Âlimler bunu beğeniyor. Fetvâ da böyle verilmiştir.

Çünkü, nemâzda hareketsiz, vekarlı olmak lâzımdır).

(Gıyâsiyye) fetvâ kitâbında, [Dâvûd bin Yûsûf “rahmetullahi aleyh”] diyor ki, (Otururken şehâdet parmağı ile işâret edilmez. Fetvâ böyledir. Muhtâr olan, beğenilen de budur).

Muhammed Kuhistânî “rahmetullahi aleyh”, (Câmi’ürrümûz) kitâbında diyor ki, (İşâret edilmez ve parmak bükülmez. Mezhebin üsûl bilgilerine göre böyledir. Zâhidînin kitâbında da böyledir. Fetvâ da böyle verilmiştir.

(Mudmerât), (Velvâlciyye), (Hülâsa) ve dahâ başka kitâblarda da böyle yazılıdır. Büyüklerimiz, parmak ile işâret etmenin sünnet olduğunu da bildirmektedir).

Hazîne-tür-rivâyât kitâbında, (Tatârhâniyye) kitâbından alarak diyor ki, (Teşehhüdde otururken, lâ ilâhe illallah derken, sağ el şehâdet parmağı ile işâret eder mi? İmâm-ı Muhammed bunu, üsûl haberlerinde bildirmedi. Sonra gelenler, başka başka söyledi. Bir kısım âlimler, işâret edilmez dedi.

(Kübrâ)da böyle yazıyor. Fetvâ da böyledir. Bir kısmı ise, işâret edilir dedi).

Görülüyor ki, işâret etmenin harâm olduğunu söyleyen âlimler vardır. Mekrûh olduğunu bildiren fetvâlar mevcûddur. İşâret edilmez, üsûl haberleri böyledir diyenler çoktur. O hâlde, bizim gibi mukallidlerin, hadîs-i şerîf vardır diyerek, işâret etmeğe kalkışmamız ve böylece, birçok müctehidlerin fetvâları ile harâm veyâ mekrûh ve yasak olduğu bildirilen bir işi yapmamız doğru olmaz. Yasak olduğunu bildiren fetvâlar karşısında, hanefî mezhebindeki bir kimsenin, parmakla

işâret etmesi, iki fikri gösterir: 1-

İctihâd derecesinde, yüksek olan bu din âlimlerinin işâret edileceğini bildiren, meşhûr hadîslerden haberleri yok imiş demek olur. 2- Yâhud, hadîs-i şerîfleri işitmişler, fekat, bu hadîslere uymamışlar. Kendi kafaları, düşünceleri ile hareket etmişler demek olur. Bu fikrlerin ikisi de, çok bozuktur. Böyle sanmak için, pek bayağı veyâ çok inâdcı olmak gerekdir: (Tergîb-üs-salât) kitâbındaki, (Eski âlimler, nemâzda şehâdet parmağı ile işâret ederdi. Sonraları, şî'îler, bu işde taşkınlık yaptığından, sonra gelen hanefî âlimleri, işâret etmeği, Ehl-i sünnete yasak etdi. Böylece, sünnîler, şî'îlerden ayırd edilmiş oldu) sözü de, kıymetli kitâblardaki haberlere uygun değildir. Çünkü, âlimlerimizin (Zâhir üsûlü), işâret etmemeği ve parmağı bükmemeye bildiriyor. Ya'nî, eski âlimler işâret edilmez buyurmuştur. O hâlde, bu işin şî'îlikle bir ilgisi yoktur. İşâret edilmeyeceğini bildiren din büyüklerine karşı, edeb ve saygımızı takınarak, bize düşen söz şöyle olmalıdır: (Bu büyükler, işâret etmenin harâm ve mekrûh olacağına bir delîl, vesîka elde etmeselerdi, harâm veyâ mekrûh demezlerdi. İşâret etmenin sünnet ve müstehab olduğunu bildiren haberleri söyledikten sonra, (Böyle demişler ise de, doğrusu işâretin harâm olduğudur) buyurmazlardı. Demek ki, bu din büyükleri, işâretin sünnet ve müstehab olduğunu gösteren haberlerin değil, belki yasak olduğunu gösteren vesîkaların doğru olduğunu anlamışlardır). Sözün kısası, bizim gibi câhillerin, birkaç hadîs-i şerîf işitmemiz, delîl ve sened olamaz. Din büyüklerinin sözlerini red etmemize sebep olamaz. Eğer, (Biz şimdi, onların anladıklarının yanlış olduğunu gösteren bilgileri ele geçirmiş bulunuyoruz) denirse, bizim gibi mukallidlerin bilgisi, bir şeyin halâl veyâ harâm olmasına vesîka olamaz. Birşeyin halâl veyâ harâm olması için, müctehidin zan etmesi lâzımdır. Müctehidlerin sözlerini, senedlerini örümcek yuvasından dahâ çürük sanmak, büyük atılganlık olur. Kendi bilgisini, din büyüklerinin bilgilerinden üstün tutmak ve Hanefî mezhebinin (Üsûl haberleri)ne bozuk, çürük demek ve âlimlerin, fetvâ vermek için dayandıkları kıymetli haberi hiçe saymak ve bu haberlere yanlış demek, dîn-i islâm'da büyük bir yara, gedik açmak olur. İslâmın büyük âlimleri, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" parlak zemânına yakın oldukları için ve ilmleri, sonra gelenlerin bilgilerinden katkat çok olduğu ve harâmdan, günâhlardan sakınmaları, Allahü teâlâdan korkmaları, son derece fazla olduğu için, hadîs-i şerîfleri, bizim gibi, din bilgilerinden haberi olmıyan, işitdiği birkaç sözü ilm sanan, boş câhillerden, elbette dahâ iyi tanır ve anarlardı. Doğrusunu, iğrisini, değişmiş olanını, değiştirilmemiş

olanlarını, bizden dahâ iyi ayırd ederlerdi. Bu hadîs-i şerîflere uymamak lâzım olduğunu bildirmelerinin, elbette bir sebebi, dayandıkları kuvvetli vesîkaları mevcûddur. Bilgisi ve görüşü onlardan az olan bizler, şu kadar anlıyoruz ki, işâretin ve parmağı bükmenin nasıl olacağını bildiren çeşidli hadîs-i şerîfler vardır ve birbirlerine uymamaktadırlar. Bu çeşidli haberlerin birbirlerine uymaması, işâretin yapılması için, kesin birşey söylemeği güçleştirmiştir. Ba'zı haberler, parmakları yumruk hâline bükmeden işâret edileceğini, ba'zıları bükerek edileceğini bildirmektedir.

İşâretin, parmakları bükerek yapılacağını bildirenlerden bir kısmı, parmaklar [(Halebî-i Sagîr) kitâbında, parmak işâretleri ile sayıları göstermek için kullanılan şekli açıkca anlatdığı üzere] elliüç rakamı şeklinde, bazıları da yirmiüç rakamı şeklinde bükerek diye bildirmektedirler.

Ba'zı haberler, sağ iki küçük parmağı kapayıp ve baş parmağı orta parmakla halka yapıp, şehâdet parmağı ile işâret edilir diyor. Bir habere göre, yalnız baş parmak, orta parmağın üzerine koyup işâret edilir. Başka bir haberde, sağ eli, sol el ve bileği, bilek üzerine ve kolu, kol üzerine koyup,

işâret edileceği bildiriliyor. Ba’zı haberlerde, bütün parmakları kapatarak işâret olunması, ba’zılarında ise, şehâdet parmağı kımıldatılmadan işâret edilmesi buyurulmaktadır. Bunlardan başka, tehiyyâtta işâret olur diyip yeri kesin bildirilmemekde, ba’zı haberlerde, şehâdet kelimesi okunurken işâret olunur denilmektedir. Ba’zı rivâyetlerde ise, otururken düâ zemânında, (Ey Kalbleri istediği gibi çeviren Allahım!

Benim kalbimi, kendi dînin üzerinde bulundur!) denir ve bunu söylerken, parmakla işâret olunur buyurulmuştur.

Hanefî mezhebinin âlimleri, işâret için bildirilen hadîs-i şerîflerin çok ve başka başka olduğunu görünce, nemâz hakkındaki kesin ve açık emrlere uygun olmıyan, fazla bir hareketin yapılmamasını söylediler. Çünkü nemâzda esâs, fazla hareketden sakınmak ve olgun bir şekilde bulunmaktır. Bundan başka, bütün âlimler, sözbirliği ile haber vermiştir ki, parmakları, gücü yetdiği kadar, kıbleye karşı bulundurmak sünnettir. (Nemâzda, her uzvunu, gücün yetdiği kadar, kıbleye karşı bulundur!) hadîs-i şerîfi, bunu açıkça emr etmektedir.

Eğer sorulursa: (Hadîs-i şerîflerin, başka başka bildirilmesi, ancak araları birleştirilemediği zemân, işi güçleştirir. Hâlbuki, işâreti bildiren hadîs-i şerîflerden müşterek bir emr çıkarılabilir. Çünkü, çeşidli hadîs-i şerîfler, başka başka zemânlarda duyulup, haber verilmiş olabilir).

Cevâb olarak deriz ki, haberlerin çoğunda (kâne=idi) kelimesi vardır ki, bu kelime mantıktan başka ilmlerde (kül=hep) ma’nâsınadır. Bunun için, bu çeşidli haberler birleştirilemez.

İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe, (Sözüme uymıyan hadîs-i şerîf öğrenirseniz, benim sözümü bırakıp, hadîs-i şerîfe uyunuz!) buyurdu ise de, bu sözü, kendi işitmemiş olduğu hadîs-i şerîfler içindir. İşitmemiş olduğum bir hadîs-i şerîfe uymıyan sözümü bırakın demiştir. Hâlbuki, işâret hakkındaki hadîs-i şerîfler, böyle olmayıp, meşhûr olmuş, yayılmışdır. İmâm-ı a’zam bunları, belki duymamıştır denilemez.

(Hanefî âlimleri arasında, işâret edilir diyenler, böyle fetvâ verenler de vardır. Birbirine uymıyan fetvâlardan, herhangi birine uyulursa câiz olmaz mı?) denirse:

Cevâb olarak deriz ki, fetvâların uymaması, (Câizdir, câiz değildir veyâ halâldir, harâmdır) şeklinde olduğu zemân, câiz değildir veyâ harâmdır diyen fetvâlara uymak esâsıdır.

İbni Hümâm “rahmetullahi aleyh” diyor ki, (Parmağı kaldırmak ve kaldırmamakda, birbirine uymıyan hadîs-i şerîflerin çokluğu karşısında, nemâzda hareketsiz olmak lâzım geldiği için, biz parmak oynatmamağı bildiren hadîs-i şerîflere uymalıyız!) İbni Hümâma ne kadar şaşılса azdır.

Kitâbında, (Âlimlerden birçoğu, işâret edilmez dedi ki, bu sözleri, hadîs-i şerîflere ve akla uygun değildir!) diyerek, ictihâd derecesindeki büyük islâm âlimlerini câhil ve ahmak yapmaktadır. Mezhebin zâhirine ve üsûl haberlerine göre, ictihâd ve kıyâs, edille-i şer’iyyenin dördüncüsüdür.

İctihâda nasıl dil uzatılabilir? Bu zât, birbirine uymıyan rivâyetlerin çokluğu karşısında, temiz sular kısmındaki, (Kulleteyn) hadîs-i şerîfinin de, hadîs-i da’îf olduğunu söylemektedir.

Akıllı, olgun oğlum Muhammed Sa’îd “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”, parmakla işâret üzerinde bir risâle yazmaktadır. Temâm olunca, bir sûretini inşâallah gönderirim. [Seyyid Abdülhakîm efendinin talebeleri, parmakla işâret etmemekdedir.]

Süâl: Sizin yolunuzda çalışanlar her yerde çokdur. İçlerinden birinin, arkadaşlarına başkanlık etmesini kimseye söyleyemedim. Bunun için, kendime güvenemedim. Sizin işâret buyurmanızı bekliyoruz. Uygun gördüğünüzü bildiriniz de, arkadaşlarının başına geçirelim diyorsunuz?

Cevâb: Bu iş, sizin uygun görmenize bırakılmışdır. İstihâreden ve teveccühden sonra, siz emr ediniz! Size ve yanınızda olanlara selâm ederim.

313

Bu mektûb, hâce Muhammed Hâşime “rahmetullahi teâlâ aleyh” yazılmışdır.

Eshâb-ı kirâmın üstünlüklerinin nasıl olduğunu ve tarîkat-i aliyye-i Nakşibendiyyede riyâzet çekilmesi olmadığını ve bu yolun niçin hazret-i Ebû Bekre bağlı olduğunu ve bir Peygamberin vilâyetindeki sâliki, başka bir Peygamberin vilâyetine geçirmeği ve gömleğin önü açık olmalı mı yoksa olmamalı mı ve kelime-i tevhîd ve zikri ve birkaç edebi bildirmekdedir. Bu mektûb, Mektûbâtın birinci cildinin son mektûbu olmaktadır. Hepsi, Resûller adedince ve Bedr gazvesindeki mücâhidler adedince, üçyüzonuç olmaktadır. Bu mektûbun sonuna, büyük oğlunun birkaç mektûbunun da eklenmesini emr buyurdular. Böylece, düâ ve Fâtiha okunmasını dilediler: Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun çok sevdiği Peygamberine salât ve selâm olsun! Din ve dünyâ se’âdetinize düâ ederim!

Kardeşim, Muhammed Hâşim “rahmetullahi teâlâ aleyh”! Mîr seyyid Muhibbullahın mektûbunda da bildirdiğiniz sorulara, bildiğim kadar cevâb yazarak gönderiyorum:

Süâl 1: Allahü teâlâyâ yaklaşmak için, Fenâ-fillah ve Bekâ-billah ve Cezbe ile Sülûk makâmlarının hepsini geçmek lâzımdır.

Eshâb-ı kirâm “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în”, mahlûkların en iyisinin

“aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” sohbetinde bir kerre bulunmakla, bütün ümmetin Evliyâsından dahâ üstün oldular. Acabâ bütün bu Seyr ve Sülûk ve Fenâ ve Bekâ, bunlarda bir sohbetde mi hâsıl oldu? Yoksa, bu bir sohbet, seyr ve sülûkun ve fenâ ve bekânın hepsinden dahâ mı üstün idi?

Eshâb-ı kirâmın “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” Fenâ ve Bekâları, O

hazretin “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” teveccühü ve tesarrufu ile mi idi? Yoksa, yalnız müslimân olmakla mı idi? Bunlar sülûk ve cezbe hâllerini ve makâmlarını biliyorlar mı idi? Yoksa, bilmiyorlar mı idi? Eğer biliyorlar idi ise, bu hâllere ve makâmlara ne ism vermişlerdir? Eğer onlarda sülûk ve cezbe yolları yokdu denirse, bu tarîkatlerin bid’at-i hasene olmaları lâzım gelmez mi?

Cevâb 1: Bu güc sorularınızı cevâblandırmak, yazmakla olmaz. Bir arada bulunmak, uzun zemân hizmet etmek lâzımdır. Bu kadar zemân içinde kimsenin söylemediği şeyleri bir def’ada söylemek ve

bir kalemde yazmak kolay olur mu sanıyorsunuz? Fekat, sorduğunuz için, cevâbsız bırakmak da olamaz.

Elimden geldiği kadar bunu çözmeğe çalışacağım, iyi dinleyiniz!

Fenâ ve Bekâ ve Sülûk ve Cezbe ile olan yaklaşımağa (Kurb-i vilâyet) denir.

Bu ümmetin evliyâsı, bu yaklaşmak ile şereflenmişlerdir. Eshâb-ı kirâmın, Hayr-ül-enâmın sohbetinde “aleyhi ve aleyhimüssalâtü vesselâm” kavuştukları yakînlilik ise, (Kurb-i nübüvvet)dir. Resûlullaha uyarak ve Ona vâris olarak kavuşmuşlardır.

Böyle yaklaşmakta, ne Fenâ vardır, ne Bekâ ve ne Cezbe vardır, ne de Sülûk.

Bu kurb, vilâyet kurbundan katkat dahâ yüksek ve üstündür. Çünkü bu kurb, asla yaklaşıdır. Vilâyet kurbu ise, zille, gölgeye yaklaşıdır. Ne kadar başka olduklarını buradan anlamalıdır. Fekat, herkesin anlayışı bu ma’rifetin tadını alamaz. Nerde ise, bu ümmetin yüksekleri de, bu ma’rifeti anlamakta, câhillere gibi kalırlar. Fârisî beyt tercemesi: Ebû Alî Sînâ kalenderlik yapsaydı,

kalenderlerin hepsi sofî olurlardı.

Evet, eğer Peygamberlik kurbunun kemâllerine, vilâyet kurbu yolundan çıkılırsa, o zemân Fenâ, Bekâ, Cezbe ve Sülûk lâzım olur. Çünkü, vilâyet kurbunda yükselmek için, bunlar lâzımdır. Fekat, Vilâyet yolundan gidilmeyip, Peygamberlik kurbunun caddesi seçilirse, Fenâ, Bekâ, Cezbe ve Sülûk hiç lâzım değildir. Eshâb-ı kirâm, nübüvvet kurbunun caddesinden ilerlediler. Bunun için, Cezbe, Sülûk, Fenâ ve Bekâ, bunlara hiç lâzım olmadı. Bu ma’rifeti, mevlânâ Emânullaha yazılan mektûbda da arayınız! Bu fakîr, mektûblarımda ve kitâblarımda, hâlimin sülûk ve cezbenin ötesinde ve tecellîlerin, zuhûrların ötesinde olduğunu yazmışdım. O yazılarımda, işte bu (Nübüvvet kurbu)nu bildirmişdim. Hâcem hazretlerinin hizmetlerinde iken, bu devlet hâsıl olmuşdu. Bunu hâce hazretlerine şöyle bildirmişdim: Bende öyle bir hâl hâsıl oldu ki, o hâlin karşısında, (Seyr-i enfüsî), (Seyr-i âfâkî) gibi oldu. Bu hâlimi bildirmek için bu kelimelerden başka söyleyecek birşey bulamadım. Bu şaşılacak hâlim, seneler geçdikden sonra, yerleşmeğe, anlaşılmağa başlayınca, kısaca yazmağa kalkışmışdım. Bu ni’meti ihsân eden Allahü teâlâyâ hamd olsun! Allahü teâlâ ihsân etmeseydi, biz bunu bulamazdık. Rabbimizin Peygamberleri doğru olarak gönderilmişlerdir.

Yukarıda bildirdiklerimizden anlaşılıyor ki, Fenâ ve Bekâ ve Cezbe ve Sülûk isimleri sonradan konulmuştur. Meşâyhın meydana çıkardıkları kelimelerdir.

Mevlânâ Câmi “aleyhirrahme” (Nefehât) kitâbında yazıyor ki, (Fenâ ve Bekâ kelimelerini ilk olarak kullanan Ebû Sa’îd-i Harrâzdî “kuddise sirruh”).

Süâl 2: Tarîkat-ı aliyye-i Nakşibendiyyede sünnete uyulur. Hâlbuki O Server

“aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” şaşılacak riyâzetler ve sıkıntılı açlıklar çekti. Bu yolda ise, riyâzetleri yasak etmişlerdir. Hattâ riyâzetler, sûretlerin, görüntülerin keşflerine sebep olduğu için, zararlı olduklarını bildirmişlerdir. Sünnete uymakta zarar bulunabileceğini düşünmek, şaşılacak birşey değil midir?

Cevâb 2: Sevgili kardeşim! Riyâzetler çekmenin bu yolda yasak olduğunu yazıyorsunuz. Riyâzetlerin bu yolda zararlı bilindiğini nerede işitdiniz?

Bu yolda, nisbeti hep korumak ve sünnet-i seniyyeye uymak “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye” ve hâllerini örtmeğe çalışmak ve orta hâlli yaşamak ve yiyecekde, giyecekde ve herşeyde orta hâli gözetmek vardır. Bunların hepsi, riyâzât-i şâkka ve mücâhedât-i şedîdedir. Câhiller bunları riyâzet saymazlar. Mücâhede bilmezler. Bunlara göre, riyâzet ve mücâhede, yalnız açlık çekmektir. Çok aç kalmağı pek kıymetli sanırlar.

Çünkü, hayvanlar gibi yaşayan bu kimseler, yimeğe, içmeğe çok önem verirler. Hep bunları düşünürler. Bunun için, yimemek, içmemek bunlara ağır riyâzet görünür ve sıkı mücâhede olur. Bu câhiller, nisbetin hep korunmasına ve sünnete uymağa “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye” ve benzerlerine hiç kıymet vermezler. Bunun için, bunları yapmamağı çirkin görmezler. Yapmağa çalışmağı da riyâzetden saymazlar. Görülüyor ki, bu yolun büyüklerine, hâllerini örtmeğe çalışmak ve câhillerin kıymet verdikleri riyâzetleri yapmamak lâzımdır. Böyle riyâzetleri câhiller beğenirler. Aralarında yayılarak şöhrete ve âfete sebep olur ve sonu kötü olur. Resûlullah, (Dinde ve dünyâda parmakla gösterilmesi, insana kötülük olarak yetişir. Bundan ancak Allahü teâlânın koruduğı kimse kurtulur) buyurdu.

Bu fakîre göre, uzun açlıklar çekmek, yimekte ve içmekde orta dereceyi gözetmekten çok dahâ kolaydır. Pek hafif olur.

Orta hâli gözetmek riyâzetinin, çok aç kalmak riyâzetinden dahâ üstün olduğı meydândadır. Yüksek babam “kuddise sirruh” buyurdu ki, (Sülûkü anlatan bir kitâbda görmüşdüm. Maksada kavuşmak için, yimekte, içmekde orta dereceyi gözetmek yetişir. Bunu gözetince ayrıca zıkr ve fıkr lâzım olmaz).

Sözün doğrusu da budur. Yiyecekde, giyecekde ve her işde orta dereceyi gözetmek çok iyidir. Fârisî beyt tercemesi:

Ağzından taşacak kadar çok yime,

açlıktan ölecek kadar az yime!

Hak teâlâ, Peygamberimize “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” kırk erkek kuvveti ihsân eylemiştir. Bu kuvveti ile ağır açlıklara dayanırdı. Eshâb-ı kirâm da, insanların en iyisinin sohbeti yardımı ile “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâmü vettehiyye” bu yüke katlanırlardı. Bu yüzden işlerinde ve çalışmalarında hiçbir bozukluk ve gevşeklik olmazdı. Aç iken muhârebede düşmana öyle güçlü saldırdılar ki, tok olanlar bunun onda birini yapamazlardı. Bunun içindir ki, sabr eden yirmi kişi, ikiyüz kâfire gâlib gelirdi. Yüz kişi de, bin kişiye galebe çalardı. Eshâb-ı kirâmdan başkaları, öyle aç kalsalar, edebleri ve sünnetleri yapamaz olurlar. Belki çok olur ki, farzları yapamaz hâle gelirler. Gücü yok iken, bu işde Eshâb-ı kirâma benzemeğe kalkışmak, kendini sünnetleri ve farzları yapamıyacak hâle sokmak olur. İşitdiğimize göre, Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh” O

Server gibi “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm”, hergün oruc tutmak istedi. Za’îfledi, tâkati kalmadı. Birgün yere yıkıldı. O Server “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” buna üzülererek, (İçinizde benim gibi kim vardır?

Rabbimin huzûrunda kalırım. Oradan yirim ve içirim) buyurdu. Görülüyor ki, gücü yetmediği şeyi yapmağa kalkışmak iyi değildir.

Eshâb-ı kirâm, insanların en iyisi kadar “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” açlığa dayanamadılar ise de, onun sohbetinin yardımı ile uzun açlıkların zararlarından korunmuş idiler. Başkaları, onlar gibi korunmuş

değildirler. Bunu şöyle açıklarız: Açlığın safâ verdiği, temizlediği meydânda birşeydir. Çok kimselerin [Sâlih olan mü'minlerin] kalbine safâ verir. Çoğunun da [Kâfirlerin ve dünyâyâ düşkün olan mü'minlerin] nefsine safâ verir. Kalbin safâ bulması, insanı doğru yola götürür ve nûrlandırır.

[Âlem-i emrdeki nûrlar, feyzler, hidâyet hâsıl olur.] Nefsin safâsı, dalâlete sürükler ve zulmeti arttırır. [Nefs, âlem-i halkdan olduğu için, âlem-i halkdaki, bilinmiyen, gayb olan, gizli olan, çalınan şeyler, hastalıkların teşhîsi, tedâvîsi, cin ile tanışma gibi şeyler hâsıl olur.

Böyle kâfir ve sapık kimseler, müslimânların îmânlarının bozulmasına sebep olurlar.] Ahmak Eflâtun, nefsinin safâsına güvendi. Hayâline gelen görüntülere uydu. Bunları değerli birşey sanarak, kendini beğendi. Hazret-i Îsâ “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” Eflâtun zemânında Peygamber olmuşdu. Rûhullah olan O yüce Peygambere inanmadı. (Biz gericilikten kurtulmuş kimseleriz. Bizi doğru yola götürecek öndere ihtiyâcımız yokdur) dedi. Eğer kalbini karartan safâsı olmasaydı, hayâlindeki sûretlere aldanmaz, se'âdete kavuşmaktan geri kalmazdı. Maksada ulaşmasına engel olmazlardı. Bu karanlık safâyı görerek, kendini nûrlu sandı. Bu safânın, nefs-i emmârenin ince kabuğundan içeri giremediğini, nefsinin eskisi gibi kirli, pis olduğunu anlıyamadı. Nefsinin ancak, şeker kaplanmış necâsete döndüğünü göremedi. Kalb böyle değildir. O, yaratılışda temizdir. Nûr ile doludur. Yalnız, karanlık nefse yakın olduğu için, üzeri kararmış, kirlenmiştir. Az bir tasfiye, temizlemek ile, üzerindeki pas giderek, eski hâline döner. Nûr ile dolar. Nefs ise, yaratılışda karanlıktır, pisdir.

Kalbin emri, idâresi altına girmedikce, dahâ doğrusu sünnete uymadıkca, islâmiyyete sarılmadıkca “alâ sâhibihessalâtü vesselâmü vettehiyye”, hattâ ve hattâ, ancak Allahü teâlânın ihsânına kavuşmadıkca, tezkiye bulamaz, içerden temizlenemez. Yaratılıştaki pislikten kurtulamaz. Se'âdete, iyiliğe eremez. Eflâtun, hiç akli ermediği için, nefsinin safâsını, Îsâ aleyhisselâma inanan kalbin safâsı gibi sandı. O îmânlı kalbin sâhibi gibi, kendini de, nûrlu ve temiz gördü. Bunun için de, O yüce Peygambere “alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm” uymak ni'meti ile şereflenemedi.

Sonsuz felâkete sürüklendi. Böyle belâyâ düşmekden Allahü teâlâyâ sığınırız!

Açlığın böyle zararı da bulunduğu için, bu yolun büyükleri “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” açlıkla riyâzet çekmek yolunu tutmamışlar, yimekte, içmekte, orta dereceyi gözetmek riyâzetine, tâm ortada kalmağa çalışmak mücâhedesine sarılmışlardır. Açlığın bu büyük tehlikesine düşmemek için, fâidelerinden de, vaz geçmişlerdir. Başkaları, açlığın fâidelerini düşünerek, zararlarını göremediler. Açlık çekmeği emr etmişlerdir. Akli olanlar, bir zarardan kurtulabilmek için, birçok fâidelerin bırakılacağını söylemişlerdir. İslâm âlimlerinin, (Bir işin sünnet veyâ bid'at olduğu anlaşılamasa, bid'ati yapmamak, sünneti yapmakdan dahâ iyidir) sözleri de, akl sâhiblerinin bu sözlerine benzemekdedir. Çünkü bu iş, bid'at ise zararlıdır. Sünnet ise, fâideleri vardır. Zararlı olabileceğini, önde tutmuşlar, bid'at olabileceği için bu işi yapmamalıdır buyurmuşlardır.

Açlıkla riyâzet çekmek sünnetinin başka yoldan da zarar getirebileceği, şaşılacak birşey olmaz. Bu sözle demek istiyoruz ki, bu sünnet, yalnız Eshâb-ı kirâm için olabilir. O zemân için olması, çok ince ve örtülü bildirilmiş olduğu için, tesavvufcuların çoğu bunu anlayamamış, kendileri de, böyle riyâzet yapmışlardır. Birçoğu ise, bunun o zemân için olduğunu anlıyarak, kendileri yapmamışlardır. Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir.

Süâl 3: Bu yolun büyüklerinin kitâblarında yazıyor ki: (Bizim nisbetimiz, hazret-i Ebû Bekre bağlanmaktadır. Başka yollar böyle değildir). Yolların çoğu, imâm-ı Ca'fer-i Sâdık bağlanmaktadır. Bu İmâm da, hazret-i Sıddîka bağlıdır. Başka yollar da, hazret-i Sıddîka bağlanmış olmuyorlar mı?

Cevâb 3: İmâm-ı Ca'fer-i Sâdık “kuddise sirruh” hazretleri, hem hazret-i Sıddîka, hem de hazret-i Emîre bağlıdır “radıyallahü teâlâ anhümâ”.

Kendisinde bu iki nisbet birleşmiş olduğu hâlde, her iki nisbetin kemâlleri ayrı ayrı idi. Birbirleri ile karışmamış idi. Birçokları, İmâm hazretlerinden, hazret-i Ebû Bekrin “radıyallahü teâlâ anh” nisbetini aldı.

Bunların yaradılışları Sıddîka uygundu. Yaradılışları hazret-i Emîre uygun olanlar da, hazret-i Emîrin nisbetini aldılar. Hazret-i Emîre bağlandılar.

Bir aralık, Benâris gölünün yanına gitmişdim. Kenk ve Çemen nehrleri bu göle akmakta idi. Her iki nehrin sularının gölde hemen karışmadıkları görülüyordu. Sanki araları bir perde ile ayrılmıştı. Kenk nehrinin akdığı tarafta bulunanlar, bu nehrden gelen suyu içiyorlardı. Çemen nehrinin akdığı tarafta bulunanlar da, Çemen suyundan içiyorlardı.

Hâce Muhammed Pârisâ hazretleri “kuddise sirruh”, (Risâle-i kudsiyye) kitâbında buyuruyor ki, hazret-i Alî, Peygamberlerin sonuncusundan “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” terbiye gördüğü gibi hazret-i Sıddîkdan da yetişmiştir. Bunun için, hazret-i Alînin nisbeti, hazret-i Sıddîkın nisbetinden başka değildir denilirse, evet nisbetleri başka olmasa da, birçok incelikleri bulunduğu yerlere göre, birbirlerinden ayrılırlar. Tek bir su, bulunduğu yerlere göre, başka başka özellikler aldığı gibi, ikisinden herbirine, ayrı incelikleri bakımından, ayrı bir tarîkat bağlanmış olabilir.

Süâl 4: Molla Muhammed Sıddîka yazılan mektûbda, yaradılışı, Vilâyet-i Mûsevîye uygun olan bir tâlibin, rehberi tarafından Vilâyet-i Muhammediyyeye getirildiği hiç işitilmemiştir deniliyor. Büyük oğlunuza yazılan mektûbda ise, sizi Vilâyet-i Mûsevîden Vilâyet-i Muhammedîye getirdiler deniliyor. Bu nasıl olur?

Cevâb 4: Molla Muhammed Sıddîkın “rahmetullahi teâlâ aleyh” mektûbunda, Vilâyet-i Mûsevîden Vilâyet-i Muhammediyyeye geçirilmiş olduğu işitilmemiştir denilmektedir. Bunu yazarken, geçirildiği bilinmiyordu. Bunu bildirdiklerinden sonra ve geçirmeğe kudret verdiklerinden sonra, sizi o vilâyetden bu vilâyete geçirdiler diye yazıldı. Bu iki mektûb, başka zemânlarda yazılmış oldukları için, birbirlerinin zıddı olmazlar.

Süâl 5: Buradaki sôfiler, önü açık antârî giyiyorlar. Antârînin önü açık olması sünnetdir diyorlar. Hazret-i Mîrin adamları ise, yakası halkalı, kapalı yapıyorlar. Bunun doğrusu hangisidir?

Cevâb 5: Biz de bunu iyi bilemiyoruz. Arabistân ehâlîsi önü açık antârî giyerler. Sünnet böyledir derler. Hanefî mezhebinin kıymetli kitâblarından birkaçında, erkeklerin kadın elbisesi giymemeleri lâzım olduğu yazılıdır.

İmâm-ı Ahmed ve Ebû Dâvûd, Ebû Hüreyreden haber veriyorlar ki, Peygamberimiz “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât”, (Kadın elbisesi giyen erkeğe ve erkek elbisesi giyen kadına la’net olsun) buyurdu.

(Metâlib-ül-mü’minûn) kitâbında, kadın, erkeklere ve erkek de kadınlara benzemesin! Benzeyenler mel’ûndur denilmektedir. Önü açık antârînin din adamları ile ilm sâhiblerinin elbisesi olmadığı anlaşılmaktadır. Bundan dolayı, zimmîlerin ya’nî gayr-i müslimlerin böyle giymeleri câiz görülmüştür. (Câmi’urrumûz) kitâbında, (Muhît) kitâbından alarak, (Zimmî, din adamlarına ve ilm sâhiblerine mahsûs olan cübbe ve sarık gibi elbise giymemeli, kaba bezden, kadınlar gibi, yakası göğsü üzerinde antârî giymelidir) diyor. Âlimlerden çoğuna göre, önü açık ise antârî olmaz, manto olur. Bunlara göre, (Antârî, ya’nî kamîs), yakası omuzlarda açık olandır.

(Câmi’urrumûz)da, kadın kefenini anlatırken böyle demiştir. (Hidâye) kitâbında, kamîs yerine Dir’ demektedir. (Dir’) göğse kadar açıktır.

Kamîsin önü omuza kadar açıktır. Çoğuna göre ikisi birdir.

Bu fakîre göre, doğrusu şöyle görünüyor ki, erkeklerin kadın elbisesi giymeleri yasak olduğu için, kadınların önü açık antârî giydikleri yerde, erkekler, kadınlara benzememek için, yakası kapalı giymelidirler. Mâverâ-

ün-nehrde ve Hindistânda kadınlar, önü açık antârî giymektedir. Erkeklerin, yakası kapalı giymeleri lâzım olmaktadır. Meyân şeyh Abdülhak-ı Dehlevî

“rahmetullahi teâlâ aleyh” dedi ki, (Ben Mekke’de iken şeyh Nizâm-ı Narnûlînin talebesinden biri, yakası kapalı antârî ile tavâf ediyordu.

Arablardan çoğu, onun kadın antârîsi giymiş olduğunu görünce şaşırdılar).

Görülüyor ki, âdete göre hem arablar doğrudur, hem de Hindistân ve Mâverâ-

ün-nehr erkeklerinin giydikleri doğrudur. Bekara sûresi yüz kırksekizinci âyetinde meâlen, (Allahü teâlâ, herkesin yüzünü bir tarafa çevirir) buyuruldu. Önü açık antârî giymek sünnet olduğu iyi bilinseydi, Hanefî âlimleri, zimmîlerin böyle giymelerine izin vermezler, yalnız din adamlarının ve ilm sâhiblerinin giymelerini bildirirlerdi. Bu elbisede kadınlar başda geldikleri için, erkeklerin elbiselerini kadınların elbiselerine benzetmemeleri uygun görülmüştür.

Süâl 6: Bu yolun tâlibleri, başlangıçta, tâm ehadiyyeti arıyorlar. Kelime-i tevhîdi söylemek bunlara nasıl uygun olur? Çünkü, tapınacak birşey yoktur derken, Ondan başkaları düşünülmektedir.

Cevâb 6: Ondan başkalarının düşünülmesi, ehadiyyete bağlanmayı düzeltmek ve terbiye etmek içindir. Başkalarına tapılamıyacağını söylemek, Ona bağlı kalabilmek içindir. Yok etmek için başkalarını düşünmek, bir varlığa bağlanmağa uygunsuz olmaz. Bir varlığa bağlanmağa uygun

olmıyan, başkalarına bağlanmaktır. Yok etmek için, onları düşünmek değildir. Bu ikisini birbirine karıştırmamalıdır. [Zikrin çeşidleri çokdur. Bunlardan çok fâidelisi, (Allahü ekber, Allahü ekber. Lâ ilâhe illallahü vallahü ekber. Allahü ekber ve lillâhil hamd)dır. Buna (Tekbîr-i teşrîk) denir. Her gün çok okumalıdır.]

Süâl 7: Bu yolda yeni başlayanların ağızları ile söyledikleri zikri, kalbleri de söylemekdedir. Kelime-i tevhîd ile zikr ederken, kalb de bunun hepsini söylüyor mu, söylemiyor mu? Kalb de hepsini söylüyorsa, (Lâ) derken yukarıya doğru, (İlâhe) derken, sağa doğru söylemek nedendir?

Cevâb 7: Eğer kalb, (LÂ İLÂHE İLLALLAH) kelimesinin hepsini söylerse, niçin bu kusûr olsun? (LÂ) derken, hayâli ile, göbekden yukarı doğru söyler.

(İLÂHE) derken, yukardan [göğsün] sağına doğru, (İLLALLAH) derken sağdan kendine [ya'nî kalbe] doğru söyler. Yâhud, bu kelimeleri, bu üç tarafa doğru hayâli ile götürür. Ağzı ile birşey söylemez. Böylece, kalbin ağız ile birlikde olması şartı ortadan kalkar. Sizin bu son iki sââliniz, Fahreddîn-i Râzînin şübhelerine benzemekdedir. İyi düşünseydiniz, sormanıza hâcet kalmazdı.

EK: Son olarak, şunu da bildirelim ki, oradaki kardeşlerimiz arka arkaya yazarak, Mîr [Muhammed Nu'mân "rahmetullahi teâlâ aleyh"] hazretlerinin bu günlerde talebeyle az çalışdığını, ev yaptırmakla uğraşdığını, eline geçenleri ev yapmağa harc etdiğini, talebenin, kendisinden fâidelenemediğini bildiriyorlar. Bunları öyle yazmışlar ki, beğenmedikleri, istemedikleri anlaşılmaktadır.

İyi biliniz ki, bu yola bağlı olanları beğenmemek, öldürücü zehrdir. Bu büyüklerin sözlerine, işlerine karşı gelmek, insanı sonsuz felâkete götürür. Uçuruma sürükler, hele kendi rehberini beğenmez, ona karşı gelirse, üstâdını incitirse, neye varacağını düşünmelidir! Bu büyüklere inanmıyanlar, bunların bereketlerine kavuşamaz. Bunlara karşı gelenler, her zemân ziyân eder, aldanır. Rehberin "rahmetullahi teâlâ aleyh" her işi, her sözü iyi ve güzel görünmedikce, onun yüksekliklerinden hiçbirine kavuşamaz.

Eline birşeyler geçerse, istidrâc olup, sonu yıkım ve çöküntü olur.

Üstâdına aşırı sevgisi ve bağlılığı olmakla berâber, içinde ona karşı kıl kadar bir beğenmemek bulunursa, bunu kendi için felâket, yıkım bilmelidir.

Onun üstünlüklerinden hiçbirine kavuşamayacağını anlamalıdır.

Rehberin işlerinden birini beğenmezse ve bundan kendini kurtaramazsa, karşı gelmiş olmayacak bir yol ile, kendisinden bunu sormalı, inanmamış

görünmemelidir. Bu zemânda, doğru ile yanlış, iyi ile kötü birbirleri ile karışıktdır. Rehberin ara sıra, islâmiyyete uymıyan birşey yaptığını görürse, kendisi bunu yapmamalı, iyi gözle bakarak, islâmiyyete uygun görmeğe çalışmalı, iyi tarafını aramalıdır. İyi ve uygun yerini bulamazsa, bu belâdan kurtulmak için, Allahü teâlâyâ yalvarmalıdır. Üstâdının bundan kurtulması için, ağıyarak, düâ etmelidir. Üstâdının mubâh olan birşeyi yapmasından şübheye düşerse, bu şübheye kıymet vermemelidir. Herşeyin sâhibi olan Allahü teâlâ, mubâh şeyleri yasak etmemiş, beğenmemezlik etmemiş iken, başkası, kendiliğinden nasıl karşı gelebilir. Çok yer vardır ki, birşeyin dahâ iyisini yapmamak,

yapmaktan dahâ iyi olur. Hadîs-i şerîfde “alâ sâhibihessalâtü vesselâm”, (Allahü teâlâ, azîmetle iş yapmayı sevdiği gibi, ruhsatla yapmayı da sever) buyuruldu. Mîr hazretlerinin kabz hâli, sıkıntılı hâli çok olduğu için, böyle zemânlarında, talebesi ile uğraşamayıp da, birkaç mubâh işle kendini avutmak isterse, buna karşı durmak doğru olur mu? Abdüllah-i Istahrî hazretleri, böyle zemânlarında, av köpekleri ile birlikde, ormana ava giderdi. Büyüklerden birçoğu da, böyle zemânlarda, simâ’ ve nağme dinlemekle kendilerini avuturlardı. Doğru yolda olanlara ve Muhammed Mustafânın izinde gidenlere selâm olsun “aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmâtü etemmühâ ve ekmelühâ”!

BİRİNCİ ARÎZA

Merhûm büyük oğlu Muhammed Sâdık “aleyhirrahme” tarafından yazılan birinci mektûb:

Kölelerinizin en aşağısı Muhammed Sâdık, şerefli kapınıza bildirir ki, buradakilerin hâlleri, durumları, yüksek teveccühlerinizin yardımı ile, çok iyidir. Bedenlerimiz bir arada olduğu gibi, kalblerimiz de toparlanmış

olarak yaşamakdayız. Çok zemândan beri, hizmetcilerinizi düşünüyor ve ayrılık sebebi ile üzülyorduk. Bu satırların yazıldığı gün, meyân Bedreddîn gelerek âfiyetde olduğunuzu bildirdi. Bizleri sonsuz sevindirdi.

Râhatlığa kavuşduk. Bunun için, Allahü teâlâyâ çok hamd olsun!

Gönüllerimizin kiblesi efendim! Hâfız Burhâneddîn, Ramezân-ı şerîfin onüçüncü gecesini Kur’ân-ı mecîdi hatm eyledi. Ondördüncü geceden beri, hâfız Muhammed Mûsâ başladı. Her gece beş cüz’ okuyor. Yarın gece, ondokuzuncu gecesini olup, hatm edecektir. Ramezân-ı mubârekin son onunda, hâfız Behâeddîn hatm edeceğini söyledi. Hak teâlâ selâmet versin! Bir gece, terâvîh nemâzında, hâfız Kur’ân-ı kerîm okuyordu. Çok nûrlu bir makâm göründü. Sanki, Kur’ân-ı kerîmin hakîkatinin makâmı idi. Her ne kadar, bunu söyleyemezsem de, hakîkat-i Muhammedînin “aleyhissalâtü vesselâm” bu makâmın icmâli, ortası olduğu anlaşıldı. Sanki, büyük bir denizi, bir destiye doldurdular. Bu makâm, Muhammed aleyhisselâmın hakîkatinin tefsîli, yayılmışı, açılmışı idi. Peygamberlerin “aleyhimüsselâm” ve Velîlerin

“kuddise sirruhüm” büyüklerinin çoğu, yaradılışlarındaki güçleri kadar, bu makâmdan birer parça pay almışlardı. Bizim Peygamberimizden “aleyhi ve alâ âlihissalâtü vesselâm” başkasının, bu makâmın bütününe kavuştuğu anlaşılmadı. Bu aşağı köleye de bir pay verildi. Allahü teâlâ, yüksek teveccühlerinizin yardımı ile, tâm bir pay almak nasîb eylesin! Şu âna kadar, bu makâm, tâm açık görülmedi. Bundan başka zemânlarımızda, kendimizi toparlamakdayız. Bu yüce ayda, çok bereket hâsıl oldu. Kardeşim Muhammed Sa’îdin hâlleri bir düzende gitmekdedir. Zemânları zikr ile geçmekdedir.

Şehrlerdeki de, seve seve geliyorlar. Bu fakîr, şimdiye kadar dört cüz’den çok ezberledim. Bayrama kadar beş cüz’ ezberlemiş olacağımı umuyorum. Köleniz.

İKİNCİ ARÎZA

Kölelerinizin en aşağısı Muhammed Sâdık, yüksek kapınıza bildirir ki, burada bulunanların hâline

şükrlers olsun! Dileklerimiz kâ’besi olan yüksek zâtınızın, hizmetcilerinizin ve sevdiklerinizin hepsi ile iyi olmanıza düâ etmekdeyiz. Bütün dileğimiz, ancak budur. Başımızın tâcî olan mektûbunuz, değeri ölçülemez olan yazılarınız, İsmâ’îl eli ile bizleri şereflendirdi. Okumakla çok sevindik. Hak sübhânehu ve teâlâ, âlemlerin kıblesinin ihsân gölgesini, bütün müslimânların üzerinden eksik eylemesin!

Ümmî olan Peygamberleri ve Onun temiz olan Âli hürmetine bu düâmızı kabûl buyursun “aleyhi ve aleyhim minessalevâtî efdalühâ ve minetteslîmâtî ekmelühâ”! Ey, gönüllerin kıblesi! Hâllerimin yıkılmakta olduğunu nasıl bildireyim? Çirkin işlerimden ve geçmişdeki ve şimdiki iyi hâllerin elden çıkmasından dolayı âh etmekden başka bir işim yoktur. Hiçbir zemânın ve ânın, Onun beğenmediği bir hâlde geçmemesini istiyorum. Fekat, bu ni’met ele geçmiyor. Tek ümmîdim, yüksek kapınızın hizmetcilerinin teveccühlerinin yardımına kavuşmaktır. Fârisî mısra’ tercemesi:

Büyük ihsân, kerîmlere güc gelmez!

Allahü teâlâyâ hamd olsun, şükr olsun ki, kıymetli teveccühlerinizin yardımı ile, bu âna kadar, emr buyurulan yolda çalışırken, az bir gevşeklik hiç olmadı. Hergün ilerleyiş ve artış umuyoruz. Sabâh, öğle ve ikindi nemâzlarından sonra toplanıyoruz. Hâfız Behâeddîn, zemân bulunca, Kur’ân-ı kerîm de okuyor. Bu fakîr, ara sıra (Kabz) oluyorum. Sonra (Bast) hâsıl oluyor, açılıyorum. Kabz, bast, teveccüh, zevk ve sükûn ve benzerleri, yalnız bedende hâsıl olmaktadır. Bedenden başka yere bulaşmıyorlar. Altı latîfe, ne teveccüh ediyorlar, ne de gâfildirler. Teveccüh ederlerse, teveccühleri, ilm-i huzûrî gibidir. Hattâ, tâm öyledir. Teveccüh, zevk ve benzerlerinin hepsini zıllerin içinde bilmektedir. Zılden dışarda bulmamaktadır. Latîfeler, önce beden ile karışık idi. Kalb gözü, bedenden başka birşey görmüyordu. Böyle olduğu, çok sevinçli olan huzûrunuzda da bildirilmişdi. Şimdi, bedenden ayrı bulunmaktadır. Bu makâmı, (Bekâ makâmı) olarak bilmektedir. Bekâdan sonra, latîfelerde yine bir Fenâ hâsıl oldu.

Bekâdan sonra olan bu Fenâ hâsıl olmadıkça, işin temâm olamayacağı anlaşıldı. Birkaç günden beri yine (Kabz hâli) vardır. Sevindirici hâller pekaz olmaktadır. Bakalım ne olacak. Şu âna kadar bu âleme hiç teveccüh olunmadı. Hâlleri bildirmek lâzım olduğu için, birkaç kelime ile arz etmeğe kalkışıldı. Ey gönüllerin kıblesi! Bu fakîr, hemen hemen her gece, hazretinizi rû’yâda görmekle şereflenmekdeyim. Bundan dahâ çok ne yazayım.

Dahâ çok yazmak, resmî şeyler eklemek olur. Köleniz.

ÜÇÜNCÜ ARÎZA

Kölelerinizin en aşağısı olan Muhammed Sâdık, yüksek kapınıza sunar ki, bu aşağı kul, çok zemândan beri (Kabz) hâlinde olup, çok sıkılıyordum.

Sonunda, Allahü teâlâyâ çok şükrlers olsun, ancak yüksek teveccühünüzün yardımı ile, büyük bir (Bast), gönül açıklığı ihsân olundu. Bu sıkıntısız hâlde iken, önceleri bu kimsenin yaptığı zıkr ve teveccüh ve herşey, şimdi Onun “teâlâ ve tekaddese” tarafından yapılmaktadır. Kendinde, bunları alabilmekden başka, birşey bulamamaktadır. Üzerine güneş ışınları gelen ayna gibidir. Bu ışıkların doğması ile, bedendeki ve latîfelerdeki bütün karanlıklar ve bulanıklıklar yanıp temizlendi. Bunların hepsinde nûr ve bereket hâsıl oldu. (Şerh-ı sadr) oldu. Kalb genişledi. Bedenin hepsi nûr olup, rûhun

ve sırrın eski parlaklıklarından dahâ çok ışıık saçdı. Latîfeler arasında, en kâmil tecellî kalb üzerine oldu. Kalbe bakıp, içinde başka bir kalb görüldü. Buna da tecellî vardı. Bu kalbin kalbine bakınca bunun içinde de, başka bir kalb görüldü. Buna da tecellî vardı. Böylece, sonsuz olarak, her kalbin içinde, başka bir kalb vardı. Şimdi bunların bir kalbde sona erdikleri sanılıyor. Fekat böyle olduğu iyi anlaşılammamaktadır. Şimdiki hâlin yanında, eski hâllerin ancak bir özenilecek şey olmadığı anlaşıldı.

Bu makâmın ismi biliniyordu. Edebe uygun olmaz korkusu ile yazılmadı. Ey gönlümün kıblesi “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”! Bütün bunlar, temiz teveccühünüzün sebep olduğu ihsânlardan birer zerredir. Fârisî beyt tercemesi:

Vücûdümün her zerresi dile gelse de;

Şükrünün binde birini yapmam yine!

Hazretinizin selâmeti ve yüksek kapınızda hizmetcilik edenlere katılabilmek için olan isteklerimizi nasıl açıklıyayım, nasıl yazabileyim? Gece gündüz ve belki her ân, bu yüksek arzûmuza ve çok kıymetli isteğimize kavuşduracak olan, güzel vaktin ve tatlı sâatin ne zemân geleceğini düşünüyoruz.

Fikrimizde, gönlümüzde, bu istekden, bu dilekden başka, hiçbir düşünce yoktur. Hak sübhânehu ve teâlâ, en güzel şekilde ve en uygun yol ile, bu büyük ni’mete kavuşdursun! Sevgili Peygamberi ve Onun temiz Âli hurmetine düâmızı kabûl buyursun “aleyhi ve alâ Âlihi minessalevâtı etemmühâ ve minetteslîmâtı ekmelühâ”! Âmîn. Köleniz.

Muhammed Sâdık

Bu hâllerin, zevklerin, tercümânı Mektûbât,

kitâbıdır ki, ondan neşr oluyor füyûzât.

İlâhî nûrlar ondan yayılıyor cihâna,

her ne müşkilin varsa, yalnız sen başvur ona.

Onu çok oku dostum, bak nûrla dolacaksın,

bizzat musannifinden, feyizyâb olacaksın.

öyle kitâbdır ki o, misli islâmiyyetde,

ne mâzîde yazılmış, ne yazılır âfîde.

Kur’ândan, hadîslerden sonra gelir bu kitâb,

herkese var içinde, kendine göre hitâb.

İlm, ihlâs menba’ı, hârikalar diyârı,

onda bulur arayan, eşi olmıyan yârı.

Kayyûm-i âlem[1] diyor, her mektûbu babamın,
bir deryâ-yı muhîtdir, sonu görünmez ânın.

Tarîkat ve islâmiyyet, vasl olmuşdur burada,
Se'âdet menbaıdır, dünyâda ve ukbâda.

Budur Tabîb-i hâzık, budur her derde devâ,
budur kalblere şifâ, budur rûhlara gıdâ.

Budur Hakkın sevdiği, sevgililerin sözü,
budur islâmın aslı, hem de irfânın özü.

Budur Evliyâların, çeşid çeşid lisânı,
Ehl-i sünnet yolunun, gâyet açık beyânı!

Aşkla yanan tâlibe, en iyi haber budur,
bilinmiyen yollarda, sâlike rehber budur.

Gece gündüz dâimâ, oku bu Mektûbâtı,
gayret et duymak için, o lezzeti, o tadı.

Oku, gülen gözlerin yaş doluncaya kadar,
oku, hakîkî aşka, kavuşuncaya kadar.

Oku, elbet o güzel, birgün rû-nümâ olur,
muhabbetle okuyan mâsivâdan kurtulur.

Sâatlerce, günlerce, hep onunla meşgûl ol,
bu sözler te'sîriyle, açılır kalbe bir yol.

Bir kalb ki, meşgûl olur, bu ma'nâyla her zemân, elbet imdâda gelir, birgün bunları yazan.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

İslâmiyyeti bildiren kitâblar pek çokdur. Bunların içinde en kıymetlisi, imâm-ı Rabbânînin üç cild (Mektûbât) kitâbıdır. Bundan sonra, Muhammed Ma'sûmun üç cild (Mektûbât) kitâbıdır. Muhammed

Ma'sûm hazretleri, Mektûbâtın üçüncü cildinin onaltıncı mektûbunda buyuruyor ki, (Îmân, kelime-i tevhîdin Lâ ilâhe illallah ve Muhammedün Resûlullah iki kısmına birlikde inanmaktır). Ya'nî, müslimân olmak için, Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğuna da inanmak lâzımdır. Ya'nî Muhammed aleyhisselâm, Allahın Peygamberidir. Allahü teâlâ, Cebrâîl ismindeki melek ile, kendisine (Kur'ân-ı kerîm)i göndermiştir. Bu Kur'ân-ı kerîm, Allah kelâmıdır.

Muhammed aleyhisselâmın kendi düşünceleri ve felsefecilerin, târîhcilerin sözleri değildir. Muhammed aleyhisselâm, Kur'ân-ı kerîmi tefsîr etmiştir.

Ya'nî açıklamıştır. Bu açıklamalara, (Hadîs-i şerîf) denir. İslâmiyyet, (Kur'ân-ı kerîm) ile (Hadîs-i şerîf)lerdir. Dünyânın her yerindeki, milyonlarca islâm kitâbı, (Kur'ân-ı kerîm) ile (Hadîs-i şerîf)lerin açıklamalarıdır. Muhammed aleyhisselâmdan gelmiyen bir söz, islâm kitâbı olamaz. Îmân ve islâm demek, (Kur'ân-ı kerîm) ve (Hadîs-i şerîf)lere inanmak demektir. Onun bildirdiklerine inanmayan, Allah kelâmına inanmamış

olur. Muhammed aleyhisselâm Allahü teâlânın bildirdiklerini Eshâbına bildirdi. Onlar da, talebelerine bildirdi. Bunlar da, kitâblarına yazdılar.

Bu kitâbları yazan âlimlere (Ehl-i sünnet âlimi) denir. Ehl-i sünnet kitâblarına inanan, Allah kelâmına inanmış olur. Müslimân olur.

Elhamdülillah, biz dînimizi Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından öğreniyoruz. Dinde reformcuların, masonların uydurma kitâblarından öğrenmiyoruz.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Ümmetim arasında fitne, fesâd yayıldığı zemân, sünnetime yapışana, yüz şehîd sevâbı vardır.) Sünnete yapışmak, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını öğrenmekle olur.

Müslimânların dört mezhebinden herhangi birisinin âlimleri (Ehl-i sünnet âlimleri)dir. Ehl-i sünnet âlimlerinin reîsi, İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe Nu'mân bin Sâbitdir. İngilizler, asrlar boyunca uğraşarak, bir müslimânı hristiyan yapamadılar. Bunu başarabilmek için, yeni bir yol aradılar.

Masonluğu kurdular. Masonlar, islâmiyyete, ya'nî Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği ilmlere, ya'nî Muhammed aleyhisselâmın sözlerine ve bütün dinlere, öldükden sonra tekrâr dirilmek olduğuna, Cennetin, Cehennemin var olduğuna inanmıyorlar.

İSTİGFÂR DÜÂSI

Estagfirullâh, estagfirullâh min külli mâ kerihallah, estagfirullâhel'azîm, ellezî lâ ilâhe illâ hüv el hayyel kayyûme ve etûbü ileyh. Her nemâzdan sonra üç kerre okumalı, sonra 67 kerre yalnız (Estagfirullah) demelidir.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, (Allahü teâlânın çok sevdiği kimse, dînini öğrenen ve başkalarına öğretendir. Dîninizi islâm âlimlerinin ağızlarından öğreniniz!) [İslâm âlimi, Ehl-i sünnet âlimleridir. Dört mezhebin âlimleri, Ehl-i sünnet âlimleridir.]

Hakîkî âlim bulamıyan, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından öğrenmeli ve bu kitâbların yayılmasına çalışmalıdır. İlm, amel ve ihlâs sâhibi olan müslimâna (İslâm âlimi) denir. Bu üçünden biri noksan olup da, kendini âlim tanıtana (kötü din adamı, yobaz) denir. İslâm âlimi, insanı, se'âdet kapılarını açan sebeblere kavuşturur, dînin bekçisidir. Yobaz, insanı, felâkete sürükleyen sebeblerin içine düşürür, şeytânın yardımcısıdır.[1]

İstigfâr düâsını okumak, derdlere, sıkıntılara mâni' olan sebeblere kavuşturur.

[1] İhlâs ile amel etmek için öğrenilmeyen ilmin fâidesi olmaz. (Hadîka) cild 1, sahîfe 366 ve 367 ve (Mektûbât) cild 1. 36, 40, 59.cu ve 157.ci mektûblarına bakınız!

Document Outline

- ??
 - ??
 - ???0
- ??